Calvin's Institutes of Christian Religion / Book 2

វិទ្យាស្ថាននៃគ្រីស្ទសាសនារបស់ខាលវីន

សៀវភៅទី ២

ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកណែនាំៈ វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

ការបោះពុម្ពជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាល វីន (2022)

ជាដំបូង ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យ និង ប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ដែលបានរៀបចំផ្លូវដើម្បីចែករំលែកនូវព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ដែលបង្ហាញតាមរយៈវិទ្យាស្ថាននៃ ចន ខាលវីន នៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ជាទូទៅខ្ញុំមិនបានគិតពីគម្រោងការបកប្រែដ៏ធំនេះ និងសម្រាប់ការបោះពុម្ពផ្សាយជាភាសាខ្មែររបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន មុនពេលមានជំងឺរាតត្បាត កូវីត-19 នោះទេ ។ ខ្ញុំចាំពីស្ថានភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងរយៈពេលនោះប្រហែល 3 ឆ្នាំនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការគិតពីស្ថានភាពនៅពេលដែលការស្លាប់ដ៏ខ្មៅបានរីករាលដាលនៅក្នុងប្រទេសបែកអឺរ៉ុបក្នុងសតវត្សទី 14 ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំទទួលបានការបំផុសគំនិតឲ្យផ្តោតលើព័ន្ធកិច្ចអក្សរសាស្ត្រដើម្បីជួយនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែកូនស្បៃវែរបស់លោក ចន ខាលវីន, មានចំណងជើងថា ជីវិតគ្រីស្ទានពិត និង សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា និង វិទ្យាស្ថានខាលវីន នៃគ្រីស្ទសាសនា, ហើយព្រះក៏បានដឹកនាំខ្ញុំឱ្យបកប្រែស្បៃវែរសំខាន់ៗ របស់ Jung Am, Yune Sun Park, Biblical Theology, Reformed Dogmatic, សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហានជាភាសាអង់គ្លេសដើម្បីសម្រេចបានជាភាសាខ្មែរ ។ ក្នុងចំណោមពួកវា ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែរបស់វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន 14 ភាគក្នុងឆ្នាំនេះ ខែធ្នូ ឆ្នាំ 2022 ដែលជាឆ្នាំរំលឹកខួបលើកទី 100 នៃការទទួលយកដំណឹងល្អចូលមកក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ (1922) ក្នុងឈ្មោះ CEMF ។ CEMF បានបោះពុម្ព 14 ភាគជារចនាប័ទ្មព្រាង ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ក៏ត្រូវបានកែសម្រួលដោយស្បៃវែរចំនួន 4 យោងទៅតាមការបោះពុម្ពដើម ។

ខ្ញុំសូមជម្រាបពីគំនិតរបស់ខ្ញុំដល់អ្នកអានដូចតទៅ ៖

1. វិទ្យាស្ថាន ខាលវីន គឺជាស្បៀវភៅដ៏មានតម្លៃខ្ពស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ ដែល ដែលលោក ខាលវីន បានសរសេរវានៅអាយុ 27 ឆ្នាំ សម្រាប់បង្ហាញពីប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរដែលមានទំរង់គោលបំណងបួន ៖ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ព្រះអាទិករ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដ៏ប្រោសលោះ របៀបដែលយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងមធ្យោបាយខាងក្រៅ ឬជំនួយដែលព្រះបានអញ្ជើញយើងឱ្យចូលទៅក្នុងសង្គមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការសម្រុះសម្រួលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់គាត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ក្នុងបទគម្ពីរ ។ ពេលដែលយើងអានវា យើងអាចចាប់អារម្មណ៍ដោយការយល់យ៉ាងស្មោះត្រង់នូវសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ។

2. វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាត្រូវការស្បៀវភៅនេះនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេដោយសារហេតុផលជាច្រើន ។ ទី១ វិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាកំពុងរង្វេងក្នុងស្ថានភាពមួយចំនួន ។ ជាតាមពិត ដូចជាបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ កង្វះអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមានបេសកជនជាច្រើនបានវាយប្រហារពួកគេដោយមធ្យោបាយងាយស្រួលសម្រាប់ដំណោះស្រាយបណ្តោះអាសន្នរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំទទួលស្គាល់ការលះបង់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានគំនិតខុសគ្នាក្នុងការដាំគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវនៅលើវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា ។ វាដូចជាការដាំទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់របស់ខាលវីន និងជំនឿរបស់វា ។ ថ្វីត្បិតតែវាមានកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ បើអ្នកណាយល់ពីវា នោះពួកគេនឹងភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យមួយនេះ ។

3. ក្រុមការងារបកប្រែរបស់ CEMF បានលះបង់ដើម្បីបោះពុម្ពផ្សាយចំនួន 14 ភាគក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅកម្ពុជាដូចខាងក្រោម ។

1) ភាគ 1 (សេចក្តីផ្តើម) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

២) ភាគ ២ (ស្បៀវភៅ ១ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្តដា

៣) វគ្គទី ៣ (ស្បៃវិភៅ ១ – ជំពូក ១៤-១៨) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

៤) វគ្គទី ៤ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១-៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

៥) ភាគ ៥ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១០-១៤) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៦) វគ្គទី ៦ (ស្បៃវិភៅ ២ – ជំពូក ១៥-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី & ជា សុខេន

៧) ភាគ ៧ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១-១៣) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

៨) ភាគ ៨ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ១៤-១៩) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យឿន ចាន់នី

៩) វគ្គទី ៩ (ស្បៃវិភៅ ៣ – ជំពូក ២០-២៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ខន ស្រីលក្ខ

១០) ភាគ ១០ (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១-៥) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ស្រីលក្ខ ខន

១១) វគ្គទី១១ (ស្បៃវិភៅ ៤ ជំពូក ៦-១០) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទុយ គីមអេង

១២) វគ្គ ១២ (ស្បៃវិភៅ ៤ – ជំពូក ១១-១៥) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុន កក្កដា

១៣) ភាគ ១៣ (សៀវភៅទី ៤–ជំពូក១៦-១៧) – អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ យ៉ឺ ន ចាន៉ានី

១៤) ភាគ ១៤ (សៀវភៅ ៤ – ជំពូក ១៨-២០) - អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ អ៊ុ ន កក្កដា

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងឆ្នាំ1965 នៅ Moscova យើងស្តាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកកុម្មុយនីស្តប្រើប្រាស់ថវិកា ៨00លានដុល្លារ ដើម្បីធ្វើជាកូនសៀវភៅនៃការរួបរួម និងផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់៦៨ប្រទេស ។ ហើយក៏នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំកម្ពុជាផងដែរ នៅពេលដែលកូនសៀវភៅព្រះគម្ពីរត្រូវបានផ្ទេរទៅតាមបណ្តាខេត្តនានាតាមរយៈការលះបង់របស់បេសកជនដើមមួយចំនួន បន្ទាប់មកចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើង ។ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យក្រុមជំនុំកម្ពុជាទទួលយកការយល់ដឹងរបស់ ចន ខាល់វីន នោះគាត់នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់និងជំនឿ ។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរដល់អ្នកបកប្រែរបស់CEMF ចំពោះការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា ។

សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយអ្នកអានរបស់យើង ។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

អ្នកពិនិត្យផ្សៀងផ្ទាត់ វិទ្យាស្ថានខាលវីន បកប្រែជាភាសាខ្មែរ

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងចុន ប្រធាន CEMF & CRFI

លំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I តាមការបះបោររបស់អ័ដាម គឺមនុស្សជាតិត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងបណ្តាសារ ហើយត្រូវបានកំណត់តាមកាលៈទេសៈដើមរបស់គេនៃ គោលលទ្ធិនៃអំពើបាបដើម/ 87

(ចំណេះដឹងពិតពីខ្លួនយើងបំផ្លាញទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង)

1. ចំណេះដឹងខុសនិងត្រូវអំពីខ្លួនឯង

2. សាធាតុរបស់មនុស្ស មានទំនោរកោតសរសើរខ្លួនឯង

3. បញ្ហាចម្បងពីរនៃចំណេះដឹងខ្លួនឯង

(អំពើបាបរបស់អ័ដាមតម្រូវឱ្យបាត់បង់អំណោយទានដើមរបស់មនុស្សនិងការបំផ្លិច បំផ្លាញពូជមនុស្សទាំងមូល ៤-៧)

4. ប្រវត្តិនៃការដួលរលំបង្ហាញយើងពីអ្វីដែលជាអំពើបាប [លោកុ ជំពូក 3] ភាពមិនស្មោះត្រង់ ។

5. អំពើបាបដំបូងជាអំពើបាបដើម

6. អំពើបាបដើមមិនអាស្រ័យនឹងការធ្វើត្រាប់តាម

7. ការបញ្ជូនអំពើបាបពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់

8. ធម្មជាតិនៃអំពើបាបដើម

9. អំពើបាបក្រឡាប់មនុស្សទាំងអស់

10. អំពើបាបមិនមែនជានិស្ស័យរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ខូច

11. អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ

ជំពូកទី II អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ/ 92

(គ្រោះថ្នាក់នៃប្រធានបទនេះ ៖ ទស្សនៈដែលបានបង្កើតឡើង I)

1. ឥឡូវនេះ យើងបានឃើញហើយថា អំណាចនៃអំពើបាប ចាប់ពីពេលដែលវាចង

(ការពិភាក្សាយ៉ាងសំខាន់នៃយោបល់លើឆន្ទៈសេរីដែលផ្តល់ដោយទស្សនវិទូ និងវិទូ, ២-៩)

2. ទស្សនវិទូជឿជាក់លើអំណាចនៃការយល់ដឹង

3. ដូច្នេះ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងនូវសេរីភាពនៃឆន្ទៈ

4. ក្រុមជំនុំជាទូទៅបង្ហាញភាពច្បាស់លាស់តិច ប៉ុន្តែមានទំនោរក្នុងការទទួលយកសេរីភាពនៃឆន្ទៈ ។ តើអ្វីជាឆន្ទៈសេរី?

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា«ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?

7. មនុស្សសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែបើគ្មានការបង្ខិតបង្ខំ មនុស្សមានបាបមិនបង្កើតគោលលទ្ធិនៃ

8. គោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃ "ឆន្ទៈសេរី"

9. សំឡេងនៃសេចក្តីពិតក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ

10. គោលលទ្ធិនៃឆន្ទៈសេរីគឺតែងតែប៉ះនៃកិត្តនាមរបស់ព្រះ ។

11. ការបន្ទាបខ្លួនផ្តល់កិត្តិនាមដល់ព្រះតែមួយអង្គ

(អំណោយទានធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានរលត់ទាំងស្រុងទេ៖ ការយល់ដឹង; I2-I7)

12. អំណោយដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានបំផ្លាញ; អំណោយធម្មជាតិខូច ប៉ុន្តែហេតុផលគ្រប់គ្រាន់នៅតែអាចបែងចែកមនុស្សពីសត្វសាហាវ∗

13. អំណាចនៃការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងវត្ថុនៅលើផែនដី និងទម្រង់នៃសហគមន៍មនុស្ស

I4. ការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រ

15. វិទ្យាសាស្ត្រជាអំណោយរបស់ព្រះ

16. សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងសិល្បៈ

17. សេចក្តីសង្ខេប I2-I6

(ប៉ុន្តែ ការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងរហូតដល់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ 18-21)

18. ដែនកំណត់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង ។

19. ភាពខ្វាក់ខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សបង្ហាញចេញពី យ៉ូហានទី1: 4-5

20. ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអំពីព្រះ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់

21. បើគ្មានពន្លឺនៃវិញ្ញាណទេ ទាំងអស់គឺសេចក្តីងងឹត

(អំពើបាបគឺខុសពីភាពល្ងង់ខ្លៅ [ទល់នឹងផ្លាតូ] ប៉ុន្តែប្រហែលជាកើតឡើងដោយការរង្វែង ២២-២៥)

22. ភស្តុតាងនៃព្រះទ័យរបស់ព្រះដែលមនុស្សមាន ធ្វើឱ្យគាត់មិនអាចលើកលែងទោសបាន ប៉ុន្តែការទិញសម្រាប់គាត់មិនមានចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវ

23. ការវិនិច្ឆ័យល្អ និងអាក្រក់មិនច្បាស់លាស់ ដរាបណាវាកើតឡើងតាមអំពើចិត្ត

24. ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សបរាជ័យទាំងស្រុង ទាក់ទងនឹងតារាងទីមួយនៃច្បាប់ទាក់ទងនឹងទីពីរ បរាជ័យក្នុងស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ

25. ជារៀងរាល់ថ្ងៃយើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យយើងច្រឡំផ្លូវរបស់យើង ។

(អសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើល្អ ២៦-២៧)

26. សភាវគតិធម្មជាតិដែលចាត់ទុក "ល្អ" និង "អាចទទួលយកបាន" ដូចគ្នា មិនមានអ្វីទាក់ទងនឹងសេរីភាពទេ ។

27. ចិត្តរបស់យើងមិនអាចចង់បានអំពើល្អដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទេ ។

(អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺដូចជាទាមទារការបន្តឡើងវិញនូវចិត្ត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ I -5)

1. មនុស្សទាំងមូលគឺជាសាច់ឈាម

2. រ៉ូមជំពូកទី 3, ជាសាក្សីនៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស

3. ព្រះគុណរបស់ព្រះរារាំងការដែលមិនសម្អាត

4. ភាពទៀងត្រង់គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែធម្មជាតិរបស់មនុស្សនៅតែខូចអាក្រក់

5. មនុស្សធ្វើបាបនៃភាពចាំបាច់ការបង្ខិតបង្ខំ

(ការបំប្លែងឆន្ទៈគឺជាឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពដែលបានប្រទានមកពីខាងក្នុង, ៦–១៤)

6. អសមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើអំពើល្អបង្ហាញឱ្យឃើញពីខ្លួនគេលើសពីអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ

7. មិនមែនជាករណីនៃ "កិច្ចសហប្រតិបត្តិការ" របស់អ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះគុណទេ ចិត្តត្រូវបានធ្វើសកម្មភាពដំបូងតាមរយៈព្រះគុណ ។

8. បទគម្ពីរចែងចំពោះព្រះនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប្រយោជន៍របស់យើង ។

9. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាពិសេសបង្ហាញពីរបៀបដែលការចាប់ផ្តើម ការបន្ត និងចុងបញ្ចប់នៃព្រះពររបស់យើងគឺមកពីព្រះតែមួយគត់

10. សកម្មភាពរបស់ព្រះមិនបង្កើតលទ្ធភាពដែលយើងអាចហាត់ឿយនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលយើងមិនអាចបន្ថែម

11. ការអត់ធ្មត់គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុង វាមិនមែនជារង្វាន់ ឬជាការបំពេញបន្ថែមនៃទង្វើរបស់យើងម្នាក់ៗនោះទេ ។

12. មនុស្សមិនអាចសន្មតខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែការងារល្អតែមួយ ក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ពួកគេបានក្លែងបន្លំចំពោះការនិយាយរបស់សាវ័កថា ៖

13. Augustine ក៏ទទួលស្គាល់ថាមិនមានសកម្មភាពឯករាជ្យនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ។

14. Augustine មិនលុបបំបាត់ឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើព្រះគុណនៅកន្លែងផ្សេងទៀត

ជំពូក IV របៀបដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស/ 147

(មនុស្សនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អារក្សសាតាំង ៖ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្ហាញថាព្រះប្រើសាតាំងកំពុងធ្វើឱ្យចិត្តនៃការស្តីបន្ទោស I-5)

1. មនុស្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្ស ហើយពិតជាមានឆន្ទៈ

2. ព្រះ សាតាំង និងមនុស្សសកម្មនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា ។

3. តើ "ភាពឈឺចាប់" មានន័យដូចម្តេច?

4. គំរូក្នុងបទគម្ពីរអំពីរបៀបដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលគ្មានព្រះ

5. សាតាំងក៏ត្រូវបម្រើព្រះដែរ ។

(ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅ, ៦-៨)

6. នៅក្នុងទង្វើរបស់ខ្លួនឯង មិនថាល្អ ឬអាក្រក់ យើងមិនត្រូវបានបោះចោលដោយខ្លួនឯងទេ ។

7. ក្នុងករណីនីមួយៗ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះឈរពីលើសេរីភាពរបស់យើង ។

8. សំណួរនៃ "ឆន្ទៈសេរី" មិនអាស្រ័យលើថាតើយើងអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលយើងចង់បាននោះ

ជំពូកទី V ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ជាទូទៅធ្វើឡើងក្នុងការការពារឆន្ទៈសេរី/ 160

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃនឹងចោទប្រកាន់ដោយហេតុផលសុភវិនិច្ឆ័យ 1-5)

1. អំណះអំណាងទីមួយ ៖ អំពើបាបចាំបាច់មិនធ្វើបាបទេគឺអំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តគឺជៀសមិនរួច

2. អំណះអំណាងទីពីរ ៖ រង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មបាត់បង់អត្ថន័យ

3. ការជជែកទីបី: ភាពខុសគ្នាទាំងអស់រវាងល្អនិងអាក្រក់នឹងត្រូវបានលុបចោល

4. អំណះអំណាងទីបួន ៖ ការដាស់តឿនទាំងអស់នឹងគ្មានន័យ

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា«ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?

7. ក្រឹត្យវិន័យចង្អុលបង្ហាញផ្លូវរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគុណ

8. បទបញ្ញត្តិជាច្រើនប្រភេទបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា បើគ្មានព្រះគុណ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ។

9. កិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿមិនបែងចែករវាងព្រះ និងមនុស្សទេ ។

10. ព្រះគម្ពីរសន្យាថា (យោងទៅតាមទស្សនៈរបស់គូប្រជែងរបស់យើង) សេរីភាពនៃឆន្ទៈ

11. ការស្តីបន្ទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ ពួកគេជំទាស់បន្ថែមទៀត បាត់បង់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើឆន្ទៈមិនមានសេរីភាព

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលមានមូលដ្ឋានលើវគ្គពិសេស និងឧប្បត្តិហេតុក្នុងបទគម្ពីរ ១២-១៩)

12. ចោទិយកថា ៣0:១១

13. ការ«រង់ចាំ»របស់ព្រះចំពោះសកម្មភាពរបស់មនុស្សគឺធ្វើឡើងដើម្បីសន្មត់ថាមានព្រះទ័យ ។

14. តើការងារទាំងនេះមិនមែនជាស្នាដៃ "របស់យើង" ទេឬ?

15. "កិច្ចការ" គឺជារបស់យើងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែព្រះដោយការ

16. លោកុប្បត្តិ ៤:៧

17. រ៉ូម ៩:១៦, កូរិនថូសទី១ ៣:៩ ពួកគេក៏ប្រើទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដែរថា ៖ "ដូច្នេះវាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែល"

18. សាស្តា ១៥:១៤-១៧

19. លូកា 10:30

ជំពូកទី VI ការធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលដួលត្រូវស្វែងរកការប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 203

(តាមរយៈអ្នកសម្រុះសម្រួល ព្រះត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបិតាដ៏មានព្រះគុណ ១-២)

1. មានតែអ្នកសម្របសម្រួលប៉ុណ្ណោះដែលជួយមនុស្សដែលដួល

2. សូម្បីតែសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានប្រកាសថាគ្មានជំនឿលើព្រះដ៏សប្បុរសក្រៅពីអ្នកសម្រុះសម្រួល

(ព្រះគ្រីស្ទមានសារៈសំខាន់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា និងចំពោះសេចក្តីជំនឿពិត ៣–៤)

3. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបំពេញតាមការសន្យា

4. ជំនឿលើព្រះ គឺជាជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូកទី VII ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានប្រទានមក មិនមែនដើម្បីរារាំងមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជំរុញសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ/ 217

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ទ្រង់យាងមក

(ច្បាប់ខាងសីលធម៌ និងពិធីដែលសំខាន់ដូចជានាំទៅរកព្រះគ្រីស្ទ, ១-២)

1. អ្នកផ្សះផ្សារជួយតែមនុស្សកំសាយ

2. ក្រឹត្យវិន័យមានពាក្យសន្យា

3. ក្រិត្យវិន័យធ្វើអោយយើងមិនអាចលើកលែងទោសបាន ហើយជំរុញយើងអោយអស់សង្ឃឹម

4. យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យាក្នុងក្រឹត្យវិនន័យមិនមែនគ្មានន័យទេ ។

5. មិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់យើងការសម្រេចនៃក្រឹត្យវិន័យ

(ក្រឹត្យវិន័យបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ហើយដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញពីភាពខុសឆ្គងរបស់យើង នាំយើងទៅទូលអង្វរជំនួយពីព្រះ, ៦–៩)

6. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យដកចេញពីយើងរាល់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង

7. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ក្រឹត្យវិន័យមិនបន្តយអ្វី ។

8. មុខងារដាក់ទណ្ឌកម្មនៃច្បាប់នៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួនលើអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ

9. ក្រឹត្យវិន័យ ដូចដែល Augustine ចែងថា តាមរយៈការចោទប្រកាន់ជំរុញយើងឱ្យស្វែងរកព្រះគុណ

10. ក្រឹត្យវិន័យជាការការពារសហគមន៍ពីមនុស្សអយុត្តិធម៌

11. ក្រឹត្យវិន័យជាការរារាំង

(ជាចម្បង ការដាស់តឿនអ្នកជឿ ហើយដាស់តឿនពួកគេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ ១២-១៣)

12. សូម្បីតែអ្នកជឿក៏ត្រូវការក្រឹត្យវិន័យដែរ

13. អ្នកណាចង់ធ្វើខុសនឹងទាំងស្រុង ចំពោះអ្នកស្មោះត្រង់យល់ខុស

(អ្វីដែលគេហៅថា « ការដកចោល» សំដៅទៅលើការរំដោះសតិសម្បជញ្ញៈ និងការឈប់ធ្វើពិធីបុរាណ ១៤-១៧)

14. តើក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់អ្នកជឿដល់កម្រិតណា?

15. ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបាននិរាករណ៍ដល់កម្រិតដែលវាលែងផ្តន្ទាទោសយើង

16. ពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យ

17. «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង» ត្រូវបានលុបចោល

ជំពូកទី VIII ការពន្យល់អំពីសីលធម៌ និង ក្រិត្យវិន័យ (បញ្ញត្តិដប់ប្រការ)/ 249

(ច្បាប់សីលធម៌ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃច្បាប់ធម្មជាតិ ១–២០)

1. តើបញ្ញត្តិដប់ប្រការសម្រាប់យើងជាអ្វី?

2. ភាពមិនអាចកាត់ផ្តែបាននៃក្រឹត្យវិន័យ

(យើងរៀនថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ថាទ្រង់មានចិត្តមេត្តា និងបរិសុទ្ធ ហើយដោយសេចក្តីសប្បុរសតម្រូវឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ 3-5)

3. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់មានគោលដៅវិជ្ជមាន

4. ការសន្យា និងការគំរាមកំហែង

5. ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ

(វាគឺជាការយល់ខាងវិញ្ញាណហើយបកស្រាយដោយយោងទៅលើគោលបំណងនៃអ្នកច្បាប់ , 6-10)

6. ដោយសារបញ្ញត្តិគឺជាក្រឹត្តវិន័យរបស់ព្រះ ទាំងស្រុង

7. ព្រះគ្រីស្ទផ្តាល់បានស្តារឡើងវិញនូវការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីក្រឹត្យវិន័យ

8. វិធីឆ្ពោះទៅរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវ ។

9. បទបញ្ជា និងការហាមឃាត់

10. តាមរយៈភាសាដ៏រឹងមាំក្រិត្យវិន័យធ្វើឱ្យយើងមានការស្អប់ខ្ពើមកាន់តែខ្លាំងចំពោះអំពើបាប

11. តារាងពីរ

12. ការចែកចាយបទបញ្ញត្តិនៅក្នុងតារាងទាំងពីរ

(ការបង្ហាញលម្អិតនៃបទបញ្ញត្តិបុគ្គល ១៣–៥0

បញ្ញត្តិទីមួយ

«អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបាវបំរើនៅស្រុកអេស៊ីព្ទមក ។

កុំឲ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញឲ្យសោះ» ។ [និក្ខមនំ២០:២-៣]

13. បុព្វកថា (អញជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក)

14. អញជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នក ។

15. អ្នកណានាំអ្នកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃទាសករ

16. បញ្ញត្តិទីមួយ

17. ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ

18. ពាក្យគំរាមកំហែងក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ

19. តើអ្នកណាទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូន?

20. តើការចុះមកនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកមកលើកូនៗមិនផ្តុំយនឹងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទេឬ?

21.ហើយបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ ។

បញ្ញត្តិទីបី

«កុំឲ្យចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ជាអសារឥតការឡើយ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងមិនរាប់ជាឥតទោសដល់អ្នកណា ដែលចេញព្រះនាមទ្រង់ ជាអសារឥតការនោះទេ» [និក្ខមនំ ២០:៧] ។

22. ការបកស្រាយបញ្ញត្តិ

23. លនតូជាការសារភាពចំពោះព្រះ

24. សម្បថក្លែងក្លាយជាការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះ

25. ពាក្យសម្បថឥតប្រយោជន៍

26. តើការអធិប្បាយនៅលើភ្នំហាមមិនអោយស្បថបែបនេះឬ?

27. ដូច្នេះ សម្បថក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ គឺចាំបាច់ត្រូវតែទទួលយក

28. ការបកស្រាយទូទៅ

29. បញ្ញត្តិថ្ងៃសប្ប័ទជាការសន្យា

30. ថ្ងៃទីប្រាំពីរ

31. នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ការសន្យានៃបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្ប័ទត្រូវបានបំពេញ

32. តើបញ្ញត្តិទីបួនហួសពីបទបញ្ជាខាងក្រៅដល់កម្រិតណា?

33. ហេតុអ្វីបានជាយើងឈប់សំរាក់ថ្ងៃអាទិត្យ?

34. ការប្រតិបត្តិខាងវិញ្ញាណនៃថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋ

បញ្ញត្តិទីប្រាំ

ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ។ (និក្ខមនំ ២០:១២)

35. វិសាលភាពដ៏ឈ្លាសវៃនៃបញ្ញត្តិនេះ ។

36. តម្រូវការ

37. ការសន្យា

38. ការគំរាមកំហែង

បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ

កុំអោយសម្លាប់មនុស្សអោយសោះ (និក្ខមនំ ២0:១៣)

39. បញ្ញត្តិ

40. មូលហេតុនៃបញ្ញត្តិ

កុំអោយផិតគ្នាអោយសោះ (និក្ខមនំ ២0:១៤)

41. ការបកស្រាយទូទៅ

42. ព្រហ្មចារី

43. អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិនេះ

44. ភាពថ្លៃថ្នូរ និងព្រហ្មចារីយ៍

បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

"កុំអោយលួចអោយសោះ" [និក្ខមនំ ២0:១៥]

45. ការបកប្រែទូទៅ

46. បញ្ញត្តិនេះតម្រូវឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដទៃ

បញ្ញត្តិទីប្រាំបួន

«កុំឲ្យធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែង ទាស់នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ» ។ (និក្ខមនំ ២០:១៦)

47. ការបកស្រាយទូទៅ

48. កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អរបស់អ្នកជិតខាង

បញ្ញត្តិទីដប់

កុំឲ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ [និក្ខមនំ ២០:១៧]

49. អត្ថន័យនៃបញ្ញត្តិនេះ

50. ខាងក្នុងសេចក្តីសុចរិត

(គោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យក្នុងពន្លឺនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទំព័រ ៥១–៥៩)

51. ការបូកបញ្ចូលនៃក្រឹត្យវិន័យ

52. ហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះបទគម្ពីរនិយាយអំពីតែតារាងទីពីរ?

53. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់

54. ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង

55. តើអ្នកណាជាអ្នកជិតខាងរបស់យើង?

56. ការប្រឹក្សាខាងផ្សាយដំណឹងល្អ?

57. បញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់ជាសត្រូវជាបញ្ញត្តិពិត

58. ភាពខុសគ្នានៃអំពើបាបខាងជីវិតរមែងស្លាប់ និង venial មិនត្រឹមត្រូវ

59. រាល់អំពើបាបគឺជាអំពើបាបស្លាប់!

ជំពូកទី IX ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះសាសន៍យូដានៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់តែនៅក្នុងដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ/ 348

(ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានរំពឹងទុក ហើយបានសម្តែង ១-២)

1. អត្ថប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាថ្មី

2. ដំណឹងល្អផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែង

(ការបដិសេធកំហុសលើទំនាក់ទំនងនៃក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ៖ តំណែងកម្រិតមធ្យមរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ, ៣–៥)

3. សេចក្តីសន្យាមិនត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់យើងទេ ។

4. ការប្រឆាំងគ្នារវាងក្រឹត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អមិនគួរនិយាយបំផ្លើសឡើយ ។

5. យ៉ូហានបាទីស្ទ

ជំពូកទី X ភាពដូចគ្នានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី/ 358

(សេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ពិតជាដូចគ្នាទៅនឹងច្បាប់ថ្មី ១-៦)

1. សំនួរ

2. ចំណុចសំខាន់នៃសេចក្តីសញ្ញា*

3. គម្ពីរសញ្ញាចាស់មើលទៅកាន់អនាគត*

4. នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ការរាប់ជាសុចរិតទទួលបានមកពីព្រះគុណតែមួយ*

5. សញ្ញាស្រដៀងគ្នានៃសេចក្តីសញ្ញា*

6. ការបដិសេធនៃការជំទាស់ដែលផ្អែកលើ យ៉ូហាន ៦:៤៩,៥៤*

7. បុព្វបុរសមានព្រះបន្ទូល ហើយជាមួយគ្នាពួកគេក៏មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច*

8. នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ព្រះបានប្រទានឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ប្រកបជាមួយទ្រង់ ហើយឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច*

9. សូម្បីតែនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ក៏សេចក្តីសម្បូររបស់ព្រះខ្លាំងជាងសេចក្តីស្លាប់ដែរ*

10. ព្រះពររបស់មនុស្សពីបុរាណគឺមិនមែននៅលើផែនដី*

11. ជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ*

12. ជំនឿរបស់អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប*

13. បុព្វបុរសបានស្វែងរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច*

14. ការស្លាប់នៃពួកបរិសុទ្ធ ជាច្រកចូលទៅកាន់ជីវិត*

15. ដារីឌជាអ្នកប្រកាសសេចក្តីសង្ឃឹម*

16. អត្ថបទបន្ថែមដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះជីវិតនាពេលអនាគត*

17. សេចក្តីសង្ឃឹមនៃពួកបរិសុទ្ធកើនឡើងពីលើគ្រោះមហន្តរាយបច្ចុប្បន្នដល់ជីវិតនាពេលអនាគត*

18. ជោគវាសនាដ៏រីករាយរបស់ពួកគេផ្ទុយពីមនុស្សអាក្រក់*

19. យ៉ូបជាសាក្សីនៃជីវិតអស់កល្ប*

20. សាក្សីនៃពួកហោរាចំពោះភាពអស់កល្ប*

21. ច្រកភ្នំនៃឆ្នឹងស្ងួតក្នុងអេសេគាល*

22. ការបន្ថែមអត្ថបទផ្សេងពីហោរាផ្សេងទៀត*

23. ការសង្ខេប និងសេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគម្ពីរអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ជំពូកទី XI ភាពខុសគ្នារវាងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាំងពីរ/ 399

(i គម្ពីរសញ្ញាចាស់ខុសពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្នុងលក្ខណៈប្រាំយ៉ាង៖ ការបង្ហាញនៅព្រះពរខាងវិញ្ញាណតាមរយៈខាងសាច់ឈាម, ១-៣)

1. ការសង្កត់លើអត្ថប្រយោជន៍នៅលើផែនដីទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានាំទៅរកការទាក់ទង់ទៅស្ថានសួគ៌*

2. ការសន្យានៅលើផែនដីទាក់ទងទៅនឹងភាពវ័យក្មេងនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់; ប៉ុន្តែមិនត្រូវជាប់ចំណងនៃសេចក្តីសង្ឃឹមលើអ្វីៗនៅលើផែនដីឡើយ ។

3. អត្ថប្រយោជន៍ខាងរូបកាយ និងប្រភេទទណ្ឌកម្មខាងរាងកាយ

4. អត្ថន័យនៃភាពខុសគ្នានេះ

5. ភាពជាព្រះគ្រីស្ទ និងភាពពេញវ័យនៃពួកជំនុំ

6. សូម្បីតែមនុស្សដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីជំនឿក៏បានបន្សល់ទុកក្នុងកម្រិតនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់

(iii. គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺត្រឹមត្រូវហើយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខាងវិញ្ញាណ ៧-៨)

7. ប្រភពដើមនៃព្រះគម្ពីរ និងអត្ថន័យនៃភាពខុសគ្នា

8. ភាពខុសគ្នាលម្អិត យោងទៅតាម កូរិនថូសទី២., ch. ៣

(iv. ទាសភាពនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសេរីភាពនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ៩-១០)

9. ការបង្រៀនរបស់ប៉ុល*

10. ច្បាប់ និងដំណឹងល្អ

11. ជញ្ជាំងត្រូវបានរុះរើនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

12. ការត្រាស់ហៅរបស់សាសន៍ដទៃ

13. ជាទូទៅហេតុអ្វីបានជាមានភាពខុសគ្នា?

14. សេរីភាពរបស់ព្រះក្នុងការដោះស្រាយជាមួយមនុស្សទាំងអស់តាមដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ

ជំពូកទី XII ព្រះគ្រីស្ទត្រូវក្លាយជាមនុស្សដើម្បីសំរេចបំពេញ/ 427

តួនាទីរបស់អ្នកសម្របសម្រួល

(មូលហេតុដែលវាចាំបាច់ដែលអ្នកសម្រុះសម្រួលគួរតែជាព្រះ ហើយគួរតែក្លាយជាមនុស្ស, ១-៣)

1. មានតែទ្រង់ទេដែលជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត ដែលអាចជាកូនក្រមុំរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងខ្លួនយើងផ្ទាល់

2. អ្នកសម្របសម្រួលត្រូវតែជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត

3. មានតែអ្នកដែលជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិតប៉ុណ្ណោះដែលអាចស្តាប់បង្គាប់ជំនួសយើង

(ការជំទាស់នឹងគោលលទ្ធិរបស់គាត់បានឆ្លើយ, ៤–៧)

4. គោលបំណងតែមួយគត់នៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺការប្រោសលោះរបស់យើង

5. តើព្រះគ្រីស្ទនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដែរទេ ប្រសិនបើអ័ដាមមិនបានធ្វើបាប?

6. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីរូបឆ្លុះនៃព្រះ

7. ពីមួយចំណុចទៅមួយចំណុចនៃការឆ្លើយបដិសេធរបស់ Osiander

ជំពូកទី XIII ព្រះគ្រីស្ទបានសន្មតថាជាសារជាតិពិតនៃមនុស្ស/ 447

(ដោយយោងទៅលើការខុសឆ្គងពីបុរាណ កាល់រីន ឆ្លើយនឹង ម៉ែនណូ ស៊ីម៉ូន, ១-២)

1. ភស្តុតាងនៃភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

2. ប្រឆាំងនឹងអ្នកជំទាស់នៃភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

(ពូជពង្សមនុស្ស និងភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ, ៣–៤)

3. តំណពូជរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈនាងព្រហ្មចារីមារ៉ា៖ ភាពមិនសមហេតុផលបានលាតត្រដាង*

4. មនុស្សពិត - ហើយគ្មានបាប! មនុស្សពិត - ព្រះដ៏អស់កល្ប!

ជំពូកទី XIV តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យនិស្ស័យពីនៃអ្នកសម្របសម្រួលអាចបង្កើតជាមនុស្សតែម្នាក់/ 160

(ការពន្យល់អំពីនិស្ស័យជាមនុស្ស និងនិស្ស័យជាព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ, ១-៣)

1. និស្ស័យពីផ្សេងគ្នា និងភាពរួបរួម

2. ភាពជាព្រះនឹងភាពជាមនុស្សនៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នា

3. ការរួបរួមនៃបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួល

(ការថ្កោលទោសចំពោះកំហុសរបស់ Nestorius, Eutyches, និង Servetus, 4-8)

4. និស្ស័យទាំងពីរនេះ ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេគិតថាបញ្ចូលគ្នា ឬបំបែកចេញពីគ្នានោះទេ

5. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអស់កល្បជានិច្ច

6. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ និងជាកូនមនុស្ស

7. ភស្តុតាងប្រឆាំងដ៏ទន់ខ្សោយរបស់ Servetus

8. ការបង្ហាញដ៏ទូលំទូលាយ និងការបដិសេធចំពោះគោលលទ្ធិរបស់ Servetus

ជំពូកទី XV ដើម្បីដឹងពីគោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវរបិតា និងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់មកលើយើង យើងត្រូវមើលលើចំណុចទាំងបីនៅក្នុងទ្រង់៖ តួនាទី ជាហោរា ជាស្តេច និង ជាសង្ឃ/ 203

(i. សកម្មភាពសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបី៖ ទីមួយតួនាទីជាហោរា ១-២)

1. តម្រូវការនៃការយល់ដឹងអំពីគោលលទ្ធិនេះ៖ វគ្គបទគម្ពីរដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះតួនាទីជាហោរារបស់ព្រះគ្រីស្ទ*

2. អត្ថន័យនៃតួនាទីជាហោរាសម្រាប់យើង

(ii. តួនាទីជាស្តេច - លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណរបស់, ៣-៥)

3. ភាពអស់កល្បនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

4. ព្រះពរនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ទ្រង់៖ អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់រប់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតា

ជំពូកទី XVI តើព្រះគ្រីស្ទបានបំពេញមុខងារបែបណាក្នុងនាមជាអ្នកប្រោសលោះ ដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានការសង្គ្រោះ ។ នៅទីនេះ ការសុគត់ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានពិភាក្សា ក៏ដូចជាការឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ផងដែរ/ 249

(ផ្ទេរសិទ្ធដោយអំពើបាបចេញពីព្រះ ដែលនៅតែស្រឡាញ់យើង នោះយើងត្រូវបានផ្សះផ្សាដោយសារព្រះគ្រីស្ទ 1-4)

1. ព្រះប្រោសលោះ

2. ការដឹងអំពីកំហឹងរបស់ព្រះធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណចំពោះការប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

3. កំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត; សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់មុនការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ*

4. កិច្ចការនៃដង្វាយធួនកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដូច្នេះ វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងបន្ទាប់មកទៀតទេ

(លទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ និងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៥–៧)

5. ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានអនុវត្តពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់ ។

6. "ឆ្កាង"

7. "ការសុគត់ហើយការបញ្ចុះ"

(ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃការចុះទៅក្នុងឋាននរក, ៨-១២)

8. "ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងឋាននរក"

9. តើព្រះគ្រីស្ទចុះមកក្នុងពិភពលោកនេះឬ?

10. «ការចុះទៅឋាននរក»ជាការបង្ហាញអំពីទារុណកម្មខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រាប់យើង

11. ការការពារការពន្យល់នេះពីវគ្គបទគម្ពីរ*

12. ការការពារគោលលទ្ធិប្រឆាំងនឹងការយល់ច្រឡំនិងកំហុស

(ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការយាងឡើង និងពេលនៅស្ថានសួគ៌ ១៣-១៦)

13. «នៅថ្ងៃទីបីទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ»

14. "ការឡើងទៅស្ថានសួគ៌"

15. «បានអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតា»

16. អត្ថប្រយោជន៍ដែលផ្តល់សំរាប់ជំនឿរបស់យើងដោយការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

(ការយាងមកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជំនុំជម្រះ, ១៧)

17. «ទ្រង់នឹងយាងមកពីណាមក ដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់» ។

(សេចក្តីសំគាល់ចុងក្រោយអំពីគោលជំនឿសាវក និងភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ១៨–១៩

18. ចៅក្រមគឺជាអ្នកប្រោសលោះ!

19. ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់នៅក្នុងគ្រប់ឃ្លានៃគោលជំនឿ

ជំពូកទី XVII ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះ ការល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះសម្រាប់យើង/ 547

1. ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមុខវាវិញ

2. គម្ពីរជាគូនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

3. សេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសាក្សីនៃបទគម្ពីរ

4. ការជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

5. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាតម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង

6. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានទទួលគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នោះទេ

ជំពូកទី I

តាមការបះបោររបស់អ័ដាម គឺមនុស្សជាតិត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុងបណ្តាសារ ហើយត្រូវបានកំណត់តាមកាលៈទេសៈដើមរបស់គេតាម គោលលទ្ធិនៃអំពើបាបដើម

(ចំណេះដឹងពិតពីខ្លួនយើងបំផ្លាញទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង)

1. ចំណេះដឹងខុសនិងត្រូវអំពីខ្លួនឯង

ដោយមានហេតុផលល្អសុភាសិតបុរាណបានផ្តល់អនុសាសន៍យ៉ាងខ្លាំងអំពីចំណេះដឹងអំពីខ្លួនឯង ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាគួរឱ្យអាម៉ាស់សម្រាប់យើងដែលមិនបានដឹងអ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងអាជីវកម្មនៃជីវិតមនុស្សនោះអ្វីដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងគេគឺភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងចំពោះខ្លួនយើងដែលនៅពេលធ្វើការសម្រេចចិត្តក្នុងបញ្ហាចាំបាច់យើងបញ្ឆោតយ៉ាងខ្លោចផ្សាហើយថែមទាំងខ្វាក់ភ្នែកទៀតផង!

ប៉ុន្តែដោយសារសិក្ខាបទនេះមានតម្លៃខ្លាំងពេកយើងគួរតែខិតខំបន្ថែមទៀតដើម្បីចៀសវាងការអនុវត្តន៍ដោយអចេតនា ។ យើងសង្កេតឃើញថារឿងនេះបានកើតឡើងចំពោះទស្សនវិទូមួយចំនួនដែលក្នុងពេលដែលកំពុងជំរុញឱ្យមនុស្សស្គាល់ខ្លួនឯងបានស្នើគោលដៅនៃការទទួលស្គាល់នូវគុណតម្លៃនិងឧត្តមភាពផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយពួកគេនឹងមិនឱ្យគាត់សញ្ជឹងគិតនៅក្នុងខ្លួនគាត់អ្វីក្រៅពីអ្វីដែលធ្វើឱ្យគាត់មានការធានាដោយទទេហើយធ្វើឱ្យគាត់អួតខ្លួនដោយមោទនភាព [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ។

ប៉ុន្តែចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើងជាដំបូងក្នុងការពិចារណានូវអ្វីដែលយើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនៅពេលបង្កើតនិងរបៀបដែលព្រះមានព្រះទ័យសប្បុរសបន្តជួយយើងដើម្បីដឹងថាឧត្តមភាពធម្មជាតិរបស់យើងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាប្រសិនបើវានៅតែគ្មានស្លាកស្នាម ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរត្រូវចងចាំថាមិនមានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនយើងទេប៉ុន្តែយើងទទួលបានការរងទុក្ខតែម្នាក់ឯងដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង ។ ដូច្នេះយើងតែងតែពឹងផ្អែកលើទ្រង់ ។

ទីពីរដើម្បីចងចាំពីស្ថានភាពដ៏វេទនារបស់យើងបន្ទាប់ពីការដួលរលំរបស់អ័ដាមការយល់ដឹងដែលនៅពេលដែលការអួតខ្លួននិងការធានាលើខ្លួនឯងរបស់យើងត្រូវបានដាក់ឱ្យទាបនោះគួរតែបន្ទាបខ្លួនយើងហើយធ្វើឱ្យយើងខ្ចាស់អ្វែន ។ នៅដើមដំបូងព្រះបានបង្កើតយើងតាមរូបឆ្លុះរបស់ទ្រង់ [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ដើម្បីអាចដាស់ស្មារតីយើងទាំងពីរឱ្យខ្ពះខ្ពែងចំពោះគុណធម៌និងធ្វើសញ្ជឹងលើជីវិតអស់កល្ប ។

ដូច្នេះដើម្បីឱ្យភាពថ្លៃថ្នូរដ៏អស្ចារ្យនៃការប្រណាំងរបស់យើង (ដែលធ្វើឱ្យយើងខុសគ្នាពីការអាក្រក់) មិនអាចត្រូវបានកប់នៅក្រោមភាពស្រពិចស្រពិលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងទៅទាមទារឱ្យយើងទទួលស្គាល់ថាយើងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយហេតុផលនិងការយល់ដឹងដូច្នេះតាមរយៈការដឹកនាំ ជីវិតដ៏បរិសុទ្ធនិងសុចរិតយើងអាចបន្តឆ្ពោះទៅរកគោលដៅដែលបានកំណត់នៃព្រះពរអស់កល្ប ។ ប៉ុន្តែភាពថ្លៃថ្នូរដំបូងមិនអាចគិតបានទេបើគ្មានការសោកស្តាយចំពោះភាពអ្វែនខ្ចាស់និងភាពថោកទាបរបស់យើងដោយបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នាព្រោះនៅក្នុងមនុស្សដំបូងយើងបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានភាពដើមរបស់យើង ។ ពីការនេះកើតឡើងការស្អប់ខ្ពើមនិងការមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនយើងក៏ដូចជាភាពរាបទាបពិតប្រាកដ ។ ហើយពី

នេះពីនោះមានការខ្នះខ្នែងថ្មីក្នុងការស្វែងរកព្រះដែលយើងម្នាក់ៗអាចយកមកវិញនូវរបស់ល្អទាំងនោះដែលយើងបានបាត់បង់ទាំងស្រុង ។

2. សាធាតុរបស់មនុស្ស មានទំនោរកោតសរសើរខ្លួនឯង

ដូច្នេះនៅទីនេះគឺជាអ្វីដែលសេចក្តីពិតរបស់ព្រះតម្រូវឱ្យយើងស្វែងរកក្នុងការពិនិត្យមើលខ្លួនយើង ៖ គឺទាមទារនូវចំណេះដឹងប្រភេទដែលនឹងនាំឱ្យយើងអស់ទំនុកចិត្តលើសមត្ថភាពរបស់យើងដកហូតយើងពីគ្រប់ឱកាសដើម្បីអួតខ្លួនហើយនាំយើងទៅរកការចុះចាញ់ ។ យើងគួរតែក្សាច្បាប់នេះប្រសិនបើយើងចង់សម្រេចបានគោលដៅពិតទាំងប្រាជ្ញានិងសកម្មភាព ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាអ្វីដែលរីករាយជាងនេះទៅទៀតនោះគឺព្រីនស៊ីប

ដែលអញ្ជើញយើងឱ្យថ្លឹងថ្លែងពីចរិតលក្ខណៈល្អរបស់យើងជាជាងមើលទៅលើការចង់បាននិងភាពអាម៉ាស់របស់យើងដែលគួរធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀន ។ តាមពិតគ្មានអ្វីដែលសារជាតិរបស់មនុស្សស្វែងរកដោយអន្ទះអន្ទែងជាងការនិយាយដើមគេឡើយ ។ ដូច្នោះហើយនៅពេលដែលធម្មជាតិរបស់គេដឹងថាអំណោយរបស់គេត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងខ្លាំងនោះវាហាក់ដូចជាមិនគួរឱ្យជឿអំពីពួកគេ ។ ដូច្នេះគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលមនុស្សភាគច្រើនបានធ្វើខុសយ៉ាងអាក្រក់នៅក្នុងរឿងនេះ ។ ព្រោះថាការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដោយខ្វាក់គឺមានពីធម្មជាតិនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ពួកគេត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលដោយសេរីបំផុតថាគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនដែលសមនឹងទទួលបានការចាត់ទុកថាស្អប់នោះទេ ។ ដូច្នេះទោះបីគ្មានការគាំទ្រពីខាងក្រៅក៏ដោយក៏ទស្សនៈឥតប្រយោជន៍ជាទូទៅទទួលបានការគាំទ្រដោយភាពជឿជាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹកនាំជីវិតល្អនិងមានពរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានអាកប្ប

កិរិយាសុភាពរាបសាជាងហើយព្រមទទួលយកអ្វីមួយចំពោះព្រះដើម្បីកុំឱ្យលេចចេញមកទាមទារអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនគេនោះពួកគេនឹងបែងចែកកិត្តិយសដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការអំនួតនិងទំនុកចិត្តនៅតែមាននៅក្នុងខ្លួនគេ ។ គ្មានអ្វីអាចផ្គាប់ចិត្តមនុស្សបានឡើយក្រៅពីប្រភេទនៃការនិយាយដែលទាក់ទាញដែលបង្ហាញពីមោទនភាពដែលមាននៅក្នុងខួរឆ្អឹងរបស់គេ ។ ដូច្នេះស្ទើរតែគ្រប់សម័យនៅពេលដែលនរណាម្នាក់បានលើកតម្កើងជាសាធារណៈអំពីលក្ខណៈរបស់មនុស្សនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌអំណោយផលបំផុតគេត្រូវបានគេស្តាប់ដោយសំលេងទះដៃ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយការសរសើរពីឧត្តមភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្សគឺការបង្រៀនមនុស្សឱ្យពេញចិត្តខ្លួនឯងវាមិនធ្វើអ្វីក្រៅពីរីករាយចំពោះភាពផ្អែមល្ហែមរបស់ខ្លួនឡើយ ។ តាមពិតវាបញ្ឆោតដើម្បីនាំអ្នកដែលយល់ព្រមទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងស្រុង ។ សម្រាប់អ្វីដែលយើងសម្រេចបាននៅពេលពឹងផ្អែកលើការធានាឥតប្រយោជន៍យើងពិចារណារៀបចំផែនការសាកល្បងនិងអនុវត្តនូវអ្វីដែលយើងគិតថាសមស្របបន្ទាប់មកនៅពេលដែលយើងខិតខំដំបូងយើងពិតជាបោះបង់ចោលនិងខ្វះការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវក៏ដូចជាការពិត គុណធម៌-ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយយើងប្រញាប់ប្រញាល់បន្តរហូតដល់យើងប្រញាប់បំផ្លាញ ? ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលមានទំនុកចិត្តពួកគេអាចធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដោយអំណាចផ្ទាល់ខ្លួនអ្វីៗមិនអាចកើតឡើងបើមិនដូច្នេះទេ ។ ដូច្នេះអ្នកណាក៏ដោយដែលធ្វើតាមគ្រូដូចជាធ្វើឱ្យយើងរារែកដោយគិតតែពីចរិតលក្ខណៈល្អរបស់យើងនឹងមិនរីកចម្រើនក្នុងចំណេះដឹងខ្លួនឯងនោះទេប៉ុន្តែនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុត ។

3. បញ្ហាចម្បងពីរនៃចំណេះដឹងខ្លួនឯង

ដូច្នេះ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះស្របនឹងការជំនុំជំរះទូទៅនៃមនុស្សលោកទាំងអស់ ដែលថាផ្នែកទីពីរនៃប្រាជ្ញាមាននៅក្នុងចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានការខ្វែងគំនិតគ្នាអំពីរបៀបដែលយើងទទួលបានចំណេះដឹងនោះ ។ យោងតាមការវិនិច្ឆ័យខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សនេះហាក់ដូចជាស្គាល់ខ្លួនឯងច្បាស់នៅពេលដែលមានទំនុកចិត្តលើការយល់ដឹងនិងភាពទៀងត្រង់របស់គេនោះ មានភាពក្លាហានហើយជម្រុញខ្លួនគេឱ្យបំពេញភារកិច្ចប្រកបដោយគុណធម៌និងប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់ខិតខំប្រឹងប្រែងដោយអស់ពីចិត្ត ដ៏ល្អឥតខ្ចោះនិងគួរឱ្យគោរព ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលពិនិត្យមើលខ្លួនឯងតាមស្តង់ដារនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះមិនឃើញអ្វីដែលអាចលើកទឹកចិត្តខ្លួនឲ្យមានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯងបានឡើយ ។ ហើយគាត់ពិនិត្យខ្លួនគាត់ឱ្យបានស៊ីជម្រៅ គាត់កាន់តែសោកស្តាយឡើងរហូតដល់បាត់បង់ការធានាទាំងអស់នោះ គាត់មិនទុកអ្វីឱ្យខ្លួនគាត់ដើម្បីដឹកនាំជីវិតគាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះនឹងមិនឲ្យយើងបំភ្លេចភាពផ្ទៃថ្នដើមរបស់យើង ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់អ័ដាមជាបិតារបស់យើង ហើយអ្វីដែលពិតជាគួរជំរុញឱ្យយើងមានការខ្នះខ្នែងចំពោះសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អរបស់យើង ។ ត្បិតយើងមិនអាចគិតពីលក្ខខណ្ឌដំបូងរបស់យើង ឬគោលបំណងអ្វី ដែលយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមិនត្រូវបានគេបំផុសគំនិតឱ្យសញ្ជឹងគិតអំពីភាពអមតៈ និងមួយឆ្នាំបន្ទាប់ពីនរគនៃព្រះ ។ ទោះយ៉ាងណាការទទួលស្គាល់នោះនៅឆ្ងាយពីការលើកទឹកចិត្តមោទនភាពចំពោះយើងបំបាក់ទឹកចិត្តយើងហើយធ្វើឱ្យយើងមានភាពរាបទាប ។ តើយើងមានដើមកំណើតមកពីអ្វី? គឺជាការដែលយើងបានធ្លាក់ចុះ ។ តើអ្វីទៅជាការបញ្ចប់នៃការបង្កើតរបស់យើង? គឺជាការដែលយើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នា

ទាំងស្រុង ដូច្នេះហើយទើបយើងឈឺដោយសារទុក្ខវេទនារបស់យើង យើងថ្ងូរ ហើយថ្ងូរ យើងដកដង្ហើមធំចំពោះភាពសក្តិសមដែលបាត់បង់នោះ ។ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយថាមនុស្សម្នាក់មិនគួរមើលឃើញអ្វីនៅក្នុងខ្លួនដើម្បីបង្កឱ្យមានសេចក្តីរីករាយនោះយើងមានន័យថាគេគ្មានអ្វីដែលត្រូវពឹងផ្អែកដើម្បីធ្វើឱ្យគេមានមោទនភាពឡើយ ។ដូច្នេះបើយល់ស្របគ្នា ចូរយើងបែងចែកចំណេះដឹងដែលមនុស្សគួរមានពីខ្លួនឯង ។ទីមួយគេគួរតែពិចារណាថាតើគោលបំណងអ្វីដែលគេត្រូវបានបង្កើតនិងផ្តល់អំណោយដោយគ្មានន័យ ។ដោយការថ្វាយបង្គំនិងជីវិតនាពេលអនាគត់ ទីពីរគួរតែថ្លឹងថ្លែងសមត្ថភាពរបស់គរ ឬផ្ទុយទៅវិញ កង្វះសមត្ថភាព ។នៅពេលដែលគរយល់ឃើញថាគេខ្វះខាតគេគួរតែនិយាយកុហកដោយការភាន់ច្រលំយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះនិយាយតិចទៅគ្មានអ្វីសោះ ។ការពិចារណាដំបូងមានការយល់ឃើញធ្វើឱ្យគេទួលស្គាល់ដើម្បីអនុវត្ត ។ យើងនឹងពិភាក្សាគ្នាតាមលំដាប់នៃការទាមទារការបង្រៀន ។

(អំពើបាបរបស់អ័ដាមតម្រូវឱ្យបាត់បង់អំណោយទានដើមរបស់មនុស្សនិងការបំផ្លិចបំផ្លាញពូជមនុស្សទាំងមូល ៤-៧)

4. ប្រវត្តិនៃការដួលរលំបង្ហាញយើងពីអ្វីដែលជាអំពើបាប[លោកុ ជំពូក ៣] ភាពមិនស្មោះត្រង់

ដោយសារអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះ ច្បាស់ជាមិនមែនជាអំពើបាបស្រាលទេ ប៉ុន្តែជាទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យខ្លាច នោះយើងត្រូវពិចារណាថាតើអំពើបាបប្រភេទណាដែលមាននៅក្នុងការរត់ចោលរបស់អ័ដាម ដែលបានបង្ហាក់ទណ្ឌកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិទាំងមូល ។ដើម្បីចាត់

ទុកអំពើបាបរបស់អាដាមថាជាការចង់ជ្រុល (សញ្ញាណទូទៅ) គឺដូចក្មេង ។ ដូច
ជាប្រសិនបើផលបូកនិងក្បាលនៃគុណធម៌ទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងការតមអាហារតែ
ម្នាក់គត់ពីដំបូងនៅពេលដែលភាពរីករាយដែលចង់បានមានច្រើននៅគ្រប់ទីកន្លែ
ង ។ ហើយមិនត្រឹមតែសំបូរបែបប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មានពូជដ៏អស្ចារ្យផងដែរដែល
មាននៅក្នុងផ្លែផ្កានៃពរជ័យនៃផែនដី! ដូច្នេះយើងគួរតែមើលឱ្យកាន់តែស៊ីជ
ម្រៅ ។ អ័ដាមត្រូវបានបដិសេធដោយដើមឈើនៃចំណេះដឹងអំពីអំពើល្អនិង
អាក្រក់ដើម្បីសាកល្បងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់គាត់ហើយបង្ហាញថាគាត់ស្មគ្រចិត្ត
ក្រោមបញ្ជារបស់ព្រះ ។ ឈ្មោះដើមឈើនេះ បង្ហាញពីគោលបំណងតែមួយគត់នៃ
សិក្ខាបទ គឺដើម្បីរក្សាខ្លួនឱ្យស្អាតស្អំ និងការពារកុំឱ្យជ្រួលច្របល់ដោយតណ្ហា
អាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែការសន្យាដែលព្រះត្រូវបានឱ្យសេចក្តីសង្ឃឹមថានឹងមានជីវិតអស់
កល្បជានិច្ចដរាបណាអ័ដាមបរិភោគពីដើមជីវិតហើយផ្ទុយទៅវិញការគំរាមកំហែង
ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់នៅពេលគាត់បានភ្លក់រសជាតិដើមនៃចំណេះដឹងល្អ
និងអាក្រក់បានបង្ហាញឱ្យឃើញ ហើយអនុវត្តជំនឿរបស់គាត់ ។ ដូច្នេះវាមិន
ពិបាកក្នុងការសន្មតថាអ័ដាមបង្កឱ្យព្រះមានកំហឹងរបស់ព្រះចំពោះខ្លួនគាត់ ។
ពិតហើយAugustine និយាយត្រូវនៅពេលគាត់ប្រកាសថាមោទនភាពគឺជាការ
ចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើមហិច្ឆិតាមិនបានលើកមនុស្សឱ្យ
ខ្ពស់ជាងបានជួប និងត្រឹមត្រូវទេ នោះគាត់អាចស្ថិតក្នុងសភាពដើមដដែល ។
ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែយកនិយមន័យពេញលេញពីលក្ខណៈនៃការល្បួងដែលម៉ូសេ
ពិពណ៌នា ។

ចាប់តាំងពីស្ត្រីមានការមិនស្មោះត្រង់ត្រូវបាននាំឱ្យឆ្ងាយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដោយការបោកបញ្ឆោតរបស់សត្វពស់ វាច្បាស់ណាស់ថាការមិនស្តាប់បង្គាប់គឺជា

ការចាប់ផ្តើមតាមរយៈការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សម្នាក់ ។ [រ៉ូម ៥:១៩] ។ក៏ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះដែរត្រូវកត់សំគាល់ថាមនុស្សទីមួយដែលបះបោរពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែដោយសារតែគេត្រូវបានសាតាំងអួលទាញប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងដោយសារមើលងាយការពិតគេបែរទៅរកភាពមិនពិតវិញ ។ហើយប្រាកដណាស់ថានៅពេលដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយើងនឹងជាប់នូវការគោរពចំពោះទ្រង់ ។ លុះត្រាតែយើងស្តាប់កម្មសិក្សានៅតែល្អ ។ពេលនោះ ភាពមិនស្មោះត្រង់ គឺជាឫសគល់នៃការដួលចុះ ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកមហិច្ឆតានិងមោទនភាពរួមជាមួយភាពអាត្មានិយមបានកើតឡើងដោយសារតែអាដាមដោយការស្វែងរកអ្វីច្រើនជាងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគេដោយការខ្មាស់អៀននូវអំណោយដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលត្រូវបានគេថ្វាយដល់ព្រះ ។ការបង្កើតឱ្យមានលក្ខណៈដូចព្រះហាក់ដូចជារឿងតូចតាចចំពោះអំពើទុច្ចរិត! ប្រសិនបើការក្បត់សាសនា ដែលមនុស្សដកខ្លួនចេញពីអំណាចនៃអ្នកបង្កើតរបស់ព្រះ ពិតជាបានរលាស់នឹមរបស់គេ គឺជាបទល្មើសដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម នោះជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់អ័ដាម ។ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាការក្បត់សាសនាទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងការតិះដៀលអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះ ។ទាំងនេះបានទទួលការបង្កាច់បង្ខូចរបស់សាតាំង ដែលបានចោទប្រកាន់ព្រះពីការមិនពិត និងការច្រណែន និងឆន្ទៈអាក្រក់ ។ចុងក្រោយភាពគ្មានជំនឿបានបើកទ្វារឆ្ពោះទៅរកមហិច្ឆតាហើយមហិច្ឆតាពិតជាម្តាយនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ជាលទ្ធផលមនុស្សដែលបោះបង់ចោលការកោតខ្លាចព្រះបានបោះខ្លួនឯងទៅកន្លែងណាដែលតណ្ហានាំពួកគេទៅ ។ហេតុដូច្នេះហើយ Bernard បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ទ្វារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបើកសម្រាប់យើង នៅពេលយើង

ទទួលដំណឹងល្អនៅថ្ងៃនេះដោយត្រចៀករបស់យើង សូម្បីតែនៅពេលនោះសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានទទួលយកដោយបង្ហូចដូចគ្នាទាំងនោះ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានបើកទៅកាន់សាតាំង [យេរេមា ៩:២១] ។ទម្រង់អ័ដាមនឹងមិនហ៊ានប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់មិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ ជាការពិត គឺជាស្ថានដ៏ល្អបំផុតដើម្បីគ្រប់គ្រងតណ្ហាទាំងអស់ ៖ គំនិតដែលថាគ្មានអ្វីប្រសើរជាងការអនុវត្តសេចក្តីសុចរិតដោយការគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ គោលដៅចុងក្រោយនៃជីវិតដ៏រីករាយគឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ។ដូច្នេះ អ័ដាម ត្រូវបានគេយកទៅដោយការប្រមាថរបស់អារក្ស រហូតដល់គាត់អាចពន្លត់សិរីល្អរបស់ព្រះទាំងមូល ។

5. អំពើបាបជំបួងជាអំពើបាបដើម

ដោយសារវាជាជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់អ័ដាមដើម្បីរក្សាការរួបរួម និងចងភ្ជាប់ទៅនឹងអ្នកបង្កើតរបស់គាត់ ដូច្នេះការឃ្លាតឆ្ងាយពីគាត់គឺជាការស្លាប់នៃព្រលឹងរបស់គាត់ ។មិនគួរឱ្យឆ្ងល់ទេដែលគាត់បានចាត់ឱ្យការប្រណាំងរបស់គាត់បំផ្លាញដោយការបះបោររបស់គាត់នៅពេលដែលគាត់បានបង្ហូចសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិទាំងមូលនៅស្ថានសួគ៌និងនៅលើផែនដី ។ ប៉ូលនិយាយថា ៖ «ត្រប់ជីវិតទាំងឡាយក៏ថ្ងូរ» [រ៉ូម ៨:២២] «ជីវិតទាំងឡាយបានត្រូវចុះចូលនឹងសេចក្តីគ្មានប្រយោជន៍តែដោយមិនស្ម័គ្រពីចិត្តគឺដោយព្រះអង្គដែលទ្រង់បញ្ចុះបញ្ចូលវិញ» [រ៉ូម ៨:២០] ។ប្រសិនបើមូលហេតុត្រូវបានស្វែងរក នោះគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថាពួកគេកំពុងទទួលផ្នែកនៃទណ្ឌកម្មដែលសមនឹងទទួលបានដោយមនុស្ស សម្រាប់ការប្រើរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ហេតុដូច្នេះហើយ បណ្តាសាដែលកើតមានពាសពេញគ្រប់តំបន់នៃពិភពលោក បានហូរមកទីនេះ ហើយអ្នកពីកំហុស

របស់អ័ដាម វាមិនសមហេតុផលទេប្រសិនបើវារីករាលដាលដល់កូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់ ។

ដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីរូបភាពស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបំផ្លាញនៅក្នុងខ្លួនគាត់ នោះគាត់មិនមែនជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលទទួលរងនូវការដាក់ទណ្ឌកម្មនេះទេ ជំនួសដោយប្រាជ្ញា គុណធម៌ ភាពបរិសុទ្ធ សច្ចៈ និងយុត្តិធម៌ ជាមួយនឹងគ្រឿងលម្អដែលគាត់បានស្លៀកពាក់នោះ មានការលេចចេញជារូបរាងឡើង ។ គ្រោះកាចបំផុត ភាពងងឹតងងុល ភាពទន់ខ្សោយ ភាពមិនបរិសុទ្ធ ភាពឥតប្រយោជន៍ និងភាពអយុត្តិធ៌ម ប៉ុន្តែគាត់ក៏បានជាប់គាំង និងជ្រមុជកូនរបស់គាត់នៅក្នុងទុក្ខវេទនាដូចគ្នា ។ នេះគឺជាអំពើពុករលួយដែលជាមរតកដែលបុព្វបុរសក្រុមជំនុំហៅថា « អំពើបាបដើម» ដែលមានន័យថាដោយពាក្យ « អំពើបាប » ការដកហូតពីធម្មជាតិពីមុនល្អ និងបរិសុទ្ធ ។ មានការទាស់ទែងគ្នាច្រើនលើបញ្ហានេះ ដរាបណាមិនមានអ្វីឆ្ងាយពីទិដ្ឋភាពធម្មតា ជាងការធ្វើឱ្យមានកំហុសដោយកំហុសតែមួយ ហើយដូច្នេះសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានបង្កើតឡើងជាធម្មតា ។នេះហាក់បីដូចជាមូលហេតុដែលគ្រូពេទ្យបុរាណបំផុតនៃក្រុមជំនុំប៉ះនឹងប្រធានបទនេះដោយមិនច្បាស់លាស់ ។ យ៉ាងហោចណាស់ពួកគេបានពន្យល់វាតិចជាងការសម ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពខ្វាស់អៀននេះមិនអាចរារាំង Pelagius ពីការក្រោកឡើងជាមួយនឹងរឿងប្រឌិតដ៏ថោកទាបដែលអ័ដាមបានធ្វើបាបតែចំពោះការបាត់បង់ខ្លួនឯងដោយមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់កូនចៅរបស់គាត់ទេតាមរយៈភាពទន់ភ្លន់នេះ សាតាំងព្យាយាមបិទបាំងជំងឺនេះ ហើយដូច្នេះវាមិនអាចព្យាបាលបាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបានបង្ហាញដោយទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរថាអំពើបាបត្រូវបានបញ្ជូនពីបុរសទីមួយទៅកាន់កូនចៅ

របស់គាត់ ថាវាត្រូវបានបញ្ជូនតាមរយៈការត្រាប់តាមមិនមែនការផ្សព្វផ្សាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សល្អ (និង Augustine លើសពីអ្វីផ្សេងទៀត) បានខិតខំដើម្បីបង្ហាញយើងថាយើងត្រូវបានខូច មិនមែនដោយសារអំពើទុច្ចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានពិការភាពពីកំណើតពីផ្ទៃម្តាយរបស់យើង ។ ដើម្បីបដិសេធថានេះគឺជាកម្ពស់នៃភាពអ្សើនខ្ចាស ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់នឹងងឿងឆ្ងល់ចំពោះភាពអត់ធ្មត់របស់ Pelagians និង Coelestians នៅពេលដែលគាត់ដឹងពីការព្រមានរបស់មនុស្សដ៏វិសុទ្ធនោះថាតើសត្វណាដែលគួរឱ្យខ្ចាស់អ្សើននៅក្នុងការគោរពផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ ប្រាកដជាគ្មានការសង្ស័យទេដែលម្តាយដាវីឌបង្កើតគាត់ក្នុងអំពើបាប» [ទំនុកដំកើង ៥១:៥] ។ នៅទីនោះ លោកមិនបន្ទោសឪពុកម្តាយចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចសរសើរពីភាពល្អរបស់ព្រះចំពោះខ្លួនគាត់បានកាន់តែប្រសើរ តាំងពីទស្សនៈរបស់គាត់ គាត់បានទទួលការសារភាពពីភាពច្របូកច្របល់របស់គាត់ ។ ដោយសារវាច្បាស់ណាស់ថានេះមិនមែនជារឿងពិសេសសម្រាប់ដាវីឌទេ វាកើតឡើងថាមនុស្សជាតិទូទៅត្រូវបានយកជាគំរូ ។

6. អំពើបាបដើមមិនអាស្រ័យនឹងការធ្វើត្រាប់តាម

យើងឮថាភាពមិនស្អាតរបស់ឪពុកម្តាយបានចម្លងដល់កូនយ៉ាងខ្លាំងដែលគ្មានការលើកលែងណាមួយត្រូវសៅហ្មងពេលមានកូន ។ ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនអាចរកឃើញការចាប់ផ្តើមនៃការនេះទេ លុះត្រាតែយើងត្រឡប់ទៅរកឪពុកម្តាយដំបូងបង្អស់ដែលជាប្រភព ។ យើងប្រាកដជាជឿថាអ័ដាមមិនត្រឹមតែជាបុព្វបុរសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាឫសគល់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ហើយដូច្នេះនៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់គាត់មនុស្សជាតិ ។

នេះជាសារៈបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបអ័ដាមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ «ដូចជាតាមរយៈមនុស្សម្នាក់ អំពើបាបបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ និងតាមរយៈសេចក្តីស្លាប់ពីអំពើបាប ដែលរាលដាលក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់» [រ៉ូម 5:12] ដូច្នេះតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ភាពសុចរិត និងជីវិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញដល់យើង [រ៉ូម 5:17] តើមានអ្វីមិនសមហេតុសមផលជាមួយ Pelagians ជជែកនៅទីនេះ? អំពើបាបរបស់អ័ដាមត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដោយការយកតម្រាប់តាម? ដូច្នេះ តើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងគ្រាន់តែជាគំរូដែលយើងយកតម្រាប់តាម? តើអ្នកណាអាចទ្រាំទ្របាន! ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាហួសពីភាពចម្លែងចម្រាសដែលថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងដោយហេតុនេះជីវិតគឺជារបស់យើងដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាភ្លាមៗនោះ ភ្លាមៗនោះអ្នកទាំងពីរត្រូវបានបាត់បង់នៅក្នុងអ័ដាម មានតែដើម្បីបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់នោះបានចូលតាមរយៈអ័ដាម ទាល់តែត្រូវបានលុបចោលតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។

គ្មានពាក្យមិនច្បាស់លាស់ទេ៖ ដ្បិតដូចជាមនុស្សជាច្រើនបានត្រឡប់ជាមានបាបដោយសារមនុស្សតែម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាងនោះដែរ» [រ៉ូម ៥:១៩] ។ នៅទីនេះ គឺជាទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកទាំងពីរ៖ អ័ដាម បង្កប់ន័យយើងនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គាត់ បំផ្លាញពួកយើងជាមួយខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសយើងឲ្យមានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើងវិញ ដោយព្រះគុណទ្រង់ ។ ក្នុងនៃការពិតដ៏ច្បាស់បែបនេះ ខ្ញុំគិតថា មិនចាំបាច់មានភស្តុតាងយូរជាងនេះឬពិបាកជាងនេះទេ ។ នៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ពួកកូរិនថូស ប៉ុលចង់ពង្រឹងជំនឿរបស់ព្រះក្នុងការរស់ឡើងវិញ ។ នេះជាការបង្ហាញឲ្យឃើញថា ជីវិត

ដែលបានបាត់បង់ក្នុងអ័ដាមបានរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូរិនថូសទី១ ១៥:
២២] ដោយប្រកាសថាយើងទាំងអស់គ្នាបានស្លាប់នៅក្នុងអ័ដាម ប៉ូលក្នុងពេល
តែមួយបានថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់លាស់ថាយើងឆ្លងជំងឺនៃអំពើបាប ។ ព្រោះ
ទោសមិនអាចទៅដល់ជនដែលមិនបានប្រព្រឹត្តដោយទោសទុច្ចរិតឡើយ ។ការ
ពន្យល់ច្បាស់បំផុតអំពីអត្ថន័យរបស់គាត់ស្ថិតនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃសេចក្តី
ថ្លែងការណ៍ ដែលគាត់ប្រកាសថាក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ការណ៍នេះកើតឡើងក្នុងវិធីផ្សេងក្រៅពី
ការប្រាស្រ័យទាក់ទងដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះគ្រីស្ទបញ្ជូនមកក្នុងយើងនូវអំណាចនៃ
សេចក្តីសុចរិត ។ ដូចដែលមានចែងទុកនៅ ទៀតថា « តែវិញ្ញាណមានជីវិត
វិញ ដោយព្រោះសេចក្តីសុចរិត » [រ៉ូម ៨:១០]ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុន្តែមានវិធី
មួយសម្រាប់យើងក្នុងការបកស្រាយសេចក្តីថ្លែងការណ៍ថា «យើងបានស្លាប់នៅ
ក្នុងអ័ដាម»៖ អ័ដាមដោយការប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនត្រឹមតែបានយកសំណាង
អាក្រក់ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញមកលើខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានធ្វើឱ្យធម្ម
ជាតិរបស់យើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញផងដែរ ។ នេះមិនមែន
ដោយសារកំហុសខ្លួនឯងតែម្នាក់ ដែលមិនទាក់ទងនឹងយើងទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែគឺ
ដោយសារតែគាត់បានចំលងដល់កូនចៅរបស់គាត់ជាមួយនឹងអំពើពុករលួយដែល
គាត់បានធ្លាក់ចុះ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលថា «ហើយតាមកំណើតយើង
នោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចក្តីខ្ជាល់» [អេភេសូរ ២:៣] មិនអាចឈរបាន
ទេ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបណ្តាសារួចហើយនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ ជាក់ស្តែងប៉ូលមិន
មានន័យថា "ធម្មជាតិ" ដូចដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះទេ ប៉ុន្តែ
ដូចដែលវាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងអ័ដាម ។ ត្បិតជាការមិនសមបំផុតសម្រាប់

ព្រះដែលត្រូវបានបង្កើតជានៃសេចក្តីស្លាប់ ។ ដូច្នេះ អ័ដាមបានបង្ខូចខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំង ដែលជាមេចំលងពីគាត់ទៅដល់កូនចៅគាត់ទាំងអស់ ។ ព្រះគ្រីស្ទអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដែលជាចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌របស់យើង បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា មនុស្សទាំងអស់កើតមកជាមនុស្សអាក្រក់ និងទុច្ចរិត នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា « របស់អ្វីដែលកើតពីសាច់ឈាម នោះគឺជាសាច់ទេ» [យ៉ូហាន 3:6] ដូច្នេះហើយ ទ្វារនៃជីវិតត្រូវបានបិទសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់រហូតដល់ ពួកគេបានកើតជាថ្មី [យ៉ូហាន ៣:៥] ។

7. ការបញ្ជូនអំពើបាបពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់

មិនចាំបាច់មានការពិភាក្សាដោយអន្ទះសារដើម្បីយល់ពីសំណួរនេះ ដែលធ្វើឲ្យឪពុកមានបញ្ហាមិនច្បាស់ទេ ថាតើព្រលឹងរបស់កូនប្រុសកើតចេញពីព្រលឹងឪពុក ឬយ៉ាងណា ពីព្រោះការឆ្លងភាគច្រើនស្ថិតនៅក្នុងនោះ ។ជាមួយនឹងការនេះ យើងគួរតែស្កប់ចិត្ត ៖ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់អំណោយទាំងនោះដល់អ័ដាម ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវប្រគល់ទៅលើធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ អ័ដាម ពេលគាត់បាត់អំណោយដែលបានទទួល នោះមិនត្រឹមតែសម្រាប់ខ្លួនគាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។តើអ្នកណាគួរព្រួយបារម្ភអំពីការកើតចេញពីព្រលឹង នៅពេលគាត់ឮថាអ័ដាមបានទទួលសម្រាប់យើង មិនតិចជាងអំណោយទាំងនោះដែលគាត់បានបាត់បង់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយថាពួកគេមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់មនុស្សតែម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រគល់ឱ្យមនុស្សជាតិទាំងមូល? ដូច្នេះ គ្មានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលទេ ក្នុងការសន្មត់ថា នៅពេលដែលអ័ដាមត្រូវបានបង្ខូច ធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានទុកឱ្យអាក្រាត និងទុរគត ឬថានៅពេលដែលគាត់បានឆ្លងនូវអំពើបាប ការឆ្លងបានចូលទៅក្នុងធម្ម

ជាតិរបស់មនុស្ស ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មែកឈើដែលរលួយចេញមកពីឫសរលួយ ដែលបញ្ជូនភាពរលួយរបស់វាទៅមែកផ្សេងទៀតដែលដុះចេញពីពួកវា ។ ហេតុនេះហើយបានជាកូនពុករលួយក្នុងមាតាបិតា ទើបនាំឲ្យកើតជំងឺដល់កូន ។ នោះគឺការចាប់ផ្តើមនៃអំពើពុករលួយនៅក្នុងអ័ដាមគឺដូចដែលវាត្រូវបានបញ្ជូន នៅក្នុងចរន្តបន្តពីបុព្វបុរសទៅកាន់កូនចៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រោះការឆ្លងមិនកើតចេញពីសាច់ឈាម ឬព្រលឹងទេ ប៉ុន្តែដោយសារវាត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ទើបមនុស្សដំបូងត្រូវមាន និងបាត់បង់ក្នុងពេលតែមួយ ទាំងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ និងសម្រាប់កូនចៅរបស់គាត់ អំណោយដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់ ។ ប៉ុន្តែវាងាយស្រួលក្នុងការបដិសេធការនិយាយរបស់ Pelagians ដែលគិតថាវាមិនទំនងថាកុមារគួរទទួលបានអំពើពុករលួយពីឪពុកម្តាយដែលគោរពព្រះទេ ដរាបណាកូនចៅគួរតែត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកម្តាយពួកគេ [cf. កូរិនថូសទី១ ៧:១៤] ។ ដ្បិតពួកគេមិនមែនមកពីការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណរបស់ឪពុកម្តាយទេ គឺមកពីជំនាន់ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះដូចដែល Augustine បាននិយាយថា ទោះបីជាបុរសជាអ្នកមិនជឿដែលមានកំហុស ឬជាអ្នកជឿគ្មានកំហុសក៏ដោយ គាត់មិនមែនជាកូនដែលមានកំហុសទេ ត្បិតគាត់បង្កើតពួកគេពីធម្មជាតិដែលខូច ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាព្រះពរពិសេសរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ ដែលពួកគេទទួលទានក្នុងកម្រិតមួយនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកម្តាយពួកគេ ។ នេះមិនបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថាបណ្តាសាសកលនៃពូជមនុស្សមានមុននោះទេ ។ ដ្បិតកំហុសគឺជាធម្មជាតិ ប៉ុន្តែការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ។

(បាបដើមកំណត់ថាជាអំពើបាបនៃធម្មជាតិ ដែលសមនឹងទទួលទោស ប៉ុន្តែ ដែលមិនមែនមកពីធម្មជាតិដូចដែលបានបង្កើត 8-II)

8. ធម្មជាតិនៃអំពើបាបដើម

ដូច្នេះដើម្បីកុំឱ្យការកត់សម្គាល់ទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើងទាក់ទងនឹងបញ្ហាដែល មិនច្បាស់លាស់ និងមិនស្គាល់ អនុញ្ញាតឱ្យយើងកំណត់អំពើបាបដើម។ វាមិន មែនជាចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការស៊ើបអង្កេតនិយមន័យជាច្រើនដែលស្នើឡើងដោយ អ្នកនិពន្ធផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដើម្បីនាំយកនូវអ្វីដែលបង្ហាញដល់ខ្ញុំច្រើន បំផុតស្របតាមការពិត។ ដូច្នេះ អំពើបាបដើម ហាក់បីដូចជាភាពថោកទាប តំណពូជ និងការពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់យើង ដែលសាយភាយចូលទៅក្នុង ផ្នែកទាំងអស់នៃព្រលឹង ដែលដំបូងបង្អស់ធ្វើឱ្យយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តី ក្រោធរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកក៏នាំមកយើងនូវកិច្ចការទាំងឡាយ ដែលព្រះគម្ពីរ ហៅថា «កិច្ចការខាងសាច់ឈាម។ " [កាឡាទី ៥:១៩]។ ហើយនោះជាការ ត្រឹមត្រូវដែលប៉ុលតែងតែហៅថាអំពើបាប។ កិច្ចការដែលកើតចេញពីវា ដូចជា អំពើផិតក្បត់ អំពើសហាយស្មន់ ការលួច ការស្លប់ ការសម្លាប់ ការយោយៅ - គាត់ហៅតាមនោះថា "ផលនៃអំពើបាប" [កាឡាទី1 5:19-21] ទោះបីជាវា ត្រូវបានគេហៅថា "អំពើបាប" ផងដែរនៅក្នុង បទគម្ពីរ និងសូម្បីតែដោយ លោកប៉ូលផ្ទាល់។ ដូច្នេះ យើងត្រូវកត់សម្គាល់ដោយឡែកពីរឿងទាំងពីរនេះ។ ទីមួយ យើងមានភាពច្របូកច្របល់ និងវង្វេងវង្វាន់នៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃធម្មជាតិ របស់យើង ដែលដោយសារអំពើពុករលួយដ៏ធំនេះ យើងឈរដោយយុត្តិធម៌ និង ផ្តន្ទាទោសនៅចំពោះព្រះ ដែលគ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន ក្រៅពីភាព សុចរិត ភាពគ្មានកំហុស និងភាពបរិសុទ្ធ។ ហើយនេះមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះ

ការបំពានរបស់អ្នកដទៃឡើយ ។ ដោយសារគេនិយាយថា យើងបានក្លាយជា កម្មវត្ថុនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះតាមរយៈអំពើបាបរបស់អ័ដាម នោះយើងមិនត្រូវ យល់វាហាក់ដូចជាយើង ដោយគ្មានកំហុស និងមិនសក្តិសម ធុញទ្រាន់នឹង កំហុសនៃអំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក្នុងន័យថា ចាប់តាំងពីយើងឆ្លងកាត់ការ រំលងរបស់គាត់បានក្លាយទៅជា ជាប់ក្នុងបណ្តាសា គាត់ត្រូវគេនិយាយថាបាន ធ្វើឲ្យយើងមានទោស ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនត្រឹមតែការដាក់ទណ្ឌកម្ម ធ្លាក់មកលើយើងពីអ័ដាមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការចម្លងរោគដែលគាត់បានចែកចាយ គឺស្ថិតនៅក្នុងយើង ដែលសមនឹងទទួលការផ្តន្ទាទោស ។ ដោយហេតុផលនេះ Augustine ទោះបីជាគាត់តែងតែហៅអំពើបាបថា "អ្នកដ៏ទៃ" ដើម្បីបង្ហាញឱ្យ កាន់តែច្បាស់ថាវាត្រូវបានចែកចាយក្នុងចំណោមពួកយើងតាមរយៈការ ផ្សព្វផ្សាយក៏ដោយ ក៏គាត់ប្រកាសក្នុងពេលតែមួយថាវាជារឿងពិសេសសម្រាប់ ម្នាក់ៗ ។ ហើយសរសេរផ្ទាល់ថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់បំផុតថា «សេចក្តីស្លាប់បាន ឆ្លងរាលដាលដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ» [រ៉ូម ៥:១២] ។ នោះគឺពួកគេ ត្រូវបានគេរុំព័ទ្ធដោយអំពើបាបដើម ហើយសៅហ្មងដោយស្នាមប្រឡាក់ ។ ដោយហេតុផលនោះ សូម្បីតែខ្លួនឯង ខណៈពេលដែលពួកគេអនុវត្តការថ្កោល ទោសជាមួយនឹងពួកគេពីផ្ទៃម្តាយ ក៏មិនមានកំហុសពីអ្នកដ៏ទៃដែរ ប៉ុន្តែមកពីការ ឈ្នះរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតទោះជាផលនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់គេមិនទាន់កើតឡើងក៏ ដោយ ក៏គេមានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្លួនដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ធម្មជាតិ ទាំងមូលរបស់ពួកគេគឺជាគ្រាប់ពូជនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះវាអាចគ្រាន់តែជាការ ស្អប់ខ្ពើម និងស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានចាត់ទុក ថាជាអំពើបាបនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ព្រោះបើគ្មាន

ទោស នោះនឹងគ្មានការចោទប្រកាន់ឡើយ។ បន្ទាប់មកការពិចារណាទីពីរមក ដល់៖ ភាពច្របូកច្របល់នេះមិនរលត់នៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែបន្តបង្កើតផលថ្មី ពោលគឺស្នាដៃនៃសាច់ឈាមដែលយើងបានពិពណ៌នារួចមកហើយដូចជាចង្រ្កាន ដែលឆេះផ្តល់អណ្តាតភ្លើង និងផ្កាភ្លើង ឬទឹកមិនឈប់ឈរពីប្រភពទឹក។ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលបានកំណត់ពីអំពើបាបដើមថាជា «ការខ្វះសេចក្តីសុចរិតដើម ដែលគួរតែរស់នៅក្នុងយើង» ទោះបីជាពួកគេយល់ក្នុងនិយមន័យនេះអំពីអត្ថន័យទាំងមូលនៃពាក្យនេះក៏ដោយ ក៏នៅតែមិនទាន់បង្ហាញឱ្យឃើញនូវប្រសិទ្ធភាព និងថាមពលរបស់វាគ្រប់គ្រាន់នៅឡើយ។ ព្រោះធម្មជាតិរបស់យើង មិនត្រឹមតែទុរគត និងទទេស្អាតប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានជីជាតិ និងបង្កើតផលនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ដែលមិនអាចទុកចោលបានឡើយ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលបាននិយាយថា អំពើបាបដើមគឺជា "ការជាប់ឃុំឃាំង" ដែលភាគច្រើនមិនព្រមទទួលស្គាល់ថា អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងមនុស្ស ពីការយល់ដឹង ដល់ឆន្ទៈ ពីព្រលឹង រហូតដល់សាច់ឈាម ត្រូវបានស្មោកគ្រោក និងជាប់គាំងដោយការចាប់ចិត្តនេះ។ ឬនិយាយឱ្យខ្លីជាងនេះទៅទៀត មនុស្សទាំងអស់គឺមកពីខ្លួនគាត់ គ្មានអ្វីក្រៅពីការយល់ឃើញនោះទេ។

9. អំពើបាបក្រឡាប់មនុស្សទាំងអស់

ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំបាននិយាយថា ផ្នែកទាំងអស់នៃព្រលឹងត្រូវបានកាន់កាប់ដោយអំពើបាប បន្ទាប់ពីអ័ដាមបានបោះបង់ចោលប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិត។ ត្បិតមិនត្រឹមតែចំណង់តណ្ហាទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែភាពទុច្ចរិតដែលមិនអាចនិយាយបានបានចូលកាន់កាប់បន្ទាយនៃចិត្តរបស់គាត់ ហើយមោទនភាពបានជ្រាបចូលដល់ជម្រៅនៃចិត្តគាត់។ ដូច្នេះ វាជាការគ្មានន័យ និងល្ងង់ក្នុងការ

ដាក់កម្រិតនូវអំពើពុករលួយដែលកើតឡើងចំពោះតែអ្វីដែលហៅថាការជំរុញនៃ ញ្ញាណ ។ ឬហៅថាជាឈើដែលទាក់ទាញ ដាស់តឿន និងអូសចូលក្នុងអំពើ បាបតែផ្នែកមួយគត់ដែលគេហៅថា "ត្រេកត្រអាល" ។ នៅក្នុងបញ្ហានេះ Peter Lombard បានក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅទាំងស្រុងរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ការ ស្វែងរក និងស្វែងរកកៅអីរបស់វា គាត់និយាយថាវាស្ថិតនៅក្នុងសាច់ឈាម ដូចដែលប៉ុលបានថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ នៅតែចេញពីខាងក្នុង ប៉ុន្តែដោយសារតែវា លេចឡើងច្រើនជាងនៅក្នុងសាច់ ។ ដូចជាប៉ុលកំពុងបង្ហាញថាមានតែផ្នែកមួយ នៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនធម្មជាតិទាំងមូលនោះទេ គឺប្រឆាំងនឹងព្រះ គុណដ៏លើសលប់! ប៉ុលបានដកការសង្ស័យទាំងអស់ចេញ នៅពេលគាត់ បង្រៀនថា អំពើពុករលួយមិនស្ថិតនៅក្នុងផ្នែកមួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាព្រលឹង ណាមួយនៅតែបរិសុទ្ធ ឬមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយជំងឺរមែងស្លាប់នោះឡើយ ។ សម្រាប់នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់គាត់អំពីធម្មជាតិដែលពុករលួយប៉ូលមិនត្រឹមតែ ថ្កោលទោសការជំរុញដ៏មិនធម្មតានៃចំណង់អាហារដែលត្រូវបានគេមើលឃើញ ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែជាពិសេសការជំទាស់ចិត្តត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅពិការភ្នែកនិងបេះដូង ទៅនឹងភាពថោកទាប ។ ជំពូកទីបីទាំងមូលនៃរ៉ូមគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការពិពណ៌នា អំពីអំពើបាបដើម [vs. 1-20] ។ ពី "ការបន្ត" ការពិតលេចឡើងកាន់តែច្បាស់ ។ ចំពោះវិញ្ញាណដែលផ្ទុយនឹងមនុស្សចាស់ និងខាងសាច់ឈាម មិនត្រឹមតែ សម្គាល់ព្រះគុណ ដែលផ្នែកទាប ឬត្រេកត្រអាលនៃព្រលឹងត្រូវបានកែតម្រូវ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងទទួលយកការកែទម្រង់ពេញលេញនៃផ្នែកទាំងអស់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុលមិនត្រឹមតែជំរុញឱ្យចំណង់អាហារដ៏អាក្រក់ត្រូវបាននាំទៅ ដោយឥតប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជំរុញឱ្យយើង«ត្រូវបានកែប្រែឡើងវិញ

នៅក្នុងស្មារតីនៃគំនិតរបស់យើង» [អេភេសូរ ៤:២៣]; ក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់ក៏ដាស់តឿនចិត្តយើងដូចគ្នាដែរ» [រ៉ូម ១២:២] ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាផ្នែកដែលឧត្តមភាពនិងភាពថ្លៃថ្នូនៃព្រលឹងមិនត្រឹមតែត្រូវបានរងរបួសប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាត្រូវបានខូចយ៉ាងខ្លាំងដែលវាត្រូវការដើម្បីព្យាបាលនិងដាក់លើធម្មជាតិថ្មី ។ យើងនឹងឃើញពីកម្រិតណាដែលអំពើបាបកាន់កាប់ទាំងចិត្ត និងចិត្ត ។ ត្រង់នេះ ខ្ញុំចង់ណែនាំយ៉ាងខ្លីថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវលិចលង់ - ដូចជាទឹកជំនន់ - ពីក្បាលដល់ចុងជើង ដើម្បីកុំឱ្យផ្នែកណាមួយមានភាពស៊ាំពីអំពើបាប ហើយអ្វីៗដែលកើតចេញពីគាត់គឺត្រូវចាត់ទុកជាអំពើបាប ។ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ ការបង្វែរគំនិតទៅជាសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះជាម្ចាស់ [រ៉ូម ៨:៧] ហើយដូច្នេះគឺជាសេចក្តីស្លាប់ [រ៉ូម ៨:៦] ។.

10. អំពើបាបមិនមែនជានិស្ស័យរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការបង្ខូច

ឥឡូវនេះចេញឆ្ងាយពីអ្នកដែលហ៊ានសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះតាមកំហុសរបស់ខ្លួនពីព្រោះយើងប្រកាសថាមនុស្សអាក្រក់ដោយធម្មជាតិ! ពួកគេស្វែងរកកិច្ចការរបស់ព្រះដោយខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការបំពុលផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេគួរតែស្វែងរកវាដោយអ័ដាមដែលគ្មានការខូចខាត និងមិនពុករលួយនោះ ។ ដូច្នេះ ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់យើង គឺកើតចេញពីការខុសឆ្គងនៃសាច់ឈាមរបស់យើង មិនមែនមកពីព្រះទេ ដរាបណាយើងបានវិនាសតែដោយព្រោះយើងបានវង្វេងចេញពីស្ថានភាពដើមរបស់យើង ។ កុំឲ្យអ្នកណាត្អូញត្អែរនៅទីនេះថា ព្រះអាចប្រោសប្រទានឲ្យបានប្រសើរជាងមុនសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ប្រសិនបើទ្រង់បានការពារការធ្លាក់របស់អ័ដាម ។ ចិត្តដែលមានចិត្តគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនឹងការជំទាស់នេះ ព្រោះវាបង្ហាញពីការចង់ដឹងមិនប្រក្រតី ។ លើសពីនេះ

ទៅទៀត បញ្ហាត្រូវតែទាក់ទងនឹងការសម្ងាត់នៃការកំណត់ទុកជាមុន ដែលនឹងត្រូវពិភាក្សានៅពេលក្រោយក្នុងកន្លែងសមរម្យរបស់ខ្លួន ។ ចូរយើងចងចាំតាមនោះ ដើម្បីដាក់ការបំផ្ទិចបំផ្លាញរបស់យើងទៅនឹងភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិ ដើម្បីកុំឱ្យយើងចោទប្រកាន់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃធម្មជាតិ ។ ពិតហើយ របួសដែលស្លាប់នេះជាប់នឹងធម្មជាតិ ប៉ុន្តែវាជាសំណួរសំខាន់ណាស់ថាតើមុខរបួសត្រូវបានរងការខូចខាតពីខាងក្រៅ ឬមានវត្តមានតាំងពីដំបូងមក ។ ប៉ុន្តែ វាជាភស្តុតាងដែលថារបួសត្រូវបានធ្វើបាបដោយអំពើបាប ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានហេតុផលណាដែលត្រូវត្អូញត្អែរក្រៅពីខ្លួនយើងទេ ។ ព្រះគម្ពីរបានកត់សម្គាល់ការពិតនេះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ព្រោះសាស្តាថា នេះខ្ញុំដឹងថា ព្រះបានបង្កើតមនុស្សជនទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែគេបានស្វែងរកការអាក្រក់ជាច្រើនវិញ» ។ [ch. 7:29] ច្បាស់ណាស់ សេចក្តីវិនាសរបស់មនុស្សគឺត្រូវកំណត់ចំពោះមនុស្សតែម្នាក់គត់ ។ ដ្បិតគាត់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ នោះបានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ ។

11. អំពើពុករលួយ "ធម្មជាតិ" នៃ "ធម្មជាតិ" ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ

ដូច្នេះហើយ យើងសូមប្រកាសថា មនុស្សត្រូវបានខូចតាមរយៈ vitation ធម្មជាតិ ប៉ុន្តែ vitation ដែលមិនហូរចេញពីធម្មជាតិ ។ យើងបដិសេធថា វាមិនបានហូរចេញពីធម្មជាតិ ដើម្បីបង្ហាញថា វាគឺជាគុណភាពនៃដំណើរផ្សងព្រេងដែលកើតមានលើមនុស្ស ជាជាងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ដែលត្រូវបានបញ្ជូលតាំងពីដើមមក ។ ប៉ុន្តែយើងហៅវាថា "ធម្មជាតិ" ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សគិតថានរណាម្នាក់ទទួលបានវាដោយការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ព្រោះវាធ្វើឱ្យមនុស្សគ្រប់

រូបតមអាហារដោយសិទ្ធិតំណពូជ ។ ការប្រើប្រាស់ពាក្យរបស់យើងគឺមិនមែនដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចនោះទេ ។ សាវ័កចែងថា ៖ «តាមកំនើតយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងនៃសេចក្តីខ្ជាល់» ។ [អេភេសូ ២:៣] តើព្រះដែលសព្វព្រះហឫទ័យនឹងស្នាដៃដ៏តូចបំផុតរបស់ទ្រង់ ទៅជាអរិភាពនឹងសត្វលោកបំផុតយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុន្តែព្រះមានអរិភាពចំពោះអំពើពុករលួយនៃការងាររបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះប្រសិនបើវាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការប្រកាសថាមនុស្សដោយសារតែធម្មជាតិដ៏វិសេសវិសាលរបស់គាត់ គឺជាធម្មជាតិដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះ វាក៏ត្រឹមត្រូវផងដែរក្នុងការនិយាយថាមនុស្សគឺថោកទាប និងខុស ។ ដូច្នេះ Augustine ដោយមើលឃើញពីធម្មជាតិដែលពុករលួយរបស់មនុស្ស មិនខ្លាចនឹងហៅអំពើបាបទាំងនោះថា "ធម្មជាតិ" ដែលចាំបាច់គ្រប់គ្រងក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើងនៅកន្លែងណាដែលព្រះគុណរបស់ព្រះមិនមាន ។ ដូច្នេះហើយ ភាពលង់ខ្លៅរបស់ Manichees បាត់ទៅវិញ ដែលនៅពេលដែលពួកគេស្រមៃមើលភាពអាក្រក់នៃសារធាតុនៅក្នុងមនុស្ស ហ៊ានបង្ហាញអ្នកបង្កើតម្នាក់ទៀត ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេហាក់ដូចជាប្រគល់បុព្វហេតុ និងការចាប់ផ្តើមនៃអំពើអាក្រក់ដល់ព្រះដ៏សុចរិត ។

ជំពូកទី II

ឥឡូវនេះ មនុស្សត្រូវបានដកហូតសេរីភាពនៃការជ្រើសរើស ហើយត្រូវបានចងទៅនឹងភាពជំងឺទនា

(គ្រោះថ្នាក់នៃប្រធានបទនេះ ៖ ទស្សនៈដែលបានបង្កើតឡើង I)

1. ឥឡូវនេះ យើងបានឃើញហើយថា អំណាចនៃអំពើបាប ចាប់ពីពេលដែលវាចងមនុស្សដំបូងជាប់នឹងខ្លួនវា មិនត្រឹមតែស្ថិតនៅក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងកាន់កាប់ព្រលឹងបុគ្គលទាំងស្រុងទៀតផង ។

វានៅតែមានសម្រាប់យើងក្នុងការស៊ើបអង្កេតឱ្យបានជិតដល់ថាតើយើងត្រូវបានគេដកហូតសេរីភាពទាំងអស់ចាប់តាំងពីយើងត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាការបម្រើនេះ ហើយប្រសិនបើភាគល្អិតណាមួយរបស់វានៅតែរស់រានមានជីវិត តើអំណាចរបស់វាលាតសន្ធឹងដល់កម្រិតណា ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យការពិតនៃសំណួរនេះអាចបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់សម្រាប់ពួកយើង ពេលនេះខ្ញុំនឹងកំណត់គោលដៅមួយដែលការលើកឡើងទាំងមូលគួរតែត្រូវបានដឹកនាំ ។ មធ្យោបាយដ៏ល្អបំផុតដើម្បីជៀសវាងកំហុសគឺត្រូវពិចារណាពីគ្រោះថ្នាក់ដែលគំរាមកំហែងមនុស្សទាំងសងខាង ។ (1) នៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានបដិសេធនូវភាពទៀងត្រង់ទាំងអស់ នោះគាត់ក៏ឆ្លៀតឱកាសសម្រាប់ការពេញចិត្តភ្លាមៗពីការពិតនោះ ។ ហើយដោយសារមនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាគេមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ គេមានការតាមដានទាំងអស់នោះមិនមានលទ្ធផលដូចជាវាមិនពាក់ព័ន្ធនឹងគេទាំងអស់ ។ (2) ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មានអ្វីអាចត្រូវបានគេសរសើរដល់មនុស្ស ដោយមិនបង្អត់ព្រះនៃកិត្តិនាមរបស់

ទ្រង់ ហើយបើគ្មានមនុស្សនោះផ្ទាល់នឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញតាមរយៈទំនុកចិត្តដ៏ក្លាហាន ។ Augustine ចង្អុលបង្ហាញចំណុចទាំងពីរនេះ ។ ដូច្នេះហើយ នេះជាវគ្គដែលយើងត្រូវអនុវត្តតាម ប្រសិនបើយើងចង់ជៀសវាងការធ្លាក់លើថ្មទាំងនេះ ៖ នៅពេលដែលមនុស្សនោះត្រូវបានបង្រៀនថា គ្មានរបស់ល្អណាមួយនៅក្នុងអំណាចរបស់គេ ហើយថាគេត្រូវបានការពារពីគ្រប់ភាគីដោយភាពចាំបាច់ដ៏វេទនាបំផុតនៅក្នុង ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏គេគួរត្រូវបានណែនាំឲ្យប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អដែលខ្លួនទទេ ទៅជាសេរីភាពដែលគេត្រូវបានដកហូត ។ តាមការពិត មនុស្សប្រហែលជាមានការរំជើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំងពីភាពអសកម្ម ជាងប្រសិនបើវាត្រូវបានគេសន្មត់ថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ដោយគុណធម៌ខ្ពស់បំផុត ។ គ្រប់គ្នាមើលឃើញថាចំណុចទីពីរនេះចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ។ ខ្ញុំសង្កេតឃើញថា មានមនុស្សជាច្រើនមានការសង្ស័យលើចំណុចទីមួយ ។ ដោយសារនោះជារឿងពិតដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យ ថាគ្មានអ្វីរបស់ព្រះ ដកចេញពីមនុស្សមានបាបទេ វាគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថាតើវាមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណាសម្រាប់ព្រះក្នុងការត្រូវបានរារាំងពីការអួតមិនពិត ។ នៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានសម្គាល់ដោយកិត្តិនាមដ៏ថ្លៃថ្នូ តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សូម្បីតែនៅពេលនោះ គេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យអួតអំពីខ្លួនគេទេ ។ ឥឡូវនេះគេគួរបន្ទាបខ្លួនដល់កម្រិតណាទៀត ដោយត្រូវទម្លាក់ចុះដោយសារតែការមិនកតញ្ញូរបស់គេពីសិរីល្អដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទៅជាការអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង! នៅពេលនោះ ខ្ញុំនិយាយថា នៅពេលដែលគេបានឡើងដល់កម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃកិត្តិយសព្រះគម្ពីរបានសន្មតថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតសម្រាប់គេ ក្រៅពីថាគេបានត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្លុះនៃព្រះ [លោកុប្បត្តិ ១:២៧] ដូច្នេះបង្ហាញថាមនុស្សត្រូវ

បានប្រទានពរ ។ មិនមែនដោយសារទង្វើល្អរបស់គេទេ ប៉ុន្តែដោយការចូលរួមក្នុងព្រះ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលនៅតែមាននៅពេលនេះសម្រាប់មនុស្សទទេ និងទុរគតនៃសិរីល្អទាំងអស់ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះសម្រាប់គុណប្រយោជន៍របស់គេ គេមិនអាចដឹងគុណពេលដែលគេបានបរិបូរដោយទ្រព្យសម្បត្តិនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយយ៉ាងហោចណាស់ដោយសារភាពក្រីក្ររបស់គេដើម្បីលើកតម្កើងតើគេជាអ្នកណាដែលគេមិនធ្លាប់លើកតម្កើងដោយទទួលស្គាល់ពររបស់ព្រះ?

ម្យ៉ាងទៀត វាមិនតិចទេចំពោះអត្ថប្រយោជន៍របស់យើងជាងការទាក់ទងនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះ ដែលយើងត្រូវបានគេដកចេញនូវកិត្តិនាមទាំងអស់សម្រាប់ប្រាជ្ញា និងគុណធម៌របស់យើង ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលផ្តល់អ្វីដែលលើសពីសេចក្តីពិតដល់យើង បន្ថែមការបូជាដល់សេចក្តីវិនាសរបស់យើង ។ ពេលយើងត្រូវគេបង្រៀនឲ្យធ្វើសង្គ្រាមដោយខ្លួនឯង យើងត្រូវតែឡើងលើឈើដើមត្រែងទាល់តែដួលភ្លាម! ប៉ុន្តែ យើងលើកសរសើរកម្លាំងរបស់យើងដោយមិនសមរម្យពេលយើងប្រៀបធៀបវាទៅនឹងឈើដើមត្រែង! ចំពោះមនុស្សឥតប្រយោជន៍ណាដែលគិតនិងនិយាយស្តីអំពីរឿងទាំងនេះគឺមានតែផ្សែង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Augustine ដោយមានហេតុផលល្អ តែងតែនិយាយឡើងវិញនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ល្បីល្បាញថា ឆន្ទៈសេរីគឺដោយអ្នកការពាររបស់ខ្លួនជាន់ឈ្លីជាងការពង្រឹង ។ វាចាំបាច់ណាស់ក្នុងការនិយាយរឿងនេះតាមពាក្យដើម ពីព្រោះអ្នកខ្លះខណៈពេលដែលពួកគេឮថា អំណាចរបស់មនុស្សត្រូវបានចាក់ឫសចេញពីមូលដ្ឋានរបស់វា ដែលថាអំណាចរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្សស្អប់ខ្ពើមជម្លោះទាំងមូលនេះថាជារឿងគ្រោះថ្នាក់ មិនមែននិយាយបំផ្លើសនោះ

ទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាទាំងមូលដ្ឋានក្នុងសាសនា ហើយមានផលចំណេញច្រើនបំផុតសម្រាប់យើង ។

(ការពិភាក្សាយ៉ាងសំខាន់នៃយោបល់លើឆន្ទៈសេរីដែលផ្តល់ដោយទស្សនវិទូ និងវិទូ, 2-9)

2. ទស្សនវិទូជឿជាក់លើអំណាចនៃការយល់ដឹង

ដោយសារយើងបាននិយាយខាងលើថា សភាវៈនៃព្រលឹងស្ថិតនៅក្នុងចិត្ត និងចិត្ត ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលថាតើផ្នែកទាំងពីរអាចធ្វើអ្វីបាន ។ ទស្សនវិទូ (ជាក់ស្តែងជាមួយនឹងកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ច្រើន) ស្រមៃថាហេតុផលស្ថិតនៅក្នុងចិត្តដែលដូចជាចង្កៀងបំភ្លឺដំបូន្មានទាំងអស់ហើយដូចជាព្រះមហាក្សត្រីគ្រប់គ្រងឆន្ទៈ ។ សម្រាប់ពួកគេសន្មត់ថា វាត្រូវបានបំពេញដោយពន្លឺដ៏ទេវភាពដើម្បីទទួលយកការប្រឹក្សាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ ហើយថាវាពូកែខាងអំណាចដើម្បីកាន់ពាក្យបញ្ជាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេស្រមៃថា ការយល់ឃើញដោយអារម្មណ៍ត្រូវបានចាប់ដោយនិងភាពស្រអាប់នៃការមើលឃើញដូច្នេះ ហើយមិនដែលក្រោកឡើងចំពោះការយល់ឃើញពិតឡើយ ។ ម្នាលទាំងឡាយ តថាគតប្រកាន់ថា បើប្រតិបត្តិតាមហេតុហើយ មិនអនុញ្ញាតឲ្យត្រូវតាមញាណ នោះកើតឡើងតាមការស្វែងរកគុណធម៌ កាន់មាគ៌ាត្រឹមត្រូវ ហើយតាំងឡើងតាមឆន្ទៈ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើជាប់ក្នុងចំណងនៃសតិនោះ រមែងរលត់ទៅក្នុងតណ្ហា ។ នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ មហាវិទ្យាល័យទាំងនោះដែលខ្ញុំបាននិយាយខាងលើ ការយល់ដឹង អារម្មណ៍ ចំណង់អាហារ ឬឆន្ទៈ (ដែលការរចនាចុងក្រោយត្រូវបានទទួលយកក្នុងការប្រើប្រាស់

ទូទៅជាង) មានកៅអីរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រលឹង ។ ទស្សនវិទូទាំងនេះប្រកាសដូច្នេះថាការយល់ដឹងត្រូវបានផ្តល់ដោយហេតុផលដែលជាគោលការណ៍គ្រប់គ្រងដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការនាំមុខនៃជីវិតដ៏ល្អនិងពរជ័យផ្តល់ឱ្យវាទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងនៅក្នុងឧត្តមភាពរបស់វាហើយបង្ហាញពីកម្លាំងដែលផ្តល់ឱ្យវាដោយធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែពួកគេបញ្ជាក់ថា កម្លាំងរុញច្រានទាបដែលគេហៅថា "អារម្មណ៍" ដែលមនុស្សត្រូវបានទាញចេញទៅក្នុងកំហុស ហើយការបំភាន់គឺបែបនេះដែលវាអាចត្រូវបានគេបង្កាត់ហើយជំនះបន្តិចម្តងៗដោយដំបងនៃហេតុផល ។ លើសពីនេះ ពួកគេកំណត់ទីតាំងឆន្ទៈនៅកណ្តាលរវាងហេតុផល និងអារម្មណ៍ ។ ពោលគឺខ្លួនមានសិទ្ធិ និងសេរីភាពក្នុងការគោរពតាមហេតុផល ឬធ្វើជាស្រីពេស្យាដើម្បីឈ្លក់វង្វេងតាមអារម្មណ៍តាមអ្វីដែលខ្លួនពេញចិត្ត ។

3. ដូច្នេះ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងនូវសេរីភាពនៃឆន្ទៈ

ពេលខ្លះដោយជឿជាក់ដោយបទពិសោធន៍ខ្លួនឯង ពួកគេមិនបដិសេធការលំបាកដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សបង្កើតច្បាប់នៃហេតុផលនៃនគរមួយនៅក្នុងខ្លួនគេ ។ នៅពេលមួយគេត្រូវបានដោះស្រាយដោយការទាក់ទាញនៃការសប្បាយ មួយទៀតត្រូវបានបញ្ឆោតដោយរូបភាពមិនពិតនៃរបស់ល្អ ហើយម្តងទៀត វាត្រូវបានវាយប្រហារដោយហឹង្សាដោយទំនោរមិនសមរម្យ ហើយដូចជាដោយខ្សែ និងខ្សែត្រូវបានទាញក្នុងទិសដៅរបស់អ្នកមុជទឹក ដូចដែលផ្លាតូបាននិយាយ ។ ដូច្នោះហើយ Cicero និយាយថា ពន្លឺភ្លឺចែងចាំងដែលផ្តល់ឱ្យយើងដោយធម្មជាតិនឹងរលាយបាត់ភ្លាមៗដោយគំនិតអាក្រក់និងទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់របស់យើង ។
ទស្សនវិទូបានទទួលស្គាល់ថា ជំងឺបែបនេះ នៅពេលដែលពួកគេបានកាន់កាប់ចិត្តមនុស្សហើយ នោះនឹងមានការខឹងសម្បារយ៉ាងខ្លាំង ដែលគ្មាននរណាម្នាក់

អាចរារាំងពួកគេបានដោយងាយនោះទេ ។ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះក៏មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រៀបធៀបទៅនឹងសេះព្រៃ ដែលនៅពេលដែលហេតុផលត្រូវបានផ្តួលរំលំ ក្នុងនាមជាអ្នកជិះរទេះសេះដែលទម្លាក់ពីរទេះសេះដោយមិនចេះអត់ធ្មត់ និងគ្មានការអត់ធ្មត់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទស្សនវិទូអះអាងថា គុណធម៌ និងគុណធម៌ស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។ គេថា បើធ្វើបែបនេះ ឬក៏អាស្រ័យលើជម្រើសរបស់យើង ក៏មិនធ្វើដែរ ។ ម្តងទៀត បើមិនធ្វើក៏ត្រូវធ្វើដែរ ។ ឥឡូវនេះ យើងហាក់ដូចជាធ្វើនូវអ្វីដែលយើងធ្វើ និងជៀសវាងនូវអ្វីដែលយើងគេចចេញពីជម្រើសដោយសេរី ។ ដូច្នេះ បើយើងធ្វើអំពើល្អណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចធ្វើបានដែរ ។ បើយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ យើងក៏អាចគេចចេញដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេខ្លះបានទម្លាយនូវអាជ្ញាបណ្ណបែបនេះ ដើម្បីអួតថាការដែលយើងរស់នៅជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងរស់នៅដោយល្អ និងបរិសុទ្ធ នោះគឺជាការប្រព្រឹត្តរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ក៏មានការលើកឡើងរបស់ Cicero ក្នុងបុគ្គលនៃ Cotta ថា "ដោយសារមនុស្សគ្រប់រូបទទួលបានគុណធម៌សម្រាប់ខ្លួនឯង គ្មានអ្នកប្រាជ្ញណាដែលបានអរព្រះគុណព្រះសម្រាប់វាឡើយ ។ ព្រោះយើងត្រូវបានគេសរសើរចំពោះគុណធម៌របស់យើង និងសិរីល្អក្នុងគុណធម៌របស់យើង ។ ការនេះនឹងមិនកើតឡើងទេ ប្រសិនបើអំណោយនោះមកពីព្រះ ហើយមិនមែនមកពីខ្លួនយើងទេ» ។ បន្តិចក្រោយមក គាត់និយាយថា ៖ «នេះហើយជាការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សលោកទាំងអស់ សំណាងនោះត្រូវស្វែងរកពីព្រះ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញានោះត្រូវបានពីខ្លួនឯង» ។ នេះជាការបូកសរុបនៃគំនិតរបស់ទស្សនវិទូទាំងអស់ ៖ ហេតុផលដែលស្ថិតនៅក្នុងការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស ជាមគ្គុទ្ទេសក៍គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការប្រព្រឹត្តត្រូវ ។ ឆន្ទៈជាកម្មវត្ថុ

នៃវា គឺពិតជាត្រូវបានញុះញង់ដោយអារម្មណ៍ទៅរករឿងអាក្រក់ ប៉ុន្តែដោយសារឆន្ទៈមានជម្រើសដោយសេរី វាមិនអាចត្រូវបានរារាំងពីការធ្វើតាមហេតុផលក្នុងតួនាទីជាអ្នកដឹកនាំក្នុងគ្រប់រឿងនោះទេ ។

4. ក្រុមជំនុំជាទូទៅបង្ហាញភាពច្បាស់លាស់តិច ប៉ុន្តែមានទំនោរក្នុងការទទួលយកសេរីភាពនៃឆន្ទៈ ។ តើអ្វីជាឆន្ទៈសេរី?

អ្នកនិពន្ធខាងសាសនាទាំងអស់បានទទួលស្គាល់ទាំងថាសំឡេងនៃហេតុផលក្នុងមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយសារអំពើបាបនោះថានឹងឆន្ទៈនេះត្រូវបានគេធ្វើជាទាសករយ៉ាងខ្លាំងដោយបំណងអាក្រក់ ។ ថ្វីបើនេះ ពួកគេជាច្រើនបានស្និទ្ធស្នាលនឹងទស្សនវិទូខ្លាំងពេក ។ ក្នុងចំនោមទាំងនេះ ដើមដំបូងហាក់ដូចជាខ្ញុំមាន ដោយមានចេតនាពីរដង បង្កើនថាមពលមនុស្សសម្រាប់ហេតុផលដូចខាងក្រោម ។ ទីមួយ ការសារភាពដោយស្មោះត្រង់អំពីភាពគ្មានអំណាចរបស់មនុស្សនឹងនាំមកលើពួកគេនូវការច្រណែនរបស់ទស្សនវិទូដែលពួកគេមានជម្លោះជាមួយ ។ ទីពីរ ពួកគេប្រាថ្នាចង់ជៀសវាងការផ្តល់ឱកាសថ្មីសម្រាប់ភាពខ្វិលច្រអូសដល់សាច់ឈាមដែលព្រងើយកន្តើយចំពោះសេចក្តីល្អ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេមិនអាចបង្រៀនអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះចំពោះការវិនិច្ឆ័យធម្មតារបស់មនុស្ស នោះពួកគេបានព្យាយាមសម្រុះសម្រួលគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរពាក់កណ្តាលជាមួយនឹងជំនឿរបស់ទស្សនវិទូ ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះចំណុចទីពីរ ដោយមិនផ្តល់ឱកាសសម្រាប់ភាពខ្វិលច្រអូសឡើយ ។ នេះលេចឡើងពីពាក្យរបស់ពួកគេ ។ Chrysostom នៅកន្លែងណាមួយបង្ហាញវាថា: "ចាប់តាំងពីព្រះបានដាក់ល្អនិងអាក្រក់នៅក្នុងអំណាចរបស់យើងទ្រង់បានផ្តល់ការសម្រេចចិត្តដោយសេរីនៃជម្រើស និងមិនរារាំងការ

មិនឆន្ទៈនោះទេប៉ុន្តែបានទទួលយកឆន្ទៈ" ។ ម្តងទៀត៖ «អ្នកណាអាក្រក់ បើចង់បាន ច្រើនតែប្តូរទៅជាមនុស្សល្អវិញ ។ អ្នកណាដែលល្អក៏ធ្លាក់ក្នុងភាពខ្ជិលច្រអូស ហើយក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យធម្មជាតិរបស់យើងមានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើស ។ គាត់ក៏មិនកំណត់ភាពចាំបាច់មកលើយើងដែរ ប៉ុន្តែគាត់ផ្តល់មធ្យោបាយដោះស្រាយសមស្រប និងអនុញ្ញាតឱ្យអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង អាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សឈឺ» ។ ម្តងទៀត៖ «ដូចជាយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានត្រឹមត្រូវឡើយ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានជួយដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូច្នេះយើងមិនអាចទទួលបានការពេញចិត្តពីស្ថានសួគ៌ទេ លុះត្រាតែយើងយកចំណែករបស់យើងមក» ។ ប៉ុន្តែ បាននិយាយពីមុនថា៖ « ដើម្បីកុំឲ្យអ្វីៗទាំងអស់អាស្រ័យលើជំនួយដ៏ទេវភាព នោះយើងត្រូវតែនាំយកអ្វីមួយមកខ្លួនយើងក្នុងពេលតែមួយ» ។ កន្សោមទូទៅមួយរបស់គាត់គឺ៖ «ចូរយើងនាំយកអ្វីដែលជារបស់យើង ព្រះនឹងផ្តល់របស់ដែលនៅសល់» ។ អ្វីដែល Jerome និយាយយល់ស្របនឹងការនេះថា៖ «យើងគឺជាការចាប់ផ្តើម ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីបំពេញ របស់យើងដើម្បីផ្តល់នូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន គាត់ដើម្បីផ្តត់ផ្គង់អ្វីដែលយើងមិនអាច" ប្រាកដណាស់ អ្នកឃើញតាមរយៈពាក្យទាំងនេះថា ពួកគេបានសរសើរមនុស្សដែលមានចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះគុណធម៌ លើសពីអ្វីដែលគាត់សមនឹងទទួលបាន ពីព្រោះពួកគេគិតថា ពួកគេមិនអាចធ្វើឱ្យមានភាពយឺតយ៉ាវពីកំណើតរបស់យើងបានទេ លុះត្រាតែពួកគេប្រកែកថា យើងបានធ្វើបាបដោយវាតែម្នាក់ឯង ។ ប៉ុន្តែតើពួកគេធ្វើនេះដោយបិនប្រសប់កម្រិតណានោះ យើងនឹងឃើញជាបន្តបន្ទាប់ ។ បន្តិចក្រោយមក វានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញថា មតិទាំងនេះដែលយើងបានលើកឡើងនោះ គឺមិនពិតទាំងស្រុង ។ លើសពី

នេះ ទោះបីជាជនជាតិក្រិចនៅពីលើកន្លែងសម្រាក និង Chrysostom ជា ពិសេសក្នុងចំណោមពួកគេ extol សមត្ថភាពនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែមនុស្ស បុរាណទាំងអស់រក្សាទុក Augustine ដូច្នេះខុសគ្នា រវើរវាយ ឬនិយាយច្រលំលើ ប្រធានបទនេះ ដែលស្ទើរតែគ្មានអ្វីដែលអាចប្រាកដបាន បានមកពីការសរសេរ របស់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ យើងមិនត្រូវបញ្ឈប់ក្នុងការរាយបញ្ជីឱ្យកាន់តែ ច្បាស់នូវគំនិតរបស់អ្នកសរសេរនីមួយៗនោះទេ ប៉ុន្តែយើងនឹងជ្រើសរើសដោយ ចៃដន្យពីមួយ ឬមួយផ្សេងទៀត ដូចដែលការពន្យល់នៃអំណះអំណាងហាក់ដូច ជាទាមទារ។ អ្នកនិពន្ធផ្សេងទៀតដែលមកតាមពួកគេ ខណៈពេលដែលម្នាក់ៗ ស្វែងរកការសរសើរចំពោះភាពឆ្លាតវៃផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងការការពារធម្មជាតិ របស់មនុស្សនោះ ពីមួយទៅមួយនឹងធ្លាក់ចុះបន្តិចម្តងៗពីអាក្រក់ទៅកាន់តែ អាក្រក់ រហូតដល់វាមកដល់ចំណុចដែលមនុស្សទូទៅត្រូវបានគេគិតថាខូចតែនៅ ក្នុងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ផ្នែកត្រេកត្រអាល និងមានហេតុ ដែលមិនប្រមាទ ឥតខ្ចោះ និងឆន្ទៈ ក៏មិនអន់ថយដែរ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ ល្បីបានបន្លឺឡើងពីមាត់មួយទៅមាត់មួយថា អំណោយធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវ បានខូច ប៉ុន្តែជំនឿអ្នបីបានយកទៅឆ្ងាយ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមនុស្សម្នាក់ក្នុង ចំណោមមួយរយកម្រមានអត្ថន័យនៃសារៈសំខាន់របស់គេ។ សម្រាប់ផ្នែករបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់បង្រៀនឱ្យច្បាស់ថា អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិមានលក្ខណៈបែប ណានោះ ខ្ញុំនឹងពេញចិត្តនឹងពាក្យទាំងនេះ។ ប៉ុន្តែវាមានសារៈសំខាន់ជាងក្នុង ការថ្លឹងថ្លែងដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវអ្វីដែលមនុស្សអាចធ្វើបានដោយមានភាពរស់ រវើកដោយសារគាត់នៅគ្រប់ផ្នែកនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ និងជាអំណោយទានអ្ន បី។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលអួតថាពួកគេជាសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បាននិយាយអំពី

រឿងនេះខ្លាំងពេកដូចទស្សនវិទូ ។ ពាក្យ "ឆន្ទៈសេរី" តែងតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងចំណោមជនជាតិឡាតាំង ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សនោះនៅតែទៀងត្រង់ ។ ជនជាតិក្រិចមិនខ្មាស់អៀនក្នុងការប្រើពាក្យដែលគួរសមជាងនេះទេ ។ ពួកគេបានហៅវាថា "អំណាចខ្លួនឯង" ដូចជាប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ៗមានអំណាចនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ។ សូម្បីតែមនុស្សទូទៅក៏ត្រូវបានជាប់ចិត្តនឹងគោលការណ៍នេះដែរ ដែលមនុស្សនោះមានឆន្ទៈសេរី ។ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះដែលប្រាថ្នាចង់ល្បីនោះ មិនដឹងថាវាដល់កម្រិតណាទេ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងស្រាវជ្រាវពីកម្លាំងនៃពាក្យនេះជាមុនសិន ៖ បន្ទាប់មក ចូរយើងកំណត់ពីទីបន្ទាល់ដ៏សាមញ្ញនៃបទគម្ពីរថា តើការសន្យាអ្វីដែលមនុស្សមានតាមលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់គាត់សម្រាប់ការល្អ ឬជំងឺ ។ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលបានកំណត់ថាតើឆន្ទៈសេរីគឺជាអ្វី ទោះបីជាវាកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងសំណេរទាំងអស់ក៏ដោយ ។ Origen ហាក់ដូចជាបានដាក់ចេញនូវនិយមន័យដែលយល់ស្របជាទូទៅក្នុងចំណោមអ្នកនិពន្ធសាសនា នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយថាវាគឺជាមហាវិទ្យាល័យនៃឆន្ទៈក្នុងការជ្រើសរើសមួយ ឬផ្សេងទៀត ។ Augustine មិនយល់ស្របនឹងរឿងនេះទេ នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាវាជាព្រះគុណរបស់មហាវិទ្យាល័យ អាក្រក់នៅពេលដែលគឺអវត្តមាន ។ លោក Bernard ដែលមានបំណងចង់និយាយយ៉ាងម៉ត់ចត់ "ដោយសារសេរីភាពដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃឆន្ទៈ និងការវិនិច្ឆ័យដោយហេតុផល" កាន់តែនិយាយមិនច្បាស់ថាវាគឺជា "ការយល់ព្រម" ។ ហើយនិយមន័យដ៏ល្បីរបស់ Anselm គឺមិនសាមញ្ញគ្រប់គ្រាន់ទេ ៖ ថាវាគឺជាអំណាចនៃការរក្សាការរាប់អានសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។ ជាលទ្ធផល Peter Lombard និង Scholastics ចូលចិត្តទទួលយកនិយមន័យរបស់ Augustine

ព្រោះវាច្បាស់ជាង និងមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ពួកគេបានដឹងថា បើគ្មានព្រះហឫទ័យព្រះ ឆន្ទៈមិនអាចគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនឯងឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេនាំចេញនូវគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេចាត់ទុកថាល្អប្រសើរ ឬដើម្បីធ្វើឱ្យមានការពន្យល់ឱ្យបានពេញលេញ ។ ទីមួយ ពួកគេយល់ស្របថា គុណនាម គួរតែសំដៅលើហេតុផល ដែលភារកិច្ចរបស់វាគឺដើម្បីបែងចែករវាងល្អ និងអាក្រក់ ។ ថាគុណនាមសេរីទាក់ទងនឹងឆន្ទៈ ដែលអាចបែរទៅម្ខាង ឬម្ខាងទៀត ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ថូម៉ាសនិយាយថា ដោយសារសេរីភាពជាកម្មសិទ្ធិត្រឹមត្រូវតាមឆន្ទៈ វាជាការសមស្របបំផុតក្នុងការហៅឆន្ទៈសេរីថាជា "អំណាចនៃការជ្រើសរើស" ដែលកើតចេញពីការបញ្ចូលគ្នានៃការយល់ដឹង និងចំណង់អាហារ ប៉ុន្តែមានទំនោរទៅរកចំណង់កាន់តែច្រើន ។ ឥឡូវនេះ យើងរកឃើញនូវអ្វីដែលពួកគេបង្រៀនថា អំណាចនៃការសម្រេចចិត្តដោយសេរីស្ថិតនៅ នោះគឺនៅក្នុងហេតុផល និងឆន្ទៈ ។ វានៅសល់សម្រាប់យើងដើម្បីមើលយ៉ាងខ្លីថាតើពួកគេកំណត់គុណលក្ខណៈរបស់នីមួយៗ ។

5. អត្ថន័យនៃការជាស់ស្មើ

តើការជាស់ស្មើនមានគោលបំណងអ្វី? ប្រសិនបើមនុស្សទុច្ចរិតបដិសេធដោយចិត្តរឹងរូស នោះនឹងក្លាយជាទីបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងគេ នៅពេលពួកគេមកកាន់កន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូម្បីតែពេលនេះអ្នកទាំងនេះកំពុងធ្វើកូដកម្ម និងវាយដំមនសិការរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សថោកទាបបំផុតមើលងាយគេ គាត់មិនអាចថ្កោលទោសគេបានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសួរថា តើបុរសតូចដ៏កំសត់នឹងធ្វើអ្វីពេលដែលចិត្តទន់ភ្លន់ ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវបានបដិសេធគាត់? ជាការពិត តើគាត់នឹងមានលេសអ្វី

ដោយឃើញថាគាត់អាចផ្តល់តម្លៃដល់បេះដូងរឹងរូស គ្មានអ្នកណាក្រៅពីខ្លួនគាត់? ដូច្នេះ អ្នកដែលមានចិត្តលោភលន់បានត្រៀមខ្លួនដោយសេរីដើម្បីធ្វើកីឡាតាមការដាស់តឿនរបស់ព្រះ ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ទោះបីជាខ្លួនពួកគេត្រូវបានបំភិតបំភ័យដោយអំណាចរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែពិចារណាអំពីតម្លៃពិសេសរបស់ពួកគេសម្រាប់អ្នកជឿ ដែលនៅក្នុងនោះ (ដូចជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់) គាត់មិនធ្វេសប្រហែសឧបករណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែប្រើវាឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យការណ៍នេះក្លាយទៅជាការពិត ៖ រាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកគោរពបូជាអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូចជាព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តថ្មី... ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដើរតាមលក្ខន្តិកៈរបស់យើង» [អេសាយ ១១:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងជំទាស់ ចុះហេតុអ្វីបានជាឥឡូវនេះគេដាស់តឿនអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ជាជាងទុកឲ្យការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណ? ហេតុអ្វីបានជាគេបានទទួលការដាស់តឿននៅពេលដែលពួកគេអាចប្រញាប់ប្រញាល់មិនលើសពីវិញ្ញាណជំរុញពួកគេ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវបានគេប្រដៅនៅពេលដែលពួកគេវង្វេងចេញពីផ្លូវ នៅពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់ភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាមដែលមិនអាចជៀសបាននោះ? ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្នកដាក់ច្បាប់លើព្រះជានរណា? ប្រសិនបើគាត់ចង់រៀបចំយើងតាមរយៈការដាស់តឿន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ដោយការដែលយើងត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីគោរពតាមការដាស់តឿននោះ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ? ប្រសិនបើការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ព្រះទេ លើកលែងតែការកាត់ទោសពួកគេពីអំពើបាបនោះ

ហេតុផលនេះមិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ អ្នកណាហ៊ានសើចចំអកការដាស់តឿនទាំងនេះថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍ ព្រោះថាដោយវិញ្ញាណដែលសំដែងក្នុងខ្លួន នោះគេអាចបញ្ឆេះចិត្តយើងយ៉ាងល្អ ឥតខ្ចោះនូវសេចក្តីប្រាថ្នានៃសេចក្តីល្អ រំលាស់ចេញនូវសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស កំចាត់តណ្ហានៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តីផ្អែមល្ហែមរបស់វា ។ ផ្ទុយទៅនឹងការស្តាប់ខ្ចើមនិងស្តាប់ចំពោះ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បានចម្លើយកាន់តែច្បាស់ វាគឺ៖ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់គាត់តាមពីរវិធី: ខាងក្នុង តាមរយៈវិញ្ញាណរបស់គាត់; ដោយគ្មាន តាមរយៈពាក្យរបស់គាត់ ។ ដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ បំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេ ហើយបង្កើតដួងចិត្តពួកគេចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការបណ្តុះនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេបង្កើតថ្មី ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ដាស់ពួកគេឲ្យប្រាថ្នាចង់ស្វែងរក និងសម្រេចបាននូវការកើតឡើងដដែល ។ នៅក្នុងទាំងពីរនេះ គាត់លាតត្រដាងពីការងារនៃដៃរបស់គាត់តាមរបៀបនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រា ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយពាក្យដដែលនេះទៅកាន់អ្នកកាត់ទោស ទោះជាមិនកែក៏ដោយ ក៏គាត់ធ្វើវាឱ្យប្រើមួយផ្សេងទៀត៖ ថ្ងៃនេះដើម្បីសង្កត់ពួកគេជាមួយនឹងសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយនៅថ្ងៃជំនុំជំរះដើម្បីបង្ហាញពួកគេកាន់តែមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ ដូច្នេះទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះវរបិតាទាញមកឯទ្រង់ ហើយអ្នករើសតាំងមកបន្ទាប់ពីពួកគេ «បានឮ ហើយបានរៀនពីព្រះវរបិតា» [យ៉ូហាន 6:44–45] ក៏ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វេសប្រហែសនឹងការបង្រៀនរបស់គ្រូនោះដែរ ។ ការិយាល័យ ប៉ុន្តែដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់លោកបានកោះហៅអ្នកដែលត្រូវការបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយមិនឈប់

ឈរ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការរីកចម្រើន ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ការបង្រៀន គឺមិនឥតប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមអ្នកបន្ទោសនោះទេ ពីព្រោះគឺសម្រាប់ពួកគេ « ដ្បិតយើងខ្ញុំជាក្លិនក្រអូបនៃព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះ» [កូរិនថូសទី២ 2:16] ប៉ុន្តែ « ជាក្លិនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះ» [កូរិនថូសទី២ ២:១៥]

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃ ច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា«ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?

គូប្រជែងរបស់យើងមានការចុកចាប់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីប្រមូលផ្តុំវគ្គបទគម្ពីរ ៖ ហើយពួកគេធ្វើដូច្នេះដោយមិនឈប់ឈរ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចយកឈ្នះ បានក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេអាចទ្រាំទ្រនឹងយើងដែរ ។ ប៉ុន្តែដូចនៅ ក្នុងសមរភូមិដែរ នៅពេលដែលមានការចាប់ដៃគ្នាជួបហ្វូងមនុស្សដែលមិនសមរ ភូមិ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាពហឹហា និងភាពឆោតល្ងង់ វាអាចបង្ហាញបានភ្លា មៗដោយការវាយពីរបីដង និងបង្ខំឱ្យរត់ចេញ ដូច្នេះសម្រាប់ពួកយើង វានឹង ងាយស្រួលណាស់ក្នុងការ បំបែកសត្រូវទាំងនេះជាមួយម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ ។ វគ្គទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រើខុសចំពោះយើង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបាន តម្រៀបចូលទៅក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ សូមដាក់ជាក្រុមក្រោមចំណងជើងសំខាន់ៗ មួយចំនួន ។ ដូច្នេះចម្លើយមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាច្រើន វានឹងមិនចាំបាច់ ក្នុងការបោះចោលរឿងៗខ្លួននោះទេ ។ ពួកគេបានកំណត់គោលការណ៍សំខាន់ របស់ព្រះ ។ ទាំងនេះពួកគេចាត់ទុកថាមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់តាមសមត្ថភាព របស់យើង ដែលយើងចាំបាច់អាចបំពេញតម្រូវការដែលអាចបង្ហាញបានទាំងអ

ស់ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ពួកវារត់តាមសិក្ខាបទបុគ្គល ហើយពីពួកគេមកវាស់កម្លាំងរបស់យើង ។ ទាំងព្រះកំពុងឱ្យយើង (ពួកគេនិយាយថា) នៅពេលដែលទ្រង់បានបញ្ចូលភាពបរិសុទ្ធ ការគោរពប្រតិបត្តិ ការគោរពប្រតិបត្តិ ព្រហ្មចារីភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ សុភាពរាបសា នៅពេលដែលគាត់ហាមឃាត់ការមិនស្អាតស្អំ ការថ្វាយបង្គំព្រះ ភាពមិនសមរម្យ កំហឹង ការលួចប្លន់ ការឆ្មើងឆ្មៃ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ ឬគាត់ត្រូវការតែអ្វីដែលនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ យើងអាចបែងចែកជា ៣ ថ្នាក់ ស្មើរតែគ្រប់សិក្ខាបទទាំងអស់ដែលប្រមូលផ្តុំឡើង ។ អ្នកខ្លះតម្រូវឱ្យមនុស្សបែរទៅរកព្រះជាមុនសិន ។ អ្នកផ្សេងទៀតគ្រាន់តែនិយាយអំពីការគោរពច្បាប់ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជំរុញឱ្យមនុស្សស៊ូទ្រាំក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅពេលដែលវាបានទទួលហើយ ។ យើងនឹងពិភាក្សាវាជាទូទៅ បន្ទាប់មកយើងនឹងចុះដល់ថ្នាក់ទាំងបីដោយខ្លួនឯង ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ វាបានក្លាយជាទម្លាប់ធម្មតាដើម្បីវាស់ស្ទង់សមត្ថភាពរបស់មនុស្សដោយសិក្ខាបទនៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយនេះមានការភ្ជែងបន្ទំនៃការពិតមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដែលចាត់ទុកថាវាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលនិយាយថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការសង្កេតមើលច្បាប់ដាក់លើយើងនូវអ្វីដែលជាហេតុផលដ៏រឹងមាំបំផុតរបស់ពួកគេដែលថាបើមិនដូច្នេះទេច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណង ។ ពិតហើយ ពួកគេនិយាយដូចជាប៉ូលគ្មានកន្លែងណានិយាយអំពីច្បាប់នោះទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើការអះអាងទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានដាក់ចេញដោយសារការរំលង» [កាឡាទី ៣:១៩] «តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ច្បាប់បង្កើតអំពើបាប [រ៉ូម ៧:៧-៨]; «ច្បាប់បានចូលទៅក្នុងការបង្កើនការរំលង»

[រ៉ូម ៥:២០]? តើច្បាប់ត្រូវកំណត់តែអំណាចរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យដោយឥតប្រយោជន៍? ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានដាក់នៅពីលើយើង ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង! ប្រាកដណាស់ យោងតាមនិយមន័យរបស់ប៉ុលនៃក្រិត្យវិន័យ គោលបំណងនិងការសម្រេចរបស់វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ [ធីម៉ូថេទី១ ១:៥] ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ុលអធិស្ឋានសុំឲ្យចិត្តរបស់ពួកថែស្សាឡូនីចបានបរិបូរជាមួយនឹងវា [ថែស្សាឡូនីចទី២ 3:12] គាត់ទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញទំហឹងថា ច្បាប់ស្តាប់ទៅត្រចៀករបស់យើងគ្មានប្រសិទ្ធភាព លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់បំផុសគំនិតក្នុងចិត្តយើងនូវច្បាប់ទាំងមូល [ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០] ។

ប្រសិនបើរឿងនេះត្រូវបានទទួលយក វានឹងមិនអាចប្រកែកបានថា ឆន្ទៈសេរីគឺមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអោយមនុស្សអាចធ្វើអំពើល្អបានទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបានជួយដោយព្រះគុណ ពិតប្រាកដណាស់ដោយព្រះគុណពិសេស ដែលមានតែអ្នកជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានតាមរយៈការបង្កើតឡើងវិញ ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនចាំយូរជាងពួកអ្នកនិយមដែលនិយាយថាព្រះគុណនោះត្រូវបានចែកចាយស្មើៗគ្នា និងមិនរើសមុខឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាមិនទាន់ត្រូវបានបង្ហាញថាតើមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានដកហូតទាំងស្រុងនៃអំណាចទាំងអស់ដើម្បីធ្វើអំពើល្អឬនៅតែមានអំណាចខ្លះទោះបីជាតិចតួចនិងខ្សោយក៏ដោយ ។ អំណាចពិតជាមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែដោយមានជំនួយពីព្រះគុណដែរ ។ ប្រធាននៃប្រយោគចង់ដោះស្រាយចំណុចនេះនៅពេលដែលបានបង្រៀនថា: "យើងត្រូវការព្រះគុណពីរប្រភេទដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើងនូវសមត្ថភាពនៃអំពើល្អ" ហៅប្រភេទទីមួយ "ប្រតិបត្តិការ" ដែលធានាថាយើងនឹងធ្វើអំពើល្អប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ទីពីរគាត់ហៅថា "សហការ" ដែលធ្វើតាមសុច្ឆន្ទៈជាជំនួយ ។ រឿងដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនពេញចិត្ត

ចំពោះការបែងចែកនេះគឺថា ខណៈពេលដែលគាត់សន្មតថាជាបំណងប្រាថ្នាដ៏មានប្រសិទ្ធភាពចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែគាត់បានណែនាំមនុស្សនោះតាមធម្មជាតិរបស់គាត់ដោយវិធីណាមួយដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីល្អទោះបីជាគ្មានប្រសិទ្ធភាពក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ Bernard ប្រកាសថាសុច្ឆន្ទៈគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបានយល់ព្រមចំពោះមនុស្សម្នាក់ថាគាត់ស្វែងរកបំណងល្អបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺនៅឆ្ងាយពីការគិតរបស់ Augustine ដែល Perter Lombard ធ្វើពុតជាបានយកភាពខុសគ្នានេះ ។ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងផ្នែកទីពីរធ្វើឱ្យខ្ញុំអាក់អន់ចិត្ត ព្រោះវាបណ្តាលឱ្យមានការបកស្រាយខុស ។

ពួកគេគិតថាយើងសហការជាមួយនឹងជំនួយនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ ព្រោះវាជាសិទ្ធិរបស់យើងក្នុងការបង្ហាញវាដោយគ្មានប្រសិទ្ធភាព ដោយបង្វែរព្រះគុណដំបូងឬដើម្បីបញ្ជាក់វាដោយការគោរពប្រតិបត្តិ ។ នេះជាអ្នកនិពន្ធនៃកិច្ចការ ការហៅរបស់សាសន៍ដទៃសំដែងការផ្សាយដូចតទៅ ៖ «អ្នកណាដែលធ្វើការវិនិច្ឆ័យដោយហេតុផល មានសេរីភាពក្នុងការលះចោលនូវអ្វីដែលមិនអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានការសហការនៃវិញ្ញាណនោះគឺជាបុណ្យកុសលសម្រាប់អ្នកដែលមានឆន្ទៈរបស់ខ្លួនមិនអាចធ្វើបាន បានសម្រេចវា» ។ ខ្ញុំបានជ្រើសរើសកត់សម្គាល់ចំណុចទាំងពីរនេះ ដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអាចយល់បានថា ខ្ញុំមិនយល់ស្របនឹងសិស្សសាលាដែលស្តាប់ទៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ ខ្ញុំខុសពី Sophis ថ្មីៗជាងនេះទៅទៀត ដល់កម្រិតធំជាងនេះទៅទៀត ដោយសារពួកត្រូវបានដកចេញពីសម័យបុរាណ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់យើងយល់អំពីការបែងចែកនេះតាមរបៀបណាដែលពួកគេផ្តល់ឆន្ទៈសេរីដល់មនុស្ស ។ សម្រាប់ Lombard ទីបំផុតប្រកាសថា យើងមានឆន្ទៈសេរី មិនមែនក្នុងន័យថា យើងមានសមត្ថ

ភាពស្មើគ្នាក្នុងការធ្វើ ឬគិតល្អ និងអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាយើងរួចផុតពីការបង្ខិតបង្ខំប៉ុណ្ណោះ ។ យោងទៅតាម Lombard សេរីភាពនេះមិនត្រូវបានរារាំងទេ សូម្បីតែយើងជាមនុស្សអាក្រក់ និងជាទាសករនៃអំពើបាប ហើយមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើបាប ។

7. មនុស្សសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែបើគ្មានការបង្ខិតបង្ខំ មនុស្សមានបាបមិនបង្កើតគោលលទ្ធិនៃ ឆន្ទៈសេរីឡើយ ។

ពេលនោះមនុស្សនឹងត្រូវបានគេនិយាយថាមានការសម្រេចចិត្តដោយសេរីបែបនេះ មិនមែនដោយសារគាត់មានជម្រើសដោយសេរីស្មើភាពគ្នានៃអំពើល្អ និងអាក្រក់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែគាត់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយឆន្ទៈ មិនមែនដោយការបង្ខិតបង្ខំនោះទេ ។ ជាការប្រសើរណាស់ ជាការពិត ប៉ុន្តែតើគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានបម្រើដោយការដាក់ស្លាកជាមួយ មោទនភាពបែបនេះបន្តិច? សេរីភាពដ៏ថ្លៃថ្នូ ដែលមនុស្សមិនត្រូវបង្ខំឱ្យបម្រើអំពើបាប នៅតែជាទាសករដ៏ស្គ្រែងចិត្ត ដែលឆន្ទៈរបស់គាត់ត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយចំណងនៃអំពើបាប! ពិតហើយ ខ្ញុំសួរបំភ្លេចប្រកែកគ្នាអំពីពាក្យសម្តី ដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានយាយីដោយគ្មានគោលបំណង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តយ៉ាងម៉ត់ចត់ដើម្បីជៀសវាងពាក្យទាំងនោះដែលបង្ហាញពីអ្វីដែលមិនសមហេតុផល ជាពិសេសកន្លែងដែលកំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចគឺពាក់ព័ន្ធ ។ ប៉ុន្តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលខ្ញុំសួរថាតើនរណានៅពេលដែលគេឮថាមានសេរីភាព សន្មតថាមនុស្សមិនយល់ភ្លាមៗថាគាត់ជាម្ចាស់នៃគំនិត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ អាចមានអំណាចរបស់គាត់ដើម្បីបង្វែរខ្លួនឯងទៅរកល្អឬអាក្រក់? ប៉ុន្តែ (នរណាម្នាក់នឹងនិយាយថា) គ្រោះថ្នាក់ប្រភេទនេះនឹងត្រូវដកចេញ ប្រសិនបើមនុស្សទូទៅត្រូវបានព្រមានដោយឧស្សា

ហ៍ព្យាយាមអំពីអត្ថន័យរបស់វា ។ អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សដោយស្មគ្រគិត្ត ទំនោរទៅរកការមិនពិត ដែលថាគាត់កាន់តែឆាប់ទទួលបានកំហុសពីពាក្យមួយជាជាងការពិតពីការនិយាយដោយពាក្យសម្តី ។ នៅក្នុងពាក្យនេះ យើងមានបទពិសោធន៍ជាក់លាក់អំពីបញ្ហានេះច្រើនជាងអ្វីដែលយើងគួរចូលចិត្ត ។ ដោយសារការមើលរំលងការបកស្រាយរបស់អ្នកនិពន្ធសម័យបុរាណ ស្ទើរតែទាំងអស់ជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេបានតោងជាប់នឹងអត្ថន័យនៃពាក្យនោះ ត្រូវបានគេយកទៅធ្វើជាការធានាខ្លួនឯងដ៏ខ្ចះ ។

8. គោលលទ្ធិរបស់ Augustine នៃ "ឆន្ទៈសេរី"

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអំណាចនៃបុព្វបុរសមានទម្ងន់ជាមួយយើង ពួកគេពិតជាមានពាក្យនៅលើបបូរមាត់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកគេប្រកាសអំពីអ្វីដែលវាមានន័យចំពោះពួកគេ ។ ដំបូងបង្អស់ មាន Augustine ដែលមិនស្គាក់ស្ទើរក្នុងការហៅវាថា "មិនសេរី" ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ខឹងចំពោះអ្នកដែលបដិសេធថាឆន្ទៈគឺឥតគិតថ្លៃ ។ ប៉ុន្តែលោកបានបញ្ជាក់ពីមូលហេតុចម្បងរបស់លោកក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «កុំឲ្យមានអ្នកណាហ៊ានបដិសេធការសម្រេចចិត្តដូចបំណងចង់ដោះសារអំពើបាបឡើយ» ។ ប៉ុន្តែនៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់សារភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា «បើគ្មានឆន្ទៈរបស់មនុស្សវិញ្ញាណ គឺមិនមានសេរីភាពទេ ព្រោះវាត្រូវបានដាក់នៅក្រោមរនាំង និងការយកឈ្នះលើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា» ។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅពេលដែលឆន្ទៈត្រូវបានសញ្ជ័យដោយអនុភាពដែលវាបានធ្លាក់ចុះ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សចាប់ផ្តើមបាត់បង់សេរីភាព ។ ជាថ្មីម្តងទៀត បុរសដែលប្រើឆន្ទៈសេរីយ៉ាងអាក្រក់ បានបាត់បង់ទាំងខ្លួនគាត់និងឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ឆន្ទៈសេរីត្រូវបានធ្វើជាទាសករយ៉ាងខ្លាំង

ដែលវាមិនអាចមានអំណាចសម្រាប់ភាពសុចរិតបានឡើយ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្វីដែលព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានរំដោះ នឹងមិនមានសេរីភាពឡើយ ។ ម្តងទៀត យុត្តិធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបានសម្រេចទេ នៅពេលដែលក្រឹត្យវិន័យបានបង្គាប់មក ហើយមនុស្សក៏ធ្វើដូចជាកម្លាំងរបស់ខ្លួនដែរ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវិញ្ញាណជួយ ហើយឆន្ទៈរបស់មនុស្ស មិនមែនសេរីទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានដោះលែងដោយព្រះ នោះស្តាប់បង្គាប់ ។ ហើយគាត់ប្រាប់ដំណើររឿងខ្លីៗអំពីបញ្ហាទាំងអស់នេះ នៅពេលដែលគាត់សរសេរនៅកន្លែងផ្សេង ៖ មនុស្សនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើង បានទទួលនូវអំណាចដ៏អស្ចារ្យនៃឆន្ទៈសេរី ប៉ុន្តែបានបាត់បង់ពួកគេដោយសារអំពើបាប ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត បន្ទាប់ពីបង្ហាញថា ឆន្ទៈសេរីត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈព្រះគុណ គាត់បានធ្វើការស៊ើបអង្កេតយ៉ាងជូរចត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលទាមទារវាដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានព្រះគុណ ។ គាត់និយាយថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សកំសត់ហ៊ានអួតពីឆន្ទៈសេរីមុនពេលគេរួចខ្លួន ឬពីអំណាចរបស់ខ្លួន បើគេរួចហើយ? ហើយពួកគេមិនបានស្តាប់តាមការពិតដែលថានៅក្នុងពាក្យ «ឆន្ទៈសេរី» សេរីភាពហាក់ដូចជាបង្កប់អត្ថន័យនោះទេ ។ "ឥឡូវនេះ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកន្លែងណា មានសេរីភាព" ។ [កូរិនថូសទី១ ៣:១៧] ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេជាទាសករនៃអំពើបាប ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអួតពីឆន្ទៈសេរី? ពីព្រោះមនុស្សបានទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលបានឈ្នះគាត់ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគេបានរួចខ្លួនហើយ តើហេតុអ្វីបានជាគេអួតខ្លួន ដូចជាកើតឡើងដោយការខិតខំរបស់ខ្លួន? ឬតើពួកគេមានសេរីភាពខ្លាំងណាស់ដែលមិនចង់ធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលមានបន្ទូលថា ៖ «បើគ្មានខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ» [យ៉ូហាន ១៥:៥]?

ហេតុអ្វីបានជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ហាក់ដូចជាចំអកឱ្យការប្រើពាក្យនេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថាឆន្ទៈពិតជាមានសេរីភាពប៉ុន្តែមិនត្រូវបានដោះលែង: ដោះលែងដោយសុចរិតប៉ុន្តែធ្វើជាទាសករនៃអំពើបាប! គាត់ក៏និយាយឡើងវិញ ហើយពន្យល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះនៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត ដែលគាត់បង្រៀនថា មនុស្សមិនមានសេរីភាពពីសេចក្តីសុចរិតទេ លើកលែងតែការសម្រេចចិត្តតាមឆន្ទៈ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់មិនរួចពីបាបឡើយ លើកលែងតែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ នៅពេលគាត់អះអាងថា សេរីភាពរបស់មនុស្សគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការរំដោះខ្លួន ឬការរំដោះខ្លួនចេញពីភាពសុចរិតនោះទេ គាត់ហាក់បីដូចជាអាចចំអកមើលងាយនូវភាពទទេរបស់វា។ បើអ្នកណាម្នាក់អាចប្រើពាក្យនេះដោយមិនយល់ក្នុងន័យអាក្រក់ ខ្ញុំនឹងមិនរំខានគាត់ក្នុងគណនីនេះទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រកាន់ថា ដោយសារវាមិនអាចរក្សាទុកបានដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធំធ្ងន់ទៅវិញ វានឹងក្លាយជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ប្រសិនបើវាត្រូវបានលប់ចោល។ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តប្រើវាដោយខ្លួនឯងទេ ហើយខ្ញុំគួរតែចូលចិត្តអ្នកដទៃប្រសិនបើពួកគេស្វែងរកដំបូន្មានពីខ្ញុំដើម្បីជៀសវាង។

9. សំឡេងនៃសេចក្តីពិតក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ

ប្រហែលជាខ្ញុំហាក់ដូចជាមានការរើសអើងយ៉ាងខ្លាំងមកលើខ្លួនខ្ញុំ នៅពេលដែលខ្ញុំសារភាពថា អ្នកនិពន្ធសាសនាទាំងអស់ លើកលែងតែ Augustine បាននិយាយយ៉ាងមិនច្បាស់លាស់ ឬផ្សេងៗគ្នាលើបញ្ហានេះ ដែលគ្មានអ្វីជាក់លាក់អាចទទួលបានពីការសរសេររបស់ពួកគេ។ អ្នកខ្លះនឹងបកស្រាយរឿងនេះថាតើខ្ញុំចង់ដកពួកគេពីសំឡេងណាមួយក្នុងរឿងនេះព្រោះពួកគេសុទ្ធតែជាគូប្រជែងរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនស៊ីសាច់អ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលខ្ញុំចង់ណែនាំដោយស្មោះស្ម័គ្រ

នឹងមនុស្សដែលមានការគោរពចំពោះព្រះ ។ ត្បិតបើពួកគេពឹងផ្អែកលើគំនិតរបស់មនុស្សទាំងនោះក្នុងរឿងនេះ នោះពួកគេតែងតែរវែងក្នុងភាពមិនប្រាកដប្រជា ។ នៅពេលមួយ អ្នកនិពន្ធទាំងនេះបង្រៀនមនុស្សនោះ ដែលបាត់បង់អំណាចនៃឆន្ទៈសេរី ជ្រកកោនក្នុងព្រះគុណតែម្នាក់ឯង ។ នៅពេលមួយទៀត ដែលពួកគេផ្តល់ ឬហាក់ដូចជាផ្តល់ឲ្យ គាត់ជាមួយនឹងគ្រឿងសឹកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាមិនពិបាកទេក្នុងការបង្ហាញថាពួកគេនៅក្នុងភាពមិនច្បាស់លាស់នៃការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ប្រកាន់យកគុណធម៌របស់មនុស្សដោយមិនគោរព ឬគោរពតិចតួចបំផុត ប៉ុន្តែបានចាត់ទុកការសរសើរទាំងអស់សម្រាប់រាល់អំពើល្អចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សម្រាប់គោលបំណងនេះ ខ្ញុំនឹងណែនាំជាក់លាក់នៃការបញ្ចេញមតិរបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ។ តើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Cyprian មានន័យយ៉ាងណាទៀត ដែល Augustine តែងតែនិយាយឡើងវិញថា "យើងគួរតែលើកតម្កើងដោយគ្មានអ្វីសោះ ព្រោះគ្មានអ្វីជារបស់យើង" លើកលែងតែមនុស្សនោះ ដែលបង្ហាញភាពទុគ៌តទាំងស្រុងក្នុងសិទ្ធិរបស់គាត់ តើគួររៀនពឹងផ្អែកលើព្រះទាំងស្រុងដែរឬទេ? តើ Augustine និង Eucherius មានន័យយ៉ាងណានៅពេលពួកគេបកស្រាយដើមឈើជីវិតថាជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយបង្ហាញពីដើមឈើនៃចំណេះដឹងនៃសេចក្តីល្អ និងអាក្រក់ ជាការសម្រេចតាមឆន្ទៈ ហើយនិយាយថាអ្នកណាដែលលះបង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះនឹងស្លាប់?តើ Chrysostom មានន័យយ៉ាងណា នៅពេលដែលគាត់និយាយថា មនុស្សគ្រប់រូបមិនត្រឹមតែមានបាបដោយធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានបាបទាំងស្រុង? បើគ្មានអំពើល្អក្នុងខ្លួនយើងទេ ប្រសិនបើមនុស្សមានបាបទាំងស្រុងពីក្បាលដល់ចុងជើង

ប្រសិនបើគេមិនអនុញ្ញាតឲ្យសាកល្បងថាតើអំណាចនៃឆន្ទៈមានប្រសិទ្ធភាពដល់កម្រិតណា តើអ្នកណាម្នាក់អាចដកប្រាក់ចេញសម្រាប់អំពើល្អរវាងព្រះជាម្ចាស់និងមនុស្ស? ខ្ញុំអាចយោងទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើននៃប្រភេទនេះពីអ្នកនិពន្ធផ្សេងទៀត ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្រែងអ្នកណាម្នាក់ត្រូវចោទប្រកាន់ថាខ្ញុំជ្រើសរើសតែអ្វីដែលបម្រើគោលបំណងរបស់ខ្ញុំ ខណៈពេលដែលខ្ញុំបង្ក្រាបនូវអ្វីដែលមិនយល់ស្រប ខ្ញុំនឹងបដិសេធពីទីបន្ទាល់បែបនេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំហ៊ានបញ្ជាក់ឃើងនេះ ៖ ទោះបីជាពេលខ្លះពួកគេហួសប្រមាណនៅក្នុងឆន្ទៈសេរី ពួកគេមានចំណុចបញ្ចប់នេះក្នុងទស្សនៈ ដើម្បីបង្រៀនមនុស្សទាំងស្រុងឱ្យបោះបង់ចោលនូវទំនុកចិត្តលើគុណធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ហើយឱ្យកាន់ថាកម្លាំងទាំងអស់របស់គាត់ស្ថិតនៅលើព្រះតែមួយគត់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមកដល់ការពន្យល់សាមញ្ញមួយអំពីសេចក្តីពិតទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។

10. គោលលទ្ធិនៃឆន្ទៈសេរីគឺតែងតែប៉ះនៃកិត្តនាមរបស់ព្រះ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនៅដើមដំពូកនេះ ខ្ញុំត្រូវបង្ខំឱ្យនិយាយម្តងទៀត ៖ អ្នកណាដែលត្រូវទម្លាក់ចោលទាំងស្រុង និងគ្របដណ្តប់ដោយការយល់ដឹងអំពីគ្រោះមហន្តរាយ ភាពក្រីក្រ ភាពអាក្រាតកាយ និងភាពអាម៉ាស់របស់ខ្លួន នោះបានឈានទៅឆ្ងាយបំផុតក្នុងការយល់ដឹងអំពីខ្លួនឯង ។ ពីព្រោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់ណាមួយដែលមនុស្សដកខ្លួនឯងខ្លាំងពេកទេ ដរាបណាគាត់ដឹងថានៅក្នុងព្រះត្រូវតែប្រមូលយកនូវអ្វីដែលខ្លួនគាត់ខ្វះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនអាចទាមទារខ្លួនគាត់លើសពីអ្វីដែលត្រឹមត្រូវរបស់គាត់បានឡើយដោយមិនបាត់បង់ទំនុកចិត្តដោយឥតប្រយោជន៍ និងដោយមិនទាញយកកិត្តិនាមរបស់ព្រះ ហើយដូច្នេះក្លាយជាកំហុសនៃការលះបង់ដ៏មហិមា ។ ហើយពិត

ប្រាកដណាស់ នៅពេលណាដែលតណ្ហានេះចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីបង្ខំយើងឱ្យស្វែងរកអ្វីមួយពីខ្លួនយើង ដែលស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនយើងជាជាងនៅក្នុងព្រះ សូមឲ្យយើងដឹងថា គំនិតនេះត្រូវបានណែនាំដល់យើងដោយអ្នកប្រឹក្សាណាផ្សេងក្រៅពីទ្រង់ដែលបានណែនាំឪពុកម្តាយដំបូងរបស់យើងឱ្យ ចង់ក្លាយទៅជា « ដូចជាព្រះ ស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់» [លោកុប្បត្តិ ៣:១៥] ។ ប្រសិនបើវាជាពាក្យរបស់អារក្សដែលលើកតម្កើងមនុស្សក្នុងខ្លួនឯង ចូរកុំទុកកន្លែងឲ្យវាឡើយ ដរាបណាយើងចង់ទទួលដំបូន្មានពីសត្រូវរបស់យើង ។ ពិតជាផ្អែមល្ហែមមែនទែនទៅ ហើយដែលអ្នកមានអំណាចច្រើនណាស់ដែលអ្នកអាចពឹងលើខ្លួនឯងបាន! ប៉ុន្តែមិនត្រូវបញ្ឆោតដោយទំនុកចិត្តទទេនេះទេ អនុញ្ញាតឱ្យយើងរារាំងដោយវគ្គសំខាន់ៗជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ដែលធ្វើឲ្យយើងអាម៉ាស់មុខទាំងស្រុង ។ ទាំងនេះគឺ៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យដៃរបស់គាត់ត្រូវបណ្តាសាហើយ» ។ [យេរេមា.17:5] ជាថ្មីម្តងទៀត "សេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះមិននៅក្នុងកម្លាំងសេះ ឬសេចក្តីរីករាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជើងរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់រីករាយនឹងអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ដោយឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីល្អរបស់គាត់" ។ [ទំនុក.១៤៧:១០-១១] ម្តងទៀត «ទ្រង់ប្រទានអំណាចដល់អ្នកទន់ខ្សោយ ហើយអ្នកណាដែលគ្មានកម្លាំង ទ្រង់នឹងបង្កើនកម្លាំង ។ គាត់ធ្វើឲ្យយុវជនដួលសន្លប់ ហើយនឿយហត់ ហើយយុវជនក៏ហត់នឿយ ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើទ្រង់តែម្នាក់ឯងនឹងបានពង្រឹងឡើង» ។ [អេសាយ ៤០:២៩-៣១] ខគម្ពីរទាំងអស់នេះមានគោលបំណងថា យើងមិនគួរពឹងផ្អែកលើយោបល់ណាមួយនៃកម្លាំងរបស់ខ្លួនឡើយ ទោះបីជាតូចក៏ដោយ បើយើងចង់ឲ្យព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងយើង អ្នកដែល«ប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ ប៉ុន្តែឲ្យ ព្រះគុណដល់

មនុស្សស្លូតបូត» [យ៉ាកុប ៤:៦ និង ពេត្រុសទី១ ៥:៥, vg.; cf. សុភាសិត ៣:៣៤] ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យការសន្យាទាំងនេះមកក្នុងចិត្ត ៖ «ខ្ញុំនឹងចាក់ទឹកលើដីដែលស្រេក ហើយហូរនៅលើដីស្ងួត» [អេសាយ ៤៤:៣] ។ ម្តងទៀត « អស់អ្នកស្រេក ចូរមកផឹក» ។ [អ៊ីសាយ ៥៥:១] ទាំងនេះថ្លែងទីបន្ទាល់ថាគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យទទួលពរពីព្រះទេ លុះត្រាតែគាត់ត្រូវបានបាត់បង់ដោយការយល់ដឹងអំពីភាពក្រីក្ររបស់គាត់ ។ ហើយយើងមិនត្រូវឆ្លងកាត់ការថ្លែងផ្សេងទៀតដូចនេះទេ ដូចជាមួយរបស់អេសាយនេះ ៖ «ព្រះអាទិត្យនឹងលែងជាពន្លឺរបស់អ្នកនៅពេលថ្ងៃហើយ ឬសម្រាប់ពន្លឺព្រះច័ន្ទនឹងបំភ្លឺអ្នកនៅពេលយប់ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដ៏អស់កល្បរបស់អ្នក» [អេ. ៦០:១៩] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់មិនដកពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ឬព្រះច័ន្ទចេញពីអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែទ្រង់សព្វព្រះទ័យតែម្នាក់ឯងដើម្បីលេចមុខរុងរឿងក្នុងពួកគេ នោះទ្រង់បានហៅពួកគេឲ្យនៅឆ្ងាយពីការទុកចិត្ត ទោះជានឹងរបស់ដែលគេចាត់ទុកថាល្អបំផុតក៏ដោយ ។

11. ការបន្ទាបខ្លួនផ្តល់កិត្តិនាមដល់ព្រះតែមួយអង្គ

ការនិយាយរបស់ Chrysostom's តែងតែធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដែលមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទស្សនវិជ្ជារបស់យើងគឺភាពរាបទាប ។ ប៉ុន្តែ អូស្ទីនបានធ្វើឲ្យខ្ញុំពេញចិត្តថែមទៀត ៖ «ពេលអ្នកនិយាយរ៉ោហាសាស្ត្រមួយចំនួនត្រូវបានសួរថា តើអ្វីទៅជាច្បាប់ដ៏សំខាន់ គាត់បានឆ្លើយថា ដឹកជញ្ជូន; តើអ្វីទៅជាច្បាប់ទីពីរ "ការដឹកជញ្ជូន" ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកសួរខ្ញុំអំពីសិក្ខាបទនៃសាសនាគ្រីស្ត ទីមួយ ទីពីរ ទីបី ហើយខ្ញុំតែងតែឆ្លើយថា "បន្ទាបខ្លួន" ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់ប្រកាសនៅកន្លែងផ្សេងទៀត អូស្ទីនមិនចាត់ទុកវាថាជាភាពរាបទាប នៅពេលដែល

បុរសម្នាក់ដឹងថាខ្លួនមានគុណធម៌ខ្លះ វៀរចាកការឆ្មើងឆ្មៃ និងក្រអឺតក្រទម ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបុរសម្នាក់ពិតជាមានអារម្មណ៍ថាគាត់គ្មានទីពឹងក្រៅពីភាពរាបទាប ។ គាត់និយាយថា "កុំឱ្យនរណាម្នាក់" គាត់និយាយថា "សរសើរខ្លួនឯង ។ ខ្លួនគាត់គឺជាសាតាំង ។ ពរជ័យរបស់ទ្រង់មកពីព្រះតែមួយគត់ ។ តើអ្នកមានអ្វីជាអំពើបាបរបស់ខ្លួន? ដកអំពើបាបចេញពីខ្លួនអ្នក ។ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតគឺមកពីព្រះ» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងសន្មត់ច្រើនលើសមត្ថភាពនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស? វាត្រូវរបួស វាយដំ បញ្ឆោ បាត់បង់ ។ អ្វីដែលយើងត្រូវការគឺការសារភាពពិត មិនមែនជាការការពារមិនពិតនោះទេ» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «នៅពេលដែលនរណាម្នាក់ដឹងថានៅក្នុងខ្លួនគាត់គាត់មិនមែនជាអ្វី ហើយមកពីខ្លួនគាត់គាត់គ្មានជំនួយ អាវុធនៅក្នុងខ្លួនគាត់ត្រូវបានខូច សង្គ្រាមបានបញ្ចប់ ។ ប៉ុន្តែ សព្វាវុធរបស់ជនទុច្ចរិតទាំងអស់ត្រូវតែខ្ទេចខ្ទេចខ្ទេចខ្ទី និងឆេះ អ្នកត្រូវតែគ្មានអាវុធ អ្នកមិនត្រូវមានជំនួយក្នុងខ្លួនអ្នកទេ ។ អ្នកកាន់តែខ្សោយក្នុងខ្លួនអ្នក នោះព្រះយេហូវ៉ានឹងទទួលអ្នកកាន់តែងាយ» ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងការបកស្រាយរបស់គាត់នៃទំនុកតម្កើងទីប្រាំពីរ គាត់បានហាមយើងមិនអោយចងចាំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ដើម្បីអោយយើងដឹងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយគាត់បង្ហាញថា ព្រះបានសរសើរដល់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ដូច្នេះយើងដឹងថាយើងគ្មានអ្វីសោះ ។ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ដែលយើងឈរដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ យើងមិនមានអ្វីក្រៅពីអាក្រក់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សូមកុំឲ្យយើងទាស់ទែងនឹងព្រះអំពីសិទ្ធិរបស់យើងឡើយ ព្រោះថាអ្វីដែលត្រូវបានសន្មតថាជាទ្រង់ត្រូវបានដកចេញពីភាពរាបទាបរបស់យើង មានមធ្យោបាយដោះស្រាយរួចរាល់ក្នុងសេច

ក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមិនទាមទារថាមនុស្សនោះ ដែលមិនជឿជាក់ គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយថាប្រសិនបើគាត់មានអំណាចណាមួយ គាត់គួរតែងាកចេញពីគំនិតរបស់គាត់ ដើម្បីអោយគាត់អាចចុះចូលនឹងភាពរាបទាបពិតប្រាកដ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំទាមទារតែមួយគត់ គឺការលះចោលជំងឺនៃការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង និងមហិច្ឆតា ដោយគាត់ខ្ជាក់ភ្នែក ហើយគិតពីខ្លួនឯងខ្ពស់ជាងដែលគាត់គួរ [កាឡាទី 6:3] គាត់ស្គាល់ខ្លួនគាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងកញ្ចក់ដ៏ស្មោះត្រង់នៃ បទគម្ពីរ [យ៉ាកុប ១:២២–២៥] ។

(អំណោយទានធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានរលត់ទាំងស្រុងទេ៖ ការយល់ដឹង; I2-I7)

*12. អំណោយដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានបំផ្លាញ; អំណោយធម្មជាតិខូច ប៉ុន្តែហេតុផលគ្រប់គ្រាន់នៅតែអាចបែងចែកមនុស្សពីការអាក្រក់**

ហើយជាការពិត មតិទូទៅដែលពួកគេបានយកពី Augustine សូមខ្ញុំថាអំណោយធម្មជាតិត្រូវបានខូចនៅក្នុងមនុស្សតាមរយៈអំពើបាប ប៉ុន្តែអំណោយទានអរូបីរបស់គាត់ត្រូវបានដកហូតពីគាត់ ។ តាមរយៈឃ្លាចុងក្រោយ ពួកគេយល់អំពីពន្លឺនៃសេចក្តីជំនឿ ក៏ដូចជាសេចក្តីសុចរិត ដែលនឹងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការទទួលបានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ និងសេចក្តីសុខដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការដកខ្លួនចេញពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់ក៏ត្រូវបានដកហូតអំណោយទានខាងវិញ្ញាណក្នុងពេលតែមួយ ដែលគាត់ត្រូវបានបំពាក់សម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ពីនេះមក វាកើតឡើងថាគាត់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីនគរនៃព្រះជាខ្លាំង ដែលគ្រប់លក្ខណៈទាំងអស់ដែលជា

កម្មសិទ្ធិរបស់ជីវិតដែលមានពរនៃព្រលឹងត្រូវបានពន្លត់នៅក្នុងគាត់រហូតដល់គាត់បានជាសះស្បើយឡើងវិញតាមរយៈព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ក្នុងចំណោមនោះមានសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ សេចក្តីសប្បុរសចំពោះអ្នកជិតខាង ការខ្នះខ្នែងចំពោះភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិត ។ ទាំងអស់នេះ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានស្តារពួកគេនៅក្នុងខ្លួនយើង ត្រូវបានគេចាត់ទុកថា ជាដំណើរផ្សងព្រេង និងលើសពីធម្មជាតិ ។ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះ យើងសន្និដ្ឋានថាពួកគេត្រូវបានគេយកទៅឆ្ងាយ ។ ម៉្យាងវិញទៀត សតិសម្បជញ្ញៈ និងភាពទៀងត្រង់នៃចិត្តត្រូវបានដកចេញក្នុងពេលតែមួយ ។ នេះគឺជាអំពើពុករលួយនៃអំណោយធម្មជាតិ ។ ត្បិតថាទោះបីជាអ្វីមួយនៃការយល់ដឹងនិងការវិនិច្ឆ័យនៅតែជាការបន្សល់ទុករួមជាមួយនឹងឆន្ទៈ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវហៅចិត្តទាំងមូលនិងសំឡេងដែលទាំងទន់ខ្សោយនិងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹត
ហើយភាពមិនសមរម្យនៃឆន្ទៈក៏ត្រូវបានគេស្គាល់ផងដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយដោយសារហេតុផលដែលមនុស្សបែងចែករវាងល្អ និងអាក្រក់ ហើយតាមរយៈការដែលគាត់យល់ និងវិនិច្ឆ័យ គឺជាអំណោយធម្មជាតិ វាមិនអាចត្រូវបានលុបចោលទាំងស្រុងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានចុះខ្សោយមួយផ្នែក និងខូចមួយផ្នែក ដូច្នេះការខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់វាលេចឡើង ។ យ៉ូហាននិយាយក្នុងន័យនេះ ៖ « ពន្លឺនៅតែភ្លឺក្នុងទីងងឹត ប៉ុន្តែភាពងងឹតមិនយល់ឡើយ» [យ៉ូហាន 1:5] ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ អង្គហេតុទាំងពីរត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ ។ ទីមួយ នៅក្នុងធម្មជាតិដែលខូច និងខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់មនុស្ស ផ្កាភ្លើងខ្លះនៅតែភ្លឺ ។ ទាំងនេះបង្ហាញថាគាត់ជាសត្វដែលមានហេតុផលខុសពីសត្វតិរច្ឆានព្រោះគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការយល់ដឹង ។ ប៉ុន្តែ ទីពីរ ពួកគេបង្ហាញពន្លឺនេះដោយភាព

លង់ខ្លៅយ៉ាងក្រាស់ក្រែល ដូច្នេះវាមិនអាចចេញមកប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ ឆន្ទៈ ព្រោះវាមិនអាចបំបែកបានពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស មិនបានវិនាសទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់ ដែលវាមិនអាចស្វែងរកសិទ្ធិបាន ។ នេះពិតជានិយមន័យពេញលេញមួយ ប៉ុន្តែត្រូវការការពន្យល់ពេញលេញ ។ ដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យលំដាប់នៃការពិភាក្សាអាចដំណើរការទៅតាមការបែងចែកព្រលឹងមនុស្សដំបូងរបស់យើងទៅក្នុងការយល់ដឹង និងឆន្ទៈ ចូរយើងពិនិត្យមើលអំណាចនៃការយល់ដឹងជាមុនសិន ។ នៅពេលដែលយើងថ្កោលទោសការយល់ដឹងរបស់មនុស្សចំពោះភាពងងឹតងងុលជាប់រហូត ដើម្បីទុកវាមិនឱ្យមានការយល់ឃើញពីវត្ថុណាមួយ នោះយើងមិនត្រឹមតែប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រឆាំងទៅនឹងបទពិសោធន៍នៃសុភវិនិច្ឆ័យផងដែរ ។ ត្បិតយើងឃើញមានបង្គប់ក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស មានបំណងចង់ស្វែងរកការពិត ដែលមនុស្សមិនប្រាថ្នាទាល់តែសោះ ប្រសិនបើគេមិនទាន់បានពិសាវានោះ ។ ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សមានអំណាចនៃការយល់ឃើញមួយចំនួន ព្រោះវាត្រូវបានទាក់ទាញដោយធម្មជាតិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីពិត ។ កង្វះអំណោយទាននេះនៅក្នុងសត្វព្រៃ បង្ហាញឱ្យឃើញពីធម្មជាតិរបស់វាទាំងស្រុង និងមិនសមហេតុផល ។ ប៉ុន្តែការប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីពិតដូចជាការពិតនោះក៏ស្រុតចុះមុននឹងឈានទៅដល់ការប្រណាំងរបស់វាព្រោះវានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ឆាប់ៗ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ចិត្តរបស់មនុស្សដោយសារតែភាពស្រពិចស្រពិល មិនអាចកាន់ផ្លូវត្រូវបានឡើយ ប៉ុន្តែដើរឆ្លងកាត់កំហុសផ្សេងៗ ហើយជំពប់ដួលម្តងហើយម្តងទៀត ហាក់បីដូចជាវារវើរាយក្នុងភាពងងឹតរហូតដល់វង្វេង ហើយទីបំផុតក៏បាត់ទៅវិញ ។ ដូច្នេះវាក្បត់របៀប

ដែលវាគ្មានសមត្ថភាពក្នុងការស្វែងរក និងស្វែងរកការពិត ។ ពេលនោះ ទុក្ខសោកនឹងនឿយណាយក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍មួយទៀត ច្រើនតែមិនអាចយល់ឃើញនូវរបស់ទាំងនោះ ដែលខ្លួនគួរដឹង ។ ដោយហេតុផលនេះ ក្នុងការស៊ើបអង្កេតរឿងទទេៗ និងគ្មានតម្លៃ វាធ្វើទុក្ខដោយខ្លួនវាផ្ទាល់នៅក្នុងការចង់ដឹងចង់ឃើញដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ ខណៈពេលដែលវាយកចិត្តទុកដាក់តិចតួច ឬមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហាដែលវាគួរតែយល់ជាពិសេស ។ ជាការពិត វាកម្រអនុវត្តយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះការសិក្សាអំពីពួកគេ ។ អ្នកនិពន្ធខាងលោកិយតែងតួញតែ្មរអំពីភាពច្របូកច្របល់នេះ ប៉ុន្តែពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានគេរកឃើញថាបានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងរឿងនោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះបាទសាឡូម៉ូន តាមរយៈសាស្តាទ្រង់ទាំងមូល ក្រោយពីបានរំលឹកឡើងវិញនូវការសិក្សាទាំងអស់នោះ ដែលមនុស្សហាក់ដូចជាខ្លួនឯងមានប្រាជ្ញាខ្លាំងហើយ ទ្រង់ត្រាស់ថា ឥតប្រយោជន៍ និងឥតប្រយោជន៍ [១:២,១៤, ២:១៤, ជាដើម]

13. អំណាចនៃការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងវត្ថុនៅលើផែនដី និងទម្រង់នៃសហគមន៍មនុស្ស

ប៉ុន្តែការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់វាមិនតែងតែក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ទាល់តែសោះ ដែលមិនមានផល ជាពិសេសនៅពេលដែលវាបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះរឿងខាងក្រោម ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាមានភាពវៃឆ្លាតគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការភ្ជក់រសជាតិអ្វីមួយពីខាងលើ បើទោះបីជាវាមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការស៊ើបអង្កេតរឿងទាំងនេះក៏ដោយ ។ ក៏មិនបន្តសកម្មភាពចុងក្រោយនេះដោយជំនាញស្មើគ្នាដែរ ។ ព្រោះកាលណាចិត្តកើតលើសកម្រិតនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន នោះក៏មានចិត្តជឿជាក់លើភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ដើម្បីយល់កាន់តែច្បាស់ថា

ចិត្តអាចដំណើរការបានដល់កម្រិតណា ទៅតាមកម្រិតនៃសមត្ថភាពរបស់វា យើងត្រូវកំណត់ឱ្យច្បាស់នៅទីនេះ ។ នេះហើយជាការញែកចេញថា មានការ យល់ដឹងអំពីវត្ថុនៅផែនដីមួយប្រភេទ ។ មួយទៀតនៃស្ថានសួគ៌ ។ ខ្ញុំហៅ "វត្ថុ នៅលើផែនដី" ដែលមិនទាក់ទងនឹងព្រះ ឬនគររបស់ទ្រង់ ទៅកាន់យុត្តិធម៌ពិត ឬសម្រាប់ពរជ័យនៃជីវិតនាពេលអនាគត ប៉ុន្តែដែលមានសារៈសំខាន់ និងទំនាក់ ទំនងរបស់ពួកគេទាក់ទងនឹងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងនៅក្នុងន័យមួយ ។ បង្ខាំងក្នុង ដែនកំណត់ ។ ខ្ញុំហៅ «វត្ថុស្ថានសួគ៌» ថាជាចំណេះដឹងដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះ ធម្ម ជាតិនៃសេចក្តីសុចរិតពិត និងអាថ៌កំបាំងនៃគរស្ថានសួគ៌ ។ ថ្នាក់ដំបូងរួមមាន រដ្ឋាភិបាល ការគ្រប់គ្រងគ្រួសារ ជំនាញមេកានិចទាំងអស់ និងសិល្បៈសេរី ។ ទីពីរគឺការស្គាល់ព្រះនិងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់និងការគ្រប់គ្រងដែលយើងធ្វើតាម ជីវិតរបស់យើង ។ ក្នុងចំណោមវណ្ណៈទី១ គេគួរនិយាយដូចតទៅ ៖ ដោយសារ ធម្មជាតិមនុស្សជាសត្វសង្គម គាត់មាននិន្នាការតាមសភាវគតិធម្មជាតិដើម្បី ចិញ្ចឹម និងថែរក្សាសង្គម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងសង្កេតឃើញថា មាននៅ ក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ នូវចំណាប់អារម្មណ៍ជាសាកលនៃការដោះស្រាយ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ដោយយុត្តិធម៌របស់ពលរដ្ឋ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានមនុស្ស ណាដែលត្រូវរកឃើញ ដែលមិនយល់ថា រាល់អង្គការមនុស្ស ត្រូវតែគ្រប់គ្រង ដោយច្បាប់ ហើយអ្នកណាដែលមិនយល់ពីគោលការណ៍នៃច្បាប់ទាំងនោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការព្រមព្រៀងមិនប្រែប្រួលនៃជាតិសាសន៍ទាំងអស់ និង បុគ្គលម្នាក់ៗ ទាក់ទងនឹងច្បាប់ ។ គ្រាប់ពូជរបស់ពួកគេត្រូវបានដាំនៅក្នុង មនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានគ្រូឬអ្នកច្បាប់ ។ ខ្ញុំមិនអាស្រ័យលើការខ្វែងគំនិតគ្នា និងជម្លោះដែលកើតឡើងភ្លាមៗនោះទេ ។ អ្នកខ្លះដូចជាចោរ ចោរ ប្រាថ្នាចង់

រុះរើច្បាប់ និងសិទ្ធិទាំងអស់ បំបែកការរឹតបន្តឹងផ្លូវច្បាប់ ដើម្បីទុកឱ្យតណ្ហាលាក់កំបាំងជាច្បាប់ ។ អ្នកខ្លះទៀតគិតថាមិនត្រឹមត្រូវចំពោះអ្វីដែលអ្នកខ្លះបានដាក់ទណ្ឌកម្មថាត្រឹមត្រូវ (ជាកំហុសធម្មតា) ហើយប្រកែកថាអ្វីដែលអ្នកខ្លះបានហាមគឺគួរឲ្យសរសើរ ។ មនុស្សប្រភេទនេះស្អប់ច្បាប់ មិនមែនដោយសារពួកគេមិនស្គាល់ពួកគេថាល្អ និងបរិសុទ្ធទេ ។ ប៉ុន្តែដោយកំហឹងដោយតណ្ហាជាយូរមកហើយ ពួកគេប្រឆាំងនឹងហេតុផលដែលបង្ហាញឲ្យឃើញ ។ អ្វីដែលគេយល់ស្របក្នុងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ពួកគេស្អប់ដោយសារតែតណ្ហារបស់ខ្លួន ។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នានៃប្រភេទចុងក្រោយនេះមិនធ្វើឱ្យបាត់បង់នូវគំនិតដើមនៃសមធម៌ទេ ។ ខណៈពេលដែលមនុស្សឈ្លោះគ្នាអំពីផ្នែកនីមួយៗនៃច្បាប់ ពួកគេយល់ស្របលើគោលគំនិតទូទៅនៃសមធម៌ ។ ក្នុងន័យនេះ ភាពទន់ខ្សោយនៃចិត្តរបស់មនុស្សគឺច្បាស់ជាបង្ហាញឱ្យឃើញ ៖ ទោះបីជាវាហាក់ដូចជាដើរតាមគន្លងក៏ដោយ ក៏វាស្តីកស្រពន់ ។ ប៉ុន្តែការពិតនៅតែមានថាគ្រាប់ពូជនៃសណ្តាប់ធ្នាប់នយោបាយមួយចំនួនត្រូវបានដាំនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់ ។ ហើយនេះជាភ័ស្តុតាងដ៏សម្បើមដែលថាក្នុងការរៀបចំជីវិតនេះ គ្មានមនុស្សណាម្នាក់គ្មានពន្លឺនៃហេតុផលឡើយ ។

I4. ការយល់ដឹងទាក់ទងនឹងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រ

បន្ទាប់មកធ្វើតាមសិល្បៈទាំងសេរី និងដោយដៃ ។ អំណាចនៃភាពស្រួចស្រាវរបស់មនុស្សក៏លេចឡើងក្នុងការរៀនទាំងនេះដែរ ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាមានជំនាញជាក់លាក់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាសិល្បៈទាំងអស់មិនស័ក្តិសមសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាក្នុងការរៀនក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាគឺជាការបញ្ជាក់គ្រប់គ្រាន់នៃថាមពលទូទៅដែលស្ទើរតែរកនរណាម្នាក់មិនឃើញទេពកោសល្យក្នុងសិល្បៈមួយចំនួន ។ មាន

ថាមពល និងសមត្ថភាពនៅក្នុងដៃ មិនត្រឹមតែរៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំង បង្កើតនូវអ្វីដែលថ្មីនៅក្នុងសិល្បៈនីមួយៗ ឬធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ និងកែលម្អនូវអ្វី ដែលបានរៀនពីអ្នកកាន់តំណែងមុន គ្មានអ្វីក្រៅពីការចងចាំនោះទេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដោយមានហេតុផលល្អ យើងត្រូវបង្ខំឱ្យសារភាពថាការចាប់ ផ្តើមរបស់វាកើតមកក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ភ័ស្តុតាងនេះបញ្ជាក់ យ៉ាងច្បាស់ដល់ការបារម្ភជាសកលនៃហេតុផល និងការយល់ដឹងដោយធម្មជាតិ ដែលបានបង្កប់នៅក្នុងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែជាសកលនោះគឺជាការល្អដែលមនុស្សគ្រប់ រូបគួរទទួលស្គាល់ដោយខ្លួនឯងនូវព្រះគុណដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ ។ អ្នកបង្កើតធម្ម ជាតិផ្ទាល់ ធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណយ៉ាងបរិបូរណ៌ នៅពេលដែលគាត់បង្កើតភាពមិន ស្អាត ។ តាមរយៈពួកគេ គាត់បង្ហាញពីអំណោយទានដែលព្រលឹងមនុស្សនឹង រីករាយនឹងពន្លឺរបស់គាត់ដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាន ដែលជាពន្លឺធម្មជាតិ សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់ ដែលវាពិតជាអំណោយទានដោយឥតគិតថ្លៃនៃអត្ថ ប្រយោជន៍របស់គាត់សម្រាប់ម្នាក់ៗ! ឥឡូវនេះ របកគំហើញនៃការបញ្ជូនសិល្បៈ ជាប្រព័ន្ធ ឬចំណេះដឹងខាងក្នុង និងអស្ចារ្យជាងនេះ ដែលជាលក្ខណៈរបស់ មនុស្សតិចតួច មិនមែនជាភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់នៃការយល់ដឹងទូទៅនោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយមិនរើសអើងចំពោះអ្នកគោរព និង អសុរោះ វាត្រូវបានរាប់យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមអំណោយធម្មជាតិ ។

15. វិទ្យាសាស្ត្រជាអំណោយរបស់ព្រះ

នៅពេលណាដែលយើងនិយាយអំពីរឿងទាំងនេះនៅក្នុងអ្នកនិពន្ធខាងលោកិយ សូមឲ្យពន្លឺនៃសេចក្តីពិតដ៏គួរឱ្យកោតសរសើរដែលចែងចាំងនៅក្នុងពួកគេ បង្រៀនយើងថា ចិត្តរបស់មនុស្ស ទោះបីជាធ្លាក់ចុះ និងបង្វែរពីភាពពេញ

លេញរបស់វាក៏ដោយ ក៏នៅតែស្លៀកពាក់ និងលម្អដោយអំណោយដ៏អស្ចារ្យ
របស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីពិតតែ
មួយ នោះយើងនឹងមិនបដិសេធសេចក្តីពិតដោយខ្លួនឯង ឬមើលងាយវានៅ
កន្លែងណាដែលវាលេចឡើងឡើយ លុះត្រាតែយើងចង់បង្ហាប់ព្រះវិញ្ញាណនៃ
ព្រះ ។ ដោយកាន់អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណដោយការគោរពបន្តិច នោះ
យើងថ្កោលទោស ហើយបន្ទោសព្រះវិញ្ញាណផ្ទាល់ ។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើ
យើងត្រូវបដិសេធថាការពិតបានភ្លឺមកលើអ្នកច្បាប់បុរាណដែលបង្កើតសណ្តាប់
ធ្នាប់និងវិន័យពលរដ្ឋដោយសមធម៌ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះឬ? តើយើងអាចនិយាយ
បានថាទស្សនវិទូពិការភ្នែកក្នុងការសង្កេតដ៏ល្អរបស់ពួកគេ និងការពិពណ៌នា
យ៉ាងល្អអំពីធម្មជាតិឬ? តើយើងនឹងនិយាយថាបុរសទាំងនោះគ្មានការយល់ដឹង
ដែលមានគំនិតបង្កើតសិល្បៈនៃជម្ពោះ ហើយបង្រៀនយើងឱ្យនិយាយដោយសម
ហេតុផលឬ?តើយើងត្រូវនិយាយថាពួកគេឆ្កួតដែលបង្កើតថ្នាំដោយលះបង់កម្លាំង
ពលកម្មដើម្បីប្រយោជន៍យើងឬ? តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាអំពីវិទ្យាសាស្ត្រ
គណិតវិទ្យាទាំងអស់? តើត្រូវចាត់ទុកពួកគេថាជាមនុស្សឆ្កួតទេ? ទេ យើង
មិនអាចអានសំណេររបស់មនុស្សបុរាណអំពីមុខវិជ្ជាទាំងនេះដោយគ្មានការកោត
សរសើរខ្លាំងឡើយ ។ យើងងឿងឆ្ងល់នឹងពួកគេដោយសារយើងត្រូវបានបង្ខំឱ្យ
ទទួលស្គាល់ថាតើពួកគេមានភាពលេចធ្លោប៉ុណ្ណា ។ ប៉ុន្តែ តើយើងនឹងរាប់អ្វីដែល
គួរឲ្យសរសើរ ឬថ្លៃថ្នូរ ដោយមិនទទួលស្គាល់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាថាវាមកពី
ព្រះ? ចូរយើងខ្មាស់នឹងការដឹងគុណបែបនេះ ដែលសូម្បីតែកវីអ្នកមិនជឿក៏ធ្លាក់
ចុះដែរ ព្រោះពួកគេបានសារភាពថា ព្រះបានបង្កើតទស្សនវិជ្ជា ច្បាប់ និង
សិល្បៈដែលមានប្រយោជន៍ទាំងអស់ ។ មនុស្សទាំងនោះដែលបទគម្ពីរ [កូរិនថូ

សទី១.២:១៤] ហៅថា "និស្ស័យមនុស្ស" គឺពិតជាមុតស្រួច និងជ្រៀតចូលក្នុងការស៊ើបអង្កេតលើអ្វីដែលទាបជាងគេ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងរៀនតាមគំរូរបស់ពួកគេថាតើអំណោយប៉ុន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្សល់ទុកដល់ធម្មជាតិរបស់មនុស្ស សូម្បីតែបន្ទាប់ពីវាត្រូវបានបំផ្លាញពីសេចក្តីល្អពិតរបស់វាក៏ដោយ ។

16. សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងសិល្បៈ និងវិទ្យាសាស្ត្រក៏កើតចេញពីវិញ្ញាណរបស់ព្រះ

ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងក៏មិនត្រូវភ្លេចគុណប្រយោជន៍ដ៏ប្រពៃបំផុតនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ដែលទ្រង់ចែកជូនអ្នកណាក៏ដោយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍រួមរបស់មនុស្សជាតិ ។ ការយល់ដឹងនិងចំណេះដឹងរបស់បេសាលេល និងអូហូលីបត្រូវការក្នុងការសាងសង់រោងឧបោសថ ត្រូវតែបញ្ចូលក្នុងពួកគេដោយវិញ្ញាណនៃព្រះ [និក្ខ ៣១:២-១១; ៣៥:៣០-៣៥] ។ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលចំណេះដឹងនៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលល្អបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានប្រាស្រ័យទាក់ទងដល់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ក៏មិនមានហេតុផលសម្រាប់អ្នកណាសួរថា អ្វីដែលមានមនុស្សទុច្ចរិត ដែលឃ្លាតចេញពីព្រះ ធ្វើអ្វីនឹងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ហើយក៏គ្មានហេតុផលសម្រាប់អ្នកណាសួរថា តើមនុស្សអាក្រក់ដែលឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ធ្វើអ្វីនឹងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន? យើងគួរតែយល់ពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលថាវិញ្ញាណនៃព្រះគង់តែនៅក្នុងអ្នកជឿ [រ៉ូម.8:9] ដែលសំដៅទៅលើវិញ្ញាណនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធតាមរយៈដែលយើងត្រូវបានញែកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់ព្រះ [កូរិនថូសទី1.3:16] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបំពេញផ្នាស់ទី និងធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់រស់ឡើងវិញដោយអំណាចនៃវិញ្ញាណតែមួយ

ហើយធ្វើដូច្នេះស្របតាមចរិតលក្ខណៈដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ប្រភេទនីមួយៗ ដោយច្បាប់នៃការបង្កើត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឱ្យយើងត្រូវបានជួយក្នុងរូបវិទ្យា, គ្រាមភាសា, គណិតវិទ្យា, និងផ្សេងទៀតដូចជាវិញ្ញាសា, ដោយការងារនិងក្រសួងនៃមនុស្សអាក្រក់, អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើជំនួយនេះ ។ ប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់ដោយសេរីក្នុងសិល្បៈទាំងនេះ នោះយើងគួរតែរងទុក្ខដោយគ្រាន់តែដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះមនុស្សខ្ជិលរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាមនុស្សម្នាក់ពិតជាបានពរជ័យពេលគាត់ត្រូវបានគេសរសើរថាមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការយល់សេចក្តីពិតក្រោមធាតុនៃពិភពលោកនេះ [កូឡុស 2:8] យើងគួរបន្ថែមសមត្ថភាពទាំងអស់នេះដើម្បីយល់ដោយការយល់ដឹងដែលបន្ទាប់មក ។ វាជារឿងមិនស្ថិតស្ថេរ និងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ នៅពេលដែលគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃសេចក្តីពិតមិនស្ថិតនៅក្រោមវា ។ ប្រសិនបើយើងធ្វេសប្រហែសចំពោះអំណោយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់ដោយសេរីក្នុងសិល្បៈទាំងនេះ នោះយើងគួរតែរងទុក្ខដោយគ្រាន់តែដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះមនុស្សខ្ជិលរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែក្រែងមានអ្នកណាគិតថាមនុស្សម្នាក់ពិតជាបានពរពេលគាត់ត្រូវបានគេសរសើរថាមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យក្នុងការយល់សេចក្តីពិតក្រោមធាតុនៃពិភពលោកនេះ [កូឡុស 2:8] យើងគួរបន្ថែមសមត្ថភាពទាំងអស់នេះដើម្បីយល់ដោយការយល់ដឹងដែលបន្ទាប់មក ។ វាជារឿងមិនស្ថិតស្ថេរ និងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ នៅពេលដែលគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃសេចក្តីពិត ។ សម្រាប់ការពិតដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែល Augustine បង្រៀនថាដូចជាអំណោយឥតគិតថ្លៃត្រូវបានដកចេញពីបុរសម្នាក់បន្ទាប់ពីការដួលរលំដូច្នេះធម្មជាតិដែលនៅសេសសល់ត្រូវបានខូច ។ ត្រង់នេះ

ហើយ ម្ចាស់ប្រយោគនិងសិស្សដូចយើងបានពោលមក ត្រូវបង្ខំឲ្យយល់ស្របនឹងគាត់ ។ មិនមែនថាអំណោយនោះអាចក្លាយទៅជាសៅហ្មងដោយខ្លួនគេទេ ដោយឃើញថាវាមកពីព្រះ ។ ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្សដែលសៅហ្មង អំណោយទាំងនេះមិនបរិសុទ្ធទៀតទេ ហើយពីពួកគេ គាត់មិនអាចទទួលបានការសរសើរទាល់តែសោះ ។

17. សេចក្តីសង្ខេប 12-16

សរុបមក យើងឃើញថាក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិទាំងអស់ ហេតុផលគឺត្រឹមត្រូវតាមធម្មជាតិរបស់យើង ។ យើងប្លែកពីសត្វតិរច្ឆាន ដូចដែលវាមានអារម្មណ៍ខុសពីសត្វគ្មានជីវិត ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារអ្នកខ្លះកើតមកជាមនុស្សល្ងីល្ងើ ឬល្ងង់ ភាពខ្វះខាតនោះមិនធ្វើឱ្យខូចដល់ព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវបានព្រមានដោយទស្សនីយភាពនោះថា យើងគួរបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលនៅសេសសល់ក្នុងយើងចំពោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ត្បិតបើទ្រង់មិនបានសង្គ្រោះយើងទេ ការដួលរលំរបស់យើងនឹងនាំឲ្យមានការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃធម្មជាតិទាំងមូលរបស់យើង ។ មនុស្សខ្លះពូកែខាងភាពប៉ិនប្រសប់អ្នកផ្សេងទៀតគឺពូកែក្នុងការវិនិច្ឆ័យ នៅតែមាន អ្នកអានខ្លះមានប្រាជ្ញាក្នុងការរៀននេះ ឬសិល្បៈនោះ ។ នៅក្នុងនេះ ព្រះជាម្ចាស់សរសើរព្រះគុណរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ក្រែងលោអ្នកណាម្នាក់អាចទាមទារជារបស់ខ្លួននូវអ្វីដែលបានមកពីអំណោយទាននៃព្រះ ។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សម្នាក់ពូកែជាងអ្នកដទៃ? តើវាមិនបង្ហាញជាលក្ខណៈធម្មតាទេថា ព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ដែលឆ្លងកាត់មនុស្សជាច្រើន ប្រកាសថាខ្លួនមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធឬ? ក្រៅពីនេះ ព្រះទ្រង់បំផុសនូវសកម្មភាពពិសេស ស្របតាមការហៅរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ។ ឧទាហរណ៍ជាច្រើន

នៃរឿងនេះកើតឡើងនៅក្នុងស្បៃវិភៅចៅក្រម ដែលជាកន្លែងដែលវាត្រូវបានគេនិយាយថា "វិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានកាន់កាប់" នៃមនុស្សទាំងនោះដែលបានហៅឱ្យគ្រប់គ្រង ។ សរុបមក នៅគ្រប់ព្រឹត្តការណ៍ដ៏អស្ចារ្យ មានការជំរុញជាក់លាក់មួយចំនួន ។ ដោយហេតុនេះ សូលត្រូវបានអ្នកក្លាហាន«ដែលព្រះបានពាល់ដល់ដួងចិត្តរបស់ទ្រង់តាមតាម» [សាំយូអែលទី១. ១០:២៦] ។ ហើយនៅពេលដែលការថ្វាយខ្លួនរបស់សូលជាស្តេចត្រូវបានទាយ នោះសាំយូអែលបាននិយាយថា ៖ «ពេលនោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់នឹងមកសណ្ឋិតលើអ្នក ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាមនុស្សផ្សេងទៀត» [១សាំយូអែល.១០:៦] ។ ហើយការនេះត្រូវបានពង្រីកដល់ដំណើរនៃការគ្រប់គ្រងទាំងមូល ដូចដែលមានប្រសាសន៍បន្ទាប់ពីព្រះបាទដាវីឌ ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានមកសណ្ឋិតលើគាត់តាំងពីថ្ងៃនោះមក» [១សាំ.១៦:១៣] ។ រឿងដដែលនេះត្រូវបានបង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងសកម្មភាពជាក់លាក់ ។ សូម្បីតែនៅក្នុង Homer បុរសត្រូវបានគេនិយាយថាពូកែខាងសមត្ថភាពធម្មជាតិមិនត្រឹមតែដូចដែលភព
ព្រហស្បតិ៍បានផ្តល់វាដល់មនុស្សម្នាក់ៗប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ "ដូចជាគាត់ដឹកនាំពួកគេពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ" ហើយបទពិសោធន៍ប្រាកដណាស់បង្ហាញថា នៅពេលអ្នកដែលធ្លាប់ប៊ិនប្រសប់ និងប៊ិនប្រសប់ជាមនុស្សល្ងង់ គំនិតរបស់មនុស្សស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ និងស្ថិតនៅក្រោមឆន្ទៈរបស់គាត់ ដូច្នេះគាត់គ្រប់គ្រងពួកគេគ្រប់ពេល ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា ៖ «គាត់ដកការយល់ដឹងចេញពីការប្រុងប្រយ័ត្ន [យ៉ូប 12:20] ហើយធ្វើឲ្យពួកគេវង្វេងក្នុងការខ្វះខ្វាយគ្មានដាន» [យ៉ូប ១២:២៤; ទំនុកដំកើង 107:40] នៅតែយើង

ឃើញនៅក្នុងភាពចម្រុះនេះ ជានដែលនៅសល់មួយចំនួននៃរូបភាពរបស់ព្រះ ដែលបែងចែកពូជមនុស្សទាំងមូលពីសត្វដទៃទៀត ។

(ប៉ុន្តែ ការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបាត់បង់ទាំងស្រុងរហូតដល់យើងត្រូវ បានបង្កើតឡើងវិញ 18-21)

18. ដែនកំណត់នៃការយល់ដឹងរបស់យើង

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវវិភាគអំពីមូលហេតុដែលមនុស្សអាចយល់ឃើញទាក់ទងនឹង ណាចក្ររបស់ព្រះ និងការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ ការយល់ឃើញខាងវិញ្ញាណ នេះមានបីយ៉ាង ៖ (១) ការស្គាល់ព្រះ (២) ការដឹងគុណបិតារបស់ទ្រង់ក្នុង នាមយើង ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងមាន (៣) ការដឹងពីរបៀបបង្កើតជា ប្រយោជន៍ដល់យើង ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងចំពោះក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រ ង់ ។ នៅក្នុងពីរចំណុចដំបូង - និងជាពិសេសនៅក្នុងទីពីរ ទេពកោសល្យដ៏អ ស្ចារ្យបំផុតគឺងងឹតជាង moles! ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាមនុស្សម្នាក់ អាចអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលមានសមត្ថភាព និងសមរម្យអំពីព្រះនៅទីនេះ និងនៅទីនោះនៅក្នុងទស្សនវិទូនោះទេ ប៉ុន្តែទាំងនេះតែងតែបង្ហាញពីការស្រមើ ស្រមៃដ៏ឆ្កួតៗ ។ ដូចដែលមានចែងខាងលើ ព្រះអម្ចាស់ពិតជាបានប្រទានឱ្យ ពួកគេនូវរសជាតិនៃទេវភាពរបស់ទ្រង់បន្តិច ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេលាក់ភាពមិន បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេនៅក្រោមអាវក្រោះនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ហើយជួនកាលគាត់ បានជំរុញពួកគេឱ្យនិយាយជាក់លាក់ដោយការសារភាពដែលពួកគេនឹងកែតម្រូវ ខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានឃើញអ្វីៗតាមរបៀបដែលការមើលឃើញរបស់ពួកគេ មិនបាននាំពួកគេទៅរកការពិតនោះទេ កាន់តែធ្វើឱ្យពួកគេសម្រេចបាន! ពួក

គេប្រៀបដូចជាអ្នកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់វាលស្រែពេលយប់ ដែលឃើញផ្លេកបន្ទោរមួយរំពេច មើលឃើញឆ្ងាយៗ ប៉ុន្តែការមើលឃើញក៏រលត់ទៅវិញយ៉ាងលឿន ធ្វើឱ្យគាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹតម្តងទៀត មុនពេលដែលគាត់អាចដើរបានសូម្បីតែមួយជំហាន ។ ដឹកនាំតាមផ្លូវរបស់គាត់ដោយជំនួយរបស់វា ។ លើសពីនេះ ថ្វីត្បិតតែពាក្យភូតកុហកដ៏មហិមាក៏ដោយ! សរុបមក ពួកគេមិនដែលដឹងសូម្បីតែការធានានៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង (ប្រសិនបើគ្មានការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអាចពោរពេញទៅដោយការភាន់ច្រលំគ្មានព្រំដែន) ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ហេតុផលរបស់មនុស្ស ទាំងការខិតជិត ឬព្យាយាមឆ្ពោះទៅរក ឬសូម្បីតែគោលដៅត្រង់ចំពោះការពិតនេះ ៖ ដើម្បីយល់ថាព្រះពិតជានរណា ឬប្រភេទណានៃព្រះដែលគាត់ប្រាថ្នាចង់មានចំពោះយើង ។

19. ភាពខ្វាក់ខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សបង្ហាញចេញពីយ៉ូហានទី1: 4-5

ប៉ុន្តែយើងរវែងជាមួយនឹងគំនិតខុសឆ្គងនៃការយល់ដឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ហើយដូច្នេះមានការស្នាក់ស្ទើរយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែក និងល្ងង់ខ្លៅចំពោះរឿងដ៏ភាពជាព្រះ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំជឿថា វានឹងមានប្រសិទ្ធភាពជាង ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិតនេះដោយទីបន្ទាល់ពីបទគម្ពីរ ជាជាងដោយហេតុផល ។ យ៉ូហានបានបង្រៀនវាយ៉ាងស្អាតនៅក្នុងវគ្គមួយដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ពីមុនមក គាត់បានសរសេរថា "ជីវិតគឺនៅក្នុងព្រះតាំងពីដើមដំបូងមក ហើយជីវិតនោះគឺជាពន្លឺរបស់មនុស្ស ។ ពន្លឺនេះភ្លឺក្នុងភាពងងឹត ប៉ុន្តែភាពងងឹតមិនអាចយល់បានឡើយ » [យ៉ូហាន ១:៤–៥] ។ គាត់បង្ហាញថាព្រលឹងរបស់មនុស្សត្រូវបានបំភ្លឺយ៉ាងខ្លាំងដោយពន្លឺនៃពន្លឺរបស់ព្រះដូចជាមិនដែលដោយគ្មានអណ្តាតភ្លើងតិចតួចឬយ៉ាងហោចណាស់ផ្កាភ្លើងនៃវា ប៉ុន្តែ សូម្បីតែជាមួយនឹងការ

បំភ្លឺនេះ វាមិនយល់ពីព្រះទេ ។ ហេតុអ្វីនេះ? ដោយសារចិត្តប៉ិនប្រសប់របស់មនុស្សគឺគ្រាន់តែជាភាពខ្វាក់ភ្នែកប៉ុណ្ណោះតាមការដឹងអំពីព្រះ ។ ដ្បិតនៅពេលដែលវិញ្ញាណហៅមនុស្សថា "ភាពងងឹត" ភ្លាមៗនោះទ្រង់បដិសេធពួកគេនូវសមត្ថភាពនៃការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ ដូច្នេះ គាត់ប្រកាសថា អ្នកជឿទាំងនោះដែលឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទគឺ « មិនមែនកើតចេញពីឈាម ឬដោយចិត្ត ឬតាមឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ គឺជាព្រះវិញ » [យ៉ូហាន 1:13] ។ អត្ថន័យនេះ៖ សាច់ឈាមមិនអាចមានប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដូចក្នុងការបង្កើតព្រះ និងអ្វីដែលជារបស់ព្រះទេ លុះត្រាតែវាត្រូវបានបំភ្លឺដោយវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានថ្លែងទីបន្ទាល់ ការពិតដែលថាពេត្រុសបានទទួលស្គាល់គាត់គឺជាវិវរណៈពិសេសរបស់ព្រះវរបិតា [ម៉ាថាយ ១៦:១៧]

20. ការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអំពីព្រះ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់

ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថាធម្មជាតិរបស់យើងខ្វះអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានប្រទានដល់ទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើសតាមរយៈវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញ [ទីតុស 3:5] - ការពិតដែលគួរហួសពីការចម្លែងចម្រាស—យើងនឹងគ្មានឱកាសសម្រាប់ការសង្ស័យទេ! ដូច្នេះ ចូរនិយាយទៅកាន់មនុស្សស្មោះត្រង់ស្របតាមហោរាថា៖ «ដ្បិតអ្នកជាប្រភពនៃជីវិត ។ យើងនឹងឃើញពន្លឺនៅក្នុងពន្លឺរបស់អ្នក" [ទំនុក ៣៦:៩] សារកែថ្លែងទីបន្ទាល់ដូចគ្នានេះដែរ ពេលគាត់និយាយថា «គ្មានអ្នកណាអាចនិយាយថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់បានឡើយលើកលែងតែដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ» ។ ហើយយ៉ូហានបាទីស្ទដោយឃើញការអស្ចារ្យរបស់ពួកសិស្សគាត់បានលាន់មាត់ថា: «គ្មាននរណាម្នាក់អាចទទួលបានអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ពីការលាងចានមិនមែនជា

អំណោយទាននៃធម្មជាតិទេគឺច្បាស់ណាស់ពីការគួរឱ្យភ្ញែររបស់គាត់ថាពាក្យដែល គាត់បានសរសើរព្រះគ្រីស្ទចំពោះគាត់ ។ សិស្សមិនបានជួយគាត់ទេ ។ គាត់ និយាយថា ៖ «ខ្ញុំឃើញថា ពាក្យរបស់ខ្ញុំគ្មានអំណាចដើម្បីបញ្ឆោតចិត្តមនុស្ស ដោយឈឿងដ៏ទេវភាពទេ លុះត្រាតែព្រះយេហូវ៉ាតាមរយៈវិញ្ញាណមិនផ្តល់ការយល់ ដឹងនោះទេ» ។ សូម្បីតែលោកម៉ូសេ ដែលនិយាយស្តីបន្ទោសប្រជាជនចំពោះ ការភ្លេចភ្លាំងរបស់ខ្លួន ក៏កត់សម្គាល់ក្នុងពេលជាមួយគ្នាថា មនុស្សម្នាក់មិនអាច ក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញក្នុងអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះបានឡើយ លើកលែងតែអំណោយរបស់ ព្រះ ។ គាត់និយាយថា ៖ «ភ្នែករបស់អ្នកបានឃើញទីសម្គាល់និងការអស្ចារ្យ ទាំងនោះ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនបានប្រទានចិត្តដើម្បីយល់ ឬត្រចៀកសម្រាប់ស្តា ប់ ឬភ្នែកដើម្បីមើលឃើញឡើយ» ។ [ចោទិយកថា ២៩:៣-៤] តើគាត់អាច បង្ហាញអ្វីបន្ថែមទៀតប្រសិនបើគាត់ហៅយើងថា "ប្លុក" នៅក្នុងការសញ្ជឹងគិត របស់យើងអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ? ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះគុណ ឯកវចនៈ សន្យាតាមរយៈហោរា ទ្រង់នឹងប្រទានដួងចិត្តដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីស្គាល់ទ្រង់ [យេរេមា 24:7] ។ នេះមានន័យថា ចិត្តរបស់មនុស្សអាច ក្លាយជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ លុះត្រាតែព្រះបំភ្លឺ ។

21. បើគ្មានពន្លឺនៃវិញ្ញាណទេ ទាំងអស់គឺជាសេចក្តីងងឹត

ដូច្នោះហើយ អ្វីដែលប៉ុលនៅទីនេះបដិសេធចំពោះមនុស្ស នៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅក្នុងការអធិស្ឋាន គាត់បានកត់ចំណាំចំពោះព្រះ ។ «យើងបានសេចក្តី ប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រានោះដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់គឺជាសេចក្តី ប្រោសឲ្យរួចពីទោសតាមព្រះគុណដ៏ធ្ងន់ក្រៃលែង នៃទ្រង់» ។ [អេភេសូ ១: ៧] ឥឡូវនេះ អ្នកឮថា ប្រាជ្ញា ទាំងអស់ គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។ តើ

គាត់និយាយអ្វីទៀត? «ការឲ្យភ្នែកនៃចិត្តរបស់អ្នកបានបំភ្លឺឡើង» [អេភេសូ ១:១៨] ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការវិវរណៈថ្មី នោះពួកគេនឹងងងឹតភ្នែក ។ មានដូចតទៅ ៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមដែលទ្រង់បានហៅអ្នក» ។ [អេភេសូ. ១:១៨] ។ គាត់ទទួលស្គាល់ថាចិត្តរបស់បុរសមិនមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការយល់ដឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹងពីការហៅរបស់ពួកគេផ្ទាល់

សូមកុំឱ្យ Pelagian និយាយនៅទីនេះថាព្រះជាម្ចាស់នឹងដោះស្រាយភាពល្ងង់ខ្លៅនេះ ឬប្រសិនបើអ្នកនឹង ភាពល្ងង់ខ្លៅ នៅពេលដែលគាត់ដឹកនាំការយល់ដឹងរបស់មនុស្សដោយការបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់គាត់ចំពោះអ្វីដែលវាមិនអាចទៅដល់ដោយគ្មានការណែនាំ ។ ដ្បិតដេវីឌមានក្រិត្យវិន័យដែលមានប្រាជ្ញាគ្រប់យ៉ាងដែលអាចប្រាថ្នាបាន ប៉ុន្តែមិនស្កប់ចិត្តនឹងច្បាប់នោះ ទ្រង់សូមឲ្យបើកភ្នែកឡើងដើម្បី «សញ្ជឹងគិតអំពីអាថ៌កំបាំងនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់» [ទំនុក.១១៩: ១៨] ។ តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់ច្បាស់ជាមានន័យថា គាត់ព្រះអាទិត្យរះមកលើផែនដី ពេលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះភ្លឺមកលើមនុស្ស ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានប្រយោជន៍រហូតដល់អ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថា « បិតានៃពន្លឺ » [យ៉ាកុប 1:17] ទាំងភ្នែក ឬ បើកពួកគេ ។ ដ្បិតកន្លែងណាដែលវិញ្ញាណមិនបញ្ចេញពន្លឺ នោះអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹត ។ ដូចគ្នានេះដែរ ពួកសាវ័កត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងពេញលេញដោយគ្រូដ៏ល្អបំផុត ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមិនត្រូវការវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតដើម្បីណែនាំគំនិតពួកគេនៅក្នុងគោលលទ្ធិនេះដែលពួកគេបានឮពីមុន [យ៉ូហាន 14:26] នោះនឹងមិនបានបង្ខំពួកគេឱ្យរង់ចាំទ្រង់ទេ [កិច្ចការ 1:4] ។ ប្រសិនបើយើងសារភាពថាយើងខ្វះអ្វីដែលយើងស្វែងរកព្រះ

ហើយដោយសន្យាថាវាបង្ហាញពីការខ្វះខាតរបស់យើង នោះគ្មាននរណាម្នាក់គួរស្ទាក់ស្ទើរដើម្បីសារភាពថាព្រះត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនោះទេ ។ អ្នកណាដែលយល់បន្ថែមចំពោះខ្លួនឯង នោះគឺងងឹតងងុលជាងព្រោះមិនស្គាល់ភាពខ្វាក់របស់ខ្លួន ។

(អំពើបាបគឺខុសពីភាពល្ងង់ខ្លៅ [ទល់នឹងផ្លាតូ] ប៉ុន្តែប្រហែលជាកើតឡើងដោយការរង្វែង ២២-២៥)

22. ភស្តុតាងនៃព្រះទ័យរបស់ព្រះដែលមនុស្សមាន ធ្វើឱ្យគាត់មិនអាចលើកលែងទោសបាន ប៉ុន្តែការទិញសម្រាប់គាត់មិនមានចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវ

នៅមានទិដ្ឋភាពទី៣ នៃការយល់ឃើញខាងវិញ្ញាណ គឺការស្គាល់ក្បួនសម្រាប់ជីវិតត្រូវ ។ នេះជាការដែលយើងហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "ការចេះដឹងអំពីកិច្ចការនៃសេចក្តីសុចរិត" ។ពេលខ្លះចិត្តរបស់មនុស្សហាក់ដូចជាស្រួចស្រាវជាងនៅក្នុងរឿងដែលខ្ពស់ជាង ។ សម្រាប់សាវ័កផ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖ «កាលណាសាសន៍ដទៃដែលមិនមានក្រឹត្យវិន័យ ប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួន… ហើយបង្ហាញថា កិច្ចការនៃក្រិត្យវិន័យត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ឯចិត្តក៏ធ្វើជាសាក្សីដែរ ហើយគំនិតរបស់ពួកគេចោទពួកគេក្នុងចំណោមពួកគេ ឬដោះសារពួកគេនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ» [រ៉ូម ២:១៤-១៥] ។ ប្រសិនបើពួកសាសន៍ដទៃមានច្បាប់សុចរិតជាប់ក្នុងចិត្ត នោះយើងប្រាកដជាមិនអាចនិយាយបានថា ពួកគេខ្វាក់ភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះទង្វើនៃជីវិតនោះទេ ។ គ្មានអ្វីធម្មតាជាងមនុស្សដែលត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងមាគ៌ាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ធម្មជាតិ (ដែលសាវ័កនិយាយនៅទីនេះ) ។ ទោះជាយ៉ាងណា

ក៏ដោយ សូមឲ្យយើងពិចារណាអំពីគោលបំណងអ្វី ដែលមនុស្សត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយចំណេះដឹងអំពីច្បាប់នេះ ។ តើវាអាចនាំពួកគេឆ្ពោះទៅរកគោលដៅនៃហេតុផល ហើយការពិតនឹងលេចឡើងភ្លាមៗ ។ នេះក៏ច្បាស់ពីពាក្យរបស់ប៉ុលដែរ បើយើងកត់សម្គាល់បរិបទរបស់ពួកគេ ។ គាត់បាននិយាយពីមុនមកថា អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ គឺត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់ ។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យក៏ត្រូវវិនាសទៅដោយគ្មានច្បាប់ ។ ដោយសារវាហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផលដែលសាសន៍ដទៃត្រូវវិនាសដោយគ្មានការវិនិច្ឆ័យពីមុនមក ប៉ូលបានបន្ថែមភ្លាមៗថាសម្រាប់ពួកគេមនសិការឈរជំនួសច្បាប់ ។ នេះជាហេតុផលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការថ្កោលទោសពួកគេ ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃច្បាប់ធម្មជាតិ គឺធ្វើឲ្យមនុស្សមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ នេះមិនមែនជានិយមន័យអាក្រក់ទេ ៖ ច្បាប់ធម្មជាតិគឺការខ្វល់ខ្វាយនៃសតិសម្បជញ្ញៈដែលបែងចែកឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់រវាងយុត្តិធម៌ និងអយុត្តិធ៌ម ហើយដែលធ្វើឱ្យមនុស្សលែងមានលេសនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ ខណៈដែលវាបង្ហាញថាពួកគេមានកំហុសដោយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ មនុស្សមានចិត្តធុញថប់ចំពោះខ្លួនឯងដែលកាលណាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ហើយក៏ងាយរំសាយចិត្តតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីអារម្មណ៍នៃបាប ។ នេះជាមូលហេតុដែលផ្ទាតូហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ខំឱ្យពិចារណា (នៅក្នុង Protagoras របស់គាត់) ថាយើងធ្វើបាបតែចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅប៉ុណ្ណោះ ។ នេះអាចជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏សមរម្យមួយ ប្រសិនបើមានតែការលាក់ពុតរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលបានបិទបាំងអំពើអាក្រក់ដែលមានជំនាញគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីរារាំងចិត្តពីការទទួលស្គាល់ថាជាអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ មនុស្សមានបាបព្យាយាមគេចពីអំណាចពីកំណើត

របស់គាត់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យរវាងល្អនិងអាក្រក់ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គាត់នៅតែត្រូវបានទាញមកវិញជាបន្តបន្ទាប់ ហើយមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតិឱ្យក្រឡេកមើលវាច្រើនដូចការបង្ខំនោះទេ ទោះជាគាត់ចង់ ឬមិនបើកភ្នែកក៏ដោយ ។ ដូច្នេះហើយបានជាគេនិយាយមិនពិតថា មនុស្សធ្វើបាបដោយអវិជ្ជាតែម្នាក់ឯង ។

23. ការវិនិច្ឆ័យល្អ និងអាក្រក់មិនច្បាស់លាស់ ជារបណាវាកើតឡើងតាមអំពើចិត្ត ។

Themistius បង្រៀនកាន់តែត្រឹមត្រូវថាបញ្ហារបស់គាត់កម្រត្រូវបានបញ្ជោតក្នុងនិយមន័យទូទៅ ឬនៅក្នុងខ្លឹមសារនៃរឿង ។ ប៉ុន្តែវាជាការបំភាន់នៅពេលដែលវាទៅឆ្ងាយជាងនេះ ពោលគឺអនុវត្តគោលការណ៍ចំពោះករណីជាក់លាក់ ។ ក្នុងការឆ្លើយតបនឹងសំណួរទូទៅ មនុស្សគ្រប់រូបនឹងបញ្ជាក់ថា ការសម្លាប់គឺជាអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរៀបចំផែនការសម្លាប់សត្រូវ សញ្ជឹងគិតថាឃាតកម្មជារឿងល្អ ។ មនុស្សធិតក្បត់នឹងថ្កោលទោសការធិតក្បត់ជាទូទៅ ប៉ុន្តែគេនឹងលើកសរសើរខ្លួនឯងដោយការធិតក្បត់ ។ នេះគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស៖ នៅពេលដែលគាត់មកដល់ករណីជាក់លាក់មួយ គាត់ភ្លេចគោលការណ៍ទូទៅដែលគាត់ទើបតែដាក់ចុះ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ អូការស្ទីនបានបង្ហាញខ្លួនគាត់យ៉ាងស្រស់ស្អាតក្នុងការបង្ហាញបទគម្ពីរទី១នៃទំនុកដំកើង ៥៧ ។ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការគ្រប់គ្រងរបស់ Themistius គឺមិនមានករណីលើកលែងនោះទេ ។ ពេលខ្លះ សេចក្តីអៀនខ្មាស នៃអំពើអាក្រក់ សង្កត់លើចិត្តគំនិតដូច្នេះហើយបុគ្គលនោះ មិនប្រកាន់ខ្លួន នូវអំពើល្អ ដោយដឹង និងដោយស្ម័គ្រ ចិត្តនឹងឈានទៅរក អំពើអាក្រក់ ។ ចេញពីចិត្តគំនិតបែបនេះ ចេញសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចតទៅ៖"ខ្ញុំឃើញអ្វីដែលល្អជាង ហើយយល់ព្រម ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្វើតាមដែល

អាក្រក់ជាងនេះ" ។ តាមគំនិតខ្ញុំ អារីស្តូតបានបែងចែកយ៉ាងច្បាស់លាស់រវាង ភាពមិនចេះអត់ធ្មត់ និងអនិច្ចា៖ "ឯណា ភាពមិនស្ថិតស្ថេរសោយរាជ្យ" គាត់ និយាយថា "ស្ថានភាពផ្លូវចិត្តដែលរំខាន ឬតណ្ហា ធ្វើឲ្យខួរក្បាលបាត់បង់ ចំណេះដឹងពិសេស ដែលវាមិនអាចសម្គាល់អំពើអាក្រក់នៅក្នុងអំពើខុសរបស់ខ្លួន ដែល ជាទូទៅវាយល់ឃើញក្នុងឧទាហរណ៍ដូច ។ ពេលដែលការរំខានបានធូរស្រាល ការប្រែចិត្តនឹងត្រឡប់មកវិញភ្លាមៗ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពអត់ធ្មត់មិនត្រូវបានរលត់ ឬរលាយសាបសូន្យដោយការដឹងអំពីអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ នៅតែរឹងរូសក្នុងការជ្រើសរើសអំពើអាក្រក់ជាទម្លាប់របស់វា ។

24. ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សបរាជ័យទាំងស្រុង ទាក់ទងនឹងតារាងទីមួយនៃច្បាប់ ទាក់ទងនឹងទីពីរ បរាជ័យក្នុងស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ ។

ឥឡូវនេះ ពេលអ្នកឮការវិនិច្ឆ័យជាសាកលដែលរើសអើងរវាងអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ ចូរកុំចាត់ទុកវាជាការត្រឹមត្រូវ និងទាំងស្រុងក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាព ។ ប្រសិនបើចិត្តរបស់មនុស្សត្រូវបានជ្រួតជ្រាបដោយសមត្ថភាពក្នុងការសម្គាល់ពីអយុត្តិធម៌ដោយគ្រាន់តែថាពួកគេមិនគួរធ្វើល្ងង់ខ្លៅជាលេសទេនោះវាមិនមែនជាលទ្ធផលចាំបាច់ទាល់តែសោះដែលការពិតគួរតែត្រូវបានយល់ឃើញក្នុងឧទាហរណ៍នីមួយៗ ។ វាលើសពីគ្រប់គ្រាន់ ប្រសិនបើការយល់ដឹងរបស់ពួកគេពង្រីករហូតមកដល់ពេលនេះ ដែលការគេចវេសមិនអាចទៅរួចសម្រាប់ពួកគេ ហើយពួកគេដែលត្រូវបានកាត់ទោសដោយសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ ចាប់ផ្តើមសូម្បីតែឥឡូវនេះដើម្បីញាប់ញ័រនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ហើយប្រសិនបើយើងចង់វាស់ស្ទង់ហេតុផលរបស់យើងដោយច្បាប់របស់ព្រះ ដែលជាគំរូនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះនោះ យើងនឹងរកឃើញថាវាខ្វាក់ក្នុងការគោរពប៉ុន្មាន!

ប្រាកដណាស់ វាមិនអនុលោមតាមចំណុចសំខាន់ៗនៃតារាងទីមួយ ដូចជាការដាក់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើព្រះ ការសរសើរតម្កើងឧត្តមភាព និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមទ្រង់ និងការរក្សាថ្ងៃសប្ប៉ាទ៍យ៉ាងពិតប្រាកដ [និក្ខ. ២០:៣-១៧] ។ តើព្រលឹងអ្វី ឆ្លើយតបតាមការយល់ឃើញពីធម្មជាតិ ធ្លាប់មានចារឹកថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដោយច្បាប់មាននៅក្នុងរឿងទាំងនេះ និងដូចនោះ? ដ្បិតនៅពេលដែលមនុស្សចោកទាបចង់ថ្វាយបង្គំព្រះ ទោះបីគេហៅចេញមួយរយដងពីភាពទទេស្អាតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ពួកគេតែងតែងាកមករកគេម្តងទៀត ។ ជាការពិត ពួកគេទទួលស្គាល់ថា ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការលះបង់ទេ លុះត្រាតែមានចេតនាដោយស្មោះរបស់ពួកគេ ។ តាមរយៈនេះ ពួកគេថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេមានគំនិតខ្លះអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែពួកគេបានបំភាន់វាដោយគំនិតមិនពិតភ្លាមៗ ។ ពីព្រោះគេមិនអាចត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាអ្វីដែលច្បាប់ចែងអំពីការថ្វាយបង្គំគឺជាសេចក្តីពិត ។ តើខ្ញុំអាចនិយាយបានថា ចិត្តដែលមិនអាចឆ្លាតដោយខ្លួនឯង ឬស្តាប់ការដាស់តឿននោះ ពូកែខាងបញ្ញាឬ?

មនុស្សមានការយល់ខ្លះទៀតអំពីសិក្ខាបទនៃតារាងទី២ [និក្ខ 20:12] ដោយសារតែទាំងនេះគឺកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងការអភិរក្សសង្គមស៊ីវិលក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ទោះបីជានៅទីនេះ ពេលខ្លះក៏រកឃើញការបរាជ័យក្នុងការស៊ូទ្រាំ ។ មនុស្សម្នាក់ដែលមានចរិតល្អប្រពៃបំផុត យល់ថាវាគ្មានន័យទាល់តែសោះក្នុងការស៊ូទ្រាំនឹងការត្រួតត្រាដោយអយុត្តិធម៌ និងហួសហេតុ ប្រសិនបើគាត់អាចបោះវាចោលតាមមធ្យោបាយណាមួយ ។ ហើយនេះគឺជាការនិច្ច័យធម្មតានៃហេតុផលរបស់មនុស្ស: សញ្ញានៃមនុស្សគឺដើម្បីទ្រាំវាដោយអត់ធ្មត់ របស់មនុស្សដែលមាន

កិត្តិយស និងជាមនុស្សមានសេរីភាពដើម្បីរុះរើវាចេញ ។ ទស្សនវិទូក៏មិនចាត់ទុកការសងសឹកនៃការរងរបួសថាជាឧបាយកលដែរ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ថ្កោលទោសចំពោះភាពក្រអឺតក្រទមហួសហេតុនេះ ហើយដាក់ការអត់ធ្មត់ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះភ្នែកមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែក្នុងការអនុវត្តច្បាប់ទាំងអស់ យើងពិតជាបរាជ័យក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងគណនី ។ ព្រោះធម្មជាតិមិនព្រមនាំទៅស្គាល់រោគនៃតណ្ហា ។ ពន្លឺនៃធម្មជាតិត្រូវបានពន្លត់ មុនពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងទីជ្រៅនេះ ។ ខណៈពេលដែលទស្សនវិទូដាក់ស្លាកការញុះញង់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃចិត្តថាជា "អាក្រក់" ពួកគេសំដៅទៅលើអ្វីដែលខាងក្រៅនិងបង្ហាញដោយសញ្ញាអាក្រក់ ។ ពួកគេមិនគិតពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ដែលធ្វើអោយចិត្តស្ងប់ឡើយ ។

25. ជារៀងរាល់ថ្ងៃយើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីកុំឱ្យយើងច្រឡំផ្លូវរបស់យើង ។

ដូចដែលយើងសមនឹងទទួលការស្តីបន្ទោសផ្ទាល់តួខាងលើ ពីព្រោះគាត់បានចាត់ទុកអំពើបាបទាំងអស់ទៅជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ដូច្នេះយើងក៏គួរតែបដិសេធនូវគំនិតរបស់អ្នកដែលសន្មត់ថាមានចេតនាទុច្ចរិត និងភាពចោកទាបនៅក្នុងអំពើបាបទាំងអស់ ។ ព្រោះយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់តាមបទពិសោធន៍ថា តើយើងដួលញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ទោះជាយើងមានបំណងល្អក៏ដោយ ហេតុផលរបស់យើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការបោកបញ្ឆោតច្រើនទម្រង់ ប្រឈមនឹងកំហុសជាច្រើន ប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គជាច្រើន ជាប់ក្នុងការលំបាកខ្លាំងណាស់ ឆ្ងាយពីការដឹកនាំយើងត្រឹមត្រូវ ។

ពិតប្រាកដណាស់ ប៉ុលបង្ហាញយើងនៅគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតអំពីរបៀបដែលហេតុផលទទេនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលគាត់បដិសេធ «ថាយើងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនយើងដើម្បីទាមទារអ្វីមួយដែលមកពីយើង ប្រសិនបើវាពិតជាបានធ្វើ» [កូរិនថូសទី២ 3:5] ។ គាត់មិនមែននិយាយអំពីឆន្ទៈ ឬអារម្មណ៍នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ថែមទាំងយកសមត្ថភាពពីយើងក្នុងការគិតពីរបៀបដែលការធ្វើអ្វីត្រឹមត្រូវអាចចូលក្នុងគំនិតរបស់យើង ។ តើការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ការយល់ដឹង និងការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់យើងខូចខាតទាំងស្រុងដែលយើងអាចបង្កើត ឬរៀបចំអ្វីនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះឬទេ? គ្មានឆ្ងល់ទេ ដែលវាហាក់ដូចជាពិបាកពេកសម្រាប់យើង ដែលរងទុក្ខដោយក្តីក្តុកក្តួលចំពោះខ្លួនយើង ក្នុងការដកហូតនូវភាពខ្នះខ្នែងនៃហេតុផល ដែលយើងរាប់ថាជាអំណោយដ៏មានតម្លៃបំផុត! ប៉ុន្តែចំពោះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែល«ដឹងថាគំនិតទាំងអស់របស់អ្នកប្រាជ្ញគឺឥតប្រយោជន៍» [កូរិនថូសទី១ ៣:២0, ch. p. ៩៤:១១] ហើយអ្នកណាដែលប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា "រាល់ការស្រមើស្រមៃនៃការសម ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិរបស់យើងបង្កើត ញុះញង់ ធ្វើ និងព្យាយាម តែងតែអាក្រក់ តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យសេចក្តីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិតតែមួយគត់ដែលអាចទទួលយកបាន សូម្បីតែចូលក្នុងគំនិតរបស់យើង? យ៉ាងនេះ យើងអាចដឹងបានថា ហេតុផលនៃចិត្តរបស់យើង ទោះដល់ទីណាជាវេនរបស់អញ រមែងមានទុក្ខជាកម្មាធិករណ៍ ។ ដាវីឌបានដឹងអំពីភាពទន់ខ្សោយនេះ ពេលគាត់អធិស្ឋានដើម្បីឲ្យមានការយល់ដឹង ដើម្បីរៀនពីព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ [ទំនុក ១១៩:៣៤] ។ ក្នុងការចង់ទទួលបានការយល់ដឹងថ្មី គាត់ស្និទ្ធស្នាលថា ធម្មជាតិរបស់គាត់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ ហើយមិន

មែនម្តងទេ ប៉ុន្តែស្ទើរតែដប់ដងក្នុងទំនុកតម្កើងតែមួយ គាត់បានអធិស្ឋានដដែល [ទំនុក ១១៩:១២, ១៨, ១៩, ២៦, ៣៣, ៦៤, ៦៨, ៧៣, ១២៤, ១២៥, ១៣៥, ១៦៩] ។

តាមរយៈពាក្យដដែលៗនេះ គាត់ណែនាំថា តើភាពចាំបាច់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា ដែលបង្ខំគាត់ឱ្យអធិស្ឋានដូច្នេះ ។ ហើយអ្វីដែលដាវីឌស្វែងរកសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯង ប៉ុលមានទម្លាប់ក្នុងការអង្វរដល់ក្រុមជំនុំជាទូទៅ ។ «យើងឈប់អធិស្ឋានឲ្យអ្នក ហើយសុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានពេញដោយចំណេះអំពីព្រះ ដោយប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចដើរដោយសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ» ។ល។ ១:៩-១០ ទំនុក, ភីលីព ១:៩] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគួរចងចាំថានៅពេលណាក៏ដោយដែលវាមិនត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ Augustine ទទួលស្គាល់អសមត្ថភាពនៃព្រះអាទិត្យនេះសម្រាប់ភ្នែករបស់យើង ។ មិនស្កប់ស្កល់នឹងរឿងនេះទេ គាត់បានបន្ថែមការកែតម្រូវថា យើងខ្លួនយើងបើកភ្នែកមើលពន្លឺ ប៉ុន្តែភ្នែកនៃចិត្ត លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់បើកវា នៅតែបិទ ។ ក៏មិនមែនបទគម្ពីរបង្រៀនថា ចិត្តរបស់យើងត្រូវបានបំភ្លឺតែមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ហើយបន្ទាប់មកគេអាចនឹងឃើញដោយខ្លួនឯង ។ អ្វីដែលខ្ញុំទើបតែបានដកស្រង់ពីប៉ុល សំដៅទៅលើការបន្តការរីកចម្រើន និងការកើនឡើង ។ ដាវីឌបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ខ្ញុំបានស្វែងរកអ្នកអស់ពីចិត្ត សូមកុំឲ្យខ្ញុំវង្វេងចេញពីបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ឡើយ» [ទំនុក. 119:10] ទោះបីជាគាត់បានកើតជាថ្មី ហើយបានរីកចម្រើនដល់កម្រិតណាក្នុងភាពជាព្រះពិតក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែសារភាពថាគាត់ត្រូវការការណែនាំជាបន្តបន្ទាប់គ្រប់ពេល ក្រែងគាត់បដិសេធពីចំណេះដឹងដែលគាត់បានទទួល ។ ដូច្នេះ

គាត់អធិស្ឋាននៅកន្លែងផ្សេងដើម្បីឲ្យវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលបានបាត់បង់ដោយកំហុសរបស់គាត់ផ្ទាល់បានមកវិញ [ទំនុក. 51:10] ព្រោះវាជាផ្នែកនៃព្រះតែមួយដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវអ្វីដែលគាត់បានផ្តល់ឱ្យកាលពីដើមប៉ុន្តែដែលត្រូវបានដកចេញពីយើងមួយរយៈ ។

(អសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើល្អ ២៦-២៧)

26. សភាវគតិធម្មជាតិដែលចាត់ទុក "ល្អ" និង "អាចទទួលយកបាន" ដូចគ្នា មិនមានអ្វីទាក់ទងនឹងសេរីភាពទេ

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវពិនិត្យមើលឆន្ទៈ ដែលសេរីភាពនៃការសម្រេចចិត្តជាពិសេសអាស្រ័យ ។ ត្បិតយើងបានឃើញរួចហើយថា ជម្រើសនោះជាកម្មសិទ្ធិលើផ្នែកនៃឆន្ទៈ ជាជាងការយល់ឃើញ ។ ជាដំបូង ទស្សនវិទូបង្រៀនថា អ្វីៗទាំងអស់ស្វែងរកល្អតាមរយៈសភាវគតិធម្មជាតិ ហើយទស្សនៈនេះត្រូវបានទទួលដោយការយល់ព្រមជាទូទៅ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យយើងគិតថាគោលលទ្ធិនេះមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងការទៀងត្រង់នៃឆន្ទៈមនុស្សនោះ ចូរយើងសង្កេតមើលថា អំណាចនៃជម្រើសដោយសេរីគឺមិនត្រូវស្វែងរកក្នុងចំណង់បែបនេះទេ ដែលកើតឡើងពីទំនោរនៃធម្មជាតិជាជាងការពិចារណា នៃចិត្ត ។ សូម្បីតែសិស្សសាលាក៏ទទួលស្គាល់ថា ឆន្ទៈសេរីគឺសកម្មតែនៅពេលដែលហេតុផលពិចារណាពីលទ្ធភាពជំនួសប៉ុណ្ណោះ ។ តាមរយៈនេះ ពួកគេមានន័យថា វត្ថុនៃចំណង់ត្រូវតែអាចជ្រើសរើសបាន ហើយការពិចារណាត្រូវតែទៅមុននឹងបើកផ្លូវដើម្បីជ្រើសរើស ។ ហើយជាការពិតប្រសិនបើអ្នកពិចារណាពីចរិតលក្ខណៈនៃវិធីជ្រើសរើស ។ ហើយតាមពិតទៅ ប្រសិនបើអ្នកពិចារណាពីចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីប្រាថ្នាធម្មជាតិនៃ

សេចក្តីល្អនៅក្នុងមនុស្ស អ្នកនឹងឃើញថាគាត់មានវាដូចគ្នាទៅនឹងសត្វ ។ ដ្បិតគេក៏ប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខរបស់ខ្លួនដែរ ។ ហើយនៅពេលដែលប្រភេទល្អមួយចំនួនដែលអាចផ្លាស់ប្តូរអារម្មណ៍របស់ពួកគេលេចឡើង ពួកគេធ្វើតាមវា ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជ្រើសរើសដោយហេតុផល ហើយបន្តដោយខ្នះខ្នែងនូវអ្វីដែលពិតជាល្អសម្រាប់ខ្លួន ស្របតាមឧត្តមភាពនៃធម្មជាតិអមតៈ ។ គាត់ក៏មិនប្រើហេតុផលរបស់គាត់លើការពិចារណា ឬបង្វែរគំនិតទៅវាដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដូចជាសត្វមួយ គាត់ធ្វើតាមទំនោរនៃធម្មជាតិរបស់គាត់ ដោយគ្មានហេតុផល គ្មានការពិចារណា ។ ដូច្នេះហើយ ថាតើមនុស្សត្រូវបានជំរុញឱ្យស្វែងរកសេចក្តីល្អដោយកម្លាំងនៃធម្មជាតិ ឬអត់ នោះគ្មានសិទ្ធិសេរីភាពនៃឆន្ទៈនោះទេ ។ នេះជាតម្រូវការជំនួសវិញថា: ទ្រង់ជ្រាបដឹងដោយសមហេតុផល ដោយដឹងថាគាត់ជ្រើសរើសវា ដោយបានជ្រើសរើសវា គាត់ធ្វើតាមវា ។ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអាននៅតែសង្ស័យ យើងត្រូវតែព្រមានពីការបកស្រាយខុសពីរដង ។ សម្រាប់ "ចំណង់អាហារ" នៅទីនេះមិនមែនជាសញ្ញានៃឆន្ទៈខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែជាទំនោរនៃធម្មជាតិ ។ ហើយ "ល្អ" មិនមែនសំដៅលើគុណធម៌ ឬយុត្តិធម៌ទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខខណ្ឌ ដូចជានៅពេលដែលអ្វីៗដំណើរការល្អជាមួយមនុស្ស ។ នេះជាតម្រូវការជំនួសវិញថា: ទ្រង់ត្រាស់ដឹងដោយសមហេតុផល; ដោយដឹងថាគាត់ជ្រើសរើសវា; ដោយបានជ្រើសរើសវា គាត់ធ្វើតាមវា ។ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអាននៅតែសង្ស័យ យើងត្រូវតែព្រមានពីការបកស្រាយខុសពីរដង ។ សម្រាប់ "ចំណង់អាហារ" នៅទីនេះមិនមែនជាសញ្ញានៃឆន្ទៈខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែជាទំនោរនៃធម្មជាតិ ។ ហើយ "ល្អ" មិនមែនសំដៅលើគុណធម៌ ឬយុត្តិធម៌ទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខខណ្ឌ ដូចជានៅពេលដែលអ្វីៗដំណើរការល្អជាមួយមនុស្ស ។ ដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែពិនិត្យ

មើលថាតើនៅក្នុងការគោរពផ្សេងទៀត ឆន្ទៈត្រូវបាន vitiated យ៉ាងខ្លាំង និងខូចនៅក្នុងផ្នែកទាំងអស់របស់វា ដែលវាមិនអាចទទួលបានអ្វីក្រៅពីអាក្រក់ ។ ឬថាតើវារក្សាចំណែកណាមួយដែលមិនមានភាពទន់ខ្សោយ ទម្រង់ដែលបំណងប្រាថ្នាល្អអាចកើត ។

27. ចិត្តរបស់យើងមិនអាចចង់បានអំពើល្អដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទេ

អ្នកទាំងឡាយណាដែលសន្មតថាជាព្រះគុណដំបូងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលថាយើងពិតជានឹងហាក់បីដូចជាបញ្ហាក់ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានមហាវិទ្យាល័យមួយនៅក្នុងព្រលឹងស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានល្អ ប៉ុន្តែមួយខ្សោយពេកដើម្បីអាចសម្រេចបាននូវចេតនារឹងមាំ ។ ឬដើម្បីជំរុញការខិតខំប្រឹងប្រែង ។ គ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថា មតិនេះយកចេញពី Origen និងអ្នកនិពន្ធបុរាណមួយចំនួនទៀត ជាទូទៅត្រូវបានសិស្សសាលាចាត់ទុកថា ៖ ពួកគេតែងតែចាត់ទុកមនុស្សថាជា "ធម្មជាតិ" ដូចដែលពួកគេនិយាយឃ្លានោះ ។ ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងពាក្យរបស់សាវ័កថា ៖ «ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើការល្អទេ តែអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់នោះជាអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ ។ វាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចនៃឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញថាខ្លួនខ្ញុំមិនអាចសម្រេចបាន» [រ៉ូម. ៧:១៩,១៨] ប៉ុន្តែពួកគេបានបំភាន់ទឡ្ហីករណ៍ទាំងមូលដែលថាប៉ូលកំពុងដេញតាមនៅទីនេះ ។ សម្រាប់គាត់កំពុងពិភាក្សាអំពីការតស៊ូរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ (ត្រូវបានប៉ះដោយសង្ខេបនៅក្នុងកាឡាទី 5:17 ដែលអ្នកជឿតែងតែមានអារម្មណ៍នៅក្នុងខ្លួនពួកគេនៅក្នុងជម្លោះរវាងសាច់ឈាមនិងព្រះវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណមក មិនមែនមកពីធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែមកពីសាវ័កកំពុងនិយាយអំពីការកើតឡើងវិញ ពីព្រោះនៅពេលដែលគាត់មាន គឺ

សំដៅលើសាច់ឈាមរបស់គាត់ [រ៉ូម ៧:១៨]? វាដូចជាគាត់កំពុងនិយាយតាមរបៀបនេះថា "ល្អនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ" ដូច្នេះហើយធ្វើតាមទម្រង់នៃលេសថា "ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់មិនបានធ្វើអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំវិញ" [រ៉ូម ៧:២០] ។ ការដោះសារនេះអនុវត្តតែចំពោះអ្នកបង្កើតឡើងវិញដែលមានទំនោរទៅរកភាពល្អជាមួយនឹងផ្នែកសំខាន់នៃព្រលឹងរបស់ពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ សេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលបានបន្ថែមមកពន្យល់យ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីរឿងនេះ ៖ «ដ្បិតខ្ញុំរីករាយនឹងច្បាប់... តាមមនុស្សនោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំនូវច្បាប់មួយទៀតដែលធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងច្បាប់នៃចិត្តខ្ញុំ» [រ៉ូម ៧:២២-២៣] ដែល តើនឹងមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបែបនេះក្នុងខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់ដែលបានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ទទួលសាច់ឈាមរបស់គាត់ដែលនៅជាប់នឹងគាត់? ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកាសស្ទីន ទោះបីនៅពេលមួយគាត់បានគិតថាការអនុម័តនោះទាក់ទងនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្សក៏ដោយ ក្រោយមកបានដកការបកស្រាយរបស់គាត់ថាមិនពិត និងមិនសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងប្រកាន់នូវទស្សនៈដែលមនុស្សមាន ក្រៅតែពីព្រះគុណ ការជំរុញខ្លះ (ទោះជាមានទំនោរទៅរកសេចក្តីល្អក៏ដោយ) តើយើងនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសាវ័កដែលសូម្បីតែបដិសេធថាយើងមិនអាចមានគភ៌បានអ្វីទាំងអស់ [២ កូរិន. ៣:៥]? តើយើងនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដែលតាមរយៈលោកម៉ូសេប្រកាសថា រាល់ការស្រមៃនៃចិត្តរបស់មនុស្សគឺមានតែអាក្រក់ [លោកុប្បត្តិ ៨:២១]? ដោយសារពួកគេបានជំពប់ដួលក្នុងការបកស្រាយមិនពិតនៃវគ្គតែមួយ នោះគ្មានហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការមើលរំលងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងឲ្យតម្លៃចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រី

ស្មថា ៖ « អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះជាខ្ញុំបម្រើនៃអំពើបាប » [យ៉ូហាន ៨:៣៤] ។ យើងទាំងអស់គ្នាជាមនុស្សមានបាបដោយធម្មជាតិ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានឃុំខ្លួនក្រោមនឹមនៃអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែការកុហកក្រោមអំណាចនៃអំពើបាប ប្រាកដណាស់ វាជាការចាំបាច់ដែលឆន្ទៈដែលជាកន្លែងសំខាន់របស់វា ត្រូវបានរារាំងដោយចំណងដ៏រឹងមាំបំផុត ។ ការនិយាយរបស់ប៉ុលនឹងមិនសមហេតុផលទេដែលថា "គឺជាព្រះដែលធ្វើការដើម្បីនឹងចង់នៅក្នុងយើង" [ភីលីព.2:13] ប្រសិនបើអ្នកណាមួយនឹងនាំមុខព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ ។ ទៅឆ្ងាយជាមួយនឹង "ការរៀបចំ" ដែលមនុស្សជាច្រើននិយាយ! ទោះបីពេលខ្លះអ្នកជឿសុំឱ្យចិត្តរបស់ពួកគេធ្វើតាមការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដូចដាវីឌក្នុងវគ្គមួយចំនួនក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែកត់សំគាល់ផងដែរថា បំណងចង់អធិស្ឋាននេះគឺមកពីព្រះ ។ នេះយើងអាចសន្និដ្ឋានបានពីពាក្យរបស់ដាវីឌ ។ ពេលដែលគាត់ចង់បានចិត្តស្អាតត្រូវបង្កើតឡើងក្នុងខ្លួនគាត់ [ទំនុក. 51:10] ប្រាកដណាស់ គាត់មិនផ្តល់កិត្តិយសដល់ខ្លួនគាត់ជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមនៃការបង្កើតរបស់វា ។ ដោយហេតុផលនេះ ពួកយើងគួរតែឲ្យតម្លៃទៅលើការនិយាយរបស់ Augustine ថា "ព្រះជាម្ចាស់បានទន្ទឹងរង់ចាំអ្នកក្នុងគ្រប់រឿងទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះអ្នកធ្វើដោយខ្លួនអ្នកខណៈពេលដែលអ្នកប្រហែលជារំពឹងថានឹងកំហឹងរបស់គាត់ ។ យ៉ាងម៉េច ចូរសារភាពថា អ្នករាល់គ្នាមានរបស់ទាំងនេះមកពីព្រះ ៖ អ្វីដែលអ្នកមានគឺមកពីទ្រង់» ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក "គ្មានអ្វីជារបស់យើងទេ ក្រៅពីអំពើបាប"

ជំពូកទី III

មានតែរបស់ដែលខូច កើតចេញពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស

(អំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺដូចជាទាមទារការបន្តឡើងវិញនូវចិត្ត និងឆន្ទៈរបស់គាត់ I - 5)

1. មនុស្សទាំងមូលគឺជាសាច់ឈាម

ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចត្រូវបានគេស្គាល់ច្បាស់ជាងនៅក្នុងមហាវិទ្យាល័យទាំងពីរនៃព្រលឹងរបស់គាត់ជាងប្រសិនបើគាត់បង្ហាញខ្លួនជាមួយនឹងចំណងជើងទាំងនោះដែលបទគម្ពីរសម្គាល់គាត់ ។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងមូលត្រូវបានពិពណ៌នាដោយពាក្យទាំងនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ « អ្វីដែលកើតពីសាច់ នោះជាសាច់ » [យ៉ូហាន 3:6] (ដូចជាងាយស្រួលក្នុងការបញ្ជាក់) មនុស្សត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាសត្វដ៏វេទនា ។ «សម្រាប់ការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាម» ដូចសាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា «គឺជាសេចក្តីស្លាប់ ។ ដោយសារតែមានសេចក្តីខ្មាំងសត្រូវនឹងព្រះ វាមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះទេ ពិតជាវាមិនអាចទៅរួចទេ» [រ៉ូម ៨:៦-៧ p] ។

តើសាច់ឈាមខុសឆ្គងយ៉ាងណាដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកទាំងស្រុងដើម្បីទទួលការខឹងនឹងព្រះ មិនអាចយល់ស្របនឹងយុត្តិធម៌នៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះបានទេ សរុបមក តើអាចទទួលបានអ្វីក្រៅពីឱកាសនៃសេចក្តីស្លាប់ឬ? ឥឡូវនេះ ឧបមាថានៅក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្សមិនមានអ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមទេ៖ ទាញយកអ្វីដែលល្អពីវាប្រសិនបើអ្នកអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងនិយាយថា ពាក្យថាសាច់គឺ

ទាក់ទងតែផ្នែកត្រែកត្រអាលនៃព្រលឹង មិនមែនចំពោះផ្នែកខ្ពស់នោះទេ ។ នេះ ត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងហ្មត់ចត់ពីពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងរបស់សាវ័ក ។ ការ រៃកញ្ជែករបស់ព្រះអម្ចាស់គឺ ៖ មនុស្សត្រូវតែកើតជាថ្មីច [យ៉ូហាន 3:3] ត្បិត គាត់ជា « សាច់ » [យ៉ូហាន 3:6] ។ព្រះមិនបង្រៀនអំពីការកើតឡើង វិញអំពីរូបកាយទេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រលឹងមិនកើតជាថ្មីទេ ប្រសិនបើគ្រាន់តែផ្នែក មួយត្រូវបានកែទម្រង់ ប៉ុន្តែមានតែនៅពេលដែលវាត្រូវបានជាថ្មីទាំងស្រុង ។ ប្រការដែលមានចែងក្នុងវគ្គទាំងពីរបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះ ។ វិញ្ញាណគឺផ្ទុយស្រឡះ ជាមួយនឹងសាច់ឈាម ដែលមិនមានអ្វីដែលមានកម្រិតមធ្យមនៅឡើយ ។ ដូច្នោះហើយ អ្វីក៏ដោយដែលមិនមែនជាខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សគឺដោយសារការ គិតនេះហៅថា "ខាងសាច់ឈាម" ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគ្មានអ្វីខាង វិញ្ញាណទេ លើកលែងតែតាមរយៈការបង្កើតឡើងវិញ ។ អ្វីក៏ដោយដែលយើង មានពីធម្មជាតិ នោះគឺជាសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែ ប៉ូលបានសម្រាលយើងពីការ សង្ស័យដែលអាចកើតមានលើបញ្ហានេះ ។ ដោយបានពិពណ៌នាអំពីបុរស ចំណាស់ដែលគាត់បាននិយាយថាត្រូវបាន«ខូចដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបោក បញ្ឆោត» [អេភេសូរ ៤:២២ p] នោះលោកបានស្នើឲ្យយើង «ត្រូវកែប្រែក្នុង ចិត្តគំនិតរបស់យើងឡើងវិញ» [អេភេ. ៤:២៣] ។ អ្នកឃើញហើយថា គាត់ ដាក់សេចក្តីប្រាថ្នាខុសច្បាប់ និងទុច្ចរិត មិនមែនត្រឹមតែនៅក្នុងផ្នែកត្រែក ត្រអាលនៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅក្នុងចិត្តខ្លួនឯង ហើយសម្រាប់ ហេតុផលនេះ គាត់ទាមទារការបន្ត ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ បន្តិចមុននឹងគាត់បាន គូររូបភាពនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដែលបង្ហាញឱ្យយើងឃើញពីអំពើពុករលួយ និងបង្ខូចគ្រប់ផ្នែក ។ គាត់បានសរសេរថា «ដូច្នេះខ្ញុំនិយាយសេចក្តីនេះហើយធ្វើ

បន្ទាល់ក្នុងព្រះអម្ចាស់ថាកុំបីឲ្យអ្នករាល់ គ្នាដើរដូចជាសាសន៍ដទៃឯទៀតដែលគេដើរតាមគំនិតឥតប្រយោជន៍របស់ គេទៀតឡើយគំនិតគេត្រូវបង្អាប់ហើយគេដាច់ចេញពីព្រះជន្មព្រះដោយសារសេចក្តីខ្លៅល្ងង់ក្នុងខ្លួនគេព្រោះចិត្តគេរឹងទទឹង»
[អេភេសូរ ៤:១៧-១៨] ។ មិនមានការសង្ស័យតិចបំផុតទេ ដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះអនុវត្តចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិនទាន់បានបង្កើតឡើងម្តងទៀតចំពោះភាពទៀងត្រង់នៃប្រាជ្ញា និងយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ នេះក៏កាន់តែច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបដែលបានបន្ថែមភ្លាមៗដែលគាត់ដាស់តឿនអ្នកជឿថាពួកគេ « មិនបានរៀនព្រះគ្រីស្ទដូច្នេះទេ» [អេភេសូរ ៤:២០] ។ យើងពិតជាសន្និដ្ឋានពីពាក្យទាំងនេះថា ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាឱសថតែមួយគត់ដើម្បីរំដោះយើងពីភាពងងឹតងងុលនោះ និងពីផលវិបាកនៃអំពើអាក្រក់មកលើវា ។ អេសាយក៏បានទាយដូច្នេះដែរ អំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលគាត់បានសន្យាថា "ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដ៏អស់កល្បជានិច្ច" សម្រាប់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់ [អេសាយ 60:19] ខណៈដែល "ស្រមោលនឹងគ្របលើផែនដី ហើយភាពងងឹតនឹងគ្របដណ្តប់លើប្រជាជន" [ជំពូក 60:2] ។ គាត់នៅទីនោះថ្លែងទីបន្ទាល់ថាពន្លឺនៃព្រះនឹងកើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែម្នាក់ឯង ហើយបន្សល់ទុកតែស្រមោលនិងភាពងងឹតនៅខាងក្រៅព្រះវិហារ ។ ខ្ញុំនឹងមិនរំលឹកជារៀងខ្លួននូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលបានធ្វើនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាក់ទងនឹងភាពឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្ស ជាពិសេសនៅក្នុងទំនុកតម្កើង និងព្យាការី ។ ពាក្យរបស់ដាវីឌគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលថា ៖ «បើអ្នកណាថ្លឹងថ្លែងដោយឥតប្រយោជន៍ នោះនឹងឥតប្រយោជន៍ជាងឥតប្រយោជន៍ទៅទៀត» (ទំនុក ៦២:១០,៦២:៩] ។ ការយល់ដឹងរបស់

មនុស្សត្រូវបានទម្លុះដោយលំពែងដ៏ធ្ងន់ នៅពេលដែលគំនិតទាំងអស់ដែលចេញពីគាត់ត្រូវបានគេចំអកថាជារឿងឆោតល្ងង់ ឆោតល្ងង់ និងខុសឆ្គង ។

2. រ៉ូមជំពូកទី ៣, ជាសាក្សីនៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស

ការថ្កោលទោសពីចិត្តពេលវាត្រូវបានគេហៅថា«បោកបញ្ឆោតនិងពុករលួយលើសជាងអ្វីទាំងអស់» [យេរេ ១៧:៩] មិនធ្ងន់ធ្ងរទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារខ្ញុំខំប្រឹងប្រែង នោះខ្ញុំនឹងស្កប់ចិត្តតែមួយវគ្គ ប៉ុន្តែ វានឹងដូចជាកញ្ចក់ដែលច្បាស់បំផុតដែលយើងអាចសញ្ជឹងគិតអំពីរូបភាពទាំងមូលនៃធម្មជាតិរបស់យើង ។ សម្រាប់សាវ័ក នៅពេលដែលគាត់ចង់ទម្លាក់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់មនុស្សលោក ធ្វើដូច្នេះដោយសក្ខីភាពទាំងនេះ ៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិត គ្មានអ្នកណាយល់ គ្មានអ្នកណាស្វែងរកព្រះឡើយ ៖ មនុស្សទាំងអស់បានបែរចេញពីគ្នា ទៅជាឥតប្រយោជន៍ ។ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អ សូម្បីតែម្នាក់ [ទំនុក. ១៤:១-៣; ៥៣:១-៣] ។ បំពង់ករបស់គេជាផ្នូរចំហ គេប្រើអណ្តាតបោកបញ្ឆោត [ទំនុក ៥:៩] ។ ពិស គឺនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ [ទំនុក 140:3] ។ មាត់របស់ពួកគេពោរពេញទៅដោយពាក្យជេរ និងជូរចត់ [ទំនុក.១០:៧] ។ ជើងរបស់គេប្រញាប់ប្រឡាក់ឈាម ។ នៅផ្លូវរបស់ពួកគេត្រូវវិនាសនិងទុក្ខវេទនា» [អេភេ ៥៩:៧ p] ។ គ្មានការកោតខ្លាចព្រះនៅចំពោះមុខពួកគេឡើយ» [រ៉ូម. ៣:១០-១៦; ១៨] ។ ដោយផ្តល់រាន់ទាំងនេះ គាត់មិនប្រឆាំងនឹងមនុស្សពិសេសនោះទេ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងពូជសាសន៍ទាំងមូលនៃកូនរបស់អ័ដាម ។ មិនមែនគាត់បដិសេធនូវសីលធម៌ដ៏ថោកទាបនៃសម័យមួយ ឬមួយក៏ប៉ុន្តែបង្ហាញពីការពុករលួយដែលមិនប្រែប្រួលនៃធម្មជាតិរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ បំណងរបស់គាត់នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ មិនមែនគ្រាន់តែចង់ស្តីបន្ទោសមនុស្ស ដើម្បីឲ្យពួកគេប្រែចិត្តនោះទេ

ប៉ុន្តែជាជាងបង្រៀនពួកគេថា ពួកគេទាំងអស់ត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគ្រោះមហន្តរាយដែលមិនអាចជៀសវាងបាន ដែលមានតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចរំដោះពួកគេ ។ ដោយសារឿងនេះមិនអាចបញ្ជាក់បានទេ លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅលើការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃធម្មជាតិរបស់យើង គាត់បានលើកយកទីបន្ទាល់ទាំងនេះ ដែលបញ្ជាក់ថាធម្មជាតិរបស់យើងបានបាត់បង់ទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះត្រូវយល់ស្របថា មនុស្សគឺដូចដែលគេបរិយាយមកនេះ មិនមែនត្រឹមតែខូចនៃទំនៀមទម្លាប់ថោកទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិដែរ ។ ការវែកញែករបស់សាវ័កមិនអាចឈរបានឡើយ ៖ លើកលែងតែចេញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សឡើយ ត្បិតក្នុងខ្លួនគាត់គាត់ត្រូវបានវង្វេង ហើយបោះបង់ចោល [រ៉ូម. ៣:២៣] ខ្ញុំនឹងមិនឿយហត់ក្នុងការបង្ហាញការអនុវត្តនៃវគ្គបទគម្ពីរនេះ ដើម្បីកុំឲ្យសាវ័កចាប់យកដោយមិនសមរម្យ ។ ខ្ញុំនឹងបន្តដូចជាការថ្លែងការណ៍ទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងដំបូងដោយប៉ុល មិនមែនទាញចេញពីពួកហោរាទេ ។ ជាដំបូង ទ្រង់ដកសេចក្តីសុចរិត ពោលគឺសេចក្តីសុចរិត និងភាពបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មកការយល់ដឹង [រ៉ូម ៣:១០-១១] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការក្បត់ពីព្រះបង្ហាញពីភាពខ្វះខាតនៃការយល់ដឹង ត្បិតការស្វែងរកទ្រង់គឺជាកម្រិតដំបូងនៃប្រាជ្ញា ។ ដូច្នេះ ពិការភាពនេះត្រូវរកឃើញយ៉ាងចាំបាច់ចំពោះអស់អ្នកដែលបានបោះបង់ចោលព្រះ ។ លោកបន្ថែមថា ទាំងអស់បានដួលរលំទៅហើយដូចជាពុករលួយ គ្មានអ្នកណាប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ។ បន្ទាប់មក លោកបន្ថែមអំពើដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់ ដែលពួកគេបានរួចផុតពីអំពើទុច្ចរិតបង្ខូចសមាជិកមួយចំនួនរបស់ពួកគេ ។ នៅទីបំផុត ទ្រង់ប្រកាសថាពួកគេគ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះ

ឡើយ ដែលការដឹកនាំរបស់យើងគួរតែត្រូវដឹកនាំ ។ ប្រសិនបើទាំងនេះគឺជាអំណោយទានតំណពូជនៃពូជមនុស្ស វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការស្វែងរកអ្វីដែលល្អនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់យើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតិថាមិនមែនចរិតអាក្រក់ទាំងអស់នេះលេចឡើងនៅក្នុងមនុស្សគ្រប់រូបនោះទេ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់មិនអាចបដិសេធ hydra នេះលាក់ខ្លួននៅក្នុងសុដន់នីមួយៗបានទេ ។ ម្នាលអារ៉ុសោទាំងឡាយ ដរាបណាវាចិញ្ចឹមក្នុងខ្លួន នូវហេតុ និងរោគ (ទោះបីឈឺមិនទាន់ក្តៅក្រហាយ) ក៏នឹងមិនហៅថា មានសុខភាពល្អដែរ ដូច្នេះ ចិត្តក៏នឹងមិនមានសេចក្តីសុខ ក្នុងកាលដែលក្តៅក្រហាយច្រើនដែរ ។ នៃអនុ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រៀបធៀបនេះមិនសមនឹងគ្រប់ព័ត៌មានលម្អិតទេ ។ ព្រោះនៅក្នុងខ្លួនដែលមានជំងឺ ភាពរឹងមាំនៃជីវិតនៅតែមាន ថ្វីត្បិតតែព្រលឹងដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទីជ្រៅដ៏ប្រល័យនេះ មិនត្រឹមតែត្រូវរងបន្ទុកដោយអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏គ្មានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់ដែរ ។

3. ព្រះគុណរបស់ព្រះរារាំងការដែលមិនសម្អាត

ស្មើរតែសំណួរដូចគ្នាដែលត្រូវបានឆ្លើយពីមុន ឥឡូវនេះប្រឈមមុខនឹងយើងម្តងទៀត ។ នៅគ្រប់សម័យកាល តែងមានបុគ្គលដែលដឹកនាំដោយធម្មជាតិ បានខិតខំឆ្ពោះទៅរកគុណធម៌ពេញមួយជីវិត ។ ខ្ញុំមិនមានអ្វីត្រូវនិយាយប្រឆាំងនឹងពួកគេទេ បើទោះបីជាការខកខានជាច្រើនអាចត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងអាកប្បកិរិយាសីលធម៌របស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ត្បិតពួកគេមានដោយចិត្តខ្នះខ្នែងនៃភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេដែលបានផ្តល់ភស្តុតាងថាមានភាពបរិសុទ្ធខ្លះនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីជានៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីគុណសម្បត្តិនៃការងារ យើងនឹងដោះស្រាយឱ្យបានពេញលេញជាមួយនឹងតម្លៃនៃគុណធម៌បែប

នេះនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏យើងត្រូវតែនិយាយអំពីវាផងដែរនៅចំណុចនេះ ដរាបណាវាចាំបាច់សម្រាប់ការលាតត្រដាងនៃ បច្ចុប្បន្ន ។ ឧទាហរណ៍ទាំងនេះ ហាក់ដូចជាព្រមានយើងប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលខូចទាំងស្រុង ពីព្រោះមនុស្សខ្លះមានដោយការបំផុសគំនិតរបស់វាមិនត្រឹមតែមានកិត្តិយសពេញមួយជីវិតប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាគួរតែកើតឡើងចំពោះយើងថា នៅចំកណ្តាលនៃអំពើពុករលួយនេះ មានកន្លែងសម្រាប់ព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ មិនមែនជាព្រះគុណដែលធ្វើឲ្យវាស្អាតនោះទេ គឺដើម្បីទប់ចិត្តក្នុងខ្លួន ។ ត្បិតប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ ប្រោសឱ្យគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ រត់ការចលាចលក្នុងតណ្ហារបស់ខ្លួន នោះប្រាកដជាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលមិនបង្ហាញថា តាមពិតទៅ គ្រប់អំពើអាក្រក់ដែលប៉ូលបានថ្កោលទោសពីធម្មជាតិទាំងអស់ គឺពិតជាត្រូវជួប ។ នៅក្នុងខ្លួនគាត់ [ទំនុក. ១៤:៣; រ៉ូម ៣:១២] ត្បិតប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ ប្រោសឱ្យគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ រត់ការចលាចលក្នុងតណ្ហារបស់ខ្លួន នោះប្រាកដជាគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលមិនបង្ហាញថា តាមពិតទៅ គ្រប់អំពើអាក្រក់ដែលប៉ូលបានថ្កោលទោសពីធម្មជាតិទាំងអស់ គឺពិតជាត្រូវជួប នៅក្នុងខ្លួនគាត់ [ទំនុក. ១៤:៣; រ៉ូម ៣:១២] ចុះយ៉ាងណាវិញ? តើអ្នករាប់ខ្លួនអ្នករួចផុតពីចំនួនអ្នកដែល « ជើងគេរហ័សនឹងកំចាយឈាម » [រ៉ូម 3:15] ដែលដៃរបស់ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអំពើប្លន់និងការសម្លាប់ «បំពង់ករបស់ពួកគេដូចជាផ្នូរចំហ ដែលអណ្តាតបោកបញ្ឆោតបបូរមាត់របស់ពួកគេ ។ មានជាតិពុល” [រ៉ូម ។ ៣:១៣]; អំពើដែលឥតប្រយោជន៍ អាក្រក់ រលួយ ស្លាប់ ។ ចិត្តរបស់អ្នកដែលគ្មានព្រះ ។ ផ្នែកភាគច្រើន ភាពថោកទាប ភ្នែករបស់ពួកគេត្រូវបានគេកំណត់នៅលើ ចិត្តដែលមាន

ចិត្តចង់ដេរ សរុបមក ដែលគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនចេះចប់ [រ៉ូម ៣:១០-១៨]? ប្រសិនបើព្រលឹងនីមួយៗត្រូវទទួលរងនូវការស្អប់ខ្ពើមដូចសាវ័កប្រកាសយ៉ាងក្លាហាន នោះយើងប្រាកដជាឃើញនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យតណ្ហារបស់មនុស្សវង្វេងទៅតាមទំនោររបស់គេនោះ។ គ្មានសត្វតិរច្ឆានណា ខឹងសម្បារជាខ្លាំង។ គ្មានទន្លេណាដែលមានល្បឿនលឿន និងហឹង្សាបានផ្ទុះឡើងយ៉ាងខ្លាំងទៅក្នុងទឹកជំនន់។ នៅក្នុងការរើសតាំងរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់ព្យាបាលជំងឺទាំងនេះតាមវិធីដែលយើងនឹងពន្យល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ។ ខ្លះទៀត គាត់គ្រាន់តែទប់ដោយបោះបង្គោលពីលើពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីកុំឱ្យវារលុង ដរាបណាគាត់ដឹងទុកជាមុនថា ការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ គួរតែអាចរក្សាបានទាំងអស់នោះ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកខ្លះត្រូវខ្មាសអៀនមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ច្រើនប្រភេទ ខ្លះទៀតដោយការកោតខ្លាចនឹងច្បាប់ ទោះជាភាគច្រើនគេមិនលាក់បាំងភាពមិនស្អាតស្អំរបស់ខ្លួនក៏ដោយ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ អ្នកខ្លះទៀត ដោយសារពួកគេចាត់ទុកជីវិតស្មោះត្រង់ជាផលចំណេញ ក្នុងកម្រិតខ្លះប្រាថ្នាចង់បានវា។ អ្នកខ្លះទៀតក្រោកឡើងលើសមនុស្សទូទៅ តាមលំដាប់ដោយឧត្តមភាព ដើម្បីរក្សាអ្នកដែលនៅសល់ឱ្យស្អាប់បង្គាប់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រោសសេចក្តីវិនាសនៃធម្មជាតិ ដើម្បីកុំឲ្យចេញទៅជាសកម្មភាព។ ប៉ុន្តែគាត់មិនសម្លាប់នៅក្នុងខ្លួនទេ។

4. ភាពទៀងត្រង់គឺជាអំណោយរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែនិស្ស័យរបស់មនុស្សនៅតែខូចអាក្រក់

ទោះជាយ៉ាងណា បញ្ហាមិនត្រូវបានដោះស្រាយទេ។ សម្រាប់ទាំងយើងត្រូវតែធ្វើឱ្យ Camillus ស្មើ Catiline ឬយើងនឹងមានឧទាហរណ៍ Camillus ដែលបង្ហាញថាធម្មជាតិប្រសិនបើត្រូវបានដាំដុះយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នគឺមិនមែនគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ។ ពិតហើយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អំណោយទានដែលរីកចំរើននៅក្នុង Camillus គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយហាក់ដូចជាគួរឱ្យសរសើរ ប្រសិនបើវិនិច្ឆ័យដោយខ្លួនគេ។ ប៉ុន្តែ តើអ្វីទាំងនេះនឹងបម្រើជាភស្តុតាងនៃសេចក្តីល្អពីធម្មជាតិក្នុងលោក? តើយើងមិនត្រូវធ្វើបាបចិត្ត និងហេតុផលរបស់គាត់វិញទេ បើមនុស្សធម្មជាតិពូកែខាងសីលធម៌បែបនេះ ធម្មជាតិរបស់មនុស្សពិតជាមិនខ្វះសមត្ថភាពបណ្តុះគុណធម៌មែនឬ? ចុះបើចិត្តមានគំនិតទុច្ចរិត ហើយបានធ្វើតាមអ្វីផ្សេងក្រៅពីការទៀងត្រង់? ហើយគ្មានការសង្ស័យទេថា ជារឿងបែបនេះប្រសិនបើអ្នកអនុញ្ញាតឱ្យ Camillus ជាមនុស្សធម្មជាតិ។ តើអំណាចសម្រាប់សុច្ឆន្ទៈអ្វីដែលអ្នកសន្មតថាជាធម្មជាតិរបស់មនុស្សក្នុងន័យនេះ ប្រសិនបើនៅក្នុងរូបរាងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃសុចរិតភាព វាតែងតែត្រូវបានគេរកឃើញថាត្រូវបានជំរុញឱ្យមានអំពើពុករលួយ? ហេតុនេះកាលបើអ្នកមិនសរសើរមនុស្សចំពោះគុណធម៌ អ្នកនឹងមិនសន្មតថាជាមនុស្សមានលទ្ធភាពស្វែងរកសិទ្ធិទេ ដរាបណាឆន្ទៈនៅតែមាននៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់របស់គេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនេះគឺជាដំណោះស្រាយដ៏ប្រាកដបំផុត និងងាយស្រួលបំផុតចំពោះសំណួរនេះ ៖ ទាំងនេះមិនមែនជាអំណោយធម្មតានៃធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានឱ្យខុសៗគ្នា និងក្នុងវិធានការជាក់លាក់មួយដល់មនុស្សអាក្រក់បើមិនដូច្នេះទេ។ ហេតុនេះយើងមិនខ្លាចទេ ហៅមនុស្សនេះថាកើតហើយ ថាមនុស្សថោកទាប។ ប៉ុន្តែ

យើងមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការរួមបញ្ចូលទាំងពីរនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌសកលនៃភាពថោកទាបរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែយើងចង្អុលបង្ហាញថាតើព្រះគុណដ៏ពិសេសអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកនោះ ខណៈពេលដែលយើងមិនបានកំណត់ថានឹងប្រទានវាដល់អ្នកដទៃនោះទេ ។ ពេលទ្រង់ដាក់សូលឲ្យគ្រប់គ្រងលើរាជាណាចក្រ ទ្រង់បាន«បង្កើតគាត់ជាមនុស្សថ្មី» [សាំយូអែល១ ១០:៦] ។ នេះជាហេតុផលដែលផ្លាតូ ដែលសំដៅលើរឿងព្រេង Homeric និយាយថា កូនប្រុសរបស់ស្តេចបានកើតមកជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់មួយចំនួន ។ សម្រាប់ព្រះ ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់ពូជមនុស្ស ច្រើនតែផ្តល់នូវលក្ខណៈជាវីរជន ដែលត្រូវបង្គាប់បញ្ជា ។ ពីសិក្ខាសាលានេះបានលេចចេញនូវគុណសម្បត្តិនៃអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យដែលបានប្រារព្ធនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ បុគ្គលឯកជនត្រូវនិនិច្ឆ័យតាមរបៀបដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែអ្នកណាល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ មហិច្ឆតារបស់ខ្លួនតែងតែរុញច្រានគាត់ទៅលើចំណុចអាក្រក់ដែលគុណធម៌ទាំងអស់គួរឲ្យអាក់អន់ចិត្តចំពោះព្រះដែលគេបាត់បង់ការពេញចិត្តទាំងអស់—អ្វីដែលមនុស្សប្រមាថមើលទៅគួរឲ្យសរសើរត្រូវចាត់ទុកថាគ្មានតម្លៃ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើគ្មានការខ្នះខ្នែងក្នុងការលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ នោះផ្នែកសំខាន់នៃភាពទៀងត្រង់គឺអវត្តមាន ។ មានហេតុផលដ៏ល្អសម្រាប់សេចក្តីថ្លែងការណ៍ក្នុងអេសាយដែលថា « វិញ្ញាណនៃការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានសណ្ឋិតលើព្រះគ្រីស្ទ [អេភេ ១១:២] ។ ដោយហេតុនេះ យើងត្រូវបានបង្រៀនថាមនុស្សទាំងអស់ដែលឃ្លាតចេញពីព្រះគ្រីស្ទខ្វះ«ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ» ដែលជា «ការចាប់ផ្តើមនៃប្រាជ្ញា» [ទំនុក.១១១:១០] ។ ចំពោះគុណធម៌ដែលបោកបញ្ឆោតយើងដោយការបង្ហាញឥតប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ពួកគេនឹងមានការសរសើររបស់ពួកគេនៅក្នុងសភានយោបាយ

និងជាកិត្តិនាមទូទៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ នៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌ ពួកគេនឹងគ្មានតម្លៃក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតទេ ។

5. មនុស្សធ្វើបាបនៃភាពចាំបាច់ការបង្ខិតបង្ខំ

ដោយសារចំណងនៃអំពើបាបដែលឆន្ទៈត្រូវបានចងជាប់ វាមិនអាចឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីល្អបានឡើយ កាន់តែអនុវត្តដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ សម្រាប់ចលនានៃការតម្រៀបនេះគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃការប្រែចិត្តជឿចំពោះព្រះ ដែលក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានពិពណ៌នាទាំងស្រុងចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ យេរេមាបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យ«ប្រែចិត្ត» បើវាជាឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ដើម្បី «ប្រែចិត្តគាត់» [យេរេ 31:18] ដូច្នេះ ហោរាក្នុងជំពូកតែមួយដែលពិពណ៌នាអំពីការប្រោសលោះខាងវិញ្ញាណនៃអ្នកជឿនិយាយអំពីពួកគេថា «បានលោះពីដៃនៃអ្នកដែលខ្លាំងជាងពួកគេទៅទៀត» ។ ដោយសារនេះគាត់ច្បាស់ជាមានន័យថាជាចំណងតឹងដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានចង ដរាបណាព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោល គាត់រស់នៅក្រោមនឹមរបស់អារក្ស ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ឆន្ទៈនៅតែមានដោយចិត្តអន្ទះសាបំផុតដែលបានបោះបង់ ហើយប្រញាប់ធ្វើបាប ។ សម្រាប់មនុស្សវិញ ពេលដែលគាត់ប្រគល់ខ្លួនទៅនឹងភាពចាំបាច់នេះ នោះមិនត្រូវបានគេដកចេញពីឆន្ទៈនោះទេ ប៉ុន្តែជាភាពសមស្របនៃឆន្ទៈ ។ Bernard បង្រៀនថាឆន្ទៈគឺនៅក្នុងយើងទាំងអស់គ្នាមិនសមរម្យទេ: ប៉ុន្តែដើម្បីឆន្ទៈគឺទទួលបានដើម្បីនឹងអាក្រក់ ការបាត់បង់ ។ ដូច្នេះ ឆន្ទៈគឺរបស់មនុស្ស ។ ឈឺចិត្ត នៃធម្មជាតិពុករលួយ ដើម្បីឱ្យបានល្អ នៃព្រះគុណ ។ ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ឆន្ទៈបាត់បង់សេរីភាពគឺជាការចាំបាច់ ទាំងទាញ ឬនាំទៅរកអំពើអាក្រក់ ។ វាជាការងឿងឆ្ងល់ថាតើនេះហាក់ដូចជាពិបាកនិយាយទៅកាន់អ្នក

ណាម្នាក់ដោយសារវាមិនមានអ្វីខុសឬចម្លែកចំពោះការប្រើមនុស្សបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យអ្នកដែលមិនចេះបែងចែករវាងភាពចាំបាច់ និងការបង្ខិតបង្ខំ ។ មិនមែនជាអារក្សនៃអំពើអាក្រក់ចាំបាច់ទេឬ? តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបអ្វី? ភាពល្អរបស់ព្រះគឺជាប់ទាក់ទងជាមួយទេវភាពរបស់គាត់ ដូច្នេះវាមិនចាំបាច់សម្រាប់គាត់ដើម្បីធ្វើជាព្រះជាជាងដើម្បីឱ្យគាត់មានភាពល្អនោះទេ ។ ប៉ុន្តែអារក្សដោយការដួលរលំរបស់គាត់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីការចូលរួមក្នុងអំពើល្អដែលគាត់មិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា អ្នកប្រមាថមើលងាយខ្លះថាព្រះសមនឹងទទួលការសរសើរតិចតួចចំពោះសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ដោយដាក់កំហិតដូចជាទ្រង់ត្រូវរក្សាវា ។ តើនេះមិនមែនជាចម្លើយដែលត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់គាត់ទេ ៖ មិនមែនមកពីការរំជើបរំជួលដោយហឹង្សាទេ ប៉ុន្តែមកពីភាពល្អឥតព្រំដែនរបស់ទ្រង់មកពីអសមត្ថភាពរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើអាក្រក់? ដូច្នេះ
ប្រសិនបើការដែលគាត់ត្រូវធ្វើអំពើល្អ មិនរារាំងឆន្ទៈសេរីរបស់ព្រះក្នុងការធ្វើអំពើល្អនោះទេ ។ ប្រសិនបើអារក្ស អ្នកណាអាចធ្វើអំពើអាក្រក់បាន តែប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមឆន្ទៈរបស់ខ្លួន តើអ្នកណានឹងនិយាយថាមនុស្សនោះ ធ្វើបាបតិចជាងដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដោយសារវាស្ថិតនៅក្រោមការចាំបាច់នៃអំពើបាប? Augustine នៅគ្រប់ទីកន្លែងនិយាយអំពីភាពចាំបាច់នេះ ហើយទោះបីជា Caelestius ប្រឆាំងនឹងគាត់ដោយមិនដឹងខ្លួនក៏ដោយ គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបញ្ជាក់វានៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា "តាមរយៈសេរីភាពមនុស្សមកនៅក្នុងអំពើបាបប៉ុន្តែអំពើពុករលួយដែលធ្វើតាមការដាក់ទណ្ឌកម្មបានប្រែក្លាយទៅជាភាពចាំបាច់ ។ ហើយនៅពេលណាដែលគាត់កត់សម្គាល់អំពីរឿងនេះ គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការនិយាយតាមរបៀបនៃចំណងចាំបាច់នៃអំពើបាបនោះទេ ។

ចំណុចសំខាន់នៃភាពខុសគ្នានេះ ត្រូវតែជាបុរសនោះ ដូចដែលគាត់ត្រូវបានបង្ខូចដោយការដួលរលំ បានធ្វើបាបដោយឆន្ទៈ មិនមែនដោយចេតនា ឬដោយការបង្ខិតបង្ខំនោះទេ ។ ដោយចិត្តអន្ទះសាបំផុតមិនមែនដោយការបង្ខិតបង្ខំទេ ។ ដោយការជំរុញតណ្ហារបស់ខ្លួន មិនមែនដោយការបង្ខិតបង្ខំពីការគ្មានទេ ។ ប៉ុន្តែធម្មជាតិរបស់គាត់គឺចោកទាបណាស់ ដែលគាត់អាចត្រូវបានគេរុញច្រាន ឬជំរុញឱ្យមានតែអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនេះជាការពិត នោះវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាមនុស្សប្រាកដជាស្ថិតក្នុងភាពចាំបាច់នៃអំពើបាប ។ Bernard យល់ស្របជាមួយ Augustine ដូច្នេះសរសេរថា ៖ «ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅរស់តែម្នាក់ឯងគឺឥតគិតថ្លៃ ។ ហើយដោយសារតែអំពើបាបបានចូលអន្តរាគមន៍ គាត់ក៏ទទួលរងនូវអំពើហឹង្សាមួយប្រភេទដែរ ប៉ុន្តែដោយឆន្ទៈ មិនមែនជាធម្មជាតិ ដូច្នេះហើយ សូម្បីតែគាត់ក៏មិនត្រូវបានដកហូតសេរីភាពពីកំណើតរបស់គាត់ដែរ ។ សម្រាប់អ្វីដែលស្ម័គ្រចិត្តក៏មិនគិតថ្លៃដែរ» ។ ហើយបន្តិចក្រោយមក ៖ " នៅក្នុងមូលដ្ឋានមួយចំនួន និងវិធីចម្លែកឆន្ទៈខ្លួនវាបានផ្លាស់ប្តូរកាន់តែអាក្រក់ដោយអំពើបាប ធ្វើឱ្យមានភាពចាំបាច់សម្រាប់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក៏មិនចាំបាច់ដែរ ទោះបីវាអាស្រ័យនឹងឆន្ទៈក្តី ក៏មិនអាចដោះសារតាមឆន្ទៈបានដែរ ទោះបីវានាំឱ្យវង្វេង ឥតប្រយោជន៍ ប្រយោជន៍ដើម្បីដោះសារ ។ សម្រាប់ភាពចាំបាច់នេះ វាជាការស្ម័គ្រចិត្ត» ។ ក្រោយមក គាត់និយាយថា យើងត្រូវគេសង្កត់សង្កិនដោយនឹមណាផ្សេងក្រៅពីការបម្រើដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ដូច្នេះ យើងវេទនាជាខ្ញុំបម្រើ និងមិនអាចដោះលែងបានតាមឆន្ទៈឡើយ ព្រោះឆន្ទៈពេលមានសេរីភាពបានតាំងខ្លួនជាទាសកររនៃអំពើបាប ។ ប៉ុន្តែគាត់បានសន្និដ្ឋានថា: «ដូច្នេះព្រលឹងនៅក្នុង

វិធីចម្លែកនិងអាក្រក់មួយចំនួននៅក្រោមការចាំបាច់ដោយស្មុគ្រចិត្តនិងខុសជាក់លាក់មួយគឺនៅពេលជាមួយគ្នាជាទាសករនិងដោយឥតគិតថ្លៃenslaved ដោយសារតែភាពចាំបាច់; ឥតគិតថ្លៃដោយសារតែឆន្ទៈ។ ហើយអ្វីដែលចម្លែកនិងគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមជាងនេះ វាមានទោសព្រោះវាមានសេរីភាព និងជាទាសករព្រោះមានទោស ហើយជាលទ្ធផលដែលជាទាសករ វាមានសេរីភាព»។ ប្រាកដណាស់អ្នកអានរបស់ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់ថាខ្ញុំកំពុងនាំមកគ្មានអ្វីថ្មីទេ ព្រោះវាគឺជាអ្វីដែល Augustine បានបង្រៀនពីបុរាណដោយមានការយល់ព្រមពីព្រះទាំងអស់ ហើយវានៅតែត្រូវបានរក្សាទុកជិតមួយពាន់ឆ្នាំក្រោយនៅក្នុងកុដិព្រះសង្ឃ។ ប៉ុន្តែ Lombard ដោយសារគាត់មិនដឹងពីរបៀបបែងចែកភាពចាំបាច់ពីការបង្ខិតបង្ខំ បានផ្តល់ឱកាសសម្រាប់កំហុសដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច។

(ការបំប្លែងឆន្ទៈគឺជាឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពដែលបានប្រទានមកពីខាងក្នុង, ៦–១៤)

6. ការអសមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើអំពើល្អបង្ហាញឱ្យឃើញពីខ្លួនគេលើសពីអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើ

ម៉្យាងវិញទៀត វាបង្ហាញឲ្យយើងពិចារណានូវវិធីព្យាបាលមួយប្រភេទ ដែលព្រះគុណដ៏ទេវភាពកែតម្រូវ និងដាក់បណ្តាសានូវអំពើពុករលួយនៃធម្មជាតិ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ក្នុងការយាងមកជួយយើង ប្រទានឱ្យយើងនូវអ្វីដែលយើងខ្វះខាត នៅពេលដែលធម្មជាតិនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើងលេចឡើង ផ្ទុយទៅវិញភាពអត់ឃ្លានរបស់យើងនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញភ្លាមៗ។ ពេលសាវ័កប្រាប់ជនជាតិភីលីព គាត់មានទំនុកចិត្តថា «អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អក្នុងអ្នក

រាល់គ្នា នឹងនាំឲ្យមានទំនុកចិត្តថា «អ្នកនោះជាអ្នកដែលជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» [ភីលីព ១:៦] គ្មានការសង្ស័យទេថាតាមរយៈ«ការចាប់ផ្តើមនៃការល្អ» គាត់បញ្ជាក់ពីដើមកំណើតនៃការសន្ទនាដោយខ្លួនវាដែលស្ថិតក្នុងឆន្ទៈ។ ព្រះចាប់ផ្តើមកិច្ចការដ៏ល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើង ដូច្នេះដោយការដាស់តឿនសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា និងការខ្នះខ្នែងចំពោះសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ឬ និយាយឱ្យកាន់តែត្រឹមត្រូវ តាមរយៈការបង្កើត និងដឹកនាំដួងចិត្តរបស់យើងទៅកាន់សេចក្តីសុចរិត។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់បំពេញកិច្ចការរបស់គាត់ដោយបញ្ជាក់យើងឲ្យមានការតស៊ូ។ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ធ្វើការដោះសារថាសេចក្តីល្អត្រូវបានផ្តួចផ្តើមដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយដល់ឆន្ទៈដែលខ្លួនវាខ្សោយ នោះព្រះវិញ្ញាណនៅកន្លែងផ្សេងទៀតប្រកាសពីអ្វីដែលបានបន្សល់ទុកសម្រាប់ខ្លួនវាគឺមានសមត្ថភាពធ្វើ ៖ « ខ្ញុំនឹងផ្តល់ចិត្តថ្មី អ្នកនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងអ្នក ហើយយើងនឹងដកបេះដូងថ្មចេញពីសាច់ឈាមរបស់អ្នក ហើយនឹងផ្តល់បេះដូងសាច់ឈាមដល់អ្នក។ ហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងអ្នក ហើយជំរុញអ្នកឲ្យដើរតាមច្បាប់របស់ខ្ញុំ» [អេសាយ ៣៦:២៦-២៧]។ តើអ្នកណានឹងនិយាយថាភាពទន់ខ្សោយនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបានពង្រឹងដោយជំនួយរបស់គាត់តាមលំដាប់លំដោយដែលវាអាចប្រាថ្នាយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពចំពោះជម្រើសនៃសេចក្តីល្អនៅពេលដែលវាត្រូវតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងនិងជាថ្មី? ប្រសិនបើនៅក្នុងថ្មមានប្លាស្ទិកបែបនេះ ដែលធ្វើអោយវាទន់ជាងមុនវាបានប្រែជាកោងបន្តិច ខ្ញុំនឹងមិនបដិសេធថា ចិត្តរបស់មនុស្សអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីគោរពតាមសិទ្ធិនោះទេ ប្រសិនបើអ្វីដែលមិនល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងគាត់ត្រូវបានផ្តត់ផ្តង់ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើការប្រៀប

ធ្យៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់បង្ហាញថា អ្វីដែលល្អមិនអាចកើតចេញពីចិត្តយើងបានឡើយ លុះត្រាតែវាក្លាយជារបស់ផ្សេងទៀតនោះ សូមកុំឲ្យយើងបែងចែករវាងទ្រង់ និងយើងនូវអ្វីដែលទ្រង់ទាមទារដោយខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯងឡើយ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើថ្មមួយត្រូវបានបំប្លែងទៅជាសាច់ឈាម នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បំប្លែងយើងឱ្យមានភាពខ្នះខ្នែងចំពោះសិទ្ធិនោះ អ្វីក៏ដោយដែលតាមឆន្ទៈរបស់យើងនឹងត្រូវលុបចោល ។ អ្វីដែលទទួលបានគឺមកពីព្រះទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំនិយាយថាឆន្ទៈត្រូវបានសម្រេច ។ មិនមែនតាមតែចិត្តនោះទេ ព្រោះនៅក្នុងការសន្ទនារបស់បុរស អ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិបឋមរបស់គាត់នៅតែមានទាំងស្រុង ។ ខ្ញុំក៏និយាយដែរថា វាត្រូវបានបង្កើតជាថ្មី មិនមែនមានន័យថាឆន្ទៈចាប់ផ្តើមមាននៅពេលនេះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអំពើអាក្រក់ទៅជាឆន្ទៈល្អ ។ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា នេះគឺជាការធ្វើរបស់ព្រះទាំងស្រុង ត្បិតយោងតាមទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដដែល « យើងក៏មិនអាចគិតបានដែរ » [កូរិនថូសទី២ ៣:៥ p] ។ ដូច្នេះ គាត់បញ្ជាក់នៅកន្លែងមួយទៀតថា ព្រះមិនគ្រាន់តែជួយដល់ឆន្ទៈទន់ខ្សោយ ឬកែតម្រូវចិត្តដែលចោកទាបប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ធ្វើការក្នុងចិត្តយើងដែរ [ភីលីព ២:១៣] ។ ពីនេះ គេអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយហើយថា អ្វីៗដែលល្អតាមឆន្ទៈ គឺជាកិច្ចការនៃព្រះគុណតែមួយមុខ ។ ក្នុងន័យនេះ គាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ៖ «គឺជាព្រះដែលធ្វើការគ្រប់យ៉ាងក្នុងគ្រប់ទាំងអស់» [កូរិនថូសទី១ ១២:៦] ។ នៅទីនោះ គាត់មិនពិភាក្សាអំពីអភិបាលកិច្ចជាសកលទេ ប៉ុន្តែគាត់កំពុងនិយាយសរសើរដល់ព្រះតែមួយចំពោះរឿងល្អទាំងអស់ដែលអ្នកជឿពូកែ ។ ឥឡូវនេះ ដោយនិយាយថា "អ្វីៗទាំងអស់ គាត់ប្រាកដជាធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃជីវិតខាង

វិញ្ញាណតាំងពីដើមដល់ចប់ ។ ពីមុនគាត់បានបង្រៀនរឿងដូចគ្នានេះនៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត: ថាអ្នកជឿគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេ ១:១; ១ កូរិន ៨:៦] ។ នៅទីនេះគាត់បានសរសើរយ៉ាងច្បាស់នូវការបង្កើតថ្មី ដែលបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់នៃធម្មជាតិទូទៅរបស់យើង ។ យើងគួរតែយល់នៅទីនេះនូវការប្រឆាំងគ្នារវាងអ័ដាម និងព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់បានពន្យល់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងកន្លែងមួយទៀត ដែលគាត់បង្រៀនថា "យើងជាស្នាដៃរបស់គាត់ បានបង្កើតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ការងារល្អ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីអោយយើងដើរក្នុងពួកគេ" [អេភេ ២:១០ ។] សម្រាប់ទ្រង់នឹងបង្ហាញការសង្គ្រោះរបស់យើងជាអំណោយឥតគិតថ្លៃ [អេភ ២;៥] ពីព្រោះការចាប់ផ្តើមនៃរាល់អំពើល្អគឺមកពីការបង្កើតទីពីរ ដែលយើងទទួលបានព្រះគ្រីស្ទ ។ ហើយបើទោះជាសមត្ថភាពតិចបំផុតបានមកពីខ្លួនយើងក៏នឹងមានចំណែកនៃកុសលខ្លះដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុល ដើម្បីដកយើងចេញ ប្រកែកថា យើងមិនសមនឹងទទួលបានអ្វីឡើយ ដោយសារយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ... សម្រាប់ការល្អដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន» [អេភេសូរ ២:១០ ។] គាត់មានន័យថាដោយពាក្យទាំងនេះថាផ្នែកទាំងអស់នៃអំពើល្អពីកម្លាំងជំរុញដំបូងរបស់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ។ ដោយរបៀបនេះ ហោរាដែលបាននិយាយក្នុងទំនុកតម្កើងថាយើងជាស្នាដៃរបស់ព្រះ ដើម្បីកុំឲ្យយើងចែករំលែកវាជាមួយលោក នោះក៏បន្ថែមភ្លាមថា ៖ «យើងខ្លួនឯងមិនបានធ្វើទេ» [ទំនុក. ១០០ : ៣] ។ ច្បាស់ណាស់ពីបរិបទដែលគាត់កំពុងនិយាយអំពីការបង្កើតឡើងវិញ ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណ ត្បិតគាត់បន្តនិយាយថា "យើងខ្ញុំជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយជាហ្វូងចៀមនៅទីគង្វាលរបស់ទ្រង់" ។ [ទំនុក ១០០:៣] ។ ជាង

នេះទៅទៀត យើងឃើញពីរបៀបដែល មិនមែនគ្រាន់តែស្កប់ស្កល់ក្នុងការសរសើរព្រះសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើងនោះទេ ទ្រង់បានដកយើងចេញពីការចូលរួមទាំងអស់នៅក្នុងវា ។ វាដូចជាគាត់កំពុងនិយាយថា គ្មានអ្វីនៅសល់សម្រាប់មនុស្សដើម្បីលើកតម្កើងទេ ត្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងមូលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។

7. មិនមែនជាករណីនៃ "កិច្ចសហប្រតិបត្តិការ" របស់អ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះគុណទេ ចិត្តត្រូវបានធ្វើសកម្មភាពដំបូងតាមរយៈព្រះគុណ

ប៉ុន្តែប្រហែលជាមានអ្នកខ្លះនឹងទទួលស្គាល់ថាចិត្តត្រូវបានងាកចេញពីសេចក្តីល្អដោយធម្មជាតិរបស់វា ហើយត្រូវបានបំប្លែងដោយព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយអង្គ ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលរៀបចំរួច វាមានចំណែករបស់វានៅក្នុងសកម្មភាព ។ដូចដែល Augustine បង្រៀន ព្រះគុណនាំមុខរាល់ការងារល្អ ខណៈពេលដែលឆន្ទៈមួយមិនទៅមុនក្នុងនាមជាមេដឹកនាំរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែធ្វើតាមបន្ទាប់ពីជាអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះដែលបុរសបរិសុទ្ធបានធ្វើដោយគ្មានចេតនាអាក្រក់មានដោយ Lombard ត្រូវបានបង្វែរទៅជាវិធីនៃការគិតនោះ ។ ពាក្យរបស់ពួកហោរាដែលខ្ញុំបានលើកមក ក៏ដូចជានៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត ចំណុចពីរត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ៖ (1) ព្រះអម្ចាស់កែតម្រូវឆន្ទៈអាក្រក់របស់យើង ឬជាជាងពន្លត់វា ។ (2) ទ្រង់ជំនួសវាដោយល្អពីទ្រង់ ។ រហូតដល់ពេលដែលគេរំពឹងទុកដោយព្រះគុណដល់កម្រិតនោះ ខ្ញុំសូមទទួលស្គាល់ថា អ្នកអាចហៅឆន្ទៈរបស់អ្នកថា «អ្នកបម្រើ» ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារឆន្ទៈត្រូវបានកែទម្រង់ជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាត្រូវបានសន្មតដោយខុសចំពោះមនុស្សដែលគាត់គោរពតាមព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាមួយនឹងឆន្ទៈរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ ។ដូច្នេះហើ

Chrysostom បានសរសេរខុសថា "ព្រះគុណដោយគ្មានឆន្ទៈឬដោយគ្មានព្រះគុណមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ" ។ ដូចជាព្រះគុណមិនបានធ្វើតាមឆន្ទៈខ្លួនឯងដូចដែលយើងទើបតែបានឃើញពីប៉ុល [ភីលីព 2:13] ហើយក៏មិនមែនជាចេតនារបស់ Augustine ដែរ ក្នុងការហៅឆន្ទៈមនុស្សថាជាអ្នកថែរក្សានៃព្រះគុណ ដើម្បីប្រគល់ឱ្យនូវឆន្ទៈក្នុងកិច្ចការល្អដែលជាមុខងារទីពីរ នៃព្រះគុណ ។ ជាជាងគោលបំណងតែមួយគត់របស់គាត់គឺដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិដ៏អាក្រក់របស់ Pelagius ដែលបានកំណត់បុព្វហេតុដំបូងនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការជជែកវែកញែកនៅក្នុងដៃ Augustine អះអាងថាជាការពិតដែលថាព្រះគុណគឺមុនពេលបុណ្យកុសលទាំងអស់ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គាត់បានឆ្លងកាត់សំណួរមួយទៀត អំពីឥទ្ធិពលនៃព្រះគុណជាអចិន្ត្រៃយ៍ Augustine បាននិយាយនៅក្នុងឱកាសជាច្រើនថាព្រះអម្ចាស់ទន្ទឹងរង់ចាំមនុស្សដែលមិនមានបំណងថាគេនឹងធ្វើ ហើយធ្វើតាមមនុស្សដែលមានឆន្ទៈ ដែលគាត់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍នៅឡើយ គាត់តាំងព្រះខ្លួនឯងទាំងស្រុងជាអ្នកនិពន្ធនៃអំពើល្អ ។ ជាជាងគោលបំណងតែមួយគត់របស់គាត់គឺដើម្បីបដិសេធគោលលទ្ធិដ៏អាក្រក់របស់ Pelagius ដែលបានកំណត់បុព្វហេតុដំបូងនៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់លោកលើបញ្ហានេះ គឺច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ មិនតម្រូវឱ្យមានការពិនិត្យឡើងវិញយូរនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "មនុស្សធ្វើការ" ដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែលជារបស់យើង មិនមែនមកពីព្រះតាមឆន្ទៈរបស់យើងទេ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថារកឃើញដោយរបៀបណាទេ» ។ ជាងនេះទៅទៀត នៅក្នុង Against Pelagius និង Caelestius ស្បៃវ៉ៃភៅ I គាត់បានបកស្រាយដូច្នេះ

ថា «អស់អ្នកណាដែលបានឮពីព្រះវរបិតាខ្ញុំ មករកខ្ញុំ» [យ៉ូហាន 6:25] ។ "ជម្រើសរបស់មនុស្សគឺជួយបានច្រើន ដែលវាមិនត្រឹមតែដឹងពីអ្វីដែលវាគួរធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ធ្វើផងដែរ ព្រោះវាបានដឹង ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បង្រៀន មិនមែនតាមរយៈលិខិតនៃក្រឹត្យវិន័យនោះទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ នោះទ្រង់ក៏បង្រៀនថា អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកណាបានរៀននោះគាត់មិនត្រឹមតែមើលឃើញដោយការដឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងស្វែងរកដោយឆន្ទៈ និងសម្រេចបានដោយការធ្វើផងដែរ» ។

8. បទគម្ពីរចែងចំពោះព្រះនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប្រយោជន៍របស់យើង

ដូច្នេះ ដោយសារយើងឥឡូវនេះដល់ចំណុចសំខាន់ សូមឲ្យយើងធ្វើការសង្ខេបរឿងនេះសម្រាប់អ្នកអានរបស់យើងដោយទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរមួយចំនួន និងច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ ក្រែងមានអ្នកណាចោទយើងពីបទបំភ្លៃបទគម្ពីរ សូមឲ្យយើងបង្ហាញថា សេចក្តីពិតដែលយើងអះអាងថាត្រូវបានដកចេញពីបទគម្ពីរមិនខ្វះការបញ្ជាក់របស់បុរសបរិសុទ្ធនេះឡើយខ្ញុំមានន័យថា Augustine ។ ញុំមិនរាប់បញ្ចូលវាថាវាចាំបាច់ដើម្បីរាប់ធាតុដោយធាតុអ្វីដែលអាចត្រូវបានបន្ថែមពីបទគម្ពីរក្នុងការគាំទ្រគំនិតរបស់យើងនោះទេប៉ុន្តែមានតែពីអត្ថបទដែលបានជ្រើសរើសយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីត្រួសត្រាយផ្លូវដល់ការយល់ដឹងនៅសល់ទាំងអស់ដែលយើងបានអាននៅទីនេះនិងទីនោះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត វាមិនមែនជារឿងដែលហួសពេលទេសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយដោយសាមញ្ញថា ខ្ញុំយល់ស្របនឹងបុរសនោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានយល់ព្រមរួមគ្នា ដោយគ្រាន់តែវិនិយោគជាមួយអាជ្ញាធរដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ ប្រាកដណាស់ថាមានហេតុផលដែលត្រៀមខ្លួនរួចហើយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿថាសេចក្តីល្អមានប្រភពមកពីព្រះតែម្នាក់ឯង ។ ហើយ

មានតែអ្នករើសតាំងប៉ុណ្ណោះដែលរកឃើញឆន្ទៈដែលមានទំនោរទៅរកភាពល្អ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវស្វែងរកមូលហេតុនៃការបោះឆ្នោតនៅខាងក្រៅមនុស្ស ។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សនោះមានសិទ្ធិនឹងមិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែវាហូរចេញពីសេចក្តីរីករាយដូចគ្នា ដែលពួកយើងត្រូវបានជ្រើសរើសមុនការបង្កើតពិភពលោក [អេភេសូ ១:៤] ។ លើសពីនេះ មានហេតុផលស្រដៀងគ្នាមួយទៀត ៖ ដោយសារឆន្ទៈ និងការធ្វើបានល្អ យកប្រភពចេញពីជំនឿ នោះយើងគួរតែមើលថាតើអ្វីជាប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគម្ពីរទាំងមូលប្រកាសថា សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះដោយឥតគិតថ្លៃ នោះវាកើតឡើងថានៅពេលដែលយើងដែលតាមធម្មជាតិមានទំនោរទៅរកអំពើអាក្រក់ដោយអស់ពីចិត្ត ចាប់ផ្តើមធ្វើល្អ យើងធ្វើដូច្នេះដោយគ្រាន់តែព្រះគុណ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នៅពេលទ្រង់ដាក់គោលការណ៍ទាំងពីរនេះក្នុងការប្រែចិត្តជឿនៃរាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់នឹងដកយក « បេះដូងថ្ម » ពីពួកគេ ហើយប្រទានដល់ពួកគេ « បេះដូងសាច់ឈាម » [អេសេ. ៣៦:២៦] ថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយចំហថា អ្វីដែលជាខ្លួនយើងគួរតែត្រូវបានលុបចេញ ដើម្បីបំប្លែងយើងទៅរកសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែអ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងគឺមកពីគាត់ ។ ហើយគាត់មិនបានប្រកាសអំពីការនេះនៅកន្លែងតែមួយ, ដ្បិតគាត់មានប្រសាសន៍នៅក្នុងយេរេមា; «ខ្ញុំនឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវបេះដូងតែមួយ និងផ្លូវមួយ ដើម្បីឲ្យពួកគេខ្លាចខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃ» [យេ .៣២:៣៩] ។ បន្តិចក្រោយមក ៖ «ខ្ញុំនឹងដាក់ការភ័យខ្លាចចំពោះឈ្មោះរបស់ពួកគេក្នុងចិត្ត ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេងាកចេញពីខ្ញុំ» [យេរេ ៣២:៤០] ។ ជាថ្មីម្តងទៀតនៅក្នុងអេសេគាលថា ៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តតែមួយ ហើយនឹងឲ្យវិញ្ញាណថ្មីក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ។ យើងនឹងដកបេះដូងដែលមានដុំថ្ម

ចេញពីសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ហើយឲ្យបេះដូងជាសាច់ឈាម» ។ លោកថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការប្រែចិត្តជឿរបស់យើងគឺជាការបង្កើតវិញ្ញាណថ្មី និងចិត្តថ្មី។ តើការពិតមួយណាទៀតដែលអាចទាមទារឱ្យគាត់កាន់តែច្បាស់ ហើយដកយកចេញពីយើង រាល់ភាពល្ម និងត្រឹមត្រូវតាមឆន្ទៈរបស់យើង? វាតែងតែធ្វើតាមថាគ្មានអ្វីល្អអាចកើតចេញពីឆន្ទៈរបស់យើងទេ ដរាបណាវាត្រូវបានកែទម្រង់ហើយបន្ទាប់ពីការកែទម្រង់របស់វា រហូតមកដល់ពេលវាល្អ វាកើតចេញពីព្រះមិនមែនមកពីខ្លួនយើងទេ ។

9. ការអធិស្ឋាននៅក្នុងបទគម្ពីរជាពិសេសបង្ហាញពីរបៀបដែលការចាប់ផ្តើមការបន្ត និងចុងបញ្ចប់នៃព្រះពររបស់យើងគឺមកពីព្រះតែមួយគត់

ដូច្នេះ ផងដែរ តើយើងអានការអធិស្ឋានដែលផ្សំឡើងដោយបុរសបរិសុទ្ធដែរឬទេ ។ សាឡូម៉ូនបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ចិត្តយើងចំពោះទ្រង់ចុះ» ។ [ពង្សាវតាទី១ ៨:៥៨] ទ្រង់បង្ហាញពីភាពរឹងចចេសនៃចិត្តរបស់យើង ៖ តាមធម្មជាតិ ពួកគេមានសិរីរុងរឿងក្នុងការបះបោរប្រឆាំងនឹងច្បាប់របស់ព្រះ លុះត្រាតែពួកគេកោងកាច ។ ទស្សនៈដូចគ្នានេះក៏មាននៅក្នុងទំនុកតម្កើងដែរ ៖ « ទំនោរចិត្តខ្ញុំទៅរកទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ [ទំនុកតម្កើង ១១៩:៣៦] ។ យើងគួរកត់សម្គាល់ជានិច្ចនូវការប្រឆាំងគ្នារវាងចលនាដ៏ច្របូកច្របល់នៃបេះដូង ដែលវាត្រូវបានដកចេញពីភាពរឹងចចេសមិនស្តាប់បង្គាប់ និងការកែតម្រូវនេះ ដែលវាត្រូវបានបង្ខំឱ្យគោរពប្រតិបត្តិ ។ នៅពេលដែលដាវីឌមានអារម្មណ៍ធូរស្រាលក្នុងពេលមួយនៃការដឹកនាំព្រះគុណ ហើយអធិស្ឋានឲ្យព្រះ«បង្កើត» គាត់«ចិត្តស្អាត» «ដើម្បីបង្កើតវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់គាត់ឡើងវិញ» [ទំនុក. ៥១:១០] តើគាត់មិនទទួលស្គាល់ថាផ្នែកទាំងអស់នៃបេះដូង

របស់គាត់ត្រូវបានកកកុញដោយភាពស្មោកគ្រោក ហើយវិញ្ញាណរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងភាពថោកទាបឬ? ជាងនេះទៅទៀត តើគាត់មិនមែនដោយការហៅភាពស្អាតស្អំដែលគាត់អង្វរដល់ "ការបង្កើតរបស់ព្រះ" ថាវាបានទទួលទាំងស្រុងចំពោះព្រះទេឬ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជំទាស់ថាការអធិស្ឋាននេះគឺជាសញ្ញានៃអាកប្បកិរិយាចំពោះព្រះ និងបរិសុទ្ធ ការបដិសេធគឺរួចរាល់ហើយ៖ ទោះបីជាដាវីឌបានប្រែចិត្តមួយផ្នែករួចហើយក៏ដោយ គាត់បានប្រៀបធៀបស្ថានភាពពីមុនរបស់គាត់ជាមួយនឹងការខូចខាតដ៏ក្រៀមក្រំដែលគាត់បានជួបប្រទះ។ ដូច្នេះ ការទទួលយកតួនាទីជាបុរសដែលឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ គាត់គ្រាន់តែអធិស្ឋានថា អ្វីក៏ដោយដែលព្រះប្រទានដល់គាត់ក្នុងការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានផ្តល់ឱ្យខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ គាត់ចង់បានខ្លួនគាត់ដើម្បីត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យគាត់បានរួចផុតពីកម្មសិទ្ធិរបស់សាតាំង គាត់អាចក្លាយជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចម្លែកនិងអស្ចារ្យគឺជាអាជ្ញាប័ណ្ណនៃមោទនភាពរបស់យើង! ព្រះអម្ចាស់មិនទាមទារអ្វីដែលតឹងរ៉ឹងជាងការឲ្យយើងប្រតិបត្តិថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ទ្រង់យ៉ាងប៉ិនប្រសប់បំផុត [និក្ខ 20:8, ចោទិ. 5:12 ff] នោះគឺដោយការសម្រាកពីការងាររបស់យើង។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គ្មានអ្វីដែលយើងមិនចង់ធ្វើជាងការលាការងាររបស់យើង ហើយប្រគល់កិច្ចការរបស់ព្រះនៅកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេនោះទេ។ ប្រសិនបើការមិនសមហេតុផលរបស់យើងមិនជាប់គាំងទេ នោះព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់សក្ខីកម្មអំពីអត្ថប្រយោជន៍របស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវគេគាបសង្កត់យ៉ាងខ្លាំង។ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំគឺជាដើមទំពាំងបាយជូរពិត អ្នករាល់គ្នាជាមែក [យ៉ូហាន ១៥:៥] ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំជាអ្នកដាំ [15:1]។ ដូចជាមែកឈើមិនអាចបង្កើតផល

ដោយខ្លួនឯងបានឡើយ លុះត្រាតែវានៅជាប់នឹងដើមទំពាំងបាយជូរ ដូច្នេះ អ្នកមិនអាចនៅជាប់នឹងខ្ញុំបានទេ [15:4] ។ ក្រៅពីខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ" [15:5] ប្រសិនបើយើងលែងបង្កើតផលពីខ្លួនយើង ជាងមែកឈើដែលចេញនៅពេលវាត្រូវដកពីផែនដី ហើយខ្វះសំណើមនោះ យើងមិនគួរស្វែងរកសក្តានុពលទៀតទេ ។ ធម្មជាតិរបស់យើងសម្រាប់ល្អ ។ ការសន្និដ្ឋាននេះក៏មិនគួរឲ្យសង្ស័យដែរ ៖ « ក្រៅពីខ្ញុំ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ » [យ៉ូហាន ១៥:៥] ។ មិននិយាយថាយើងខ្សោយពេកដើម្បីគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែក្នុងការកាត់បន្ថយយើងឱ្យគ្មានអ្វីសោះ គាត់មិនរាប់បញ្ចូលការប៉ាន់ស្មានទាំងអស់អំពីសមត្ថភាពតិចតួចបំផុតនោះទេ ។ ប្រសិនបើជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងបង្កើតផលដូចដើមទំពាំងបាយជូរ ដែលផ្តល់ថាមពលសម្រាប់ការលូតលាស់របស់វា ពីសំណើមនៃផែនដី ពីទឹកសន្សើមនៃស្ថានសួគ៌ និងពីភាពកក់ក្តៅនៃព្រះអាទិត្យ ខ្ញុំមិនឃើញមានចំណែកក្នុងអំពើល្អដែលនៅសេសសល់ដល់យើងឡើយ ។ ប្រសិនបើយើងនៅតែមិនចុះសម្រុងអ្វីដែលជារបស់ព្រះ ។ ហើយវាមិនយកអ្វីៗទាំងអស់ពីផែនដី ឬពីឫសដើមរបស់វាឡើយ ព្រោះវាបំពាក់នូវរបស់អ្វីមួយរបស់វា ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងសាមញ្ញថា យើងជាឈើស្ងួតហើយគ្មានតម្លៃនៅពេលដែលយើងឃ្លាតចេញពីទ្រង់ ពីព្រោះយើងគ្មានសមត្ថភាពធ្វើល្អឡើយ ដូចជាកន្លែងផ្សេងទៀតដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ «គ្រប់ដើមឈើដែលព្រះវរបិតាខ្ញុំមិនបានដាំនឹងត្រូវដកហូតចេញ» ។ [ម៉ាថាយ ១៥:១៣] ។ដោយហេតុនេះ ក្នុងវគ្គដែលបានលើកឡើងរួចហើយ សាវកបានចាត់ចំនួនសរុបដល់គាត់ ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា ៖ «គឺជាព្រះដែលធ្វើការក្នុងអ្នកទាំងឆន្ទៈនិងការធ្វើការ» [ភីលីព. ២:១៣] ។ផ្នែកដំបូងនៃការងារល្អគឺឆន្ទៈ

មួយទៀត ការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងក្លាដើម្បីសម្រេចវា; អ្នកនិពន្ធទាំងពីរគឺ ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងនឹងបន្តព្រះអម្ចាស់ បើយើងទាមទារអ្វីដោយខ្លួនឯងដោយ ចេតនា ឬការសម្រេច។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងជួយដល់ឆន្ទៈ ដ៏ទន់ខ្សោយរបស់យើង នោះអ្វីមួយនឹងត្រូវទុកឲ្យយើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលគេ និយាយថា គាត់ធ្វើតាមឆន្ទៈ អ្វីក៏ដោយដែលមាននៅក្នុងវាឥឡូវនេះដាក់នៅ ខាងក្រៅយើង។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែសុច្ឆន្ទៈត្រូវបានថ្នឹងថ្នែងដោយបន្ទុកសាច់ ឈាមរបស់យើង ដើម្បីមិនអាចងើបឡើងបាន លោកបានបន្ថែមថា ដើម្បីពុះ ពារលើការលំបាកនៃការតស៊ូនោះ យើងត្រូវបានផ្តល់នូវភាពខ្ជាប់ខ្ជួននៃការខិតខំ ប្រឹងប្រែងដើម្បីសម្រេចបាននូវកិច្ចការនេះ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្វីដែលគាត់ បានបង្រៀននៅក្នុងវគ្គមួយទៀតមិនអាចជាការពិតទេ៖ «គឺមានតែព្រះទេដែល ធ្វើការទាំងអស់នៅក្នុងទាំងអស់» [កូរិនថូសទី១ 12:6] ។ នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែង ការណ៍នេះ ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់ពីមុន ដំណើរទាំងមូលនៃជីវិតខាង វិញ្ញាណត្រូវបានយល់។ ដូច្នេះដែរ ដាវីឌបន្ទាប់ពីគាត់បានអធិស្ឋានផ្លូវរបស់ព្រះ ឲ្យគេស្គាល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ដើរតាមសេចក្តីពិត គាត់បានបន្ថែមភ្លាមថា « រួបរួមចិត្តខ្ញុំដើម្បីកោតខ្លាចព្រះនាមទ្រង់» [ទំនុក. ៨៦:១១;]។ តាមរយៈពាក្យ ទាំងនេះ លោកមានន័យថា សូម្បីតែមនុស្សដែលមានចិត្តល្អ ក៏ត្រូវរងនូវការ រំខានជាច្រើនដែលគេងាយរលត់ទៅ ឬរលត់ទៅវិញ លុះត្រាតែគេមានកម្លាំងចិត្ត តស៊ូ។ ដោយវិធីនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បានអធិស្ឋានសុំឱ្យ ជំហាននេះត្រូវដឹកនាំដើម្បីរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់ក៏សូមអង្វរផងដែរឱ្យ ទទួលបានកម្លាំងដើម្បីប្រយុទ្ធ៖ «កុំឱ្យមានអំពើទុច្ចរិតឡើយ»«ទទួលអំណាចលើ ខ្ញុំ» [ទំនុក ១១៩:១៣៣] ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់តាមរបៀបនេះទាំងពីរចាប់ផ្តើម

និងបញ្ចប់កិច្ចការដ៏ល្អនៅក្នុងយើង ។ គឺជាការធ្វើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលឆន្ទៈបង្កើតសេចក្តីស្រឡាញ់នៃអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ មានទំនោរចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះវា ត្រូវបានបំផុសគំនិត ហើយជំរុញឱ្យបន្តតាមវា ។ បន្ទាប់មក វាគឺជាការធ្វើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលការជ្រើសរើស ការខ្នះខ្នែង និងការខិតខំមិនរអាក់រអួលឡើយ ប៉ុន្តែបន្តរហូតដល់ការសម្រេចបាន ។ ទីបំផុត បុរសនោះឈានទៅមុខក្នុងការទាំងនេះដោយខ្ជាប់ខ្ជួនហើយតស៊ូដល់ទីបំផុត ។

10. សកម្មភាពរបស់ព្រះមិនបង្កើតលទ្ធភាពដែលយើងអាចហត់នឿយនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដែលយើងមិនអាចបន្ថែម

ក្នុងលក្ខណៈដូចដែលត្រូវបានបង្រៀន និងជឿអស់ជាច្រើនសម័យកាលនោះទេ—ថានៅពេលក្រោយនៅក្នុងជម្រើសរបស់យើងគឺត្រូវគោរពតាម ឬទប់ទល់នឹងចលនានេះ—ប៉ុន្តែដោយបោះចោលវាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សម្នាក់ត្រូវតែបដិសេធនូវពាក្យដដែលៗរបស់ Chrysostom ថា: « អ្នកណាដែលគាត់គួរ គាត់គួរដោយស្ម័គ្រ» ដោយវាមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែលើកដៃរបស់គាត់ដើម្បីរង់ចាំថាតើយើងនឹងរីករាយក្នុងការទទួលជំនួយពីគាត់ឬអត់ ។ យើងទទួលស្គាល់ថាស្ថានភាពរបស់បុរសនោះ ខណៈដែលគាត់នៅតែត្រង់គឺជាបែបដែលគាត់អាចបត់ទៅម្ខាង ។ ប៉ុន្តែដរាបណាគាត់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដោយគំរូរបស់គាត់ថាតើឆន្ទៈសេរីមានទុក្ខយ៉ាងណា លុះត្រាតែព្រះមានព្រះហឫទ័យ និងអាចធ្វើការនៅក្នុងយើង តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះយើង ប្រសិនបើទ្រង់ប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់យើងក្នុងទំហំតូចនេះ? ប៉ុន្តែយើងខ្លួនឯងលាក់បាំងវា ហើយធ្វើឲ្យវាទន់ខ្សោយដោយសារការមិនដឹងគុណរបស់យើង ។

ដ្បិតសាវ័កមិនបានបង្រៀនថា ព្រះគុណនៃសុច្ចន្ទៈត្រូវបានប្រទានមកយើងទេ បើយើងទទួលយកវា ប៉ុន្តែថាទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើការនៅក្នុងយើង ។ នេះមិនមានន័យអ្វីក្រៅពីថា ព្រះយេហូវ៉ាតាមរយៈវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដឹកនាំ ពត់ និងគ្រប់គ្រងចិត្តយើង ហើយសោយរាជ្យក្នុងវា ដូចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់មិនសន្យាតាមរយៈអេសេគាលថា គាត់នឹងផ្តល់វិញ្ញាណថ្មីដល់ពួកអ្នករើសតាំងរបស់គាត់ ដើម្បីអោយពួកគេអាចដើរតាមសិក្ខាបទរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងថាពួកគេអាចដើរបានយ៉ាងពិតប្រាកដ [អេសេគាល11:19-20;៣៦:២៧] ។

ឥឡូវនេះ អាចមានបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (« អស់អ្នកណាដែលបានឮ ... ពីព្រះវរបិតាមកឯខ្ញុំ » [យ៉ូហាន 6:45, cf.Vg]) អាចត្រូវយល់តាមវិធីណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីថាព្រះគុណនៃព្រះមានប្រសិទ្ធភាពដោយខ្លួនឯង ។ Augustine នេះក៏រក្សាផងដែរ ។ ព្រះអម្ចាស់មិនចាត់ទុកមនុស្សគ្រប់រូបដែលសក្តិសមនឹងព្រះគុណនេះឡើយ ដូចពាក្យធម្មតារបស់អុកខេម (លុះត្រាតែខ្ញុំខុស) អួតថា: ព្រះគុណមិនត្រូវបានគេបដិសេធចំពោះអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមខ្លួនឡើយ ។ បុរសពិតជាគួរត្រូវបានបង្រៀនថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងចំពោះអស់អ្នកដែលស្វែងរកវា ដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាគឺជាអ្នកដែលព្រះគុណនៅស្ថានសួគ៌បានដកដង្ហើមហើយដែលចាប់ផ្តើមស្វែងរកបន្ទាប់ពីនោះពួកគេមិនគួរទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវផ្នែកនៃការសរសើររបស់គាត់ទេ ។ វាច្បាស់ណាស់ថាជាឯកសិទ្ធិរបស់អ្នករើសតាំង ដែលបង្កើតឡើងវិញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ពួកគេត្រូវបានជំរុញ និងគ្រប់គ្រងដោយការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលនេះ Augustine គ្រាន់តែចំអក

ដល់អ្នកដែលទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវផ្នែកណាមួយនៃទង្វើនៃឆន្ទៈ ដូចជាគាត់បន្ទោសអ្នកដទៃដែលគិតថាអ្វីដែលជាសក្តីភាពពិសេសនៃការបោះឆ្នោតដោយសេរីត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយមិនរើសអើងចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ។ គាត់និយាយថា "ធម្មជាតិគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា មិនមែនព្រះគុណទេ" ។ ទស្សនៈដែលថាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់អ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ជាទូទៅត្រូវបានពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់នោះ អូហ្គាស្ទីន ហៅភាពប៉ិនប្រសប់ដូចកញ្ចក់ដែលភ្លឺដោយភាពឥតប្រយោជន៍ ។ កន្លែងផ្សេងទៀតគាត់និយាយថា ៖ «តើអ្នកមកដោយរបៀបណា? ដោយការជឿ ។ ចូរខ្ចាចក្រែងលោអ្នកកំពុងអះអាងខ្លួនឯងថាអ្នកបានរកឃើញផ្លូវត្រឹមត្រូវ អ្នកនឹងត្រូវវិនាសចេញពីផ្លូវសុចរិត ។ ខ្ញុំបានមក អ្នកនិយាយអំពីជម្រើសរបស់ខ្ញុំដោយសេរី ។ ខ្ញុំបានមកតាមឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកហើម? តើអ្នកចង់ដឹងថានេះក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ្នក? ឮទ្រង់ត្រាស់ហៅទេ ទេ ហើយនរណាម្នាក់អាចសន្និដ្ឋានដោយគ្មានហេតុផលពីពាក្យរបស់យ៉ូហានថា ចិត្តនៃអ្នកគោរពបូជាត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ដែលពួកគេអាចធ្វើបាបបាន" គាត់និយាយថា ពីព្រោះពូជរបស់ព្រះស្ថិតនៅជាប់នឹងគាត់ ។ [យ៉ូហានទី១ ៣:៩] សម្រាប់ចលនាកម្រិតមធ្យម ដែលពួកសុភីសសុបិន្តឡើង ដែលបុរសមានសេរីភាពក្នុងការទទួលយកឬបដិសេធ យើងឃើញច្បាស់ថាត្រូវបានដកចេញ នៅពេលដែលវាត្រូវបានអះអាងថា ភាពស្ថិតស្ថេរមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការតស៊ូ ។

11. ការអត់ធ្មត់គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងស្រុង វាមិនមែនជារង្វាន់ ឬជាការបំពេញបន្ថែមនៃទង្វើរបស់យើងម្នាក់ៗនោះទេ

ការតស៊ូ ដោយមិនមានការសង្ស័យ នឹងត្រូវចាត់ទុកជាអំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ ប្រសិនបើកំហុសដ៏អាក្រក់បំផុតមិនបានទទួលជោគជ័យ ដែលវាត្រូវបានចែកចាយតាមគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស រហូតមកដល់ពេលនេះ មនុស្សម្នាក់ៗបង្ហាញខ្លួនឯងថាទទួលយកព្រះគុណដំបូង ។ ប៉ុន្តែដោយសារកំហុសនេះកើតចេញពីការពិតដែលថាមនុស្សតាមរយៈវានៅក្នុងអំណាចរបស់ពួកគេដើម្បីបង្វែរឬទទួលយកព្រះគុណដែលបានប្រទានរបស់ព្រះនៅពេលដែលគំនិតចុងក្រោយត្រូវបានលុបចោលគំនិតពីមុនក៏ធ្លាក់ទៅដោយខ្លួនឯង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅទីនេះមានកំហុសពីរដង ។ ក្រៅពីការបង្រៀនថា ការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះព្រះគុណដំបូង និងការប្រើប្រាស់ដោយច្បាប់របស់យើងត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ដោយអំណោយជាបន្តបន្ទាប់ ពួកគេក៏បន្ថែមថាព្រះគុណមិនដំណើរការនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នករួមការងារជាមួយយើងប៉ុណ្ណោះ ។

ចំពោះចំណុចទីមួយ ៖ យើងគួរតែជឿថា ខណៈពេលដែលព្រះអម្ចាស់បង្កើនអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយប្រមូលអំណោយថ្មីនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់មកលើពួកគេ ដោយសារតែគាត់ពេញចិត្តនិងទទួលយកការងារដែលគាត់បានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងពួកគេ គាត់បានរកឃើញនៅក្នុងពួកគេនូវអ្វីដែលគាត់ អាចតាមដានដោយព្រះគុណកាន់តែច្រើន ។ នេះគឺជាអត្ថន័យនៃពាក្យថា « ដល់អ្នកណាដែលនឹងត្រូវឲ្យ» [ម៉ាថាយ ២៥:២៩ លូកា ១៩:២៦] ដូចគ្នានេះដែរ ៖ «ធ្វើបានល្អ អ្នកបម្រើល្អ! អ្នកបានស្មោះត្រង់ក្នុងរឿងមួយចំនួន ខ្ញុំនឹងដាក់អ្នកលើច្រើន» [ម៉ាថាយ ២៥:២១, ២៣ លូកា ១៩:១៧ ទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងត្រូវការពារប្រឆាំងនឹងរឿងពីរ (១) មិនត្រូវនិយាយថា ការប្រើមុខទីមួយដោយស្របច្បាប់ បានទទួលរង្វាន់ដោយព្រះគុណនៅពេលក្រោយ ដូចជា

ប្រសិនបើមនុស្សដោយការខិតខំរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានប្រសិទ្ធភាព ។ ឬ (2) ដូច្នេះដើម្បីគិតពីរង្វាន់ ឈប់គិតពីព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំសូមផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿរំពឹងថានឹងមានព្រះពរពីព្រះ ថាការប្រើប្រាស់កាន់តែប្រសើរឡើងដែលពួកគេបានធ្វើពីព្រះគុណពីមុន នោះព្រះគុណខាងក្រោមនឹងកាន់តែច្រើនឡើង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ការប្រើក៏មកពីព្រះអម្ចាស់ដែរ ហើយរង្វាន់នេះកើតចេញពីសេចក្តីសប្បុរសដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ទ្រង់ ។ ហើយពួកគេប្រើប្រាស់ខុសពីភាពខុសគ្នារវាងប្រតិបត្តិការ និងការសហការដោយអចេតនា ។

Augustine ពិតជាប្រើវា ប៉ុន្តែសម្រួលវាជាមួយនឹងនិយមន័យសមរម្យមួយ ៖ ព្រះដោយការសហការគ្នាដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលដោយប្រតិបត្តិការដែលលោកបានចាប់ផ្តើម ។ វាគឺជាព្រះគុណដូចគ្នាប៉ុន្តែជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់វាបានផ្លាស់ប្តូរឱ្យសមនឹងរបៀបផ្សេងគ្នានៃឥទ្ធិពលរបស់វា ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាកើតឡើងថា ទ្រង់មិនបែងចែកវារវាងព្រះ និងយើង ហាក់ដូចជាមកពីចលនាបុគ្គលនីមួយៗ ការរួបរួមគ្នារវាងគ្នានឹងគ្នាបានកើតឡើង ប៉ុន្តែទ្រង់កំពុងកត់សម្គាល់ពីការគុណនៃគុណ ។ អ្វីដែលគាត់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទាក់ទងនឹងរឿងនេះ ៖ អំណោយជាច្រើននៃព្រះមានមុនពីចិត្តសប្បុរសរបស់មនុស្ស ដែលជាអំណោយរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ពីនេះវាដូចខាងក្រោមថាឆន្ទៈមិនត្រូវបានទុកអ្វីដើម្បីទាមទារសម្រាប់ខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ នេះប៉ូលបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ ។ ក្រោយពីគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា "គឺជាព្រះដែលធ្វើការក្នុងចិត្តយើងដើម្បីនឹងសម្រេច" គាត់បានបន្តថាគាត់ធ្វើទាំងពីរ "ដើម្បីសេចក្តីរីករាយរបស់គាត់" [ភីលីព. ២:១៣] ។ តាមរយៈពាក្យនេះ គាត់មានន័យថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះត្រូវបានផ្តល់

ដោយសេរី ។ ចំពោះរឿងនេះ មារសត្រូវរបស់យើងតែងតែនិយាយថា បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលយកព្រះគុណដំបូងហើយ នោះការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងផ្ទាល់នឹងសហការជាមួយនឹងព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ ។ ចំពោះការនេះ ខ្ញុំបានឆ្លើយតបថា ៖ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា បន្ទាប់ពីយើងបានដោយអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ម្តងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីគោរពតាមសេចក្តីសុចរិត នោះយើងបន្តទៅមុខដោយអំណាចរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយមានទំនោរទៅតាមការប្រព្រឹត្តនៃព្រះគុណ នោះខ្ញុំមិនទទួលបានផលអ្វីឡើយ ។ សម្រាប់វាប្រាកដណាស់ថាកន្លែងណាដែលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់សោយរាជ្យ នោះមានការត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរពតាម ។ តើការត្រៀមខ្លួននេះមកពីណា? តើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលប្រកាន់ខ្ជាប់ដោយខ្លួនឯង ចិញ្ចឹមនូវទំនោរទៅរកការស្តាប់បង្គាប់ដែលទ្រង់បានបង្កើតដំបូង ហើយពង្រឹងភាពខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្លួនដើម្បីតស៊ូទេឬ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា មនុស្សមានអំណាចក្នុងខ្លួនគាត់ដើម្បីធ្វើការជាដៃគូជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះពួកគេកំពុងបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងយ៉ាងវេទនាបំផុត ។

12. មនុស្សមិនអាចសន្មតខ្លួនឯងបាន សូម្បីតែការងារល្អតែមួយ ក្រៅពីព្រះគុណរបស់ព្រះដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ

ពួកគេបានក្លែងបន្លំចំពោះការនិយាយរបស់សាវ័កថា ៖ «ខ្ញុំបានធ្វើការច្រើនជាងពួកគេទាំងអស់ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគុណនៃព្រះដែលនៅជាមួយនឹងខ្ញុំទេ» [១ កូរិនថូស ១៥:១០] នេះជារបៀបដែលពួកគេយល់ ៖ ដោយសារប៉ុលអាចមើលទៅហាក់ដូចជាក្រអឺតក្រទមពេកក្នុងការនិយាយថាគាត់ពេញចិត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះគាត់បានកែតម្រូវការថ្លែងរបស់គាត់ដោយការគោរពចំពោះព្រះគុណ

របស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានធ្វើបែបនេះដើម្បីហៅខ្លួនគាត់ថាជាអ្នករួមការងារ ដោយព្រះគុណ ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលបុរសល្អជាច្រើននាក់ផ្សេងទៀត បានជំពប់ដួលលើចំបើងនេះ ។ សាវ័កមិនបានសរសេរថា ព្រះគុណនៃព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើការជាមួយនឹងគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់ធ្វើជាដៃគូក្នុងកិច្ចការនោះទេ ។

ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈការកែតម្រូវនេះ ទាំងអស់សម្រាប់កម្លាំងពលកម្មទៅកាន់ព្រះគុណតែមួយ ។ គាត់និយាយថា ៖ «មិនមែនជាខ្ញុំទេដែលបានធ្វើការ ប៉ុន្តែជាព្រះគុណនៃព្រះដែលមាននៅជាមួយខ្ញុំ» ។ [១កូរិន ១៥:១០] ឥឡូវនេះ ភាពមិនច្បាស់លាស់នៃការបញ្ចេញមតិបានបញ្ឆោតពួកគេ ប៉ុន្តែជាពិសេសជាងនេះទៅទៀត ការបកប្រែឡាតាំងដែលមិនសមហេតុផល ដែលកម្លាំងនៃអត្ថបទភាសាក្រិចត្រូវបានខកខាន ។

បើអ្នកបកប្រែពាក្យនេះជាពាក្យ គាត់មិននិយាយថាព្រះគុណជាអ្នករួមការងារជាមួយគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែថាព្រះគុណដែលមានវត្តមានជាមួយគាត់គឺជាបុព្វហេតុនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ អូហ្គាស្ទីន បង្រៀនរឿងនេះយ៉ាងច្បាស់ ទោះបីជាគាត់និយាយយ៉ាងខ្លីនៅពេលគាត់និយាយដូចតទៅ ៖ «សុច្ឆន្ទៈរបស់មនុស្សមានមុនអំណោយជាច្រើនរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់នោះទេ ។ ឆន្ទៈដែលមានមុនគឺខ្លួនវាផ្ទាល់ក្នុងចំណោមអំណោយទាំងនេះ ។ ហេតុផលបន្ទាប់មកដូចតទៅ: សម្រាប់វាត្រូវបានសរសេរថា « សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ទន្ទឹងចាំខ្ញុំ» [ទំនុក. ៥៩: ១០ ទំនុកដំកើង ៥៨:១១] ។ ហើយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងមកតាមខ្ញុំ ។ [ទំនុក.២៣:៦] ព្រះគុណទន្ទឹងរង់ចាំមនុស្សមិនស្ម័គ្រចាគាត់នឹង ។ វាធ្វើតាមគាត់សុខចិត្តថាគាត់នឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ» ។ Bernard យល់ស្របជាមួយ Augustine នៅពេលដែលគាត់ធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំនិយាយដូចនេះ ៖ «

សូមទាញខ្ញុំមក ទោះមិនចង់ក៏ដោយ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមានឆន្ទៈ។ ទាញខ្ញុំដោយជើង យឺតដើម្បីធ្វើឱ្យខ្ញុំរត់ ។

13. Augustine ក៏ទទួលស្គាល់ថាមិនមានសកម្មភាពឯករាជ្យនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ

ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ Augustine និយាយតាមពាក្យរបស់គាត់ ក្រែងពួក Pelagians នៃជំនាន់របស់យើងផ្ទាល់ ពោលគឺពួក Sophists នៃ Sorbonne តាមទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេ ចោទប្រកាន់ថា វត្ថុបុរាណទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងយើង ។ នៅក្នុងរឿងនេះពួកគេច្បាស់ជាធ្វើត្រាប់តាមឪពុករបស់ពួកគេឈ្មោះ Pelagius ដែល Augustine ខ្លួនឯងត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យចូលសង្វៀនតែមួយ ។ នៅក្នុងសន្ទិសញ្ញារបស់គាត់ស្តីពី Rebuke and Grace to Valentinus, Augustine ចាត់ទុកយ៉ាងពេញលេញនូវអ្វីដែលខ្ញុំនឹងយោងនៅទីនេះដោយសង្ខេប ប៉ុន្តែនៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ព្រះគុណនៃការតស៊ូក្នុងអំពើល្អនឹងត្រូវបានប្រទានដល់អ័ដាម ប្រសិនបើគាត់មានឆន្ទៈដូច្នេះ ។វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដើម្បីឱ្យយើងអាចនិងដោយឆន្ទៈអាចយកឈ្នះការ concupiscence ។ ដូច្នេះ គាត់មានសមត្ថភាព បើគាត់មានឆន្ទៈ ប៉ុន្តែគាត់មិនហ៊ានថាគាត់អាចធ្វើបានទេ ។ ចំពោះយើង វាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទាំងឆន្ទៈ និងដើម្បីអាច ។ សេរីភាពដើមគឺមិនអាចធ្វើបាប; ប៉ុន្តែរបស់យើងគឺធំជាង មិនអាចធ្វើបាបបានទេ ។ ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចគិតថាគាត់កំពុងនិយាយអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះដើម្បីកើតឡើងបន្ទាប់ពីអមតៈដូចដែល Lombard បកស្រាយវាខុសនោះ Augustine មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមកបានដកការសង្ស័យនេះ ។ គាត់និយាយថា ៖ « ប្រាកដណាស់ឆន្ទៈរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានដាស់តឿនដោយព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ថាពួកគេអាចដោយសារពួកគេមានឆន្ទៈដូច្នេះ ហើយពួកគេនឹងដោយសារព្រះបាននាំមកនូវការដែលពួកគេមានឆន្ទៈដូច្នេះ ។ ឥឡូវនេះ ឧបមាថា នៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយដ៏ធំបែបនេះ ដែលទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អំណាចរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីគាបសង្កត់ភាពរីករាយ [២កូរិន. 12:9] ឆន្ទៈរបស់ពួកគេត្រូវបានទុកអោយពួកគេតាមលំដាប់លំដោយ ដោយមានជំនួយពីព្រះ ដើម្បីអាចប្រសិនបើពួកគេចង់ ហើយថាព្រះមិនធ្វើការនៅក្នុងពួកគេដែលពួកគេចង់បាន: ក្នុងចំណោមការល្បួងជាច្រើននោះឆន្ទៈខ្លួនឯងនឹងចុះចាញ់ដោយភាពទន់ខ្សោយ ហើយដោយហេតុផលនោះពួកគេមិនអាចស៊ូទ្រាំបាន ។ ដូច្នេះហើយ ជំនួយត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យភាពទន់ខ្សោយនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ដើម្បីផ្លាស់ទីវាដោយឥតងាករេ និងមិនដាច់ពីគ្នាដោយព្រះគុណដ៏ទេវភាព ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពទន់ខ្សោយរបស់វាដ៏អស្ចារ្យ មិនឱ្យវាបរាជ័យឡើយ ។ បន្ទាប់មក គាត់ពិភាក្សាកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលចិត្តនៃភាពចាំបាច់របស់យើងឆ្លើយតបចំពោះព្រះ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើការលើពួកគេ ។ ពិតមែន គាត់មានប្រសាសន៍ថា ព្រះអម្ចាស់ទាញមនុស្សមកតាមឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួន ឆន្ទៈដែលខ្លួនបានធ្វើ ។ ឥឡូវនេះ យើងមានទីបន្ទាល់ពីបបូរមាត់របស់ Augustine ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បានជាពិសេស ៖ មិនត្រឹមតែត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះគុណដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលដោយជម្រើសដោយសេរីរបស់នរណាម្នាក់អាចនឹងត្រូវបានទទួលយក ឬបដិសេធ ប៉ុន្តែ នេះជាព្រះគុណដែលបង្កើតបានទាំងជម្រើស និងឆន្ទៈក្នុងចិត្ត ដូច្នេះ អំពើល្អណាក៏បានកើតឡើងជាផលនៃព្រះគុណ ។ ហើយវាគ្មានឆន្ទៈណាផ្សេងទៀតដែលគោរពតាមវាលើកលែងតែឆន្ទៈដែលខ្លួនបានធ្វើ ។ ក៏មានពាក្យរបស់ Augustine ពីកន្លែង

ផ្សេងទៀតផងដែរ ៖ «ព្រះគុណតែមួយគត់នាំមកនូវរាល់កិច្ចការល្អនៅក្នុងយើង ។

14. Augustine មិនលុបបំបាត់ឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើព្រះ

គុណនៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់និយាយថាឆន្ទៈមិនត្រូវបានដកចេញដោយព្រះគុណទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរពីអាក្រក់ទៅជាល្អ ហើយជួយនៅពេលដែលវាល្អ ។ ដោយហេតុនេះ លោកមានន័យថាមនុស្សមិនត្រូវបានរួមចំណែកដោយគ្មានចលនានៃបេះដូងដូចជាដោយកម្លាំងពីខាងក្រៅ; ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ទទួលឥទ្ធិពលពីខាងក្នុង ដែលគាត់ស្តាប់បង្គាប់អស់ពីចិត្ត ។ Augustine សរសេរទៅ Boniface ថាព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយ៉ាងពិសេស និងដោយសេរីដល់អ្នកជ្រើសរើសតាមរបៀបនេះ ៖ «យើងដឹងថា ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ទេ ។ ដល់អ្នកដែលគេឲ្យនោះ មិនត្រូវឲ្យតាមកុសលកម្ម ឬតាមកុសលនៃចិត្តទេ គឺឲ្យដោយសេរី ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលវាមិនត្រូវបានប្រទានមក យើងដឹងថា វាគឺដោយសារតែការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ ដែលវាមិនត្រូវបានប្រទានមក» ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រដដែលនោះ គាត់បានជំទាស់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះទស្សនៈដែលថា ព្រះគុណជាបន្តបន្ទាប់ត្រូវបានផ្តល់សម្រាប់គុណសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ពីព្រោះដោយមិនបដិសេធព្រះគុណដំបូងនោះពួកគេបង្ហាញពីភាពសក្តិសម ។ សម្រាប់គាត់នឹងឱ្យ Pelagius សារភាពថាព្រះគុណគឺជាការចាំបាច់សម្រាប់រាល់សកម្មភាពរបស់យើងហើយមិននៅក្នុងការបង់ប្រាក់សម្រាប់ការងាររបស់យើងដើម្បីឱ្យវាពិតជាព្រះគុណ ។ ប៉ុន្តែបញ្ហានេះមិនអាចត្រូវបានសង្ខេបជាទម្រង់ខ្លីជាងក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃស្បៃវែកៅ On

Rebuke and Grace to Valentinus ឡើយ ។ នៅទីនោះ Augustine បង្រៀនដំបូងថា: ឆន្ទៈរបស់មនុស្សមិនទទួលបានព្រះគុណដោយសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែទទួលបានសេរីភាពដោយព្រះគុណ ។ នៅពេលដែលគាត់មានអារម្មណ៍រីករាយត្រូវបានចែកចាយតាមរយៈព្រះគុណដូចគ្នា; ឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីស៊ូទ្រាំ ។ វាត្រូវបានពង្រឹងដោយកម្លាំងដែលមិនអាចយកឈ្នះបាន; គ្រប់គ្រងដោយព្រះគុណ; វាមិនដែលវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះគុណលះបង់វា វានឹងធ្លាក់ចុះភ្លាមៗ ។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាត្រូវបានប្រែទៅជាល្អ ហើយពេលដែលបានប្រែចិត្ត វានឹងបន្តនៅក្នុងសេចក្តីល្អ ទិសដៅរបស់មនុស្សឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីល្អ ហើយបន្ទាប់ពីទិសដៅនោះ ការបន្តរបស់វានៅក្នុងសេចក្តីល្អ គឺអាស្រ័យតែលើឆន្ទៈរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ មិនមែនលើគុណសម្បត្តិណាមួយរបស់មនុស្សឡើយ ។ ដូច្នេះហើយនៅតែមានឆន្ទៈសេរីបែបនេះសម្រាប់មនុស្ស ប្រសិនបើយើងចង់ហៅវា ដូចដែលគាត់បានពិពណ៌នានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ ថា លើកលែងតែតាមរយៈព្រះគុណ ឆន្ទៈមិនអាចប្រែចិត្តជឿលើព្រះ ឬនៅក្នុងព្រះបានឡើយ ។ ហើយអ្វីក៏ដោយដែលវាអាចធ្វើបានដូច្នេះវាអាចធ្វើបានតែតាមរយៈព្រះគុណ ។

ជំពូក IV

របៀបដែលព្រះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស

(មនុស្សនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អារក្សសាតាំង ៖ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្ហាញថាព្រះប្រើសាតាំងកំពុងធ្វើឱ្យចិត្តនៃការស្តីបន្ទោស I-5)

1. មនុស្សឈរនៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្ស ហើយពិតជាមានឆន្ទៈ

លុះត្រាតែខ្ញុំយល់ខុស នោះយើងបានបង្ហាញភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ថា មនុស្សត្រូវជាប់ឃុំឃាំងដោយនឹមនៃអំពើបាប ដែលគាត់មិនអាចពីធម្មជាតិរបស់គាត់បានមិនប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អតាមរយៈការតាំងចិត្ត ឬតស៊ូដោយការប្រឹងប្រែងនោះទេ។ លើសពីនេះ យើងបានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នារវាងការបង្ខិតបង្ខំ និងភាពចាំបាច់ ដែលវាហាក់ដូចជាមនុស្សនោះ ខណៈពេលដែលគាត់ធ្វើបាបនៃភាពចាំបាច់ ប៉ុន្តែអំពើបាបមិនតិចទេដោយស្មគ្រចិត្ត ។ប៉ុន្តែ ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានចងជាប់នឹងអារក្ស គាត់ហាក់ដូចជាត្រូវបានធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់អារក្សច្រើនជាងដោយខ្លួនគាត់ ។ ដូច្នេះ វានៅតែមានសម្រាប់យើងដើម្បីកំណត់ផ្នែកនៃអារក្សនិងផ្នែករបស់មនុស្សនៅក្នុងសកម្មភាព ។ បន្ទាប់មក យើងត្រូវតែឆ្លើយសំណួរថា តើយើងគួរសរសេរទៅព្រះផ្នែកណាមួយនៃអំពើអាក្រក់ ដែលព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់ថា សកម្មភាពខ្លះនៃការធ្វើអន្តរាគមន៍របស់ទ្រង់ ។ នៅកន្លែងណាមួយ Augustine ប្រៀបធៀបឆន្ទៈរបស់មនុស្សទៅនឹងសេះដែលកំពុងរង់ចាំការបញ្ជារបស់អ្នកជិះរបស់វា ហើយព្រះជាម្ចាស់ និងអារក្សទៅនឹងអ្នកជិះរបស់វា ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ប្រសិនបើព្រះគង់នៅខាងក្រៅ នោះជាអ្នកជិះល្មមហើយមានជំនាញ ទ្រង់ណែនាំវាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ជំរុញវាបើយឺតពេក ពិនិត្យមើលថា

វាលឿនពេក ឬក៏ទប់មិនបាន ។ ព្រៃបង្ក្រាបវាបើវាព្រួល ហើយនាំវាទៅរកផ្លូវត្រូវ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអារក្សជិះវា នោះវានឹងបង្ខំវាឱ្យឆ្ងាយពីផ្លូវដូចជាអ្នកជិះលីឡើ ហើយបង្ខំវាទៅក្នុងប្រឡាយ ទម្លាក់វាពីលើច្រាំងថ្មចោទ ហើយរុញច្រានវាឱ្យមានភាពរឹងរូស និងកាចសាហាវ» ។ ដោយសារការប្រៀបធៀបដ៏ល្អជាងនេះមិនបានគិតមកដល់ទេ យើងនឹងពេញចិត្តនឹងការប្រៀបធៀបមួយនេះសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន ។ វាត្រូវបានគេនិយាយថាឆន្ទៈរបស់មនុស្សធម្មជាតិគឺស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់អារក្សហើយត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយវា ។ នេះមិនមានន័យថា ដូចជាទាសករដែលមិនចង់ត្រូវបង្ខំដោយចៅហ្វាយនាយរបស់ពួកគេឱ្យស្តាប់បង្គាប់ ឆន្ទៈរបស់យើង ទោះជាមានការស្ទាក់ស្ទើរ និងទប់ទល់ក៏ដោយ ក៏ត្រូវបង្ខំឱ្យទទួលបញ្ជាពីអារក្ស ។ វាមានន័យជាងថាឆន្ទៈ ដែលទាក់ទាញដោយល្បិចរបស់សាតាំង នៃភាពចាំបាច់នោះ គោរពប្រតិបត្តិដោយគោរពតាមការដឹកនាំរបស់វាទាំងអស់ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិនសមនឹងទទួលការដឹកនាំដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បានបោះបង់ចោល ដោយគ្រាន់តែវិនិច្ឆ័យទោសចំពោះទង្វើរបស់សាតាំង ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កនិយាយថា «ព្រះនៃលោកីយ៍នេះបានធ្វើឲ្យងងឹតភ្នែកដល់គំនិតរបស់អ្នកមិនជឿ» ដែលត្រូវបំផ្លាញ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេមើលឃើញពន្លឺនៃដំណឹងល្អ [II កូរិន.4:4] ហើយនៅក្នុង កន្លែងមួយទៀតដែលគាត់«គឺជាកន្លែងធ្វើការនៅក្នុងកូនប្រុសដែលមិនស្តាប់បង្គាប់» [អេភេសូរ ២:២] ។ ការបិទភ្នែកនូវអំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ដែលកើតឡើងពីវាត្រូវបានគេហៅថា "កិច្ចការរបស់សាតាំង" ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ បុព្វហេតុរបស់ពួកគេគឺមិនត្រូវបានស្វែងរកពីខាងក្រៅឆន្ទៈរបស់មនុស្ស

នោះទេ ដែលឫសនៃអំពើអាក្រក់បានផុសឡើង ហើយនៅលើគ្រឹះនៃគររបស់សាតាំង ពោលគឺអំពើបាប ។

2. ព្រះ សាតាំង និងមនុស្សសកម្មនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា

ខុសគ្នាឆ្ងាយគឺរបៀបនៃសកម្មភាពរបស់ព្រះក្នុងរឿងបែបនេះ ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យរឿងនេះកាន់តែច្បាស់ដល់យើង យើងអាចយកជាឧទាហរណ៍ពីគ្រោះមហន្តរាយដែលកើតឡើងដោយពួកខាល់ដេមកលើយ៉ូបបុរសដ៏វិសុទ្ធ នៅពេលដែលពួកគេបានសម្លាប់អ្នកគង្វាលរបស់គាត់ ហើយដោយសត្រូវបានបំផ្លាញហ្វូងចៀមរបស់គាត់ [យ៉ូប 1:17] ។ ឥឡូវនេះ អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេគឺច្បាស់ណាស់ ។ សាតាំងក៏មិនធ្វើអ្វីក្នុងកិច្ចការនោះដែរ ដ្បិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របានចែងថា អ្វីៗទាំងអស់កើតចេញពីវា [យ៉ូប ១:១២] ប៉ុន្តែយ៉ូបខ្លួនឯងទទួលស្គាល់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងនោះ ដោយនិយាយថាទ្រង់បានដកយកនូវអ្វីដែលបានរឹបអូសតាមរយៈពួកខាល់ដេ [យ៉ូប ១:២១] ។ តើយើងអាចចាត់ទុកកិច្ចការដូចគ្នានេះរបស់ព្រះចំពោះសាតាំង និងមនុស្សជាអ្នកនិពន្ធដោយរបៀបណា ដោយមិនដោះសារសាតាំងថាមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ ឬធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកនិពន្ធនៃអំពើអាក្រក់ដោយរបៀបណា ។ ងាយស្រួលបើយើងគិតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយបន្ទាប់មករបៀបនៃការសម្តែង ។ គោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺដើម្បីអនុវត្តការអត់ធ្មត់របស់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដោយគ្រោះមហន្តរាយ សាតាំងព្យាយាមទទួលបានដើម្បីជំរុញគាត់ឱ្យអស់សង្ឃឹម; ជនជាតិខាល់ដេព្យាយាមដើម្បីទទួលបានផលចំណេញពីទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃផ្ទុយនឹងច្បាប់ និងសិទ្ធិ ។ អស្ចារ្យណាស់គឺភាពចម្រុះនៃគោលបំណង ដែលបញ្ជាក់យ៉ាងមុតមាំនូវទង្វើនេះ ។ មិនមានអ្វីខុសគ្នាតិចជាងនេះទេ ។ ព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឱ្យសាតាំងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ។

ទ្រង់បានប្រគល់ពួកខាល់ដេឲ្យត្រូវសាតាំងជំរុញ ដោយបានជ្រើសរើសពួកគេធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់សម្រាប់កិច្ចការនេះ ។ សាតាំងដែលមានព្រួញពុលរបស់វាបានដាស់ចិត្តគំនិតអាក្រក់របស់ជនជាតិខាល់ដេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នោះ ។ ពួកគេចូលទៅក្នុងអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងឆ្កួតលីលា ហើយពួកគេដាក់ទោសសមាជិកទាំងអស់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេខូចឈ្មោះដោយបទឧក្រិដ្ឋ ។ ដូច្នេះ សាតាំងត្រូវបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមការបន្ទោសលើអ្នកដែលវាអនុវត្តរជ្ជកាលរបស់វា នោះគឺជារជ្ជកាលនៃអំពើទុច្ចរិត ។ ព្រះក៏ត្រូវបានគេនិយាយថាធ្វើតាមរបៀបរបស់ទ្រង់ ដោយសាតាំងខ្លួនឯង ដោយសារវាជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ពត់ខ្លួនវានៅទីនេះ ហើយនៅត្រង់ករបស់វា ហើយបញ្ជាឱ្យអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ទីនេះ សកម្មភាពសកលរបស់ព្រះ ដែលសត្វទាំងអស់ត្រូវបានទ្រទ្រង់ ដូច្នេះទទួលបានថាមពលដើម្បីធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ។ ខ្ញុំនិយាយតែពីសកម្មភាពពិសេសនោះដែលមាននៅក្នុងរាល់ការប្រព្រឹត្តជាក់លាក់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងឃើញថាមិនមានភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នាក្នុងការចាត់ចែងកិច្ចការដូចគ្នាចំពោះព្រះ សាតាំង និងមនុស្សឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ភាពខុសប្លែកគ្នាក្នុងគោលបំណង និងលក្ខណៈធ្វើឱ្យសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះភ្លឺឡើងដោយឥតសៅហ្មងនៅទីនោះ ខណៈពេលដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់សាតាំង និងមនុស្សក្បត់ដោយភាពអាម៉ាស់របស់វាផ្ទាល់ ។

3. តើ "ភាពឈឺចាប់" មានន័យដូចម្តេច?

ជួនកាល ចាស់ទុំក្នុងក្រុមជំនុំបានកាត់បន្ថយយ៉ាងច្បាស់លាស់ពីការសារភាពការពិតដ៏សាមញ្ញមួយ ពីព្រោះពួកគេខ្លាចថាពួកគេអាចបើកផ្លូវសម្រាប់អ្នកដែលមិនចេះនិយាយដើម្បីនិយាយដោយមិនគោរពពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ នៅពេលខ្ញុំយល់

ស្របដោយអស់ពីចិត្តចំពោះភាពស្លប់ស្ងាត់នេះ តើខ្ញុំយល់ថាវាមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីទេ ប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន ។ ពេលខ្លះសូម្បីតែ Augustine ក៏មិនរួចពីអបិយជំនឿនោះដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់និយាយថាការរីងរួស និងការខ្វាក់មិនសំដៅលើសកម្មភាពរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែទៅលើការដឹងមុនរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែការបង្ហាញបទគម្ពីរជាច្រើនមិនទទួលស្គាល់នូវភាពទន់ខ្សោយទាំងនេះទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាអ្វីដែលលើសពីការដឹងមុនរបស់ព្រះគឺពាក់ព័ន្ធទៅទៀត ។ ហើយ Augustine ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់នៅក្នុងប្រឆាំងនឹង Julian ស្បៃវភៅ V ប្រកែកយ៉ាងខ្លាំងថា អំពើបាបកើតឡើងមិនត្រឹមតែដោយការអនុញ្ញាត និងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយកម្លាំងរបស់គាត់ ដែលជាប្រភេទនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តពីមុនមក ។ ដូចគ្នានេះដែរ អ្វីដែលពួកគេរាយការណ៍អំពីការអនុញ្ញាតគឺខ្សោយពេកក្នុងការឈរ ។ ជាញឹកញាប់ណាស់ ព្រះត្រូវបានគេនិយាយថា ខ្វាក់និងរឹងរួស ស្តីបន្ទោស បង្វែរ ទំនោរ និងជំរុញចិត្តរបស់ពួកគេ [អេសាយ ៦:១០] ដូចដែលខ្ញុំបានបង្រៀនយ៉ាងពេញលេញនៅកន្លែងផ្សេង ។ ធម្មជាតិនៃសកម្មភាពនេះ គឺមិនអាចពន្យល់បានទេ ប្រសិនបើយើងជ្រកកោនក្នុងការដឹងជាមុន ឬការអនុញ្ញាត ។ ដូច្នេះ យើងឆ្លើយថា វាកើតឡើងតាមពីរយ៉ាង ។ ដ្បិតក្រោយពីពន្លឺរបស់លោកបានរសាយទៅហើយ នោះគ្មានអ្វីក្រៅពីភាពងងឹតនិងភាពងងឹតភ្នែកឡើយ ។ ពេលដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះត្រូវបានដកចេញ ចិត្តរបស់យើងរឹងជាថ្ម ។ ពេលការណែនាំរបស់គាត់ឈប់ធ្វើ នោះគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងភាពឆោតល្ងង់ ។ យ៉ាងនេះហើយបានជាពោលយ៉ាងនេះថា លោកខ្វាក់ភ្នែករឹងមាំ និងពត់ខ្លួនអស់អ្នកណាដែលលោកដកអំណាចនៃការមើលឃើញ ប្រតិបត្តិ

តាមត្រូវ ។វិធីទីពីរ ដែលខិតទៅជិតអត្ថន័យដ៏ត្រឹមត្រូវនៃពាក្យ គឺថា ដើម្បីអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យរបស់វា តាមរយៈសាតាំងជាអ្នកបម្រើសេចក្តីក្រោធរបស់វា ព្រះកំណត់គោលបំណងរបស់មនុស្សតាមដែលវាពេញចិត្ត ដាស់ឆន្ទៈរបស់ពួកគេ និងពង្រឹងការខិតខំរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ម៉ូសេ នៅពេលដែលគាត់ប្រាប់ថា ស្តេចស៊ីហុន មិនបានថ្លែងប្រាប់ប្រជាជន ដោយសារព្រះបានធ្វើឱ្យវិញ្ញាណរបស់គាត់រឹង ហើយធ្វើឱ្យដួងចិត្តរបស់គាត់រឹងរូស ភ្លាមៗនោះគាត់បានបន្ថែមគោលបំណងនៃផែនការរបស់ទ្រង់ថា ដូចទ្រង់មានបន្ទូលថា "ទ្រង់នឹងប្រគល់ទ្រង់មកក្នុងដៃរបស់យើង " [ចោទិ. ២:៣០] ។ ដូច្នេះ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យស៊ីហុនបំផ្លាញ ទ្រង់បានរៀបចំការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ទ្រង់ដោយចិត្តរឹងរូស ។

4. គំរូក្នុងបទគម្ពីរអំពីរបៀបដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលគ្មានព្រះ

តាមវិធីទីមួយ នេះហាក់ដូចជាត្រូវបានគេនិយាយថា៖ «គាត់ដកពាក្យសម្តីចេញពីអ្នកដែលមានសេចក្តីពិត ហើយបង្អត់អ្នកចាស់ទុំពីហេតុផល» [យ៉ូប ១២:២០, cf. អ៊ីសេក ។ ៧:២៦] ។ «ទ្រង់យកចិត្តពីអស់អ្នកដែលមានអំណាចលើប្រជាជនក្នុងស្រុក ហើយធ្វើឲ្យគេវង្វេងក្នុងការខ្ជះខ្ជាយឥតស្រាកស្រាន្ត» ។ [យ៉ូប ១២:២៤, ទំនុក. 107:40] ដូចគ្នាដែរថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំឆ្គត ហើយធ្វើឲ្យចិត្តយើងរឹងមាំ ដើម្បីកុំឲ្យយើងខ្លាចទ្រង់"? [អ៊ីសា ។ ៦៣:១៧] វគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះបង្ហាញថាមនុស្សប្រភេទណាដែលព្រះបង្កើតដោយការបោះបង់ចោលពួកគេ ជាជាងរបៀបដែលលោកបំពេញកិច្ចការរបស់លោកក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែមានទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតដែលហួសពីការទាំងនេះ ។ ជាឧទាហរណ៍ នោះគឺជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យព្រះចៅផារ៉ោនរឹងរូស៖ «ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យបេះដូងគាត់រឹង... ដូច្នេះ គាត់នឹងមិនឮអ្នក [និក្ខមនំ ៧:

៣-៤] ហើយឲ្យប្រជាជនចេញទៅ» [និក្ខ. ៤:២១]។ ក្រោយមក គាត់បាន
និយាយថាគាត់បានធ្វើឲ្យព្រះរាជា«ធ្ងន់» [និក្ខ. ១០:១] ហើយ«រឹង»។ [និក្ខម
នំ ១០:២០, ២៧, ១១:១០; ១៤:៨]។ តើគាត់រឹងវាដោយមិនបន្ធន់វាទេ?
នេះជាការពិត ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើអ្វីបន្ថែមទៀត។ ទ្រង់បានបង្វែរព្រះចៅផារ៉ោន
ទៅមារសាតាំង ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពរឹងចចេសនៃសុជន់របស់វា។ នេះជាមូល
ហេតុដែលគាត់ធ្លាប់និយាយថា "ខ្ញុំនឹងទប់ចិត្តគាត់" [និក្ខ. ៤:២១]។ ប្រជា
ជនចេញពីស្រុកអេស៊ីប។ ក្នុងនាមជាខ្មាំងសត្រូវ អ្នករស់នៅក្នុងតំបន់មកជួប
ពួកគេ។ តើអ្វីបានបំផុសគំនិតពួកគេ? ពិតប្រាកដណាស់ លោកម៉ូសេបាន
ប្រកាសទៅកាន់ប្រជាជនថា វាគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលធ្វើអោយចិត្តរបស់ពួកគេរឹង
ប៉ឹង។ ២:៣0]។ តាមពិត ហោរាដែលបានរៀបរាប់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នានេះ
មានប្រសាសន៍ថា៖ «ទ្រង់បានបង្វែរចិត្តគេឲ្យស្អប់រាស្ត្រទ្រង់» [ទំនុក. ១០៥:
២៥]។ ឥឡូវនេះ អ្នកមិនអាចនិយាយថា ពួកគេបានជំពប់ដួលដោយសារការ
មិនទទួលយកដំបូន្មានរបស់ព្រះឡើយ។ ប្រសិនបើពួកគេ «រឹងរូស» ហើយ «
ប្រែ» នោះ ពួកគេមានចេតនាកោងទៅនឹងរឿងនោះ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលណា
ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស តើទ្រង់ប្រព្រឹត្តដោយរបៀប
ណាតាមការបន្ទោសនោះ? ដើម្បីអោយអ្នកណាម្នាក់មើលឃើញថាអំណាចនៃ
ការប្រហារជីវិតគឺនៅជាមួយគាត់ខណៈពេលដែលពួកគេគ្រាន់តែផ្តល់សេវាកម្ម។
ដូច្នោះហើយ គម្រោងធ្វើជាអន្ទាក់ចាប់ [អេសេ.១២:១៣; ១៧:២0] បន្ទាប់មក
ជាញញួរដើម្បីបំបែកពួកអ៊ីស្រាអែល [យេរេមា.50:23]។ ប៉ុន្តែ គាត់បាន
ប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់មិនបានឈរដោយស្ងៀមស្ងាត់ ពេលគាត់ហៅ
Sennacherib ថាជាពូថៅ [អ៊ីសា. 10:15] ដែលមានគោលបំណង និង

ជំរុញដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដើម្បីកាត់ពួកគេចុះ ។ នៅកន្លែងមួយទៀត Augustine កំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីបញ្ហាដូចតទៅ ៖ « ការពិតដែលមនុស្សធ្វើបាបគឺជាអំពើរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ថាគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអំពើបាប ឬដែលមកពីព្រះចេស្តានៃព្រះ ដែលញែកភាពងងឹតតាមចិត្តរបស់ទ្រង់ ។

5. សាតាំងក៏ត្រូវបម្រើព្រះដែរ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វគ្គមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថាសាតាំងធ្វើអន្តរាគមន៍ដើម្បីជំរុញឱ្យមានការតិះដៀលនៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ដោយការឧបត្ថម្ភរបស់វាកំណត់ពួកគេដល់ទីបញ្ចប់ឬមួយផ្សេងទៀត ។ សម្រាប់នៅក្នុងសាំយូអែល គេតែងតែនិយាយថា « វិញ្ញាណអាក្រក់របស់ព្រះអម្ចាស់» និង « វិញ្ញាណអាក្រក់ពីព្រះអម្ចាស់ » បាន «ចាប់» ឬ « បានចេញពី» សូល [អ៊ីសាម. ១៦:១៤; ១៨:១០; ១៩:៩] ។ វាជាការខុសច្បាប់ក្នុងការបញ្ជូនរឿងនេះទៅកាន់វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ វិញ្ញាណមិនបរិសុទ្ធត្រូវបានគេហៅថា « វិញ្ញាណនៃព្រះ» ដោយសារវាឆ្លើយតបនឹងឆន្ទៈ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ ហើយដើរតួជាឧបករណ៍របស់ព្រះ ជាជាងដោយខ្លួនវាជាអ្នកនិពន្ធ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ យើងគួរតែបន្ថែមនូវអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀន ៖ ការងារនៃកំហុស និងការល្បួងត្រូវបានបញ្ជូនពីព្រះ « ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលមិនបានស្តាប់តាមសេចក្តីពិតអាចជឿការភូតភរ » [២ ថែ. ២:១០-១១ cf.] ទោះជាយ៉ាងណា ក្នុងកិច្ចការតែមួយក៏តែងតែមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើ និងអ្វីដែលសាតាំង និងមនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមធ្វើ ។ ព្រះទ្រង់បង្កើតឧបករណ៍ដ៏អាក្រក់ទាំងនេះ ដែលទ្រង់កាន់នៅក្រោមដៃទ្រង់ ហើយអាចបែរទៅណាដែល

ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ដើម្បីបម្រើយុត្តិធម៌ទ្រង់ ។ ពួកគេជាមនុស្សអាក្រក់ អំពើរបស់ពួកគេនាំឲ្យកើតនូវអំពើអាក្រក់ ដែលមានកំណើតក្នុងធម្មជាតិថោកទាប ។

ការពិចារណាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការបញ្ជាក់អំពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះពីការស្តីបន្ទោស ឬកាត់ចេញនូវលេសណាមួយរបស់មនុស្សអាក្រក់ ត្រូវបានពិភាក្សារួចហើយនៅក្នុងជំពូកស្តីពីការផ្តល់ជំនួយ ។ នេះជាចេតនាតែមួយរបស់ខ្ញុំគឺជាការសង្ខេបដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលសាតាំងសោយរាជ្យក្នុងមនុស្សដែលត្រូវបន្ទោសនិងរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តទាំងពីរ

(ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះគ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅ, ៦-៨)

6. នៅក្នុងទង្វើរបស់ខ្លួនឯង មិនថាល្អ ឬអាក្រក់ យើងមិនត្រូវបានបោះចោលដោយខ្លួនឯងទេ

ទោះបីជាយើងបាននិយាយអំពីរឿងខាងលើក៏ដោយ យើងមិនទាន់បានពន្យល់ពីអ្វីដែលមនុស្សមានសេរីភាពក្នុងសកម្មភាពដែលខ្លួនគេផ្ទាល់ មិនសុចរិត ឬខូច ហើយមើលទៅលើរូបកាយជាជាងជីវិតខាងវិញ្ញាណ ។ ក្នុងរឿងបែបនេះ អ្នកខ្លះបានយល់ព្រមឱ្យគាត់មានជម្រើសដោយសេរី ច្រើនជាងនេះទៅទៀត (ខ្ញុំសង្ស័យ) ដោយសារតែពួកគេមិនជជែកតវ៉ាអំពីបញ្ហាដែលមិនសំខាន់ជាង ដោយសារតែពួកគេចង់អះអាងជារិជ្ជមាននូវអ្វីដែលពួកគេផ្តល់ឱ្យ ។ សារភាពចំពោះអស់អ្នកដែលគិតថាពួកគេគ្មានអំណាចដើម្បីបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេកាន់ចំណុចសំខាន់ដែលចាំបាច់ដើម្បីដឹងអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនគិតថាផ្នែកនេះមិនគួរត្រូវបានធ្វេសប្រហែសនោះទេ ៖ ទទួលស្គាល់ថានៅពេលណាដែលយើងត្រូវបានជម្រុញឱ្យជ្រើសរើសអ្វីមួយដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់យើង

នៅពេលណាដែលឆន្ទៈមានទំនោរទៅរករឿងនេះឬផ្ទុយទៅវិញនៅពេលណាដែលចិត្តនិងបេះដូងរបស់យើងជ្រៀសវាងអ្វីដែលនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ - នេះគឺ នៃព្រះគុណពិសេសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ កម្លាំងនៃការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះពង្រីកដល់ចំណុចនេះ ៖ មិនត្រឹមតែរឿងនោះកើតឡើងតាមដែលទ្រង់បានទាយទុកជាការចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់មនុស្សក៏ទំនោរទៅរកទីបញ្ចប់ដូចគ្នាដែរ ។ ពិតហើយ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតពីទិសដៅនៃវត្ថុខាងក្រៅ នោះយើងនឹងមិនមានការសង្ស័យទេថា ដល់កម្រិតនេះ ពួកវាត្រូវបានទុកសម្រាប់វិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងខ្ចីត្រចៀករបស់យើងចំពោះទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលប្រកាសថា ព្រះអម្ចាស់ក៏គ្រប់គ្រងចិត្តរបស់មនុស្សក្នុងរឿងខាងក្រៅផងដែរ ទាំងនេះនឹងបង្ខំយើងឱ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ទៅនឹងការជំរុញពិសេសរបស់ព្រះ ។ អ្នកណាដែលទំនោរចិត្តរបស់ជនជាតិអេស៊ីបចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យគេខ្ចីពួកគេ នឹងមានគ្រឿងសក្ការៈដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់ពួកគេ [និក្ខ. ១១:២-៣]? ពួកគេនឹងមិនដែលស្ម័គ្រចិត្តមានទំនោរដូច្នេះឡើយ ។ ដូច្នេះ គំនិតរបស់ពួកគេបានចុះចូលនឹងព្រះអម្ចាស់ ជាងការគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនឯង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើលោកយ៉ូកុបមិនត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាព្រះជាម្ចាស់តាមការពេញចិត្តរបស់គាត់បានចាត់ចែងមនុស្សផ្សេងៗទេនោះ គាត់នឹងមិននិយាយអំពីយ៉ូសែបកូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលគាត់គិតថាជាជនជាតិអេស៊ីបខ្លះថា "សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រោសអ្នកអោយឃើញនូវសេចក្តីមេត្តាករុណានៅចំពោះមុខបុរសនេះចុះ ។ [លោកុប្បត្តិ ៤៣:១៤] ។ ដូចគ្នាដែរ ដូចដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលបានសារភាពនៅក្នុងទំនុកតម្កើង នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងអាណិតដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបង្ក្រៀបចិត្តនៃប្រជាជាតិដ៏

ឃោរឃៅឱ្យមានភាពទន់ភ្លន់ [cf. ១០៦:៤៦] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលដែលសូលផ្ទុះកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង រហូតចង់ចងដៃធ្វើសង្គ្រាម មូលហេតុត្រូវបានចែងថា៖ វិញ្ញាណនៃព្រះបានជំរុញគាត់ [១សាំ.១១:៦] ។ អ្នកដែលបង្វែរគំនិតរបស់អាប់សាឡំមពីការឱបក្រសោបតាមដំបូន្មានរបស់អហ៊ីថូផែល ដែលជាធម្មតាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការអធិប្បាយ [II សាំ. ១៧:១៤]? តើអ្នកណាដែលមានទំនោរចិត្តរេរហូបោមឲ្យត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលដោយការទូន្មានរបស់យុវជន [ពង្សទី ១ ១២:១០, ១៤]? តើនរណាជាអ្នកធ្វើឲ្យប្រជាជាតិនានាពីមុនមកយ៉ាងក្លាហានឲ្យញាប់ញ័រពេលអ៊ីស្រាអែលចូលមក? សូម្បីតែស្រីពេស្យានាងរ៉ាហាបក៏បានសារភាពថា នេះជាការធ្វើដោយព្រះ [យ៉ូស្វេ. 2:9] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត អ្នកដែលទម្លាក់ចិត្តជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយការភ័យខ្លាច និងភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែអ្នកដែលគំរាមកំហែងក្នុងក្រិត្យវិន័យថានឹងប្រទានឲ្យពួកគេ «ចិត្តញាប់ញ័រ» [ចោទិយកថា ២៨:៦៥, លេវី ២៦:៣៦]?

7. ក្នុងករណីនីមួយៗ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះឈរពីលើសេរីភាពរបស់យើង

នរណាម្នាក់នឹងជំទាស់ថាទាំងនេះគឺជាឧទាហរណ៍ជាក់លាក់ចំពោះច្បាប់របស់ពួកគេដោយមិនមានន័យថាគ្រប់ករណីទាំងអស់គួរតែត្រូវបានអនុវត្តនោះទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេបញ្ជាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលខ្ញុំជំទាស់៖ ព្រះជាម្ចាស់នៅពេលណាក៏ដោយ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យធ្វើផ្លូវសម្រាប់ការផ្តល់ជំនួយរបស់ទ្រង់ពត់កោង និងបង្វែរឆន្ទៈរបស់មនុស្ស សូម្បីតែនៅក្នុងរបស់ខាងក្រៅក៏ដោយ ។ លើយពួកគេក៏មិនមានសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសដែរដែលឆន្ទៈរបស់ព្រះមិនគ្រប់គ្រងលើសេរីភាពរបស់ពួកគេឡើយ ។

មិនថាអ្នកចង់ ឬអត់ទេ បទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃបង្ខំអ្នកឱ្យដឹងថាចិត្តរបស់អ្នកត្រូវ
បានដឹកនាំដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះ ជាជាងដោយសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់
អ្នកក្នុងការជ្រើសរើស ។ នោះគឺការវិនិច្ឆ័យនិងការយល់ដឹងក្នុងរឿងសាមញ្ញ
បំផុតច្រើនតែធ្វើឱ្យអ្នកបរាជ័យ ខណៈដែលរឿងងាយនឹងធ្វើឱ្យភាពក្លាហានធ្លាក់
ចុះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងបញ្ហាដែលមិនច្បាស់លាស់ ការប្រឹក្សាដែលត្រៀមរួច
ជាស្រេចត្រូវបានផ្តល់ជូនភ្លាមៗ ។ ក្នុងរឿងធំនិងសំខាន់គឺមានភាពក្លាហាន
ដើម្បីគ្រប់គ្រងរាល់ការលំបាក ។ តាមរបៀបនេះ ខ្ញុំយល់ពីពាក្យរបស់សាឡូម៉ូន
ដែលថា ៖ «ព្រះបានបង្កើតទាំងត្រចៀកសម្រាប់ស្តាប់ និងភ្នែកដើម្បីមើល
[សុភ. 20:12 ទំ] ។ សម្រាប់គាត់ហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនបាននិយាយអំពីការបង្កើត
របស់ពួកគេ, ប៉ុន្តែជាអំណោយទានពិសេសនៃមុខងាររបស់ពួកគេ. នៅពេល
ដែលគាត់សរសេរថា "នៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់កាន់បេះដូងរបស់ស្តេច
ដូចជាទឹក ហើយបង្វែរវាទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់ចង់" [សុភាសិត 21'1] សា
ឡូម៉ូនពិតជាយល់អំពីពូជទាំងមូលនៅក្រោមប្រភេទតែមួយ ។ ប្រសិនបើឆន្ទៈ
របស់បុរសណាម្នាក់ត្រូវបានដោះលែងពីការចុះចូលទាំងអស់ ឯកសិទ្ធិនេះជាកម្ម
សិទ្ធិខាងលើទាំងអស់នៃឆន្ទៈរបស់ស្តេច ដែលនៅក្នុងវិធានការអនុវត្តការ
គ្រប់គ្រងលើឆន្ទៈរបស់អ្នកដទៃ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់ស្តេចត្រូវបានពត់
ដោយដៃរបស់ព្រះ ឆន្ទៈរបស់យើងមិនត្រូវបានលើកលែងពីលក្ខខណ្ឌនោះទេ ។
ត្រង់ចំណុចនេះ មានសុភាសិតមួយឃ្លារបស់ Augustine ពោលថា "បើសិក្សា
ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម បង្ហាញថា មិនមែនតែចិត្តល្អ ដែលខ្លួនបានធ្វើចេញពី
អំពើអាក្រក់ និងដឹកនាំនោះទេ គឺគាត់ធ្វើតែអំពើល្អ និងជារៀងរហូត ។ ជីវិត
ស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ បំណងប្រាថ្នាដែលរក្សាសត្វលោកនេះក៏

ដូច្នោះដែរ ។ ហើយពួកគេមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងដែលទ្រង់ធ្វើឲ្យពួកគេមានទំនោរទៅកន្លែងណា និងពេលណាដែលទ្រង់នឹងផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ឬដាក់ទណ្ឌកម្ម—តាមពិតដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សម្ងាត់បំផុត ប៉ុន្តែដ៏សុចរិតបំផុតរបស់ទ្រង់ » ។

8. សំណួរនៃ "ឆន្ទៈសេរី" មិនអាស្រ័យលើថាតើយើងអាចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលយើងចង់បាននោះ

ទេ ប៉ុន្តែថាតើយើងអាចធ្វើបានដោយសេរីឬអត់ ។ នៅទីនេះ ទុកឱ្យអ្នកអានរបស់ខ្ញុំចងចាំថា សមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការជ្រើសរើសដោយសេរី គឺមិនត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយលទ្ធផលនៃរឿងនោះទេ ដូចជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅមួយចំនួនមានវា ។ ញឹកញាប់ពួកគេហាក់បីដូចជាខ្លួនគេយ៉ាងស្អាតស្អំ និងឆ្លាតវៃដើម្បីបញ្ជាក់អំពីចំណងនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្សពីការពិតដែលថា សូម្បីតែស្តេចខ្ពស់បំផុតមិនធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ទៅតាមការចូលចិត្តរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមត្ថភាពដែលយើងកំពុងនិយាយនេះ យើងត្រូវពិចារណាពីខាងក្នុងមនុស្ស មិនមែនវាស់វាដោយជោគជ័យខាងក្រៅនោះទេ ។ ក្នុងការពិភាក្សាអំពីឆន្ទៈសេរី យើងមិនសួរថាតើមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យដឹកគាត់ និងបំពេញទេ ទោះបីជាមានការរារាំងពីខាងក្រៅក៏ដោយ អ្វីក៏ដោយដែលគាត់បានសម្រេចចិត្តធ្វើ ។ ប៉ុន្តែថាតើគាត់មានក្នុងន័យបែបណាក៏ដោយ ទាំងជម្រើសនៃការវិនិច្ឆ័យ និងទំនោរនៃឆន្ទៈដែលមានសេរីភាព ។ ប្រសិនបើបុរសមានគ្រប់គ្រាន់នៃទាំងពីរ Atilius Regulus ដែលត្រូវបានបង្ខាំងនៅក្នុងកំប៉ុងស្រាដែលមានក្រចក មានឆន្ទៈសេរីមិនតិចជាង Augustus Caesar ។ គ្រប់គ្រងតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់ជាផ្នែកដ៏អស្ចារ្យនៃពិភពលោក ។

ជំពូកទី V

ការបដិសេធចំពោះការជំទាស់ជាទូទៅធ្វើឡើងក្នុងការការពារឆន្ទៈសេរី

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃនឹងចោទប្រកាន់ដោយហេតុផលសុភវិនិច្ឆ័យ 1-5)

1. អំណះអំណាងទីមួយ ៖អំពើបាបចាំបាច់មិនធ្វើបាបទេគឺអំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តគឺជៀសមិនរួច

វាហាក់ដូចជាថាគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានគេនិយាយអំពីការជាប់ឃុំឃាំងនៃចិត្តរបស់មនុស្ស តើវាមិនមែនសម្រាប់អ្នកដែលមានគំនិតខុសឆ្គងនៃសេរីភាពព្យាយាមទម្លាក់គំនិតនេះ ហើយចោទប្រកាន់លើហេតុផលមួយចំនួនរបស់ពួកគេដើម្បីវាយប្រហារគំនិតរបស់យើង ។ទីមួយ ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំនូវភាពមិនសមហេតុផលផ្សេងៗ ដើម្បីបញ្ឆិតបញ្ឆៀងលើវា ដូចជាអ្វីដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមផងដែរចំពោះសុភវិនិច្ឆ័យ ។ បន្ទាប់មក ដោយមានទីបន្ទាល់ព្រះគម្ពីរ ពួកគេបានតតាំងនឹងយើងនឹងវាយឡោមព័ទ្ធទាំងពីរត្រឡប់មកវិញ ។ ប្រសិនបើអំពើបាប ពួកគេនិយាយថា ជារឿងចាំបាច់ ពេលនេះវាលែងជាអំពើបាបហើយ ។ ប្រសិនបើវាជាការស្ម័គ្រចិត្ត នោះវាអាចត្រូវបានជៀសវាង ។ ទាំងនេះក៏ជាអាវុធដែល Pelagius វាយលុកឈ្មោះ Augustine រហូតទាល់តែយើងបានដោះស្រាយរឿងនេះដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមបដិសេធថា អំពើបាបមិនគួរចាត់ទុកថាជាអំពើបាបតិចទេ ដោយសារតែវាចាំបាច់ ។ ខ្ញុំបដិសេធផ្ទុយទៅវិញការសន្និដ្ឋានដែលគេទាញថាព្រោះអំពើបាបគឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត វាជាការជៀសវាងបាន ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ឈ្លោះជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយគេចចេញពីការ

ជំនុំជំរះ ដោយធ្វើពុតថាខ្លួនមិនអាចធ្វើអ្វីផ្សេងបាន នោះគាត់មានការឆ្លើយតបរួចរាល់ហើយ ដែលយើងបានបញ្ជូនបន្តទៅកន្លែងផ្សេង៖ វាមិនមែនមកពីការបង្កើតទេ ប៉ុន្តែមកពីការពុករលួយនៃធម្មជាតិដែលមនុស្សត្រូវបានចងភ្ជាប់។ អំពើបាប និងមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីអំពើអាក្រក់។ តើមកពីណាដែលអសមត្ថភាពដែលមនុស្សអាក្រក់អាចប្រើដោយសេរីជាលេស ប៉ុន្តែមកពីការពិតដែលអ័ដាមស្ម័គ្រចិត្តចងខ្លួនឯងទៅនឹងការជិះជាន់របស់អារក្ស? ហេតុដូច្នេះហើយ អំពើពុករលួយដែលចាប់យើង៖ បុរសទីមួយបានធ្លាក់ចេញពីអ្នកបង្កើតរបស់គាត់។ ប្រសិនបើមនុស្សទាំងអស់ត្រូវទទួលទោសចំពោះការបះបោរនេះ សូមកុំឱ្យពួកគេគិតថាខ្លួនឯងត្រូវបានដោះសារដោយភាពចាំបាច់បំផុតដែលពួកគេមានមូលហេតុច្បាស់លាស់បំផុតនៃការថ្កោលទោសរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់នៅខាងលើ ហើយបានឲ្យអារក្សខ្លួនឯងជាឧទាហរណ៍។ វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកណាដែលធ្វើអំពើបាបចាំបាច់នោះ ធ្វើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តមិនតិចទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នេះជាការពិតនៃទេវតាដែលបានជ្រើសរើស៖ ទោះបីជាឆន្ទៈរបស់ពួកគេមិនអាចងាកចេញពីការល្អក៏ដោយ ក៏វាមិនឈប់ទៅជាឆន្ទៈដែរ។ លោក Bernard ក៏បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវដូចគ្នាដែរ៖ ថាយើងកាន់តែវេទនា ព្រោះភាពចាំបាច់គឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត ដែលជាភាពចាំបាច់ដែលចងយើងជាប់នឹងវា ដូច្នេះហើយ ទើបបង្ខាំងយើងថាយើងជាទាសករនៃអំពើបាប ដូចដែលយើងបានលើកឡើងពីមុនមក។

2. អំណះអំណាងទីពីរ៖ រង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មបាត់បង់អត្ថន័យ

ពួកគេដាក់ថា លុះត្រាតែទាំងគុណធម៌ និងគុណធម៌កើតឡើងពីការជ្រើសរើសដោយសេរីនៃឆន្ទៈ នោះវាមិនស្របគ្នាដែលមនុស្សត្រូវទទួលទោស ឬទទួលរង្វាន់

នោះទេ ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អំណះអំណាងនេះ ទោះបីវាជារបស់អារីស្តូត នៅកន្លែងណាមួយដែលប្រើដោយ Chrysostom និង Jerome ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ Jerome ខ្លួនគាត់មិនលាក់ការពិតដែលថាវាគឺជាអាគុយម៉ង់ទូទៅរបស់ Pelagians ហើយគាត់ថែមទាំងដកស្រង់ពាក្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ «ប្រសិនបើវាជាព្រះគុណនៃព្រះដែលធ្វើការនៅក្នុងយើង នោះព្រះគុណមិនមែនយើងដែលមិនធ្វើការទេនោះនឹងត្រូវបានកក្រើក» ។ ទាក់ទិននឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ខ្ញុំឆ្លើយថា គេធ្វើបាបយើងដោយយុត្តិធម៌ ដែលកំហុសនៃអំពើបាបយកប្រភពរបស់វា ។ តើវាខុសគ្នាត្រង់ណា ថាតើយើងធ្វើបាបដោយការកាត់ទោសដោយសេរី ឬដោយឥតប្រយោជន៍ ប្រសិនបើវាគឺជាការចង់បានដោយស្ម័គ្រចិត្ត ជាពិសេសចាប់តាំងពីមនុស្សត្រូវបានបញ្ជាក់ថាជាអ្នកមានបាប ដោយសារគាត់ស្ថិតនៅក្រោមចំណងនៃអំពើបាប? ចំពោះរង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត វាជារឿងមិនសមហេតុផលដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ថាពួកគេពឹងផ្អែកលើចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះ ជាជាងគុណសម្បត្តិរបស់យើង ។ តើគំនិតនេះកើតឡើងញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក្នុង Augustine: "ព្រះមិនបានទទួលនូវគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់វិញ" យើងហៅថា «រង្វាន់» មិនមែនដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់សម្រាប់ព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យរួចហើយ! ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ពួកគេកត់សម្គាល់យ៉ាងមុតមាំថា ឥឡូវនេះគ្មានកន្លែងណាត្រូវទុកសម្រាប់កុសលទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនមានឆន្ទៈសេរីជាប្រភពរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហានេះច្រើនជាបញ្ហាសម្រាប់ការមិនចុះសម្រុងគ្នា ពួកគេមានកំហុសយ៉ាងខ្លាំង ។ Augustine មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបង្រៀនជាទម្លាប់ដែលមិនអាចជៀសផុតពីអ្វីដែលពួកគេគិតថាខុសច្បាប់ដូច្នេះ

ដើម្បីសារភាព ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់និយាយថា ៖ «តើមនុស្សប្រុសមានគុណ សម្បត្តិអ្វី? ពេលដែលគាត់មកដោយមិនបានបង់ថ្លៃ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណដោយ សេរី គាត់តែម្នាក់ឯងដែលរួចពីបាប ហើយជាអ្នករំដោះពីវា ស្វែងរកមនុស្ស មានបាបទាំងអស់" ។ ផងដែរ ៖ "ប្រសិនបើអ្នកនឹងត្រូវបង់អ្វីដែលអ្នកសមនឹង ទទួលបាន អ្នកត្រូវតែទទួលទណ្ឌកម្ម ។ តើមានអ្វីកើតឡើង? ព្រះមិនបាន ប្រទានដល់អ្នកនូវការដាក់ទោសដែលអ្នកសមនឹងទទួលបានទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទាន ព្រះគុណដែលមិនសក្តិសម ។ ប្រសិនបើអ្នកឃ្លាតចេញពីព្រះគុណ ចូរអួតពីគុណ សម្បត្តិរបស់ខ្លួនឯង» ។ ម្តងទៀត ៖ "អ្នកឯងគ្មានអ្វីសោះ ។ អំពើបាបគឺជា របស់អ្នក ប៉ុន្តែគុណសម្បត្តិគឺជារបស់ព្រះ ។ អ្នកសមនឹងទទួលទោស ហើយនៅ ពេលដែលរង្វាន់មកដល់ គាត់នឹងទទួលអំណោយរបស់គាត់ផ្ទាល់ មិនមែនជា គុណសម្បត្តិរបស់អ្នកទេ» ។ ក្នុងន័យដដែលនេះ គាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេង ទៀតថា គុណមិនកើតចេញពីបុណ្យទេ ប៉ុន្តែបានមកពីគុណ! ហើយបន្តិច ក្រោយមក Augustine សន្និដ្ឋានថា ព្រះជាម្ចាស់បាននាំមុខបុណ្យកុសលទាំង អស់ជាមួយនឹងអំណោយរបស់គាត់ ដើម្បីអោយគាត់អាចនាំមកនូវគុណសម្បត្តិ របស់គាត់ផ្ទាល់ ។ ទ្រង់បានឲ្យគេទាំងអស់ដោយឥតគិតថ្លៃ ដោយសារទ្រង់រក មិនឃើញហេតុផលដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាចាំបាច់ត្រូវ រាយបញ្ជីភស្តុតាងបន្ថែមទៀត នៅពេលដែលប្រយោគបែបនេះកើតឡើងម្តង ហើយម្តងទៀតនៅក្នុងសំណេររបស់ Augustine? ប៉ុន្តែ សាវ័កនឹងរំដោះសត្រូវ របស់យើងឱ្យបានប្រសើរជាងមុនពីកំហុសនេះ ប្រសិនបើពួកគេនឹងកំដៅពីគោល ការណ៍ណាដែលគាត់ទទួលបានសិរីល្អនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ «អស់អ្នកដែលគាត់បាន ជ្រើសរើស គាត់បានហៅ ។ អស់អ្នកដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅ ព្រះអង្គរាប់ជា

សុចរិត ។ អស់អ្នកដែលលោកបានរាប់ជាសុចរិត លោកបានលើកតម្កើង» ។ [រ៉ូម ៨:៣០] ដូច្នេះ យោងទៅតាមសាវ័ក ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿត្រូវបានគ្រងរាជ្យ [ធីម៉ូថេទី២ ៤:៨]? ដោយសារពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើស និងហៅ និងរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនមែនដោយការខិតខំរបស់ពួកគេផ្ទាល់ឡើយ ។ ចេញទៅដោយការភ័យខ្លាចទទេនេះថានឹងមានបុណ្យលែងមានទៀត បើចិត្តសេរីមិនឈរ! វាជាកម្ពស់នៃភាពល្ងីល្ងើដែលត្រូវភ័យខ្លាចចេញឆ្ងាយ ហើយរត់ចេញពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរហៅយើង ។ «ប្រសិនបើអ្នកទទួលរបស់ទាំងអស់ គាត់មានប្រសាសន៍ថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតខ្លួនថាមិនមែនជាអំណោយ? [១ កូរិនថូស ៤:៧] អ្នកឃើញហើយថា ប៉ុលបានយកអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីឆន្ទៈសេរី ដើម្បីកុំឱ្យចាកចេញពីកន្លែងណាមួយសម្រាប់កុសល ។ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងនេះក្តី គុណធម៌ និងសេរីភាវូបនីយកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន ទ្រង់ប្រទានរង្វាន់ ដូចជាគុណធម៌របស់យើងផ្ទាល់ ដែលជាព្រះគុណដែលទ្រង់ប្រទានមកយើង ដោយសារទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជារបស់យើង ។

3. ការជជែកទីបី: ភាពខុសគ្នាទាំងអស់រវាងល្អនិងអាក្រក់នឹងត្រូវបានលុបចោល

គូប្រជែងរបស់យើងបន្ថែមការជំទាស់ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានដកចេញពី Chrysostom: ប្រសិនបើដើម្បីជ្រើសរើសល្អឬអាក្រក់មិនមែនជាមហាវិទ្យាល័យនៃឆន្ទៈរបស់យើងនោះអ្នកដែលចូលរួមក្នុងធម្មជាតិដូចគ្នាត្រូវតែអាក្រក់ទាំងអស់ឬល្អទាំងអស់ ។ ជិតដល់ទស្សនៈនេះគឺអ្នកនិពន្ធ (អ្នកណាក៏ដោយ) នៃការងារនោះ ការហៅរបស់សាសន៍ដទៃ ដែលត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយក្រោមឈ្មោះរបស់

Ambrose ។ គាត់លើកហេតុផល៖ គ្មាននរណាម្នាក់មិនដែលបានចាកចេញពីសេចក្តីជំនឿឡើយ ប្រសិនបើព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានទុកយើងឲ្យស្ថិតក្នុងស្ថានភាពអាចប្រែប្រួលបាន ។ ចម្លែកណាស់បុរសពូកែបែបនេះគួរភ្លេច! ហេតុអ្វីបានជាវាមិនកើតឡើងចំពោះ Chrysostom ថាវាជាការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះដែលខុសគ្នាដូច្នេះក្នុងចំណោមមនុស្ស? ឥឡូវនេះ យើងមិនខ្លាចតិចបំផុតក្នុងការទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលប៉ុលអះអាងដោយស្មោះអស់ពីចិត្តឡើយ៖ រាល់មធ្យោបាយទាំងអស់ត្រូវបានគេចោកទាប និងត្រូវបានប្រគល់ទៅឲ្យអំពើទុច្ចរិត [រ៉ូម ៣: ១០] ។ មិនមានហេតុផលផ្សេងទៀតដែលហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លះស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតធ្លាក់នៅដើមវគ្គសិក្សា ។ ចំពោះការខ្ជាប់ខ្ជួន នោះក៏ជាអំណោយរបស់ព្រះផងដែរ ដែលទ្រង់មិនប្រទានដល់គ្រប់ទាំងការមិនរើសអើងទេ គឺប្រទានដល់អ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ស្វែងរកហេតុផលសម្រាប់ភាពខុសគ្នា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លះតស៊ូយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបរាជ័យដោយអស្ថិរភាព គ្មានអ្វីកើតឡើងចំពោះយើង ក្រៅពីថាព្រះអម្ចាស់បានលើកតម្កើងអតីត ដោយពង្រឹងពួកគេដោយអំណាចរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេវិនាស ។ ខណៈពេលដែលពួកគេក្លាយជាគំរូនៃភាពមិនស្ថិតស្ថេរ ទ្រង់មិនបែងចែកអំណាចដូចគ្នានោះទេ ។

4. អំណះអំណាងទីបួន៖ ការជាស់ស្មៀនទាំងអស់នឹងគ្មានន័យ

លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេទទូចថា វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការធ្វើការជាស់ស្មៀន ឥតប្រយោជន៍ក្នុងការប្រើពាក្យជាស់ស្មៀន ល្ងីល្ងើក្នុងការស្តីបន្ទោសលុះត្រាតែវាស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់មនុស្សបាបក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ ។ នៅពេលដែល Augustine សរសេរសុន្ទរកថារបស់គាត់ On Rebuke and Grace

។ ទោះបីជានៅក្នុងនោះគាត់បដិសេធការចោទប្រកាន់ទាំងនោះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានរំឭកដល់បច្ចាមិត្តរបស់គាត់ចំពោះចំណុចសំខាន់នេះថា ៖ «ឱមនុស្សអើយ! រៀនដោយសិក្ខាបទអ្វីដែលអ្នកគួរធ្វើ; ចូររៀនដោយការស្តីបន្ទោសថាវាជាកំហុសរបស់អ្នកផ្ទាល់ដែលអ្នកមិនមានវា ។ រៀនដោយការអធិស្ឋាននៅពេលណាដែលអ្នកអាចទទួលបានអ្វីដែលអ្នកចង់បាន" នៅក្នុងស្បៃវរៀភៅ On the spirit and the Letter ដែលគាត់បានប្រើស្នើរតែដូចគ្នានូវអំណះអំណាងថា: ព្រះមិនវាស់វែងសិក្ខាបទនៃច្បាប់របស់ទ្រង់តាមអំណាចរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលទ្រង់បានបង្គាប់នូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ គាត់បានផ្តល់ឱ្យដោយសេរីនូវសមត្ថភាពរបស់គាត់ដើម្បីបំពេញ ។ ហើយរឿងនេះមិនតម្រូវឱ្យមានការពិភាក្សាយូរទេ ។ ទីមួយ យើងមិនមែនតែម្នាក់ឯងក្នុងបុព្វហេតុនេះទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទ និងសាវ័កទាំងអស់នៅជាមួយយើង ។ សូមឲ្យបុរសទាំងនេះមើលទៅវាពីរបៀបដែលពួកគេអាចទទួលបានដៃខ្ពស់ក្នុងការតស៊ូដែលពួកគេកំពុងតទល់នឹងអ្នកប្រឆាំងបែបនេះ ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ « បើគ្មានខ្ញុំអ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ » [យ៉ូហាន ១៥:៥] ។ តើដោយហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនសូវស្តីបន្ទោសនិងប្រដៅអ្នកដែលក្រៅពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ឬ? ឬមួយហេតុផលនេះគាត់មិនសូវជំរុញអ្នករាល់គ្នាឲ្យលះបង់ខ្លួនដើម្បីអំពើល្អ? ប៉ុលវាយប្រហារពួកកូរិនថូសខ្លាំងប៉ុណ្ណាចំពោះការធ្វេសប្រហែសចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ [I Cor. ៣:៣; ១៦:១៤]! ទោះជាយ៉ាងណា គាត់ពិតជាបានអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួកគេ ។ ប៉ុលមានប្រសាសន៍ក្នុងសំបុត្រទៅជនជាតិរ៉ូមថា ៖ «មិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានចិត្តឬលើអ្នកដែលរត់នោះទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា» [រ៉ូ

ម. ៩:១៦]។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់មិនឈប់ពីក្រោយដើម្បីដាស់តឿនក៏ដូចជាដាស់តឿននិងស្តីបន្ទោស។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនបង្គាប់ព្រះអម្ចាស់កុំឱ្យធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍ក្នុងការទាមទារពីអ្វីដែលទ្រង់តែម្នាក់ឯងអាចឱ្យបាន និងក្នុងការវាយប្រដៅនូវអ្វីដែលបានប្រព្រឹត្តដោយសារការខ្វះព្រះគុណរបស់ទ្រង់? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនព្រមានប៉ូលឲ្យទុកចិត្តអ្នកទាំងនោះហេតុអ្វីបានជាមិនមានអំណាចក្នុងការចង់ឬរត់ទៅមុខ តិចជាងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានបោះបង់ចោលពួកគេនៅពេលនេះ? ដូចជាហេតុផលដ៏ល្អបំផុតនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ ដែលផ្តល់ដោយខ្លួនឯងដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរកដោយក្លៀវក្លាជាងនោះ មិនបានសម្រាកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទេ! ប៉ុលសរសេរថា៖ «អ្នកដាំឬអ្នកដែលស្រោចទឹកក៏មិនមានដែរ តែព្រះដែលផ្តល់ការលូតលាស់តែមួយមុខប៉ុណ្ណោះដែលមានប្រសិទ្ធភាព»។ [១កូរិន ៣:៧]។ ក្នុងនេះលោកបញ្ជាក់ថាតើការប្រៀនប្រដៅ ការដាស់តឿន និងតិះដៀលធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីកែប្រែចិត្ត! ដូច្នេះ យើងឃើញពីរបៀបដែលម៉ូសេដាក់បញ្ញត្តិនៃក្រិត្យវិន័យនៅក្រោមការដាក់ទណ្ឌកម្មធ្ងន់ធ្ងរ [ចោទិ. ៣០:១៩] ហើយពួកហោរាបានធ្វើការគំរាមកំហែងយ៉ាងជូរចត់ និងគំរាមកំហែងដល់អ្នកបំពាន។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក ពួកគេសារភាពថាមនុស្សក្លាយជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា លុះត្រាតែមានចិត្តយោគយល់ដល់ពួកគេ [អ៊ីសាយ ៥:២៤; ២៤:៥; ជេ. ៩:១៣; ១៦:១១; ៤៤:១០; ដានី ៩:១១; អេម៉ុស 2:4] ហើយថាវាជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់ដើម្បីកាត់ចិត្ត [យេរេមា 4:4] និងដើម្បីផ្តល់កំដៅសាច់សម្រាប់កំដៅនៃថ្ម [. ៣១:៣៣]; ដោយការកែប្រែព្រលឹងរបស់យើង [អេសេ ៣៦:២៦] ដើម្បីធ្វើឲ្យការបង្រៀនរបស់លោកមានប្រសិទ្ធភាព។

5. អត្ថន័យនៃការដាស់តឿន

តើការដាស់តឿនមានគោលបំណងអ្វី? ប្រសិនបើមនុស្សទុច្ចរិតបដិសេធដោយចិត្តរឹងរូស នោះនឹងក្លាយជាទីបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងគេ នៅពេលពួកគេមកកាន់កន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូម្បីតែពេលនេះអ្នកទាំងនេះកំពុងធ្វើកូដកម្ម និងវាយដំមនសិការរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សថោកទាបបំផុតមើលងាយគេ គាត់មិនអាចថ្កោលទោសគេបានទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសួរថា តើបុរសតូចដ៏កំសត់នឹងធ្វើអ្វីពេលដែលចិត្តទន់ភ្លន់ ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់ត្រូវបានបដិសេធគាត់? ជាការពិត តើគាត់នឹងមានលេសអ្វីដោយឃើញថាគាត់អាចផ្តល់តម្លៃដល់បេះដូងរឹងរូស គ្មានអ្នកណាក្រៅពីខ្លួនគាត់? ដូច្នេះ អ្នកដែលមានចិត្តលោភលន់បានត្រៀមខ្លួនដោយសេរីដើម្បីធ្វើកីឡាតាមការដាស់តឿនរបស់ព្រះ ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ទោះបីជាខ្លួនពួកគេត្រូវបានបំភិតបំភ័យដោយអំណាចរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែពិចារណាអំពីតម្លៃពិសេសរបស់ពួកគេសម្រាប់អ្នកជឿ ដែលនៅក្នុងនោះ (ដូចជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់) គាត់មិនធ្វេសប្រហែសឧបករណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែប្រើវាឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យការណ៍នេះក្លាយទៅជាការពិត ៖ រាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកគោរពបូជាអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ដូចជាព្យាការីបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេមានចិត្តថ្មី... ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដើរតាមលក្ខន្តិកៈរបស់យើង» [អេសេក.១១:១៩-២០] ។ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងជំទាស់ ចុះហេតុអ្វីបានជាឥឡូវនេះគេដាស់តឿនអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ជាជាងទុកឲ្យការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណ? ហេតុអ្វីបានជាគេបានទទួលការដាស់តឿននៅពេលដែលពួកគេអាច

ប្រញាប់ប្រញាល់មិនលើសពីវិញ្ញាណជំរុញពួកគេ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវបានគេប្រដៅនៅពេលដែលពួកគេវង្វេងចេញពីផ្លូវ នៅពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់ភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាមដែលមិនអាចជៀសបាននោះ? ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្នកដាក់ច្បាប់លើព្រះជានរណា? ប្រសិនបើគាត់ចង់រៀបចំយើងតាមរយៈការដាស់តឿន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នេះ ដោយការដែលយើងត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីគោរពតាមការដាស់តឿននោះ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ? ប្រសិនបើការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ព្រះទេ លើកលែងតែការកាត់ទោសពួកគេពីអំពើបាបនោះ ហេតុផលនេះមិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានប្រយោជន៍ទាំងស្រុងនោះទេ។ ឥឡូវនេះ អ្នកណាហ៊ានសើចចំអកការដាស់តឿនទាំងនេះថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍ ព្រោះថាដោយវិញ្ញាណដែលសំដែងក្នុងខ្លួន នោះគេអាចបញ្ឆេះចិត្តយើងយ៉ាងល្អ ឥតខ្ចោះនូវសេចក្តីប្រាថ្នានៃសេចក្តីល្អ រំលាស់ចេញនូវសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស កំចាត់តណ្ហានៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តីផ្អែមល្ហែមរបស់វា។ ផ្ទុយទៅនឹងការស្អប់ខ្ពើម និងស្អប់ចំពោះ? ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់បានចម្លើយកាន់តែច្បាស់ វាគឺ៖ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនៅក្នុងការរើសតាំងរបស់គាត់តាមពីរវិធី: ខាងក្នុង តាមរយៈវិញ្ញាណរបស់គាត់; ដោយគ្មាន តាមរយៈពាក្យរបស់គាត់។ ដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ បំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេ ហើយបង្កើតដួងចិត្តពួកគេចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការបណ្តុះនូវសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេបង្កើតថ្មី។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលទ្រង់ ទ្រង់ដាស់ពួកគេឲ្យប្រាថ្នាចង់ស្វែងរក និងសម្រេចបាននូវការកើតឡើងដដែល។ នៅក្នុងទាំងពីរនេះ គាត់លាតត្រដាងពីការងារនៃដៃរបស់គាត់តាមរបៀបនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រា។ នៅពេលដែលគាត់និយាយពាក្យដដែល

នេះទៅកាន់អ្នកកាត់ទោស ទោះជាមិនកែក៏ដោយ ក៏គាត់ធ្វើវាឱ្យប្រើមួយផ្សេងទៀត៖ ថ្ងៃនេះដើម្បីសង្កត់ពួកគេជាមួយនឹងសាក្សីនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយនៅថ្ងៃជំនុំជំរះដើម្បីបង្ហាញពួកគេកាន់តែមិនអាចលើកលែងទោសបាន ។ ដូច្នេះទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា គ្មានអ្នកណាលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះវរបិតាទាញមកឯទ្រង់ ហើយអ្នករើសតាំងមកបន្ទាប់ពីពួកគេ «បានឮ ហើយបានរៀនពីព្រះវរបិតា» [យ៉ូហាន 6:44–45] ក៏ព្រះគ្រីស្ទមិនបានធ្វេសប្រហែសនឹងការបង្រៀនរបស់គ្រូនោះដែរ ។ ការិយាល័យ ប៉ុន្តែដោយសំឡេងផ្ទាល់របស់លោកបានកោះហៅអ្នកដែលត្រូវការបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយមិនឈប់ឈរ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការរីកចម្រើន ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ការបង្រៀនគឺមិនឥតប្រយោជន៍ក្នុងចំណោមអ្នកបន្ទោសនោះទេ ពីព្រោះគឺសម្រាប់ពួកគេ « ដ្បិតយើងខ្ញុំជាកិនក្រអូបនៃព្រះគ្រីស្ទដល់ព្រះ » [កូរិនថូស ទី II 2:16] ប៉ុន្តែ « ជាកិនដ៏ផ្អែមដល់ព្រះ » [II រិនថូស ២:១៥]

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដោយឥតគិតថ្លៃដោយផ្អែកលើការបកស្រាយនៃច្បាប់ ការសន្យា និងការស្តីបន្ទោសនៃបទគម្ពីរ, 6-11)

6. តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជា«ខ្នាតនៃកម្លាំងរបស់យើង»ឬ?

គូប្រជែងរបស់យើងមានការចុកចាប់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីប្រមូលផ្តុំវគ្គបទគម្ពីរ៖ ហើយពួកគេធ្វើដូច្នេះដោយមិនឈប់ឈរ ដែលទោះជាពួកគេមិនអាចយកឈ្នះបានក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេអាចទ្រាំទ្រនឹងយើងដែរ ។ ប៉ុន្តែដូចនៅក្នុងសមរភូមិដែរ នៅពេលដែលមានការចាប់ដៃគ្នាជួបហ្វូងមនុស្សដែលមិនសមរភូមិ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ភាពហ៊ឺហា និងភាពឆោតល្ងង់ វាអាចបង្ហាញបានភ្លា

មៗដោយការវាយពីរបីដង និងបង្ខំឱ្យរត់ចេញ ដូច្នេះសម្រាប់ពួកយើង វានឹងងាយស្រួលណាស់ក្នុងការ បំបែកសត្រូវទាំងនេះជាមួយម្ចាស់ផ្ទះរបស់ពួកគេ ។ វគ្គទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រើខុសចំពោះយើង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានតម្រៀបចូលទៅក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ សូមដាក់ជាក្រុមក្រោមចំណងជើងសំខាន់ៗមួយចំនួន ។ ដូច្នេះចម្លើយមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជាច្រើន វានឹងមិនចាំបាច់ក្នុងការបោះចោលរឿងៗខ្លួននោះទេ ។ ពួកគេបានកំណត់គោលការណ៍សំខាន់របស់ព្រះ ។ ទាំងនេះពួកគេចាត់ទុកថាមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ដែលយើងចាំបាច់អាចបំពេញតម្រូវការដែលអាចបង្ហាញបានទាំងអស់ ។ អាស្រ័យហេតុនោះ ពួកវារត់តាមសិក្ខាបទបុគ្គល ហើយពីពួកគេមកវាស់កម្លាំងរបស់យើង ។ ទាំងព្រះកំពុងឱ្យយើង (ពួកគេនិយាយថា) នៅពេលដែលទ្រង់បានបញ្ចូលភាពបរិសុទ្ធ ការគោរពប្រតិបត្តិ ការគោរពប្រតិបត្តិ ព្រហ្មចារីភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ សុភាពរាបសា នៅពេលដែលគាត់ហាមឃាត់ការមិនស្អាតស្អំ ការថ្វាយបង្គំព្រះ ភាពមិនសមរម្យ កំហឹង ការលួចប្លន់ ការឆ្មើងឆ្មៃ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ ឬគាត់ត្រូវការតែអ្វីដែលនៅក្នុងអំណាចរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ យើងអាចបែងចែកជា ៣ ថ្នាក់ ស្មើរតែគ្រប់សិក្ខាបទទាំងអស់ដែលប្រមូលផ្តុំឡើង ។ អ្នកខ្លះតម្រូវឱ្យមនុស្សបែរទៅរកព្រះជាមុនសិន ។ អ្នកផ្សេងទៀតគ្រាន់តែនិយាយអំពីការគោរពច្បាប់ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជំរុញឱ្យមនុស្សស៊ូទ្រាំក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅពេលដែលវាបានទទួលហើយ ។ យើងនឹងពិភាក្សាវាជាទូទៅ បន្ទាប់មកយើងនឹងចុះដល់ថ្នាក់ទាំងបីដោយខ្លួនឯង ។ តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ វាបានក្លាយជាទម្លាប់ធម្មតាដើម្បីវាស់ស្ទង់សមត្ថភាពរបស់មនុស្សដោយសិក្ខាបទនៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយនេះមានការក្លែងបន្លំនៃការ

ពិតមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដែលចាត់ទុកថាវាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលនិយាយថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការសង្កេតមើលច្បាប់ដាក់លើយើងនូវអ្វី ដែលជាហេតុផលដ៏រឹងមាំបំផុតរបស់ពួកគេដែលថាបើមិនដូច្នេះទេច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានគោលបំណង ។ ពិតហើយ ពួកគេនិយាយដូចជាប៉ូលគ្មានកន្លែងណានិយាយអំពីច្បាប់នោះទេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើការអះអាងទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណា ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានដាក់ចេញដោយសារការរំលង» [កាឡាទី. ៣:១៩] «តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ច្បាប់បង្កើតអំពើបាប [រ៉ូម ៧:៧-៨]; «ច្បាប់បានចូលទៅក្នុងការបង្កើនការរំលង» [រ៉ូម ៥:២០]? តើច្បាប់ត្រូវកំណត់តែអំណាចរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យដោយឥតប្រយោជន៍? ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានដាក់នៅពីលើយើង ដើម្បីបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង! ប្រាកដណាស់ យោងតាមនិយមន័យរបស់ប៉ូលនៃក្រិត្យវិន័យ គោលបំណងនិងការសម្រេចរបស់វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ [១ ធីម៉ូថេ ១:៥] ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ូលអធិស្ឋានសុំឲ្យចិត្តរបស់ពួកថែស្សាឡូនីចបានបរិបូរជាមួយនឹងវា [ថែស្សាឡូនីច 3:12] គាត់ទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញទំហឹងថា ច្បាប់ស្តាប់ទៅត្រចៀករបស់យើងគ្មានប្រសិទ្ធភាព លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់បំផុសគំនិតក្នុងចិត្តយើងនូវច្បាប់ទាំងមូល [ម៉ាថាយ ២២:៣៧-៤០] ។

7. ក្រឹត្យវិន័យចង្អុលបង្ហាញផ្លូវរបស់យើងទៅកាន់ព្រះគុណ

ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនគ្មានអ្វីក្រៅពីថាច្បាប់គឺជាច្បាប់នៃជីវិត ដែលយើងត្រូវដឹកនាំការខិតខំរបស់យើង នោះខ្ញុំក៏នឹងបញ្ចេញមតិរបស់ពួកគេដោយមិនបង្អង់យូរដែរ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាពន្យល់យ៉ាងស្មោះត្រង់ និងច្បាស់លាស់ដល់យើងអំពីការប្រើប្រាស់ច្បាប់ជាច្រើន នោះយើងគួរតែពិចារណា

ពីការបកស្រាយនោះថា តើច្បាប់អាចធ្វើអ្វីបានចំពោះមនុស្ស ។ ដោយយោង
ទៅលើសំណួរបច្ចុប្បន្ននេះ ដរាបណាច្បាប់កំណត់នូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ នោះវា
បង្រៀនថា អំណាចក្នុងការស្តាប់បង្គាប់គឺមកពីសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ វា
ហៅយើងទៅកាន់ការអធិស្ឋាន ដែលយើងអាចអង្វរសុំឲ្យអំណាចនេះបានប្រទាន
មកយើង ។ ប្រសិនបើមានតែពាក្យបញ្ជា និងគ្មានការសន្យាទេ កម្លាំងរបស់
យើងនឹងត្រូវធ្វើតេស្តថាតើវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងពាក្យបញ្ជាដែរឬ
ទេ ។ ប៉ុន្តែដោយពាក្យបញ្ជាគឺនៅពេលតែមួយការសន្យាដែលប្រកាសមិនត្រឹមតែ
ថាការគាំទ្ររបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែគុណធម៌ទាំងមូលរបស់យើងផងដែរគឺស្ថិត
នៅក្នុងជំនួយនៃព្រះគុណដ៏ទេវភាពពួកគេលើសពីការបង្ហាញឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់
អំពីរបៀបដែលអ្វៀនខ្ចាស់ទាំងស្រុងមិនមែននិយាយថាមិនស្មើគ្នាទេយើងត្រូវ
គោរពច្បាប់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ចូរយើងឈប់សង្កត់លើសមាមាត្រនេះរវាង
កម្លាំងរបស់យើង និងសិក្ខាបទនៃក្រឹត្យវិន័យតទៅទៀត ហាក់ដូចជាព្រះអម្ចាស់
បានអនុវត្តច្បាប់នៃសេចក្តីសុចរិត ដែលទ្រង់ត្រូវប្រោសឲ្យនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ
ទៅតាមកម្រិតនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ យើងដែលត្រូវការព្រះគុណដ៏
លាក់កំបាំងជាខ្លាំងត្រូវតែគិតបន្ថែមពីការសន្យាថាតើយើងមានការប្រុងប្រៀប
យ៉ាងណា ។ ប៉ុន្តែតើអ្នកណានឹងជឿលើការដែលអាចជឿទុកចិត្តបាន (ពួកគេ
និយាយ) ថាព្រះអម្ចាស់មានគោលបំណងសម្រាប់ច្បាប់របស់ទ្រង់សម្រាប់ស្តុក
និងថ្ម? គ្មានអ្នកណាព្យាយាមប្រកែកបែបនេះទេ ។ ដ្បិតមនុស្សអាក្រក់មិន
មែនជាថ្ម ឬគល់ឈើឡើយ ពេលគេបង្រៀនតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យថា តណ្ហារបស់
គេទាស់នឹងព្រះ ហើយគេមានទោសដោយសារខ្លួនឯង ។ ក៏មិនមែនជាទ្រព្យ
សម្បត្តិ និងថ្មរបស់អ្នកជឿដែរ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានព្រមានពីភាពទន់

ខ្សោយរបស់ខ្លួន ហើយជ្រកកោនក្នុងព្រះគុណ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ជ្រាលជ្រៅទាំងនេះរបស់ Augustine គឺពាក់ព័ន្ធ៖ «ព្រះបានស្នើឲ្យយើងធ្វើអ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបាន ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងពីអ្វីដែលយើងគួរស្វែងរកពីទ្រង់» ។ "ប្រយោជន៍នៃសិក្ខាបទគឺអស្ចារ្យណាស់ បើឆន្ទៈត្រូវបានគេគោរព នោះព្រះគុណរបស់ព្រះអាចនឹងមានកិត្តិយសជាង" ។ «ជំនឿសម្រេចបាននូវអ្វីដែលច្បាប់បង្គាប់» ។ « ប្រាកដណាស់ វាគឺដោយហេតុនេះហើយបានជាក្រឹត្យវិន័យបានបង្គាប់ថា សេចក្តីជំនឿអាចនឹងសម្រេចបាននូវអ្វីដែលបានបង្គាប់តាមរយៈក្រឹត្យវិន័យ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះតម្រូវឲ្យយើងជឿដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែគាត់រកមិនឃើញអ្វីដែលត្រូវទាមទារ លុះត្រាតែគាត់មិនបានផ្តល់អ្វីមួយដើម្បីរក» ។ ម្តងទៀត «សូមឲ្យព្រះទ្រង់ប្រទាននូវអ្វីដែលទ្រង់បង្គាប់ ហើយបង្គាប់តាមការដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ» ។

8. បទបញ្ញត្តិជាច្រើនប្រភេទបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា បើគ្មានព្រះគុណ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ

នេះនឹងឃើញកាន់តែច្បាស់ក្នុងការពិនិត្យមើលសិក្ខាបទទាំងបីដែលយើងបានប៉ះខាងលើ ។

(1) ជាញឹកញយ ទាំងនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ និងនៅក្នុងព្យាការី ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់យើងឱ្យប្រែចិត្តជឿលើទ្រង់ [យ៉ូអែល. ២:១២ អេសេគាល ១៨:៣០-៣២ ហូសេ ១៤:២] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្យាការីឆ្លើយថា « ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រែចិត្តទូលបង្គំចុះ នោះទូលបង្គំនឹងបានប្រែចិត្ត... ត្បិតក្រោយពីទ្រង់បានប្រែចិត្តទូលបង្គំហើយ នោះទូលបង្គំបានប្រែចិត្ត » យេរេមា៣១:១៨-១៩] ។

ទ្រង់បង្គាប់ឲ្យយើងកាត់ស្បែកនៃចិត្តយើង [ចោ. ១០:១៦; យេរេមា ៤:៤]។ ប៉ុន្តែតាមរយៈលោកម៉ូសេ លោកប្រកាសថា ការកាត់ស្បែកនេះធ្វើឡើងដោយដៃរបស់លោកផ្ទាល់ ។ ៣០:៦]។ នៅកន្លែងខ្លះ គាត់ត្រូវការចិត្តថ្មី [អេសេគាល ១៨:៣១] ប៉ុន្តែកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយគាត់ [អេសេគាល ១១:១៩; ៣៦:២៦]។ "ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះសន្យា" ដូចដែល Augustine បាននិយាយថា "យើងខ្លួនឯងមិនធ្វើតាមរយៈជម្រើស ឬធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែព្រះផ្ទាល់ធ្វើដោយព្រះគុណ» ។ ការសង្កេតនេះគាត់បានចុះបញ្ជីនៅក្នុងលំដាប់ទីប្រាំក្នុងចំណោមច្បាប់របស់ Tychonius: យើងត្រូវបែងចែកដោយប្រុងប្រយ័ត្នរវាងច្បាប់និងការសន្យាឬរវាងបញ្ញត្តិនិងព្រះគុណ ។ ឥឡូវនេះឆ្ងាយពីអស់អ្នកដែលសន្និដ្ឋានពីសិក្ខាបទដែលមនុស្សប្រហែលជាមានសមត្ថភាពគោរពប្រតិបត្តិ ដើម្បីបំផ្លាញព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលតាមរយៈបញ្ញត្តិទាំងនោះត្រូវបានបំពេញ ។

(2) សិក្ខាបទទី២ មានលក្ខណៈសាមញ្ញ៖ ដោយពួកគេ តម្រូវឲ្យយើងគោរពព្រះ បម្រើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់តាមវាប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ និងធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ ។ ប៉ុន្តែ មានវគ្គជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលធ្វើជាសាក្សីថា ភាពសុចរិត ភាពបរិសុទ្ធ ភាពស្មោះត្រង់ និងភាពបរិសុទ្ធ អ្វីក៏ដោយដែលយើងអាចមាន គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ។

(3) នៃប្រភេទទីបីគឺការដាស់តឿនរបស់ប៉ុល និងបាណាបាសទៅកាន់អ្នកជឿ «ឲ្យនៅនៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះ» ដែលសំដៅទៅលើដោយលូកា [កិច្ចការ ១៣:៤៣]។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលក៏នៅកន្លែងមួយទៀតបង្រៀនពីប្រភពដែលត្រូវ

ស្វែងរកគុណធម៌នៃភាពស្ថិតស្ថេរនោះ។ គាត់និយាយថា « បងប្អូនអើយ វានៅតែមាន ដើម្បីឲ្យអ្នកមានកម្លាំងក្នុងព្រះអម្ចាស់ » [អេភេសូរ ៦:១០] ។

(4) នៅកន្លែងផ្សេងទៀត « សោកស្តាយដល់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដែលយើងត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់សម្រាប់ថ្ងៃនៃការប្រោសលោះយើង » [អេភេសូ. ៤:៣០] ។ ដោយសារមនុស្សមិនអាចបំពេញតាមតម្រូវការនោះទេ ប៉ុលបានសុំពីព្រះអម្ចាស់ក្នុងនាមពួកថែស្សាឡូនីចឲ្យ « តាំងពួកគេឲ្យសក្តិសមនឹងការហៅដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ហើយបំពេញរាល់ការតាំងចិត្តដ៏ល្អនៃសេចក្តីល្អ និងកិច្ចការនៃសេចក្តីជំនឿលើពួកគេ » [ថែស្សាឡូនីចទី ២ ១:១១] ។

(5) ដូចគ្នានេះដែរ ប៉ុលបាននិយាយក្នុងសំបុត្រទីពីរទៅកាន់ពួកកូរិនថូសដោយការធ្វើទាន ជាញឹកញាប់សរសើរពីចិត្តល្អនិងការលះបង់របស់ពួកគេ [កូរិនថូសទី២ ៨:១១] ។ បន្តិចក្រោយមក គាត់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះ «ដែលបានដាក់ក្នុងចិត្តរបស់ទីតុស ដើម្បីទទួលការដាស់តឿន» [២ កូរិនថូស ៨:១៦] ។ ប្រសិនបើទីតុសមិនអាចសូម្បីតែប្រើមាត់របស់គាត់ដើម្បីដាស់តឿនអ្នកដទៃលើកលែងតែអ្វីដែលបានបំផុសគំនិតនោះ តើអ្នកផ្សេងទៀតអាចសុខចិត្តធ្វើអ្វីបានលុះត្រាតែព្រះផ្ទាល់បានដឹកនាំចិត្តរបស់ពួកគេ?

9. កិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿមិនបែងចែករវាងព្រះ និងមនុស្សទេ

អ្នកដែលមានល្បិចកលនៃគូប្រជែងរបស់យើង លេងសើចនឹងទីបន្ទាល់ទាំងអស់នេះ ដោយសង្កត់ថារារាំងយើងពីការនាំយកកម្លាំងទាំងអស់របស់យើងដើម្បីទ្រាំទ្រ ខណៈពេលដែលព្រះគាំទ្រដល់ការខិតខំខ្សោយរបស់យើង ។ ពួកគេក៏នាំមកនូវវគ្គបន្តពីព្យាការី ដែលការអនុវត្តការប្រែចិត្តជឿរបស់យើងហាក់ដូចជាត្រូវ

បានបែងចែកស្មើគ្នារវាងព្រះ និងខ្លួនយើង « ចូរប្រែចិត្តមករកអញ នោះអញនឹង វិញមកអ្នករាល់គ្នា » [សាការី. ១:៣] ។ ជំនួយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងត្រូវបានបង្ហាញខាងលើ ហើយមិនចាំបាច់ត្រូវធ្វើវាឡើងវិញនៅទីនេះទេ ។ យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំចង់ឱ្យរឿងមួយនេះត្រូវបានយល់ព្រមចំពោះខ្ញុំ៖ វាគ្មានន័យទេក្នុងការទាមទារឱ្យយើងនូវសមត្ថភាពដើម្បីបំពេញច្បាប់នេះដោយគ្រាន់តែព្រះអម្ចាស់ទាមទារឱ្យយើងគោរពតាមវានៅពេលដែលវាច្បាស់ថាសម្រាប់ការបំពេញនូវបទបញ្ជារបស់ព្រះ ។ ព្រះគុណនៃអ្នកបង្កើតច្បាប់គឺចាំបាច់ទាំងពីរ ហើយត្រូវបានសន្យាចំពោះយើង ។ ដូច្នេះវាបង្ហាញឱ្យឃើញថា យ៉ាងហោចណាស់យើងត្រូវការច្រើនជាងដែលយើងអាចបង់បាន ។ ហើយពាក្យរបស់យេរេមាមិនអាចត្រូវបានគេបដិសេធបានទេថាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះដែលបានធ្វើជាមួយមនុស្សពីបុរាណគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ ព្រោះវាគ្រាន់តែជាសំបុត្រប៉ុណ្ណោះ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាមិនត្រូវបានតាំងឡើងផ្សេងពីពេលដែលវិញ្ញាណចូលទៅក្នុងវាដើម្បីដាក់ចិត្តពួកគេឲ្យគោរពប្រតិបត្តិ [យេរេមា ៣១:៣២-៣៣] ។ ប្រយោគនេះក៏មិនផ្តល់ជំនួយដល់កំហុសរបស់ពួកគេដែរ ៖ « ចូរប្រែចិត្តមកខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តជាអ្នកវិញ » [សាការី. ១:៣] ។ ចំពោះការប្រែចិត្តជឿរបស់ព្រះ នោះមិនមែនជាសញ្ញាដែលទ្រង់រំឭកដួងចិត្តយើងឱ្យប្រែចិត្តនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីដែលទ្រង់ថ្លែងទីបន្ទាល់បានគិតថា ភាពរុងរឿងខាងសម្ភារៈរបស់យើងថា ទ្រង់មានចិត្តសប្បុរស និងល្អចំពោះយើង ដូចជាពេលខ្លះទ្រង់បង្ហាញការមិនពេញចិត្តចំពោះយើងដោយកាលៈទេសៈមិនល្អ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រជាជនដែលរងទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនាជាច្រើនប្រភេទ តែញឹកញែរថា ព្រះទ្រង់បែរចេញពីពួកគេ ទ្រង់ឆ្លើយតបថា ពួកគេនឹងមិនខ្វះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ឡើយ ប្រសិនបើពួក

គេត្រឡប់ទៅរកជីវិតទៀងត្រង់ និងចំពោះខ្លួនគាត់វិញ ដែលជាអ្នក គំរូនៃភាព សុចរិត ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានបំប្លែងវគ្គបទគម្ពីរនេះដោយខុស នៅពេលពួកគេ សន្និដ្ឋានថាកិច្ចការនៃការប្រែចិត្តជឿហាក់ដូចជាត្រូវបានចែករំលែករវាងព្រះ និងមនុស្ស ។ យើងបានលើកយកបញ្ហានេះមកពិភាក្សាដោយសង្ខេបព្រោះ កន្លែងត្រឹមត្រូវនឹងស្ថិតក្រោមការពិភាក្សារបស់ច្បាប់ ។

10. ព្រះគម្ពីរសន្យាថា (យោងទៅតាមទស្សនៈរបស់គូប្រជែងរបស់យើង) សេរីភាពនៃឆន្ទៈ

ថ្នាក់ទីពីរ គឺទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងទីមួយ ។ ពួកគេលើកឡើងពីការសន្យា ដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើសេចក្តីសញ្ញាតាមឆន្ទៈរបស់យើង ។ នោះមានដូចជា ៖ «ចូរ ស្វែងរកការល្អ មិនមែនអាក្រក់ នោះអ្នកនឹងមានជីវិត» អេម៉ុស. ៥:១៤] ។ «ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នានឹងស្តាប់តាម នោះអ្នកនឹងបរិភោគរបស់ល្អនៃផែនដី ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកមិនព្រម ... ដាវនឹងលេបត្របាក់អ្នក ត្បិតព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះ អម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល» ។ [អ៊ីសា ។ ១:១៩-២០] ។ ម្តងទៀត « ប្រសិនបើអ្នកលុបចោលការគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកចេញពីវត្តមានរបស់ខ្ញុំ អ្នកនឹង មិនត្រូវបណ្តេញចេញឡើយ» ។ [យេ. ៤:១] ។ « បើអ្នកស្តាប់តាមព្រះសូរ សៀងនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក ដោយប្រុងប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមបញ្ញត្តិទាំង អស់របស់ទ្រង់ ... ព្រះអម្ចាស់នឹងតាំងអ្នកឲ្យខ្ពស់ជាងប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើ ផែនដី» ។ [ដានីយ៉ែល ២៨:១]; និងផ្សេងទៀតដូចជា [លេវី. ២៦:៣] ។ ព្រះទាំងនេះដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងការសន្យារបស់ទ្រង់ ពួកគេគិត ថាត្រូវបានសំដៅទៅលើឆន្ទៈរបស់យើងដោយមិនសមរម្យ និងដោយចំអកឡកឡឺ ឡឺឡឺឡឺឡែត លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់យើងក្នុងការសម្រេច ឬធ្វើឱ្យ

ពួកគេក្លាយជាមោឃៈ ។ ហើយវាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការពង្រីកបញ្ហានេះដោយប្រើការតួញតែរដ៏ឧឡារិកដូចជា ៖ « ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ឆោតយើងយ៉ាងឃោរឃៅ នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់អាស្រ័យទៅលើឆន្ទៈរបស់យើង ប្រសិនបើឆន្ទៈផ្ទាល់មិនស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់យើង ។ សេរីភាវូបនីយកម្មរបស់ព្រះពិតជាអស្ចារ្យណាស់ ប្រសិនបើទ្រង់លាតត្រដាងពរជ័យរបស់ទ្រង់ដល់យើង ដែលថាយើងគ្មានសមត្ថភាពដើម្បីរីករាយនឹងពួកគេ ។ អស្ចារ្យណាស់សន្យាទាំងនេះ-ពឹងផ្អែកលើអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច មិនអាចសម្រេចបាន! យើងនឹងនិយាយកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីការសន្យាបែបនេះដែលមានលក្ខខណ្ឌនៅជាប់គ្នា ដូច្នេះវានឹងក្លាយជាច្បាស់ថាគ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងភាពមិនអាចទៅរួចនៃការបំពេញរបស់វានោះ ។ រហូតមកដល់ចំណុចនេះ ខ្ញុំបានបដិសេធថា ព្រះបានបោកបញ្ឆោតយើងយ៉ាងឃោរឃៅ នៅពេលដែលដឹងថាយើងគ្មានអំណាចទាំងស្រុង ទ្រង់អញ្ជើញយើងឱ្យទទួលពរពីទ្រង់ ។ ឥឡូវនេះ ដោយសារការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់អ្នកជឿ និងអ្នកដែលមិនសមហេតុផល ពួកគេមានប្រយោជន៍សម្រាប់ក្រុមទាំងពីរ ។ ដោយសារព្រះដោយសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់ចាក់ទម្លុះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ជនទុច្ចរិត ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេភ្លេចការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ប្រហែលជាមិនរីករាយនឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេពេកទេ ដូច្នេះនៅក្នុងពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកគេឱ្យធ្វើជាសាក្សីថា ពួកគេមិនសក្តិសមនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ។ សេចក្តីសប្បុរស ។ តើអ្នកណានឹងបដិសេធថា ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គដោយយុត្តិធម៌ និងសមស្របទាំងស្រុង ប៉ុន្តែត្រូវផ្តន្ទាទោសអ្នកដែលមើលងាយព្រះអង្គ? ដូច្នេះហើយ ព្រះទ្រង់ប្រព្រឹត្តិដោយត្រឹមត្រូវ និងតាម

លំដាប់លំដោយ នៅពេលដែលនៅក្នុងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានដាក់ក្រិត្យវិន័យនេះសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិតដែលជាប់គាំងដោយអំពើបាប៖ លុះត្រាតែពួកគេចាកចេញពីអំពើអាក្រក់នៅទីបំផុត ពួកគេនឹងទទួលពរពីទ្រង់ សូម្បីតែសម្រាប់គោលបំណងសាមញ្ញដើម្បីឱ្យពួកគេយល់ថាពួកគេ ត្រូវបានដកចេញដោយយុត្តិធម៌ពីពរជ័យទាំងនោះ ដោយសារអ្នកថ្វាយបង្គំពិតរបស់ព្រះ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ដោយសារគាត់ខិតខំគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីជំរុញអ្នកជឿ ឱ្យអង្វរដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ វាមិនមានការទាស់ទែងទាល់តែសោះ សម្រាប់គាត់ក្នុងការព្យាយាមតាមការសន្យារបស់គាត់ ដូចអ្វីដែលយើងបានបង្ហាញ គាត់មានតាមរយៈសិក្ខាបទរបស់គាត់រួចហើយ ។ សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលព្រះតាមសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់បង្រៀនយើងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់ពេញចិត្តយើងពីទុក្ខវេទនារបស់យើង ហើយយើងមិនយល់ស្របនឹងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ លោកជំរុញយើងឲ្យអំពាវនាវដល់វិញ្ញាណរបស់លោកដើម្បីដឹកនាំយើងទៅរកផ្លូវត្រូវ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងមិនគ្រប់គ្រាន់ដោយសិក្ខាបទ ការសន្យាក៏ត្រូវបានបន្ថែមតាមលំដាប់ដោយភាពផ្អែមល្ហែមមួយដើម្បីទាក់ទាញយើងឱ្យស្រឡាញ់សិក្ខាបទ ។ កាលណាយើងចង់បានសេចក្តីសុចរិតកាន់តែខ្លាំង យើងកាន់តែក្លៀវក្លាដើម្បីស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ នោះហើយជារបៀបដែលដោយការអង្វរទាំងនេះ "ប្រសិនបើអ្នកមានឆន្ទៈ" ។ «ប្រសិនបើអ្នកស្តាប់តាម» ព្រះអម្ចាស់មិនបានបញ្ជាក់ថាយើងមានសមត្ថភាពដោយសេរីក្នុងការចង់ស្តាប់ ឬក៏ទ្រង់មិនបានចំអកឱ្យយើងចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងនោះទេ ។

11. ការស្តីបន្ទោសនៅក្នុងបទគម្ពីរ ពួកគេជំទាស់បន្ថែមទៀត បាត់បង់អត្ថន័យរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើឆន្ទៈមិនមានសេរីភាព

ទីបីនៃអំណះអំណាងរបស់ពួកគេមានភាពស្រដៀងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងពីរមុន ។ ចំពោះគូបដិបក្ខរបស់យើងនាំមកនូវវគ្គបន្ត ដែលព្រះទ្រង់តិះដៀលមនុស្ស មិនកតញ្ញូរបស់ទ្រង់ថា វាជាកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ដែលពួកគេមិនបានទទួលរបស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ មានវគ្គដូចតទៅនេះ ៖ « ជនជាតិអាម៉ាលេក និងជនជាតិកាណាននៅចំពោះមុខអ្នក ហើយអ្នកនឹងត្រូវដួលដោយដាវ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ [លេខ ។ ១៤:៤៣] ។ ដោយសារតែ... ខ្ញុំបានហៅទៅអ្នកហើយអ្នកមិនបានឆ្លើយ, ខ្ញុំនឹងធ្វើទៅផ្ទះនេះ.... ដូចដែលខ្ញុំបានធ្វើចំពោះស៊ីឡូ" ។ [យេរេមា. ៧:១៣-១៤] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ជាតិនេះ... មិនបានស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយមិនទទួលយកការប្រៀនប្រដៅឡើយ" ។ [យេរេមា. ៧:២៨] ។ ហេតុនេះហើយបានជាគេបដិសេធដោយព្រះយេហូវ៉ា [យេរេមា. ៧:២៩] ។ ម្តងទៀត ដោយសារអ្នកបានធ្វើចិត្តរឹងប៉ឹង ហើយមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេហូវ៉ា នោះអំពើអាក្រក់ទាំងអស់បានកើតឡើងលើអ្នក [យេរេមា. ១៩:១៥] ។ តើពួកគេនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចថា ការតិះដៀលបែបនេះអាចអនុវត្តចំពោះអ្នកដែលអាចឆ្លើយតបភ្លាមៗ ។ យើងស្រឡាញ់ភាពរុងរឿង យើងខ្លាចទុក្ខលំបាក ។ ប្រសិនបើយើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ឬមិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីទទួលបានភាពចម្រុងចម្រើន និងជៀសវាងពីភាពមិនអនុគ្រោះ នោះវាកើតឡើងដោយសារតែយើងមិនរួចពីចំណងនៃការត្រួតត្រានៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ យើងគ្មានហេតុផលត្រូវបានគេតិះដៀល

ចំពោះអំពើអាក្រក់ ដែលវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់យើងដើម្បីគេចចេញ ។ ប៉ុន្តែការមិនយកចិត្តទុកដាក់លើលេសនៃភាពចាំបាច់ ដែលជាការការពារដ៏ទន់ខ្សោយ និងឥតប្រយោជន៍ ខ្ញុំសួរថាតើពួកគេអាចដោះសារកំហុសបានដែរឬទេ ។ បើសិនជាគេទទួលទោសកំហុសណាមួយ នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសគេដោយហេតុផលថា មិនមានអារម្មណ៍ ព្រោះតែអំពើទុច្ចរិត ជាប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរពួកគេឆ្លើយថា តើពួកគេអាចបដិសេធថាមូលហេតុនៃការរឹងទទឹងរបស់ពួកគេគឺជាឆន្ទៈរបស់ពួកគេខុសឆ្គងឬទេ?
ប្រសិនបើពួកគេរកឃើញប្រភពនៃអំពើអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេខំប្រឹងដោយហេតុផលខាងក្រៅ ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជាអ្នកបង្កើតការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ? ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបគឺដោយសារកំហុសរបស់ពួកគេផ្ទាល់ទាំងមិនបានទទួលពរជ័យពីព្រះ និងត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ មានហេតុផលល្អដែលពួកគេគួរស្តាប់ពាក្យតិះដៀលទាំងនេះចេញពីមាត់របស់ព្រះ ។ វាគឺថាប្រសិនបើពួកគេតស៊ូក្នុងអំពើអាក្រក់ ពួកគេអាចនឹងរៀននៅក្នុងគ្រោះមហន្តរាយដើម្បីចោទប្រកាន់ និងស្តប់ខ្ពើមភាពគ្មានតម្លៃរបស់ពួកគេ ជាជាងការចោទប្រកាន់ព្រះដោយអំពើឃោរឃៅដោយអយុត្តិធម៌ ។ ថាប្រសិនបើពួកគេមិនបានបោះចោលការតាមដាន ហើយប្រសិនបើពួកគេនឿយហត់នឹងអំពើបាបរបស់ពួកគេ (ដោយសារតែពួកគេមើលឃើញថាខ្លួនមានទុក្ខ និងបាត់បង់) នោះពួកគេអាចត្រឡប់ទៅរកមាគ៌ាវិញ ហើយទទួលស្គាល់ដោយការសារភាពយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវរឿងនេះ ពោលគឺព្រះអម្ចាស់រំឭក ។ ពួកគេដោយការស្តីបន្ទោស ។ អ្វីដែលប្រើការបន្ទោសរបស់ពួកហោរាបម្រើក្នុងចំណោមអ្នកគោរពព្រះ គឺច្បាស់ពីការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យរបស់ដានីយ៉ែល ដែល

បានផ្តល់ឲ្យក្នុងដំពូកទីប្រាំបួន [ដានីយ៉ែល ៩:៤-១៩] ។ យើងសង្កេតមើលឧទាហរណ៍នៃការប្រើលើកដំបូងក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ដែលព្រះបានបង្គាប់យេរេមាឱ្យពន្យល់ពីមូលហេតុនៃទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ រឿងទាំងនេះមិនអាចកើតឡើងតាមវិធីណាផ្សេងក្រៅពីដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានទាយថា ៖ «អ្នកនឹងនិយាយប្រាប់ពួកគេ ហើយគេនឹងមិនស្តាប់អ្នកឡើយ ។ អ្នកនឹងហៅទៅគេ ហើយគេមិនឆ្លើយតបនឹងអ្នកឡើយ» ។ តើគេច្រៀងឲ្យមនុស្សថ្ងង់ក្នុងគោលបំណងអ្វី? ដើម្បីឱ្យពួកគេយល់ស្របនឹងឆន្ទៈរបស់ពួកគេ ដើម្បីឱ្យពួកគេយល់នូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងឮថាជាការពិត ៖ វាគឺជាការលះបង់ដ៏អាក្រក់ដើម្បីផ្ទេរការស្តីបន្ទោសចំពោះសំណាងអាក្រក់របស់ពួកគេដែលដាក់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាទម្លាប់ប្រមូលផ្តុំនូវភស្តុតាងរាប់មិនអស់ទាំងនេះ ដែលកើតចេញពីបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ និងពីការតវ៉ារបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងអ្នកល្មើសច្បាប់ ដើម្បីផ្តល់នូវការបំភាន់នៃឆន្ទៈសេរី ។ ប៉ុន្តែ ដោយការពន្យល់ពីរបីនេះ អ្នកអាចរំដោះខ្លួនអ្នកពីពួកគេយ៉ាងងាយស្រួល ។ នៅក្នុងទំនុកតម្កើង ជនជាតិយូដាត្រូវបានតិះដៀលថាជា «មនុស្សអាក្រក់... ដែលរក្សាចិត្តមិនត្រង់» [ទំនុក.៧៨:៨; ៧៧:៨] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងទំនុកតម្កើងមួយទៀត ហោរាដាស់តឿនមនុស្សដែលមានអាយុកាលរបស់គាត់កុំ«ធ្វើឲ្យចិត្តរឹងប៉ឹង» [ទំនុក. ៩៥:៨] ។ ប្រាកដណាស់ នេះគឺដោយសារតែការស្តីបន្ទោសចំពោះភាពរឹងចចេសទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែមកពីការពិតនេះ វាគឺជាការស្មានដោយលង់ខ្លៅថាចិត្តដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំវា [សុភាសិត. ១៦:១] អាចបត់ទៅខាងណាក៏បាន ។ ព្យាការីមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ខ្ញុំបានតាំងចិត្តធ្វើរូបសំណាកររបស់អ្នក» [ទំនុក.

119:112] ពោលគឺដោយសារគាត់បានសន្យាខ្លួនគាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយចិត្តរីករាយចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនអួតខ្លួនថាជាអ្នកនិពន្ធនៃទំនោរចិត្តរបស់គាត់ ដែលគាត់សារភាពក្នុងទំនុកដដែលថាជាអំណោយរបស់ព្រះ [ទំនុក. ១១៩:៣៦] ដូច្នេះ យើងគួរតែធ្វើតាមការព្រមានរបស់ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់ជំរុញអ្នកជឿថា « ចូរធ្វើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដោយភាពភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅ... ទាំងឆន្ទៈក្នុងការសម្រេច» [ភីលីព ២:១២-១៣] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់ប្រគល់ភារកិច្ចឱ្យពួកគេធ្វើ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេបណ្តោយខ្លួននូវភាពយឺតយ៉ាវនៃសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែ ដោយមានការភ័យខ្លាច និងការប្រុងប្រយ័ត្ន គាត់បន្ទាបបន្ទោកពួកគេរហូតដល់ពួកគេចាំថាអ្វីដែលពួកគេត្រូវបានគេស្នើឲ្យធ្វើ គឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយវាស្និទ្ធស្នាលយ៉ាងច្បាស់ថាអ្នកជឿធ្វើសកម្មភាពអសកម្មដូច្នេះដើម្បីនិយាយដោយមើលឃើញថា សមត្ថភាពត្រូវបានផ្តត់ផ្គង់ពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទាមទារអ្វីទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនគេ ។ បន្ទាប់មក ខណៈដែលដាស់តឿនយើង « ឲ្យបំពេញសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដោយគុណធម៌ » [ពេត្រុសទី ២ ១:៥] នោះទ្រង់មិនចាត់ឲ្យយើងនូវកិច្ចការបន្ទាប់បន្សំដូចជាយើងអាចធ្វើអ្វីបានដោយឯករាជ្យឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់គ្រាន់តែដាស់តឿនភាពក្រៀមក្រំនៃសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ ដោយសេចក្តីជំនឿខ្លួនវាច្រើនតែញាក់ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុល "កុំពន្លត់វិញ្ញាណ" [ថែស្សាទី 1 5:19] មានន័យដូចគ្នា ពីព្រោះខ្ជិលតែងតែលួចមកលើអ្នកជឿ លុះត្រាតែវាត្រូវបានកែតម្រូវ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើនរណាម្នាក់គួរតែសន្និដ្ឋានពីនេះថាវាជាការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីចិញ្ចឹមពន្លឺដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេនោះភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះនឹងត្រូវបានគេបដិសេធយ៉ាងងាយស្រួលព្រោះភាពស្មោះត្រង់ដែលប៉ុល

បានបង្គាប់គឺមកពីព្រះតែមួយគត់ [កូរិនថូសទី 2 ៧:១]។ តាមការពិត យើងតែងតែត្រូវបានស្នើឱ្យសម្អាតខ្លួនយើងពីភាពស្មោកគ្រោកទាំងអស់ ទោះជាវិញ្ញាណទាមទារឱ្យខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯងនូវការិយាល័យនៃការញែកជាបរិសុទ្ធក៏ដោយ។ ជាការល្អ វាច្បាស់ណាស់ពីពាក្យរបស់យ៉ូហានថា អ្វីដែលជារបស់ព្រះត្រូវបានផ្ទេរដោយសម្បទានមកយើង ៖ « អ្នកណាដែលកើតពីព្រះ នោះរក្សាខ្លួនឯង» [យ៉ូហានទី១ ៥:១៨]។ អ្នកប្រកាសអំពីសេរីភាពនឹងចាប់យកខគម្ពីរនេះហាក់ដូចជាយើងត្រូវបានការពារមួយផ្នែកដោយអំណាចរបស់ព្រះ ហើយមួយផ្នែកដោយយើងផ្ទាល់។ ដូចជាយើងមិនបានមកពីស្ថានសួគ៌នូវការរក្សាទុកនេះដែលសាវ័កអ្នកយើង! ដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទក៏សុំព្រះវរបិតាឲ្យការពារយើងពីអំពើអាក្រក់ [យ៉ូហាន ១៧:១៥]។ ហើយយើងដឹងថាអ្នកគោរពបូជា ពេលដែលពួកគេកំពុងប្រយុទ្ធនឹងសាតាំង ទទួលបានជ័យជម្នះដោយអាវុធរបស់ព្រះតែមួយគត់ [អេភ. 6:13]។ ដោយមូលហេតុនេះ ពេត្រុស ពេលគាត់បានបង្គាប់យើងឲ្យបន្សុទ្ធព្រលឹងយើងដោយការគោរពតាមសេចក្តីពិត មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានបន្ថែមតាមរបៀបនៃការកែតម្រង់ « តាមរយៈវិញ្ញាណ » [ពេត្រុសទី១ ១:២២]។ សរុបមក យ៉ូហានបង្ហាញយ៉ាងខ្លីអំពីរបៀបដែលអំណាចរបស់មនុស្សទាំងអស់គ្មានប្រយោជន៍ក្នុងការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណ នៅពេលគាត់បង្រៀនថា « អស់អ្នកដែលកើតមកពីព្រះមិនអាចធ្វើបាបបានទេ ដ្បិតគ្រាប់ពូជនៃព្រះគង់នៅក្នុងពួកគេ » [យ៉ូហានទី 1 3:9] ។ ហើយនៅក្នុងវគ្គមួយទៀត លោកផ្តល់ហេតុផលថា ៖ « នេះហើយជាជ័យជម្នះដែលយកឈ្នះលោកិយ ជាសេចក្តីជំនឿរបស់យើង » [យ៉ូហានទី១ ៥:៤]។

(ចម្លើយចំពោះអំណះអំណាងដែលមានមូលដ្ឋានលើវគ្គពិសេស និងឧប្បត្តិហេតុក្នុងបទគម្ពីរ ១២-១៩)

12. ចោទិយកថា ៣0:១១

ប៉ុន្តែ គូបដិបក្ខរបស់យើងបានលើកឡើងនូវវគ្គមួយពីក្រិត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេដែលហាក់ដូចជាមានការប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការពន្យល់របស់យើង ។ ដ្បិតក្រោយពីប្រកាសក្រឹត្យវិន័យ លោកម៉ូសេហៅប្រជាជនឲ្យធ្វើជាសាក្សីក្នុងរបៀបនេះ ៖ « ដ្បិតបញ្ញត្តិដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នកនៅថ្ងៃនេះគឺនៅជិតអ្នក… នៅក្នុងមាត់ និងក្នុងចិត្តរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចធ្វើបាន» ។ ៣0:១១-១២, ១៤] ។ ឥឡូវនេះ បើពាក្យទាំងនេះត្រូវបានគេយល់ថាជាការនិយាយអំពីសិក្ខាបទទេ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា វាមិនមានសារៈសំខាន់បន្តិចបន្តួចសម្រាប់ករណីបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។ ត្បិតថាវាជារឿងងាយស្រួលក្នុងការគេចវេសពីបញ្ហាដោយការប្រកែកថាវាទាក់ទងនឹងសមត្ថភាព និងចិត្តគំនិតរបស់មនុស្សក្នុងការយល់ពីបទបញ្ញត្តិ មិនមែនដោយសមត្ថភាពរបស់គាត់ក្នុងការប្រតិបត្តិតាមនោះទេ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រហែលជាមានបញ្ហាខ្លះក៏នៅមានដែរ ។ ប៉ុន្តែ សាវ័កដែលជាអ្នកបកប្រែដ៏ប្រាកដរបស់យើង ដកចេញនូវរាល់ការសង្ស័យរបស់យើង ពេលគាត់ប្រកាសថា ម៉ូសេនៅទីនេះបាននិយាយអំពីការបង្រៀននៃដំណឹងល្អ [រ៉ូម. ១0:៨] ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថាមនុស្សរឹងរូសខ្លះប្រកែកថា ប៉ុលបានបង្វែរពិភពលោកទាំងនេះយ៉ាងហិង្សា ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេសំដៅទៅលើដំណឹងល្អ ។ ទោះបីជាភាពក្លាហានរបស់បុរសបែបនេះនឹងមិនខ្វះភាពអន់ចិត្តក៏ដោយ ក៏យើងមានមធ្យោបាយដើម្បីបដិសេធគាត់ក្រៅពីអំណាចរបស់សាវ័ក ។ ប្រសិនបើលោកម៉ូសេនិយាយតែពីសិក្ខាបទនោះ លោកបានបំផុសគំនិតមនុស្សឲ្យមានទំនុកចិត្តឥត

ប្រយោជន៍ ។ តើគេនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញចោល បើពួកគេបានតាំងចិត្តរក្សាច្បាប់ដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដូចជាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេ? ប៉ុន្តែ ឧបមាថាមនុស្សរឹងរូសខ្លះប្រកែកថា ប៉ុលបានបង្វែរពិភពលោកទាំងនេះយ៉ាងហិង្សា ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេសំដៅទៅលើដំណឹងល្អ ។ ទោះបីជាភាពក្លាហានរបស់បុរសបែបនេះនឹងមិនខ្វះភាពអន់ចិត្តក៏ដោយ ក៏យើងមានមធ្យោបាយដើម្បីបដិសេធគាត់ក្រៅពីអំណាចរបស់សាវ័ក ។ ប្រសិនបើលោកម៉ូសេនិយាយតែពីសិក្ខាបទនោះ លោកបានបំផុសគំនិតមនុស្សឲ្យមានទំនុកចិត្តឥតប្រយោជន៍ ។ តើគេនឹងធ្វើអ្វីទៀត ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញចោល បើពួកគេបានតាំងចិត្តរក្សាច្បាប់ដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន ដូចជាងាយស្រួលសម្រាប់ពួកគេ? តើសមត្ថភាពត្រៀមខ្លួនដើម្បីរក្សាច្បាប់នៅឯណានៅពេលដែលការចូលប្រើប្រាស់តែមួយគត់ស្ថិតនៅលើជ្រោះជ្រៅ? វាច្បាស់ណាស់ថា តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ម៉ូសេមានន័យថាកិច្ចព្រមព្រៀងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលគាត់បានប្រកាស រួមជាមួយនឹងតម្រូវការនៃច្បាប់ ។ សម្រាប់ខពីរបីមុនគាត់បានបង្រៀនដែរថា ចិត្តរបស់យើងត្រូវតែត្រូវកាត់ស្បែកដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យយើងស្រឡាញ់ទ្រង់ [ចោ. ៣0:៦] ។ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់សមត្ថភាពនោះ ដែលគាត់និយាយភ្លាមៗបន្ទាប់មក មិនមែនដោយអំណាចមនុស្សទេ ប៉ុន្តែដោយជំនួយ និងការការពារពីវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់ក្នុងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនត្រូវយល់វគ្គនេះថាគ្រាន់តែសំដៅទៅលើសិក្ខាបទនោះទេ ប៉ុន្តែជាការសន្យានៃដំណឹងល្អវិញ ។ ហើយពួកគេនៅឆ្ងាយពីការបង្កើតសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដល់យើង នោះបំផ្លាញវាទាំងស្រុង ។ ប៉ុលបញ្ជាក់ទីបន្ទាល់នេះថា នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃដំណឹងល្អគឺមិនត្រូវបាន

ផ្តល់ឱ្យនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌលំបាក លំបាក និងមិនអាចទៅរួចនោះដែលបាន ដាក់សម្រាប់យើងដោយក្រឹត្យវិន័យទេ—ថាមានតែអ្នកដែលបានបំពេញបទបញ្ញត្តិ ទាំងអស់នៅទីបំផុតនឹងទទួលបានវា—ប៉ុន្តែស្ថិតក្រោមការងាយស្រួល និងត្រៀម ខ្លួនជាស្រេច ។ និងលក្ខខណ្ឌដែលអាចចូលបានដោយបើកចំហ ។ ដូច្នេះហើយ គម្ពីរនេះ [រ៉ូម. ជំពូកទី 10] មានតម្លៃក្នុងការបង្កើតសេរីភាពនៃឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។

13. ការ«រង់ចាំ»របស់ព្រះចំពោះសកម្មភាពរបស់មនុស្សគឺធ្វើឡើងដើម្បីសន្មត់ថាមានព្រះទ័យ

តាមវិធីនៃការជំទាស់ ពួកគេតែងតែលើកយកវគ្គមួយចំនួនផ្សេងទៀត ដែល បង្ហាញថា ជួនកាលព្រះបានដកជំនួយពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ សាកល្បងមនុស្ស ហើយរង់ចាំមើលថាតើពួកគេនឹងបង្វែរការខិតខំរបស់ពួកគេទៅគោលបំណងអ្វី ។ ដូច្នេះ ហូសេនិយាយថា ៖ «ខ្ញុំនឹងទៅកន្លែងរបស់ខ្ញុំ ដរាបណាគេដាក់លើចិត្ត ដើម្បីស្វែងរកមុខខ្ញុំ» [ហូសេ. ៥:១៥] ។ ពួកគេនិយាយថា វាជារឿងគួរឱ្យ អស់សំណើចមួយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីពិចារណាថាតើអ៊ីស្រាអែលនឹងស្វែងរក មុខរបស់គាត់ឬអត់ ប្រសិនបើគំនិតរបស់ពួកគេមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការទំនោរ ទៅតាមសមត្ថភាពធម្មជាតិរបស់ពួកគេ ។ ដូចជាវាមិនមែនជារឿងធម្មតាទេ ដែលព្រះតាមរយៈព្យាការីរបស់ទ្រង់បង្ហាញខ្លួនជាអ្នកមើលងាយ និងបដិសេធរា ស្ត្ររបស់ទ្រង់រហូតដល់ពួកគេគួរផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់ពួកគេឲ្យកាន់តែល្អប្រសើរ! ប៉ុន្តែ តើអ្វីទៅដែលគួរប្រជែងរបស់យើងនឹងកាត់ចេញពីការគំរាមកំហែងបែប នេះ? ប្រសិនបើពួកគេមានន័យថា បុគ្គលនេះដែលត្រូវបានបោះបង់ចោល ដោយព្រះ អាចកំណត់គំនិតរបស់ពួកគេលើការប្រែចិត្តជឿ ពួកគេកំពុងធ្វើដូច្នេះ

នៅក្នុងធ្មេញនៃព្រះគម្ពីរទាំងអស់ ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលស្គាល់ថាព្រះគុណ
របស់ព្រះគឺចាំបាច់សម្រាប់ការប្រែចិត្ត តើពួកគេមានបញ្ហាអ្វីជាមួយយើង?
ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលយកព្រះគុណថាជាការចាំបាច់ក្នុងរបៀបមួយដើម្បីបម្រុង
សមត្ថភាពរបស់ខ្លួនមនុស្ស ។ តើពួកគេបញ្ចាក់វាដោយមូលដ្ឋានអ្វី? ប្រាកដ
ណាស់មិនមែនមកពីវគ្គនោះ ឬដូចជាវគ្គនោះទេ ។ វាជារឿងមួយដែលត្រូវដក
ខ្លួនចេញពីមនុស្ស ហើយត្រូវពិចារណាពីអ្វីដែលគាត់អាចធ្វើបាននៅពេលចាក
ចេញទៅឧបករណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ វាជាអ្វីផ្សេងទៀតដើម្បីជួយដល់អំណាច
របស់គាត់ ដូចជាពួកគេមាន សមាមាត្រទៅនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ។
បើដូច្នេះ អ្នកណាម្នាក់នឹងសួរថា តើកន្សោមទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច? ខ្ញុំ
ឆ្លើយតបថា សារៈសំខាន់របស់ពួកគេគឺដូចជាព្រះមានបន្ទូលថា ៖ «ដរាបណា
ការព្រមាន ការដាស់តឿន និងការស្តីបន្ទោសមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់មនុស្ស
រឹងរូសនេះទេ ខ្ញុំនឹងដកខ្លួនចេញមួយរយៈសិន ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេរងទុក្ខ
ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ ខ្ញុំនឹងមើលថាតើនៅពេលណាមួយក្រោយពីគ្រោះមហន្តរាយ
ជាយូរមកហើយ ការនឹករលឹកពីខ្ញុំបានសង្កត់លើគេ ដើម្បីឲ្យគេស្វែងរកមុខខ្ញុំ»
។ ការយាងទៅឆ្ងាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ បង្ហាញពីការដកពាក្យទំនាយរបស់ទ្រង់
ចេញពីពួកគេ ។ ការពិចារណាពីអ្វីដែលបុរសអាចនឹងធ្វើបានមានន័យថាមួយរ
យៈពេលគាត់ស្ងាត់ស្ងៀម ហើយដូចជាគេលួចល្បងគេដោយទុក្ខលំបាកផ្សេងៗ ។
គាត់ធ្វើទាំងពីរដើម្បីធ្វើឲ្យយើងកាន់តែបន្ទាបខ្លួន ។ ដ្បិតយើងនឹងឆាប់ត្រូវគេ
វាយដោយរោមភ្នែកនៃទុក្ខលំបាក ជាជាងត្រូវបានគេកែតម្រង់ទៅទៀត បើសិន
ជាគាត់មិនធ្វើដោយវិញ្ញាណរបស់គាត់ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចបង្រៀនបាន ។ ឥឡូវ
នេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានអាក់អន់ចិត្ត ហើយថែមទាំងនឿយហត់ដោយ

ភាពរឹងចចេសរឹងរូសរបស់យើង ទ្រង់ទុកយើងចោលមួយរយៈពេលខ្លី ពោលគឺដកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់តែងតែបង្ហាញអ្វីមួយអំពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើការសាកល្បងនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើនៅពេលអវត្តមានទ្រង់ ។ ពីនេះ យើងប្រមូលផ្តុំដោយក្លែងបន្លំថាយើងមានអំណាចនៃឆន្ទៈសេរីសម្រាប់គាត់ដើម្បីសង្កេតមើលនិងសាកល្បង ។ ដ្បិតគាត់ធ្វើវាក្នុងគោលបំណងផ្សេងក្រៅពីបង្ខំយើងឲ្យទទួលស្គាល់ភាពឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ។

14. តើការងារទាំងនេះមិនមែនជាស្នាដៃ "របស់យើង" ទេឬ?

ពួកគេក៏ប្រកែកពីរបៀបនៃការនិយាយជាទម្លាប់ទាំងក្នុងបទគម្ពីរ និងពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សផងដែរ ៖ អំពើល្អពិតជាហៅថា «របស់យើង » ។ ហើយយើងត្រូវបានគេសរសើរច្រើនចំពោះការធ្វើអ្វីដែលបរិសុទ្ធ និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំពើបាបត្រូវបានចាត់ទុកថាត្រឹមត្រូវចំពោះយើងដែលកើតចេញពីខ្លួនយើងនោះ ប្រាកដណាស់សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ ផ្នែកខ្លះនៃអំពើសុចរិតគួរតែត្រូវបានប្រគល់ឱ្យយើង ។ ហើយវានឹងមិនមានហេតុផលដើម្បីនិយាយថាយើងធ្វើរឿងទាំងនោះដែលយើងមិនអាចធ្វើបានដោយការខិតខំរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយត្រូវបានជំរុញដូចជាថ្មដោយព្រះដើម្បីធ្វើ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយើងផ្តល់ផ្នែកសំខាន់ដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ការបង្ហាញទាំងនោះបង្ហាញថាការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងទទួលបានចំណាត់ថ្នាក់ទីពីរ ។ ប្រសិនបើអ្នកប្រឆាំងយើងគ្រាន់តែជាស់ស្មើនថា អំពើល្អត្រូវបានគេហៅថា "របស់យើង" ខ្ញុំនឹងជំទាស់ជាមួយគ្នាថា នំប៉័ងដែលយើងទូលអង្វរព្រះឲ្យយើងក៏ហៅថា "របស់យើង" ដែរ ។ ម៉ាថាយ ៦:១១] ។ តើសព្វនាមដែលមានថាជា «របស់យើង» មានន័យយ៉ាងណា

ចំពោះពួកគេ ប៉ុន្តែថាអ្វីបើមិនដូច្នោះទេដោយមិនបានកំណត់មកជារបស់យើងដោយសេចក្តីសប្បុរស និងអំណោយឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះ? ហេតុដូច្នេះហើយពួកគេត្រូវតែចំអកនូវភាពមិនសមហេតុផលដូចគ្នានៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬទទួលស្គាល់ថា អំពើល្អដែលយើងមិនមានអ្វីក្រៅពីខ្លួនយើងផ្ទាល់ដោយសារអំណោយទានរបស់ព្រះ មិនត្រូវបានគេហៅថាជា "របស់យើង" ដោយលង់នោះទេ។ ប៉ុន្តែការជំទាស់ទីពីរគឺខ្លាំងជាងបន្តិច៖ ជារឿយៗបទគម្ពីរបញ្ជាក់ថាយើងគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ រក្សាសេចក្តីសុចរិត គោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ ហើយខ្នះខ្នែងក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ។ ដោយសារមានមុខងារត្រឹមត្រូវនៃចិត្ត និងឆន្ទៈ តើគេអាចបញ្ជូនពួកគេទៅខាងវិញ្ញាណដោយរបៀបណាហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះសន្មតថាពួកគេចំពោះខ្លួនយើង លុះត្រាតែចិត្តខ្នះខ្នែងរបស់យើងមិនចែកចាយអ្វីមួយនៃអំណាចដ៏ទេវភាពនោះ? យើងអាចបោះចោលការជំទាស់ដ៏តូចតាចទាំងនេះបានយ៉ាងងាយ ប្រសិនបើយើងសញ្ជឹងគិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវលើរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះពួកបរិសុទ្ធ។ ការប្រៀបធៀបដែលគេគប់យើងដោយកំហឹងមិនអនុវត្តនោះទេ។ តើនរណាជាមនុស្សល្ងីល្ងើដែលអះអាងថា ព្រះធ្វើចលនាមនុស្សដូចយើងគប់ថ្ម? ហើយគ្មានអ្វីដូចនេះកើតឡើងពីការបង្រៀនរបស់យើងទេ។ ចំពោះមុខវិជ្ជាធម្មជាតិរបស់មនុស្ស យើងសំដៅលើទង្វើនៃការយល់ព្រម និងការបដិសេធ ឆន្ទៈ និងមិនមានឆន្ទៈ ព្យាយាម និងតស៊ូ។ នោះគឺការអនុម័តឥតប្រយោជន៍ និងការបដិសេធយ៉ាងល្ងង់ខ្លៅ; ស្ម័គ្រចិត្តអាក្រក់ និងមិនមានឆន្ទៈល្អ; ព្យាយាមឆ្ពោះទៅរកអំពើទុច្ចរិត ហើយតទល់នឹងសេចក្តីសុចរិត។ តើព្រះយេហូវ៉ាធ្វើអ្វីក្នុងរឿងនេះ? បើគាត់ចង់ប្រើអំពើថោកទាបនេះជាឧបករណ៍នៃសេចក្តីក្រោធរបស់

គាត់ គាត់ដឹកនាំនិងបោះចោលតាមចិត្តដើម្បីអនុវត្តអំពើល្អរបស់គាត់តាមរយៈដៃពុករលួយរបស់មនុស្ស ។ តើយើងគួរប្រៀបធៀបមនុស្សអាក្រក់ដែលបម្រើព្រះចេស្តារបស់ព្រះក្នុងពេលដែលគាត់ខំធ្វើតាមតែតណ្ហារបស់ខ្លួនទៅនឹងថ្មដែលមានចលនាដោយកម្លាំងខាងក្រៅ ហើយកើតឡើងដោយគ្មានចលនា អារម្មណ៍ ឬឆន្ទៈរបស់ខ្លួន? យើងមើលថាតើភាពខុសគ្នាខ្លាំងប៉ុណ្ណា ។ ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណាចំពោះមនុស្សល្អ ទាក់ទងនឹងអ្នកណាដែលមានសំណួរជាក់លាក់មួយនៅទីនេះ? កាលណាព្រះអម្ចាស់តាំងនគររបស់ទ្រង់នៅក្នុងពួកគេ នោះទ្រង់ទប់ចិត្តដោយវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ដើម្បីកុំឲ្យមានការអូសទាញទៅតាមធម្មជាតិដោយតណ្ហា ។ ដើម្បីឲ្យឆន្ទៈត្រូវបានបោះចោលទៅនឹងភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់បានពត់ខ្លួនជាទម្រង់ និងដឹកនាំវាទៅកាន់ការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ។ ដើម្បីកុំឲ្យវារសាត់ធ្លាក់ចុះ ទ្រង់មានស្តិរភាព ហើយពង្រឹងវាដោយអំណាចនៃវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងសរសៃនេះ Augustine និយាយថា៖ « អ្នកនឹងនិយាយមកខ្ញុំថា "ហេតុដូច្នេះហើយបានជាយើងត្រូវបានគេប្រព្រឹត្តហើយកុំប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងឡើយ" ។ អ្នកធ្វើសកម្មភាព ហើយត្រូវបានចាត់ចែង ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអ្នកដែលល្អនោះអ្នកប្រព្រឹត្តទៅបានល្អ ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយអ្នកដែលល្អនោះអ្នកប្រព្រឹត្តទៅបានល្អ ។ វិញ្ញាណនៃព្រះដែលប្រព្រឹត្តលើអ្នក គឺជាជំនួយនៃអ្នកដែលប្រព្រឹត្ត ។ ឈ្មោះ "ជំនួយ" បង្ហាញថាអ្នកក៏ធ្វើអ្វីមួយដែរ" ។ នៅក្នុងផ្នែកទីមួយនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ គាត់បង្ហាញថា សកម្មភាពរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានដកចេញដោយចលនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ពីព្រោះឆន្ទៈ ដែលត្រូវបានដឹកនាំដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានល្អ គឺជាធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បន្ថែម

ដោយផ្ទាល់ថាពីពាក្យ "ជួយ" វាអាចត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាយើងក៏ធ្វើអ្វីមួយដែរ យើងមិនត្រូវយល់វាដូចជាប្រសិនបើអ្វីមួយត្រូវបានសន្មតថាយើងម្នាក់ៗដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីមិនលើកទឹកចិត្តដល់ភាពអត់ធ្មត់របស់យើង គាត់បានភ្ជាប់សកម្មភាពរបស់ព្រះជាមួយនឹងយើងផ្ទាល់តាមពាក្យទាំងនេះ ៖ «ឆន្ទៈគឺជាធម្មជាតិ ប៉ុន្តែការធ្វើតាមចិត្តគឺជាព្រះគុណ» ។ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់បាននិយាយមុននេះបន្តិចថា "ប្រសិនបើព្រះមិនជួយទេ យើងនឹងមិនអាចយកឈ្នះ ឬសូម្បីតែច្បាំងបាន" ។

15. "កិច្ចការ" គឺជារបស់យើងដោយអំណោយទានរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែព្រះដោយការបំផុសគំនិតរបស់ទ្រង់

ដូច្នេះវាហាក់ដូចជាព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូចដែលពាក្យនេះត្រូវបានយល់នៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីការបង្កើតឡើងវិញ គឺជាច្បាប់នៃវិញ្ញាណដើម្បីដឹកនាំ និងគ្រប់គ្រងឆន្ទៈរបស់មនុស្ស ។ ស្មារតីមិនអាចគ្រប់គ្រងដោយគ្មានការកែតម្រូវដោយគ្មានការកែទម្រង់ ដោយគ្មានការបន្ត ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងនិយាយថាការចាប់ផ្តើមនៃការបង្កើតឡើងវិញរបស់យើងគឺដើម្បីលុបបំបាត់អ្វីដែលជារបស់យើង ដូចគ្នានេះដែរ គាត់មិនអាចអនុវត្តមុខងារទាំងនេះដោយមិនផ្តាស់ទី ធ្វើសកម្មភាព ជំរុញ ទប់ទល់ រក្សា ។ ដូច្នេះ យើងនិយាយត្រូវថា រាល់ទង្វើដែលកើតចេញពីព្រះគុណគឺជារបស់គាត់ទាំងស្រុង ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ យើងមិនបដិសេធថាអ្វីដែល Augustine បង្រៀនគឺជាការពិតទេ ៖ «ព្រះគុណមិនបំផ្លាញឆន្ទៈទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ស្តារវាឡើងវិញ» ។ គំនិតទាំងពីរគឺស្ថិតនៅក្នុងការព្រមព្រៀងគ្នាយ៉ាងសំខាន់ ៖ ឆន្ទៈរបស់មនុស្សត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានស្តារឡើងវិញ នៅពេលដែលអំពើពុករលួយ និងភាពថោកទាបរបស់វាត្រូវ

បានកែតម្រូវ វាត្រូវបានតម្រង់ទៅរកការពិតនៃសេចក្តីសុចរិត ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ឆន្ទៈថ្មីត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងមនុស្សដោយសារតែឆន្ទៈធម្មជាតិបានក្លាយទៅជាអាក្រក់ និងខូចយ៉ាងខ្លាំង ដែលគាត់ចាត់ទុកថាវាចាំបាច់ដើម្បីដាក់ធម្មជាតិថ្មីនៅក្នុងនោះ ។ ឥឡូវនេះគ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការនិយាយថាយើងខ្លួនឯងកំពុងធ្វើអ្វីដែលសកម្មពលរបស់ព្រះកំពុងធ្វើនៅក្នុងខ្លួនយើងទេ បើទោះបីជាឆន្ទៈរបស់យើងមិនមានអ្វីខុសប្លែកពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែចងចាំនូវអ្វីដែលយើងមាននៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែលដកស្រង់ចេញពី Augustine ៖ ឥតប្រយោជន៍ទេ មនុស្សរវល់នឹងការស្វែងរករបស់ល្អរបស់មនុស្សតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ។ សម្រាប់ការលាយបញ្ចូលគ្នានៃអំណាចនៃឆន្ទៈសេរីដែលមនុស្សខិតខំចូលរួមជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការខូចខាតនៃព្រះគុណនោះទេ ។ វាដូចជាប្រសិនបើគេត្រូវព្រួសស្រាជាមួយនឹងភក់ និងទឹកជូរចត់ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាមានអ្វីដែលល្អនៅក្នុងឆន្ទៈក៏ដោយ វាមកពីការបំផុសគំនិតដ៏បរិសុទ្ធនៃវិញ្ញាណ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងមានឆន្ទៈដោយធម្មជាតិ យើងមានហេតុផលល្អដែលត្រូវធ្វើការសរសើរដែលព្រះបានទាមទារយ៉ាងត្រឹមត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ៖ មុនដំបូងពីព្រោះអ្វីដែលព្រះចេញពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ធ្វើក្នុងយើងជារបស់យើង បើយើងយល់ថា វាមិនមែនជាការរបស់យើងទេ ។ ទីពីរ ព្រោះចិត្តយើងជាចិត្ត ឆន្ទៈរបស់យើងជាការព្យាយាម ដែលទ្រង់តម្រង់ទៅរកសេចក្តីល្អ ។

16. លោកុប្បត្តិ ៤:៧

ភ័ស្តុតាងផ្សេងទៀតដែលថាពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីទីនេះ ហើយនឹងមិនមានការរំខានច្រើនទេ សូម្បីតែអ្នកដែលមានការយល់ដឹងកម្រិតមធ្យម ដែលបាន

ទទួលយកការបដិសេធយ៉ាងត្រឹមត្រូវដែលទើបតែផ្តល់ឱ្យ ។ គូប្រជែងរបស់យើង បានដកស្រង់សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះពីលោកុប្បត្តិថា "ចំណង់អាហាររបស់វានឹង ស្ថិតនៅក្រោមអ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជាម្ចាស់វា" [លោ. ៤:៧] ។ នេះពួកគេអនុវត្តចំពោះអំពើបាប ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយកាអ៊ីនថា អំណាចនៃអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចលើគំនិតរបស់គាត់ទេ ប្រសិនបើគាត់មានឆន្ទៈធ្វើការឆ្ពោះទៅរកការយកឈ្នះនោះ! ប៉ុន្តែ យើងរក្សាថាវាកាន់តែតាមលំដាប់នៃពាក្យដែលខគម្ពីរនេះគួរតែអនុវត្តចំពោះអេបិល ។ ពីព្រោះនៅទីនោះ វាជាចេតនារបស់ព្រះក្នុងការបន្ទោសសេចក្តីច្រណែនដ៏ទុច្ចរិតដែលកាអ៊ីនបានគិតទាស់នឹងបងប្រុសរបស់គាត់ ។ ព្រះធ្វើការនេះតាមពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ កាអ៊ីនបានរៀបចំផែនការដោយឥតប្រយោជន៍ ដែលគាត់អាចពូកែបងប្រុសរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ ដែលគ្មានកិត្តិយសអ្វីក្រៅពីសេចក្តីសុចរិតនោះទេ ។ ទីពីរ គាត់មានចិត្តកតញ្ញូខ្លាំងពេកចំពោះពរជ័យដែលគាត់បានទទួលពីព្រះ ហើយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងបងប្រុសរបស់គាត់បានឡើយ ទោះបីគាត់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់គាត់ក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងយើងហាក់ដូចជាបដិសេធការបកស្រាយនេះដោយសារអ្នកផ្សេងទៀតផ្ទុយនឹងទស្សនៈរបស់យើង សូមឲ្យយើងទទួលស្គាល់ពួកគេថា ព្រះកំពុងមានបន្ទូលនៅទីនេះអំពីអំពើបាប ។ ប្រសិនបើដូច្នេះមែន នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងសន្យា ឬបញ្ជានូវអ្វីដែលទ្រង់ប្រកាសនៅទីនេះ ។ ប្រសិនបើគាត់កំពុងបញ្ជា យើងបានបង្ហាញរួចហើយថា គ្មានភស្តុតាងនៃសមត្ថភាពរបស់មនុស្សទេ ។ ប្រសិនបើគាត់កំពុងសន្យា តើការសម្រេចនៃពាក្យសន្យានៅឯណានៅពេលដែលកាអ៊ីនធ្វើបាប ដែលគាត់គួរតែធ្វើជាម្ចាស់? តើគេនឹងនិយាយថាមានលក្ខខណ្ឌស្ងប់ស្ងាត់រួមបញ្ចូលក្នុងការសន្យាដូចជាគេនិយាយថា ៖ «

ប្រសិនបើអ្នកប្រយុទ្ធ អ្នកនឹងទទួលបានជ័យជម្នះ»? ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចធ្វើការគេចចេញបែបនេះ? ប្រសិនបើភាពប៉ិនប្រសប់នេះសំដៅទៅលើអំពើបាប គ្មាននរណាម្នាក់អាចសង្ស័យថាទម្រង់នៃការនិយាយគឺជាការចាំបាច់នោះទេ ដោយមិនកំណត់នូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែតើយើងគួរធ្វើយ៉ាងណា ទោះបីជាវាហួសពីអំណាចរបស់យើងក៏ដោយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទាំងបញ្ហាខ្លួនឯង និងគោល តម្រូវឱ្យការអ៊ីន និងអេបិលត្រូវប្រៀបធៀប ត្បិតបងប្អូនប្រុសដែលកើតដំបូងនឹងមិនស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ក្មេងទេ ប្រសិនបើគាត់មិនកាន់តែអាក្រក់ដោយសារឧក្រិដ្ឋកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

17. រ៉ូម ៩:១៦, កូរិនថូសទី១ ៣:៩

ពួកគេក៏ប្រើទីបន្ទាល់របស់សាវ័កដែរថា ៖ « ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានចិត្ត ឬលើអ្នកដែលរត់ទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា » ។ [រ៉ូម ។ ៩:១៦]។ ពីនេះពួកគេទទួលបានគំនិតថាមានអ្វីមួយនៅក្នុងឆន្ទៈនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សដែលទោះបីជាវាខ្សោយក៏ដោយ នៅពេលដែលជំនួយដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះមិនបរាជ័យក្នុងការផ្តល់លទ្ធផលអំណោយផលនោះទេ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេថ្នឹងថ្លែងដោយសន្តិវិធីអំពីបញ្ហាដែលប៉ុលកំពុងពិភាក្សានៅទីនេះ ពួកគេនឹងមិនបកស្រាយសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះខុសឆ្គងនោះទេ។ ខ្ញុំដឹងថាពួកគេអាចដកស្រង់ Origen និង Jerome ក្នុងការគាំទ្រការបង្ហាញរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំអាចប្រឆាំងនឹង Augustine ចំពោះរឿងទាំងនេះ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលទទួលបាននេះមិនខុសអ្វីសម្រាប់យើងឡើយ បើយើងយល់ពីអត្ថន័យរបស់ប៉ូល។ នៅទីនោះ គាត់បង្រៀនថា សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់តែអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់យល់ថាសក្តិសមសម្រាប់

សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ខណៈពេលដែលសេចក្តីវិនាស និងការស្លាប់នៅតែមានសម្រាប់អស់អ្នកដែលទ្រង់មិនបានជ្រើសរើស ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញពីជោគវាសនារបស់មនុស្សទុច្ចរិត ដោយគំរូរបស់ផារ៉ោន [រ៉ូម. ៩:១៧] ។ គាត់ក៏បានបញ្ជាក់ពីទីបន្ទាល់របស់ម៉ូសេអំពីភាពប្រាកដប្រជានៃការបោះឆ្នោតដោយសេរី ៖ « ខ្ញុំនឹងមានចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកណាដែលខ្ញុំនឹងមានសេចក្តីមេត្តាករុណា » [រ៉ូម. ៩:១៥; និក្ខ័ ៣៣:១៩] ។ គាត់សន្និដ្ឋានថា ៖ «វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានឆន្ទៈឬអ្នកដែលរត់នោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើព្រះដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា» [រ៉ូម ៩:១៦] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេយល់តាមរបៀបនេះ—ឆន្ទៈនិងការខំប្រឹងប្រែងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រោះវាមិនស្មើនឹងបន្ទុកបែបនេះ—អ្វីដែលប៉ុលបាននិយាយនឹងមិនសមរម្យ ។ ទៅឆ្ងាយជាមួយ subtleties ទាំងនេះ! វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកដែលមានឆន្ទៈឬអ្នកដែលរត់; ដូច្នេះមានឆន្ទៈខ្លះ មានការរត់ខ្លះ ។ អត្ថន័យរបស់ប៉ូលគឺសាមញ្ញជាង ៖ វាមិនមែនជាឆន្ទៈទេ ។ វាមិនមែនជាការរត់ដែលរៀបចំផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើងនោះទេ ។ មានតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះនៅទីនេះ ។ ប៉ុលនិយាយបែបនេះទៅកាន់ទីតុស ពេលគាត់សរសេរថា ៖ « ពេលដែលសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ... មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តដែលយើងធ្វើដោយសុចរិតទេ ប៉ុន្តែជាគុណធម៌នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះអង្គផ្ទាល់» [ទីតុស ៣:៤-៥] ។ មានមនុស្សខ្លះនិយាយថា ប៉ុលបានប្រាប់ថាមានឆន្ទៈ ហើយខ្លះទៀតរត់ព្រោះគាត់បដិសេធថា «វាអាស្រ័យលើអ្នកណាដែលមានចិត្ត ឬតាមអ្នកដែលរត់» [រ៉ូម. ៩:១៦] ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនបានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យខ្ញុំក្នុងការវែកញែកតាមបន្ទាត់ដូចគ្នានេះទេ: ថាយើង

ធ្វើអំពើល្អខ្លះ ពីព្រោះប៉ុលបដិសេធថាយើងសម្រេចបាននូវសេចក្តីល្អរបស់ព្រះដោយគុណធម៌នៃកិច្ចការដែលយើងបានធ្វើ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេរកឃើញកំហុសនៅក្នុងអំណះអំណាងនេះ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេបើកភ្នែកឡើង ហើយពួកគេនឹងយល់ថាខ្លួនពួកគេទទួលរងពីភាពមិនពិត។ វាជាហេតុផលដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ដែល Augustine ពីងលើ៖ «ប្រសិនបើគេនិយាយថា « វាមិនអាស្រ័យលើអ្នកណាឬលើអ្នកដែលរត់ [រ៉ូម. ៩:១៦] ដោយសារតែការស្ម័គ្រចិត្តឬការរត់តែម្នាក់ឯងមិនគ្រប់គ្រាន់ នោះអ្នកអាចបង្វែរការជជែកគ្នាវិញថា វាមិនអាស្រ័យលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះទេ ព្រោះវាមិនធ្វើតែម្នាក់ឯងឡើយ»។ ចាប់តាំងពីអាគុយម៉ង់ទីពីរនេះវាមិនសមហេតុផល Augustine សន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ: ដូច្នេះនេះត្រូវបាននិយាយដោយសារតែមនុស្សមិនមានឆន្ទៈទេលុះត្រាតែវាត្រូវបានរៀបចំដោយព្រះអម្ចាស់។ មិនមែនថាយើងមិនគួរចង់ និងរត់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះសម្រេចបានទាំងពីរនៅក្នុងយើង»។ មនុស្សខ្លះដូចជាលូង់ខ្លៅដែលនិយាយពីប៉ុលថា៖ «យើងជាអ្នករួមការងាររបស់ព្រះ» [១ កូ. ៣:៩]។ នេះគឺជាការសង្ស័យមួយដែលបានដាក់កម្រិតចំពោះរដ្ឋមន្ត្រីតែម្នាក់ឯង។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេត្រូវបានគេហៅថា "អ្នករួមការងារ" មិនមែនដោយសារពួកគេនាំយកអ្វីមកដោយខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែព្រះប្រើប្រាស់ការងាររបស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេមានសមត្ថភាព និងបានបំពាក់អំណោយចាំបាច់ដល់ពួកគេ។

18. សាស្តា ១៥:១៤-១៧

គេនាំយកសាស្តា ជាអ្នកនិពន្ធដែលគេដឹងថាមានការសង្ស័យ។ ផ្តល់ថាយើងមិនបដិសេធអ្នកនិពន្ធនេះទេ ទោះបីយើងមានសិទ្ធិល្អឥតខ្ចោះក្នុងការធ្វើដូច្នេះក៏

ដោយ—តើសាស្តាថ្លែងទីបន្ទាល់ក្នុងនាមឆន្ទៈសេរីយ៉ាងណា? គាត់និយាយថា ៖ «ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីមនុស្សបានបង្កើតមក ព្រះបានទុកគាត់ឲ្យនៅក្នុងអំណាចនៃការទូន្មានរបស់គាត់ ។

បញ្ញត្តិត្រូវបានប្រទានដល់គាត់ ។ បើគាត់កាន់តាមបញ្ញត្តិ នោះគេក៏កាន់តាមដែរ ។ ព្រះបានកំណត់... ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ ល្អ និងអាក្រក់... ។ មុនមនុស្ស ។ ហើយអ្វីក៏ដោយដែលគាត់ជ្រើសរើសនឹងត្រូវឲ្យគាត់» [សាស្តា ១៥:១៤, ១៥, ១៦, ១៧; ១៥:១៤-១៨] ។ បានផ្តល់សិទ្ធិឱ្យបុរសនោះបានទទួលនៅការបង្កើតរបស់គាត់នូវសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានជីវិតឬសេចក្តីស្លាប់ ។ ចុះបើយើងឆ្លើយទៅម្ខាងទៀតថាគាត់បាត់បង់សមត្ថភាពនេះ? ប្រាកដណាស់ វាមិនមែនជាចេតនារបស់ខ្ញុំក្នុងការប្រឆាំងនឹងសាឡូម៉ូនទេ ដែលប្រកាសថាព្រះបានបង្កើតមនុស្សឲ្យទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែគាត់បានស្វែងរកឧបករណ៍ជាច្រើនសម្រាប់ខ្លួនគាត់» ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែមនុស្ស នៅក្នុងការខូចទ្រង់ទ្រាយរបស់គាត់ បានបណ្តាលឱ្យកប៉ាល់ខូចទាំងខ្លួនគាត់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ អ្វីក៏ដោយដែលសន្មតថាជាការបង្កើតដំបូង មិនចាំបាច់អនុវត្តភ្លាមៗចំពោះធម្មជាតិដែលពុករលួយ និង degenerate របស់គាត់នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនគ្រាន់តែឆ្លើយនឹងអ្នកប្រឆាំងទេ ថែមទាំងសាស្តាខ្លួនឯងផងដែរ ថាតើអ្នកនោះជាអ្នកណាដែរ ៖ បើអ្នកចង់បង្រៀនមនុស្សឱ្យស្វែងរកសមត្ថភាពដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីខ្លួនយើង នោះយើងមិនគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកខ្លាំងពេកទេ ដែលអាចត្រឹមកម្រិតតិចតួចបំផុត ។ លើកឡើងនូវការរើសអើងណាមួយប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមិនគួរសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា អ្នកព្យាយាមដោយសាមញ្ញក្នុងការគាបសង្កត់នូវទំនោរអាក្រក់នៃសាច់ឈាម ដែលព្យាយាមការពារ

ខ្លួនដោយឥតប្រយោជន៍ ដោយផ្ទេរអំពើអាក្រក់របស់វាទៅព្រះ ហើយសម្រាប់ហេតុផលនេះ អ្នកឆ្លើយថា ភាពទៀងត្រង់ត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងមនុស្ស ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាគាត់គឺជាបុព្វហេតុ ។ នៃការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គាត់ ។ ខ្ញុំបានយល់ព្រមដោយស្មគ្រចិត្តចំពោះរឿងនេះ ដោយបានផ្តល់ឱ្យអ្នក ហើយខ្ញុំយល់ស្របថាឥឡូវនេះបុរសម្នាក់ត្រូវបានដកហូតដោយសារកំហុសរបស់គាត់ផ្ទាល់ ចំពោះគ្រឿងតុបតែងទាំងនោះដែលព្រះអម្ចាស់កាលពីដើមបានបំពាក់គាត់ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងសារភាពដូចគ្នាថា មនុស្សឥឡូវត្រូវការគ្រូពេទ្យ មិនមែនជាអ្នកឥស្សីមតិទេ ។

19. លូកា 10:30

ពួកគេគ្មានអ្វីជាប់លាប់ជាងពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីអ្នកធ្វើដំណើរដែលចោរបានទម្លាក់ពាក់កណ្តាលជីវិតនៅលើផ្លូវ [លូកា ១០:៣០] ។ ខ្ញុំដឹងថាការសរសេរស្ទើរតែទាំងអស់ជាទូទៅបង្រៀនថាគ្រោះមហន្តរាយនៃពូជមនុស្សត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងបុគ្គលនៃអ្នកធ្វើដំណើរ ។ ពីនេះ គូប្រជែងរបស់យើងយកអំណះអំណាងថាមនុស្សមិនខូចមុខដោយសារការប្តន់អំពើបាប និងអារក្ស ដើម្បីកុំឱ្យរក្សានូវវត្ថុសក្តិសិទ្ធិមួយចំនួននៃអតីតភាពល្អរបស់គាត់ ដរាបណាគាត់ត្រូវបានគេនិយាយថា "ពាក់កណ្តាលជីវិត" ។ លុះត្រាតែផ្នែកខ្លះនៃហេតុផលត្រឹមត្រូវ ហើយនឹងនៅដដែល តើអាចមាន "ពាក់កណ្តាលជីវិត" យ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ ឧបមាថាខ្ញុំមិនចង់ទទួលយកការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ។ អធិស្ឋាន តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វី? គ្មានការសង្ស័យទេ ឪពុកបានបង្កើតការបកស្រាយនេះ ដោយមិនគិតពីអត្ថន័យពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ Allegories មិនគួរហួសពីដែនកំណត់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់នៃបទគម្ពីរឡើយ ទុកឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ជាមួល

ដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់គោលលទ្ធិណាមួយ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនខ្វះហេតុផលដែរ បើខ្ញុំសូមដើម្បីលុបបំបាត់ការមិនពិតនេះ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបន្សល់ទុក "ពាក់កណ្តាលជីវិត" ដល់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវាបង្រៀនថា គាត់បានស្លាប់ទាំងស្រុង ដរាបណាជីវិតដែលមានពរ ។ ប៉ុលមិនហៅពួកបរិសុទ្ធថា«ពាក់កណ្តាលរស់»ទេពេលគាត់និយាយអំពីការប្រោសលោះរបស់យើងថា « សូម្បីតែពេលយើងស្លាប់... ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងមានជីវិត›[អេភេសូរ ២:៥] ។ ទីមួយ ឧបមាថាខ្ញុំមិនចង់ទទួលយកការលើកឡើងរបស់ពួកគេ ។ អធិស្ឋាន តើពួកគេនឹងធ្វើអ្វី? គ្មានការសង្ស័យទេ ឪពុកបានបង្កើតការបកស្រាយនេះ ដោយមិនគិតពីអត្ថន័យពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ Allegories មិនគួរហួសពីដែនកំណត់ដែលកំណត់ដោយច្បាប់នៃបទគម្ពីរឡើយ ទុកឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់គោលលទ្ធិណាមួយ ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនខ្វះហេតុផលដែរ បើខ្ញុំសូមដើម្បីលុបបំបាត់ការមិនពិតនេះ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបន្សល់ទុក "ពាក់កណ្តាលជីវិត" ដល់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវាបង្រៀនថា គាត់បានស្លាប់ទាំងស្រុង ដរាបណាជីវិតដែលមានពរ ។ ប៉ុលមិនហៅពួកបរិសុទ្ធថា«ពាក់កណ្តាលរស់»ទេពេលគាត់និយាយអំពីការប្រោសលោះរបស់យើងថា « សូម្បីតែពេលយើងស្លាប់... ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងមានជីវិត›[អេភេសូរ ២:៥] ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ឧបមាថាការចោទប្រកាន់នេះអំពីពួកគេបម្រើជាសក្ខីភាពដ៏ប្រាកដមួយ តើពួកគេអាចដណ្តើមយកអ្វីពីយើង? ពួកគេនិយាយថាមនុស្សពាក់កណ្តាលនៅរស់ ។ ដូច្នេះគាត់មានអ្វីមួយដែលមានសុវត្ថិភាព ។ ប្រាកដណាស់ គាត់មានចិត្តដែលអាចយល់បាន ទោះបីជាវាមិនជ្រាបចូលទៅក្នុងប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ និងខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ។ គាត់មានការវិនិច្ឆ័យខ្លះអំពីភាពស្មោះត្រង់ ។ គាត់មានការយល់ដឹងខ្លះអំពីទេវៈ

ទោះជាគាត់ប្រហែលជាមិនទទួលបានចំណេះពិតអំពីព្រះក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែតើគុណសម្បត្តិទាំងនេះមានន័យអ្វី? ប្រាកដណាស់ ពួកគេមិនអាចសន្និដ្ឋានថា យើងត្រូវបោះបង់ចោលទស្សនៈរបស់ Augustine ដែលត្រូវបានអនុម័តដោយការយល់ព្រមទូទៅរបស់សាលាទេ ៖ ទំនិញឥតគិតថ្លៃដែលការសង្គ្រោះអាស្រ័យត្រូវបានដកចេញពីមនុស្សបន្ទាប់ពីការដួលរលំ ខណៈដែលអំណោយទានធម្មជាតិត្រូវបានពុករលួយ និងសៅហ្មង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ចូរយើងចាត់ទុករឿងនេះថាជាសេចក្តីពិតដែលមិនគួរឱ្យសង្ស័យ ដែលមិនមានម៉ាស៊ីនឡោមព័ទ្ធពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលវាបង្កើត ប្រាថ្នា និងប្រព្រឹត្តិនោះទេ មានតែអ្វីដែលមិនសមហេតុផល បំភ្លៃ អាក្រក់ មិនបរិសុទ្ធ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ ចិត្តជាប់ក្នុងពិសនៃអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំងដែលអាចដកដង្ហើមចេញក្រៅពីកិនស្មុយគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ។ ប៉ុន្តែបើបុរសខ្លះធ្វើអំពើល្អម្តងម្កាល ចិត្តរបស់គេនៅតែជាប់ក្នុងឧបាយកល និងល្បិចបោកបញ្ឆោត ហើយចិត្តរបស់គេត្រូវចងជាប់នឹងសេចក្តីវិនាសខាងក្នុង ។

ជំពូកទី VI

ការធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលដួលត្រូវស្វែងរកការប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

(តាមរយៈអ្នកសម្រុះសម្រួល ព្រះត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបិតាដ៏មានព្រះគុណ ១-២)

1. មានតែអ្នកសម្របសម្រួលប៉ុណ្ណោះដែលជួយមនុស្សដែលដួល

ពូជមនុស្សទាំងមូលបានវិនាសទៅតាមមនុស្សរបស់អ័ដាម ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ឧត្តមភាពដើម និងភាពថ្លៃថ្នូរដែលយើងបានរាប់ឡើងវិញនោះ នឹងមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើងទេ ប៉ុន្តែចង់បង្ហាញភាពអាម៉ាស់របស់យើងវិញ រហូតទាល់តែព្រះដែលទទួលស្គាល់ថាជាស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់មិនដែលស្មោកគ្រោក និងពុករលួយដោយអំពើបាប បានលេចមកជាព្រះប្រោសលោះនៅក្នុងបុគ្គលនោះដែលបង្កើតដោយទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីយើងបានធ្លាក់ពីជីវិតមកក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ចំណេះដឹងទាំងមូលអំពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាអ្នកបង្កើតដែលយើងបានពិភាក្សានោះ នឹងក្លាយជាសេចក្តីជំនឿដែលគ្មានប្រយោជន៍ផងដែរ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើងជាព្រះបិតារបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ បទបញ្ជាធម្មជាតិគឺថាស៊ុមនៃសាកលលោកគួរតែជាសាលាដែលយើងត្រូវរៀនការគោរពបូជាហើយពីវាឆ្លងកាត់ទៅជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងសុភមង្គលដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការបះបោររបស់មនុស្ស ភ្នែករបស់យើង—នៅកន្លែងណាដែលពួកគេបែរទៅជួបនឹងបណ្តាសារបស់ព្រះ ។ បណ្តាសានេះ ខណៈពេលដែលវាចាប់យក និងរុំព័ទ្ធសត្វដែលគ្មានកំហុសតាមរយៈកំហុសរបស់យើង ត្រូវតែគ្រប

ដណ្តប់ព្រលឹងរបស់យើងដោយភាពអស់សង្ឃឹម ។ ទោះបីជាព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ បង្ហាញការពេញចិត្តពីបិតារបស់ទ្រង់ចំពោះយើងតាមវិធីជាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចសញ្ជឹងគិតពីសកលលោកដែលសន្និដ្ឋានថាទ្រង់ជាព្រះវរបិតាបានដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សតិសម្បជញ្ញៈដាក់សម្ពាធយើងក្នុងខ្លួន ហើយបង្ហាញក្នុងអំពើបាបរបស់យើង ដោយគ្រាន់តែបណ្តាលឱ្យទ្រង់មិនទទួលស្គាល់យើង និងមិនចាត់ទុកយើងជាកូនរបស់ទ្រង់ ។ សេចក្តីក្រៀមក្រំ និងសេចក្តីត្រេកត្រអាល កើតឡើងចំពោះចិត្តរបស់យើង ដូចជាបានងងឹតភ្នែក មិនយល់នូវអ្វីដែលពិត ។ ហើយនៅពេលដែលការយល់ដឹងរបស់យើងទាំងអស់បានវង្វេង នោះយើងបានបន្ទំដោយទុច្ចរិតចំពោះព្រះនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងត្រូវតែមករកសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលថា « ដោយសារប្រាជ្ញារបស់ព្រះ នោះពិភពលោកមិនបានស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញាទេ នោះវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារការអធិប្បាយដ៏ល្ងីល្ងើ ដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលជឿ » (កូរិនថូសទី 1 1:21) ។ រោងមហោស្រពដ៏អស្ចារ្យនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនេះ ដែលពោរពេញទៅដោយអព្ភូតហេតុរាប់មិនអស់ ប៉ុលបានហៅ «ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ» ។ ដោយសញ្ជឹងគិតអំពីវា យើងគួរតែមានប្រាជ្ញាដើម្បីបានស្គាល់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងបានចំណេញតិចតួច គាត់បានហៅយើងទៅរកសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលដោយសារវាហាក់ដូចជាល្ងង់ហើយអ្នកមិនជឿមើលងាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទោះបីជាការអធិប្បាយអំពីឈើឆ្កាងមិនយល់ស្របនឹងទំនោររបស់មនុស្សយើងក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងចង់ត្រឡប់ទៅរកព្រះជាអ្នកនិពន្ធ និងអ្នកបង្កើតរបស់យើង ដែលយើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នា ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចធ្វើជាព្រះវរបិតារបស់យើងម្តងទៀត នោះយើងក៏គួរតែ

ឱបក្រសោបវាដោយបន្ទាបខ្លួន ។ ប្រាកដណាស់ បន្ទាប់ពីការដួលរលំនៃបុរសទីមួយ គ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះក្រៅពីអ្នកសម្របសម្រួល មានអំណាចដល់ការសង្គ្រោះ [Cf. រ៉ូម ១:១៦; ១កូរិនថូស ១:២៤] ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រាន់តែនិយាយអំពីអាយុរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់យល់គ្រប់សម័យកាលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ « នេះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីស្គាល់ព្រះវរបិតាថាជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានចាត់មក» [យ៉ូហាន ១៧:៣] ។ ដូច្នេះ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាងនេះទៅទៀត គឺភាពល្ងង់ខ្លៅនៃមនុស្សទាំងឡាយណា ដែលបើកស្ថានសួគ៌ដល់មនុស្សទុច្ចរិត និងមិនជឿទាំងអស់ដោយគ្មានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនជាទូទៅ ថាជាទ្វារតែមួយគត់ដែលយើងចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ [យ៉ូហាន 10:9] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់ដាក់កម្រិតការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះការបោះពុម្ពផ្សាយដំណឹងល្អនោះ មានការបដិសេធរួចរាល់ហើយ ៖ វាគឺជាការយល់ដឹងទូទៅរបស់មនុស្សគ្រប់វ័យ និងគ្រប់ជាតិសាសន៍ ដែលបុរសដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ [អេភ.៤:៨] ហើយត្រូវបានប្រកាសថាត្រូវបណ្តាសា [កាឡាទី ៣:១០] និងកូននៃសេចក្តីក្រោធ [អេភេសូ. ២:៣] បើគ្មានការផ្សះផ្សាមិនអាចធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ ។

ក្រៅពីនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានឆ្លើយតបនឹងស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាគោរពប្រណិប័តន៍អ្វីដែលអ្នកមិនដឹង ។ យើងថ្វាយបង្គំអ្វីដែលយើងដឹង; ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះមកពីសាសន៍យូដា» [យ៉ូហាន ៤:២២] ។ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះគាត់ទាំងពីរបានថ្កោលទោសសាសនាមិនពិតទាំងអស់ថាមិនពិត ហើយផ្តល់ហេតុផលថានៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ព្រះប្រោសលោះត្រូវបានសន្យាចំពោះមនុស្សដែល

បានជ្រើសរើសតែម្នាក់ឯង ។ មកពីនេះគឺថា គ្មានការគោរពប្រណិប័តន៍ណា ដែលធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តឡើយ លើកលែងតែការដែលមើលទៅព្រះគ្រីស្ទ ។ ផ្អែក លើមូលដ្ឋាននេះ ប៉ុលក៏ប្រកាសថា សាសន៍ដទៃគឺ «គ្មានព្រះ ហើយគ្មាន សង្ឃឹមក្នុងជីវិត» [អេភេសូរ ២:១២] ។ ឥឡូវនេះចាប់តាំងពីលោកយ៉ូហាន បង្រៀនថាជីវិតគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាំងពីដើមដំបូង [យ៉ូហាន 1: 4] ហើយ ពិភពលោកទាំងមូលបានធ្លាក់ចុះចេញពីវា [យ៉ូហាន 1:10] ចាំបាច់ត្រូវត្រឡប់ទៅប្រភពនោះ ។ ដូច្នេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទដរាបណាទ្រង់ជាអ្នកធ្វើបាប ទ្រង់ ប្រកាសទ្រង់ថាជា «ជីវិត» [យ៉ូហាន ១១:២៥; ១៤:៦] ។ ប្រាកដណាស់ មរតកនៃស្ថានសួគ៌ជារបស់តែកូនចៅរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ [ម៉ាត់ ៥:៩-១០] ។ ជាងនេះទៅទៀត វាមិនស័ក្តិសមទេដែលអ្នកដែលមិនបានបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះ កាយរបស់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានទឹកន្លែង និងឋានៈជា កូន ។ ហើយយ៉ូហានបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ « អស់អ្នកដែលជឿដល់ ព្រះនាមទ្រង់បានទៅជាកូននៃព្រះ » [យ៉ូហាន ១:១២] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារវាមិនទាន់ជាគោលបំណងរបស់ខ្ញុំទាំងស្រុងក្នុងការពិភាក្សាអំពីសេចក្តី ជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅឡើយ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប៉ះវានៅពេលឆ្លងកាត់ ។

2. សូម្បីតែសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានប្រកាសថាគ្មានជំនឿលើព្រះដ៏សប្បុរសក្រៅពីអ្នកសម្រុះសម្រួល

ដូច្នោះហើយ ក្រៅពីអ្នកសម្របសម្រួល ព្រះមិនដែលបង្ហាញការពេញចិត្តចំពោះ មនុស្សពីបុរាណ ហើយក៏មិនដែលផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះគុណដល់ពួកគេដែរ ។ ខ្ញុំ ឆ្លងកាត់ការលះបង់នៃក្រិត្យវិន័យ ដែលបង្រៀនអ្នកជឿដោយចំហ និងបើកចំហ រឱ្យស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះពីកន្លែងណាផ្សេង ក្រៅពីដង្វាយធួនដែលព្រះគ្រីស្ទ

ទ្រង់ធ្វើតែម្នាក់ឯង ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយថា ស្ថានភាពដែលមានពរ និងសុភមង្គលនៃក្រុមជំនុំតែងតែមានមូលដ្ឋានគ្រឹះនៅក្នុងបុគ្គលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ត្បិតសូម្បីតែព្រះបានរាប់បញ្ចូលកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំទាំងអស់នៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់ដែរ [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:៤] ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ប៉ុលបានវែកញែកដោយប្រាជ្ញាថា ព្រះគ្រីស្ទជាពូជដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលប្រជាជាតិទាំងអស់ត្រូវទទួលពរ [កាឡ. 3:14] ដោយសារយើងដឹងថាមិនមែនអស់អ្នកដែលកើតចេញពីអ័ប្រាហាំតាមសាច់ឈាមនោះត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពូជរបស់គាត់ [កាឡាទី ៣:១៦] ។ ចំពោះយ៉ាកុប កាលពួកគេនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយនៅឡើយ ម្នាក់ត្រូវបានជ្រើសរើស ម្នាក់ទៀតបានបដិសេធ [រ៉ូម. មិននិយាយអ្វីពីអ៊ីសម៉ាអែល និងអ្នកឯទៀតទេ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាចំពោះកូនប្រុសទាំងពីររបស់អ៊ីសាក ដែលជាបងប្អូនភ្លោះអេសាវ និង ៩:១១]? ពិតហើយ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលកូនច្បងត្រូវបានគេទុកឲ្យនៅឆ្ងាយពីគ្នា ខណៈដែលកូនពៅនៅតែរក្សាហានៈរបស់គាត់? តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណាដែលភាគច្រើនមិនទទួលមរតក? ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ពូជរបស់អ័ប្រាហាំត្រូវរាប់ជាចម្បងនៅក្នុងក្បាលតែមួយ ហើយថាការសង្គ្រោះដែលបានសន្យាមិនត្រូវបានគេដឹងរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានលេចមក ដែលភារកិច្ចរបស់គាត់គឺដើម្បីប្រមូលអ្វីដែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ ដូច្នេះ ការសុំកូនដើមរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺអាស្រ័យលើព្រះគុណរបស់អ្នកសម្របសម្រួល ។ បើទោះជានៅក្នុងសំណេររបស់លោកម៉ូសេ នេះមិនទាន់ត្រូវបានបញ្ជាក់ជាពាក្យច្បាស់លាស់ក៏ដោយ ក៏វានៅតែបង្ហាញថា វាត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅចំពោះព្រះទាំងអស់ ។ ដ្បិតមុននឹងមានស្តេចមួយអង្គត្រូវបានតាំងឡើងលើប្រជាជន ហាណា ជាម្តាយរបស់សាំ

យូអែល ដែលរៀបរាប់អំពីសុភមង្គលនៃព្រះ បាននិយាយរួចហើយក្នុងបទចម្រៀងរបស់នាងថា៖ «ព្រះទ្រង់នឹងប្រទានកម្លាំងដល់ស្តេច ហើយលើកស្នែងនៃព្រះមេស្ស៊ីរបស់ទ្រង់» [១ សាំយ៊ូអែល . ២:១០]។

តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ នាងមានន័យថា ព្រះនឹងប្រទានពរដល់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់។ នេះត្រូវនឹងទំនាយដែលបានបន្ថែមបន្តិចក្រោយមកថា៖ «បូជាចារ្យដែលខ្ញុំនឹងលើកឡើង... នឹងដើរនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទរបស់ខ្ញុំ" [អ៊ីសាម. ២:៣៥]។ ហើយគ្មានអ្វីសង្ស័យទេដែលព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងមានព្រះទ័យចង់ឲ្យយើងយល់ឃើញនៅក្នុងដាវីឌ និងកូនចៅទ្រង់នូវរូបភាពដ៏មានព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដាវីឌចង់ដាស់តឿនអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះបង្គាប់គេឲ្យ«ថើបកូន» [ទំនុក. ២:១២ ស. Rv និង marg] ។ នេះគឺស្របនឹងពាក្យនៃដំណឹងល្អថា ៖ « អ្នកណាដែលមិនគោរពកូន អ្នកនោះមិនគោរពដល់ព្រះវរបិតាឡើយ » [យ៉ូហាន ៥:២៣] ។ ដូច្នេះ ទោះជារាជាណាចក្រដួលរលំដោយសារតែការបះបោរនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ក៏ដោយ ក៏សេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានធ្វើជាមួយដាវីឌ និងអ្នកស្នងរាជ្យរបស់ទ្រង់ត្រូវស្ថិតស្ថេរ ដូចទ្រង់បានមានបន្ទូលតាមរយៈពួកហោរាថា៖ «អញនឹងមិនបំផ្លាញរាជាណាចក្រទាំងអស់ឡើយ... សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង និងជាប្រយោជន៍ដល់ក្រុងយេរូសាឡិមដែលយើងបានជ្រើសរើស... ប៉ុន្តែសម្រាប់កូនអ្នករាល់គ្នានឹងមានកុលសម្ព័ន្ធមួយនៅ» [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១១:១៣- ៣២] ។ ការសន្យាដដែលនេះត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាលើកទីពីរ និងលើកទីបី។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា: "ខ្ញុំនឹង ... ចូរធ្វើទុក្ខដល់ពូជពង្សរបស់ដាវីឌ ប៉ុន្តែមិនអស់កល្បជានិច្ច» [ពង្សាវតារក្សត្រទី1 11:39] ។ ពេលក្រោយ

មក មានគេនិយាយថា៖ «ដោយយល់ដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ នោះ ព្រះបានប្រទានចង្កៀងដល់គាត់នៅក្រុងយេរូសាឡិម ដើម្បីលើកខ្លួនឡើងជាកូន ប្រុស និងការពារក្រុងយេរូសាឡិម» [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៥:៤] ។ សរុបមក៖ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតបានឆ្លងផុត ដាវីឌតែម្នាក់ឯងត្រូវបានជ្រើសរើស ជាគាត់ដែលព្រះគួរសម្រាក ដូចមានចែងនៅកន្លែងផ្សេងទៀត៖ «គាត់បាន បដិសេធទំនោររបស់ស៊ីឡូ និងត្រសាលរបស់យ៉ូសែប ។ ហើយគាត់មិនបាន ជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមទេ» [ទំនុក. ៧៨:៦០, ៦៧] « ប៉ុន្តែលោកបាន ជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធយូដា គឺភ្នំស៊ីយ៉ូន ដែលលោកស្រឡាញ់» [ទំនុក. ៧៨:៦៨] ។ «គាត់បានជ្រើសរើសដាវីឌជាអ្នកបំរើរបស់គាត់... ដើម្បីឃ្វាលយ៉ាកុបជារាស្ត្ររបស់គាត់ អ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់គាត់» [ទំនុក. ៧៨:៧០-៧១] ។ សរុប សេចក្តី៖ ព្រះមានព្រះហឫទ័យនឹងការពារក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យភាពរឹង មាំ និងសុវត្ថិភាពអាចពឹងផ្អែកលើក្បាលនោះ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌប្រកាសថា៖ « ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាកម្លាំងនៃរាស្ត្រទ្រង់ ជាឫទ្ធានុភាពនៃព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ [ទំនុក. ២៨:៨] ។ ភ្លាមៗនោះទ្រង់បន្ថែមញត្តិថា៖ «សូមសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រទ្រង់ ហើយប្រទានពរដល់មរតករបស់ទ្រង់» [ទំនុកដំកើង ២៨:៩] មានន័យថាស្ថាន ភាពនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានភ្ជាប់ដោយចំណងដែលមិនអាចរំលាយបានចំពោះសិទ្ធិ អំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ វគ្គមួយទៀតបង្ហាញពីគំនិតដូចគ្នានេះ៖ «ឱព្រះយេហូ វ៉ាអើយ សូមសង្គ្រោះយើង! សូមឲ្យព្រះមហាក្សត្រទ្រង់ព្រះសណ្តាប់យើងខ្ញុំ នៅ ថ្ងៃដែលយើងនឹងអង្វររកទ្រង់» (ទំនុកដំកើង ២៩:៩] ។ តាមរយៈពាក្យទាំង នេះ គាត់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកជឿបានស្វែងរកការជ្រកកោនក្នុងជំនួយ របស់ព្រះ ដោយគ្មានការធានាផ្សេងទៀតក្រៅពីថាពួកគេត្រូវបានជ្រកក្រោមការ

ការពាររបស់ព្រះមហាក្សត្រនោះទេ ។ នេះបញ្ជាក់នៅក្នុងទំនុកតម្កើងមួយទៀត ថា ៖ «សូមសង្គ្រោះ ... ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ!.... សូមមានពរដល់អ្នកណាដែលមកក្នុងនាមព្រះយេហូវ៉ា» [ទំនុក ១១៨:២៥-២៦] ។

នៅទីនោះ វាច្បាស់ណាស់ថា អ្នកជឿត្រូវបានហៅត្រឡប់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទវិញ ដើម្បីពួកគេអាចសង្ឃឹមថានឹងបានសង្គ្រោះដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ។ ញត្តិមួយទៀតបង្ហាញពីគំនិតដូចគ្នា ដែលក្រុមជំនុំទាំងមូលទូលអង្វរដល់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ៖ «សូមឲ្យព្រះហស្តលើបុរសនៃដៃស្តាំរបស់អ្នក លើកូនមនុស្ស ដែលទ្រង់បានរក្សា (ឬគាំរូ) សម្រាប់ខ្លួនអ្នក» [ទំនុកតម្កើង ៨0:១៧] ទោះជាអ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនឹករឭកដល់ការខ្ជាត់ខ្ជាយនៃមនុស្សទាំងមូលក៏ដោយ ក៏លោកអង្វរករការស្តារឡើងវិញរបស់ពួកគេក្នុងព្រះសិរសាតែមួយគត់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបន្ទាប់ពីប្រជាជនត្រូវបានគេនាំទៅនិរទេស ទឹកដីបានខ្ទេចខ្ទាំ ហើយអ្វីៗហាក់ដូចជាត្រូវបានបំផ្លាញ យេរេមាបានសោកសៅចំពោះមហន្តរាយនៃក្រុមជំនុំ គាត់មានការព្រួយបារម្ភជាពិសេសចំពោះការពិតដែលថាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះរាជាណាចក្រត្រូវបានបំផ្លាញចោលអ្នកជឿ ។ គាត់និយាយថា ៖ « អ្នកដែលបានចាក់ប្រេងតាំង»ថា «ដង្ហើមនៃមាត់របស់យើងត្រូវបានចាប់យកទៅជាឈ្លើយក្នុងអំពើបាបរបស់យើង ហើយគាត់ដែលយើងនិយាយថាក្រោមម្លប់របស់អ្នក យើងនឹងរស់នៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ» ។ [ឡាំ ។ ៤:២0] ។ ពីនេះឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនអាចដោយគ្មានអ្នកសម្របសម្រួលមានសុជីវធម៌ចំពោះពូជមនុស្សទេ នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យព្រះគ្រីស្តែងតែត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខឪពុកដ៏វិសុទ្ធជាទីបញ្ចប់ដែលពួកគេគួរតែដឹកនាំសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ។

(ព្រះគ្រីស្ទមានសារៈសំខាន់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា និងចំពោះសេចក្តីជំនឿពិត ៣–
៤)

3. សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានបំពេញតាមការ សន្យា

ឥឡូវនេះ ជាកន្លែងដែលការលួងលោមត្រូវបានសន្យាក្នុងទុក្ខលំបាក ជាពិសេស កន្លែងដែលការរំដោះក្រុមជំនុំត្រូវបានពិពណ៌នា ផ្នាំងបដានៃការទុកចិត្ត និងក្តី សង្ឃឹមលើព្រះគ្រីស្ទខ្លួនឯងត្រូវបានកំណត់ជាមុន ។ ហាបគុកនិយាយថា៖ « ព្រះបានចេញទៅដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្រទ្រង់ជាមួយនឹងមេស្ស៊ីរបស់ទ្រង់» ។ [ហាបា គុក.3:13] ហើយជាញឹកញាប់ដូចដែលព្យាការីនិយាយអំពីការស្តារព្រះវិហារឡើង វិញ ពួកគេនឹកឃើញប្រជាជនចំពោះការសន្យាដែលបានធ្វើចំពោះដាវីឌថា នរគ របស់ទ្រង់នឹងស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច [ពង្សាវតាក្សត្រទី១ 8:19] ។ ហើយ គ្មានអ្វីឆ្ងល់ឡើយ ត្បិតបើមិនដូច្នេះទេ វានឹងគ្មានស្ថិរភាពនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ឡើយ! ចំពោះរឿងនេះ ការឆ្លើយតបរបស់អេសាយគឺពាក់ព័ន្ធជាពិសេស ។ ដរាបណាគាត់បានឃើញថាស្តេចអ័ហាសដែលមិនជឿបានបដិសេធសក្តីកម្មរបស់ គាត់ទាក់ទងនឹងការលើកការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡិម និងសុវត្ថិភាពភ្លាមៗ នោះ គាត់បានឆ្លងទៅព្រះមេស្ស៊ីភ្លាមៗថា: «មើលចុះ ស្រីព្រហ្មចារីនឹងមានផ្ទៃ ពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ» [អេ. ៧:១៤] ។ ដោយប្រយោលនេះ គាត់បង្ហាញដោយប្រយោលថា ទោះជាស្តេច និងប្រជាជនបានបដិសេធយ៉ាង អាក្រក់លើការសន្យាដែលផ្តល់ឱ្យពួកគេ ដូចជាប្រសិនបើពួកគេកំពុងព្យាយាម ដោយចេតនាដើម្បីបង្ខូចការសន្យារបស់ព្រះ យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីសញ្ញា នឹងមិនសុពលភាពទេ ត្បិតព្រះប្រោសលោះនឹងមកតាមពេលវេលាកំណត់របស់ទ្រ

ង់ ។ សរុបមក ដើម្បីបង្ហាញព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្យាការីទាំងអស់មានការ ឈឺចុកចាប់ឥតឈប់ឈរ ដើម្បីប្រកាសអំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌ ដែលទាំងការប្រោសលោះ និងការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បគឺអាស្រ័យ ។ ដូច្នេះ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា ៖ «យើងនឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាមួយជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ជាសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្ញុំចំពោះដាវីឌ ។ មើលចុះ យើងបានធ្វើ ឲ្យគាត់ធ្វើជាសាក្សីដល់ប្រជាជន» [អេ. ៥៥:៣-៤] ។ នោះគឺនៅក្រោម លក្ខខណ្ឌដ៏អាក្រក់បែបនេះ អ្នកជឿមិនអាចមានសង្ឃឹមទេ លើកលែងតែពេល ដែលសាក្សីនេះត្រូវបានគេដាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងអាណិតអាសូរពួកគេ ។ ដូច គ្នានឹងការលើកឡើងនូវការអស់សង្ឃឹម យេរេមាមានប្រសាសន៍ថា ៖ «មើលទៅ ថ្ងៃនឹងមកដល់ដែលយើងនឹងលើកសាខាសុចរិតមួយសម្រាប់ដាវីឌ ..... នោះយូ ដានឹងបានសង្គ្រោះ ហើយអ៊ីស្រាអែលនឹងនៅយ៉ាងសុខសាន្ត» [យេ. ២៣:៥-៦] ។ បន្ថែមទៅទៀត អេសេគាលនិយាយថា ៖ «យើងនឹងតាំងអ្នកគង្វាលតែមួយ លើហ្វូងចៀមរបស់យើង គឺដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ..... អញជាព្រះយេហូ វ៉ានឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងធ្វើជាគង្វាល ..... ហើយយើងនឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាសន្តិភាពជាមួយពួកគេ» . [អេសេគាល ៣៤:២៣-២៥] នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដូចគ្នានេះដែរ បន្ទាប់ពីបានពិភាក្សាអំពី ការបន្តជាថ្មីដ៏អស្ចារ្យនេះ គាត់និយាយថា ៖ «ដាវីឌជាអ្នកបំរើរបស់យើង នឹង ក្លាយជាស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយនឹងធ្វើជាអ្នកគង្វាលតែម្នាក់លើមនុស្សទាំងអស់ ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏អស់កល្បនៃសន្តិភាពជាមួយពួកគេ» [អេសេគាល . ៣៧:២៤, ២៦] ។ នៅទីនេះ ខ្ញុំបានប្រមូលផ្តុំវគ្គមួយចំនួន ក្នុងចំណោមវគ្គ ជាច្រើន ដោយសារខ្ញុំគ្រាន់តែចង់រំលឹកអ្នកអានរបស់ខ្ញុំថា សេចក្តីសង្ឃឹមនៃព្រះ

ទាំងអស់ដែលធ្លាប់មាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ហោរាផ្សេងទៀតក៏យល់ស្របដែរ ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងហូសេគេនិយាយថា ៖ «ហើយកូនចៅយូដា និងពួកអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយពួកគេនឹងតែងតាំងក្បាលតែមួយ សម្រាប់ខ្លួនគេ» [ហូសេ.១:១១] ។ នេះបន្ទាប់មក គាត់ពន្យល់កាន់តែច្បាស់ថា ៖ «ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រឡប់មករកព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយដាវីឌជាស្តេចរបស់ពួកគេ» [ហូសេ. ៣:៥] ។ មីកាក៏បានសំដៅទៅលើការវិលត្រឡប់របស់ប្រជាជនវិញ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់នៅចំពោះមុខគេ» [មីកា ២:១៣] ។ ដូច្នេះ អេម៉ុសក៏មានន័យថាប្រាប់ទុកជាមុនអំពីការរស់ឡើងវិញនៃប្រជាជនថា ៖ «នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងលើកត្រសាលរបស់ដាវីឌដែលរលំឡើង ហើយជួសជុលការខូចខាតរបស់វា ហើយរុះរើបំបាក់របស់វាឡើង» [អេម៉ុស. ៩:១១] ។ នេះជាសញ្ញាថា ៖ «ខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ស្តេចម្តងទៀតក្នុងវង្សដាវីឌ ជាស្តង់ដារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលឥឡូវនេះបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សាការី នៅពេលដែលសម័យរបស់គាត់កាន់តែខិតជិតដល់ការសម្តែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះកាន់តែប្រកាសដោយបើកចំហថា ៖ « ចូរអរសប្បាយចុះ កូនស្រីនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន! កូនស្រីក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរអរសប្បាយ! ស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នាយាងមកឯអ្នក ព្រះអង្គជាមនុស្សសុចរិត ហើយមិនមានគ្រោះថ្នាក់ឡើយ» ។ ៩:៩ cf. com] ។ នេះយល់ស្របនឹងខនៃទំនុកតម្កើងដែលបានដកស្រង់រួចហើយថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះចេស្តានៃព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ ។ រក្សាទុក... ឱព្រះយេហូវ៉ា» [ទំនុក . ២៨:៨-៩] ។ នៅទីនេះ សេចក្តីសង្គ្រោះហូរចេញពីក្បាលដល់រូបកាយទាំងមូល ។

3. ជំនឿលើព្រះ គឺជាជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ

ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យជនជាតិយូដាត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយទំនាយទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេងាកមករកព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ ដើម្បីស្វែងរកការរំដោះ។ ទោះបីជាពួកគេបានខ្មាស់អៀនយ៉ាងខ្មាស់អៀនក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែមិនអាចអនុវត្តការចងចាំនៃគោលការណ៍ទូទៅនោះបាន៖ ថា ដូចដែលបានសន្យានឹងដាវីឌ ព្រះជាម្ចាស់នឹងគង់តាមរយៈព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នករំដោះក្រុមជំនុំ។ ហើយថាសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់បានប្រទានដោយសេរី ដែលដោយព្រះបានទទួលយកអ្នករើសតាំងនោះនឹងឈរយ៉ាងឆាប់។ ពីរឿងនេះបានកើតឡើងថា ពេលព្រះគ្រីស្ទយាងចូលក្រុងយេរូសាឡិមបន្តិចមុនពេលសោយទិវង្គតបទចម្រៀងនេះបានដក់ជាប់នឹងបបូរមាត់របស់កុមារ៖ «ហូសាណាដល់បុត្រដាវីឌ» [ម៉ាថាយ ២១:៩]។ ទំនុកតម្កើងច្រៀងដោយកុមារទំនងជាត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅ និងទូលំទូលាយ ហើយស្របតាមគោលគំនិតទូទៅថា ការសន្យាតែមួយគត់នៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានសម្រាកនៅពេលការយាងមកនៃព្រះប្រោសលោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានដាស់តឿនអ្នកកាន់តាមទ្រង់ឲ្យជឿលើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចជឿព្រះបានយ៉ាងច្បាស់ ហើយគ្រប់លក្ខណៈថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ព្រះចុះ! ជឿលើខ្ញុំផង» [យ៉ូហាន ១៤:១]។ បើទោះជានិយាយត្រឹមត្រូវ ជំនឿកើនឡើងពីព្រះគ្រីស្ទទៅព្រះវរបិតាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មានន័យយ៉ាងនេះ៖ ទោះជាសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះក៏ដោយ វានឹងរលាយបាត់បន្តិចម្តងៗ លុះត្រាតែអ្នកណាដែលរក្សាវាដោយភាពរឹងមាំឥតខ្ចោះនោះអង្គរជាអ្នកសម្របសម្រួល។ បើមិនដូច្នេះទេ ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះគឺខ្ពស់ពេកមិនអាចទទួលបានដោយមនុស្សរមែងស្លាប់ ដែលប្រៀបដូចជាសត្វឈ្លើយដែល

វារលើផែនដី ។ ដោយហេតុផលនេះ ខ្ញុំបានចូលប្រើពាក្យសាមញ្ញថា ព្រះជាវត្ថុ នៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែវាទាមទារគុណវុឌ្ឍិ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនដោយគ្មាន ហេតុផលទេដែលហៅថា "រូបភាពនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ" [កូឡុស. 1:15] ។ ចំណងជើងនេះព្រមានយើងថា លុះត្រាតែព្រះនឹងប្រឈមមុខនឹងយើងក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងមិនអាចដឹងថាយើងបានសង្គ្រោះទេ ។ ក្នុងចំណោមសាសន៍ យូដា ពួកអាចារ្យបានបិទបាំងដោយភាពមិនពិតនូវអ្វីដែលព្យាការីបានបង្រៀន អំពីព្រះប្រោសលោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ព្រះគ្រិស្តបានទទួលស្គាល់ជាទូទៅ ដូចជាត្រូវបានទទួលដោយកិច្ចព្រមព្រៀងទូទៅថា គ្មានមធ្យោបាយដោះស្រាយ ផ្សេងទៀតសម្រាប់ស្ថានភាពអស់សង្ឃឹម គ្មានវិធីផ្សេងទៀតនៃការដោះលែងព្រះ វិហារ ក្រៅពីរូបរាងរបស់អ្នកសម្របសម្រួលនោះទេ ។

ឮណាស់ ការបង្រៀនរបស់ប៉ុលមិនត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅទេ—ដូចដែលវាគួរ តែ—ថា «ព្រះគ្រីស្ទជាទីបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ» [រ៉ូម ១០:៤] ។ ប៉ុន្តែនេះជាការ ពិត និងប្រាកដណាស់ ដូចជាបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីក្រិត្យវិន័យខ្លួនឯង និង ពួកហោរា ។ ខ្ញុំមិនទាន់ពិភាក្សាអំពីជំនឿនៅឡើយទេ ព្រោះនឹងមានកន្លែងសម រម្យជាងនេះសម្រាប់កន្លែងផ្សេង ។ មានតែអ្នកអានយល់ស្របលើចំណុចនេះទេ ៖ សូមឲ្យជំហានដំបូងឆ្ពោះទៅរកភាពជាព្រះ គឺត្រូវទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាព្រះវរ បិតារបស់យើង ដើម្បីមើលថែរក្សាយើង គ្រប់គ្រង និងចិញ្ចឹមយើង រហូតដល់ ទ្រង់ប្រមូលយើងទៅកាន់មរតកដ៏អស់កល្បនៃគររបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អ្វីដែល យើងបាននិយាយថ្មីៗនេះបានក្លាយជាច្បាស់ថា ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ចំណេះដឹងនៃ ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះមិនស្ថិតស្ថេរឡើយ ។ តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក លោកបានត្រូវកំណត់នៅចំពោះមុខអ្នករើសតាំងទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេមើល

ទៅលោក ហើយទុកចិត្តលើលោក ។ ក្នុងន័យនេះ Irenaeus សរសេរថា ព្រះវរបិតាអង្គទ្រង់គ្មានកំណត់ ក្លាយជាគ្មានកំណត់នៅក្នុងព្រះរាជបុត្រា ត្បិតទ្រង់បានសម្រុះសម្រួលខ្លួនគាត់ទៅនឹងវិធានការតូចតាចរបស់យើង ក្រែងលោគំនិតរបស់យើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយភាពធំធេងនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកនិយមជ្រុល ដោយមិនគិតពីរឿងនេះ បង្វែរសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏មានប្រយោជន៍ទៅជាការស្រមើស្រមៃដ៏អាក្រក់មួយ ដូចជាប្រសិនបើមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែផ្នែកមួយនៃទេវៈ ដែលហូរចេញពីភាពឥតខ្ចោះទាំងមូលនៃព្រះ ។ តាមពិតទៅ វាគ្មានន័យអ្វីក្រៅពីការយល់ឃើញរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គគត់ ។
ពាក្យរបស់យ៉ូហានតែងតែពិតថា ៖ «អ្នកណាដែលគ្មានកូននោះក៏គ្មានព្រះវរបិតាដែរ» [យ៉ូហានទី១ ២:២៣] ។ ទោះបីជាមានបុរសជាច្រើនធ្លាប់អួតថាខ្លួនថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដីក៏ដោយ ក៏ដោយសារពួកគេគ្មានអ្នកសម្រុះសម្រួល នោះគេមិនអាចភ្លក់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានពិតប្រាកដឡើយ ហើយដូច្នេះត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលថាទ្រង់ជាបិតារបស់ពួកគេ ។ ដូច្នោះហើយ ដោយសារពួកគេមិនបានកាន់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសារបស់ពួកគេ ពួកគេមានចំណេះដឹងអំពីព្រះតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ។ ពីនេះវាក៏បានកើតមានឡើងថា ទីបំផុតពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអបិយជំនឿ និងអបិយជំនឿ ហើយក្បត់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ ជនជាតិទួរគី ទោះបីជាពួកគេប្រកាសនៅផ្នែកខាងលើនៃសួតរបស់ពួកគេថា អ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីគឺជាព្រះក៏ដោយ ក៏នៅតែខណៈពេលដែលការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទជំនួសរូបព្រះជំនួសព្រះពិត ។

ជំពូកទី VII

ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានប្រទានមក មិនមែនដើម្បីរារាំងមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់ដែលស្ថិតនៅក្រោមខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជំរុញសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ទ្រង់យាងមក

(ច្បាប់ខាងសីលធម៌ និងពិធីដែលសំខាន់ដូចជានាំទៅរកព្រះគ្រីស្ទ,១-២)

1. អ្នកផ្សះផ្សារជួយតែមនុស្សកំសាយ

ក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានបន្ថែមប្រហែលបួនរយឆ្នាំបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់អ័ប្រាហាំ [កាឡាទី ៣:១៧]។ ពីការបន្តបន្ទាប់នៃសាក្សីដែលយើងបានពិនិត្យនោះ ប្រហែលជាត្រូវបានប្រមូលផ្តុំថា វាមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីដឹកនាំមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសឱ្យឆ្ងាយពីព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាគំនិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងការត្រៀមខ្លួនរហូតដល់ការយាងមករបស់គាត់ ។ សូម្បីតែធ្វើឲ្យសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចង់បានទ្រង់ ហើយពង្រឹងការរំពឹងទុករបស់គេ ដើម្បីកុំឲ្យគេដួលសន្លប់ដោយការពន្យារពេលយូរពេក ។

ខ្ញុំយល់ដោយពាក្យ «ក្រឹត្យវិន័យ» មិនត្រឹមតែបញ្ញត្តិដប់ប្រការប៉ុណ្ណោះទេ ដែលបង្កើតនូវការគ្រប់គ្រងដ៏ត្រឹមត្រូវ និងសុចរិតនៃការរស់នៅរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែទម្រង់ដែលព្រះបានប្រគល់មកតាមរយៈលោកម៉ូសេ ។ ហើយម៉ូសេមិនត្រូវបានបង្កើតជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ដើម្បីលុបបំបាត់ពរជ័យដែលបានសន្យាចំពោះពូជសាសន៍របស់អ័ប្រាហាំនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងឃើញគាត់រំលឹកជនជាតិយូ

ជាម្តងហើយម្តងទៀតអំពីសេចក្តីតាំងសញ្ញាដែលបានផ្តល់ឱ្យដោយសេរីដែលបាន ធ្វើជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេដែលពួកគេជាអ្នកស្នងមរតក ។

ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពិធី ។ តើអ្វីទៅជាឥតប្រយោជន៍ ឬឥតប្រយោជន៍ជាងការដែលមនុស្សយកក្លិនស្អុយចេញពីខ្លាញ់គោ ដើម្បីផ្សះផ្សា ខ្លួនជាមួយព្រះ? ឬដើម្បីទទួលបានការប្រោះទឹកនិងឈាមដើម្បីសម្អាតភាព កខ្វក់របស់ពួកគេ? សរុបមក វប្បធម៌ទាំងមូលនៃច្បាប់ដែលយកតាមព្យញ្ជនៈ និងមិនមែនជាស្រមោល និងតួរលេខដែលត្រូវនឹងការពិត នឹងក្លាយជារឿងគួរ ឱ្យអស់សំណើចទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ដោយមានហេតុផលល្អ ទាំងនៅក្នុងសុន្ទរ កថារបស់ស្តេផាន [កិច្ចការ ៧:៤៤] និងនៅក្នុងសំបុត្រដល់ពួកហេព្រើរ [កិច្ច ការ ៨:៥] ការពិចារណាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះវគ្គបទគម្ពីរនោះ ដែលព្រះ បង្គាប់ម៉ូសេឲ្យធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងរោងឧបោសថ ស្របតាមគំរូដែល បានបង្ហាញដល់គាត់នៅលើភ្នំ [និក្ខ. ២៥:៤០] ។

ជនជាតិយូដានឹងលះបង់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនក្នុងរឿងទាំងនោះ ដូច សាសន៍ដទៃបានធ្វើក្នុងរឿងតូចតាចរបស់ពួកគេ ។ បុរសដែលមិនគោរព សាសនា ដែលមិនដែលមានចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះការគោរពសាសនា មិនអាច ទ្រាំទ្រក្នុងការស្តាប់អំពីពិធីដ៏ស្មុគស្មាញបែបនេះដោយគ្មានការស្អប់ខ្ពើមឡើយ ។ ពួកគេមិនត្រឹមតែងឿងឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះធុញថប់នឹងមនុស្សបុរាណ ជាមួយនឹងពិធីដ៏ច្រើនបែបនេះ ប៉ុន្តែពួកគេក៏មើលងាយពួកគេ ហើយចំអកពួក គេថាជាការលេងរបស់កុមារ ។ នោះគឺពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគោល បំណងនៃច្បាប់; ប្រសិនបើទម្រង់នៃច្បាប់ត្រូវបានបំបែកចេញពីទីបញ្ចប់ នោះ គេត្រូវតែថ្កោលទោសវាថាជាការឥតប្រយោជន៍ ។ ប៉ុន្តែប្រភេទនោះបង្ហាញថា

ព្រះមិនបានបញ្ជាយញ្ញបូជាដើម្បីឲ្យអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍លោកវល់ជាមួយការ
ហាត់ប្រាណនៅលើផែនដីនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកមិនបានធ្វើឲ្យលោក
លើកចិត្តពួកគេឲ្យខ្ពស់ជាងនេះទេ ។ នេះក៏អាចត្រូវបានយល់ឃើញយ៉ាងច្បាស់ពី
ធម្មជាតិរបស់គាត់ដែរ ៖ សម្រាប់ការគោរពប្រណិប័តន៍ខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះដែល
ធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្ត ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាច្រើនរបស់ហោរាបញ្ជាក់អំពីរឿង
នេះ ហើយចោទប្រកាន់ជនជាតិយូដាដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ព្រោះពួកគេគិតថា
ការបូជាឬគ្រឿងបូជាខ្លះមានតម្លៃចំពោះព្រះ ។ តើមកពីគេមានចេតនាដកហូត
អ្វីមួយពីច្បាប់? មិនមែនទាល់តែសោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេជាអ្នកបកប្រែ
ពិតប្រាកដ ពួកគេចង់បានតាមរបៀបនេះ ដើម្បីតម្រង់ភ្នែកបុរសទៅកាន់គោល
ដៅដែលមនុស្សទូទៅវង្វេង ។ ឥឡូវនេះ ពីព្រះគុណដែលបានផ្តល់ឱ្យជនជាតិយូ
ដា យើងប្រាកដជាអាចសន្និដ្ឋានបានថា ក្រិត្យវិន័យមិនឥតន័យចំពោះព្រះគ្រីស្ទ
ទេ ។ សម្រាប់លោកម៉ូសេបានស្នើទៅពួកគេជាគោលបំណងនៃការសុំកូនចិញ្ចឹម
ថា ពួកគេគួរតែធ្វើជានគរសង្ឃចំពោះព្រះ [និក្ខមនំ ១៩:៦] ។ នេះគេមិន
អាចសម្រេចបានឡើយ ប្រសិនបើការផ្សះផ្សាដ៏ប្រសើរ និងអស្ចារ្យជាងការដែល
កើតឡើងដោយឈាមរបស់សត្វនោះមិនបានធ្វើអន្តរាគមន៍ [ហេព្រើរ ៩:១២]
។ ដោយសារតែតំណពូជ ភាពកខ្វក់នៃតំណពូជ កូនទាំងអស់របស់អ័ដាមកើត
មកក្នុងចំណងនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះ តើអ្វីដែលសមជាងសម្រាប់ពួកគេក្នុងការ
លើកតម្កើងដល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះមហាក្សត្រ ហើយក្នុងវិធីនេះដើម្បីក្លាយជា
ដៃគូក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះ លុះត្រាតែអំពើល្អដែលមានឋានៈមុនបានមកដល់ពួកគេ
ពីត្រីមាសផ្សេងទៀត? ម្យ៉ាងទៀត តើសិទ្ធិបព្វជិតភាពអាចលូតលាស់បានក្នុង
ចំណោមពួកគេដោយរបៀបណា ដែលគួរស្តប់ខ្ពើមដូចពួកគេចំពោះព្រះក្នុងភាព

សៅហ្មងនៃអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ តើពួកគេមិនត្រូវបានឧទ្ទិសនៅក្នុងព្រះសិរសាដ៏ពិសិដ្ឋទេ? ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសបានប្រែយ៉ាងស្អាតស្អំនូវការនិយាយនៃការបង្រៀនរបស់លោកម៉ូសេថា ភាពពេញលេញនៃព្រះគុណដែលជនជាតិយូដាបានភ្លក់នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទថា "អ្នកគឺជាពូជសាសន៍ដែលបានជ្រើសរើស គាត់និយាយថា "បព្វជិតភាពជាស្តេច" [ពេត្រុសទី១ ២:៩] ។ នៅក្នុងការបញ្ជាសពាក្យ គាត់មានន័យថាអ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទបានលេចមកតាមរយៈដំណឹងល្អបានទទួលច្រើនជាងឪពុករបស់ពួកគេទៅទៀត ។ ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់កិត្តិយសជាសង្ឃ និងជាស្តេច ដូច្នេះហើយការទុកចិត្តលើអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់ពួកគេ នោះពួកគេអាចហ៊ានចេញមកក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដោយសេរី ។

2. ក្រឹត្យវិន័យមានពាក្យសន្យា

យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់នៅទីនេះថា ទីបំផុតនរគរព្រះ ដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ដាវីឌគឺជាផ្នែកមួយនៃច្បាប់ ហើយស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ម៉ូសេ ។ ពីនេះទៅទៀត ទាំងក្នុងកុលសម្ព័ន្ធលេវីទាំងមូល និងក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់ព្រះបាទដាវីឌ នោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខមនុស្សបុរាណដូចនៅក្នុងកញ្ចក់ទ្រេ ។ ដូចដែលខ្ញុំទើបតែបាននិយាយ មនុស្សដែលធ្វើជាទាសករដោយអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ហើយត្រូវបានបំពុលដោយអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ មិនអាចធ្វើជាស្តេច និងបូជាចារ្យនៅចំពោះព្រះបានទេ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលហាក់ដូចជាការពិតណាស់៖ ថាជនជាតិយូដាត្រូវបានរក្សាទុកនៅក្រោមការចោទប្រកាន់របស់ "ក្រូ" [កាឡាទី ៣:២៤] រហូតទាល់តែគ្រាប់ពូជគួរតែមកដោយសារការសន្យាដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ។

ដោយសារពួកគេមិនទាន់បានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងស្និទ្ធស្នាលនៅឡើយ នោះពួកគេប្រៀបដូចជាកុមារដែលទន់ខ្សោយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងចំណេះដឹងពេញលេញអំពីរឿងស្ថានសួគ៌បាន ។ របៀបដែលពិធីទាំងនេះនាំពួកគេទៅរកព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរៀបរាប់ខាងលើ ។ នេះអាចយល់បានកាន់តែច្បាស់ពីទីបន្ទាល់ជាច្រើនរបស់ព្យាការី ។ ទោះជាពួកគេត្រូវចេញមុខជារៀងរាល់ថ្ងៃជាមួយនឹងយញ្ញបូជាថ្មីដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះក៏ដោយ ក៏អេសាយសន្យាថាអំពើអាក្រក់ទាំងអស់របស់ពួកគេនឹងត្រូវបានធួនដោយការបូជាតែមួយ [អេសាយ ៥៣:៥] ។ ដានីយ៉ែលយល់ស្របនឹងរឿងនេះ [ដានីយ៉ែល. ៩:២៦-២៧] ។

សម្តេចសង្ឃដែលបានចាត់តាំងពីកុលសម្ព័ន្ធលេវីចូលក្នុងទីសក្ការៈតាមទម្លាប់ ។ ប៉ុន្តែមានតែសង្ឃតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលគេនិយាយថាគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះដោយពាក្យសម្បថយ៉ាងឱឡារិកដើម្បីធ្វើជា«សង្ឃជារៀងរហូតតាមបញ្ញារបស់មិលគីស្សាដែក» [ទំនុក. ១១០:៤; ហេព្រើរ ៥:៦; ៧; ៧:២១] ។ ពេលនោះមានការលាបប្រេងដែលអាចមើលឃើញ ។ ក្នុងការនិមិត្តមួយ ដានីយ៉ែលបានប្រកាសថានឹងមានការលាបប្រេងមួយប្រភេទទៀត [ដានីយ៉ែល. ៩:២៤] ។ មិនមែនអាស្រ័យលើឧទាហរណ៍ច្រើនពេកទេ អ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅកាន់ហេព្រើរបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនិងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង ជំពូក ៤ ដល់ ១១ ថាពិធីនោះគ្មានតម្លៃ ហើយទទេរហូតដល់ពេលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។

ទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិដប់ប្រការ យើងក៏គួរតែធ្វើតាមការព្រមានរបស់ប៉ុលផងដែរ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទជាទីបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ ដល់សេចក្តីសង្រ្គោះដល់គ្រប់អ្នកជឿ» [រ៉ូម ១០:៤] ។ មួយទៀត ៖ ព្រះគ្រីស្ទជាវិញ្ញាណ [២កូរិនថូស ៣:១៧] ដែលធ្វើឲ្យសំបុត្ររបស់ខ្លួនវាជាការស្លាប់រស់ [២ កូរិនថូស ៣:៦] ។ តាមពាក្យសម្តីពី

មុន ទ្រង់មានន័យថា សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានបង្រៀនដោយឥតប្រយោជន៍ ដោយព្រះបញ្ញត្តិរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានវាដោយសេរី និងដោយវិញ្ញាណ នៃការបង្កើតឡើងវិញ ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលហៅព្រះគ្រីស្ទថាជាការ សម្រេចឬចុងបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ ។ ព្រោះវាគ្មានតម្លៃទេក្នុងការដឹងពីអ្វីដែល ព្រះទាមទារពីយើង ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនជួយអស់អ្នកដែលនឿយហត់ និង សង្កត់សង្កិននៅក្រោមនឹម និងបន្ទុកដែលមិនអាចអត់ឱនបាន ។ នៅកន្លែង ផ្សេងទៀត គាត់បង្រៀនថា «ច្បាប់បានត្រូវដាក់ចេញ ដោយសារការរំលង» [កាឡាទី.៣:១៩] នោះគឺក្នុងន័យផ្សេងទៀតចំពោះមនុស្សរាបទាប ដោយបាន បញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេពីការថ្កោលទោសរបស់ខ្លួន ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារនេះគឺជាការ ល្បួចចំដ៏ពិត និងតែមួយគត់សម្រាប់ការស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ នោះរាល់ការបង្រៀន ដែលបង្ហាញផ្សេងៗគ្នារបស់ទ្រង់យល់ស្រប ។ គាត់កំពុងប្រកែកជាមួយនឹងគ្រូ ទុច្ចរិត ដែលធ្វើពុតជាយើងមានគុណនឹងភាពសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យ វិន័យ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីបដិសេធកំហុសរបស់ពួកគេ ជួនកាលគាត់ត្រូវ បានបង្ខំឱ្យប្រកាន់យកច្បាប់ទទេក្នុងន័យតូចចង្អៀត ទោះបីជាវាត្រូវបាន អនុគ្រោះដោយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការសុំកូនដោយសេរីក៏ដោយ ។

3. ក្រិត្យវិន័យធ្វើអោយយើងមិនអាចលើកលែងទោសបាន ហើយជំរុញយើង អោយអស់សង្ឃឹម

ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យកំហុសរបស់យើងអាចដាស់តឿនយើងឱ្យស្វែងរកការលើកលែង ទោស វាបង្ហាញឱ្យឃើញយើងដោយសង្ខេបដើម្បីដឹងពីរបៀបដោយការណែនាំ របស់យើងនៅក្នុងច្បាប់សីលធម៌ នោះយើងត្រូវបានបង្ហាញដោយមិនអាចលើក លែងទោសបាន ។ ប្រសិនបើវាជាការពិតដែលថានៅក្នុងក្រិត្យវិន័យយើងត្រូវ

បានបង្រៀនពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតនេះក៏ដូចខាងក្រោមផងដែរ: ការប្រតិបត្តិពេញលេញនៃក្រិត្យវិន័យគឺជាសេចក្តីសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែតាមមើលទៅ មនុស្សនឹងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាសុចរិតនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ ក្រោយពីលោកបានបោះពុម្ពក្រិត្យវិន័យ លោកម៉ូសេមិនស្ងាក់ស្ងើរក្នុងការហៅស្ថានសួគ៌និងផែនដីឲ្យធ្វើជាសាក្សីថាលោកបាន«តាំងនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែលនូវជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់ ទាំងល្អនិងអាក្រក់» [ចោទិយកថា ៣0:១៩] ។ យើងមិនអាចនិយាយបានថារង្វាន់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរង់ចាំការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យពេញលេញដូចព្រះអម្ចាស់បានសន្យានោះទេ ។ ម៉្យាងវិញទៀត វាបង្ហាញឲ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើយើងបំពេញការគោរពប្រតិបត្តិនោះ ឬយ៉ាងណា ដែលយើងគួរតែទទួលបានរង្វាន់ធានាតាមរយៈគុណសម្បត្តិនោះ ។ តើមានចំណុចអ្វីដើម្បីឃើញនៅក្នុងការប្រតិបត្តិនៃក្រិត្យវិន័យ ការផ្តល់រង្វាន់នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប្រសិនបើលើសពីនេះ វាមិនច្បាស់ថាតើតាមរយៈផ្លូវនេះ យើងអាចទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចឬអត់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ភាពទន់ខ្សោយនៃច្បាប់បង្ហាញខ្លួនឯង ។ ដោយសារតែការគោរពតាមច្បាប់មិនមានក្នុងចំណោមយើងណាមួយទេ នោះយើងត្រូវបានគេដកចេញពីការសន្យានៃជីវិត ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងតែបណ្តាសាវិញ ។ ខ្ញុំមិនត្រឹមតែប្រាប់ពីអ្វីដែលកើតឡើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវកើតឡើង ។ ដ្បិតដោយសារតែការបង្រៀននៃច្បាប់គឺលើសពីសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស មនុស្សម្នាក់ពិតជាអាចមើលពីចម្ងាយនូវការសន្យា ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីពីការសន្យាទាំងនោះឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ រឿងនេះនៅតែឯង ៖ ចាមកពីអំពើល្អនៃពាក្យសន្យា គាត់គួរតែវិនិច្ឆ័យសេចក្តីទុក្ខរបស់

គាត់បានប្រសើរជាង ខណៈដែលដោយក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានកាត់ផ្តាច់គាត់គិតថាខ្លួនគាត់កំពុងគំរាមកំហែងនឹងសេចក្តីស្លាប់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត ការគំរាមកំហែងដ៏អាក្រក់បានព្យួរកលើយើង ដោយរារាំង និងជាប់ពាក់ព័ន្ធមិនត្រឹមតែយើងពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាចំពោះបុរស ។ ខ្ញុំនិយាយថា គេចងកយើង ហើយដេញតាមយើងដោយភាពឃោរឃៅមិនចេះចប់ដើម្បីឲ្យយើងយល់ឃើញក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ទាល់តែស្លាប់ភ្លាមៗ ។

4. យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យាក្នុងក្រឹត្យវិន័យមិនមែនគ្មានន័យទេ

ហេតុដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើយើងមើលតែលើច្បាប់ នោះយើងអាចត្រឹមតែស្រងូតស្រងាត់ ច្របូកច្របល់ និងអស់សង្ឃឹមក្នុងចិត្ត ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានថ្កោលទោស និងត្រូវបណ្តាសា [កាឡាទី ៣:១០] ។ ហើយវារក្សាយើងឱ្យនៅឆ្ងាយពីពរជ័យដែលវាសន្យាចំពោះអ្នករក្សាវា ។ តើព្រះអម្ចាស់អើយ អ្នកនឹងសួរដោយចំអកឱ្យយើងយ៉ាងនេះឬ? តើវាមានភាពខុសប្លែកគ្នាបន្តិចបន្តួចពីការចំអកដើម្បីបង្ហាញក្តីសង្ឃឹមនៃសុភមង្គល អញ្ជើញ និងទាក់ទាញយើងឱ្យទៅវា ធានាយើងថាវាអាចប្រើបាននៅពេលណាដែលវាត្រូវបានបិទ និងមិនអាចចូលដំណើរការបាន? ខ្ញុំឆ្លើយតប៖ ទោះបីជាការសន្យានៃក្រិត្យវិន័យរហូតមកដល់ពេលនេះមានលក្ខខណ្ឌ អាស្រ័យលើការគោរពតាមច្បាប់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលរកមិនឃើញនៅកន្លែងណាដែលគេមិនត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយឥតប្រយោជន៍ ។ សម្រាប់ពេលដែលយើងបានរៀនថា ពួកគេនឹងគ្មានផលផ្លែ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់យើង លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់ ចេញពីសេចក្តីល្អដោយសេរីរបស់ទ្រង់ នោះនឹងទទួលយើងដោយមិនសម្លឹងមើលកិច្ចការរបស់យើង ហើយយើងដោយសេចក្តីជំនឿ ឱបក្រសោបនូវសេចក្តីល្អដូចគ្នាដែលនៅចំពោះ

យើងដោយដំណឹងល្អ ការសន្យា កុំខ្វះប្រសិទ្ធភាព ទោះបីមានលក្ខខណ្ឌភ្ជាប់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើងដោយសេរី ដើម្បីបន្ថែមទំហំពេញលេញនៃព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់ អំណោយនេះផងដែរ៖ ការមិនបដិសេធការស្តាប់បង្គាប់ដ៏ឥតគ្រប់លក្ខណ៍របស់យើងទេ ប៉ុន្តែជាការផ្តត់ផ្គង់អ្វីដែលខ្វះខាតដើម្បីបំពេញវា នោះទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងទទួលបានប្រយោជន៍ពីការសន្យានៃច្បាប់ ហាក់ដូចជាយើងបានបំពេញលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងនឹងត្រូវពិភាក្សាសំណួរនេះឱ្យកាន់តែពេញលេញក្រោមចំណង
ជើងនៃយុត្តិកម្មដោយសេចក្តីជំនឿ យើងនឹងមិនបន្សល់ទុកវាឱ្យឆ្ងាយជាងនេះសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ ។

5. មិនអាចទៅរួចទេសម្រាប់យើងការសម្រេចនៃក្រឹត្យវិន័យ

យើងបាននិយាយថា ការគោរពច្បាប់គឺមិនអាចទៅរួចទេ ។ ចាប់តាំងពីនេះត្រូវបានគេមើលជាទូទៅថាជាការយល់ឃើញមិនទំនងទាល់តែសោះ មិនស្មាក់ស្មើរក្នុងការធ្វើឱ្យមានភាពស្រើបស្រាល - យើងគួរតែពន្យល់និងបញ្ជាក់វាភ្លាមៗដោយពាក្យពីរបី ។ ខ្ញុំមិនហួសពីអ្វីដែល Jerome គិតនោះទេ៖ ចូរយើងសួរពីអ្វីដែលពិត ។ នៅទីនេះខ្ញុំនឹងមិនក្បាញ circumlocutions រយៈពេលយូរនៃប្រភេទផ្សេងគ្នានៃលទ្ធភាព ។ ខ្ញុំហៅថា "មិនអាចទៅរួច" នូវអ្វីដែលមិនធ្លាប់មាន ហើយអ្វីដែលការតែងតាំង និងក្រឹត្យរបស់ព្រះរារាំងមិនធ្លាប់មាន ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកអតីតកាលដាច់ស្រយាលបំផុត ខ្ញុំនិយាយថា គ្មានពួកបរិសុទ្ធណាម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់ក្នុងរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ឡើយ [រ៉ូម 7:24] បានសម្រេចគោលដៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះ ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ «អស់ពីចិត្ត អស់ពីគំនិត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់ទ្រង់» [ម៉ាកុស 12:30 និង

ស្របគ្នា] ។ ខ្ញុំនិយាយបន្ថែមទៀតថា គ្មានអ្នកណាដែលមិនជាប់គាំងនឹងការឃុបឃិតនោះទេ ។ តើអ្នកណានឹងជំទាស់នឹងរឿងនេះ? ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំឃើញថាតើយើងស្រមៃឃើញពួកបរិសុទ្ធប្រភេទណានៅក្នុងអបិយជំនឿដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង ។ ទេវតានៅស្ថានសួគ៌អាចប្រៀបធៀបជាមួយពួកគេដោយភាពបរិសុទ្ធ! ប៉ុន្តែនេះផ្ទុយទាំងបទគម្ពីរ និងភស្តុតាងនៃបទពិសោធន៍ ។ ខ្ញុំនិយាយបន្ថែមទៀតថានឹងគ្មាននរណាម្នាក់ដែលនឹងឈានដល់គោលដៅនៃភាពល្អឥតខ្ចោះពិតប្រាកដដោយគ្មានទម្ងន់ខ្លួនឡើយ ។ ចំពោះចំណុចនេះ មានទីបន្ទាល់ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញពីបទគម្ពីរគ្រប់គ្រាន់ ។ ¨គ្មានមនុស្សសុចរិតនៅលើផែនដីនេះទេ ។ សាឡូម៉ូនបានមានប្រសាសន៍ថា [សាស្តា ៧:២១; ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៨:៤៦] ។ ម្យ៉ាងទៀត ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាដែលនៅរស់នឹងមិនសុចរិតនៅចំពោះមុខឯង» [ទំនុក. ១៤៣:២] ។ យ៉ូបបញ្ជាក់ពីគំនិតដូចគ្នាក្នុងវគ្គជាច្រើន [យ៉ូប ៩:២; ២៥:៤] ។ ប៉ុលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់បំផុតថា៖ «សាច់តណ្ហាទាស់នឹងវិញ្ញាណ ហើយវិញ្ញាណក៏តណ្ហាខាងសាច់ឈាមដែរ» [កាឡាទី ៥:១៧] ។ ថាអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យត្រូវបណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងទៀតឡើយ លើកលែងតែ«មានចែងទុកមកថា ត្រូវបណ្តាសាអស់អ្នកណាដែលនឹងកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរច្បាប់» ដេនីយ៉ែល ២៧:២៦] ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនបដិសេធចំពោះរឿងនេះដែរ ប៉ុន្តែសូមបន្ថែមថា វាជាការមិនល្អក្នុងការប្រើអំណាចរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់និយាយថាអ្វីដែលបទគម្ពីរប្រកាសនឹងមិនត្រូវបាន មិនអាចទេ សេចក្តីថ្លែងការណ៍បែបនេះគឺមិនត្រូវមើលងាយឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា ពួកគេប្រកែកអំពីព្រះបន្ទូលផ្ទា

ល់ ។ ព្រះអម្ចាស់ ពេលពួកសិស្សទូលសួរថា ៖ «តើនរណាអាចបានសង្គ្រោះ? » ។ [ម៉ាថាយ 19:25] បានឆ្លើយថា ៖ «ចំពោះមនុស្សនេះពិតជាមិនអាចទៅរួច ទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះគ្រប់យ៉ាងគឺអាចធ្វើទៅបាន» [ម៉ាថាយ ១៩:២៦] ។ ដូចគ្នា នេះដែរ Augustine អះអាងដោយបង្ខំថា ក្នុងសាច់ឈាមនេះ យើងមិនដែល ប្រគល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងជំពាក់ដោយច្បាប់ដល់ព្រះឡើយ ។ គាត់ និយាយថា ៖ «សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើតាមចំណេះដែលគ្មានអ្នកណាអាចស្រឡាញ់ ព្រះបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដែលមិនស្គាល់សេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ជាមុនឡើយ ។ ពេល ដែលយើងដើរលើផែនដី យើងឃើញនៅក្នុងកញ្ចក់ដោយងងឹតងងុល» [កូរិន ថូសទី១. ១៣:១២] ។ ហេតុនេះហើយបានជាវាមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ យើងមិនល្អឥតខ្ចោះ» ។ ដូច្នេះ ចូរយើងយល់ស្របថា ច្បាប់មិនអាចសម្រេច បាននៅក្នុងជីវិតនៃសាច់ឈាមនេះទេ ប្រសិនបើយើងសង្កេតមើលភាពទន់ ខ្សោយនៃធម្មជាតិរបស់យើងនោះ ។ តាមឆន្ទៈ លើសពីនេះទៅទៀត ត្រូវបាន បង្ហាញចេញពីវគ្គមួយទៀតរបស់ប៉ុល [រ៉ូម ៨:៣] ។

(ក្រឹត្យវិន័យបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ហើយដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញពីភាពខុស ឆ្គងរបស់យើង នាំយើងទៅទូលអង្វរជំនួយពីព្រះ, ៦–៩)

6. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យដកចេញពីយើងរាល់ការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង

ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃក្រឹត្យវិន័យធ្វើឱ្យបញ្ហាទាំងមូលកាន់តែច្បាស់ ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើង ធ្វើការស្ទង់មតិដោយសង្ខេបអំពីមុខងារ និងការប្រើប្រាស់អ្វីដែលគេហៅថា "ច្បាប់សីលធម៌" ។ ឥឡូវនេះ តាមខ្ញុំយល់ វាមានបីផ្នែក ។ ផ្នែកទីមួយវា ៖ ខ ណៈពេលដែលវាបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នោះគឺជាសេចក្តីសុចរិតតែមួយ

គត់ដែលអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ វាព្រមាន ជូនដំណឹង ផ្តន្ទាទោស និង ចុងក្រោយថ្កោលទោសមនុស្សគ្រប់រូបអំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ។ ដូចគ្នានេះដែរ គាត់ត្រូវព្យាបាលជំងឺមួយទៀត គឺមោទនភាពដែលយើងនិយាយថាគាត់ឈឺ ។ ដរាបណាគាត់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យឈរលើការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់គាត់ឆ្ងងកាត់ការ លាក់ពុតជាសុចរិត ។ ពេញចិត្តនឹងការនេះ គាត់មានចិត្តប្រឆាំងនឹងព្រះគុណ របស់ព្រះ ដោយខ្ញុំមិនដឹងថាទង្វើសុចរិតក្លែងក្លាយបែបណា ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពី គាត់ត្រូវបង្ខំចិត្តថ្វីងថ្លែងក្នុងមាត្រដ្ឋាននៃច្បាប់ ដោយទុកចោលនូវសេចក្តីសន្មត់ នៃសេចក្តីសុចរិតដែលប្រឌិតរួចមក គាត់បានដឹងថាគាត់ជាផ្លូវដ៏វែងឆ្ងាយពីភាព បរិសុទ្ធ ហើយតាមពិតទៅពោរពេញដោយអំពើអាក្រក់ជាច្រើនដែលគាត់មាន ។ ពីមុនគិតថាខ្លួនឯងមិនសៅហ្មង ។ ជម្រៅជ្រៅ និងអសុរោះ គឺជាកន្លែង សម្រាក ដែលអំពើអាក្រក់នៃលោភលន់លាក់ខ្លួន ដែលងាយនឹងបញ្ឆោតមនុ ស្ស ។ សាវ័កមានហេតុផលដ៏ល្អដើម្បីនិយាយថា ៖ «ខ្ញុំមិនគួរស្គាល់សេចក្តីលោភ ឡើយ បើក្រិត្យវិន័យមិនបានចែងថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលោភឡើយ» [រ៉ូម. ៧:៧] ។ ព្រោះបើតាមច្បាប់ការលោភលន់មិនត្រូវបានទាញចេញពីក្រោលទេ នោះវានឹងបំផ្លាញមនុស្សអាក្រក់ដោយសម្ងាត់រហូតដល់មិនដឹងថាមានស្នាមចាក់ សម្លាប់ខ្លួនឡើយ ។

7. មុខងារជាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ក្រឹត្យវិន័យមិនបន្តយូរ

ក្រឹត្យវិន័យគឺដូចជាកញ្ចក់ នៅក្នុងនោះ យើងសញ្ជឹងគិតអំពីភាពទន់ខ្សោយ របស់យើង បន្ទាប់មកអំពើទុច្ចរិតកើតឡើងពីនេះ ហើយទីបំផុតបណ្តាសាដែល មកពីទាំងពីរ ដូចជាកញ្ចក់បង្ហាញយើងនូវចំណុចនៅលើមុខរបស់យើង ។ នៅ ពេលដែលសមត្ថភាពធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតបរាជ័យ មនុស្សត្រូវតែជាប់គាំងក្នុង

អំពើបាប ។ បន្ទាប់ពីអំពើបាបភ្លាម បណ្តាសានឹងមកដល់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការបំពានច្បាប់កាន់តែធំ នោះការកាត់ទោសដែលវាធ្វើឱ្យយើងឆ្លើយត្រូវ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់សាវ័កគឺទាក់ទងនៅទីនេះ ៖ «ដោយក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប» [រ៉ូម. ៣:២០] ។ នៅទីនោះ គាត់កត់សម្គាល់តែមុខងារដំបូងរបស់វា ដែលមនុស្សមានបាបមិនទាន់បង្កើតបទពិសោធន៍ឡើងវិញ ។ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ៖ «ច្បាប់បានចូលមក ដើម្បីបង្កើនការបំពាន» [រ៉ូម. ៥:២០] ហើយដូច្នេះ វាគឺជា « គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃសេចក្តីស្លាប់ » [កូរិនថូសទី២. ៣:៧] ដែល«នាំសេចក្តីក្រោធ» [រ៉ូម. 4:15] និងការសម្លាប់ ។ គ្មានការសង្ស័យទេថា សតិសម្បជញ្ញៈកាន់តែច្បាស់ ដោយការយល់ដឹងពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន អំពើទុច្ចរិតកាន់តែកើនឡើង ។ ចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់ដោយរឹងរូសប្រឆាំងនឹងអ្នកច្បាប់ត្រូវបានបន្ថែមទៅនឹងការរំលង ។ ដូច្នេះ វានៅតែមានចំពោះក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីទប់កំហឹងរបស់ព្រះសម្រាប់ការដួលរលំរបស់មនុស្សមានបាប ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់ ច្បាប់អាចត្រឹមតែចោទប្រកាន់ ថ្កោលទោស និងបំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចដែល Augustine សរសេរថា "ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណអវត្តមាន នោះច្បាប់នឹងមានវត្តមានសម្រាប់តែចោទប្រកាន់ និងសម្លាប់ពួកយើងប៉ុណ្ណោះ" ។ ប៉ុន្តែពេលដែលយើងនិយាយដូច្នេះ យើងមិនបង្ហាប់ដល់ច្បាប់ ហើយក៏មិនបង្ខូចកិត្តិយសរបស់វាទាល់តែសោះ ។ ប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់យើងត្រូវបានអនុលោមតាមទាំងស្រុង ហើយត្រូវបានផ្សំឡើង ហើយត្រូវបានផ្សំឡើងដោយការគោរពច្បាប់នោះ ចំណេះដឹងរបស់វាតែមួយគត់នឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារធម្មជាតិខាងសាច់ឈាម និងពុករលួយរបស់យើង

ឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងតឹងរ៉ឹងប្រឆាំងនឹងច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ហើយមិនត្រូវបានកែដំរូវដោយការប្រែនប្រដៅរបស់វានោះទេ វាធ្វើតាមថា ក្រិត្យវិន័យដែលបានប្រទានមកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលបានផ្តល់ឱ្យវាបានជួបជាមួយអ្នកស្តាប់សមរម្យ ប្រែទៅជាឱកាសសម្រាប់អំពើបាប និង ការស្លាប់ ។ ដោយសារយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានគេបង្ហាញថាជាអ្នករំលង វាកាន់តែបង្ហាញភាពសុចរិតរបស់ព្រះកាន់តែច្បាស់ ផ្ទុយទៅវិញវាកាន់តែបង្ហាញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ។ វាកាន់តែច្បាស់ថាវាបញ្ជាក់អំពីរង្វាន់នៃជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិត នោះវាកាន់តែប្រាកដក្នុងការបំផ្លាញមនុស្សទុច្ចរិត ។ អតិបរមាទាំងនេះ នៅឆ្ងាយពីការបំពានច្បាប់ មានតម្លៃធំបំផុតក្នុងការសរសើរយ៉ាងច្បាស់អំពីគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ដោយសារអំពើទុច្ចរិត និងភាពថោកទាបរបស់យើង យើងត្រូវបានរារាំងពីការរីករាយនឹងជីវិតដ៏មានពរដែលកំណត់ដោយច្បាប់បើកចំហចំពោះយើង ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលចិញ្ចឹមយើងដោយគ្មានការគាំទ្រពីក្រិត្យវិន័យ កាន់តែផ្អែមល្ហែម ហើយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលប្រទានព្រះគុណមកលើយើង កាន់តែគួរឲ្យស្រឡាញ់ ។ ពីនេះយើងរៀនថាគាត់មិនដែលនឿយហត់ក្នុងការផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់យើងម្តងហើយម្តងទៀតនិងក្នុងការប្រមូលអំណោយថ្មីៗមកលើយើង ។

8. មុខងារជាក់ទណ្ឌកម្មនៃច្បាប់នៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួនលើអ្នកជឿ និងអ្នកមិនជឿ

អំពើទុច្ចរិត និងការថ្កោលទោសយើងទាំងអស់គ្នា ត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយទីបន្ទាល់នៃក្រិត្យវិន័យ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជាការធ្វើដើម្បីធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចុះក្នុង

ភាពអស់សង្ឃឹម ឬបាក់ទឹកចិត្តទាំងស្រុងក្នុងការប្រញាប់ប្រញាល់ទៅលើមាត់ច្រាំងឡើយ បើយើងបានចំណេញយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមទីបន្ទាល់នៃច្បាប់ ។ នេះជាការពិតដែលមនុស្សអាក្រក់ភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែដោយសារតែចិត្តរឹងរូសរបស់គេ ។ នេះមានន័យថា ដោយច្រានចោលនូវគំនិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅនៃកម្លាំងរបស់ពួកគេ ពួកគេបានដឹងថាពួកគេឈរ ហើយត្រូវបានតម្កល់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះតែម្នាក់ឯង ។ ដែលអាក្រាតកាយ និងដៃទទេ ពួកគេរត់ទៅរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ សម្រាកទាំងស្រុងនៅក្នុងវា លាក់ខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ ហើយចាប់យកវាតែម្នាក់ឯងសម្រាប់សុចរិត និងកុសល ។ ដ្បិតសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះបានបើកសម្តែងក្នុងព្រះគ្រីស្ទដល់អស់អ្នកដែលស្វែងរក ហើយរង់ចាំដោយសេចក្តីជំនឿពិត ។ នៅក្នុងសិក្ខាបទនៃក្រិត្យវិន័យ ព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែជាអ្នកផ្តល់រង្វាន់នៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាខ្វះ ហើយផ្ទុយទៅវិញ គឺជាចៅក្រមដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មុខរបស់ទ្រង់បានភ្លឺពោរពេញដោយព្រះគុណ និងភាពស្លូតបូត សូម្បីតែមកលើយើងទាំងអ្នកក្រ និងមនុស្សមានបាបដែលមិនសក្តិសម ។ សម្រាប់កូនចៅរបស់ព្រះ ចំណេះអំពីច្បាប់គួរមានគោលបំណងផ្សេងទៀត ។ សាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងពិតជាត្រូវបានកាត់ទោសដោយការវិនិច្ឆ័យនៃក្រិត្យវិន័យ « ដើម្បីឲ្យគ្រប់មាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលនឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ » [រ៉ូម. ៣:១៩] ។ គាត់បង្រៀនគំនិតដូចគ្នានេះនៅកន្លែងមួយទៀត ៖ «ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានបិទមនុស្សទាំងអស់ដោយភាពមិនជឿ មិនមែនដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សទាំងអស់ឬរងទុក្ខទាំងអស់ឱ្យវិនាសនោះទេ គឺដើម្បីឲ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់មនុស្សទាំងអស់» [រ៉ូម ១១:៣២] ។

9. ក្រឹត្យវិន័យ ដូចដែល Augustine ចែងថា តាមរយៈការចោទប្រកាន់ ជំរុញយើងឱ្យស្វែងរកព្រះគុណ

ជារឿយៗ Augustine និយាយអំពីតម្លៃនៃការអំពាវនាវរកព្រះគុណនៃជំនួយ របស់ទ្រង់ ។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់សរសេរអំពី Hilary ៖ «ច្បាប់ដាក់ដេញថ្លៃ យើង កាលណាយើងព្យាយាមបំពេញតម្រូវការរបស់វា ហើយធុញទ្រាន់នឹងភាព ទន់ខ្សោយរបស់យើង ដើម្បីដឹងពីរបៀបសុំជំនួយពីព្រះគុណ» ។

គាត់បានសរសេរស្រដៀងគ្នាទៅនឹង Asellius ថា: "អត្ថប្រយោជន៍នៃច្បាប់គឺ នៅក្នុងការកាត់ទោសមនុស្សពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ហើយជំរុញគាត់ឱ្យអំពាវ នាវរកឱសថនៃព្រះគុណដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" ។ ជាថ្មីម្តងទៀតទៅកាន់ Innocent of Rome: "ច្បាប់បង្គាប់; ព្រះគុណផ្តល់ផ្តង់កម្លាំងដើម្បីធ្វើ សកម្មភាព" ។ ជាថ្មីម្តងទៀតទៅកាន់ Valentinus: "ព្រះទ្រង់បញ្ជានូវអ្វីដែល យើងមិនអាចធ្វើ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងពីអ្វីដែលយើងគួរស្វែងរកពីគាត់" ។ ជា ថ្មីម្តងទៀត ៖ «ច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីចោទប្រកាន់អ្នក; ដែលចោទប្រកាន់ អ្នកប្រហែលជាខ្លាច ។ ថាខ្លាចអ្នកអាចសុំការអភ័យទោស ។ ហើយថាអ្នកមិន អាចសន្មតលើកម្លាំងរបស់អ្នកផ្ទាល់ឡើយ» ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ «ច្បាប់ត្រូវបាន ផ្តល់ឱ្យសម្រាប់គោលបំណងនេះ: ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាធំតូចដើម្បីបង្ហាញថា អ្នកមិនមាននៅក្នុងខ្លួនអ្នកនូវកម្លាំងដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតហើយ សម្រាប់អ្នកដូច្នេះអស់សង្ឃឹមមិនសក្តិសមនឹងទុរគតរត់ទៅ ។ ព្រះគុណ" បន្ទាប់ មក ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ព្រះថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរប្រព្រឹត្តដូច្នេះចុះ ឱ ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ។ បញ្ជាអ្វីដែលមិនអាចបំពេញបា ន ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរបង្គាប់នូវអ្វីដែលអាចសម្រេចបានតែតាមរយៈព្រះគុណ

របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីមនុស្សមិនអាចបំពេញវាតាមរយៈកម្លាំងរបស់ពួកគេ នោះគ្រប់មាត់ទាំងអស់អាចនឹងត្រូវបានបញ្ឈប់ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចហាក់ដូចជាអស្ចារ្យចំពោះខ្លួនឯងនោះទេ ។ ចូរឲ្យទាំងអស់គ្នានៅតូច ហើយឲ្យពិភពលោកទាំងអស់មានទោសនៅចំពោះព្រះ» ។ ប៉ុន្តែ វាជារឿងឆ្គត សម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការប្រមូលសក្ខីកម្មជាច្រើន ដោយសារបុរសបរិសុទ្ធនោះបានសរសេរកិច្ចការពិសេសមួយលើប្រធានបទនេះ ដែលមានចំណងជើងលើវិញ្ញាណ និងលិខិត ។ គាត់មិនពិពណ៌នាយ៉ាងច្បាស់អំពីគុណតម្លៃទីពីរនៃច្បាប់នោះទេ ទាំងដោយសារតែគាត់ដឹងថាវាអាស្រ័យលើទីមួយ ឬដោយសារគាត់មិនយល់ច្បាស់ ឬដោយសារគាត់ខ្វះពាក្យដើម្បីបង្ហាញពីអត្ថន័យត្រឹមត្រូវរបស់វា ច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ ។ ប៉ុន្តែមុខងារទីមួយនៃច្បាប់នេះ ក៏ត្រូវបានអនុវត្តន៍ផងដែរនៅក្នុង reprobate ។ សម្រាប់ ទោះបីជាពួកគេមិនបានបន្តរហូតមកដល់ពេលនេះជាមួយនឹងកូនរបស់ព្រះដើម្បីត្រូវបានបន្តនិងរីកដុះដាលម្តងទៀតនៅក្នុងមនុស្សខាងក្នុងបន្ទាប់ពីការ abasement នៃសាច់របស់ពួកគេប៉ុន្តែត្រូវបានវាយប្រហារដោយភាពភ័យខ្លាចដំបូងនិងកុហកនៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹម ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការពិតដែលថា មនសិការរបស់ពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខដោយរលកបែបនេះ បម្រើដើម្បីបង្ហាញពីសមភាពនៃការគេចចេញពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ។ ចំពោះអ្នកបន្ទោសតែងតែចង់គេចពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះដោយសេរី ។ មនុស្សទាំងឡាយ សេចក្តីតិះដៀលដោយសេរី មិនទាន់ត្រូវបានសំដែងឲ្យឃើញនៅឡើយទេ ដូច្នេះ បុគ្គលទាំងនោះត្រូវបានគេកាត់ចេញដោយសក្ខីកម្មនៃក្រិត្យវិន័យ និងសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលគេក្បត់ខ្លួននូវអ្វីដែលខ្លួនសម ។ (ក្រិត្យវិន័យហាមឃាត់អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ និងអ្នកដែលមិនទាន់ជឿ, ១០-១១)

10. ក្រឹត្យវិន័យជាការការពារសហគមន៍ពីមនុស្សអយុត្តិធម៌

មុខងារទីពីរនៃក្រឹត្យវិន័យគឺនេះ: យ៉ាងហោចណាស់ដោយការភ័យខ្លាចនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មដើម្បីរារាំងបុរសមួយចំនួនដែលមិនមានការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនិងត្រឹមត្រូវលុះត្រាតែមានការបង្ខំដោយការស្តាប់ការគំរាមកំហែងធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងច្បាប់ ។ ប៉ុន្តែគេទប់មិនបានព្រោះគេចង់ដៃ ដូច្នេះហើយគេទប់ដៃមិនឲ្យធ្វើសកម្មភាពខាងក្រៅ ហើយកាន់ខាងក្នុងអំពើថោកទាប បើមិនដូច្នេះទេគេចង់បណ្តោយ ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេក៏មិនប្រសើរជាង ឬសុចរិតនៅចំពោះព្រះដែរ ។ រារាំងដោយការភ័យខ្លាច ឬសេចក្តីខ្មាសគេ មិនហ៊ានប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលខ្លួនមានក្នុងចិត្ត ឬដកដង្ហើមចេញដោយបើកចំហនូវកំហឹងនៃតណ្ហា ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនមានចិត្តភ័យខ្លាច និងស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ កាលណាពួកគេទប់ខ្លួនកាន់តែច្រើន នោះពួកគេកាន់តែរលាក ។ ពួកគេឆេះហើយពុះក្នុងខ្លួន ហើយត្រៀមខ្លួនធ្វើអ្វីក៏ដោយឬក៏ផ្ទុះចេញទៅណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយសារការខ្លាចច្បាប់នេះរារាំងពួកគេ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ពួកគេស្អប់ច្បាប់ខ្លួនឯង ហើយដាក់បណ្តាសាដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ ថាប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើបាន ពួកគេនឹងលុបបំបាត់គាត់ចោល ពីព្រោះពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងគាត់បានទេ ទាំងពេលដែលគាត់បង្គាប់ឱ្យពួកគេធ្វើត្រូវ ឬនៅពេលដែលគាត់ សងសឹកចំពោះអ្នកមើលងាយព្រះអង្គអស់អ្នកដែលនៅតែមិនទាន់បង្កើតឡើងវិញមានអារម្មណ៍ ខ្លះកាន់តែមិនច្បាស់លាស់ ខ្លះទៀតដោយបើកចំហរ ថាពួកគេមិនត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យគោរពច្បាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែត្រូវបានជំរុញដោយការភ័យខ្លាចដោយហិង្សា ធ្វើដូច្នេះប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ពួកគេ ហើយទោះបីជាពួកគេជំទាស់នឹងវាក៏ដោយ ។

ប៉ុន្តែ ភាពសុចរិតដែលបង្ខំ និងបង្ខំនេះគឺចាំបាច់សម្រាប់សហគមន៍សាធារណៈ នៃបុរស ដែលភាពស្ងប់ស្ងាត់ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកនេះ នៅពេលដែលគាត់បានយកចិត្តទុកដាក់ថា អ្វីៗទាំងអស់មិនត្រូវបានបំភាន់ដោយភាពច្របូកច្របល់ឡើយ ។ វានឹងកើតឡើងប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបុរសទាំងអស់ ។ សូមសូម្បីតែសម្រាប់កូនចៅរបស់ព្រះ មុនពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅ និងខណៈពេលដែលពួកគេទុគ៌តនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ [រ៉ូម. ១:៤] ដរាបណាពួកគេលេងមនុស្សល្ងីល្ងើក្នុងសាច់ឈាម នោះវាមានផលចំណេញសម្រាប់ពួកគេក្នុងការទទួលការបង្រៀននេះ ។

ដោយការភ័យខ្លាចនៃការសងសឹករបស់ទេវៈ នោះគេឃាត់យ៉ាងហោចពីសេចក្តីលោភលន់ខាងក្រៅ ដោយចិត្តមិនទាន់រលត់ ចិត្តនៅតែរីកចម្រើនបន្តិច ប៉ុន្តែសម្រាប់បច្ចុប្បន្នកាល នៅតែបែកខ្ញែកដោយផ្នែកដោយកាន់នឹមនៃសេចក្តីសុចរិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលបើគេត្រាស់ហៅ គេមិនប្រៀនប្រដៅ ឥតប្រៀនប្រដៅ ឥតប្រៀនប្រដៅ ហាក់បីដូចជាមិនដឹង ។ សាវ័កហាក់ដូចជាបាននិយាយយ៉ាងពិសេសអំពីមុខងារនៃក្រិត្យវិន័យនេះ ពេលគាត់បង្រៀនថា «ច្បាប់មិនមែនដាក់សម្រាប់មនុស្សសុចរិតទេ តែសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់ មនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សមានបាប សម្រាប់មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ និងថោកទាប សម្រាប់អ្នកសម្លាប់ឪពុកម្តាយ ។ សម្រាប់មនុស្សឃាត អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ អ្នកបោកប្រាស់ អ្នកចាប់ជំរិត អ្នកភូតភរ អ្នកភូតភរ និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ» [ធីម៉ូថេទី ១. ១:៩-១០] ។ ទ្រង់បង្ហាញក្នុងរឿងនេះថា ច្បាប់ប្រៀបដូចជាការរារាំងដើម្បី

ពិនិត្យមើលការក្តៅក្រហាយ ហើយបើមិនដូច្នេះទេ តណ្ហាដោយសាច់ឈាមគ្មានដែនកំណត់ ។

11. ក្រឹត្យវិន័យជាការរារាំង

អ្វីដែលប៉ុលនិយាយនៅកន្លែងផ្សេងថា « ក្រឹត្យវិន័យគឺសម្រាប់សាសន៍យូដាជាគ្រូបង្រៀនដល់ព្រះគ្រីស្ទ» [កាឡាទី. ៣:២៤], អាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះមុខងារទាំងពីរនៃច្បាប់ ។ មានមនុស្សពីរប្រភេទដែលក្រឹត្យវិន័យដឹកនាំដោយការបង្រៀនរបស់គេចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីប្រភេទទីមួយដែលយើងបាននិយាយរួចមកហើយ ៖ ដោយសារពួកគេពោរពេញដោយគុណធម៌ផ្ទាល់ខ្លួនពេក ឬពីការធានានៃភាពសុចរិតរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនសក្តិសមក្នុងការទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ លុះត្រាតែពួកគេទទេជាមុនសិន ។ ដូច្នេះ តាមរយៈការទទួលស្គាល់ភាពវេទនារបស់ខ្លួន ច្បាប់កំណត់ពួកគេឱ្យបន្ទាបខ្លួនដើម្បីរៀបចំពួកគេស្វែងរកអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់ដឹងថាពួកគេខ្វះខាត ។ បុរសប្រភេទទីពីរត្រូវការឈើគ្រញូងដើម្បីទប់កុំឲ្យខ្ជះខ្ជាយចំណងលើតណ្ហាសាច់ឈាម ដើម្បីឲ្យរួចផុតពីការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ។ ចំពោះកន្លែងដែលវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនទាន់គ្រប់គ្រងជួនកាលតណ្ហាពុះកញ្ជ្រោលខ្លាំងពេក ទើបមានគ្រោះថ្នាក់ ក្រែងលោព្រលឹងដែលចង់ជាប់នឹងពួកគេចូលទៅក្នុងការភ្លេចភ្លាំង និងមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ។ ហើយរឿងនោះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើព្រះមិនបានប្រឆាំងនឹងវិធីនេះទេ ។

ដូច្នេះ ប្រសិនបើគាត់មិនបង្កើតឡើងវិញភ្លាមៗនូវអ្នកដែលគាត់បានកំណត់ដើម្បីគ្រងរាជ្យរបស់គាត់ជាមរតកទេ រហូតដល់ពេលដែលគាត់មកសួរសុខទុក្ខគាត់ នោះគាត់នឹងការពារពួកគេតាមរយៈកិច្ចការនៃច្បាប់ក្រោមការភ័យខ្លាច [ពេត្រុសទី១ ២:១២] ។ នេះមិនមែនជាការភ័យខ្លាចដ៏បរិសុទ្ធ និងបរិសុទ្ធដូចដែលគួរ

មាននៅក្នុងកូនប្រុសរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែជាការភ័យខ្លាចដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការបង្រៀនពួកគេអំពីភាពជាព្រះពិតតាមសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ។ យើងមានភស្តុតាងជាច្រើនអំពីបញ្ហានេះ ដែលមិនចាំបាច់មានគំរូអ្វីឡើយ ។ សម្រាប់អស់អ្នកដែលមានពេលណាមួយដែលវង្វេងនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងទទួលស្គាល់ថាវាបានកើតឡើងចំពោះពួកគេតាមរបៀបដែលស្ពានៃក្រឹត្យវិន័យបានរារាំងពួកគេដោយការភ័យខ្លាចនិងការគោរពចំពោះព្រះរហូតទាល់តែត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយវិញ្ញាណ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមដោយអស់ពីចិត្ត ។ ស្រលាញ់គាត់ ។

(ជាចម្បង ការដាស់តឿនអ្នកជឿ ហើយដាស់តឿនពួកគេក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ ១២-១៣)

12. សូម្បីតែអ្នកជឿក៏ត្រូវការក្រឹត្យវិន័យដែរ

គោលការណ៍ការប្រើប្រាស់ទីបី និងជាចម្បង ដែលទាក់ទងកាន់តែជិតស្និទ្ធទៅនឹងគោលបំណងត្រឹមត្រូវនៃច្បាប់ រកឃើញកន្លែងរបស់វាក្នុងចំណោមអ្នកជឿដែលព្រលឹងនៃព្រះមានជីវិត និងសោយរាជ្យរួចហើយ ។ ទោះជាគេបានសរសេរក្រឹត្យវិន័យហើយចារលើចិត្តដោយម្រាមដៃរបស់ព្រះក៏ដោយ [យេរេមា ៣១:៣៣; ហេព្រើរ 10:16] នោះគឺបានត្រូវបានរំជើបរំជួលយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានរហ័សតាមរយៈការដឹកនាំនៃវិញ្ញាណដែលពួកគេចង់ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ពួកគេនៅតែទទួលបានផលចំណេញដោយក្រឹត្យវិន័យតាមពីរវិធី ។ នេះជាឧបករណ៍ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេដើម្បីរៀនឱ្យបានហ្មត់ចត់បន្ថែមទៀតជារៀងរាល់ថ្ងៃអំពីលក្ខណៈនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលពួកគេប្រាថ្នា ហើយដើម្បីបញ្ជាក់ពួកគេក្នុងការ

យល់ដឹងអំពីវា ។ វាដូចជាអ្នកបម្រើខ្លះ ដែលបានរៀបចំរួចជាស្រេចដោយអស់ពីដួងចិត្តដើម្បីសរសើរខ្លួនឯងចំពោះម្ចាស់របស់គាត់ ត្រូវតែស្វែងរក និងសង្កេតមើលផ្លូវរបស់ម្ចាស់គាត់ឱ្យបានហ្មត់ចត់ជាងមុន ដើម្បីឲ្យស្របតាម និងសម្របខ្លួនទៅនឹងពួកគេ ។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងអាចគេចផុតពីភាពចាំបាច់នេះទេ ។ ពីមុនមក គ្មានអ្នកណាបានឈានដល់ប្រាជ្ញាដូចជាមិនអាចចេញពីការណែនាំប្រចាំថ្ងៃនៃក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីឈានទៅរកចំណេះដឹងបរិសុទ្ធអំពីព្រះហឫទ័យដ៏ទេវភាពនោះឡើយ ។ ម្ដងទៀត ដោយសារយើងមិនត្រឹមតែត្រូវការការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងការដាស់តឿនផងដែរ នោះអ្នកបំរើរបស់ព្រះក៏នឹងទទួលប្រយោជន៍ពីក្រិត្យវិន័យនេះផងដែរ ៖ ដោយសញ្ជឹងគិតឱ្យបានញឹកញាប់ ដើម្បីឱ្យមានការភ្ញាក់រឭកដល់ការគោរពប្រតិបត្តិ ពង្រឹងនៅក្នុងវា ហើយត្រូវបានទាញចេញពីភាពរអិល ។ ផ្លូវនៃការរំលង តាមរបៀបនេះពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែសង្កត់លើ ត្បិតតែដោយអន្ទះសារ ពួកគេអាចស្របតាមវិញ្ញាណដែលខិតខំឆ្ពោះទៅរកសេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះ នោះសាច់ឈាមដែលគ្មានបញ្ជីឈ្មោះតែងតែដាក់បន្ទុកដល់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនបានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ ។ ច្បាប់គឺដល់សាច់ដូចរំពាត់ទៅនឹងសត្វលាដែលនៅទំនេរដើម្បីដាស់អារម្មណ៍វាឲ្យធ្វើការ ។ សូម្បីតែមនុស្សខាងវិញ្ញាណដែលមិនទាន់រួចពីទម្ងន់នៃសាច់ឈាមក៏ដោយ ច្បាប់នៅតែជាការជិតដាមឥតឈប់ឈរដែលមិនអនុញ្ញាតឲ្យគាត់នៅស្ងៀម ។ ដាវីឌមិនសង្ស័យបាននិយាយសំដៅទៅលើការប្រើនេះ ពេលគាត់ច្រៀងសរសើរពីក្រិត្យវិន័យ ៖ «ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ឥតសៅហ្មង ការបំប្លែងព្រលឹង អំពើសុចរិតរបស់ព្រះយេហូវ៉ាគឺត្រឹមត្រូវ ហើយមានចិត្តរីករាយ ។ សិក្ខាបទរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺច្បាស់ បំភ្លឺភ្នែក» ។ដូចគ្នាដែរ ៖ «ពាក្យទ្រង់ជាចង្កៀង

ដល់ជើងទូលបង្គំ ហើយជាពន្លឺដល់ផ្លូវទូលបង្គំ» [ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥] និង ពាក្យរាប់មិនអស់ក្នុងទំនុកតម្កើងដដែល [និក្ខមនំ ១១៩:៥]។ ទាំងនេះមិន ផ្ទុយនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុល ដែលមិនបង្ហាញពីអ្វីដែលការប្រើច្បាប់បម្រើ ដល់ការបង្កើតឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលខ្លួនវាអាចផ្តល់ជូនមនុស្សបាន ។ ប៉ុន្តែ នៅទីនេះ ហោរាប្រកាសពីអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យនៃក្រិត្យវិន័យនេះ ៖ ព្រះអ ម្ចាស់បានណែនាំដោយការអានរបស់ពួកគេអំពីអ្នកដែលទ្រង់បានបំផុសគំនិតខាង ក្នុងដោយត្រៀមខ្លួនដើម្បីគោរពតាម ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា មិនត្រឹមតែកាន់ សិក្ខាបទនោះទេ តែការសន្យានៃព្រះគុណ ដែលនាំឲ្យផ្អែមល្ហែងតែប៉ុណ្ណោះ ។ តើអ្វីទៅជាគួរឲ្យស្រឡាញ់ជាងច្បាប់ បើដោយការគំរាមកំហែងតែម្នាក់ឯង វាធ្វើ ឲ្យព្រលឹងមានការភ័យខ្លាច ហើយធ្វើឲ្យគេព្រួយចិត្តដោយការភ័យខ្លាច? ដាវីឌ បង្ហាញយ៉ាងពិសេសថាក្នុងច្បាប់ទ្រង់ចាប់អ្នកសម្រុះសម្រួល ដោយគ្មានអ្នកណា ដែលមិនសប្បាយចិត្ត ឬផ្អែមល្ហែមឡើយ ។

13. អ្នកណាចង់ធ្វើខុសនឹងទាំងស្រុង ចំពោះអ្នកស្មោះត្រង់យល់ខុស

ជនល្ងង់ខ្លៅខ្លះ មិនយល់អំពីភាពខុសគ្នានេះ បានដេញលោកម៉ូសេទាំងមូលចេញ ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយលាទៅកាន់តារាងច្បាប់ទាំងពីរ ។ ត្បិតពួកគេគិត ថា វាជារឿងចម្លែកសម្រាប់ពួកគ្រីស្ទានក្នុងការកាន់តាមគោលលទ្ធិដែលមាន « គ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃសេចក្តីស្លាប់» [កូរិនថូសទី២ ៣:៧] ។ កម្ចាត់គំនិត អាក្រក់នេះចេញពីគំនិតរបស់យើង! ដ្បិតម៉ូសេបានបង្រៀនគួរឲ្យសរសើរថា ក្រិត្យវិន័យ ដែលក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបមិនអាចកើតមានអ្វីក្រៅពីសេចក្តី ស្លាប់ នោះគួរតែក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធដែលមានការប្រើល្អប្រសើរជាងនេះ ។ លុះជិតស្លាប់ ព្រះអង្គមានព្រះរាជឱង្ការដូចតទៅ ៖ «ចូរដាក់ចិត្តអ្នករាល់គ្នានូវ

ពាក្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាក្នុងថ្ងៃនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបង្គាប់គេដល់កូនចៅរបស់អ្នក ហើយបង្រៀនគេឲ្យកាន់តាម ធ្វើ និងបំពេញកិច្ចការទាំងនោះ។ បានសរសេរនៅក្នុងស្បៀវភៅច្បាប់នេះ។ ដ្បិតគេមិនត្រូវបានបង្គាប់មកអ្នកដោយឥតប្រយោជន៍ទេ គឺសម្រាប់ម្នាក់ៗឲ្យរស់នៅក្នុងពួកគេ» [ចោទិយកថា ៣២:៤៦-៤៧]។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់អាចបដិសេធថាគំរូនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះមាននៅក្នុងក្រិត្យវិន័យនោះ យើងមិនត្រូវការច្បាប់ដើម្បីរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ ឬវាត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យចាកចេញពីច្បាប់នោះទេ។ មិនមានច្បាប់ច្រើនទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់មួយដ៏អស់កល្ប និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានក្នុងការរស់នៅ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងមិនមែនសំដៅទៅលើការលើកឡើងរបស់ដាវីឌក្នុងសម័យមួយដែលថា ជីវិតរបស់មនុស្សសុចរិតគឺជាការរំពឹងគិតជានិច្ចលើក្រិត្យវិន័យ [ទំនុក. ១:២] ត្បិតវាអាចអនុវត្តបានគ្រប់សម័យកាល សូម្បីតែដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ យើងមិនគួរភ័យខ្លាចនៅឆ្ងាយពីច្បាប់ ឬគេចចេញពីការណែនាំឡើយ ព្រោះវាទាមទារភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌ដ៏តឹងរ៉ឹងជាងអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ខណៈពេលដែលយើងកំពុងប្រឈមមុខនឹងយើងនៅក្នុងគុកនៃរូបកាយរបស់យើង។ សម្រាប់ពេលនេះច្បាប់មិនបានអនុវត្តចំពោះយើងក្នុងនាមជាមន្ត្រីអនុវត្តច្បាប់តឹងរ៉ឹងដែលជាភាពល្អឥតខ្ចោះដែលវាដាស់តឿនយើងនោះទេ ច្បាប់បានចង្អុលបង្ហាញពីគោលដៅឆ្ពោះទៅកាន់គោលដៅដែលយើងត្រូវខិតខំពេញមួយជីវិត។ ក្នុងច្បាប់នេះមិនមានផលចំណេញតិចជាងស្របតាមកាតព្វកិច្ចរបស់យើងឡើយ។ បើយើងមិនបរាជ័យក្នុងការតស៊ូនេះទេ វាជាការប្រសើរ។ ពិតប្រាកដណាស់ ជីវិតទាំងមូលនេះគឺជាការប្រណាំង [កូរិនថូសទី១ ៩:២៤-២៦]; នៅ

ពេលដំណើរបស់វាបានដំណើរការហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឱ្យយើងសម្រេចបាននូវគោលដៅនោះ ដែលការខិតខំរបស់យើងឥឡូវនេះដើរទៅមុខពីចម្ងាយ ។

(អ្វីដែលគេហៅថា « ការដកចោល» សំដៅទៅលើការរំដោះសតិសម្បជញ្ញៈ និងការឈប់ធ្វើពិធីបុរាណ ១៤-១៧)

14. តើក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់អ្នកជឿដល់កម្រិតណា?

ឥឡូវនេះ ច្បាប់មានអំណាចដើម្បីដាស់តឿនអ្នកជឿ ។ នេះមិនមែនជាអំណាចដើម្បីចងមនសិការរបស់ពួកគេជាមួយនឹងបណ្តាសាទេ ប៉ុន្តែជាអំណាចមួយដើម្បីបំបាត់ភាពយឺតយ៉ាវ ដោយដាស់តឿនគេម្តងហើយម្តងទៀត និងដាស់គេឱ្យភ្ញាក់ពីភាពមិនគ្រប់លក្ខណ៍របស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សជាច្រើនដែលចង់បង្ហាញពីការរំដោះខ្លួនចេញពីបណ្តាសានោះ និយាយថា សម្រាប់អ្នកជឿ ច្បាប់-ខ្ញុំនៅតែនិយាយអំពីច្បាប់សីលធម៌-ត្រូវបានលុបចោល ។ មិនមែនថាច្បាប់លែងបង្គាប់អ្នកជឿឲ្យធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាវាមិនមែនសម្រាប់ពួកគេដូចកាលពីមុនទេ៖ វាមិនអាចថ្កោលទោសនិងបំផ្លាញមនសិការរបស់ពួកគេដោយការបំភ័យនិងបំភ័ន្តពួកគេទៀតទេ ។ ប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់នូវការដកច្បាប់នេះឲ្យបានច្បាស់ល្មមហើយ [រ៉ូម ៧:៦] ។ ថាព្រះអម្ចាស់ក៏បានអធិប្បាយដែរ វាលេចចេញពីការនេះថា ទ្រង់មិនបានបដិសេធនូវការយល់ឃើញថានឹងលប់ចោលក្រិត្យវិន័យ [ម៉ាថាយ ៥:១៧] ប្រសិនបើមតិនេះមិនមានក្នុងចំណោមសាសន៍យូដាទេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគ្មានលេសខ្លះ គំនិតមិនអាចកើតឡើងដោយចៃដន្យ វាអាចនឹងត្រូវបានសន្មត់ថាកើតឡើងពីការបកស្រាយមិនពិតនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ ដូចជាកំហុសស្ទើរតែទាំងអស់បានយកឱកាសរបស់ពួក

គេមកពីការពិត ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យជំពប់ដួលលើថ្មដដែល ចូរយើងបែងចែកឱ្យ ច្បាស់នូវអ្វីដែលនៅក្នុងច្បាប់ត្រូវបានលុបចោលពីអ្វីដែលនៅតែមានជាធរមាន ។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាទ្រង់ « មិនមែនមកដើម្បីលប់ចោលក្រឹត្យវិន័យទេ គឺដើម្បីបំពេញតាម » ហើយថា « ដរាបណាស្ថានសួគ៌ និងផែនដីកន្លងផុតទៅ... នោះនឹងមិនមានអ្វីមួយនឹងរលាយបាត់ពីក្រឹត្យវិន័យឡើយ ដរាបណាគ្រប់ទាំងអស់បានសម្រេច » [ម៉ាថាយ. ៥:១៧-១៨] គាត់បញ្ជាក់គ្រប់គ្រាន់ថាពេលគាត់មកដល់គ្មានអ្វីនឹងត្រូវដកចេញពីការគោរពតាមច្បាប់ទេ ។ ហើយដោយយុត្តិធម៌ - ដរាបណាគាត់បានមកជាជាងដើម្បីដោះស្រាយការរំលងរបស់វា ។ ដូច្នេះ តាមរយៈព្រះគ្រិស្ត សេចក្តីបង្រៀននៃក្រឹត្យវិន័យនៅតែមិនអាចរំលោភបាន ។ តាមរយៈការបង្រៀន ដាស់តឿន ប្រៀនប្រដៅ និងកែតម្រូវ វាបង្កើតយើង ហើយរៀបចំយើងសម្រាប់រាល់ការងារល្អ [ធីម៉ូថេទី១ ៣:១៦-១៧] ។

15. ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបាននិរាករណ៍ដល់កម្រិតដែលវាលែងផ្តន្ទាទោសយើង

អ្វីដែលប៉ុលនិយាយអំពីការដាក់បណ្តាសាមិនមែនជាការចោទប្រកាន់ចំពោះបទបញ្ញត្តិនោះទេ ប៉ុន្តែគឺចំពោះតែកម្លាំងរបស់ខ្លួនដើម្បីចងមនសិការ ។ ច្បាប់មិនត្រឹមតែបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអនុវត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវអ្វីដែលខ្លួនបង្គាប់ ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានគេគោរពតាម ជាការពិតប្រសិនបើនរណាម្នាក់បរាជ័យក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ច្បាប់នឹងបញ្ចេញផ្តរលាន់នៃបណ្តាសារបស់វា ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កនិយាយថា ៖ «អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យត្រូវដាក់បណ្តាសា ។ ដ្បិតមានចែងទុកមកថា ចូរបណ្តាសាដល់អស់អ្នកណាដែលមិនបានសម្រេចគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់» [កាឡាទី ៣:១០;ចោទិយកថា ២៧:

២៦]។ ទ្រង់ពិពណ៌នាថាជា«ក្រោមការប្រព្រឹត្តនៃក្រិត្យវិន័យ» អស់អ្នកដែលមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនក្នុងការផ្តាច់បាប ដែលតាមរយៈយើងត្រូវបានរួចផុតពីភាពតឹងរ៉ឹងនៃក្រិត្យវិន័យ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បង្រៀនថា យើងត្រូវតែរួចពីចំណងនៃក្រិត្យវិន័យ លុះត្រាតែយើងចង់វិនាសដោយវេទនាក្រោមពួកគេ។ ប៉ុន្តែមកពីចំណងអ្វី? ចំណងនៃតម្រូវការដ៏ឃោរឃៅ និងគ្រោះថ្នាក់ដែលមិនព្រមទទួលទោសទណ្ឌធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់ ហើយមិនទទួលរងនូវការបំពានដើម្បីគ្មានទោស។ ដើម្បីលោះយើងពីបណ្តាសានេះ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបណ្តាសាសម្រាប់យើង។ «ដ្បិតមានចែងទុកមកថា៖ «អស់អ្នកណាដែលព្យួរលើដើមឈើត្រូវបណ្តាសាចុះ!»។ [ចោទិយកថា ២១:២៣]។ នៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ ប៉ុលបង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ឲ្យចុះចូលនឹងក្រិត្យវិន័យ [កាឡាទី. ៤:៤] «ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចលោះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់» [កាឡាទី. ៤:៥៣]។ នេះមានន័យដូចគ្នា ព្រោះគាត់បានបន្តថា៖ «ដើម្បីឲ្យយើងអាចទទួលបានដោយការចិញ្ចឹមកូនប្រុស» [កាឡាទី ៤:៥៤]។ តើនេះមានន័យថាម៉េច? ដើម្បីកុំឲ្យយើងធ្លាក់ចុះដោយចំណងដែលមិនចេះចប់ ដែលធ្វើឲ្យមនសិការរបស់យើងឈឺចាប់ ដោយខ្លាចសេចក្តីស្លាប់។ ទន្ទឹមនឹងនេះ នៅតែជាការពិតដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន៖ គ្មានផ្នែកណាមួយនៃសិទ្ធិអំណាចនៃច្បាប់ត្រូវបានដកចេញទេ ប្រសិនបើយើងមិនចាំបាច់ទទួលវាដោយការគោរពនិងគោរពប្រតិបត្តិដូចគ្នា។

16. ពិធីរបស់ក្រឹត្យវិន័យ

ពិធីនេះគឺជារឿងផ្សេងគ្នាគឺគេមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកជាធរមានទេ ប៉ុន្តែប្រើតែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះគ្រីស្ទដោយការយាងមករបស់ទ្រង់បានបញ្ឈប់ពួកគេ ប៉ុន្តែមិន

បានដកហូតអ្វីទាំងអស់ពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានយល់ព្រម និងគោរពវា ។ ដូចជាពិធីនានានឹងផ្តល់ឱ្យប្រជាជននៃកតិកាសញ្ញាចាស់នូវការបង្ហាញទទេ ប្រសិនបើអំណាចនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងនោះទេ ដូច្នេះ បើគេមិនឈប់ទេ ថ្ងៃនេះយើងមិនអាចដឹងថាគេបង្កើតឡើងក្នុងគោលបំណងអ្វី ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ប៉ុលដើម្បីបញ្ជាក់ការប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេមិនត្រឹមតែនាំឱ្យហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបង្កគ្រោះថ្នាក់ផងដែរ បង្រៀនថាពួកគេគឺជាស្រមោលដែលមានខ្លឹមសារសម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡុស ២:១៧] ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា នៅក្នុងការលុបបំបាត់របស់ពួកគេ ការពិតបានភ្លឺច្បាស់ជាងប្រសិនបើពួកគេនៅតែឆ្ងាយ ហើយហាក់ដូចជាត្រូវបានបិទបាំង នោះបានយល់ឃើញព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែងយ៉ាងច្បាស់អំពីអង្គទ្រង់រួចហើយ ។ នៅពេលសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ « វាំងននៃព្រះវិហារត្រូវរហែកជាពីរ» [ម៉ាថាយ. ២៧:៥១] ពីព្រោះឥឡូវនេះ រូបភាពដ៏មានជីវិត និងបង្ហាញនៃពរជ័យពីស្ថានសួគ៌បានត្រូវសម្តែងឡើង ដែលពីមុនត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងគ្រោងដែលមិនច្បាស់លាស់តែប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលអ្នកនិពន្ធនៃសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរចែង [ហេព្រើរ ១០:១] ។ នេះជាការអនុវត្តពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ «ក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាមានរហូតដល់យ៉ូហាន ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះក៏ត្រូវបានប្រកាស» [លូកា ១៦:១៦] ។ មិនមែនថាពួកអយ្យកោដ៏បរិសុទ្ធគ្មានការអធិប្បាយដែលមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតអស់កល្បនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានត្រឹមតែក្រឡេកមើលពីចម្ងាយ និងក្នុងស្រមោលនៃអ្វីដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះក្នុងពន្លឺថ្ងៃ ។ យ៉ូហាន បាទីស្ទ

ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលក្រុមជំនុំនៃព្រះត្រូវឆ្លងកាត់ហួសពីចំណុចទាំងនេះ ៖ « ក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមរយៈម៉ូសេ ។ ព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតបានមក តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ" [យ៉ូហាន ១:១៧] ។

ត្បិតទោះជាដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានសន្យាយ៉ាងពិតប្រាកដនៅក្នុង យញ្ញបូជាពីបុរាណក៏ដោយ ហើយហិបនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺជាការសន្យាដ៏ប្រាកដនៃ ការពេញចិត្តពីបិតារបស់ព្រះ អ្វីៗទាំងអស់នេះនឹងក្លាយជាស្រមោល ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅក្នុងនោះ មនុស្សម្នាក់រកឃើញស្តេរភាពល្អឥតខ្ចោះ និងអស់កល្បជានិច្ច ។ អនុញ្ញាតឱ្យវា ចាត់ទុកថាជាការពិតដែលថាទោះបីជាពិធីនៃច្បាប់បានឈប់ត្រូវបានប្រតិបត្តិក៏ ដោយដោយការបញ្ចប់របស់ពួកគេមនុស្សម្នាក់អាចទទួលស្គាល់ថាពួកគេមាន ប្រយោជន៍មុនពេលការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលនៅក្នុងការប្រើប្រាស់ជាប ណ្តោះអាសន្នដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់បានបិទភ្ជាប់កម្លាំងរបស់ពួកគេ ។ និងមានប្រសិទ្ធិភាព ។

17. «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង»ត្រូវបានលុបចោល

ពីភាពលំបាកខ្លាំងជាងនេះបន្តិច គឺជាចំណុចដែលលោកប៉ូលបានកត់សម្គាល់ថា ៖ «ហើយអ្នករាល់គ្នា កាលណាអ្នកបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាប និងការកាត់ ស្បែករបស់អ្នក នោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញជាមួយគាត់ ដោយ បានអត់ទោសឱ្យអ្នកនូវរាល់អំពើបាបរបស់អ្នក ដោយបានលុបចោលចំណងដែល សរសេរដែលប្រឆាំងនឹងគាត់ ។ យើងនៅក្នុងក្រឹត្យដែលផ្ទុយពីយើង ។ ហើយ គាត់បានយកវាចេញពីកណ្តាលរបស់យើង ជួសជុលវាឱ្យឆ្លងកាត់" ។ [កូលូស

២:១៣-១៤] ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ហាក់ដូចជាពង្រីកការលុបចោលច្បាប់ដល់ចំណុចដែលថា ឥឡូវនេះយើងមិនមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងក្រឹត្យរបស់ខ្លួន ។ ពួកគេយល់ខុសដែលយល់វាពីច្បាប់សីលធម៌ ដែលភាពធ្ងន់ធ្ងរដែលមិនអាចកាត់ផ្តៃបានជាជាងការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ពួកគេបកស្រាយថាត្រូវបានលុបចោល ។ អ្នកផ្សេងទៀត ដោយថ្លឹងថ្លែងយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់លើពាក្យរបស់ប៉ុល យល់ឃើញថា ពាក្យទាំងនេះអនុវត្តត្រឹមត្រូវចំពោះច្បាប់នៃពិធី ។ ហើយពួកគេចង្អុលបង្ហាញថាពាក្យ«ក្រឹត្យ»ត្រូវបានប្រើក្នុងប៉ុលច្រើនដង ។ ដ្បិតទ្រង់ក៏មានបន្ទូលប្រាប់ពួកអេភេសូរយ៉ាងដូច្នេះថា «ទ្រង់ជាសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង ដែលបានធ្វើឲ្យយើងទាំងពីរមានគ្នា... ការលប់បំបាត់... ច្បាប់នៃបទបញ្ញត្តិដែលស្ថិតនៅលើក្រឹត្យនានា ដើម្បីឲ្យគាត់អាចបង្កើតមនុស្សថ្មីម្នាក់ជំនួសមនុស្សពីរនាក់ក្នុងខ្លួនគាត់" [អេភេសូ ២:១៤-១៥] ។ គ្មានការសង្ស័យទេដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះទាក់ទងនឹងពិធីនេះ ត្បិតគាត់និយាយអំពីពួកគេជាជញ្ជាំងដែលបែងចែកសាសន៍យូដាពីសាសន៍ដទៃ [អេភេសូ ២:១៤] ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្រុមអ្នកបញ្ចេញមតិទី២ រិះគន់អ្នកទី១យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ប៉ុន្តែក្រុមទីពីរក៏នៅតែហាក់មិនពន្យល់ពីអត្ថន័យរបស់សាវ័កបានច្បាស់លាស់ដែរ ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តទាល់តែសោះក្នុងការប្រៀបធៀបវគ្គទាំងពីរក្នុងគ្រប់យ៉ាងលម្អិត ។ នៅពេលដែលប៉ូលនឹងធានាដល់ជនជាតិអេភេសូរពីការសុំកូនរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់បង្រៀនថាឧបសគ្គដែលធ្លាប់រារាំងពួកគេឥឡូវនេះត្រូវបានដកចេញហើយ ។ នោះគឺនៅក្នុងពិធី ។ សម្រាប់ពិធីសម្អាត និងយញ្ញបូជា ដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានឧទ្ទិសថ្វាយព្រះអម្ចាស់ បានញែកពួកគេចេញពីសាសន៍ដទៃ ។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកណាមិនអាចមើលឃើញថា អាថ៌កំបាំង

ខ្ពស់ជាងនេះត្រូវបានគេសំដៅទៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កូល៉ុស? សំណួរនៅទីនោះ ទាក់ទងនឹងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ម៉ូសេ ដែលសាវ័កក្លែងក្លាយកំពុងព្យាយាម ជំរុញប្រជាជនគ្រីស្ទាន ។ ប៉ុន្តែដូចនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ពួកកាឡាទី គាត់បាន យកការពិភាក្សានោះឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ដើម្បីនិយាយទៅកាន់ចំណុចចាប់ផ្តើម របស់វា - ដូច្នេះគាត់បានធ្វើនៅក្នុងវគ្គនេះ ។ ត្បិតបើអ្នកគិតថាគ្មានអ្វីផ្សេង ទៀតក្នុងពិធីជាងការចាំបាច់ក្នុងការធ្វើពិធីនោះ តើអ្វីជាចំណុចសំខាន់ក្នុងការ ហៅពួកគេថាជា «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរប្រឆាំងនឹងយើង» [កូឡុស ២: ១៤]? ជាងនេះទៅទៀត ហេតុអ្វីបានជាដាក់ការប្រោសលោះរបស់យើងស្មើរតែ ទាំងស្រុងដោយការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបាន "លុបចោល"? ដូច្នេះ រឿងខ្លួន ឯងស្រែកថា យើងគួរចាត់ទុកវាជារឿងក្នុងចិត្តជាង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំបានមកលើការយល់ដឹងពិតប្រាកដនៃវា- ផ្តល់សេចក្តីពិតនូវអ្វីដែល Augustine នៅកន្លែងណាមួយពិតប្រាកដបំផុតសរសេរ ឬយកចេញពីពាក្យ ច្បាស់លាស់របស់សាវ័ក ៖ នៅក្នុងពិធីរបស់ជនជាតិយូដាមានការសារភាពពីអំពើ បាបជាជាងការដង្ហាយធួនសម្រាប់ ពួកគេ [ហេព្រើរ ១០:១ លេវី ១៦:២១] ។ តើជនជាតិយូដាបានធ្វើអ្វីទៀតដោយការលះបង់របស់ខ្លួន ជាជាងសារភាព កំហុសនៃសេចក្តីស្លាប់ ដោយព្រោះពួកគេបានជំនួសការបរិសុទ្ធជំនួសខ្លួន? តើ ពួកគេបានសម្រេចអ្វីទៀតជាមួយនឹងការសម្អាត ប៉ុន្តែសារភាពថាខ្លួនមិន បរិសុទ្ធ? ដូច្នេះ ពួកគេបានបន្តជាថ្មីនូវ «ចំណងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ» នៃ អំពើបាប និងភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែក្នុងការផ្តល់ភស្តុតាងបែបនេះ មិនមានការដោះលែងនោះទេ ។ សាវ័កដោយហេតុផលនេះបានសរសេរថា ៖ « តាំងពីការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានកើតឡើង ការប្រោសលោះពីការរំលង

ដែលនៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញាចាស់បានសម្រេចហើយ» [ហេ. ៩:១៥]។ ដូច្នេះ សាវ័កបានហៅពិធីយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា«ចំណងដែលបានសរសេរទាស់នឹង» [កូឡ . 2:14] អ្នកដែលសង្កេតមើលពួកគេ ចាប់តាំងពីតាមរយៈពិធីបែបនេះ ពួកគេ បានបញ្ជាក់ដោយចំហនូវការថ្កោលទោស និងភាពមិនស្អាតស្អំរបស់ខ្លួន [ហេ ព្រើរ ១០:៣] មិនមានភាពផ្ទុយគ្នានៅក្នុងការពិតដែលថាពួកគេក៏ជាអ្នកចូលរួម ក្នុងព្រះគុណដូចគ្នាជាមួយយើងដែរ ។ ដ្បិតពួកគេបានទទួលការនោះនៅក្នុងព្រះ គ្រីស្ទ ។ មិនមែនក្នុងពិធីដែលសាវ័កនៅក្នុងវគ្គនោះខុសពីព្រះគ្រីស្ទទេ ដរាបណា ពិធីទាំងនេះនៅពេលនោះកំពុងប្រើ បានបិទបាំងសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យើង ប្រារព្ធពិធីនោះដោយពិចារណាក្នុងខ្លួនគេថាត្រឹមត្រូវណាស់ដែលហៅថា «ចំណង ដែលបានសរសេរប្រឆាំងនឹងការសង្គ្រោះនៃមនុស្ស» ។ សម្រាប់ពួកគេគឺជាការ និយាយចងឯកសារផ្លូវច្បាប់ដែលបញ្ជាក់ពីកាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្ស ។ នៅពេល ដែលសាវ័កក្លែងក្លាយចង់ចងព្រះវិហារគ្រិស្ទានម្តងទៀត ដើម្បីសង្កេតមើលពួកគេ ប៉ុលដោយហេតុផលដ៏ល្អ ដោយបានកំណត់ឡើងវិញយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនូវគោល បំណងចុងក្រោយរបស់ពួកគេ បានព្រមានពួកកូឡុស្សអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកគេ នឹងរអិលត្រឡប់មកវិញ ប្រសិនបើពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនពួកគេស្ថិតនៅក្រោម ច្បាប់នៃពិធីនៅក្នុងនេះ ។ ផ្លូវ [កូឡូស 2:16] ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ពួក គេត្រូវបានដកហូតនូវអត្ថប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ ចាប់តាំងពីពេលដែលគាត់ បានធ្វើដង្វាយធួនដ៏អស់កល្បជានិច្ច គាត់បានលុបចោលការប្រតិបត្តិប្រចាំថ្ងៃ ទាំងនោះ ដែលអាចត្រឹមតែបញ្ជាក់ពីអំពើបាប ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីលុប បំបាត់ពួកគេ ។

ជំពូកទី VIII

ការពន្យល់អំពីសីលធម៌ និង ក្រិត្យវិន័យ (បញ្ញត្តិដប់ប្រការ)

(ច្បាប់សីលធម៌ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃច្បាប់ធម្មជាតិ ១–២០)

1. តើបញ្ញត្តិដប់ប្រការសម្រាប់យើងជាអ្វី?

នៅទីនេះខ្ញុំគិតថាវានឹងមិននៅក្រៅកន្លែងដើម្បីណែនាំបញ្ញត្តិដប់ប្រការនៃច្បាប់ជាមួយនឹងការពន្យល់ខ្លីអំពីពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ ចំណុចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងក៏នឹងបង្ហាញឱ្យកាន់តែច្បាស់៖ ការគោរពប្រណិប័តន៍ជាសាធារណៈដែលព្រះបានកំណត់ទុកគឺនៅតែជាធរមាន។ បន្ទាប់មកនឹងមកដល់ការបញ្ជាក់នៃចំណុចទីពីររបស់ខ្ញុំ: ថាជនជាតិយូដាមិនត្រឹមតែបានរៀនពីច្បាប់អំពីលក្ខណៈពិតនៃការគោរពព្រះជាអ្វី។ ប៉ុន្តែក៏ថាដោយសារពួកគេមើលឃើញថាខ្លួនឯងមិនអាចប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ ពួកគេមានការភ័យខ្លាចនឹងការវិនិច្ឆ័យដោយជៀសមិនរួចទោះបីជាមិនសុខចិត្តចំពោះអ្នកសម្រុះសម្រួលក៏ដោយ។ ឥឡូវនេះ ក្នុងការសង្ខេបនូវអ្វីដែលតម្រូវសម្រាប់ចំណេះដឹងពិតនៃព្រះ យើងបានបង្រៀនថាយើងមិនអាចមានគភ៌ទ្រង់ដោយភាពអស្ចារ្យ ដោយមិនត្រូវបានប្រឈមមុខនឹងភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ភ្លាមៗនោះទេ ហើយដូច្នេះត្រូវបង្ខំឱ្យថ្វាយបង្គំទ្រង់។ នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់យើងអំពីចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើង យើងបានដាក់ចេញនូវចំណុចសំខាន់នេះថា ទទេនៃគំនិតទាំងអស់នៃគុណធម៌របស់យើង ហើយកាត់ចេញពីការធានាទាំងអស់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង—តាមពិត ខូច និងខ្វេចខ្ចាំដោយការដឹងខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់។ ភាពក្រីក្រ យើងអាចរៀនពីភាព

រាបទាបពិតប្រាកដ និងការបន្ទាបបន្ថោកខ្លួនឯង ។ ទាំងពីរនេះ ព្រះអម្ចាស់សម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ។ ទីមួយ ដោយអះអាងថាខ្លួនគាត់មានអំណាចស្របច្បាប់ក្នុងការបញ្ជា គាត់បានហៅយើងឱ្យគោរពដល់ទេវភាពរបស់គាត់ ហើយបញ្ជាក់អំពីអ្វីដែលកុហក និងរួមបញ្ចូល ។ ទីពីរ ដោយបានផ្សាយច្បាប់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់បន្ទោសយើងទាំងអស់កម្លាំងនិងអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ។ សម្រាប់ធម្មជាតិរបស់យើង អាក្រក់ និងខូចទ្រង់ទ្រាយគឺតែងតែប្រឆាំងភាពទៀងត្រង់របស់គាត់; ហើយសមត្ថភាពរបស់យើង ខ្សោយ និងខ្សោយក្នុងការធ្វើល្អ គឺនៅឆ្ងាយពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់គាត់ ។ ឥឡូវនេះច្បាប់ខាងក្នុងដែលយើងបានពិពណ៌នាខាងលើថាជាបានសរសេរ សូម្បីតែឆ្លាក់លើដួងចិត្តរបស់មនុស្សទាំងអស់ ក្នុងន័យមួយអះអាងនូវរឿងដូចគ្នាដែលត្រូវរៀនពីតារាងទាំងពីរ ។ ព្រោះសតិរបស់យើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងគេងលក់ស្កប់ស្កល់ជានិរន្តរ៍ ដោយមិនធ្វើជាសាក្សីខាងក្នុង និងតាមដាននូវអ្វីដែលយើងជំពាក់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពខុសគ្នារវាងអំពើល្អ និងអាក្រក់ ហើយការចោទប្រកាន់យើងនៅពេលយើងបរាជ័យក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែមនុស្សត្រូវបានលាក់ក្នុងភាពងងឹតដោយសារកំហុស ដែលគាត់ស្ទើរតែមិនចាប់ផ្តើមយល់តាមច្បាប់ធម្មជាតិនេះនូវអ្វីដែលការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះអាចទទួលយកបាន ។ ប្រាកដណាស់ គាត់នៅឆ្ងាយពីការប៉ាន់ស្មានពិតប្រាកដរបស់វា ។ លើសពីនេះ ព្រះអង្គមានចិត្តក្រអឺតក្រទម និងមហិច្ឆតាខ្លាំងពេក ហើយខ្វាក់ភ្នែកដោយការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង រហូតដល់មិនអាចមើលខ្លួនឯងបាន ហើយចុះមកក្នុងខ្លួនឯង ដើម្បីបន្ទាបខ្លួន និងបន្ទាបខ្លួន ។ សារភាពពីស្ថានភាពដ៏លំបាករបស់គាត់ ។ ដូច្នោះហើយ (ដោយសារតែវាចាំបាច់ទាំងសម្រាប់ភាព

ក្រអឺតក្រទមរបស់យើង និងសម្រាប់ភាពក្រអឺតក្រទមរបស់យើង) ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងនូវច្បាប់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរមួយ ដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើងនូវសាក្សីកាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលមិនច្បាស់លាស់នៅក្នុងច្បាប់ធម្មជាតិ រំសាយចោលនូវភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង ហើយធ្វើកូដកម្មបន្ថែមទៀត។ ស្មារតី និងការចងចាំរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំងក្លា

2. ភាពមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃក្រឹត្យវិន័យ

ឥឡូវនេះ អ្វីដែលត្រូវរៀនពីក្រិត្យវិន័យអាចយល់បានយ៉ាងងាយ៖ ថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតរបស់យើង ទ្រង់មានចំពោះយើងដោយត្រឹមត្រូវកន្លែង ប្រសិនបើព្រះវរបិតា និងព្រះអម្ចាស់។ ហេតុនេះហើយបានជាដោយសារតែសិរីល្អ សេចក្តីគោរព សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការកោតខ្លាច។ ប្រាកដណាស់ថាយើងមិនមានសិទ្ធិធ្វើតាមចិត្តគំនិត គ្រប់ទីកន្លែងដែលវាជំរុញយើងទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ គួរតែឈរយ៉ាងមឺងម៉ាត់ក្នុងអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់តែមួយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីសុចរិត និងភាពទៀងត្រង់នោះជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ តែទ្រង់ស្អប់អំពើទុច្ចរិត។ ដូច្នេះហើយ ដោយសារហេតុផលនេះ លុះត្រាតែយើងមិនព្រមងាកចេញពីអ្នកបង្កើតរបស់យើងដោយការដឹងគុណដ៏ឈ្លាសវៃទេនោះ យើងត្រូវស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតពេញមួយជីវិតរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងពេញចិត្តនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ទើបយើងថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអង្គ នូវសេចក្តីគោរពដ៏សមគួរដល់ព្រះអង្គ ដូច្នេះហើយ ការថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយច្បាប់តែមួយគត់ គឺការប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងភាពបរិសុទ្ធ។ ហើយយើងមិនអាចធ្វើពុតជាលេសថាយើងខ្វះសមត្ថភាព ហើយដូចជាកូនបំណុលក្រីក្រមិនអាចសងបានដែរ។ វាមិនសមសម្រាប់យើង

ក្នុងការវាស់ស្ទង់សិរីល្អរបស់ព្រះតាមសមត្ថភាពរបស់យើងទេ ។ ទោះយើងជាអ្វីក៏ដោយ ព្រះអង្គនៅតែដូចព្រះអង្គជានិច្ច ៖ មិត្តនៃសេចក្តីសុចរិត ជាសត្រូវនៃអំពើទុច្ចរិត ។ អ្វីក៏ដោយដែលគាត់ទាមទារពីយើង (ព្រោះគាត់អាចទាមទារតែអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ) យើងត្រូវតែគោរពតាមកាតព្វកិច្ចធម្មជាតិ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបានគឺជាកំហុសរបស់យើងផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើតណ្ហារបស់យើងដែលអំពើបាបគ្រប់គ្រង [រ៉ូម ៦:១២] ដូច្នេះយើងបានចងថា យើងមិនមានសេរីភាពក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតារបស់យើងទេ វាគ្មានហេតុផលណាដែលយើងគួរទាមទារជាការការពារឡើយ ត្បិតអំពើអាក្រក់នៃភាពចាំបាច់នោះស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយត្រូវកំណត់ចំពោះយើង ។

(យើងរៀនថា ព្រះជាព្រះវរបិតារបស់យើង ថាទ្រង់មានចិត្តមេត្តា និងបរិសុទ្ធ ហើយដោយសេចក្តីសប្បុរសតម្រូវឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ 3-5)

3. ភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃច្បាប់មានគោលដៅវិជ្ជមាន

នៅពេលដែលយើងបានទទួលផលពីការបង្រៀននៃច្បាប់ដល់កម្រិតនេះ យើងត្រូវតែនៅក្រោមការណែនាំរបស់វាចុះមកក្នុងខ្លួនយើង ។ ពីនេះទៅទៀតយើងអាចសន្និដ្ឋានបានពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ ដោយប្រៀបធៀបភាពសុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យជាមួយនឹងជីវិតរបស់យើង នោះយើងរៀនពីចម្ងាយពីការអនុលោមតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ ហើយដោយហេតុផលនេះ យើងមិនសក្តិសមក្នុងការកាន់កាប់កន្លែងរបស់យើងក្នុងចំណោមសត្វរបស់គាត់នៅមិនសូវត្រូវបានគេចាត់ទុកជាកូនរបស់គាត់ឡើយ ។ ទីពីរ ដោយពិចារណាលើអំណាចរបស់យើង យើងរៀនថាពួកវាមិនត្រឹមតែខ្សោយពេកក្នុងការបំពេញច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនមាន

ទាំងស្រុងដែរ ។ ពីនេះចាំបាច់ធ្វើតាមការមិនទុកចិត្តលើគុណធម៌របស់យើងផ្ទាល់ បន្ទាប់មកការថប់បារម្ភ និងការភ័យខ្លាចនៃចិត្ត ។ ព្រោះមនសិការមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងទម្ងន់នៃអំពើទុច្ចរិតដោយមិនឆាប់មកមុនការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះមិនអាចមានអារម្មណ៍បានដោយមិនបានបង្ហាញពីភាពភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីភ័យខ្លាចនោះទេ ។ ដូច្នេះផងដែរ ដោយមានការបង្ខាំងដោយភស្តុតាងនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់វា សតិសម្បជញ្ញៈមិនអាចធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៃអំណាចរបស់វាភ្លាមៗនោះទេ ។ អារម្មណ៍ទាំងពីរនេះបង្កើតឱ្យមានការបន្ទាបខ្លួន និងការបន្ទាបខ្លួន ។ ដូច្នេះហើយ ទីបំផុត វាបានកើតមានឡើងថា បុរសនោះដោយភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងដោយការយល់ដឹងអំពីសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលគាត់មើលឃើញថាជាការគំរាមកំហែងគាត់ដោយយុត្តិធម៌ ដោយសារភាពទុច្ចរិតរបស់គាត់ ទទួលយកខ្លួនគាត់ទៅកាន់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយ ដូចជាសុវត្ថិភាពតែមួយគត់ ។ ដូច្នេះ ដោយដឹងថាគាត់មិនមានលទ្ធភាពទូទាត់តាមច្បាប់ដែលគាត់ជំពាក់ ហើយអស់សង្ឃឹមក្នុងខ្លួនគាត់ គាត់ត្រូវបានជំរុញឱ្យស្វែងរក និងរង់ចាំជំនួយពីត្រីមាសផ្សេងទៀត ។

4. ការសន្យា និងការគំរាមកំហែង

ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនពេញចិត្តនឹងការទទួលបានការគោរពចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទេ ។ ដើម្បីពង្រឹងដួងចិត្តរបស់យើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីសុចរិត និងដោយស្អប់អំពើទុច្ចរិត ទ្រង់បានបន្ថែមការសន្យានិងការគំរាមកំហែង ។ ដោយសារភ្នែកនៃចិត្តរបស់យើងខ្វាក់ខ្លាំងពេកមិនអាចរំកិលតែដោយភាពស្រស់ស្អាតនៃអំពើល្អនោះទេ ព្រះបិតារបស់យើងដែលមានចិត្តមេត្តាករុណាបំផុត

បានស្ម័គ្រចិត្តទាក់ទាញយើងដោយភាពផ្អែមល្ហែមនៃរង្វាន់ដើម្បីស្រឡាញ់និងស្វែងរកទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រកាសថា រង្វាន់សម្រាប់គុណធម៌ត្រូវបានរក្សាទុកជាមួយគាត់ ហើយថាអ្នកដែលគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់គេមិនធ្វើដូច្នេះដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ប្រកាសថា អំពើទុច្ចរិតមិនត្រឹមតែស្អប់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគេនឹងមិនរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោសទេ ព្រោះគាត់ផ្ទាល់នឹងសងសឹកចំពោះការមើលងាយរបស់គាត់ ។ ហើយដើម្បីដាស់តឿនយើងគ្រប់មធ្យោបាយ ទ្រង់សន្យាទាំងពរជ័យក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងពរជ័យអស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានគំរាមកំហែងដល់អ្នករំលងមិនតិចទេ ដោយមានគ្រោះមហន្តរាយក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន ជាងការដាក់ទោសដល់សេចក្តីស្លាប់ជារៀងរហូត ។ ចំពោះការសន្យានោះ (អ្នកណាដែលធ្វើការទាំងនេះនឹងរស់នៅក្នុងការទាំងនោះ) [លេវីវិន័យ ១៨:៥] និងការគំរាមកំហែងដែលត្រូវគ្នារបស់វា (ព្រលឹងដែលធ្វើបាបនឹងត្រូវស្លាប់) [អេសេគាល ១៨:៤,២០] ដោយគ្មានការសង្ស័យ មានសេចក្តីយោងទៅលើភាពអមតៈ ឬសេចក្តីស្លាប់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់ ។ កន្លែងណាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ឬសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើង នៅក្រោមអតីតត្រូវបានផ្ទុកនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នៅក្រោមការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បចុងក្រោយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ បញ្ជីដ៏វែងនៃពរជ័យ និងបណ្តាសាបច្ចុប្បន្នក៏ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងច្បាប់ [លេវីវិន៧យ. ២៦:៣-៣៩ ចោទិយកថា ជំពូកទី ២៨] ។ ហើយនៅក្នុងការដាក់ទោស ភាពបរិសុទ្ធដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការបោកប្រាស់ពីរង្វាន់របស់វា សេចក្តីសប្បុរសដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ក៏ត្រូវ

បានបញ្ជាក់ផងដែរ ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជំពាក់បំណុលគេយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ទោះជាព្រះអង្គទាមទារអ្វីពីយើង ព្រះអង្គទាមទារដោយសិទ្ធិឥតខ្ចោះដូចបំណុល ។ ប៉ុន្តែការសងបំណុលមិនសមនឹងទទួលបានរង្វាន់ទេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលការសន្យារបស់ពួកគេនាំមកឱ្យយើងមួយផ្នែកត្រូវបានបញ្ជាក់ មួយផ្នែកនឹងកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់វា? វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់បច្ចុប្បន្ន ប្រសិនបើយើងប្រកាន់យក ហើយពិចារណាថា ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែច្បាស់ថា តើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះការប្រតិបត្តិរបស់វាប៉ុណ្ណា នៅក្នុងការសន្យានៃក្រិត្យវិន័យនោះ ពុំមានបញ្ញត្តិនៃសេចក្តីសុចរិតធម្មតានោះទេ ។ ហើយថាការដាក់ទោសទណ្ឌដើម្បីឲ្យអំពើទុច្ចរិតកាន់តែត្រូវស្អប់ខ្ពើម ក្រែងលោមនុស្សមានបាបជាប់ក្នុងអំពើអាក្រក់ភ្លេចការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកច្បាប់ដែលបានរៀបចំសម្រាប់គេ ។

5. ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ

ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងការប្រទានការគ្រប់គ្រងនៃភាពសុចរិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ទ្រង់បានបង្វែរគ្រប់ផ្នែករបស់វាទៅតាមឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ដោយហេតុនេះបង្ហាញថា គ្មានអ្វីដែលអាចទទួលយកបានចំពោះទ្រង់ជាងការស្តាប់បង្គាប់នោះទេ ។ ការលេងសើចរបស់ចិត្តមនុស្សកាន់តែច្រើន គឺសុបិនឃើញពិធីផ្សេងៗដែលគួរសមនឹងគាត់ នោះយើងគួរតែឧស្សាហ៍សម្គាល់ការពិតនេះ ។ គ្រប់សម័យកាល សេចក្តីប្រកាន់នៃសាសនានេះ ព្រោះជាឫសគល់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សបានសម្តែងហើយនៅតែសម្តែងខ្លួនឯង ។ សម្រាប់មនុស្សតែងតែរីករាយក្នុងការសម្រេចបាននូវវិធីមួយចំនួនដែលនៅតែទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងចំណោមអ្វីដែលគេចាត់ទុកជាទូទៅថាជា

អំពើល្អ បញ្ញត្តិនៃក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានចាត់ទុកជាកន្លែងតូចចង្អៀតពេក ខណៈដែលសិក្ខាបទរាប់មិនអស់នោះកាន់កាប់ស្ទើរតែពេញទី។ ប៉ុន្តែ ម៉ូសេមានបំណងអ្វីផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែដើម្បីទប់នឹងភាពទុច្ចរិតបែបនេះ នៅពេលបន្ទាប់ពីការប្រកាសនៃក្រឹត្យវិន័យ លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនដូចតទៅ៖ «ចូរប្រតិបត្តិតាម ហើយស្តាប់តាមពាក្យទាំងនេះដែលយើងបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យបានសុខសប្បាយជាមួយអ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នកបន្ទាប់មក។ អ្នករាល់គ្នាជារៀងរហូត ពេលដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងគាប់ព្រះហឫទ័យចំពោះព្រះ »។ ពីមុន ម៉ូសេបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅចំពោះមុខប្រជាជាតិដទៃទៀត គឺថាវាទទួលយកការវិនិច្ឆ័យ សិក្ខាបទ និងពិធីនានាពីព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក គាត់បានបន្ថែមថា៖ «ដូច្នេះចូរប្រយ័ត្នខ្លួនឯង ហើយចាំយាមព្រលឹងឯង ក្រែងឯងភ្លេចពាក្យដែលភ្នែកឯងបានឃើញ ហើយក្រែងគេឃ្លាតចេញពីចិត្តឯងគ្រប់ពេល»។[ចោទិយកថា ៤:៩]។ ប្រាកដណាស់ ព្រះបានទតឃើញជាមុនថា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងមិនសម្រាកឡើយ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលក្រឹត្យវិន័យហើយ ប៉ុន្តែក្រោយមកនឹងចេញនូវសិក្ខាបទថ្មី លុះត្រាតែពួកគេមានការអត់ធ្មត់ខ្លាំង។ ត្រង់នេះ ទ្រង់គ្រាន់តែថា ភាពឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិត យល់បានហើយ។ នេះគួរតែជាការរឹតត្បិតខ្លាំងបំផុត ប៉ុន្តែគេមិនបានបដិសេធពីការសន្មតដែលហាមប្រាមនោះឡើយ។ ចុះយើងវិញ? ប្រាកដណាស់ យើងត្រូវបានរារាំងដោយការនិយាយដដែល។ គ្មានការសង្ស័យទេថា ការបង្រៀនដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះអម្ចាស់បានទាមទារសម្រាប់ក្រិត្យវិន័យមានសុពលភាពជានិរន្តរ៍។ មិនស្តប់ស្តល់នឹងវាទេ តែយើងខំប្រឹងយ៉ាងមោះមុតក្នុងការបង្កើត និងបង្កើតអំពើល្អលើអំពើ

ល្អ។ ចុះយើងវិញ? ប្រាកដណាស់ យើងត្រូវបានរារាំងដោយការនិយាយដដែល។ គ្មានការសង្ស័យទេថា ការបង្រៀនដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះអម្ចាស់បានទាមទារសម្រាប់ក្រិត្យវិន័យមានសុពលភាពជានិរន្តរ៍។ មិនស្តប់ស្តល់នឹងវាទេ តែយើងខំប្រឹងយ៉ាងមោះមុតក្នុងការបង្កើត និងបង្កើតអំពើល្អលើអំពើល្អ។

(វាគឺជាការយល់ខាងវិញ្ញាណ ហើយបកស្រាយដោយយោងទៅលើគោលបំណងនៃអ្នកច្បាប់, 6-10)

6. ដោយសារបញ្ញត្តិគឺជាក្រឹត្តវិន័យរបស់ព្រះ ទាំងស្រុង

ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងបានមានក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់យ៉ាងពេញលេញហើយ នោះអ្វីដែលខ្ញុំបានកំណត់រួចហើយអំពីមុខងារ និងការប្រើប្រាស់របស់វានឹងត្រូវបានបញ្ជាក់កាន់តែសម និងផលចំណេញ។ ប៉ុន្តែ មុននឹងយើងបន្តចាត់ចែងអត្ថបទនីមួយៗ វាបង្ហាញឱ្យឃើញតែយើងដើម្បីមើលអ្វីដែលបង្កើតជាចំណេះដឹងទូទៅនៃក្រឹត្តវិន័យ។ ជាដំបូង សូមឲ្យយើងយល់ស្របថា តាមរយៈច្បាប់ ជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមិនត្រឹមតែចំពោះភាពស្មោះត្រង់ខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះសេចក្តីសុចរិតខាងក្នុង និងខាងវិញ្ញាណ។ ទោះបីជាមិនមាននរណាម្នាក់អាចបដិសេធការនេះ តិចតួចណាស់ដែលបានកត់សម្គាល់ត្រឹមត្រូវ។ នេះកើតឡើងដោយសារតែពួកគេមិនសម្លឹងមើលក្រឹត្យវិន័យដោយលក្ខណៈនៃបញ្ញត្តក៏ត្រូវវាយតម្លៃផងដែរ។ បើ ហាមប្រាមអំពើសហាយស្មន់ ឃាតកម្ម ឬចោរកម្ម ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា បុគ្គលដែលគិតក្នុងចិត្តថា ចង់សហាយស្មន់ សម្លាប់ ឬលួច តែមិនប្រព្រឹត្តអំពើនោះ នឹងមិនជាប់ទោសឡើយ

។ នោះគឺដោយសារយុត្តាធិការរបស់អ្នកបង្កើតច្បាប់មរណៈពង្រីកតែទៅលើសណ្តាប់ធ្នាប់នយោបាយខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ពិធីបរិសុទ្ធរបស់គាត់មិនត្រូវបានរំលោភបំពានទេ លើកលែងតែនៅពេលដែលឧក្រិដ្ឋកម្មជាក់ស្តែងត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ដែលភ្នែកគ្មានអ្វីគេចចេញ ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយច្រើននឹងរូបរាងខាងក្រៅ ដូចចិត្តបរិសុទ្ធ ស្ថិតនៅក្រោមការហាមប្រាមនៃការសម្លាប់សហាយស្មន់ និងការលួច ហាមតណ្ហា កំហឹង ស្អប់ លោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាង ការបោកបញ្ឆោតនិងអំពើផ្សេងៗ ។ដោយសារព្រះជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ខាងវិញ្ញាណ គាត់និយាយមិនតិចជាងព្រលឹងទេ ។ ប៉ុន្តែ ការសម្លាប់ដែលកើតចេញពីព្រលឹង នោះមានដោយកំហឹង និងការស្អប់ ។ ចោរកម្ម លោភលន់ អាក្រក់ លោភលន់; កាមរោគ, ក្នុងតណ្ហា ។ ច្បាប់របស់មនុស្សក៏នឹងនិយាយដែរថា ទាក់ទងនឹងគោលបំណង និងចេតនា មិនមែនជាឱកាសកើតឡើងនោះទេ ។ ខ្ញុំយល់ស្រប ប៉ុន្តែពួកគេជាចេតនាដែលចេញមកក្នុងការបើកចំហ ។ ពួកគេកំណត់ដោយចេតនានូវអ្វីដែលឧក្រិដ្ឋកម្មនីមួយៗត្រូវបានប្រព្រឹត្ត ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្វែងរកគំនិតសម្ងាត់ទេ ។ ដូច្នេះ របស់មនុស្សគឺពេញចិត្តនៅពេលដែលបុរសម្នាក់គ្រាន់តែរក្សាដៃរបស់គាត់ពីការប្រព្រឹត្តខុស ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារច្បាប់ស្ថានសួគ៌ត្រូវបានប្រទានមកសម្រាប់ព្រលឹងយើង នោះពួកគេត្រូវតែដាក់កំហិតនៅដើមដំបូង ដើម្បីឲ្យវាអាចត្រូវបានអនុវត្តដោយយុត្តិធម៌ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សទូទៅ សូម្បីតែពួកគេបិទបាំងការមើលងាយច្បាប់យ៉ាងខ្លាំងក៏តែងចងភ្នែក ជើង ដៃ និងគ្រប់ផ្នែកនៃរាងកាយឲ្យគោរពច្បាប់ខ្លះដែរ ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ពួកគេរក្សាបេះដូងឱ្យនៅឆ្ងាយពីការស្តាប់បង្គាប់ទាំងអស់ ហើយគិតថាខ្លួនបានរួចផុតពីការលើកលែងទោស ប្រសិនបើពួកគេលាក់ដោយគុណ

ធម៌ពីមនុស្សពីអ្វីដែលពួកគេធ្វើនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ ។ ពួកគេឮថា ៖ «អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់ទេ ។ អ្នកមិនត្រូវផិតក្បត់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវលួច» ។ ពួកគេមិនចូលរួមជាមួយស្រីពេស្យាទេ ។ ពួកគេមិនដាក់ដៃលើទំនិញរបស់អ្នកដទៃទេ ។ មកដល់ពេលនេះល្អណាស់ ។ ប៉ុន្តែដោយចិត្តអស់ចិត្ត គេដកដង្ហើមចេញ ដុតដោយតណ្ហា សម្លឹងមើលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃដោយចិត្តលោភលន់ ។ ឥឡូវនេះ ពួកគេខ្វះចំណុចសំខាន់នៃច្បាប់ ។ ខ្ញុំសុំសួរថា ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះ មកពីណា បើមិនអើពើនឹងអ្នកច្បាប់ ទើបគេធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតជាជាងការប្រមាទរបស់ខ្លួន? ប៉ូលប្រឆាំងនឹងពួកគេយ៉ាងខ្លាំង ដោយបញ្ជាក់ថា «ច្បាប់គឺខាងវិញ្ញាណ» [រ៉ូម ៧:១៤]។ ដោយវិធីនេះគាត់មានន័យថាវាមិនត្រឹមតែទាមទារឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ពីព្រលឹង គំនិត និងឆន្ទៈប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទាមទារនូវភាពបរិសុទ្ធនៃទេវតា ដែលសម្អាតរាល់ការបំពុលនៃសាច់ឈាមដោយគ្មានកិនអ្វីក្រៅពីវិញ្ញាណ ។

7. ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានស្តារឡើងវិញនូវការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីក្រឹត្យវិន័យ

នៅពេលដែលយើងនិយាយថានេះជាអត្ថន័យនៃក្រិត្យវិន័យ យើងមិនជំរុញការបកស្រាយថ្មីអំពីខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែយើងកំពុងធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកបកប្រែដ៏ល្អបំផុត ។ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានធ្វើឲ្យប្រជាជនមានគំនិតអាក្រក់ថា ៖ អ្នកណាមិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ពីខាងក្រៅ នោះជាអ្នកបំពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានបន្ទោសកំហុសដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុតនេះ ហើយទ្រង់បានប្រកាសពីការក្រឡេកមើលនារីម្នាក់ដែលជាអំពើផិតក្បត់ [ម៉ាថាយ. ៥:២៨]។ លោកថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនខ្លួន អ្នកនោះជាឃាតក» [យ៉ូហានទី១ ៣:១៥] ។ ដ្បិតគាត់ធ្វើឲ្យគាត់«ទទួលខុសត្រូវចំពោះក្រុមប្រឹក្សា»

ដែលដោយការនិយាយរអ៊ូរទាំ និងរអ៊ូរទាំបានបង្ហាញថាត្រូវអាក់អន់ចិត្ត ។ ទ្រង់ធ្វើឲ្យ«ត្រូវទទួលខុសត្រូវនឹងភ្លើងនរក»អស់អ្នកដែលបណ្តាសាផ្ទុះឡើងដោយកំហឹង [ម៉ាថ. ៥:២១-២២; ជំពូក ៥:៤៣] ។ អ្នកដែលមិនយល់ពីការបង្រៀនទាំងនេះបានស្រមើស្រមៃដល់ព្រះគ្រីស្ទម្នាក់ទៀតដែលជាម៉ូសេ ដែលជាអ្នកផ្តល់ច្បាប់នៃដំណឹងល្អ ដែលផ្តត់ផ្តង់នូវអ្វីដែលខ្វះខាតនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ ។ ការនិយាយធម្មតាអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះនៃក្រិត្យវិន័យនៃដំណឹងល្អនោះ វាលើសពីច្បាប់ចាស់ឆ្ងាយណាស់នៅក្នុងការគោរពជាច្រើន គឺជាគំនិតដ៏អាក្រក់បំផុត! ក្រោយមក នៅពេលដែលយើងប្រមូលផលបូកនៃសិក្ខាបទរបស់ទ្រង់ នោះវានឹងច្បាស់ពីលោកម៉ូសេខ្លួនឯងថា តើការបំពានដ៏មិនគួរសមនេះ បង្ហាញពីបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ។ បញ្ជាក់ថាភាពបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីការលាក់ពុតទេ ហើយទាក់ទាញយើងឱ្យចេញឆ្ងាយពីការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីសុចរិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ វាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការបដិសេធកំហុសនេះ ។ ពួកគេបានគិតថាព្រះគ្រីស្ទបានបន្ថែមទៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ នៅពេលដែលទ្រង់បានស្តារវាឡើងវិញនូវភាពសុចរិតរបស់វា ដោយទ្រង់បានដោះលែង ហើយសម្អាតវា នៅពេលដែលត្រូវបានបិទបាំងដោយភាពមិនពិត ហើយបានសៅហ្មងដោយមេម្សៅរបស់ពួកផារីស៊ី [ម៉ាថាយ ១៦:៦ និងស្របគ្នា ។

8. វិធីឆ្ពោះទៅរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវ

សូមឲ្យនេះជាការសង្កេតទីពីររបស់យើង ៖ បទបញ្ញត្តិ និងការហាមប្រាមតែងតែមានច្រើនជាងការបង្ហាញជាពាក្យសម្តី ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រកាន់យកគោលការណ៍នេះ ដើម្បីកុំឱ្យយើងដូចច្បាប់ Lesbian ដែលយើងពឹងផ្អែកលើការបង្វែរបទគម្ពីរដោយមិនមានការអត់ធ្មត់ ដូច្នេះធ្វើអ្វីៗដែលយើងពេញចិត្តចេញពីអ្វីទាំង

អស់ ។ តាមរយៈដ៏ព្រៃផ្សៃនេះ ពួកគេបង្ខូចសិទ្ធិអំណាចនៃច្បាប់ក្នុងចំណោម មនុស្សមួយចំនួន ។ សម្រាប់អ្នកដទៃ ពួកគេសង្ឃឹមក្នុងការយល់ដឹង ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែអាចធ្វើទៅបាន ស្វែងរកវិធីណាមួយដើម្បីដឹកនាំយើងជាមួយនឹង ជំហានត្រង់ និងរឹងមាំទៅកាន់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ។ ខ្ញុំនិយាយថា យើងត្រូវ តែសួរថាតើការបកស្រាយគួរតែហួសកម្រិតនៃពាក្យខ្លួនឯងដល់កម្រិតណា ដើម្បី ឱ្យវាអាចត្រូវបានគេមើលឃើញថាមិនមែនជាឧបសម្ព័ន្ធបន្ថែមទៅក្នុងច្បាប់ដ៏ទេវ ភាពពីភាពរលោងរបស់បុរសទេ ប៉ុន្តែអត្ថន័យដ៏បរិសុទ្ធ និងពិតប្រាកដរបស់អ្នក ច្បាប់ត្រូវបានបកប្រែដោយស្មោះត្រង់ ។ ជាក់ស្តែង នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិស្មើរតែ ទាំងអស់ មានការបង្រួបបង្រួមដែលបង្ហាញឱ្យឃើញបែបនេះ ដែលអ្នកដែលនឹង បង្ខាំងការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីច្បាប់នៅក្នុងភាពតូចចង្អៀតនៃពាក្យនេះ សម នឹងទទួលបានការសើចចំអក ។ ដូច្នេះ ការបកស្រាយយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃច្បាប់ គឺហួសពីពាក្យ ។ ប៉ុន្តែនៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណានោះនៅតែមិនច្បាស់លាស់ លុះត្រាណា មានវិធានការណាមួយត្រូវបានកំណត់ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគិតថា នេះនឹងក្លាយជា ច្បាប់ដ៏ល្អបំផុត ប្រសិនបើការយកចិត្តទុកដាក់ត្រូវបានដឹកនាំទៅហេតុផលនៃបទ បញ្ញត្តិ ។ នោះគឺនៅក្នុងបញ្ញត្តិនីមួយៗ ដើម្បីពិចារណាពីមូលហេតុដែលវាត្រូវ បានផ្តល់ឱ្យយើង ។ ជាឧទាហរណ៍ រាល់សិក្ខាបទទាំងបញ្ចា ឬហាម ។ ការពិត នៃប្រភេទនីមួយៗ មកក្នុងចិត្តភ្លាមៗ ប្រសិនបើយើងពិនិត្យមើលហេតុផល ឬ គោលបំណង ។ គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិទីប្រាំ គឺកិត្តិយសដែលគួរតែត្រូវបានបង់ ដល់អ្នកដែលព្រះបានចាត់ឲ្យ ។ នេះហើយជាខ្លឹមសារនៃបញ្ញត្តិថា ជាការត្រឹម ត្រូវ និងគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ សម្រាប់យើងរាល់គ្នាគោរពដល់អ្នកដែលទ្រង់ បានប្រទាននូវឧត្តមភាព ហើយថាគាត់ស្ងប់ខ្ពើមនិងរឹងរូសនឹងគេ ។ គោល

បំណងនៃបញ្ញត្តិទីមួយគឺថាព្រះតែមួយគត់ដែលត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ [ចោទិយក ថា ២០:២-៣; ៦:៤-៥] ។ ដូច្នេះ ខ្លឹមសារនៃសិក្ខាបទនោះ នឹងមានថា សន្ធាពោលថា ការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ ទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយថាស្អប់ខ្ពើមដូច្នេះ នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនីមួយៗ យើងត្រូវស៊ើបអង្កេតពីអ្វីដែលវាពាក់ព័ន្ធ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែស្វែងរកគោលបំណងរបស់វា រហូតទាល់តែយើងរកឃើញនូវអ្វីដែលអ្នកច្បាប់ផ្តល់សក្ខីកម្មនៅទីនោះ ដើម្បីផ្គាប់ចិត្ត ឬមិនពេញចិត្តចំពោះខ្លួនគាត់ ។ ជាចុងក្រោយ ពីរឿងដូចគ្នានេះ យើងត្រូវលើកយកការឈ្លោះប្រកែកគ្នាពីភាគីម្ខាងទៀត ក្នុងលក្ខណៈនេះ ៖ ប្រសិនបើការនេះគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ នោះផ្ទុយនឹងទ្រង់មិនពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើការនេះមិនពេញចិត្ត ផ្ទុយនឹងពេញចិត្តគាត់ ។ ប្រសិនបើគាត់បញ្ជាការនេះ គាត់បានហាមឃាត់ផ្ទុយពីនេះ ប្រសិនបើគាត់ហាមឃាត់ការនេះ គាត់បានបង្គាប់ផ្ទុយ

9. បទបញ្ជា និងការហាមឃាត់

អ្វីដែលយើងកំពុងប៉ះពាល់ដោយមិនច្បាស់លាស់នឹងក្លាយជាច្បាស់ក្នុងការអនុវត្តនៅពេលយើងពន្យល់ពីព្រះបញ្ញត្តិ ។ ដូច្នេះ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងការប៉ះវាលើកលែងតែយើងត្រូវតែបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លីនូវចំណុចចុងក្រោយជាមួយនឹងភស្តុតាងដាច់ដោយឡែក ។ បើមិនដូច្នេះទេ វានឹងមិនត្រូវបានយល់ទេ ប្រសិនបើយល់ប្រហែលជាដំបូងហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផល ។ យើងមិនចាំបាច់បញ្ជាក់ថាពេលរបស់ល្អត្រូវបានបង្គាប់នោះទេ អំពើអាក្រក់ដែលមានទំនាស់នឹងត្រូវហាមឃាត់ ។ គ្មានអ្នកណាមិនព្រមទទួលស្គាល់រឿងនេះទេ ។ ថា កាតព្វកិច្ចផ្ទុយត្រូវបានបង្គាប់ នៅពេលដែលអំពើអាក្រក់ត្រូវបានហាមឃាត់ ក៏នឹងត្រូវបានទទួលយកដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យធម្មតា ។ ជាការពិត វាជារឿងធម្មតា

ដែលនៅពេលដែលគុណធម៌ត្រូវបានសរសើរ អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេត្រូវបានថ្កោលទោស ។ ប៉ុន្តែយើងទាមទារអ្វីមួយច្រើនជាងអ្វីដែលឃ្លាទាំងនេះជាទូទៅមានន័យ ដោយសារគុណធម៌ផ្ទុយនឹងអនុសរណៈ មនុស្សជាធម្មតាមានន័យថា វ៉ៃរ ចាកពីឧបាទាននោះ ។ យើងនិយាយថា គុណធម៌ហួសពីនេះទៅផ្ទុយពីកាតព្វកិច្ច និងការប្រព្រឹត្ត ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនេះ "អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់" ធម្មតារបស់មនុស្សនឹងឃើញតែថា យើងត្រូវតែចៀសវាងការប្រព្រឹត្តខុស ឬចង់ធ្វើដូច្នេះ ។ លើសពីនេះ វាមានតម្រូវការដែលយើងផ្តល់ជំនួយដល់ជីវិតអ្នកជិតខាងរបស់យើងទាំងអស់ដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាខ្ញុំមិននិយាយមិនសមហេតុផល៖ ព្រះហាមយើងកុំឱ្យធ្វើបាប ធ្វើបាបបងប្អូនដោយអយុត្តិធម៌ ពីព្រោះគាត់ចង់ឱ្យជីវិតរបស់បងប្រុសនោះជាទីស្រឡាញ់ និងមានតម្លៃសម្រាប់យើង ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ គាត់ទាមទារនូវកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលអាចអនុវត្តចំពោះការអភិរក្សរបស់វា ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញពីរបៀបដែលគោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិតែងតែបង្ហាញដល់យើងនូវអ្វីដែលនៅទីនោះបានណែនាំ ឬហាមយើងមិនឲ្យធ្វើ ។

10. តាមរយៈភាសាដ៏រឹងមាំក្រិត្យវិន័យធ្វើឱ្យយើងមានការស្អប់ខ្ពើមកាន់តែខ្លាំងចំពោះអំពើបាប

ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈបញ្ញត្តិពាក់កណ្តាល បង្ហាញសញ្ញាតាមរយៈ synecdoche នូវអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ជាជាងបង្ហាញវា? ខណៈពេលដែលហេតុផលផ្សេងទៀតក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យជាទូទៅដែរ រឿងនេះជាពិសេសធ្វើឱ្យខ្ញុំពេញចិត្ត៖ សាច់ឈាមតែងតែព្យាយាមលាងជម្រះភាពកខ្វក់នៃអំពើបាបលើកលែងតែនៅពេលដែលវាយល់បាន ហើយធ្វើឱ្យវាហួសប្រមាណជាមួយនឹង

លេសដែលអាចជឿជាក់បាន ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះទ្រង់បានលើកជាឧទាហរណ៍នូវធាតុដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងអាក្រក់បំផុតនៅក្នុងអំពើរំលងគ្រប់បែបយ៉ាង នៅពេលដែលយើងដឹងឮ ដែលអារម្មណ៍របស់យើងអាចញ័រ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចដក់ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង នូវការស្អប់ខ្ពើមនៃអំពើបាបគ្រប់ប្រភេទ ។ ក្នុងការវាយតម្លៃអំពើអាក្រក់របស់យើង យើងច្រើនតែត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយការនេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យពន្លឺនៃការដែលត្រូវបានលាក់ខ្លះ ។ ព្រះអម្ចាស់មិនប្រើប្រាស់យើងពីការបោកបញ្ឆោតទាំងនេះ នៅពេលដែលទ្រង់ទម្លាប់យើងឲ្យបង្ហាញពីអំពើអាក្រក់ទាំងមូលទៅលើប្រភេទទាំងនេះ ដែលតំណាងឱ្យល្អបំផុតថាប្រភេទនីមួយៗគឺសាហាវប៉ុណ្ណា ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលហៅតាមឈ្មោះគេ យើងមិនចាត់ទុកកំហឹងនិងការស្អប់ជារឿងដែលត្រូវបណ្តាសាឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់ក្រោមឈ្មោះ "ឃាតកម្ម" យើងយល់កាន់តែច្បាស់ថាតើពួកគេគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងណានៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ ដោយពាក្យរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញពីកម្រិតនៃឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ដោយសារការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ នោះយើងខ្លួនឯងកាន់តែមានទម្លាប់ធ្វើការថ្លឹងថ្លែងពីទំនាញនៃអំពើរំលង ដែលពីមុនហាក់ដូចជាស្រាលសម្រាប់យើង ។(តារាងច្បាប់ពីរនិងបទបញ្ញត្តិដែលបានកំណត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដល់គ្នា១១-១២)

11. តារាងពីរ

នៅទីបី យើងគួរពិចារណាអំពីអ្វីដែលការបែងចែកច្បាប់ដ៏ទេវភាពជាពីរតារាងមានន័យដូចម្តេច ។ នេះត្រូវបានលើកឡើងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅពេលផ្សេងគ្នាដោយមានហេតុផលល្អដូចជាបុរសល្អទាំងអស់នឹងយល់ស្រប ។ ហើយមានការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់យើងមិនឲ្យនៅមានភាពមិនច្បាស់លាស់លើបញ្ហានេះ ។ ព្រះ

ជាម្ចាស់ទ្រង់បានបែងចែកច្បាប់របស់ព្រះអង្គជាពីរផ្នែក ដែលមានសេចក្តីសុចរិតទាំងមូល ដូចជាចាត់ចែងផ្នែកទីមួយ ដល់ភារកិច្ចនៃសាសនា ដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះអំណាច ទីពីរ បំពេញភារកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលត្រូវធ្វើចំពោះមនុស្ស ។ ប្រាកដណាស់ មូលដ្ឋានដំបូងនៃសេចក្តីសុចរិតគឺការថ្វាយបង្គំព្រះ ។ នៅពេលនេះត្រូវបានដួលរលំ គ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសុចរិតដែលនៅសេសសល់ ដូចជាបំណែកនៃអគារដែលរលំ និងដួលរលំ ត្រូវបានបំផ្លាញ និងខ្ចាត់ខ្ចាយ ។ តើភាពសុចរិតបែបណាដែលអ្នកនឹងហៅវាថាមិនប្រែតប្រែនមនុស្សដោយការលួចនិងប្លន់ ប្រសិនបើអ្នកនៅពេលជាមួយគ្នានឹងការបូជាដ៏ទុច្ចរិតនោះធ្វើឱ្យអ្នកបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះនោះ? ឬថាអ្នកមិនធ្វើឲ្យរូបកាយរបស់អ្នកសៅហ្មងដោយអំពើសហាយស្មន់ទេ បើអ្នកប្រមាថព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធបំផុតរបស់ព្រះដោយពាក្យប្រមាថនោះ? ឬថាអ្នកមិនសម្លាប់មនុស្សទេ បើអ្នកខំសម្លាប់ដើម្បីរំលត់នូវការរំឭកដល់ព្រះ? វាជាការឥតប្រយោជន៍ក្នុងការស្រែករកសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានសាសនា ។ នេះជាការមិនសមហេតុផលដូចការបង្ហាញរាងកាយដែលដាច់ក្បាលដាច់ក្បាលដូចជាអ្វីដែលស្រស់ស្អាត ។ សាសនាមិនត្រឹមតែជាផ្នែកដ៏សំខាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រលឹងដែលដង្ហើមទាំងមូលរីកចម្រើន ។ ហើយក្រៅពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះ មនុស្សមិនរក្សាសមធម៌ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងចំណោមពួកគេឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងហៅការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាការចាប់ផ្តើម និងជាគ្រឹះនៃសេចក្តីសុចរិត ។ នៅពេលដែលវាត្រូវបានដកចេញ ភាពស្មើគ្នា ទ្បឹប ឬភាពអត់ធ្មត់ដែលមនុស្សអនុវត្តក្នុងចំណោមពួកគេគឺនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះទទេ និងគ្មានតម្លៃ ។ យើងហៅវាថាជាប្រភព និងវិញ្ញាណ ព្រោះពីវាមនុស្សរៀនរស់នៅជាមួយគ្នាក្នុង

កម្រិតមធ្យម និងគ្មានរបួស ប្រសិនបើពួកគេគោរពព្រះជាចៅក្រមនៃការត្រូវ និងខុស ។ ដូច្នោះហើយ នៅក្នុងតារាងទីមួយ ព្រះទ្រង់ណែនាំយើងដោយការគោរពប្រតិបត្តិ និងកាតព្វកិច្ចត្រឹមត្រូវនៃសាសនា ដោយយើងត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះចេស្តា ។ តារាងទី 2 ចែងពីរបៀបដែលស្របតាមការភ័យខ្លាចនៃឈ្មោះរបស់គាត់ យើងត្រូវដឹកនាំខ្លួនយើងនៅក្នុងសង្គមមនុស្ស ។ តាមរបៀបនេះ ព្រះអម្ចាស់របស់យើង ដូចដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាក់ទង សង្ខេបច្បាប់ទាំងមូលនៅក្រោមក្បាលពីរ: ថា "យើងគួរស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងឱ្យអស់ពីចិត្តនិងអស់ពីព្រលឹងរបស់យើងនិងអស់ពីអំណាចរបស់យើង"; ហើយ« ឲ្យយើងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនយើងដែរ» [លូកា ១០:២៧; ម៉ាថាយ ២២:៣៧; ៣៩] ។

12. ការចែកចាយបទបញ្ញត្តិនៅក្នុងតារាងទាំងពីរ

ប៉ុន្តែព្រះរបស់យើង ដើម្បីដកចេញនូវរាល់លទ្ធភាពនៃការដោះសារ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យកំណត់ឱ្យកាន់តែពេញលេញ និងច្បាស់លាស់ដោយបញ្ញត្តិទាំងដប់ប្រការ ដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងកិត្តិយស ការភ័យខ្លាច និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ និងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្ស ដែលទ្រង់សម្រាប់ទ្រង់ផ្ទាល់ សក្តិសមនឹងមកលើយើង ។ការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីទទួលបានការស្គាល់ពីការបែងចែកនៃបទបញ្ញត្តិគឺមិនមែនជាការដឹកនាំខុស ផ្តល់ឱ្យអ្នកចងចាំថាវាជាបញ្ហាដែលបុរសម្នាក់ៗគួរតែមានការវិនិច្ឆ័យដោយសេរីហើយមិនគួរព្យាយាមក្នុងស្មារតីឈ្លោះជាមួយអ្នកដែលខុសគ្នាពីគាត់ ។ យើងមានកាតព្វកិច្ចចាំបាច់ត្រូវតែប៉ះចំណុចនេះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្នកអានសើច ឬឆ្ងល់ពីផ្នែកដែលយើងរៀបនឹងលើកយកមកបង្ហាញ ហាក់បីដូចជាវាទើបតែបង្កើតថ្មី និង

ថ្មីៗនេះ ។ ច្បាប់នេះត្រូវបានបែងចែកជាដប់ពាក្យគឺហួសពីការសង្ស័យទៅហើយ ត្បិតអំណាចរបស់ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានបញ្ជាក់ជាញឹកញាប់ ។ ដូច្នេះយើងមិនប្រាកដប្រជាអំពីចំនួន ប៉ុន្តែអំពីវិធីនៃការបែងចែក Decalogue ។ អ្នកដែលបែងចែកសិក្ខាបទទាំងបីដល់តារាងទី ១ ហើយដកសិក្ខាបទដែលនៅសេសសល់ទៅកាន់ទីពីរ លុបចេញពីចំនួនបញ្ញត្តិដែលទាក់ទងនឹងរូប ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏លាក់ក្រោមបញ្ញត្តិទីមួយ ។ គ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យសង្ស័យទេដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យវានូវកន្លែងដាច់ដោយឡែកមួយសម្រាប់ជាបញ្ញត្តិមួយ ប៉ុន្តែពួកគេបានហែកចេញនូវបញ្ញត្តិទីដប់ពីរយ៉ាងឥតន័យ អំពីការមិនលោភលន់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកជិតខាង ។ លើសពីនេះ ការបែងចែកនៃព្រះបញ្ញត្តិរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានគេស្គាល់នៅក្នុងយុគសម័យដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ ដូចដែលយើងនឹងឃើញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតជាមួយយើងរាប់អត្ថបទចំនួនបួននៅក្នុងតារាងទីមួយ ប៉ុន្តែជំនួសឱ្យបញ្ញត្តិទីមួយ ពួកគេបានដាក់ការសន្យាដោយគ្មានបញ្ញត្តិ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ លើកលែងតែមានការបញ្ចុះបញ្ចូលដោយភស្តុតាងផ្ទុយគ្នាច្បាស់លាស់បំផុតនោះ សូមយកពាក្យទាំងដប់ប្រការដែលបានលើកឡើងដោយលោកម៉ូសេធ្វើជាបញ្ញត្តិដប់ប្រការ ។ ហើយពួកគេហាក់ដូចជាខ្ញុំត្រូវបានរៀបចំតាមលំដាប់លំដោយដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត ។ ដោយផ្តល់យោបល់ដល់ពួកគេ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលទំនងជាងសម្រាប់ខ្ញុំ ពោលគឺអ្វីដែលពួកគេយកជាបញ្ញត្តិទីមួយគួរតែកាន់កាប់កន្លែងនៃបុព្វកថានៃច្បាប់ទាំងមូល ។ បន្ទាប់មកបញ្ញត្តិបន្តបន្ទាប់ពីបួនទៅតារាងទីមួយប្រាំមួយទៅទីពីរ ។ យើងនឹងយកពួកគេតាមលំដាប់នេះ ។ Origen បានបង្កើតផ្នែកនេះដោយមិនមានភាពចម្រូងចម្រាស ដូចជាទទួលបានជាទូទៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ ។ Augustine ក៏គាំទ្រវានៅក្នុងសំបុត្រទៅ

Boniface ហើយក្នុងការរាប់បញ្ចូលពួកគេរក្សាលំដាប់នេះ ដើម្បីបម្រើព្រះតែមួយដោយការគោរពតាមសាសនាមិនមែនថ្វាយបង្គំរូបព្រះមិនមែនដើម្បីយកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយឥតប្រយោជន៍ ។ គាត់បាននិយាយដាច់ដោយឡែកពីគ្នារួចហើយអំពីបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្ប័ទ ដើម្បីបង្ហាញពីការពិតខាងវិញ្ញាណ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ការបែងចែកដំបូងនោះពេញចិត្តគាត់ ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលមិនគ្រប់គ្រាន់ ៖ ថានៅក្នុងលេខបី (ប្រសិនបើតារាងទីមួយមានបញ្ញត្តិបី) អាថ៌កំបាំងនៃព្រះត្រីឯកកាន់តែច្បាស់កាន់តែភ្លឺឡើង ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅកន្លែងដដែល គាត់ទទួលស្គាល់ថាការបែងចែករបស់យើងសមនឹងគាត់ល្អជាង ។ ក្រៅពីបុរសទាំងនេះ អ្នកនិពន្ធនៃការអធិប្បាយដែលមិនទាន់ចប់នៅលើម៉ាថាយ គឺមិនមែនជាខាងរបស់យើងទេ ។ យ៉ូសែប ដោយគ្មានការសង្ស័យ យោងទៅតាមកិច្ចព្រមព្រៀងទូទៅនៃយុគសម័យរបស់គាត់ ផ្តល់បញ្ញត្តិចំនួនប្រាំដល់តារាងនីមួយៗ ។ នេះគឺផ្ទុយទៅនឹងហេតុផលដែលវាច្រឡំសាសនា និងសប្បុរសធម៌ ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាត្រូវបានបដិសេធដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលយោងតាមម៉ាថាយបានដាក់បញ្ញត្តិដើម្បីគោរពដល់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួននៅក្នុងកាណុងនៃតារាងទីពីរ [ម៉ាថាយ ១៩:១៩] ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ព្រះដោយខ្លួនឯង ដូចជាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតាមពាក្យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

(ការបង្ហាញលម្អិតនៃបទបញ្ញត្តិបុគ្គល ១៣–៥0)

បញ្ញត្តិទីមួយ

«អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបាវបំរើនៅស្រុកអេស៊ីព្ទមក ។

កុំឲ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញឲ្យសោះ» ។ [និក្ខមនំ ២០:២-៣]

13. បុព្វកថា (អញជាព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះរបស់អ្នក)

មិនថាអ្នកបង្កើតប្រយោគទីមួយជាផ្នែកនៃបញ្ញត្តិទីមួយ ឬអានដោយឡែកពីគ្នា វាមិនមានអ្វីប្លែកសម្រាប់ខ្ញុំទេ ប្រសិនបើអ្នកមិនបដិសេធចំពោះខ្ញុំថាវាគឺជាប្រភេទនៃបុព្វកថានៃច្បាប់ទាំងមូល ។ ទីមួយ ក្នុងច្បាប់កំណត់ត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីកុំឱ្យគេដកហូតដោយការមើលងាយ ។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ប្រទានជាពិសេសថា អំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃក្រិត្យវិន័យដែលទ្រង់ហៀបនឹងប្រទាននោះ មិនអាចធ្លាក់ទៅក្នុងការមើលងាយនៅពេលណាមួយឡើយ ។ ដើម្បីធានាបាននោះ គាត់ប្រើភស្តុតាងបីដង ។ គាត់ទាមទារខ្លួនគាត់នូវអំណាច និងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបង្ខាំងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសដោយភាពចាំបាច់នៃការគោរពតាមគាត់ ។ ទ្រង់កាន់តាមការសន្យានៃព្រះគុណ ដើម្បីទាញពួកគេដោយភាពផ្អែមល្ហែមរបស់វាទៅជាការខ្នះខ្នែងចំពោះភាពបរិសុទ្ធ ។ គាត់បានរៀបរាប់ពីអត្ថប្រយោជន៍របស់គាត់ចំពោះជនជាតិយូដា ដែលគាត់អាចកាត់ទោសពួកគេពីការដឹងគុណ ប្រសិនបើពួកគេមិនឆ្លើយតបនឹងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។

ព្រះនាម«ព្រះយេហូវ៉ា»តំណាងឲ្យសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះនិងការគ្រប់គ្រងដោយបញ្ញត្តទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើ «អ្វីៗទាំងអស់មកពីគាត់ ហើយអ្វីៗទាំងអស់នៅជាប់នឹងគាត់» នោះជាការត្រឹមត្រូវដែលគ្រប់ការទាំងអស់គួរតែសំដៅទៅលើគាត់ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយ [រ៉ូម ១១:៣៦] ។ ដូច្នេះដោយពាក្យនេះតែមួយគត់ យើងត្រូវបានគេនាំមកក្រោមនឹមនៃភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ ព្រោះវាជា

រឿងដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើងក្នុងការចង់ដកខ្លួនចេញពីការគ្រប់គ្រងនៅពេលដែលយើងមិនអាចនៅក្រៅពីទ្រង់ ។

14. អញជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នក

ព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាដំបូងថាជាអ្នកដែលមានសិទ្ធិបង្គាប់និងអ្នកដែលត្រូវគោរពតាម ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីកុំឱ្យហាក់ដូចជាបង្ខាំងមនុស្សដោយការចាំបាច់តែម្នាក់ឯង គាត់ក៏ទាក់ទាញពួកគេដោយភាពផ្អែមល្ហែម ដោយប្រកាសអង្គទ្រង់ជាព្រះនៃក្រុមជំនុំ ។ សម្រាប់មូលដ្ឋាននៃការបញ្ចេញមតិនេះគឺជាការឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមកដែលមាននៅក្នុងការសន្យាថា ៖ «យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់យើង» [យេរេមា ៣១:៣៣] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបញ្ជាក់ពីភាពអមតៈរបស់អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ពីការពិតដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូចតទៅ ៖ «អញបានជ្រើសរើសអ្នកជារាស្ត្ររបស់អញ មិនត្រឹមតែផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកក្នុងជីវិតខាងមុខប៉ុណ្ណោះទេ» ។ ចុងបញ្ចប់នៃរូបរាងនេះត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងវគ្គផ្សេងៗនៅក្នុងច្បាប់ ។ ដ្បិតដោយសារព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើឲ្យយើងសក្តិសមនឹងត្រូវរាប់ក្នុងក្រុមនៃរាស្ត្រទ្រង់ «ទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង» ដូចម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា «ដើម្បីធ្វើជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ជារាស្ត្របរិសុទ្ធ ហើយយើងត្រូវកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ” [ចោទិយថា ៧:៦; ១៤:២] ។ ហេតុនេះហើយបានជាការដាស់តឿននោះថា ៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងបានបរិសុទ្ធ ដ្បិតអញបរិសុទ្ធ» [លេវីនិយ ១១:៤៤; ជំពូក ១៩:២] ។ ចេញពីពាក្យទាំងពីរនេះមកពីការតវ៉ារបស់ហោរាថា ៖ «កូនប្រុសគោរពឪពុក ហើយអ្នកបម្រើម្ចាស់របស់ខ្លួន... បើខ្ញុំជាព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកខ្លាចនៅឯណា? បើខ្ញុំជាឪពុក តើស្នេហារបស់អ្នកនៅឯណា? [ម៉ាឡាគី ១:៦]

15. អ្នកណានាំអ្នកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃទាសករ

អំពីអត្ថប្រយោជន៍ មានដូចខាងក្រោម ។ នេះគួរតែមានឥទ្ធិពលខ្លាំងជាងដើម្បីជំរុញយើងក្នុងកម្រិតដូចគ្នានឹងឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការមិនដឹងគុណគឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមជាងសូម្បីតែក្នុងចំណោមបុរស ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលនោះ គាត់កំពុងរំលឹកអ៊ីស្រាអែលអំពីអត្ថប្រយោជន៍ថ្មីៗរបស់គាត់ ដែលជាអត្ថប្រយោជន៍នៃភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាចបំភ្លេចបាន និងអស់កល្បជានិរន្តរ៍ ក៏ដូចជាដើម្បីរក្សាជាកម្លាំងសម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយផងដែរ ។ លើសពីនេះទៅទៀតវាសមស្របបំផុតចំពោះបញ្ហាបច្ចុប្បន្ន ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់មានន័យថា ពួកគេបានរួចផុតពីការជាប់ឃុំឃាំងដ៏វេទនា ដែលពួកគេអាច ដោយគោរពប្រតិបត្តិ និងត្រៀមខ្លួនបម្រើ ថ្វាយបង្គំទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតសេរីភាពរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់ជាទម្លាប់ផងដែរដើម្បីរក្សាយើងនៅក្នុងការថ្វាយបង្គំពិតរបស់ទ្រង់ ធ្វើឱ្យខ្លួនគេស្គាល់ដោយឋានៈជាក់លាក់ ដោយទ្រង់សម្គាល់វត្តមានដ៏ពិសិដ្ឋរបស់គាត់ពីរូបព្រះទាំងអស់ និងព្រះដែលបានបង្កើត ។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយពីមុនមក ទំនោរចិត្តរបស់យើងចំពោះភាពឥតប្រយោជន៍ រួមជាមួយនឹងភាពក្លាហានដែលភ្លាមៗនៅពេលដែលព្រះនាមត្រូវបានលើកឡើង ចិត្តរបស់យើងគឺមិនអាចបដិសេធពីការប្រឌិតដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះសមណគោតម ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងប្រោសនូវឧបេក្ខាដ៏អាក្រក់នេះ ទ្រង់ត្រាស់នូវទេវៈរបស់ទ្រង់ដោយឋានន្តរស័ក្តិ ហើយទ្រង់ធ្វើរបងយើងដូចសព្វមួយដង ដើម្បីកុំឲ្យយើងវង្វេងក្នុងទីនោះទៅទីនោះ ហើយប្រោសប្រណីដោយប្រការណាមួយសម្រាប់ខ្លួនយើង ព្រះមានព្រះភាគថ្មី បើមាន យើងបានបោះបង់ចោលព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ យើងបានបង្កើតរូបព្រះ ។ ហេតុនេះហើយបានជា, ពួកហោរា, នៅពេលដែល

ពួកគេចង់កំណត់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ, ស្លៀកពាក់ឱ្យគាត់ ហើយដូចជាវាបង្ខាំងគាត់នូវសញ្ញាទាំងនេះដែលគាត់បានបង្ហាញខ្លួនគាត់ដល់ប្រជាជននៃអ៊ីស្រាអែល សម្រាប់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះនៃអ័ប្រាហាំ" ឬ "ព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល" [និក្ខមនំ. 3:6] នៅពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃក្រុងយេរូសាឡឹម [អេម៉ុស ១:២; ហាប់ ២:២០] «នៅចន្លោះចេរូប៊ីន» [ទំនុក. ៨0:១; ៩៩:១; អ៊ីសា ។ [៣៧:១៦] ការបញ្ចេញមតិទាំងនេះ និងដូចជាមិនចងគាត់ទៅកន្លែងមួយឬមនុស្សទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបានលើកឡើងដោយគ្រាន់តែសម្រាប់គោលបំណងនេះប៉ុណ្ណោះ ៖ ដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់អ្នកគោរពបូជាចំពោះព្រះដែលតាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ទ្រង់ដែលគាត់បានធ្វើជាមួយអ៊ីស្រាអែលបានតំណាងខ្លួនគាត់ ដូច្នេះថាវាគ្មានច្បាប់ត្រឹមត្រូវក្នុងការងាកចេញពីគំរូបែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែសូមឱ្យចំណុចនេះត្រូវឯកភាពគ្នា ៖ ការរំដោះត្រូវបានលើកឡើង ដើម្បីអោយជនជាតិយូដាអាចប្រគល់ខ្លួនពួកគេដោយអន្ទះសារបន្ថែមទៀតចំពោះព្រះ ដែលទាមទារពួកគេដោយត្រឹមត្រូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឱ្យវាហាក់ដូចជាថានេះមិនមានជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយយើង យើងត្រូវចាត់ទុកការជាប់ឃុំឃាំងរបស់ជនជាតិអេស៊ីបនៃអ៊ីស្រាអែលថាជាប្រភេទនៃការជាប់ឃុំឃាំងខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានចងជាប់ រហូតដល់អ្នកមើលការខុសត្រូវនៅស្ថានសួគ៌របស់យើងបានដោះលែងយើង ។ ដោយអំណាចនៃព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គនាំយើងចូលទៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃសេរីភាព ។ នៅសម័យបុរាណ ព្រះជាម្ចាស់មានបំណងប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលខ្ចាត់ខ្ចាយដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះនាមទ្រង់ បានដោះលែងពួកគេពីការគ្រប់គ្រងដ៏មិនអាចអត់ឱនបានរបស់ផារ៉ោនដោយការជិះជាន់របស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ អស់អ្នក

ដែលលោកប្រកាសខ្លួនជាព្រះរបស់ខ្លួន នោះលោកបានរួចពីអំណាចមរណៈរបស់អារក្ស ដែលបានបង្ហាញពីចំណងខាងសាច់ឈាមនោះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាគ្មានអ្នកណាដែលចិត្តមិនគួរធ្វើតាមច្បាប់ដែលចេញមកទេ ចិត្តរបស់ព្រះមហាក្សត្រ ។ នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់ចាប់ផ្តើមពីគាត់ វាសមហេតុផលដែលថាពួកគេគួរតែកំណត់ និងដឹកនាំចុងបញ្ចប់របស់ពួកគេទៅកាន់គាត់ ។ តថាគតពោលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលណាមិនគួរឈ្លើយដើម្បីឱបក្រសោបបញ្ញត្តក្នុងការប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តដែលទ្រង់ប្រៀនប្រដៅឲ្យទទួលនូវសេចក្តីត្រេកអរជាពិសេស ។ ពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ទ្រង់រំពឹងថានឹងបាននូវរបស់ល្អបរិបូរណ៌ និងសិរីល្អនៃជីវិតអមតៈ ។ ដោយអំណាច និងសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ដឹងថាខ្លួនបានរួចពីថ្គាមនៃសេចក្តីស្លាប់ ។

16.បញ្ញត្តិទីមួយ

ដោយបានបង្កើតនិងបង្កើតអំណាចនៃច្បាប់របស់ទ្រង់ ទ្រង់បានដាក់ចេញនូវបញ្ញត្តិទីមួយថា « កុំឲ្យយើងមានព្រះចម្លែកនៅចំពោះទ្រង់ឡើយ » [និក្ខមនំ. ២០:៣] ។ គោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិនេះគឺថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យតែម្នាក់ឯងដើម្បីមានឋានៈមុនក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីប្រើអំណាចពេញលេញលើពួកគេ ។ ដើម្បីសម្រេចបាននូវហេតុការណ៍នេះ ទ្រង់បានបង្គាប់យើងឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីយើងរាល់អំពើទុច្ចរិត និងអបិយជំនឿ ដែលបន្ទាបបន្ថោកឬធ្វើឲ្យអាប់ឱនដល់សិរីល្អនៃទេវៈរបស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុផលដូចគ្នានេះ លោកបានបង្គាប់យើងឲ្យគោរពប្រណិប័តន៍លោកដោយចិត្តខ្នះខ្នែង ។ ភាពសាមញ្ញបំផុតនៃពាក្យ well-night បង្ហាញពីរឿងនេះ ។ យើងមិនអាច "មាន" ព្រះបានទេ បើគ្មានការឱបក្រសោបអ្វីៗដែលជារបស់ទ្រង់ក្នុងពេលតែមួយ ។ ដូច្នេះ

បើយើងហាមមិនឲ្យយើងមានព្រះចម្លែកនោះ ទ្រង់មានន័យថា យើងមិនត្រូវផ្ទេរទៅកាន់វត្ថុផ្សេងទៀតជារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ទោះបីជាយើងមានរបស់ជាច្រើនរាប់មិនអស់ដែលជំពាក់ចំពោះព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកវាអាចត្រូវបានដាក់ជាក្រុមយ៉ាងងាយស្រួលក្នុង 4 ចំណុច: (1) ការថ្វាយបង្គំ (ដែលត្រូវបានបន្ថែមជាឧបសម្ព័ន្ធការស្តាប់បង្គាប់ខាងវិញ្ញាណនៃមនសិការ) (2) ការជឿទុកចិត្ត (3) ការអំពាវនាវ ។ (4) អរព្រះគុណ ។ (1) "ការថ្វាយបង្គំ" ខ្ញុំហៅភាពអស្ចារ្យបង្ហាញដល់ព្រះដោយហេតុផលនេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែចាត់ទុកជាផ្នែកមួយនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ការពិតដែលយើងដាក់មនសិការរបស់យើងចំពោះច្បាប់របស់ទ្រង់ ។ (២) "សេចក្តីទុកចិត្ត" គឺជាការធានានូវការដាក់តាំងនៅក្នុងព្រះអង្គ ដែលកើតចេញពីការទទួលស្គាល់នូវគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលយើងសន្មតថា គ្រប់ប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត កម្លាំង សច្ចៈ និងសេចក្តីល្អ- យើងវិនិច្ឆ័យថា យើងបានទទួលពរដោយការរួមរស់ជាមួយទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ។ (៣) "ការអំពាវនាវ" គឺជាទម្លាប់នៃចិត្តរបស់យើង នៅពេលណាដែលចាំបាច់បង្ខំយើង ដោយងាកទៅរកភាពស្មោះត្រង់ និងជំនួយរបស់គាត់ ដែលជាជំនួយតែមួយគត់របស់យើង ។ (៤) "អរព្រះគុណ" គឺជាការដឹងគុណដែលយើងសរសើរទ្រង់ចំពោះអំពើល្អទាំងអស់ ។ ដោយព្រះអម្ចាស់មិនបានទទួលអ្វីទាំងនេះដើម្បីផ្ទេរទៅឲ្យអ្នកដទៃឡើយ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់បង្គាប់ឲ្យប្រគល់ទាំងស្រុងទៅខ្លួនឯង ។ ហើយវានឹងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការជៀសវាងពីព្រះចម្លែក ។ អ្នកត្រូវទប់ខ្លួនអ្នកពីការធ្វើអ្វីដែលមនុស្សអាក្រក់មើលងាយទូទៅធ្វើ ដែលជាទូទៅបដិសេធសាសនាទាំងអស់ដោយការមើលងាយ ។ ប៉ុន្តែគោលទ្ធិត្រូវតែមកជាមុនដើម្បីដឹកនាំគំនិតរបស់យើងទៅកាន់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។ ទាំងឡាយ យ៉ាង

នេះឯង រមែងប្រាថ្នាពិចារណា កោតខ្លាច និងថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ។ ដើម្បីចូលរួមក្នុងពរជ័យរបស់គាត់ ដើម្បីស្វែងរកជំនួយរបស់គាត់គ្រប់ពេលវេលា ដើម្បីទទួលស្គាល់ និងដោយការសរសើរដើម្បីអបអរសាទរ ភាពអស្ចារ្យនៃស្នាដៃរបស់គាត់ ជាគោលដៅតែមួយគត់នៃសកម្មភាពទាំងអស់នៃជីវិតនេះ ។ ដូច្នេះ ចូរយើងប្រយ័ត្ននឹងអបិយជំនឿដ៏ទុច្ចរិត ដែលគំនិតរបស់យើងងាកចេញពីព្រះពិត នោះត្រូវបានទាញចេញពីទីនេះទៅកាន់ព្រះផ្សេងៗ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងស្កប់ស្កល់ជាមួយនឹងព្រះតែមួយ ចូរយើងចងចាំនូវអ្វីដែលបាននិយាយពីមុនមកថា យើងត្រូវតែបណ្តេញព្រះដែលបានបង្កើតទាំងអស់ចេញ ហើយមិនត្រូវបង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់ទាមទារសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ ។ ការដកយកមួយភាគល្អិតចេញពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ គឺជាការខុសបញ្ញត្តិ ។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលសមនឹងគាត់ត្រូវតែនៅជាមួយគាត់ ។

ឃ្លាដែលនៅខាងក្រោម "ចំពោះមុខខ្ញុំ" ធ្វើឱ្យការប្រមាថកាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ដោយសារតែព្រះត្រូវបានបង្កឱ្យមានការច្រណែនជាញឹកញាប់ នៅពេលដែលយើងជំនួសការច្នៃប្រឌិតរបស់យើងជំនួសគាត់ ។ នេះគឺដូចជាភ្នែករបស់ក្រុមមួយដែលគ្រាន់តែធ្វើឲ្យចិត្តគាត់កាន់តែខឹង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះដោយអំណាច និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានរក្សាថែរក្សាមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ទ្រង់បានព្រមានពួកគេ—ដើម្បីរក្សាពួកគេឱ្យកាន់តែច្រើនពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការបះបោរថាពួកគេមិនអាចណែនាំព្រះថ្មីបានឡើយ ដោយគ្មានសាក្សី និង ការសង្កេតការណ៍របង់របស់ពួកគេ ។ ចំពោះភាពក្លាហាននេះត្រូវបានបន្ថែមភាពមិនស្អាតស្អំជាច្រើន ៖ មនុស្សអាចវិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងបានក្នុងការចាកចេញរបស់គាត់ដើម្បីទាញរោមចៀមពីលើព្រះភក័ររបស់

ព្រះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះទ្រង់ប្រកាសថា អ្វីដែលយើងធ្វើ អ្វីដែលយើងព្យាយាម អ្វីដែលយើងធ្វើ នោះនឹងចូលមកក្នុងព្រះនេត្រទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យយើងសតិសម្បជញ្ញៈស្អាតស្អំ ទោះបីជាគំនិតក្បត់ជំនឿដ៏សម្ងាត់បំផុតក្តី បើយើងប្រាថ្នាចង់ឲ្យសាសនារបស់យើងពេញចិត្តនឹងព្រះយេហូវ៉ា ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យសិរីរុងរឿងនៃទេវភាពរបស់ទ្រង់នៅតែទាំងមូលនិងមិនខូចមិនត្រឹមតែនៅក្នុងការសារភាពខាងក្រៅនោះទេប៉ុន្តែនៅក្នុងភ្នែករបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលសម្លឹងមើលការសម្រាកដ៏សម្ងាត់បំផុតនៃបេះដូងរបស់យើង ។

បញ្ញត្តិទីពីរ

«កុំឲ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯងឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យធ្វើរូបណាឲ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម ឬនៅក្នុងទឹកដែលទាបជាងដីផង ក៏កុំឲ្យក្រាបសំពះនៅចំពោះរបស់ទាំងនោះ ឬគោរពប្រតិបត្តិតាមនោះឡើយ ដ្បិតអញដែលជាយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង អញមានសេចក្តីប្រចណ្ឌ ក៏ទំលាក់ការទុច្ចរិតរបស់ឪពុកទៅលើកូនចៅរហូតដល់ពាហើយ៤ដំណផង ចំពោះអស់អ្នកណាដែលស្អប់អញ » ។ (និក្ខមនំ ២០:៤-៥) ។

17. ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណនៃព្រះដែលមើលមិនឃើញ

ក្នុងបទបញ្ញត្តិមុន ទ្រង់បានប្រកាសខ្លួនទ្រង់ជាព្រះតែមួយ ក្រៅពីព្រះដទៃទៀតដែលត្រូវនឹកស្មានមិនដល់ ឬមានព្រះនោះឡើយ ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានប្រកាសកាន់តែច្បាស់ថាគាត់ជាព្រះប្រភេទណា ហើយការគោរពបែបណាដែលគាត់គួរគោរព ក្រែងយើងហ៊ានសន្មតថាគាត់ជាមនុស្សខាងសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺថា គាត់មិនចង់ឱ្យការគោរពប្រណិប័តន៍ស្របច្បាប់

របស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាប់ដោយពិធីអបិយជំនឿទេ ។ សរុបសេចក្តីមក ទ្រង់ត្រាស់ហៅយើងមកវិញទាំងស្រុង ហើយដកយើងចេញពីការប្រតិបត្តិខាងសាច់ឈាមតិចតួច ដែលគំនិតល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង គិតខុសអំពីព្រះ គឺមិនចង់បាន ។ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងអនុលោមតាមការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ទ្រង់ ពោលគឺការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណដែលបង្កើតឡើងដោយខ្លួនគាត់ ។ លើសពីនេះទៅទៀត គាត់ធ្វើឲ្យមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរបំផុតក្នុងការរំលងនេះ គឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះខាងក្រៅ ។ បញ្ញត្តិមានពីរផ្នែក ទីមួយរារាំងអាជ្ញាបណ្ណរបស់យើងពីការហ៊ានចុះចូលនឹងព្រះ ដែលមិនអាចយល់បាន ចំពោះការយល់ឃើញរបស់យើង ឬតំណាងទ្រង់តាមទម្រង់ណាមួយ ។ ផ្នែកទី២ ហាមយើងមិនឲ្យគោរពបូជារូបណាមួយក្នុងនាមសាសនា ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានរាយបញ្ជីយ៉ាងខ្លីនូវទម្រង់ទាំងអស់ដែលប្រជាជនដែលប្រមាថនិងអបិយជំនឿជាទម្លាប់តំណាងឱ្យព្រះ ។ ដោយវត្ថុទាំងនោះដែលនៅស្ថានសួគ៌លោកមានន័យថា ផលបូក ព្រះច័ន្ទ ពន្លឺផ្សេងទៀត និងប្រហែលជាសត្វស្លាប ។ ដូចនៅក្នុងជំពូកទី 4 ដែលបង្ហាញពីគំនិតរបស់គាត់គាត់បានរៀបរាប់ទាំងសត្វស្លាបនិងផ្កាយ ។ ខ្ញុំនឹងមិនកត់សម្គាល់រឿងនេះទេ ប្រសិនបើខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា អ្នកខ្លះអនុវត្តការបញ្ចេញមតិដោយមិនដឹងខ្លួនចំពោះទេវតា ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ផ្នែកដែលនៅសល់ ព្រោះគេស្គាល់ខ្លួនឯង ។ យើងបានបង្រៀនដោយមានភាពច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់ហើយក្នុងសៀវភៅ ថាអ្វីក៏ដោយដែលទម្រង់នៃការបង្កើតរបស់ Godman គឺផ្ទុយពីធម្មជាតិរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ពេលដែលរូបព្រះលេចឡើង សាសនាពិតត្រូវបានខូចខាត និងផិតក្បត់ ។

18. ពាក្យគំរាមកំហែងក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ

ការព្រមានដែលត្រូវបានបន្ថែមមិនគួរមានប្រយោជន៍តិចតួចក្នុងការបំបាត់ភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់យើងឡើយ។ លោកគំរាមថា៖ «យើងជាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់អ្នក ជាព្រះ (ឬមានឫទ្ធានុភាព ដ្បិតព្រះនាមនៃព្រះនេះកើតចេញពីអំណាច) [ដែលមានចិត្តច្រណែន ចូលសួរសុខទុក្ខអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូនចៅ រហូតដល់ជំនាន់ទីបី និងទីបួននៃអ្នកទាំងនោះ។ ដែលស្អប់ឈ្មោះខ្ញុំ ប៉ុន្តែបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ និងកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំរាប់ពាន់នាក់»។ [និក្ខមនំ ២០:៥-៦]។ នេះគឺដូចជាគាត់និយាយថាគឺគាត់តែម្នាក់ឯងដែលយើងគួរតែតម ដើម្បីនាំយើងទៅដល់ចំណុចនោះ ទ្រង់ធ្វើឱ្យស្គាល់អំណាចរបស់ទ្រង់ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេមើលងាយ ឬមើលងាយដោយនិទណ្ឌភាព។ នៅទីនេះយើងមានឈ្មោះ EL ដែលមានន័យថា "ព្រះ" ប៉ុន្តែដោយសារតែវាមកពីកម្លាំង" ដើម្បីបង្ហាញពីអត្ថន័យរបស់ខ្ញុំកាន់តែប្រសើរ ខ្ញុំមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការបកប្រែវា ហើយណែនាំវាទៅក្នុងអត្ថបទ។ ទីពីរ គាត់ហៅខ្លួនឯងថា "ច្រណែន" ដោយមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងដៃគូបាន។ ទីបី ព្រះអង្គប្រកាសថា ព្រះអង្គនឹងបញ្ជាក់អំពីភាពរុងរឿង និងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គប្រឆាំងនឹងអ្នកណាដែលអាចផ្ទេរវាទៅជាសត្វ ឬរូបចម្លាក់។ ហើយនោះមិនមែនជាការសងសឹកដោយសង្វេប និងសាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែវានឹងបន្តដល់កូនៗចៅៗ និងចៅទួត ដែលច្បាស់ជានឹងក្លាយទៅជាអ្នកយកតម្រាប់តាមឪពុករបស់គេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ទ្រង់ក៏បង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរសដ៏ស្ថិតស្ថេររបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ និងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ដល់កូនចៅពីចម្ងាយ។ ព្រះជាម្ចាស់តែងតែយកចរិតលក្ខណៈរបស់

ស្វាមីមកលើយើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ ការរួបរួមដែលគាត់ចងយើងនៅនឹងខ្លួនគាត់ ពេលគាត់ទទួលយើងទៅក្នុងទ្រូងនៃក្រុមជំនុំ គឺដូចជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលត្រូវតែពឹងផ្អែកលើភាពស្មោះត្រង់ទៅវិញទៅមក [អេភេសូ ៥:២៩-៣២] ។ នៅពេលដែលគាត់បំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងអស់របស់ស្វាមីពិត និងស្មោះត្រង់ ពួកយើងជាផ្នែរនឹងការទាមទារសេចក្តីស្រឡាញ់ និងព្រហ្មចារីយ៍រួម ។ នោះគឺយើងមិនត្រូវបណ្តោយឱ្យព្រលឹងរបស់យើងជាអារក្សសាតាំង តណ្ហា និងចង់បានសាច់ឈាម ទៅជាស្មោកគ្រោកឡើយ ។ ដូច្នេះ ពេលគាត់ស្តីបន្ទោសការក្បត់សាសនារបស់សាសន៍យូដា គាត់ក្អួញស្អែរថាពួកគេបានបោះបង់ការអៀនខ្មាស ហើយក្លាយទៅជាសៅហ្មងនឹងការផិតក្បត់ [យេរេមា. ជំពូកទី 3; ហូសេ ៦២:៤-៥] ។ ដែលបរិសុទ្ធកាន់តែបរិសុទ្ធ កាន់តែមានចិត្តក្រោធកាន់តែខ្លាំង បើឃើញប្រពន្ធធ្វើចិត្តនឹងគូប្រជែង ។ ដូចគ្នាដែរ ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានរៀបអភិសេកយើងជាមួយនឹងទ្រង់ដោយសេចក្តីពិត [cf. ហូស ។ ២:១៩-២០] បង្ហាញការច្រណែនដែលឆេះខ្លាំងបំផុតនៅពេលណាដែលយើងមិនអើពើនឹងភាពបរិសុទ្ធនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ក្លាយទៅជាសៅហ្មងដោយតណ្ហាអាក្រក់ ។ ប៉ុន្តែគាត់មានអារម្មណ៍នេះជាពិសេសនៅពេលដែលយើងផ្ទេរទៅមួយផ្សេងទៀតឬស្មាមប្រឡាក់ជាមួយនឹងជំនឿឆ្វេងមួយចំនួននៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ដែលសមនឹងទទួលបានការមិនខូចទាំងស្រុង ។ តាមរបៀបនេះ យើងមិនត្រឹមតែបំពានលើការសន្យាដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងធ្វើឱ្យគ្រែអាពាហ៍ពិពាហ៍ធ្វើឱ្យខូចដោយនាំអ្នកផិតក្បត់មកលើវាទៀតផង ។

19. តើអ្នកណាទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូន ?

យើងគួរតែឃើញថាគាត់មានន័យយ៉ាងណានៅពេលគាត់គំរាមថាគាត់ «នឹងទៅមើលអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើកូនៗ ដល់ជំនាន់ទីបី និងទីបួន» ។ ក្រៅពីការដែលជាការបរទេសចំពោះយុត្តិធម៌ និងសមធម៌របស់ព្រះក្នុងការដាក់ទោសជនសួតត្រង់ចំពោះការប្រព្រឹត្តខុសពីអ្នកដទៃ ព្រះអង្គទ្រង់ក៏បានប្រកាសថាគាត់នឹងមិនបង្ខំកូនប្រុសឲ្យទទួលនូវអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកឡើយ [អេសេគាល ១៨:២០] ។ ប៉ុន្តែប្រយោគនេះត្រូវបានគេលើកឡើងជាញឹកញាប់អំពីទណ្ឌកម្មនៃអំពើបាបរបស់ជីតាដែលត្រូវបានឃុំឃាំងដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ ។ ចំពោះម៉ូសេជាញឹកញាប់ដូច្នេះថា ៖ «ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះយេហូវ៉ា ដែលធ្វើឲ្យអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកឪពុកមកលើកូនចៅដល់ជំនាន់ទីបីនិងទីបួន» ។ ១៤:១៨; ឧ. ៣៤:៦-៧] ។ ដូចគ្នាដែរ យេរេមាដែលថា ៖ «អ្នកណាដែលបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាចំពោះមនុស្សរាប់ពាន់នាក់ តែបានសងអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកមកលើទ្រូងកូនបន្ទាប់ពីពួកគេ» [យេរេមា. ៣២:១៨] ។ អ្នកខ្លះ ខណៈពេលដែលពួកគេនៅក្នុងទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេបានបែកញើសលើការដោះស្រាយការលំបាកនេះ គិតថាវាគ្រាន់តែជាការយល់អំពីការដាក់ទណ្ឌកម្មបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ ។ ទាំងនេះ ពួកគេប្រកាន់យក វាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលទេសម្រាប់កូនៗក្នុងការទ្រាំទ្រចំពោះអំពើរំលងរបស់ឪពុកម្តាយពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេត្រូវបានធ្វើបាបជាញឹកញាប់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ នេះជាការពិត ។ ដ្បិតអេសាយបានប្រកាសដល់ហេសេគាថា កូនប្រុសរបស់គាត់នឹងត្រូវដកចេញពីនគរ ហើយត្រូវគេចាប់ទៅជាឈ្លើយដោយសារអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តដោយគាត់ [អេសាយ. ៣៩:៦-៧] ។ ដំណាក់របស់ដាវ៉ោន និងអប៊ីម៉ាឡិចត្រូវរងទុក្ខដោយសាររបួសដែលបានធ្វើចំពោះអ័ប្រាហាំ [លោកុប្បត្តិ ១២:១៧; ២០:

៣, ១៨] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលចំណុចនេះត្រូវបានគេលើកឡើងដើម្បីដោះស្រាយសំណួររបស់យើង វាជាការគេចវេសជាងការបកស្រាយពិត ។ សម្រាប់នៅទីនេះ និងក្នុងវគ្គដូចគ្នា ព្រះអង្គប្រកាសទោសធ្ងន់ជាងការកំណត់ក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវយល់ថា បណ្តាសាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់មានទម្ងន់មិនត្រឹមតែលើក្បាលមនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មកលើគ្រួសារទាំងមូលរបស់គាត់ដែរ ។ តើបណ្តាសានៅទីណា តើមានអ្វីអាចរំពឹងបានទៀត ប៉ុន្តែថាបិតាដែលបង្អាប់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនឹងរស់នៅដោយអាម៉ាស់បំផុត? ឬថាកូនប្រុសដែលព្រះអម្ចាស់បោះបង់ចោលដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុក តើនឹងដើរតាមមាគ៌ាដ៏ហិនហោចដូចគ្នា? ទីបំផុត ចៅប្រុស ចៅទួត ដែលជាពូជពង្សរបស់បុរសគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមនោះ នឹងប្រញាប់ប្រញាល់ដេញតាមពួកគេ?

20. តើការចុះមកនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកមកលើកូនៗមិនផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទេឬ?

ជាដំបូង សូមឲ្យយើងពិនិត្យមើលថាតើការសងសឹកបែបនេះមិនកើតឡើងចំពោះយុត្តិធម៌ដ៏ទេវភាព ។ ប្រសិនបើធម្មជាតិទាំងមូលរបស់មនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានចាត់ទុកថាសក្តិសមក្នុងការរួមចំណែកក្នុងព្រះគុណរបស់ទ្រង់ត្រូវបានថ្កោលទោសនោះ យើងដឹងថាការបំផ្លិចបំផ្លាញត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេត្រូវវិនាសដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន មិនមែនដោយការស្អប់ដោយអយុត្តិធម៌ណាមួយនៅខាងព្រះឡើយ ។ មិនមានមូលដ្ឋានសម្រាប់ការតួញតែរអំពីមូលហេតុដែលពួកគេមិនត្រូវបានជួយដូចអ្នកដ៏ទៃ ក្នុងការសង្គ្រោះដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនោះទេ ។ យ៉ាងណាមិញ ដោយសារការដាក់ទណ្ឌកម្មនេះត្រូវបានដាក់លើមនុស្សទុច្ចរិត និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះសម្រាប់ឧក្រិដ្ឋកម្មរបស់

ពួកគេ ដូច្នេះផ្ទុះជាច្រើនជំនាន់របស់ពួកគេត្រូវបានដកហូតនូវព្រះគុណរបស់ព្រះ តើអ្នកណាអាចបន្ទោសព្រះចំពោះការសងសឹកនេះបានឥតខ្ចោះ? ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ទោសនៃអំពើបាបរបស់ឪពុកនឹងមិនឆ្លងដល់កូនឡើយ [អេសេគាល. ១៨:២០]។ សង្កេតមើលអ្វីដែលកំពុងពិភាក្សានៅទីនេះ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលមានបញ្ហាជាយូរមកហើយដោយការសោកស្តាយជាច្រើនបានចាប់ផ្តើមបង្កើតសុភាសិតជាច្រើនថា ៖ «ឪពុកបានស៊ីទំពាំងបាយជូរ ហើយធ្មេញរបស់កូនបានជាប់» [អេសេគាល. ១៨:២]។ តាមរយៈនេះ ពួកគេមានន័យថា ទោះបីជាពួកគេមានភាពសុចរិត និងមិនសមនឹងទទួលបានវាក៏ដោយ ក៏ឪពុករបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលពួកគេត្រូវទទួលការផ្តន្ទាទោស ច្រើនជាងដោយសារព្រះពិរោធដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះជាងភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃកំហឹងរបស់គាត់។ ហោរាប្រកាសប្រាប់គេថា នេះមិនដូច្នោះទេ។ ដ្បិតគេទទួលទោសចំពោះការប្រព្រឹត្តខុសរបស់ខ្លួន។ វាក៏មិនស្របតាមយុត្តិធម៌របស់ព្រះសម្រាប់កូនប្រុសសុចរិតដើម្បីសងទោសឪពុកដ៏ទុច្ចរិតដែរ ហើយនេះមិនមានន័យក្នុងការគំរាមកំហែងបច្ចុប្បន្ននេះទេ។ ប្រសិនបើការចុះសួរសុខទុក្ខឥឡូវនេះ ដែលកំពុងពិភាក្សាត្រូវបានបញ្ចប់ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ដកព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ពន្លឺនៃសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ និងជំនួយផ្សេងទៀតដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ ពីគ្រួសារនៃមនុស្សទុច្ចរិត ដែលកុមារពិការភ្នែក ហើយបោះបង់ចោលដោយទ្រង់ ធ្វើតាមពួកគេ ជំហានរបស់ឪពុកម្តាយ—ពួកគេទទួលបណ្តាសារបស់ព្រះចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ឪពុកពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ការពិតដែលថាពួកគេក៏ត្រូវរងទុក្ខវេទនាខាងសាច់ឈាម ហើយចុងក្រោយរហូតដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បជានិច្ច គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលធ្វើឡើងដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏

សុចរិតរបស់ព្រះ មិនមែនសម្រាប់អំពើបាបរបស់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អំពើអាក្រក់របស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

21.ហើយបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់

ម៉្យាងវិញទៀត ការសន្យាត្រូវបានផ្តល់ជូនពីការពង្រីកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដល់មួយពាន់ជំនាន់ ។ នេះត្រូវបានជួបជាញឹកញាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរ [ចោទិយថា. ៥:១០ យេរេមា. ៣២:១៨] ហើយត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដ៏ឧឡារិកនៃសាសនាចក្រថា « យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នក ហើយជាព្រះនៃពូជពង្សរបស់អ្នកបន្ទាប់ពីអ្នក» [លោកុប្បត្តិ. ១៧:៧] ។ ស្តីអំពីរឿងនេះ សាឡូម៉ូនសរសេរថា ៖ «មានពរហើយកូនរបស់មនុស្សសុចរិតក្រោយពីឪពុកគេស្លាប់ទៅ» [សុភាសិត. ២០:៧] ។ នេះមិនត្រឹមតែដោយសារតែការចិញ្ចឹមបីបាច់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ដែលពិតជាមិនមានសារៈសំខាន់តិចតួចនោះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពរជ័យនេះបានសន្យានៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញា នោះព្រះគុណរបស់ព្រះនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូតនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារនៃអ្នកគោរព ។ ដូច្នេះ ការសម្រាលទុក្ខជាពិសេសសម្រាប់អ្នកជឿ ប៉ុន្តែការភ័យខ្លាចជាខ្លាំងសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ ។ ប្រសិនបើក្រោយការស្លាប់ ការចងចាំទាំងសុចរិត និងអំពើទុច្ចរិតមានតម្លៃដល់ព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលពរជ័យពីម្នាក់ និងបណ្តាសារបស់អ្នកដទៃ មកលើកូនចៅរបស់ពួកគេវិញ នោះវានឹងនៅជាប់លើក្បាលអ្នកប្រព្រឹត្តថែមទៀត ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នេះមិនផ្ទុយពីការពិតដែលថា ពូជពង្សនៃមនុស្សអាក្រក់ជួនកាលធ្វើកំណែទម្រង់ ។ អ្នកជឿជួនកាលធ្លាក់ចុះ ។ សម្រាប់អ្នកច្បាប់ចង់នៅទីនេះដើម្បីមិនកំណត់ច្បាប់អចិន្ត្រៃយ៍បែបនេះដែលអាចនឹងរំខានដល់ការបោះឆ្នោតរបស់គាត់ ។ ដើម្បីលួងចិត្តមនុស្សសុចរិត និងបំភ័យមនុស្ស

មានបាប វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលនេះមិនមែនជាការទទេ ឬនៅក្នុងការព្រមាន ដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ ទោះបីជាវាមិនតែងតែមានប្រសិទ្ធភាពក៏ដោយ ។ សម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មបណ្តោះអាសន្នដែលដាក់លើជនទុច្ចរិតមួយចំនួន គឺជាសក្ខីភាពនៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើបាប ហើយការជំនុំជំរះនៅថ្ងៃណាមួយនឹងមកដល់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើនមិនទទួលទោសរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជីវិតនេះក៏ដោយ ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញគំរូមួយនៃពរជ័យនេះ ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះកូនប្រុសសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ឪពុក ទ្រង់ផ្តល់ភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តឥតឈប់ឈរ និងជារៀងរហូតចំពោះអ្នកដែលថ្វាយបង្គំទ្រង់ ។ កាលណាគេដេញតាមអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកក្នុងកូននោះ ទ្រង់បង្រៀននូវការវិនិច្ឆ័យបែបណាដែលមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់រង់ចាំចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងវគ្គនេះ លោកមានការព្រួយបារម្ភជាពិសេសចំពោះភាពប្រាកដប្រជានៃរឿងក្រោយនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងការឆ្លងកាត់ ទ្រង់ក៏សរសើរដល់យើង នូវភាពធំនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបន្តដល់មួយពាន់ជំនាន់ ខណៈពេលដែលទ្រង់បានប្រគល់ត្រឹមតែបួនជំនាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ។

បញ្ញត្តិទីបី

«កុំឲ្យចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ជាអសារឥតការឡើយ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងមិនរាប់ជាឥតទោសដល់អ្នកណា ដែលចេញព្រះនាមទ្រង់ ជាអសារឥតការនោះទេ ។» [និក្ខមនំ ២០:៧]

22. ការបកស្រាយបញ្ញត្តិ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងគោរពនូវព្រះនាមដ៏រុងរឿង។ ដូច្នេះ មានន័យយ៉ាងខ្លីថា យើងមិនត្រូវបង្អាប់ព្រះនាមព្រះអង្គដោយប្រព្រឹត្តដោយមើលងាយ និងមិនគោរពឡើយ។ ចំពោះការហាមប្រាមនេះ ស្របនឹងបទបញ្ញត្តិដែលថា យើងត្រូវខ្នះខ្នែង និងប្រយ័ត្នក្នុងការគោរពព្រះនាមទ្រង់ដោយការគោរពចំពោះព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងគួរតែគិតក្នុងចិត្ត និងពាក្យសំដី ដោយមិនគិត ឬនិយាយអ្វីអំពីព្រះ និងអាថ៌កំបាំងរបស់ទ្រង់ ដោយគ្មានការគោរព និងសូប៌ស្ងាត់ច្រើន។ ដោយយើងស្មានស្មាដៃរបស់គាត់ យើងមិនបានគិតអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលគួរឲ្យគោរពឡើយ។ តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ យើងត្រូវតែឧស្សាហ៍សង្កេតលើចំណុចទាំងបីខាងក្រោម៖ ទីមួយ អ្វីក៏ដោយដែលគំនិតរបស់យើងស្រមៃអំពីព្រះ អ្វីក៏ដោយដែលអណ្តាតរបស់យើងនិយាយគួរតែក្រេបរសជាតិនៃឧត្តមភាពរបស់ទ្រង់ ត្រូវនឹងភាពខ្ពង់ខ្ពស់នៃព្រះនាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ ហើយចុងក្រោយគឺបម្រើដើម្បីលើកតម្កើងភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ . ទីពីរ យើងមិនគួរបំពានលើព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ ឬដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយថ្វាយបង្គំអាថ៌កំបាំងទាំងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃមហិច្ឆតាផ្ទាល់ខ្លួន ឬការលោភលន់ ឬការកម្សាន្ត។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេទទួលនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដែលបានត្រាប់លើពួកគេ ពួកគេគួរតែត្រូវបានគេលើកតម្កើង និងឲ្យតម្លៃក្នុងចំណោមយើង។ ជាចុងក្រោយ យើងមិនត្រូវបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឬបង្ខូចស្មាដៃរបស់គាត់ឡើយ ព្រោះមនុស្សអាក្រក់តែងតែស្រែកជេរប្រមាថគាត់។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងទទួលស្គាល់ថាបានធ្វើដោយទ្រង់ យើងត្រូវលើកសរសើរអំពីប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់។ នេះជាអត្ថន័យនៃការគោរពព្រះនាមរបស់ព្រះ។ ពេលយើងធ្វើផ្ទុយទៅវិញ វា

ត្រូវបានបំពុលដោយការរំលោភបំពានដោយទទេស្អាត ។ សម្រាប់ ការដកចេញ ពីការប្រើប្រាស់ស្របច្បាប់ ដែលវាត្រូវបានឧទ្ទិសតែម្នាក់ឯង ហើយទោះបីជា គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតកើតឡើងក៏ដោយ នៅតែបាត់បង់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់វា វាជា ការមើលងាយបន្តិចម្តងៗ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើមានអំពើអាក្រក់ច្រើនក្នុងការប្រុង ប្រយត្ន័យ៉ាងខ្លាំងក្លាក្នុងការប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុស នោះជាអំពើបាបធំ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើគេត្រូវប្រើអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ដូចជាអ្នកដែលធ្វើវា បម្រើអបិយជំនឿ ព្រហ្មចរិយធម៌ ការព្យាបាលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ការបណ្តេញ ចេញដោយខុសច្បាប់ និងអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗ ។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិមានសេចក្តីយោង ជាក់លាក់ចំពោះសម្បថដែលការបំពានដ៏ច្របូកច្របល់នៃព្រះនាមរបស់ព្រះអ ម្ចាស់គឺជាកម្រិតដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ដើម្បីដោយហេតុនេះយើងអាចនឹងត្រូវបានភិត ភ័យកាន់តែប្រសើរចេញពីរាល់ពាក្យប្រមាថនៃវា[ចោទិយកថា៥:១១] ។ នៅក្នុង បញ្ញត្តិនេះ យើងត្រូវបានណែនាំអំពីការថ្វាយបង្គំព្រះ និងការគោរពចំពោះព្រះ នាមទ្រង់ ជាជាងសមធម៌ដែលយើងត្រូវរក្សាក្នុងចំណោមមនុស្ស ។ វាគួរតែជា ពាក្យដដែលៗដែលគ្មានប្រយោជន៍ ប្រសិនបើបញ្ញត្តិនេះក៏ត្រូវបានចាត់ទុកផង ដែរទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ តារាងទីពីរ ដែលគាត់នឹងថ្កោលទោសការភូតកុហក និងសាក្សីក្លែងក្លាយ ដែល បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់សង្គមមនុស្ស ។ ការបែងចែកច្បាប់ក៏ទាមទារដែរ ពីព្រោះ ដូចមានចែងទុកមក ព្រះមិនបានរៀបចំច្បាប់របស់ទ្រង់ជាពីរតុដោយគ្មានហេតុ ផលទេ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថានៅក្នុងបញ្ញត្តិនេះគាត់បញ្ជាក់សិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន របស់គាត់, ការពារភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះនាមរបស់គាត់, ប៉ុន្តែនៅទីនេះមិនបាន បង្រៀនពីអ្វីដែលបុរសជំពាក់ ។

23. លនតួជាការសារភាពចំពោះព្រះ

ជាដំបូង យើងត្រូវបញ្ជាក់ថា សម្បថជាអ្វី ។ វាគឺជាការហៅព្រះជាម្ចាស់ធ្វើជាសាក្សី ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិតនៃពាក្យរបស់យើង ។ បណ្តាសាទាំងនោះដែលបង្ហាញពីការប្រមាថដល់ព្រះមិនសមត្រូវបានចាត់ទុកថាជាពាក្យសម្បថនោះទេ ។ វគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរបង្ហាញថា ការបញ្ជាក់បែបនេះ ត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គឺជាប្រភេទនៃការថ្វាយបង្គំដ៏ទេវភាព ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលអេសាយទាយអំពីការហៅជនជាតិអាសស៊ើរ និងជនជាតិអេស៊ីបឲ្យចូលរួមក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់និយាយថា ៖ «គេនឹងនិយាយភាសាកាណាន ហើយនឹងស្បថក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា» [អេសាយ. ១៩:១៨] ។ នោះគឺដោយស្បថក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេនឹងប្រកាសសាសនារបស់ទ្រង់ ។ ដូចគ្នាដែរ ពេលគាត់និយាយអំពីការពង្រីករាជាណាចក្ររបស់គាត់ ៖ «អ្នកណាដែលនឹងប្រទានពរដល់ខ្លួនគាត់ ... នឹងប្រទានពរដល់ខ្លួនដោយព្រះនៃអ្នកជឿ ។ ហើយអ្នកណាដែលស្បថក្នុងស្រុក នោះនឹងស្បថនឹងព្រះនៃសេចក្តីពិត» ។ ៦៥:១៦] ។ យេរេមានិយាយថា ៖ «ប្រសិនបើអ្នករៀនឧស្សាហ៍បង្រៀនប្រជាជនរបស់ខ្ញុំឲ្យស្បថក្នុងនាមខ្ញុំ... ទោះបីជាគេបង្រៀនគេឲ្យស្បថនឹងព្រះបាលក៏ដោយ ក៏គេនឹងត្រូវគេសង់នៅកណ្តាលផ្ទះ» ។ [យេរេមា. ១២:១៦] ។ ហើយយើងត្រូវបានគេនិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវដើម្បីធ្វើជាសាក្សីចំពោះសាសនារបស់យើងក្នុងការហៅព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សីរបស់យើង ។ ដូច្នេះ យើងសារភាពថាគាត់ជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បនិងមិនចេះប្រែប្រួល ។ ហើយយើងអំពាវនាវដល់គាត់ មិនត្រឹមតែសាក្សីដ៏ស័ក្តិសមនៃសេចក្តីពិតលើសអ្នកដ៏ទៃប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាអ្នកបញ្ជាក់តែមួយគត់អំពីវា ដែលអាចនាំ

រឿងលាក់កំបាំងមកបំភ្លឺ ។ ពេលនោះជាអ្នកស្គាល់ចិត្ត [កូរិនថូសទី១. ៤:៥] ។ សម្រាប់ពេលដែលទីបន្ទាល់របស់មនុស្សបរាជ័យ យើងរត់ទៅរកព្រះជាសាក្សីរបស់យើង ជាពិសេសនៅពេលដែលអ្វីមួយដែលលាក់កំបាំងនៅក្នុងមនសិការនឹងត្រូវប្រកាស ។ ដោយហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធយ៉ាងជូរចត់ប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលស្បថនឹងព្រះចម្លែក ហើយបកស្រាយការស្បថបែបនោះជាភស្តុតាងនៃការក្បត់ដោយចំហ ។ «កូនរបស់អ្នកបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ហើយស្បថនឹងអ្នកដែលមិនមែនជាព្រះ» ។ [យេរេមា. ៥:៧] ។ ហើយគាត់បានប្រកាសពីភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃការប្រព្រឹត្តល្មើសនេះក្នុងការគំរាមកំហែងនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មថា ៖ «យើងនឹងកាត់ពាក្យស្បថទាំងនោះចេញ ដោយនូវព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅតែស្បថនឹងមីលខមវិញ» ។

24.សម្បថក្លែងក្លាយជាការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះ

យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យថ្វាយបង្គំព្រះនាមទ្រង់នៅក្នុងពាក្យសម្បថរបស់យើង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងគួរតែកាន់តែឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីកុំឱ្យមានការប្រមាថ ឬមើលងាយ និងការគោរពទាប ជំនួសឱ្យការថ្វាយបង្គំ ។ វាមិនមែនជារឿងតូចតាចទេក្នុងការស្បថក្លែងក្លាយដោយព្រះនាមព្រះ នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះត្រូវបានគេហៅថា "ការប្រមាថ" [លេវីវិន័យ. ១៩:១២] ។ តើអ្វីនៅសេសសល់ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ពេលគាត់ត្រូវបានគេបំផ្លាញសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់? បន្ទាប់មក គាត់នឹងឈប់ធ្វើជាព្រះ ។ ប៉ុន្តែគាត់ពិតជាខូចខាតពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេធ្វើជាអ្នកគាំទ្រ និងយល់ព្រមពីការមិនពិត ។ ដូច្នេះ យ៉ូស្វេដែលចង់ធ្វើឲ្យអាកាសសារភាពការពិត នោះមានប្រសាសន៍ថា ៖ «កូនអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែ

លចុះ!» [យ៉ូស្វេ. ៧:១៩] ជាក់ស្តែងបញ្ជាក់ថាព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេបង្ខាប់យ៉ាងខ្លាំងបំផុត ប្រសិនបើការភូតកុហកត្រូវបានប្រព្រឹត្តក្នុងនាមរបស់ទ្រង់ ។ ហើយគ្មានឆ្ងល់ទេ! ព្រោះមិនមែនជារបស់យើងទេដែលនាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះមិនត្រូវបានគេដាក់ដោយការក្លែងក្លាយណាមួយឡើយ ។ វបង្ហាញឲ្យឃើញពីរបៀបស្រដៀងគ្នានៃការហៅព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សីដែលពួកផារិស៊ីប្រើនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន [ជំពូក ។ ៩:២៤] ។ នេះជាទម្រង់ធម្មតាក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ពេលណាដែលគេហៅឲ្យស្បថ ។ របៀបនៃការបញ្ចេញមតិដែលប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរណែនាំយើងក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្ននេះ ៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ» [សាំយូអែលទី១ ១៤:៣៩]; «ព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចំពោះខ្ញុំ និងច្រើនទៀតផង» [សាំយូអែលទី១. ១៤:៤៤ សាំយូអែលទី២. ៣:៩]; «ព្រះជាសាក្សីលើព្រលឹងខ្ញុំ» [រ៉ូម ១:៩] ។ ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញថាយើងមិនអាចហៅព្រះធ្វើជាសាក្សីនៃពាក្យរបស់យើងដោយមិនសុំឱ្យគាត់ជាអ្នកសងសឹកចំពោះការភូតកុហករបស់យើងប្រសិនបើយើងបញ្ឆោត ។

25. ពាក្យសម្បថឥតប្រយោជន៍

ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបកប្រែជាតថោកទាប និងជាទូទៅនៅពេលត្រូវបានគេប្រើក្នុងពាក្យសម្បថពិត ប៉ុន្តែមិនត្រូវការ ។ សម្រាប់វាក៏ត្រូវបានគេយកទៅដោយឥតប្រយោជន៍ ។ ដូច្នេះ មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងក្នុងការបដិសេធពីការភូតភរទេ លុះត្រាតែយើងចាំថា ការស្បថត្រូវបានអនុញ្ញាត និងបង្កើតឡើងមិនមែនសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃតណ្ហា ឬតណ្ហានោះទេ គឺដោយសារតែភាពចាំបាច់ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលយកវាទៅប្រើលើរបស់ដែលមិនចាំបាច់ បែរចេញពីការប្រើប្រាស់ដោយច្បាប់ ។ ឥឡូវនេះ គ្មានភាពចាំបាច់ផ្សេងទៀតអាចធ្វើពុតជា

ជាងបម្រើសាសនា ឬសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ។ ក្នុងរឿងនេះមនុស្សសព្វថ្ងៃនេះ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនចេះទប់ចិត្ត ហើយកាន់តែមិនអាចអត់ឱនបានព្រោះតាមទម្លាប់វាបានឈប់ចាត់ទុកថាជាអំពើល្មើសហើយ ។ ប្រាកដណាស់ នេះត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនមានការប្រមាថបន្តិចបន្តួចនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ! ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបង្អាប់ជាទូទៅ និងបង្អាប់ដោយការនិយាយឥតប្រយោជន៍ ។ នេះមិនបានចាត់ទុកថាជាអំពើអាក្រក់ទេ ព្រោះមនុស្សបានចូលមកប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីអាក្រក់ដ៏ធំនេះ ដោយសេចក្តីក្លាហានដ៏យូរអង្វែង ហើយគ្មានទោស: ។ ប៉ុន្តែបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅតែមិនអាចកែប្រែបាន; ការព្រមាននៅតែរឹងមាំ ហើយថ្ងៃណាមួយនឹងមានឥទ្ធិពល ។ ដោយវាមានការសងសឹកពិសេសមួយត្រូវបានប្រកាសប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលប្រើឈ្មោះរបស់គាត់ដោយឥតប្រយោជន៍ ។ បញ្ញត្តិនេះត្រូវបានបំពានក្នុងន័យមួយទៀត៖ ដោយបង្ហាញភាពទុច្ចរិតនៅក្នុងសម្បថ យើងជំនួសអ្នកបំរើដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជំនួសគាត់ ដូច្នេះផ្ទេរទៅពួកគេនូវសិរីល្អនៃទេវៈរបស់ទ្រង់ [និក្ខមនំ ២៣:១៣] ។ ដោយហេតុផលដ៏ល្អ ព្រះអម្ចាស់មានបញ្ញត្តិពិសេសបានបង្គាប់យើងឱ្យស្បថដោយព្រះនាមទ្រង់ [ចោទិយកថា. ៦:១៣; ១០:២០]; ដោយការហាមប្រាមពិសេស ទ្រង់ហាមយើងមិនឲ្យឮពាក្យស្បថរបស់ព្រះចំឡែក ។ [និក្ខមនំ ២៣:១៣] ។ សាវ័កក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះដែរ ពេលគាត់សរសេរថា៖ «មនុស្សដែលធំជាងគេស្បថទៅទៀត» ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានស្បថដោយផ្ទាល់ដោយសារគាត់គ្មាននរណាធំជាងសិរីល្អរបស់ព្រះឡើយ ។ ហេព្រើរ ៦:១៦-១៧] ។

26. តើការអធិប្បាយនៅលើភ្នំហាមមិនអោយស្បថបែបនេះឬ?

ពួកអាណាបាទីស្ទ មិនពេញចិត្តនឹងការសម្របសម្រួលនេះក្នុងការស្បថទេ ថ្កោលទោសពាក្យសម្បថទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង ចាប់តាំងពីការហាមឃាត់របស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះពួកគេជាទូទៅ។ "ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថាតើអ្នកស្បថអ្វីទាំងអស់។ ... ប៉ុន្តែសូមឲ្យអ្វីដែលអ្នកនិយាយគឺសាមញ្ញ បាទ/ចាស បាទ/ចាស ឬ ទេ ; អ្វីដែលលើសពីនេះមកពីអំពើអាក្រក់»។ [ម៉ាថាយ ៥:៣៤ យ៉ាកុប ៥:១២] ។ ប៉ុន្តែ តាមរបៀបនេះ ពួកគេបានវាយបកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយឥតព្រងើយកន្តើយ ដោយធ្វើឱ្យគាត់ជាសត្រូវរបស់ព្រះវរបិតា ហាក់បីដូចជាទ្រង់បានយាងមក មិនត្រឹមតែអនុញ្ញាតឱ្យបោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ។ ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអនុញ្ញាតត្រឹមតែសម្បថជារឿងស្របច្បាប់មួយនៅក្រោមច្បាប់ (ដែលគួរតែគ្រប់គ្រាន់) ប៉ុន្តែទ្រង់បង្គាប់ការប្រើប្រាស់របស់ពួកគេក្នុងករណីចាំបាច់ [និក្ខមនំ ២២:១០-១១] ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថាទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ១០:៣០]; ថាគាត់មិនយកអ្វីមកក្រៅពីអ្វីដែលព្រះវរបិតាបានបង្គាប់ [យ៉ូហាន 10:18]; ថាការបង្រៀនរបស់គាត់មិនមែនមកពីខ្លួនគាត់ទេ [យ៉ូហាន 7:16] ។ តើពួកគេនឹងធ្វើឱ្យព្រះផ្ទុយពីអង្គទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ហាមឃាត់ និងថ្កោលទោសនូវអ្វីដែលទ្រង់បានអនុម័តដោយអនុលោមតាមអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សឬទេ? ប៉ុន្តែដោយសារមានការលំបាកខ្លះក្នុងពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមឲ្យយើងចំណាយពេលបន្តិចបន្តួចលើពាក្យទាំងនោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនេះ យើងនឹងមិនទទួលបានការពិតទេ លុះត្រាតែយើងសម្លឹងមើលបំណងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលទ្រង់កំពុងដឹកនាំនៅក្នុងវគ្គនោះ។ វាមិនមែនជាគោលបំណងរបស់គាត់ក្នុងការបន្ធូរបន្ថយ ឬរឹតបន្តឹងក្រិត្យវិន័យនោះទេ

ប៉ុន្តែគឺដើម្បីនាំយកមកនូវការយល់ដឹងដ៏ពិត និងពិតប្រាកដនូវអ្វីដែលបានបង្ហូច
យ៉ាងខ្លាំងដោយគំនិតខុសឆ្គងរបស់ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី ។ បើយើងយល់ពី
ការនេះ យើងនឹងមិនគិតថាព្រះគ្រីស្ទបានថ្កោលទោសពាក្យសម្បថទាំងស្រុង
នោះទេ គឺមានតែអ្នកដែលប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ ។ តាមរយៈពាក្យទាំង
នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា ប្រជាជនជាទូទៅជ្រៀសវាងការភូតភរ ខណៈពេលដែល
ច្បាប់ហាមប្រាមមិនត្រឹមតែការភូតកុហកប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពាក្យសម្បថទទេៗ
និងហួសហេតុផងដែរ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកបកប្រែច្បាប់ដ៏ប្រាកដបំផុត
ទ្រង់ព្រមានថា ការស្បថមិនត្រឹមតែជាការអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងស្បថផង
[ម៉ាថ. ៥:៣៤] ។ ហេតុអ្វីបានជា "ស្បថ"? ប្រាកដណាស់ គាត់មានន័យថា
"ស្បថដោយឥតប្រយោជន៍" ។ ប៉ុន្តែពាក្យសម្បថដែលគេសរសើរក្នុងច្បាប់ គាត់
ទុកចោលឥតមានសេរីភាព ។ គួបដិបក្ខរបស់យើងគិតថាពួកគេជជែកគ្នាកាន់តែ
ទាក់ទាញ នៅពេលដែលពួកគេចាប់យកពាក្យថា «ទាល់តែសោះ» ។ ប៉ុន្តែ
នេះមិនសំដៅទៅលើពាក្យ «ស្បថទេ ប៉ុន្តែចំពោះទម្រង់នៃការស្បថបន្ទាប់ពី
នោះមក ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ក៏ជាផ្នែកនៃកំហុសរបស់ពួកគេដែរ ដែលខណៈ
ពេលដែលពួកគេបានស្បថដោយស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ពួកគេបានគិតថា ពួក
គេមិនបានប៉ះព្រះនាមរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីករណីដ៏សំខាន់នៃការរំលង
ព្រះអម្ចាស់ក៏កាត់ចេញនូវលេសទាំងអស់ពីពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេនឹកស្មានថា
ពួកគេបានរួចខ្លួនដោយការអំពាវនាវនៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ខណៈដែលការ
គាបសង្កត់ព្រះនាមរបស់ព្រះ ។ យើងក៏គួរកត់សម្គាល់រឿងនេះផងដែរ នៅក្នុង
ការឆ្លងកាត់: ទោះបីជាព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានបង្ហាញក៏ដោយ ក៏
មនុស្សទាំងឡាយស្បថដោយប្រយោលចំពោះទ្រង់ ។ ដូចជានៅពេលដែលពួកគេ

ស្បថដោយពន្លឺនៃជីវិត ដោយនំប៉័ងដែលពួកគេបរិភោគ តាមរយៈពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ ឬដោយសញ្ញាផ្សេងទៀតនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ចំពោះពួកគេ ។ ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងវគ្គនោះហាមមិនឲ្យមនុស្សស្បថដោយស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងក្រុងយេរូសាឡិម [ម៉ាថាយ ។ ៥:៣៤-៣៥] មិនបានកែអបិយ ជំនឿដូចអ្នកខ្លះគិតខុសនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់កំពុងបដិសេធចំពោះភាព ឆោតល្ងង់របស់អស់អ្នកដែលមើលមិនឃើញអ្វីខុសក្នុងការនិយាយពាក្យសម្បថ ដោយប្រយោលដោយឥតលាក់លៀម ហាក់ដូចជាពួកគេបានទុកនាមដ៏ពិសិដ្ឋ របស់ព្រះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានឆ្លាក់លើផលប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ វាជាបញ្ហាមួយទៀតនៅពេលដែលមនុស្សស្លាប់ ឬមនុស្សស្លាប់ ឬទេវតាត្រូវបាន ជំនួសជំនួសព្រះ ។ ដូចក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ដទៃដែលស្អប់ការស្បថដោយ ជីវិត ឬដោយព្រះចេស្តារបស់ស្តេចត្រូវបានគេបង្កើតឡើងដោយការលួងលោម ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការបន្ទំខុសឆ្គងបែបនេះធ្វើឲ្យស្រពិចស្រពិល និងកាត់បន្ថយ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះតែមួយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងមានបំណងចង់ស្វែងរក ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់យើងពីព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ទោះបីជាវាត្រូវបានធ្វើដោយប្រយោលក៏ដោយ ក៏ការរងរបួសត្រូវបានធ្វើចំពោះ សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដោយការស្បថដ៏តូចតាចបែបនេះ ។ ព្រះគ្រីស្ទដកអាជ្ញាប័ ណ្ណនៃលេសឥតប្រយោជន៍នេះ ដោយហាមយើងមិនឲ្យ «ស្បថអ្វីទាំងអស់» ។ យ៉ាកុបដែលនិយាយឡើងវិញនូវពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនោះ មានចេតនាដូចគ្នា [យ៉ាកុប ៥:១២ [. ចំពោះការរោលរាលបែបនេះ ទោះបីជា ការប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏តែងតែរីករាលដាលក្នុងពិភពលោក ។ ប្រសិនបើអ្នកគួរតែសំដៅលើពាក្យថា "ទាល់តែសោះ" ទៅនឹងខ្លឹមសារ ដូចជា

ប្រសិនបើការស្បថដោយខុសច្បាប់ដោយគ្មានករណីលើកលែង តើអ្នកនឹងពន្យល់ដោយរបៀបណានូវអ្វីដែលត្រូវបានបន្ថែមភ្លាមៗថា "មិនមែនដោយស្ថានសួគ៌ ឬដោយផែនដី" ជាដើម។ ពីពាក្យទាំងនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះគ្រីស្ទបានជួបនឹងភាពច្របូកច្របល់ ដែលជនជាតិយូដាគិតថាកំហុសរបស់ពួកគេបានធូរស្រាល។

27. ដូច្នេះ សម្បថក្រៅប្រព័ន្ធតុលាការ គឺចាំបាច់ត្រូវតែទទួលយក

ចំពោះមនុស្សដែលវិនិច្ឆ័យដោយត្រឹមត្រូវ វាអាចនឹងមានការសង្ស័យថា ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវគ្គនោះមិនពេញចិត្តចំពោះតែសម្បថដែលច្បាប់ហាមឃាត់នោះទេ។ សម្រាប់គាត់ដែលនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់បានផ្តល់ឧទាហរណ៍នៃភាពល្អឥតខ្ចោះដែលគាត់បានបង្រៀននោះ មិនបានធ្លាក់ចុះពីការស្បថគ្រប់ពេលដែលកាលៈទេសៈចាំបាច់នោះទេ។ ហើយពួកសិស្ស ដែលយើងប្រាកដជាបានស្តាប់បង្គាប់ចៅហ្វាយរបស់ពួកគេក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ បានធ្វើតាមគំរូដូចគ្នា។ តើនរណាហ៊ាននិយាយថា ប៉ុលនឹងស្បថបើការស្បថត្រូវបានហាមឃាត់ទាំងស្រុង? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលកាលៈទេសៈទាមទារ គាត់បានស្បថដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ពេលខ្លះថែមទាំងដាក់បណ្តាសាថែមទៀតផង [រ៉ូម. ១:៩; កូរិនថូសទី២ ១:២៣]។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សំណួរនៅតែមិនទាន់បានដោះស្រាយនៅឡើយ។ សម្រាប់អ្នកខ្លះគិតថា ការស្បថជាសាធារណៈតែម្នាក់ឯង លើកលែងតែការហាមឃាត់នេះ ដូចជាការដែលយើងទទួលយកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រង និងតម្រូវដោយចៅក្រម។ ដូចជាអ្នកដែលប្រើជាទូទៅដោយព្រះអង្គម្ចាស់ក្នុងសន្ទិសញ្ញាដ៏ឧឡារិក ឬប្រជាជនស្បថក្នុងនាមព្រះអង្គម្ចាស់ ឬទាហាន នៅពេលព្រះអង្គត្រូវបានចងដោយការស្បថចូលបម្រើការងារ និងដូចនោះ។

នៅក្នុងប្រភេទនេះ ពួកគេក៏ដាក់ផងដែរ ហើយដោយយុត្តិធម៌ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនោះនៅក្នុងប៉ុល ដែលអះអាងពីសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃដំណឹងល្អ ដរាបណាសាវ័កនៅក្នុងភារកិច្ចរបស់ពួកគេមិនមែនជាពលរដ្ឋឯកជនទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកបម្រើសាធារណៈរបស់ព្រះ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាទាំងនេះគឺជាសម្បថដែលមានសុវត្ថិភាពបំផុតនោះទេ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំនៃបទគម្ពីរ ។ ក្នុងរឿងដែលគួរឱ្យសង្ស័យ ចៅក្រមត្រូវបានគេដេញឱ្យបង្ខំសាក្សីឱ្យស្បថ ក្រោយមកទៀតគឺត្រូវឆ្លើយតបក្រោមសម្បថ ។ សាវ័កនិយាយអំពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់មនុស្សដែលបានដោះស្រាយដោយមធ្យោបាយនេះ [ហេព្រើរ. ៦:១៦] ។ ក្នុងបញ្ហាត្តិនេះ ម្នាក់ៗមានការយល់ស្របចំពោះអ្វីដែលគាត់ធ្វើ ។ ម្យ៉ាងទៀត គេអាចសង្កេតឃើញក្នុងចំណោមជនជាតិបុរាណថាការស្បថចូលកាន់តំណែងជាសាធារណៈ និងយ៉ាងឱឡារិកត្រូវបានប្រារព្ធឡើងដោយគោរពយ៉ាងខ្លាំង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សម្បថធម្មតាដែលត្រូវបានស្បថដោយមិនរើសអើង ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានសារៈសំខាន់តិចតួច ឬគ្មានសារៈសំខាន់ ដូចជាវាត្រូវបានគេគិតថា ភាពរុងរឿងរបស់ព្រះមិនបានចូលទៅក្នុងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែវាមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងពេកក្នុងការថ្កោលទោសការស្បថឯកជនដែលបានធ្វើឡើងដោយស្មោះស្ម័គ្រ ដោយមានចេតនាដ៏បរិសុទ្ធ ដោយគោរព និងក្នុងកាលៈទេសៈចាំបាច់ ដែលត្រូវបានគាំទ្រ ព្រោះវាទាំងដោយហេតុផល និងដោយឧទាហរណ៍ ។ ត្បិតប្រសិនបើវាមានច្បាប់ក្នុងរឿងធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់បុគ្គលឯកជនក្នុងការអំពាវនាវដល់ព្រះជាអ្នកកាត់ក្តីរវាងពួកគេ [សាំយូអែលទី១. ២៤:១២] មានហេតុផលច្រើនជាងនេះដើម្បីហៅគាត់ជាសាក្សី ។ ប្អូនប្រុសរបស់អ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកពីបទបំពានជំនឿ ។ ជាកាតព្វកិច្ច

នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អ្នកនឹងព្យាយាមជម្រះខ្លួនអ្នក ។ ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកត្រូវបានបង្អាក់ដោយចេតនាទុច្ចរិតដ៏រឹងរូសរបស់គាត់ នោះអ្នកអាចដោយមិនមានការអាក់អន់ចិត្ត អំពាវនាវឱ្យមានការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញភាពគ្មានកំហុសរបស់អ្នកក្នុងពេលកំណត់ ។ បើយើងថ្លឹងថ្លែងពាក្យ«វិនិច្ឆ័យនិងសាក្សី» វាជារឿងតិចជាងក្នុងការហៅព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សី ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនយល់ថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែប្រកាសការហៅនេះទៅព្រះដើម្បីធ្វើជាសាក្សីដោយខុសច្បាប់ ។ យើងមានឧទាហរណ៍ជាច្រើនអំពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើការស្បថរបស់អ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកជាមួយអប៊ីម៉ាឡេកត្រូវបានគេចោទថាជាសាធារណៈ [លោកុ. ២១:២៤; 26:31] ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប និងឡាបាន់ជាបុគ្គលឯកជនដែលបានបញ្ជាក់ពីសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេដោយពាក្យសម្បថទៅវិញទៅមក [លោកុ. ៣១:៥៣-៥៤] ។ បូអូសគឺជាមនុស្សឯកជនម្នាក់ដែលបានបញ្ជាក់ពីការរៀបការដែលបានសន្យារបស់គាត់ជាមួយនឹងនាងរស់ដូចគ្នា [នាងរស់ 3:13] ។ អូបាឌាជាមនុស្សឯកជន ជាមនុស្សសុចរិត និងកោតខ្លាចព្រះ ដែលបានស្បថនូវអ្វីដែលគាត់ចង់បញ្ចុះបញ្ចូលអេលីយ៉ាឲ្យជឿ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៨:១០] ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគ្មានច្បាប់ណាល្អជាងយើងទេ ដើម្បីគ្រប់គ្រងពាក្យសម្បថរបស់យើងដើម្បីកុំឲ្យមានការរកាំរកូស មិនរើសអើង មិនរើសអើង រៀចវេរ ឬតូចចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើតាមតម្រូវការទាំងដើម្បីបញ្ជាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬដើម្បីពង្រឹងបងប្អូនប្រុសម្នាក់បន្ថែមទៀត ។ នេះជាគោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ។

បញ្ញត្តិទីបួន

ចូរឲ្យនឹកចាំពីថ្ងៃឈប់សំរាក ដើម្បីញែកថ្ងៃនោះចេញជាបរិសុទ្ធ ៩ ក្នុងរវាង៦ ថ្ងៃ នោះត្រូវឲ្យឯងធ្វើអស់ទាំងការរបស់ឯងចុះ ១០ តែឯថ្ងៃទី៧ នោះគឺជាថ្ងៃ ឈប់សំរាកថ្វាយព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងវិញ នៅថ្ងៃនោះមិនត្រូវធ្វើអ្វីឲ្យសោះ ទោះខ្លួនឯង ឬកូនប្រុសកូនស្រីឯងក្តី ទោះបាវប្រុស ឬបាវស្រីឯងក្តី ទោះសត្វ របស់ឯង ឬអ្នកដទៃដែលនៅផ្ទះឯងក្តី (និក្ខមនំ ២0: ៨-90) ។

28. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺថា ដោយថាតាមទំនោរចិត្តនិងការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន យើងគួរសញ្ជឹងគិតអំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ ហើយថាយើងគួរអនុវត្តការ សម្រុះសម្រួលនោះតាមរបៀបដែលទ្រង់បានតាំងឡើង ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបទ បញ្ញត្តិនេះមានការពិចារណាជាក់លាក់មួយខុសពីបទបញ្ញត្តិផ្សេងទៀត វាទាមទារ ឲ្យមានការបង្ហាញលំដាប់ខុសគ្នាបន្តិច ។ បុព្វបុរសសម័យដើមបានហៅបទ បញ្ញត្តិនេះថាជាបុព្វហេតុមួយ ព្រោះវាផ្ទុកនូវការរក្សាខាងក្រៅនៃថ្ងៃដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមក ត្រូវបានលុបចោលជាមួយនឹងតួលេខផ្សេងទៀត ។ នេះគេនិយាយ ពិតមែន ប៉ុន្តែគេប៉ះពាល់តែពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែ ចូលទៅកាន់តែស៊ីជម្រៅនៅក្នុងការបង្ហាញរបស់យើង នៃបទបញ្ញត្តិនេះមាន ។ ទីមួយ នៅក្រោមការសម្រាកនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ គឺជាថ្ងៃដែលច្បាប់នៅស្ថានសួគ៌ចង់ តំណាងឱ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលសម្រាកខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីធ្វើការនៅក្នុងពួក គេ ។ ទីពីរ ទ្រង់ចង់មានន័យថា ត្រូវតែមានថ្ងៃមួយ ដើម្បីឱ្យពួកគេជួបជុំគ្នា ស្តាប់ព្រះ ដូច្នេះហើយ តាមរយៈការរំលឹកនេះ ដើម្បីបង្ហាត់បង្រៀនអំពីការ គោរពបូជា ។ ទី៣ ៖ ការតាំងចិត្តផ្តល់ពេលសម្រាកមួយថ្ងៃដល់អ្នកបម្រើ និង

អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកដទៃ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានសម្រាកពីការនឿយហត់ ។

29. បញ្ញត្តិថ្ងៃសប្ប័ទជាការសន្យា

យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងវគ្គជាច្រើនថា នេះជាស្រមោលនៃការសម្រាកខាងវិញ្ញាណបានកាន់កាប់កន្លែងសំខាន់នៅថ្ងៃសប្ប័ទ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឱ្យគោរពតាមស្នើរតែគ្មានបទបញ្ញត្តិណាផ្សេងទៀតធ្ងន់ធ្ងរដូចនឹងនេះ [ជនគណនា. ១៥:៣២-៣៦ និក្ខ. ៣១:៣១] ។ នៅ តាមរយៈពួកហោរា ដើម្បីបង្ហាញថាសាសនាទាំងអស់ត្រូវបានលុបចោល គាត់បានតួញតែ្ឋរថាថ្ងៃសប្ប័ទរបស់គាត់ត្រូវបានបំពុល រំលោភបំពាន មិនត្រូវបានរក្សាទុក មិនបរិសុទ្ធ—ដូចជាប្រសិនបើគាត់អាចត្រូវបានគោរព [អេសេគាល 20:12-13]; យេរេមា ១៧:២១]; អេសាយ ៥៦:២] ។ ទ្រង់ប្រោសប្រទាននូវការអនុគ្រោះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដល់ការប្រតិបត្តិរបស់ខ្លួន ។អាស្រ័យហេតុនេះផងដែរ អ្នកជឿបានគោរពយ៉ាងខ្លាំងចំពោះវិវរណៈនៃថ្ងៃសប្ប័ទ ក្នុងចំណោមអក្ខរាវិរុទ្ធផ្សេងទៀត ។ ដ្បិតនៅក្នុងស្បៃវែកនេហេមា ពួកលេវីបាននិយាយដូច្នេះនៅក្នុងការប្រជុំសាធារណៈថា ៖ ‹ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យបុព្វបុរសយើងស្គាល់ថ្ងៃសប្ប័ទដ៏បរិសុទ្ធរបស់អ្នក ហើយបានប្រទានបទបញ្ញត្តិ និងពិធី និងក្រឹត្យវិន័យដល់ពួកគេដោយដៃរបស់ម៉ូសេ › [នេហេមា 9:14] ។ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលវាប្រារព្ធឡើងក្នុងឯកវចនៈដែលគេគោរពក្នុងចំណោមសិក្ខាបទទាំងអស់នៃច្បាប់ ។ សិក្ខាបទទាំងអស់នេះបម្រើដើម្បីលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃអាថ៌កំបាំង ដែលលោកម៉ូសេ និងអេសេគាលមានកាលៈទេសៈដ៏ស្រស់បំព្រងបំផុត ដែលគាំទ្រដោយហេតុផល និងដោយឧទាហរណ៍ ។ ត្បិតប្រសិនបើវាមានច្បាប់ក្នុងរឿងធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្ងន់ធ្ងរសម្រាប់

បុគ្គលឯកជនក្នុងការអំពាវនាវដល់ព្រះជាអ្នកកាត់ក្តីរវាងពួកគេ [សាំយូអែលទី១. ២៤:១២] មានហេតុផលច្រើនជាងនេះដើម្បីហៅគាត់ជាសាក្សី ។ ប្អូនប្រុសរបស់អ្នកនឹងចោទប្រកាន់អ្នកពីបទបំពានជំនឿ ។ ជាកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់អ្នកនឹងព្យាយាមជម្រះខ្លួនអ្នក ។ ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាពេញចិត្ត ។ ប្រសិនបើកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់អ្នកត្រូវបានបង្អាក់ដោយចេតនាទុច្ចរិតដ៏រឹងរូសរបស់គាត់ នោះអ្នកអាចដោយមិនមានការអាក់អន់ចិត្ត អំពាវនាវឱ្យមានការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ដើម្បីបង្ហាញភាពគ្មានកំហុសរបស់អ្នកក្នុងពេលកំណត់ ។ បើយើងថ្លឹងថ្លែងពាក្យ«វិនិច្ឆ័យនិងសាក្សី» វាជារឿងតិចជាងក្នុងការហៅព្រះឲ្យធ្វើជាសាក្សី ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនយល់ថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែប្រកាសការហៅនេះទៅព្រះដើម្បីធ្វើជាសាក្សីដោយខុសច្បាប់ ។ យើងមានឧទាហរណ៍ជាច្រើនអំពីរឿងនេះ ។ ប្រសិនបើការស្បថរបស់អ័ប្រាហាំ និងអ៊ីសាកជាមួយអប៊ីម៉ាឡេកត្រូវបានគេចោទថាជាសាធារណៈ [លោកុ. ២១:២៤] ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប និងឡាបាន់ជាបុគ្គលឯកជនដែលបានបញ្ជាក់ពីសម្ព័ន្ធភាពរបស់ពួកគេដោយពាក្យសម្បថទៅវិញទៅមក [លោកុ. ៣១:៥៣-៥៤] ។ បូអូសគឺជាមនុស្សឯកជនម្នាក់ដែលបានបញ្ជាក់ពីការរៀបការដែលបានសន្យារបស់គាត់ជាមួយនឹងនាងរស់ដូចគ្នា [រស់ 3:13] ។ អូបាឌាជាមនុស្សឯកជន ជាមនុស្សសុចរិត និងកោតខ្លាចព្រះ ដែលបានស្បថនូវអ្វីដែលគាត់ចង់បញ្ចុះបញ្ចូលអេលីយ៉ាឲ្យជឿ [ពង្សាវតាក្សត្រទី១ ១៨:១០] ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគ្មានច្បាប់ណាល្អជាងយើងទេ ដើម្បីគ្រប់គ្រងពាក្យសម្បថរបស់យើងដើម្បីកុំឲ្យមានការរកាំរកូស មិនរើសអើង មិនរើសអើង រៀចរេរ ឬតូចចិត្តឡើយ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើតាមតម្រូវ

ការ—ទាំងដើម្បីបញ្ជាក់ពីសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬដើម្បីពង្រឹងបងប្អូនប្រុសម្នាក់បន្ថែមទៀត ។ នេះជាគោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនៃច្បាប់នេះ ។

30. ថ្ងៃទីប្រាំពីរ

សម្រាប់ជនជាតិយូដា ការប្រតិបត្តិមួយថ្ងៃក្នុងប្រាំពីរជាទម្លាប់តំណាងឱ្យការឈប់សម្រាកដ៏អស់កល្បនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់វាតាមគំរូរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចប្រតិបត្តិតាមវា (ដោយសេចក្តីអាណិតអាសូរកាន់តែខ្លាំង) ។ ការដឹងថាគាត់កំពុងព្យាយាមយកតម្រាប់តាមអ្នកបង្កើត វាមិនមានតម្លៃតិចតួចក្នុងការជំរុញចិត្តមនុស្សនោះទេ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់កំពុងស្វែងរកអត្ថន័យសម្ងាត់មួយចំនួននៅក្នុងលេខប្រាំពីរ នៅក្នុងបទគម្ពីរចំនួននៃភាពល្អឥតខ្ចោះ វាត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមានហេតុផលល្អដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពស្ថិតស្ថេរ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ម៉ូសេគាំទ្រឿងនេះ ។ គាត់បានបញ្ចប់ការពិពណ៌នារបស់គាត់អំពីការបន្តបន្ទាប់នៃថ្ងៃនិងយប់នៅថ្ងៃ ពេលដែលគាត់និយាយថា « ព្រះអម្ចាស់បានសម្រាកពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់ » [លោកុ. ២:៣] ។ គេក៏អាចបកស្រាយលេខតាមវិធីមួយផ្សេងទៀត ៖ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញយ៉ាងដូច្នេះថា ថ្ងៃសប្ប័ទនឹងមិនល្អឥតខ្ចោះឡើយ រហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយនឹងមកដល់ ។ ដ្បិតយើងនៅទីនេះចាប់ផ្តើមការសម្រាកដ៏មានពររបស់យើងនៅក្នុងទ្រង់ ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ យើងធ្វើឱ្យមានការរីកចម្រើនថ្មីៗនៅក្នុងវា ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែនៅមានការប្រយុទ្ធគ្នាជាបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងសាច់ឈាម វានឹងមិនត្រូវបានបញ្ចប់រហូតដល់ពាក្យរបស់អេសាយត្រូវបានសម្រេចអំពី«ព្រះច័ន្ទថ្មីបន្ទាប់ពីព្រះច័ន្ទថ្មី និងថ្ងៃសប្ប័ទបន្ទាប់ពីថ្ងៃសប្ប័ទ» [អេសាយ ៦៦:២៣] រហូតដល់នោះគឺជាព្រះនឹងជា «គ្រប់ទាំងអស់» [កូរិនថូសទី១. ១៥:២៨] ។ ដូច្នេះ វាហាក់បីដូចជា

ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈថ្ងៃទីប្រាំពីរបានគូសវាសសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់នូវភាពល្អ
ឥតខ្ចោះដែលនឹងមកដល់នៃថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ទ្រង់នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ដើម្បីធ្វើឱ្យ
ពួកគេប្រាថ្នាចង់បានភាពល្អឥតខ្ចោះនេះដោយការសម្របសម្រួលឥតឈប់ឈរ
នៅថ្ងៃសប្ប័ទពេញមួយជីវិត ។

31. នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ការសន្យានៃបញ្ញត្តិនៃថ្ងៃសប្ប័ទត្រូវបានបំពេញ

ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មិនចូលចិត្តការបកស្រាយលេខប្រាំពីរនេះថា ស្រពិច
ស្រពិលពេកទេ ខ្ញុំមិនជំទាស់នឹងការទទួលយករបស់គាត់ដោយសាមញ្ញជាងនេះទេ
ដូចនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងថ្ងៃជាក់លាក់មួយ ដែលប្រជារាស្ត្ររបស់គាត់
អាចស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំនៃច្បាប់ អនុវត្តសមាធិជាប្រចាំ ។ ការសម្រាក
ខាងវិញ្ញាណ ។ ហើយគាត់បានកំណត់ថ្ងៃទីប្រាំពីរដោយព្រោះគាត់បានទាយថាវា
នឹងគ្រប់គ្រាន់ ។ ឬថា តាមរយៈការផ្តល់នូវគំរូនៅក្នុងគំរូរបស់គាត់ គាត់អាច
ជាស់ស្មើនប្រជាជនបានប្រសើរជាង ។ ឬយ៉ាងហោចណាស់ចង្អុលប្រាប់ពួកគេ
ថា ថ្ងៃសប្ប័ទមិនមានគោលបំណងអ្វីក្រៅពីការធ្វើឱ្យពួកគេអនុលោមតាមគំរូ
របស់អ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេ ។ ការបកស្រាយណាមួយដែលយើងទទួលយកធ្វើឱ្យ
មានភាពខុសប្លែកគ្នាតិចតួច ប្រសិនបើយើងរក្សាបាននូវអាថ៌កំបាំងដែលត្រូវ
បានកំណត់ជាចម្បង ៖ ការដកខ្លួនចេញពីការងាររបស់យើងជារៀងរហូត ។
ហោរាបានរំឭកសាសន៍យូដាម្តងហើយម្តងទៀតឲ្យពិចារណាអំពីរឿងនេះ ដើម្បីកុំ
ឲ្យគេគិតថាខ្លួនបានបំពេញកាតព្វកិច្ចទាំងស្រុងដោយគ្រាន់តែឈប់ធ្វើការខាង
រាងកាយប៉ុណ្ណោះ ។ ក្រៅពីវគ្គបទគម្ពីរដែលបានលើកឡើងរួចហើយ អ្នកមាន
ដូចខាងក្រោមនៅក្នុងអេសាយ ៖ «ប្រសិនបើអ្នកត្រឡប់ជើងអ្នកពីថ្ងៃសប្ប័ទ
ដើម្បីកុំឲ្យធ្វើការពេញចិត្តក្នុងថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ ហើយហៅថ្ងៃសប្ប័ទជាថ្ងៃដ៏

រីករាយ និងជាថ្ងៃបរិសុទ្ធនៃព្រះអម្ចាស់ ។ សិរីល្អ; បើអ្នកសរសើរមិនបានតាមផ្លូវខ្លួនឯង ហើយមិនសប្បាយចិត្តនឹងការនិយាយរបស់ខ្លួនទេ ។ ពេលនោះ អ្នកនឹងរីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់» ។ (អេសាយ ៥៨:១៣-១៤) ។ ប៉ុន្តែគ្មានការសង្ស័យទេថា ដោយសារការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់នៃព្រះគ្រីស្ទ ផ្នែកនៃព្រះបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានលុបចោល ។ ដ្បិតទ្រង់ផ្ទាល់ គឺជាសេចក្តីពិត ដែលមានវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ គ្រប់រូបទាំងអស់ត្រូវរលាយបាត់ ។ គាត់គឺជារូបកាយដែលស្រមោលត្រូវបានបន្សល់ទុកនៅខាងក្រោយ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគឺជាការសម្រេចពិតនៃថ្ងៃសប្ប័ទ ។ «យើងត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយទ្រង់ដោយការជ្រមុជទឹក យើងត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងការចូលរួមនៅក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យយើងបានរួមចំណែកក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះ យើងអាចដើរក្នុងជីវិតថ្មី» ។ [រ៉ូម ៦:៤-៥] ។ ដោយហេតុនេះ សាវ័កនៅកន្លែងផ្សេងសរសេរថា ថ្ងៃសប្ប័ទ [កូឡុស. ២:១៦] គឺជា « ស្រមោលនៃអ្វីដែលនឹងមកដល់ ប៉ុន្តែរូបកាយជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ» [កូឡុស. 2:17] នោះគឺជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីពិត ដែលប៉ុលបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងវគ្គនោះ ។ នេះមិនត្រូវបានបង្ខាំងទុកក្នុងរយៈពេលតែមួយថ្ងៃនោះទេ ប៉ុន្តែបន្តពេញមួយដំណើរជីវិតរបស់យើង រហូតដល់ស្លាប់ទាំងស្រុងចំពោះខ្លួនយើង ។ យើងពោរពេញដោយជីវិតរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែជៀសវាងទាំងស្រុងនូវពិធីបុណ្យអបិយជំនឿ ។

32. តើបញ្ញត្តិទីបួនហួសពីបទបញ្ជាខាងក្រៅដល់កម្រិតណា?

ហេតុផលពីរយ៉ាងចុងក្រោយសម្រាប់ថ្ងៃសប្ប័ទ មិនគួរត្រូវបានកាត់ចោលទៅស្រមោលបុរាណនោះទេ ប៉ុន្តែអាចអនុវត្តបានស្មើគ្នាចំពោះគ្រប់សម័យកាល ។ ទោះបីជាថ្ងៃសប្ប័ទត្រូវបានលុបចោលក៏ដោយ ក៏នៅតែមានឱកាសសម្រាប់ពួក

យើង ៖ (1) ដើម្បីជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃដែលបានបញ្ជាក់សម្រាប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូល ការបំបែកនំបុ័ងអាថ៌កំបាំង និងសម្រាប់ការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ [កិច្ចការ ២:៤២] (២) ផ្តល់ការបន្តពីការងារដល់អ្នកបម្រើ និងកម្មករ។ គ្មានអ្វីសង្ស័យទេថា ក្នុងការចូលរួមថ្ងៃសប្ប័ទ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យខ្វល់ខ្វាយចំពោះអ្នកទាំងពីរ។ មានភ័ស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទីមួយ ប្រសិនបើមានតែនៅក្នុងការប្រើប្រាស់របស់ជនជាតិយូដា។ ម៉ូសេនៅក្នុងចោទិយកថាបានចង្អុលបង្ហាញពីមូលហេតុទីពីរ ដោយពាក្យទាំងនេះថា ៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នកបម្រើរបស់អ្នក និងអ្នកបម្រើរបស់អ្នកបានសម្រាកដូចអ្នក ចូរចាំថា អ្នកក៏ជាអ្នកបម្រើដែរ...។ នៅប្រទេសអេហ្ស៊ីប" [ជំពូក ៥:១៤-១៥]។ ផងដែរនៅក្នុងនិក្ខមនំ: "ដើម្បីឱ្យគោនិងលារបស់អ្នកបានសម្រាក; និងកូនប្រុសអ្នកបំរើរបស់អ្នក ... អាចនឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យស្រស់ស្រាយឡើងវិញ» [ជំពូក ២៣:១២]។ តើនរណាអាចបដិសេធថារឿងទាំងពីរនេះអនុវត្តច្រើនចំពោះយើងដូចជាសាសន៍យូដា? ការប្រជុំនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានណែនាំមកលើយើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ; ហើយពីបទពិសោធន៍ប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីរបៀបដែលយើងត្រូវការពួកគេ។ ប៉ុន្តែតើការប្រជុំបែបនេះអាចធ្វើឡើងដោយរបៀបណាលុះត្រាតែពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយមានថ្ងៃកំណត់? យោងទៅតាមការថ្លែងរបស់សាវ័ក « គ្រប់ការទាំងអស់គួរតែត្រូវបានធ្វើដោយសមរម្យនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ » ក្នុងចំណោមយើង [កូរិនថូសទី១ ១៤:៤០]។ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការរក្សាភាពសមរម្យ និងសណ្តាប់ធ្នាប់ បើមិនដូច្នេះទេ ជាងការរៀបចំ និងបទប្បញ្ញត្តិនេះ ដែលការភាន់ច្រលំ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញបានគំរាមកំហែងដល់ព្រះវិហារប្រសិនបើវាត្រូវបានរំលាយ។ ប៉ុន្តែ បើយើងត្រូវទទួលនូវភាពចាំបាច់ដូចគ្នានឹង

ការសម្រាលទុក្ខដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតថ្ងៃសប្ប័ទសម្រាប់ជនជាតិយូដា នោះ កុំឲ្យអ្នកណាចោទប្រកាន់ថា នេះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងយើងឡើយ។ សម្រាប់ព្រះ បិតាដែលមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើង ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹង ឃើញតម្រូវការរបស់យើងមិនតិចជាងជនជាតិយូដាឡើយ។ អ្នកសួរថា ហេតុអ្វី បានជាយើងមិនជួបជុំគ្នារាល់ថ្ងៃ ដើម្បីលុបភាពខុសគ្នានៃថ្ងៃ? បើមានតែនេះ បានឲ្យយើង! ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណពិតជាស័ក្តិសមក្នុងការមានពេលវេលាខ្លះ សម្រាប់វាជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្សជាច្រើន បានធ្វើឱ្យការប្រជុំប្រចាំថ្ងៃមិនអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន ហើយការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការទាមទារបន្ថែមទៀតពីពួកគេទេ ហេតុអ្វីបានជា យើងមិនគួរធ្វើតាមបញ្ជាដែលយើងឃើញដែលដាក់មកលើយើងដោយព្រះទ័យ របស់ព្រះ?

33. ហេតុអ្វីបានជាយើងឈប់សំរាក់ថ្ងៃអាទិត្យ?

ខ្ញុំត្រូវបង្ខំចិត្តឲ្យរស់នៅលើរឿងនេះឲ្យយូរជាងនេះ ពីព្រោះពេលនេះវិញ្ញាណដែល មិនសូវប់មួយចំនួនកំពុងញុះញង់ឲ្យមានភាពចលាចលក្នុងថ្ងៃព្រះអម្ចាស់។ ពួក គេបានតួញតែរថា ប្រជាជនគ្រិស្តបរិស័ទត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ក្នុងសាសនាយូដា ដោយសារពួកគេរក្សាថ្ងៃខ្លះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្លើយតបថា យើងឆ្លងផុតសាសនាយូដា ក្នុងការសង្កេតសម័យនេះ ព្រោះយើងខុសគ្នាឆ្ងាយពីសាសន៍យូដាក្នុងន័យនេះ។ ព្រោះយើងមិនមែនប្រារព្ធវាជាពិធីមួយដែលមានភាពច្បាស់លាស់បំផុតនោះទេ ដោយសន្មតថាមានអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវរកឃើញ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងកំពុងប្រើវាជាមធ្យោបាយដោះស្រាយដែលត្រូវការដើម្បីរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ ក្នុងក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលបង្រៀនថា គ្មានអ្នកណាម្នាក់គួរកាត់ទោសពួកគ្រីស្ទា

នជុំវិញការគោរពនៅថ្ងៃនេះឡើយ ត្បិតវាគ្រាន់តែជា «ស្រមោលនៃអ្វីដែលនឹងមកដល់» [កូឡុស. ២:១៧]។ ដោយមូលហេតុនេះ គាត់ខ្លាចថាគាត់«ធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍»ក្នុងចំណោមពួកកាឡាទី ដោយសារពួកគេនៅតែ«សង្កេតមើលថ្ងៃ» [កូឡុស. ៤:១០-១១]។ ហើយគាត់បានប្រកាសដល់ពួករ៉ូមថា វាជាអបិយជំនឿសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីបែងចែកថ្ងៃមួយពីថ្ងៃមួយទៀត [រ៉ូម. ១៤:៥]។ តើអ្នកណាក្រៅពីមនុស្សឆ្កួតមិនអាចមើលថាការប្រតិបត្តិរបស់សាវ័កមានន័យយ៉ាងណា? សម្រាប់ [អ្នកដែលគាត់កំពុងថ្លែង] មិនបានចាត់ទុកថាជាគោលបំណងដើម្បីជានយោបាយនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ខាងសាសនា; ប៉ុន្តែ ដោយការរក្សាថ្ងៃសប្ប័ទជាការបង្ហាញមុខខាងវិញ្ញាណ ពួកគេបានបិទបាំងចំពោះការពង្រីកសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពន្លឺនៃដំណឹងល្អ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានលះបង់ពីកិច្ចការដោយដៃ មិនមែនដោយសារតែទាំងនេះជាការបង្វែរចេញពីការសិក្សា និងសមាធិដ៏ពិសិដ្ឋនោះទេ ប៉ុន្តែដោយភាពវៃឆ្លាតជាក់លាក់មួយ ពួកគេបានស្រមៃថាដោយការប្រារព្ធថ្ងៃដែលពួកគេត្រូវបានគេគោរពនូវអាថ៌កំបាំងដែលបានសរសើរ។ សាវ័កគិតថា ខ្ញុំនិយាយថា ប្រឆាំងនឹងការបែងចែកថ្ងៃដែលមិនសមហេតុសមផលនេះ មិនមែនប្រឆាំងនឹងការជ្រើសរើសស្របច្បាប់ដែលបម្រើដល់សន្តិភាពនៃការប្រកបជាគ្រិស្តសាសនិកទេ។ ពិតប្រាកដណាស់ នៅក្នុងព្រះវិហារដែលបង្កើតឡើងដោយគាត់ ថ្ងៃឈប់សម្រាកត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់គោលបំណងនេះ។ ដ្បិតទ្រង់បានកំណត់ថ្ងៃនោះដល់ពួកកូរិនថូសសម្រាប់ការប្រមូលវិភាគទានដើម្បីជួយបងប្អូនក្រុងយេរូសាឡិម [កូរិនថូសទី១ ១៦:២]។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ខ្លាចអបិយជំនឿ នោះមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើនជាងនៅថ្ងៃបរិសុទ្ធរបស់សាសន៍យូដា ជាជាងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលពួកគ្រីស្ទា

ននៅឥឡូវនេះ ។ ដោយសារវាជារឿងសមហេតុផលក្នុងការផ្តួលរំលំអបិយជំនឿ ថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋសម្រាប់ជនជាតិយូដាត្រូវបានទុកមួយឡែក ព្រោះវាចាំបាច់ដើម្បីរក្សាភាពលំអៀង សណ្តាប់ធ្នាប់ និងសន្តិភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ មួយទៀតត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់គោលបំណងនោះ ។

34. ការប្រតិបត្តិខាងវិញ្ញាណនៃថ្ងៃដ៏ពិសិដ្ឋ

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សបុរាណមិនបានជំនួសថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ដូចដែលយើងហៅវា) សម្រាប់ថ្ងៃសប្ប័ទដោយគ្មានការរើសអើងដោយប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ ។ គោលបំណង និងការសម្រេចនៃការសម្រាកដ៏ពិតនោះ ដែលតំណាងដោយថ្ងៃសប្ប័ទពីបុរាណ គឺស្ថិតនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅថ្ងៃដែលស្រមោលបញ្ចប់ គ្រិស្តបរិស័ទត្រូវបានដាស់តឿនកុំឱ្យប្រកាន់ខ្ជាប់នូវពិធីស្រមោល ។ ខ្ញុំក៏មិនប្រកាន់ភ្ជាប់នឹងលេខ « ប្រាំពីរ» ដើម្បីចងក្រុមជំនុំឲ្យចុះចូលនឹងវាដែរ ។ ហើយខ្ញុំនឹងមិនថ្កោលទោសក្រុមជំនុំដែលមានថ្ងៃដ៏ឧឡារិកផ្សេងទៀតសម្រាប់ការប្រជុំរបស់ពួកគេទេ ប្រសិនបើមិនមានអបិយជំនឿ ។ នេះនឹងកើតឡើងប្រសិនបើពួកគេគិតតែពីការរក្សាវិន័យនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ ។ សរុបមក: ដូចដែលការពិតត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យជនជាតិយូដានៅក្រោមរូបភាពមួយដូច្នេះវាត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើងដោយគ្មានស្រមោល ។ ទីមួយ យើងត្រូវតែសម្រុះសម្រួលពេញមួយជីវិត នៅថ្ងៃសប្ប័ទដ៏អស់កល្បជានិរន្តរ៍ ពីកិច្ចការទាំងអស់របស់យើង ដើម្បីព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើការនៅក្នុងយើង តាមរយៈវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ទីពីរ យើងម្នាក់ៗជាលក្ខណៈឯកជន នៅពេលណាដែលគាត់មានពេលទំនេរ គឺត្រូវអនុវត្តខ្លួនឯងដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងសមាធិដ៏ឧស្សាហ៍ព្យាយាមលើកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងទៀត

យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែគោរពតាមលំដាប់ច្បាប់ដែលកំណត់ដោយព្រះវិហារ សម្រាប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូល ការគ្រប់គ្រងសាក្រាម៉ង់ និងការអធិស្ឋានជាសាធារណៈ។ ទី៣ យើងមិនគួរសង្កត់សង្កិនអ្នកដែលដាក់ខ្លួនយើងដោយអមនុស្សធម៌ឡើយ។ ដូច្នេះហើយបានបាត់ចោលនូវការមិនពិតរបស់ព្យាការីក្លែងក្លាយ ដែលក្នុងអតីតកាលជាច្រើនសតវត្សមុនបានឆ្លងមេរោគដល់ប្រជាជនដោយមតិរបស់សាសន៍យូដា ពួកគេបានអះអាងថាគ្មានអ្វីក្រៅពីពិធីនៃបទបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានគេដកជានិរាករណ៍ទេ (តាមឃ្លារបស់ពួកគេគឺ «ការតែងតាំង» នៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ) ប៉ុន្តែ ផ្នែកខាងសីលធម៌នៅតែមាន - ពោលគឺការជួសជុលមួយថ្ងៃក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរ។ ប៉ុន្តែនេះគ្រាន់តែជាការផ្លាស់ប្តូរថ្ងៃជាការតិះដៀលដល់ជនជាតិយូដាខណៈពេលដែលចងចាំនូវភាពបរិសុទ្ធដូចគ្នានៃថ្ងៃនោះ។ ដ្បិតយើងនៅតែក្សាអត្ថន័យដដែលនៅក្នុងអាថ៌កំបាំងនៃគ្រាដែលមានក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា។ ហើយយើងពិតជាឃើញពីរបៀបដែលពួកគេចំណេញដោយការបង្រៀនបែបនេះ។ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងរដ្ឋធម្មនុញ្ញរបស់ពួកគេបានលើសសាសន៍យូដាបីដងក្នុងអបិយជំនឿខាងសាច់ឈាម និង Sabbatarian។ ដូច្នេះការតិះដៀលដែលយើងបានអាននៅក្នុងគម្ពីរអេសាយបានអនុវត្តចំពោះពួកគេសព្វថ្ងៃនេះ ដូចគ្នានឹងពួកគេបានធ្វើចំពោះអ្នកដែលហោរាបានស្តីបន្ទោសក្នុងសម័យរបស់គាត់ [ជំពូក ១:១៣-១៥; ៥៨:១៣]។ ប៉ុន្តែជាពិសេស យើងគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលលទ្ធិទូទៅនេះ៖ ដើម្បីការពារសាសនាពីការវិនាស ឬធ្លាក់ចុះក្នុងចំណោមពួកយើង យើងគួរឧស្សាហ៍ប្រជុំការប្រជុំដ៏ពិសិដ្ឋឱ្យបានញឹកញាប់ ហើយធ្វើឱ្យយើងទទួលបានជំនួយខាងក្រៅដែលអាចលើកកម្ពស់ការថ្វាយបង្គំព្រះ។

ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ ។ (និក្ខមនំ ២០:១២) ។

35. វិសាលភាពដ៏ឈ្លាសវៃនៃបញ្ញត្តិនេះ

គោលបំណងគឺ៖ ចាប់តាំងពីការថែរក្សារបស់ទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ កម្រិតនៃបុព្វសិទ្ធិដែលបានបង្កើតឡើងដោយទ្រង់គួរតែមិនអាចរំលោភបាន សម្រាប់យើង ។ នេះហើយជាផលបូកគឺថា យើងគួរស្វែងរកអ្នកដែលព្រះបានដាក់មកលើយើង ហើយគួរប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដោយកិត្តិយស គោរពប្រតិបត្តិ និងការដឹងគុណ ។ កើតចេញពីចំណុចនេះហើយដែលយើងត្រូវហាមឃាត់មិនឱ្យបង្ខូចកិត្តិយសគេ ទោះបីដោយការមើលងាយ ដោយចិត្តរឹងរូស ឬដោយការមិនដឹងគុណ ។ ដូច្នេះ ពេលសាវ័កនិយាយថា៖ «ត្រូវចាត់ទុកអ្នកចាស់ទុំដែលគ្រប់គ្រងល្អត្រូវចាត់ទុកថាសក្តិសមនឹងទទួលបានកិត្តិយសទ្វេដង» [១ធីម៉ូថេ ៥:១៧] គាត់មិនគ្រាន់តែសំដៅទៅលើការគោរពចំពោះពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះប្រាក់បំណាច់ដែលកិច្ចបម្រើផ្សាយផ្តល់ឲ្យពួកគេ ។ ឥឡូវសិក្ខាបទនៃការចុះចូលនេះមានទំនាស់យ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងភាពថោកទាបនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស ដែលហើមដោយការចង់បានតំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ទទួលរងនូវការចុះចូលដោយកំហឹង ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គបានលើកជាឧទាហរណ៍ថា ឧត្តមភាពដែលមានលក្ខណៈគួរជាទីពេញចិត្តបំផុត និងអវិចារណញ្ញាណបំផុត ព្រោះព្រះអង្គអាចបន្ទន់ចិត្ត និងបង្រួបបង្រួមចិត្តរបស់យើងឱ្យកាន់ទម្លាប់ចុះចូលបាន ។ ដោយការចុះចូលនោះដែលងាយនឹងអត់ឱនបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ប្រោស

យើងជាបណ្តើរៗទៅនឹងការចុះចូលដោយច្បាប់ ព្រោះហេតុផលទាំងអស់គឺដូចគ្នា ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់ចែករំលែកឈ្មោះរបស់គាត់ជាមួយអ្នកដែលគាត់បានផ្តល់កិត្តិយសជាមុន រហូតទាល់តែវាចាំបាច់ដើម្បីរក្សានេះ ។ ចំណងជើង "ព្រះវរបិតា" ព្រះ និង "ព្រះអម្ចាស់" ដូច្នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់តែឯង ដូច្នេះដរាបណាយើងឮនរណាម្នាក់ក្នុងចំនោមទាំងនេះ ចិត្តរបស់យើងមិនអាចបរាជ័យក្នុងការដឹងអំពីភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បុគ្គលទាំងនោះដែលលោកចែកឋានន្តរស័ក្តិនេះ ទ្រង់បំភ្លឺដោយពន្លឺនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យគេសម្គាល់ម្នាក់ៗ តាមសញ្ញាបត្ររបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះ ក្នុងលោកដែលជាបិតារបស់យើង យើងគួរទទួលស្គាល់អ្វីមួយដ៏ទេវភាព ព្រោះលោកមិនបានទទួលឋានៈដ៏ទេវភាពដោយគ្មានមូលហេតុ ។ អ្នកណាដែលជា«សម្តេច»ឬ«ព្រះអម្ចាស់»មានចំណែកខ្លះក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះ ។

36. តម្រូវការ

ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនគួរសង្ស័យថា ព្រះអម្ចាស់នៅទីនេះបានបង្កើតច្បាប់សកលទេ ។ នោះគឺការដឹងថាមាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដាក់មកលើយើងដោយការតែងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់យើងគួរតែបង្ហាញសេចក្តីគោរព ការគោរពប្រតិបត្តិ និងការដឹងគុណដល់ព្រះ ហើយគួរតែបំពេញកាតព្វកិច្ចផ្សេងទៀតសម្រាប់តាមដែលយើងអាចធ្វើទៅបាន ។ វាមិនមានអ្វីប្លែកទេថាតើថ្នាក់លើរបស់យើងសក្តិសម ឬមិនសក្តិសមសម្រាប់កិត្តិយសនេះ ត្បិតអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេបានទទួលបានតំណែងរបស់ពួកគេតាមរយៈការផ្តល់របស់ព្រះ ភស្តុតាងដែលថាអ្នកបង្កើតច្បាប់នឹងធ្វើឱ្យយើងគោរពពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទ្រង់បានដាស់តឿនយើងឱ្យគោរពដល់មាតាបិតារបស់យើង ដែលបាននាំយើងមកក្នុង

ជីវិតនេះ ។ ធម្មជាតិខ្លួនឯងគួរតែនៅក្នុងវិធីមួយដើម្បីបង្រៀនយើងនេះ ។ អ្នក ដែលបំពាន ឬរឹងរូសបំពានលើអំណាចឪពុកម្តាយ គឺជាបិសាចមិនមែនមនុស្ស ទេ! ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយទាំងអស់ត្រូវ សម្លាប់ចោល ។ ព្រោះគេមិនទទួលស្គាល់អ្នកដែលខំប្រឹងប្រែងនាំគេចូលទៅក្នុង ពន្លឺនៃថ្ងៃ នោះពួកគេមិនសមនឹងផលប្រយោជន៍របស់វាឡើយ ។ អ្វីដែលយើង បានកត់សម្គាល់គឺជាការពិតយ៉ាងច្បាស់ពីការបន្ថែមផ្សេងៗទៅលើច្បាប់ដែលថា មានបីផ្នែកនៃកិត្តិយសដែលបាននិយាយនៅទីនេះ៖ ការគោរព ការស្តាប់បង្គាប់ និងការដឹងគុណ ។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ពីការគោរពទីមួយនៅពេលដែលទ្រង់ បង្គាប់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួនត្រូវគេសម្លាប់ [និក្ខ. ២១:១៧; លេវី ២០:៩; សុភាសិត. 20:20]: នៅទីនោះគាត់បានដាក់ទណ្ឌកម្ម ការមើលងាយនិងការរំលោភបំពាន ។ ទ្រង់បញ្ជាក់ពីការស្តាប់បង្គាប់ទីពីរពេល ទ្រង់សម្រេចទោសប្រហារជីវិតចំពោះកុមារដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ និងបះបោរ [ចោទិយកថា ២១:១៨-២១]។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលនៅក្នុង ម៉ាថាយ ជំពូកទី ១៥ សំដៅទៅលើការគោរពបែបទីបី ការដឹងគុណ៖ វាជាបញ្ញត្តិរបស់ ព្រះដែលឲ្យយើងធ្វើល្អចំពោះឪពុកម្តាយរបស់យើង ហើយនៅពេលណាដែលប៉ុល លើកឡើងពីបញ្ញត្តិនេះ គាត់បកស្រាយថាទាមទារការគោរពប្រតិបត្តិ [អេភេសូ. ៦:១-៣; កូឡុស ៣:២០]។

37. ការសន្យា

ការសន្យាត្រូវបានបន្ថែមដោយវិធីនៃការណែនាំ ។ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញយើងឲ្យ កាន់តែច្បាស់ពីរបៀបដែលការគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺជាការចុះចូលដែល មាននៅទីនេះបានដាក់មកលើយើង ។ ប៉ុលចាក់យើងចេញពីការព្រងើយកន្តើយ

នឹងម្ដុលនេះ ពេលគាត់និយាយថា ៖ «នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយដែលមានសេចក្ដីសន្យា» [អេភេសូ. ៦:២]។ សម្រាប់ការសន្យាដែលបានផ្ដល់ឲ្យរួចហើយក្នុងតារាងទីមួយមិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះបញ្ញត្តិជាក់លាក់មួយទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានពង្រីកដល់ច្បាប់ទាំងមូល ។ ឥឡូវនេះ យើងគួរយល់អំពីរឿងនេះដូចតទៅ ៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលជាពិសេសទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៃស្រុកដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងពួកគេទុកជាមរតក ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការកាន់កាប់ទឹកដីគឺជាការធានានៃអំណោយទានរបស់ព្រះ នោះយើងមិនគួរឆ្ងល់ថាតើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងបញ្ជាក់ការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយរយៈពេលសន្យានៃជីវិត ដែលពួកគេអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីទ្រង់យ៉ាងយូរដែរឬទេ ។ ដូច្នេះ អត្ថន័យគឺ ៖ «គោរពឪពុកម្ដាយរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរីករាយក្នុងជីវិតដ៏យូរអង្វែងនៃការកាន់កាប់ទឹកដីនេះដើម្បីជាសក្ខីភាពនៃការពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំ» ។ យើងរួមបញ្ចូលជីវិតបច្ចុប្បន្នយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ក្នុងចំណោមព្រះពរ របស់ព្រះ ។ ដូច្នេះហើយ ការសន្យានេះក៏សំដៅលើយើងដូចគ្នាដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ ជីវិតបច្ចុប្បន្នគឺពិតជាភស្តុតាងនៃសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះចំពោះយើង ។ ដ្បិតវាមិនបានសន្យានឹងយើង ឬក៏មិនបានសន្យានឹងសាសន៍យូដា ហាក់ដូចជាមានពរជ័យនៅក្នុងខ្លួនវាដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែអ្នកគោរព ជានិមិត្តរូបនៃសេចក្ដីសប្បុរសរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើកូនប្រុសដែលស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្ដាយត្រូវឆក់យកពីជីវិតមុននឹងឈានដល់ការពេញវ័យ កើតឡើងញឹកញាប់ នោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់អត់ធ្មេសប្រហែសក្នុងការបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់ មិនពិចជាងប្រសិនបើទ្រង់បានផ្ដល់ដីមួយរយហិចតាដល់មនុស្សម្នាក់ដែលទ្រង់ បានសន្យាតែមួយ ។ ចំណុចទាំងមូលគឺនៅទីនេះ ៖ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងថាយើងត្រូវបាន

សន្យាថានឹងមានជីវិតដ៏វែងឆ្ងាយដូចដែលវាគឺជាពរជ័យរបស់ព្រះ ។ ហើយថាវាជាពរជ័យតែក្នុងពេលដែលវាជាភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ផ្តែងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់យ៉ាងបរិបូរណ៌ និងច្រើនលើសលប់តាមរយៈការស្លាប់ ហើយបញ្ជាក់វាតាមការពិត ។

38. ការគំរាមកំហែង

ម្យ៉ាងវិញទៀត ខណៈពេលដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងប្រទានពរដល់ជីវិតបច្ចុប្បន្នដល់កុមារទាំងនោះដែលគោរពមាតាបិតារបស់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះទ្រង់បញ្ជាក់ថា បណ្តាសាដែលជៀសមិនរួចបានគំរាមកំហែងដល់កុមារដែលរឹងរូសនិងមិនស្តាប់បង្គាប់ទាំងអស់ ។ ដើម្បីធានាថាបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានអនុវត្ត នោះតាមរយៈច្បាប់របស់ទ្រង់បានប្រកាសថាពួកគេត្រូវទទួលទោសប្រហារជីវិត ហើយបានបញ្ជាឱ្យពួកគេទទួលទោស ។ ប្រសិនបើពួកគេគេចចេញពីការកាត់ទោសនោះ ព្រះអង្គផ្ទាល់នឹងដាក់ទោសពួកគេតាមមធ្យោបាយណាមួយ ឬផ្សេងទៀត ។ យើងឃើញមនុស្សប្រភេទនេះស្លាប់ប៉ុន្មាននាក់ ទាំងក្នុងសមរភូមិ ឬក្នុងជម្លោះ ។ ផ្សេងទៀតត្រូវបានគេបោះចោលតាមរបៀបដែលមិនសូវសាមញ្ញ ។ ស្ទើរតែទាំងអស់ផ្តល់ភស្តុតាងដែលថាការគំរាមកំហែងនេះមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ។ មនុស្សខ្លះអាចរួចផុតពីទោសរហូតដល់អាយុចាស់ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងជីវិតនេះ ពួកគេត្រូវបានលះបង់នូវពរជ័យរបស់ព្រះ ហើយអាចត្រឹមតែស្រក់ទឹកភ្នែកដោយវេទនា ដោយត្រូវបានទុកសម្រាប់ការដាក់ទណ្ឌកម្មកាន់តែធំដែលនឹងមកដល់ ។ យ៉ាងណាមិញ ពួកគេមកពីការចែករំលែកនូវពរជ័យដែលបានសន្យាចំពោះកូនដែលគោរពព្រះ! ប៉ុន្តែយើងក៏បានទិញសំបុត្រដែរដើម្បីកត់សម្គាល់ថា យើងត្រូវបានគេស្នើឲ្យស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តា

យើងតែ«ក្នុងព្រះអម្ចាស់»ប៉ុណ្ណោះ [អេភេសូ ៦:១]។ នេះគឺជាក់ស្តែងតាមគោលការណ៍ដែលបានដាក់រួចហើយ។ ដ្បិតគេអង្គុយនៅកន្លែងដែលគេបានលើកឡើងដោយព្រះអម្ចាស់ ដែលជាចំណែកមួយនៃកិត្តិយសរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះការចុះចូលចំពោះពួកគេគួរតែជាជំហានឆ្ពោះទៅរកការគោរពដល់បិតាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នោះ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេជំរុញយើងឱ្យបំពានច្បាប់ នោះយើងមានសិទ្ធិល្អឥតខ្ចោះដើម្បីចាត់ទុកពួកគេមិនមែនជាឪពុកម្តាយទេ ប៉ុន្តែជាជនចម្លែកដែលព្យាយាមនាំយើងឱ្យឆ្ងាយពីការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះវរបិតាដ៏ពិតរបស់យើង។ ដូច្នេះ តើយើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះ ព្រះ និងថ្នាក់លើគ្រប់យ៉ាងឬ? មិនសក្តិសមនិងមិនសមហេតុផលសម្រាប់ភាពល្បីល្បាញរបស់ពួកគេ ដូច្នេះដើម្បីដណ្តើមយកភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះចុះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ភាពល្បីល្បាញរបស់ពួកគេអាស្រ័យទៅលើភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ហើយគួរតែនាំយើងទៅរកវា។

បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយ

កុំអោយសម្លាប់មនុស្សអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៣)

39. **បញ្ញត្តិ**

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ព្រះអម្ចាស់បានចងមនុស្សជាមួយគ្នាដោយការរួបរួមមួយ។ ដូច្នេះហើយ មនុស្សម្នាក់ៗគួរតែខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាមួយនឹងសុវត្ថិភាពទាំងអស់គ្នា។ សរុបមក គឺហាមប្រាមយើង រាល់អំពើហឹង្សា របួស និងអ្វីដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់រាងកាយអ្នកជិតខាងរបស់យើង។ យើងត្រូវបានបង្គាប់តាមបញ្ញត្តិនោះ បើយើងរកឃើញអ្វីដែលមានប្រយោជន៍ដល់យើងក្នុងការសង្គ្រោះជីវិតអ្នកជិតខាងយើងដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីប្រើវា បើមានរបស់ណាដែល

នាំអោយគេមានសន្តិភាព ត្រូវមើលអោយច្បាស់ ។ ប្រសិនបើមានអ្វីបង្កគ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីបិទប្រសិនបើពួកគេស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់ណាមួយឱ្យខ្ជិដៃជំនួយ ។ ប្រសិនបើអ្នកចាំថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះក្នុងនាមជាអ្នកអោយបញ្ញាត្តិ ចូរសញ្ជឹងគិតនៅពេលដំណាលគ្នាថា ទ្រង់នឹងដឹកនាំព្រលឹងអ្នក ។ ត្បិតជាការគួរឲ្យអស់សំណើចណាស់ដែលអ្នកណាមើលចិត្តគំនិត ហើយអាស្រ័យលើខ្លួន ជាពិសេសនោះ គួរតែបង្ហាត់រូបកាយដោយសេចក្តីសុចរិតពិត ។ ដូច្នេះ ច្បាប់នេះក៏ហាមមិនឲ្យមានការធ្វើឃាតបេះដូងផង និងដាក់បញ្ចូលនូវចេតនាខាងក្នុងដើម្បីសង្គ្រោះជីវិតបងប្អូន ។ ដៃពិតជាផ្តល់កំណើតដល់ឃាតកម្ម ប៉ុន្តែចិត្តនៅពេលដែលឆ្លងដោយកំហឹង និងសេចក្តីស្អប់ បង្កកំណើត ។ មើលថាតើអ្នកអាចខឹងនឹងបងប្រុសរបស់អ្នកដោយមិនដុតដោយចង់ធ្វើឱ្យគាត់ឈឺចាប់ ។ បើអ្នកមិនអាចខឹងគាត់ទេ នោះអ្នកក៏មិនអាចស្អប់គាត់បានដែរ ព្រោះការស្អប់គ្មានអ្វីក្រៅពីការខឹង ។ ទោះបីជាអ្នកបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ហើយព្យាយាមរត់គេចខ្លួនដោយការផ្លាស់ប្តូរឥតប្រយោជន៍ ទីណាមានកំហឹង ឬការស្អប់ វាមានចេតនាធ្វើបាប ។ ប្រសិនបើអ្នកបន្តព្យាយាមគេចពីបញ្ហា នោះវិញ្ញាណបានប្រកាសរួចហើយថា « អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនក្នុងចិត្ត នោះជាឃាតក» [យ៉ូហានទី១ ៣:១៥] ព្រះអម្ចាស់គ្រិស្តបានប្រកាសថា « អ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូនរបស់ខ្លួន អ្នកនោះត្រូវទទួលទោស ។ អ្នកណាថា "រ៉ាកា" ទទួលខុសត្រូវចំពោះក្រុមប្រឹក្សា" អ្នកណាថាអ្នកល្ងង់! ត្រូវទទួលខុសត្រូវនឹងភ្លើងនរក» [ម៉ាថាយ ៥:២២] ។

40. **មូលហេតុនៃបញ្ញត្តិ**

បទគម្ពីរកត់សម្គាល់ថា បញ្ញត្តិនេះអាស្រ័យលើមូលដ្ឋានពីរយ៉ាង ៖ មនុស្សគឺជារូបអង្គរបស់ព្រះ និងជាសាច់ឈាមរបស់យើងដែរ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើង

មិនមានបំណងចង់បំពានលើរូបអង្គរបស់ព្រះទេ យើងត្រូវរក្សាអ្នកជិតខាងរបស់យើងឱ្យពិសិដ្ឋ ។ ហើយបើយើងមិនចង់លះចោលមនុស្សជាតិទាំងអស់ទេ យើងគួរឲ្យតម្លៃគាត់ដូចសាច់ឈាមរបស់យើង ។ យើងនឹងពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីរបៀបដែលការដាស់តឿននេះត្រូវបានមកពីការប្រោសលោះ និងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យយើងពិចារណារឿងពីរដែលមានលក្ខណៈជាធម្មជាតិនៅក្នុងមនុស្ស ហើយអាចនាំយើងទៅរកការរក្សាទុករបស់ទ្រង់ ៖ ដើម្បីគោរពដល់រូបទ្រង់ដែលបានត្រាប់ដោយមនុស្ស និងដើម្បីឱបក្រសោបសាច់ឈាមរបស់យើងក្នុងទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគ្រាន់តែមិនបង្ហូរឈាម នោះមិនគេចពីឧក្រិដ្ឋកម្មនៃការសម្លាប់មនុស្សឡើយ ។ បើអ្នកប្រព្រឹត្តដោយចេតនា បើអ្នករៀបចំផែនការដោយចេតនា បើអ្នកចង់ ឬមានផែនការផ្ទុយនឹងសុវត្ថិភាពអ្នកជិតខាង នោះអ្នកនឹងត្រូវចាត់ទុកថាមានទោសក្នុងបទឃាតកម្ម ។ ជាថ្មីម្តងទៀត លុះត្រាតែអ្នកខំប្រឹងមើលសុវត្ថិភាពគាត់តាមសមត្ថភាពដែលអ្នកខំប្រឹងមើលសុវត្ថិភាពគាត់តាមសមត្ថភាព និងឱកាសរបស់អ្នក នោះអ្នកកំពុងបំពានច្បាប់យ៉ាងសាហាវ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងចំពោះសុវត្ថិភាពនៃរូបកាយរបស់គាត់ នោះយើងអាចសន្និដ្ឋានបានថាតើយើងមានការខ្នះខ្នែង និងការខិតខំប៉ុណ្ណាដែលជំពាក់សុវត្ថិភាពនៃព្រលឹង ដែលអស្ចារ្យលើសពីរូបកាយនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំពីរ

កុំអោយផិតគ្នាអោយសោះ (និក្ខមនំ ២០:១៤)

41. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ដោយសារព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ភាពរាបទាប និងភាពបរិសុទ្ធ ភាពមិនស្អាតទាំងអស់ត្រូវនៅឆ្ងាយពីយើង ។ សរុបសេចក្តីមក : យើងមិនគួរសៅហ្មងដោយសេចក្តីសៅហ្មង ឬសេចក្តីលោភលន់នៃសាច់ឈាមឡើយ ។ នេះជាបទបញ្ញត្តិដែលបញ្ជាក់ថា យើងគ្រប់គ្រងគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិតរបស់យើងដោយបរិសុទ្ធ និងគ្រប់ទ្បី ។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គហាមប្រាមការប្រាសចាកសហាយស្មន់ ដែលតណ្ហាទាំងពួងតាមលំដាប់លំដោយ ដោយកាមតណ្ហា ដែលកាន់តែអាក្រក់ ហើយឃើញច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ដរាបណាវាតថាគតដល់រូបកាយដោយសញ្ញារបស់ខ្លួន ដើម្បីនាំយើងទៅកំចាត់តណ្ហាទាំងអស់ ។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ដែលគាត់មិនអាចដឹកនាំជីវិតតែម្នាក់ឯងបាន ប៉ុន្តែអាចរីករាយជាមួយនឹងជំនួយការដែលបានចូលរួមជាមួយខ្លួនគាត់ [លោកុប្បត្តិ ២:១៨] ដូច្នេះ ដោយសារតែបណ្តាសានៃអំពើបាប គាត់នៅតែត្រូវរងនូវភាពចាំបាច់នេះ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងក្នុងរឿងនេះ នៅពេលលោកបានបង្កើតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការប្រកបដែលបានចាប់ផ្តើមដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានញែកជាបរិសុទ្ធដោយពរជ័យរបស់ទ្រង់ ។

42. ព្រហ្មចារី

ឥឡូវនេះ តាមរយៈលក្ខខណ្ឌនៃធម្មជាតិរបស់យើង និងដោយតណ្ហាដែលដាស់តឿនបន្ទាប់ពីការដួលរលំ យើងលើកលែងតែអ្នកដែលព្រះបានដោះលែងតាមរយៈព្រះគុណពិសេស នោះគឺជាប្រធានបទទ្វេដងចំពោះសង្គមរបស់ស្ត្រី ។

ដូច្នេះ ចូរឲ្យបុរសម្នាក់ៗមើលនូវអ្វីដែលបានប្រទានដល់គាត់ ។ ព្រហ្មចារីយ៍ ខ្ញុំយល់ស្រប ជាព្រហ្មចារីយ៍ ខ្ញុំយល់ស្រប ជាគុណធម៌ដែលមិនត្រូវមើលងាយ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាត្រូវបានបដិសេធចំពោះអ្នកខ្លះ និងផ្តល់ឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតត្រឹមតែមួយពេលប៉ុណ្ណោះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកដែលមានបញ្ហាក្នុងការទប់ទល់ និងមិនអាចយកឈ្នះលើការតស៊ូ គួរតែងាកទៅរកការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដើម្បីជួយពួកគេរក្សាព្រហ្មចារីយ៍ក្នុងកម្រិតនៃការហៅរបស់ពួកគេ ។ សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានទទួលសិក្ខាបទនេះ [ម៉ាថាយ 19:11] ប្រសិនបើពួកគេមិនមានការទាមទារសំណងដែលបានផ្តល់ជូន ហើយយល់ព្រមលើពួកគេសម្រាប់ភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេនោះ ពួកគេកំពុងតស៊ូប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយប្រឆាំងនឹងពិធីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ កុំឲ្យអ្នកណាស្រែកប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ—ដូចជាមនុស្សជាច្រើនធ្វើនៅសព្វថ្ងៃនេះ—ដោយមានជំនួយពីព្រះ គាត់អាចធ្វើបានគ្រប់យ៉ាង ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជួយតែអស់អ្នកដែលដើរតាមមាគ៌ាទ្រង់ នោះគឺនៅក្នុងការហៅទ្រង់ [ទំនុកដំកើង. ៩១:១, ១៤] ។ អស់អ្នកណាដែលមិនអើពើនឹងជំនួយរបស់ព្រះ ខិតខំដោយល្ងីល្ងើ និងប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីជម្នះ និងលើសពីតម្រូវការរបស់ពួកគេ នោះចាកចេញពីការហៅរបស់ពួកគេ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា ទីបគឺជាអំណោយទានពិសេសរបស់ព្រះ ជាប្រភេទមួយដែលត្រូវបានប្រទានមកដោយមិនរើសអើង មិនមែនលើរូបកាយនៃសាសនាចក្រទាំងមូលទេ ប៉ុន្តែគឺលើសមាជិកមួយចំនួនតូចរបស់វា ។ ជាបឋម ព្រះអម្ចាស់បានញែកក្រុមមនុស្សមួយក្រុមដែលបានបោះខ្លួនចេញដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់នគរស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ។ 19:12] នោះគឺដើម្បីអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលះបង់ខ្លួនឯងកាន់តែច្រើនដោយមិនបានរក្សាទុកនិងដោយសេរីដើម្បីកិច្ចការនៃព្រះរាជា

ណាចក្រនៃស្ថានបរមសុខ ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងមានអ្នកណាគិតថាការបោះចោលបែប នេះស្ថិតនៅក្នុងអំណាចរបស់មនុស្ស លោកបានចង្អុលបង្ហាញមុននេះថា មិន មែនមនុស្សទាំងអស់អាចទទួលសិក្ខាបទនេះទេ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលវាត្រូវបាន ជាពិសេសពីស្ថានសួគ៌ [ម៉ាថាយ ១៩:១១] ។ ពីនេះគាត់បានបញ្ចប់ថា ៖ «អ្នក ណាដែលអាចទទួលបាន ចូរឲ្យអ្នកនោះទទួលចុះ» [ម៉ាថាយ. ១៩:១២] ។ ប៉ុលបានប្រកាសកាន់តែច្បាស់នៅពេលគាត់សរសេរថា ៖ «ម្នាក់ៗមានអំណោយ ទានពិសេសរបស់ខ្លួនពីព្រះ មួយប្រភេទនិងគ្នាទៅវិញទៅមក» ។ [កូរិនថូសទី ១ ៧:៧] ។

43. អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលទាក់ទងនឹងបញ្ញត្តិនេះ

យើងត្រូវបានជូនដំណឹងដោយការប្រកាសបើកចំហថាវាមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដល់ មនុស្សគ្រប់រូបដើម្បីរក្សាព្រហ្មចារីក្នុងភាពជាស្រីនោះទេបើទោះបីជាគាត់ប្រាថ្នា ចង់បានវាដោយខ្លះខ្ជែងនិងការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងហើយថាវាគឺជាព្រះគុណ ពិសេសដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់មនុស្សមួយចំនួនតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យពួកគេ ត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការងាររបស់គាត់ ។ ដូច្នេះ តើយើងមិនជំទាស់នឹងព្រះ និង ធម្មជាតិដែលទ្រង់តែងតាំង ពីយើងមិនធ្វើតាមរបៀបរស់នៅរបស់យើងតាម កម្រិតសមត្ថភាពរបស់យើងឬ? នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់ហាមប្រាមការសហាយស្ម ន់ ។ ដូច្នេះ គាត់ទាមទារភាពបរិសុទ្ធ និងសុភាពរាបសារពីយើង ។ មានវិធី មួយដើម្បីរក្សាវា គឺថាមនុស្សម្នាក់ៗវាស់ខ្លួនតាមស្តង់ដាររបស់ខ្លួន ។ កុំឱ្យបុរស ណាម្នាក់មើលងាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយឥតប្រយោជន៍ ឬគ្មានប្រយោជន៍ សម្រាប់គាត់ ។ កុំឲ្យបុរសណាម្នាក់ចង់បានភាពនៅសេសសល់ឡើយ លុះត្រាតែ គាត់អាចរស់ដោយគ្មានប្រពន្ធ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ, អនុញ្ញាតឱ្យគាត់មិនផ្តល់

ឱ្យនៅក្នុងរដ្ឋនេះសម្រាប់ការសម្រាកនិងភាពងាយស្រួលនៃសាច់ឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថា ការដោះលែងពីចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ គាត់អាចនឹងកាន់តែរហ័សនិងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ភារកិច្ចទាំងអស់នៃការគោរព ។ ហើយដោយសារពរជ័យនេះត្រូវជូនដល់មនុស្សជាច្រើនសម្រាប់តែមួយពេលប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះសូមឲ្យបុរសគ្រប់រូបឈប់រៀបការតែប៉ុណ្ណោះ ដរាបណាខ្លួនសមនឹងធ្វើជាសង្ឃរ ។ ប្រសិនបើអំណាចរបស់គាត់ក្នុងការទប់ស្កាត់តណ្ហាមិនបានសម្រេច សូមឲ្យគាត់ទទួលស្គាល់ថាឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដាក់តម្រូវការនៃការរៀបការលើគាត់ ។ សាវ័កបញ្ជាក់អំពីការណ៍នេះ ពេលគាត់បង្គាប់ថាឲ្យរត់គេចពីអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ «បុរសម្នាក់ៗត្រូវមានប្រពន្ធរៀងខ្លួន ហើយស្ត្រីម្នាក់ៗមានប្តីរៀងខ្លួន» [កូរិនថូសទី១ ៧:២] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖ « ប្រសិនបើពួកគេមិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបាន នោះពួកគេគួរតែរៀបការជាមួយ » នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ [កូរិនថូសទី១. ៧:៩] ។ ទីមួយ គាត់មានន័យថាផ្នែកធំនៃបុរសត្រូវទទួលរងនូវភាពមិនអាចទប់ទល់បាន; ទី២-ចំពោះអ្នកដែលមានមុខសញ្ញាខ្លាំងពេក គាត់បង្គាប់ទាំងអស់ដោយគ្មានការលើកលែងឱ្យជ្រកកោនក្នុងមធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលត្រូវទប់ទល់ដោយមិនបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ បើអ្នកដែលពិការមិនអើពើនឹងការព្យាបាលជំងឺដោយវិធីនេះ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទោះបីមិនបានគោរពតាមបញ្ជារបស់សាវ័កក៏ដោយ ។ ហើយអ្នកណាដែលមិនពាល់ស្ត្រីនោះ មិនត្រូវលើកខ្លួនឯងដូចជាមិនអាចរងការចោទប្រកាន់បានឡើយ ខណៈដែលក្នុងពេលនោះ ចិត្តរបស់គាត់ឆេះខ្លោចដោយតណ្ហា ។ សម្រាប់ប៉ុលបានកំណត់ភាពសមរម្យថាជា «ភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្តដែលភ្ជាប់នឹងភាពបរិសុទ្ធនៃរូបកាយ» ។ ស្ត្រីដែលមិនទាន់រៀបការ" គាត់និយាយថា

"ខ្វល់ខ្វាយនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យបានបរិសុទ្ធទាំងរូបកាយ និងវិញ្ញាណ" ។ [កូរិនថូសទី១ ៧:៣៤] ។ យ៉ាងនេះ កាលដែលលោកបញ្ជាក់ដោយហេតុដែលសិក្ខាបទបានរៀបរាប់ខាងលើ ថា មិនត្រឹមថាយកប្រពន្ធប្រសើរជាងការបង្ខាំប់ខ្លួនឯងដោយសេពគប់ស្រីពេស្យា [កូរិនថូសទី១ ៦:១៥] ប៉ុន្តែគាត់មានប្រសាសន៍ថា ៖ «រៀបការល្អជាងទៅទៀត» ។

44. ភាពថ្លៃថ្នូរ និងព្រហ្មចារីយ៍

ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើគូស្វាមីភរិយាទទួលស្គាល់ថាការសេពគប់របស់ពួកគេត្រូវបានប្រទានពរដោយព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេត្រូវបានគេដាស់តឿនកុំឱ្យបំពុលវាដោយតណ្ហាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន និងរលាយសាបសូន្យ ។ ត្បិតតែការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយកិត្តិយសគ្របដណ្តប់លើមូលដ្ឋាននៃការជាប់គាំងក៏ដោយ ក៏មិនគួរហេតុនោះជាការញុះញង់ដែរ ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលរៀបការហើយមិនត្រូវគិតថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានអនុញ្ញាតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យបុរសម្នាក់ៗមានប្រពន្ធរៀងខ្លួន ហើយប្រពន្ធនីមួយៗមានប្តីរៀងខ្លួន ។ ដូច្នេះ ចូរធ្វើកុំឲ្យគេទទួលស្គាល់អ្វីទាំងអស់ដែលមិនសក្តិសមនឹងកិត្តិយស និងនិរន្តរភាពនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ត្បិតជាការសមដែលការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលបានចុះហត្ថលេខាក្នុងព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរំឭកឡើងវិញដើម្បីវាស់វែង និងសុភាព ដើម្បីកុំឲ្យរង្វែងដោយអំពើទុច្ចរិតខ្លាំង ។ Ambrose ប្រកាន់ភាពលោភលន់នេះជាមួយនឹងការរិនិច្ឆ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរប៉ុន្តែមិនសមនឹងទទួលបាន ៖ គាត់បានហៅបុរសដែលគ្មានការអៀនខ្មាសឬកិត្តិយសក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ថាជាអ្នកផិតក្បត់ប្រពន្ធរបស់គាត់ ។ ជាចុងក្រោយ សូមឲ្យយើងពិចារណាថាតើអ្នកណាជាអ្នកបង្កើតច្បាប់នៅទីនេះ ថ្កោលទោសអំពើសហាយស្មន់ ។ គឺជាគាត់ដែល ចាប់តាំងពីគាត់គួរ

តែកាន់កាប់យើងទាំងស្រុងនៅក្នុងសិទ្ធិរបស់គាត់ ទាមទារភាពសុចរិតនៃព្រលឹងវិញ្ញាណនិងរូបកាយ ។ ដូច្នេះ កាលដែលទ្រង់ហាមយើងមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រង់ក៏មិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងល្បួងភាពថ្លៃថ្នូររបស់អ្នកដទៃ ដោយស្លៀកពាក់អសុរោះ កាយវិការអាសអាភាស និងពាក្យសម្តីមិនសមរម្យ ។ មានចំណុចល្អមួយនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ Archelaus ទៅកាន់យុវជនម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់ហួសហេតុ និងស្អាតស្អំ ដែលវាមិនមានបញ្ហានៅក្នុងសមាជិកណាដែលគាត់មិនបរិសុទ្ធ ។ ដ្បិតយើងសម្លឹងមើលទៅព្រះ ដែលស្អប់ភាពមិនបរិសុទ្ធទាំងអស់ ទោះជានៅផ្នែកណានៃព្រលឹង ឬរូបកាយរបស់យើងក៏ដោយ ។ ហើយក្រែងមានការសង្ស័យ ចូរចាំថាព្រះនៅទីនេះសរសើរភាពសុភាព ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើងសុភាពរាបសា ទ្រង់ថ្កោលទោសអ្វីក៏ដោយដែលប្រឆាំងវា ។ ដូច្នេះហើយ បើអ្នកប្រាថ្នានឹងការប្រតិបត្តិ ចូរកុំឲ្យចិត្តរបស់អ្នកឆេះឆួលដោយតណ្ហាអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួន ឬភ្នែករបស់អ្នកចង់ទៅក្នុងតណ្ហាអាក្រក់ ឬរាងកាយរបស់អ្នកត្រូវប្រឡាក់ដោយគ្រឿងលម្អដ៏អាក្រក់ ឬអណ្តាតរបស់អ្នកបញ្ឆោតចិត្តឱ្យចូលចិត្តគំនិតដោយពាក្យមិនស្អាត ។ ចំណង់អាហាររបស់អ្នកធ្វើឲ្យវាឆេះដោយភាពអត់ធ្មត់ ។ ព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយនេះ ប្រៀបបាននឹងសេចក្តីសៅហ្មង ដែលនាំឲ្យមានចិត្តបរិសុទ្ធ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

"កុំអោយលួចអោយសោះ" [និក្ខមនំ ២០:១៥]

45. ការបកប្រែទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ ៖ ដោយសារភាពអយុត្តិធម៌ជាការស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះ យើងគួរតែប្រគល់អ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗ [រ៉ូម. ១៣:៧] ។ សរុបមក ៖ យើងត្រូវបានហាមឃាត់មិនឱ្យហក់ចូលពីការកាន់កាប់របស់អ្នកដទៃ ហើយហេតុដូច្នេះហើយបានជាបញ្ញត្តិឱ្យខិតខំដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីជួយមនុស្សគ្រប់រូបឱ្យរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ។ យើងត្រូវតែពិចារណាថា របស់ដែលមនុស្សគ្រប់រូបមាន មិនមែនមករកគាត់ដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែដោយការចែកចាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ដោយហេតុផលនេះ យើងមិនអាចដោយឧបករណ៍អាក្រក់ ដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដោយមិនក្លែងបន្លំដោយឡែកពីគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ព្រះនោះទេ ។ ឥឡូវនេះមានចោរកម្មជាច្រើនប្រភេទ ។ មួយមានអំពើហិង្សា ពេលដែលរបស់ល្អរបស់អ្នកផ្សេងត្រូវបានគេលួចដោយកម្លាំង និងកងពលតូចដែលគ្មានការឃាត់ទុក ។ ប្រភេទទី 2 មាននៅក្នុងការបញ្ឆោតព្យាបាទ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានអនុវត្តតាមរយៈការក្លែងបន្លំ ។ មួយទៀតនៅក្នុងឧបាទានក្ខន្ធដែលលាក់ទុកជាងនេះ គឺកាលណាគេឆក់យករបស់របរតាមផ្លូវច្បាប់ ។ មួយទៀតគឺនៅក្នុងការលើកសរសើរនៅពេលដែលគេបោកប្រាស់របស់ខ្លួនក្រោមការក្លែងបន្លំអំណោយ ។ កុំឈប់យូរពេកដើម្បីរំលឹកឡើងវិញនូវប្រភេទចោរកម្ម ។ ចូរយើងចងចាំថាសិល្បៈទាំងអស់ដែលយើងទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិនិងលុយពីអ្នកជិតខាងរបស់យើង - នៅពេលដែលឧបករណ៍បែបនេះចាកចេញពីការស្រលាញ់ដោយស្មោះទៅការចង់បោកប្រាស់ឬក្នុងលក្ខណៈខ្លះដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ - ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាចោរ ។ ទោះជាទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះអាចនឹងទទួលបានក្នុងចំណាត់ការរបស់តុលាការក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនកាត់ទោស ខុសពីនេះទេ ។ ព្រោះគាត់ឃើញការបោកបញ្ឆោតដ៏ស្មុគ

ស្មាញជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានល្បិចកលដាក់អន្ទាក់នៃគំនិតសាមញ្ញបំផុត រហូតដល់ទីបំផុតគាត់ទាញគាត់ចូលក្នុងមុង ។ គាត់ឃើញច្បាប់រឹងរូស និងអមនុស្សធម៌ ដែលអ្នកមានអំណាចកាន់តែជិះជាន់ និងវាយកម្ទេចមនុស្សទន់ខ្សោយ ។ គាត់ឃើញល្បិចដែលមនុស្សលោភកាមខាំ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ គាត់មើលទៅចាប់មនុស្សមិនប្រយ័ត្ន ។ អ្វីៗទាំងអស់នេះគេចវេសពីការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស ហើយមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ឡើយ ។ ហើយភាពអយុត្តិធម៌បែបនេះកើតឡើងមិនត្រឹមតែក្នុងរឿងលុយកាក់ ឬក្នុងទំនិញ ឬដីធ្លីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសិទ្ធិរៀងៗខ្លួន ។ ពីព្រោះយើងបោកប្រាស់អ្នកជិតខាងនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើយើងបដិសេធកាតព្វកិច្ចដែលយើងមានចំពោះពួកគេ ។ ប្រសិនបើអ្នកមើលការខុសត្រូវ ឬអ្នកមើលការខុសត្រូវលេបយកវត្ថុរបស់ម្ចាស់គាត់ ហើយមិនចូលរួមក្នុងអាជីវកម្មគ្រួសារ ។ ប្រសិនបើគាត់ចំណាយដោយអយុត្តិធម៌ ឬដោយចេតនា ខ្ជះខ្ជាយទ្រព្យសម្បត្តិដែលប្រគល់ឱ្យគាត់ ។ បើអ្នកបំរើចំអកឱ្យម្ចាស់ ។ ប្រសិនបើគាត់បង្ហាញអាថ៌កំបាំងរបស់គាត់; ប្រសិនបើតាមរបៀបណាក៏ដោយគាត់ក្បត់ជីវិតឬទំនិញរបស់គាត់ ។ ប្រសិនបើម្ចាស់នៅលើទឹកដីផ្សេងទៀត ប្រែតប្រៀនក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់យ៉ាងសាហាវ—ទាំងអស់នេះត្រូវបានចាត់ទុកថាជាចោរលួចនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលមិនធ្វើអ្វីដែលខ្លួនជំពាក់អ្នកដទៃតាមការទទួលខុសត្រូវនៃការហៅខ្លួនឯង ទាំងការរក្សាទុកនិងការសមស្របនូវអ្វីដែលជារបស់អ្នកដទៃ

46. បញ្ញត្តិនេះតម្រូវឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដទៃ

យើងនឹងគោរពតាមបទបញ្ញត្តិនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើយើងស្កប់ស្កល់នឹងសម្បត្តិរបស់យើង យើងខ្នះខ្នែងក្នុងការរកតែផលប្រយោជន៍ដោយស្មោះត្រង់ និង

ស្របច្បាប់ ។ ប្រសិនបើយើងមិនស្វែងរកការក្លាយជាអ្នកមានដោយអយុត្តិធម៌ឬ ការព្យាយាមដកហូតទំនិញរបស់អ្នកជិតខាងរបស់គាត់ដើម្បីបង្កើនរបស់ខ្លួនយើង ។ បើយើងមិនខំប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងឃោរឃៅចេញពីឈាមរបស់អ្នកដទៃ ។ ប្រសិនបើយើងមិនឆ្កួតនឹងការរួមគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែងដោយយុត្តិធម៌ឬអំពើអាក្រក់អ្វីក៏ដោយដែលនឹងផ្តល់អាហារដល់ភាពច្របូកច្របល់របស់យើងឬបំពេញនូវភាពអាប់អួររបស់យើង ។ ម៉្យាងវិញទៀត សូមឲ្យនេះជាគោលបំណងឥតឈប់ឈររបស់យើង ៖ ដោយស្មោះត្រង់ ដើម្បីជួយមនុស្សទាំងអស់ដោយការប្រឹក្សារបស់យើង និងជំនួយដើម្បីរក្សាអ្វីដែលជារបស់ពួកគេ រហូតមកដល់ពេលនេះតាមដែលយើងអាចធ្វើបាន ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវប្រឈមមុខនឹងមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ និងបោកបញ្ឆោត ចូរយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីលះបង់អ្វីមួយរបស់យើងជាជាងឈ្លោះជាមួយពួកគេ ។ ហើយមិនមែនតែម្នាក់ឯងទេ ៖ ប៉ុន្តែសូមឱ្យយើងចែករំលែកពីភាពចាំបាច់នៃអ្នកដែលយើងមើលឃើញថាត្រូវបានសង្កត់ដោយការលំបាកនៃកិច្ចការ ជួយពួកគេនៅក្នុងតម្រូវការរបស់ពួកគេជាមួយនឹងភាពសម្បូរបែបរបស់យើង ។ ជាចុងក្រោយ សូមឲ្យម្នាក់ៗមើលថាតើគាត់ជាប់កាតព្វកិច្ចជាមួយអ្នកដទៃដល់កម្រិតណា ហើយឲ្យគាត់សងបំណុលរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជា សូមឲ្យប្រជាជនគោរពអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់របស់ខ្លួន កាន់អំណាចដោយអត់ធ្មត់ គោរពច្បាប់ និងបទបញ្ជារបស់ខ្លួន មិនព្រមទទួលយកអ្វីដែលអាចកើតឡើងដោយមិនបាត់បង់ការពេញចិត្តរបស់ព្រះ [រ៉ូម. ១៣:១; ពេត្រុសទី១ ២:១៣; ទីតុស ៣:១] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត សូមឲ្យអ្នកគ្រប់គ្រងថែរក្សាប្រជាជនរបស់ខ្លួន រក្សាសន្តិភាពសាធារណៈ ការពារអំពើល្អ ផ្តន្ទាទោសអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកគេគ្រប់គ្រងគ្រប់

ការទាំងអស់ឲ្យដូចជាពួកគេរៀបរាប់អំពីការបម្រើរបស់គេចំពោះព្រះ ជាចៅក្រមកំពូល [ចោទិយកថា ១៧:១៩] ។ សូមឲ្យអ្នកបម្រើនៃព្រះវិហារចូលរួមក្នុងកិច្ចបម្រើព្រះបន្ទូលដោយស្មោះត្រង់ មិនបានផិតក្បត់ការបង្រៀននៃសេចក្តីសង្គ្រោះ [កូរិនថូសទី ១ ២:១៧] ប៉ុន្តែការប្រគល់វាបរិសុទ្ធ និងមិនសៅហ្មងដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះ ។ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេណែនាំមនុស្សមិនត្រឹមតែតាមរយៈការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងតាមរយៈគំរូនៃជីវិតផងដែរ ។ សរុបមក អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេប្រើអំណាចជាអ្នកគង្វាលល្អលើចៀមរបស់ពួកគេ [១ធីម៉ូថេ ជំពូក៣ ធីម៉ូថេទី២ ២:៤; ទីតុស ១:៦; ពេត្រុសទី ១ ជំពូក ៥] ។ សូមឲ្យប្រជាជនក្នុងវេនទទួលពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកនាំសារ និងជាសាវ័ករបស់ព្រះ ថ្វាយដល់ពួកគេនូវកិត្តិយសដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានចាត់ទុកពួកគេថាសក្តិសម ហើយប្រទានដល់ពួកគេនូវវត្ថុចាំបាច់សម្រាប់ជីវភាពរស់នៅ [ម៉ាយថាយ ១០:១០; រ៉ូម ១០:១៥ និង ១៥:១៥; កូរិនថូសទី១ជំពូកទី ៩; កាឡាទី ៦:៦ ១ធីម៉ូថេ ៥:១៧-១៨] ។ សូមឲ្យឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម គ្រប់គ្រង និងបង្រៀន កូនរបស់ពួកគេបានតាំងចិត្តចំពោះពួកគេដោយព្រះ មិនញុះញង់ដោយអំពើឃោរឃៅ ឬបង្ខែរពួកគេប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយឡើយ [អេភេសូ. ៦:៤; កូឡុស ៣:២១] ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់ និងការឱបកូនរបស់ពួកគេដោយភាពទន់ភ្លន់ និងចិត្តល្អ បានក្លាយជាចរិតលក្ខណៈរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាឪពុកម្តាយ ។ ដូចយើងបាននិយាយរួចហើយ កូនជំពាក់ការស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ។ សូមឲ្យយុវជនគោរពដល់អាយុចាស់ ដូចព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងអាយុនោះឲ្យសក្តិសម ។ ម្យ៉ាងទៀតសូមឲ្យមនុស្សចាស់ណែនាំពីភាពមិនគ្រប់គ្រាន់របស់យុវជន ដោយប្រាជ្ញា និងបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេពូកែក្មេងជាង មិនប្រើពាក្យគំរោះគំរើយខ្លាំ

ងៗដាក់ពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបង្ហាក់ភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ពួកគេដោយភាពស្លូតបូត និងសុភាព ។ ចូរឲ្យអ្នកបម្រើបង្ហាញខ្លួនដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយមានចិត្ត ចង់ស្តាប់បង្គាប់ចៅហ្វាយ មិនមែនដោយភ្នែកទេ ប៉ុន្តែចេញពីចិត្ត ដូចជាពួកគេ កំពុងបម្រើព្រះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចៅហ្វាយនាយកុំប្រព្រឹត្តដោយញញើត និង ញុះញង់ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ដោយគាបសង្កត់ពួកគេដោយហួត់ចត់ ឬធ្វើ បាបពួកគេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាបងប្អូន របស់ពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេនៅក្រោមព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ដែលពួក គេគួរតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក និងប្រព្រឹត្តដោយមនុស្សធម៌ [អេភេសូ. ៦: ៥-៩; កូឡុស. ៣:២២-២៥; ទីតុស ២:៩-១០; ពេត្រុសទី១ ២:១៨-២០] ។ និយាយយ៉ាងនេះថា ឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗពិចារណាថា ឋានៈ និងស្ថានការរបស់ខ្លួន ជំពាក់អ្នកជិតខាង និងសងអ្វី ដែលខ្លួនជំពាក់ ។ ជាងនេះទៅទៀត ចិត្តរបស់ យើងត្រូវតែគោរពចំពោះអ្នកច្បាប់ជានិច្ច ដើម្បីយើងអាចដឹងថាច្បាប់នេះត្រូវ បានបង្កើតឡើងសម្រាប់ចិត្តរបស់យើង ក៏ដូចជាសម្រាប់ដៃរបស់យើង ដើម្បីឲ្យ បុរសអាចខិតខំការពារ និងលើកកម្ពស់សុខុមាលភាព និងផលប្រយោជន៍របស់ អ្នកដទៃ ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបួន

«កុំឲ្យធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែង ទាស់នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ ។ » ។ (និក្ខមនំ ២0:9៦)

47. ការបកស្រាយទូទៅ

គោលបំណងនៃបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ដោយសារព្រះ (ដែលជាសេចក្តីពិតស្ទប់ការ កុហក យើងត្រូវតែប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិតដោយមិនបញ្ឆោតគ្នាទៅវិញទៅមក ឡើយ។ សរុបមក យើងមិនត្រូវធ្វើបាបអ្នកណាដោយពាក្យបង្កាច់បង្ខូចការ ចោទប្រកាន់មិនពិត ឬធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ខ្លឹមសាររបស់ព្រះអង្គដោយការភូតភរ ឡើយ។ និយាយឱ្យខ្លី ធ្វើឱ្យគាត់របួសដោយការនិយាយអាក្រក់ និងមិន ព្រងើយកន្តើយ។ ចំពោះការហាមឃាត់នេះ បទបញ្ជាត្រូវបានភ្ជាប់ថា យើងគួរ ជួយមនុស្សគ្រប់គ្នាដោយស្មោះត្រង់តាមលទ្ធភាពដែលយើងអាចធ្វើបាន ក្នុងការ បញ្ជាក់ការពិត ដើម្បីការពារបូរណភាពនៃឈ្មោះ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ ហាក់ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានបំណងបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃបទបញ្ញត្តិនេះនៅក្នុង និក្ខមនំ ជំពូកទី ២៣ នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ៖ «អ្នកមិនត្រូវនិយាយមិនពិត ទេ។ អ្នកមិនត្រូវរួមដៃជាមួយ [មនុស្សអាក្រក់] ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីឡើយ»។ ២៣:១]។ ដូចគ្នាដែរ "គេចចេញពីភាពមិនពិត" [និក្ខមនំ ២៣:៧]។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងវគ្គមួយទៀត ទ្រង់ព្រមានយើងកុំឲ្យនិយាយកុហក មិនត្រឹមតែ ក្នុងន័យនៃការបង្កាច់បង្ខូច និងនិយាយកុហកក្នុងចំណោមមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ [លេវី. 19:16] ប៉ុន្តែក៏ប្រឆាំងនឹងការបញ្ឆោតបួនប្រុសរបស់យើង [លេវី. ១៩: ១១]។ ទ្រង់ហាមឃាត់ទាំងបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់។ ប្រាកដណាស់ គ្មានការ ងឿងឆ្ងល់ទេថា នៅពេលដែលគាត់បានហាមប្រាមនូវភាពឃោរឃៅ ភាពអៀន ខ្មាស់ និងភាពច្របូកច្របល់នៅក្នុងបញ្ញត្តិមុន នៅទីនេះ គាត់បានរារាំងការ មិនពិត។ ដូចដែលយើងទើបតែបានកត់សម្គាល់វាមានពីរផ្នែក។ ចំពោះយើង ធ្វើឲ្យខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកជិតខាងដោយចេតនាអាក្រក់ និងការជេរប្រមាថ ឬ បង្អត់គេដោយការភូតភរ និងសូម្បីតែដោយការបរិហារកេរ្តិ៍។ ប៉ុន្តែវាមិនមានអ្វី

ប្លែកទេ ថាតើអ្នកយល់នៅទីនេះជាសក្ខីភាពដ៏ឧឡារិក និងតុលាការ ឬជារឿង ធម្មតាមួយនៅក្នុងការសន្ទនាឯកជន ។ សម្រាប់យើងត្រូវតែត្រលប់មកចំណុច នេះជានិច្ច ៖ អនុពិសេសមួយត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីប្រភេទផ្សេងៗជា ឧទាហរណ៍ ហើយនៅសល់ត្រូវបានយកមកនៅក្រោមប្រភេទដូចគ្នា មួយដែល ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអនុពិសេស ។ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ វាសមហេតុផលជាងក្នុងការ ពង្រីកវា ដើម្បីរួមបញ្ចូលការបង្កាច់បង្ខូច និងការបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ដែលអ្នកជិត ខាងរបស់យើងឈឺចាប់ដោយអយុត្តិធម៌ ។ ចំពោះការមិនពិតនៃសក្ខីកម្មរបស់ តុលាការតែងតែជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការភូតកុហក ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ការ បន្ទំពាក្យប្រមាថ និងបំពានព្រះនាមរបស់ព្រះ គឺត្រូវបានដោះស្រាយគ្រប់គ្រាន់ នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីបី ។ ដូច្នេះហើយ បទបញ្ញត្តិនេះត្រូវបានគេគោរពតាមច្បាប់ នៅពេលដែលអណ្តាតរបស់យើង ក្នុងការប្រកាសការពិត បម្រើទាំងកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ល្អ និងជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ សមធម៌នេះគឺជាភស្តុតាង ជាក់ស្តែង ប្រសិនបើឈ្មោះល្អមានតម្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ [សុភាសិត. ២២:១] យើងធ្វើបាបមនុស្សម្នាក់ទៀត ដោយធ្វើឲ្យគាត់បាត់បង់ភាពស្មោះត្រង់ នៃនាមគាត់ ជាជាងការដកយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ ដោយ ក្នុងការប្លន់យកវត្ថុរបស់គាត់ ពេលខ្លះយើងធ្វើច្រើនតាមសក្ខីកម្មមិនពិត ដូចជាការឆក់ដោយដៃរបស់យើង ។

48. កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អរបស់អ្នកជិតខាង

ហើយវាជាការអស្ចារ្យដោយការមិនខ្វល់ខ្វាយពីការគិតដែលយើងធ្វើបាបក្នុងការ គោរពនេះម្តងហើយម្តងទៀត! អ្នកដែលមិនសូវរងគ្រោះដោយជំងឺនេះពិតជា កម្រណាស់ ។ យើងរីករាយនឹងភាពផ្អែមល្ហែមដ៏ពិសពុលមួយ ដែលធ្លាប់មានបទ

ពិសោធន៍ក្នុងការបញ្ចេញមតិ និងការបង្ហាញអំពើអាក្រក់របស់អ្នកដទៃ ។ ហើយកុំឲ្យយើងគិតថាវាជាលេសគ្រប់គ្រាន់ប្រសិនបើយើងមិនកុហកក្នុងករណីជាច្រើន ។ សម្រាប់អ្នកណាដែលមិនអនុញ្ញាតឲ្យឈ្មោះបងប្អូនត្រូវបានគេមើលងាយដោយការភូតភរ ក៏ប្រាថ្នាចង់រក្សាវាឲ្យនៅតែមិនសៅហ្មងតាមដែលការពិតអនុញ្ញាត ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាគាត់អាចការពារវាពីការនិយាយកុហកក៏ដោយ គាត់នៅតែបញ្ជាក់ដោយរឿងនេះថាវាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ ។ ថាព្រះមានការព្រួយបារម្ភអំពីវាគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាស់តឿនយើងឲ្យរក្សាសុវត្ថិភាពនាមល្អរបស់អ្នកជិតខាង ។ ដូច្នេះហើយ ការនិយាយអាក្រក់គឺត្រូវបានថ្កោលទោសជាសកល ។ ឥឡូវនេះ យើងយល់ដោយ "ការនិយាយអាក្រក់" មិនមែនជាការស្តីបន្ទោសដែលធ្វើឡើងដោយចេតនាដើម្បីដាក់ទោសឡើយ ។ មិនមែនជាការចោទប្រកាន់ ឬការបរិហាររបស់តុលាការដើម្បីដោះស្រាយអំពើអាក្រក់នោះទេ ។ ការនិយាយអាក្រក់ក៏មិនមានន័យថាជាការកែតម្រង់ជាសាធារណៈដែរ ដែលគេគណនាដើម្បីវាយមនុស្សបាបផ្សេងទៀតដោយភ័យខ្លាច ។ ឬ លាតត្រដាងនៅចំពោះមុខអ្នកដែលចាំបាច់ត្រូវដឹងជាមុន ក្រែងពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ តាមរយៈ "ការនិយាយអាក្រក់" យើងមានន័យថាការចោទប្រកាន់គួរឱ្យស្អប់ដែលកើតចេញពីចេតនាអាក្រក់ និងបំណងប្រាថ្នាចង់បង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ។ ជាការពិត សិក្ខាបទនេះថែមទាំងពង្រីកដល់ការហាមប្រាមយើងមិនឲ្យប៉ះពាល់ដល់ភាពគួរសមដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ដោយការតិះដៀលជូរចត់ក្រោមការនិយាយលេងសើច ។ អ្នកខ្លះធ្វើបែបនេះដែលចង់សរសើរពីការអួតខ្លួន ធ្វើឲ្យអ្នកដទៃខ្មាសគេ និងកើតទុក្ខព្រោះពេលខ្លះគេធ្វើបាបបងប្អូនយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយការអួតបែបនេះ ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើយើង

ងាកទៅរកអ្នកច្បាប់ ដែលត្រូវតែគ្រប់គ្រងត្រចៀក និងបេះដូងរបស់យើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ មិនតិចជាងអណ្តាតរបស់យើងទេ នោះយើងនឹងឃើញច្បាស់ថា ចិត្តចង់ស្តាប់ការរំខាន និងការត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីធ្វើការវិនិច្ឆ័យមិនអំណោយផល ក៏ត្រូវបានហាមឃាត់ដូចគ្នាដែរ ។ ដ្បិតការគិតថា ព្រះទ្រង់ស្អប់ជំងឺនៃការនិយាយអាក្រក់ដោយអណ្តាត នោះជាការមិនសមហេតុផល ប៉ុន្តែទ្រង់មិនសព្វព្រះទ័យនឹងចេតនាអាក្រក់ក្នុងចិត្តឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ បើយើងមានការកោតខ្លាច និងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ពិតប្រាកដ ចូរប្រយ័ត្នតាមលទ្ធភាពដែលអាចធ្វើទៅបាន និងសមរម្យ និងតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនត្រូវប្រើអណ្តាត ឬត្រចៀករបស់យើងទៅនិយាយអាក្រក់ និងបំបះបំបោរឡើយ ហើយកុំឱ្យយើងនិយាយអាក្រក់ ។ ចិត្តដោយគ្មានហេតុនាំឲ្យមានការសង្ស័យ ។ ប៉ុន្តែក្នុងនាមជាអ្នកបកប្រែដោយយុត្តិធម៌នៃពាក្យសំដី និងទង្វើនៃមនុស្សទាំងអស់ សូមឲ្យយើងរក្សាកិត្តិយសរបស់ពួកគេដោយស្មោះដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ត្រចៀក និងអណ្តាតរបស់យើង ។

បញ្ញត្តិទីដប់

"កុំឲ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ" [និក្ខមនំ ២០:១៧]

49. អត្ថន័យនៃបញ្ញត្តិនេះ

គោលបំណងនៃបទបញ្ញត្តិនេះគឺ៖ ដោយសារព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យព្រលឹងយើងទាំងមូលមានដោយឆន្ទៈក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងត្រូវតែបណ្តេញចេញពីចិត្តរបស់យើងទាំងអស់ដែលប្រាថ្នាផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ សរុបមកពួកគេ៖ គ្មានគំនិតណាមួយដែលគួរលួចមកលើយើង ដើម្បីរំកិលចិត្តរបស់យើង

ទៅរកភាពលោភលន់ដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដែលនាំឱ្យបាត់បង់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ។ នេះត្រូវនឹងសិក្ខាបទដែលផ្ទុយពីនេះ ៖ អ្វីក៏ដោយដែលយើងគិត ចេតនា ឆន្ទៈ ឬការប៉ុនប៉ង គឺត្រូវភ្ជាប់ជាមួយផលប្រយោជន៍ និងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជិតខាងយើង ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ការលំបាកដ៏អស្ចារ្យ និងគួរឱ្យឆ្ងល់មួយបានប្រឈមមុខនឹងយើង ។ យើងបាននិយាយពីមុនថានៅក្រោមពាក្យ "អំពើផិតក្បត់" និង "ចោរកម្ម" រួមបញ្ចូលការចង់ប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់និងចេតនាធ្វើបាបនិងបញ្ឆោត ។ ប្រសិនបើនេះជាការពិត វាអាចហាក់ដូចជាហួសហេតុ ដែលក្រោយមកយើងត្រូវបានហាមឃាត់ដោយឡែកពីគ្នាដើម្បីចង់បានទំនិញរបស់អ្នកដទៃ ។ ប៉ុន្តែការបែងចែករវាងការចង់បាននិងការលោភលន់នឹងអាចដោះស្រាយការលំបាកនេះសម្រាប់យើងបានយ៉ាងងាយ ។ សម្រាប់ចេតនា ដូចដែលយើងបាននិយាយអំពីវានៅក្រោមបទបញ្ញត្តិមុន គឺជាការយល់ព្រមដោយចេតនានៃឆន្ទៈដែលតណ្ហាដាក់លើបេះដូង ។ ប៉ុន្តែការលោភលន់អាចកើតមានដោយគ្មានការពិចារណា ឬការយល់ព្រមនៅពេលដែលចិត្តត្រូវបានចាក់ឫសដោយវត្ថុទេ និងវិវឌ្ឍ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពីមុនថា ការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់គ្រងឆន្ទៈរបស់យើង ការខិតខំ និងសកម្មភាពរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់ថា គំនិតនៃចិត្តរបស់យើង ត្រូវគ្រប់គ្រងឱ្យដល់ទីបញ្ចប់ដូចគ្នា ដើម្បីកុំឱ្យគំនិតទាំងនោះ ទៅជាថោកទាប ឬវិលវល់ ដូច្នេះហើយទើបជំរុញឱ្យចិត្តក្នុងទិសផ្ទុយ ។ ដូចដែលគាត់បានហាមចិត្តរបស់យើងមិនអោយមានទំនោរ ហើយនាំឱ្យមានកំហឹង ការស្អប់ ការផិតក្បត់ ការលួចប្លន់ និងការភូតកុហកនោះ ឥឡូវនេះ ទ្រង់ហាមឃាត់ពួកគេពីការជម្រុញនៅទីនោះ ។

50. ខាងក្នុងសេចក្តីសុចរិត

គាត់ទាមទារភាពទៀងត្រង់ដ៏អស្ចារ្យបែបនេះដោយមានហេតុផលល្អ ។ តើនរណាអាចបដិសេធថា វាត្រឹមត្រូវសម្រាប់គ្រប់អំណាចនៃព្រលឹងដែលត្រូវបានកាន់កាប់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់? ប៉ុន្តែបើព្រលឹងណាមួយវង្វេងចេញពីគោលដៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តើអ្នកណាមិនសារភាពថាខ្លួនមានជំងឺ? ឥឡូវនេះ តើវាកើតឡើងដោយរបៀបណា ដែលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ឈឺចាប់ចំពោះបងប្អូនរបស់អ្នក ចូលក្នុងបេះដូងរបស់អ្នក លុះត្រាតែអ្នកមិនអើពើនឹងគាត់ ហើយព្យាយាមដោយខ្លួនឯង? ត្បិតបើចិត្តអ្នកទាំងស្រុងនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់នោះគ្មានភាគល្អិតមួយនៃវានឹងបើកចំហចំពោះការស្រមៃបែបនេះឡើយ ។ ដូច្នេះបេះដូងនៅតែក្សាសេចក្តីលោភនោះឯង ច្បាស់ជាទទេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ បុគ្គលណានឹងជំទាស់ថា សេចក្តីរំរើរវាយនោះ រំលត់ទៅដោយឥតចេតនា អំពីចិត្ត ហើយរលត់ទៅ មិនអាចកាត់ទោសបានថា ជាហេតុនៃលោភៈ ដែលអង្គុយក្នុងចិត្តឡើយ ។ ខ្ញុំឆ្លើយ៖ នេះជាសំណួរនៃការស្រមើស្រមៃមួយប្រភេទ ដែលនៅពេលដែលវាកាន់កាប់គំនិតរបស់យើង ក្នុងពេលដំណាលគ្នាខាំ និងវាយបេះដូងរបស់យើងដោយភាពលោភលន់ ព្រោះគ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យចង់បានចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើងឡើយ ប្រសិនបើបេះដូងរបស់យើងលោតញាប់ដោយក្តីរំភើប ។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ត្រាស់បង្គាប់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ប្រពៃមួយ ដែលទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យភាគល្អិតនៃសេចក្តីលោភលន់មួយមករារាំងឡើយ ។ ហើយមិនអនុញ្ញាតឱ្យម្ទុលតូចបំផុតជំរុញវាប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ ។ តើអ្នកគិតថាទស្សនៈរបស់ខ្ញុំខ្វះសិទ្ធិអំណាចទេ? វាគឺជា Augustine ដែលបានបើកផ្លូវដំបូងសម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីយល់ពីបទបញ្ញត្តិនេះ ។ វាគឺជាផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការហាមឃាត់រាល់បំណងប្រាថ្នាអាក្រក់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ តាមឧទាហរណ៍

លោកបានលើកវត្ថុទាំងនោះដែលរូបភាពនៃការសប្បាយមិនពិតទាក់ចិត្តយើងជាញឹកញាប់ ។ ដូច្នេះ គាត់មិនទុកអ្វីតាមការចង់បានរបស់យើងទេ ពេលគាត់ដកហូតវាពីរឿងទាំងនោះ ដែលជំរុញឲ្យវាឆេវឆាវ និងរីករាយ ។ ខាងក្រោមនេះគឺជាតារាងទីពីរនៃច្បាប់ ដែលបង្រៀនយើងនូវអ្វីដែលយើងជំពាក់មនុស្សសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះ ដោយផ្អែកលើការសញ្ជឹងគិតអំពីអ្នកណាដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងមូលអាស្រ័យ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកនឹងបង្រៀនភារកិច្ចទាំងអស់ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងតារាងនេះដោយគ្មានផ្លែផ្កា លុះត្រាតែការបង្រៀនរបស់អ្នកមានការកោតខ្លាច និងការគោរពចំពោះព្រះជាគ្រឹះរបស់វា ។ បើគ្មានជំនួយពីខ្ញុំទេ អ្នកអានដ៏ឈ្លាសវៃនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នកទាំងឡាយណាដែលបំបែកបញ្ញត្តិតែមួយដោយច្របូកច្របល់នឹងរកឃើញបញ្ញត្តិពីរក្នុងការហាមឃាត់លោភលន់ ។ ពាក្យដដែលៗនៃឃ្លា "អ្នកមិនត្រូវលោភ" ជាលើកទីពីរមិនប្រឆាំងនឹងទស្សនៈរបស់យើងទេ ។ បន្ទាប់ពីនិយាយអំពី "ផ្ទះ" គាត់រាយបញ្ជីផ្នែករបស់វាដោយចាប់ផ្តើមដោយ "ប្រពន្ធ" ។ ពីនេះវាច្បាស់ណាស់ថាយើងត្រូវអានរឿងនេះទាំងមូល ដូចជនជាតិហេព្រើរធ្វើយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ហើយដោយសង្ខេបថា ព្រះទ្រង់បញ្ជាយើងឱ្យរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃដោយមិនប៉ះពាល់ និងមានសុវត្ថិភាព មិនត្រឹមតែពីការរងរបួស ឬបំណងចង់បោកប្រាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសូម្បីតែពីការលោភលន់បន្តិចបន្តួចដែលអាចរំខានដល់ចិត្តរបស់យើង ។

(គោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យក្នុងពន្លឺនៃការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទទំព័រ ៥១–៥៩)

51. ការបូកបញ្ចូលនៃក្រឹត្យវិន័យ

ឥឡូវនេះ វានឹងមិនពិបាកក្នុងការសម្រេចចិត្តអំពីគោលបំណងនៃក្រិត្យវិន័យ ទាំងមូលនោះទេ៖ ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតដើម្បីបង្កើតជីវិតមនុស្សទៅជាគំរូនៃភាពបរិសុទ្ធ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានបង្ហាញអំពីចរិតរបស់ទ្រង់ក្នុងក្រិត្យវិន័យថា បើអ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើណាដែលបានបង្គាប់មកនោះ អ្នកនោះនឹងបង្ហាញរូបព្រះដូចជាក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ។ ដោយហេតុនេះ លោកម៉ូសេចង់រំលឹកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអំពីខ្លឹមសារនៃក្រិត្យវិន័យថា៖ «ហើយឥឡូវនេះ អ៊ីស្រាអែលអើយ តើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកតម្រូវពីអ្នក ចូរបម្រើព្រះអង្គឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយរក្សាទុក ។ បទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់? [ចោទិយកថា ១០:១២-១៣] ។ ហើយម៉ូសេមិនឈប់និយាយពីគំនិតដូចគ្នានេះទៅពួកគេគ្រប់ពេលដែលគាត់ត្រូវចង្អុលបង្ហាញពីគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យនោះទេ ។ នេះគឺជាកម្មវត្ថុនៃការបង្រៀននៃក្រិត្យវិន័យ៖ ដើម្បីចូលរួមជាមួយមនុស្សដោយភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិតចំពោះព្រះរបស់គាត់ ហើយដូចលោកម៉ូសេនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបាននិយាយថា ដើម្បីឱ្យគាត់នៅជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់ [ចោទិយកថា ១១:២២ ឬ ៣០:២០] ។ ឥឡូវនេះ ភាពល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះកើតឡើងនៅក្រោមចំណងជើងពីរដែលបានរៀបរាប់រួចហើយ៖ « ដើម្បីឲ្យយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង » [ចោទិយថា. ៦:៥. ជំពូក ១១:១៣] « ហើយអ្នកជិតខាងដូចជាខ្លួនយើងដែរ» [លេវីវិន័យ. ១៩:១៨; ម៉ាថាយ ២២:៣៧, ៣៩] ។

ទីមួយ ប្រាកដណាស់ ព្រលឹងរបស់យើងគួរតែពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ពីនេះនឹងហូរដោយផ្ទាល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជិតខាង ។ នោះជាអ្វីដែលសាវ័កបង្ហាញពេលគាត់សរសេរថា « គោលបំណងនៃក្រិត្យវិន័យគឺជា

សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមកពីសតិសម្បជញ្ញៈដ៏បរិសុទ្ធ និងជាសេចក្តីជំនឿដែលមិនក្លែងបន្លំ» [ធីម៉ូថេ ទី ១ ១:៥] ។ អ្នកឃើញពីរបៀបដែលសតិសម្បជញ្ញៈ និងសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់ត្រូវបានដាក់នៅលើក្បាល ។ ម្យ៉ាងទៀត នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត ដែលកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ដូច្នេះ វានឹងជាកំហុសមួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលជឿថា ច្បាប់មិនបង្រៀនអ្វីក្រៅតែពី rudiment និង preliminary ឬសុចរិតមួយចំនួនដែលបុរសចាប់ផ្តើមកម្មសិក្សារបស់ពួកគេ ហើយមិនណែនាំពួកគេទៅកាន់គោលដៅ ការងារល្អ ចាប់តាំងពីអ្នកមិនអាចប្រាថ្នាធំជាងនេះ ។ ល្អឥតខ្ចោះជាងអ្វីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ម៉ូសេ និងប៉ូល ។ ចំពោះកន្លែងណា ខ្ញុំនឹងចុះចូល អ្នកណាក៏ចង់ទៅ អ្នកណាមិនស្គប់ស្គល់នឹងការបង្រៀន ឲ្យកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ គោរពប្រណិប័តន៍ខាងវិញ្ញាណ គោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិ ដើរតាមមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងចុងក្រោយគឺ មានសតិសម្បជញ្ញៈបរិសុទ្ធ ជំនឿដោយស្មោះ ។ និងក្តីស្រឡាញ់? ពីនេះត្រូវបានគេបញ្ជាក់ថាការបកស្រាយនៃច្បាប់ដែលស្វែងរកនិងរកឃើញនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិនៃច្បាប់ទាំងអស់ភារកិច្ចនៃការគោរពនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលដើរតាមតែសំបកស្ងួតនិងទទេ—ដូចជាប្រសិនបើច្បាប់បានបង្រៀនពួកគេតែមួយផ្នែកនៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ—មិនយល់ពីគោលបំណងរបស់វា ដូចសាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ ។

52. ហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះបទគម្ពីរនិយាយអំពីតែតារាងទីពីរ?

ប៉ុន្តែ ដោយសារក្នុងការសង្ខេបច្បាប់ ព្រះគ្រីស្ទនិងសាវ័កពេលខ្លះបានចាកចេញពីតារាងទីមួយ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតឲ្យព្យាយាមអនុវត្តពាក្យរបស់ពួកគេចំពោះតារាងទាំងពីរ ។ នៅក្នុងដំណឹងល្អនៃម៉ាថាយ ព្រះគ្រីស្ទបាន

ហៅ«សេចក្តីមេត្តាករុណា ការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីជំនឿថាជារឿងសំខាន់ជាងច្បាប់» ។ [ម៉ាថាយ ២៣:២៣] ។ នៅក្រោមពាក្យ "ជំនឿ" វាច្បាស់សម្រាប់ខ្ញុំថាគាត់មានន័យថាស្មោះត្រង់ចំពោះមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះបកស្រាយពាក្យនេះថាជាការគោរពចំពោះព្រះ ដូច្នេះដើម្បីពង្រីកវាដល់ច្បាប់ទាំងមូល ។

នេះប្រាកដជាល្ងង់ ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទកំពុងមានបន្ទូលអំពីកិច្ចការដែលមនុស្សគួរតែបង្ហាញថាខ្លួនឯងសុចរិត ។ ប្រសិនបើយើងកត់សម្គាល់ហេតុផលនេះ យើងក៏នឹងឈប់ឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជានៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ទៅកាន់យុវជនម្នាក់ដែលសួរថាតើបញ្ញត្តិទាំងនោះជាអ្វី ដោយការប្រតិបត្តិរបស់យើងចូលទៅក្នុងជីវិតគាត់បានឆ្លើយតបត្រឹមតែពាក្យទាំងនេះ [ម៉ាថាយ ។ ១៩:១៦-១៧] ៖ «អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ឡើយ ។ អ្នកមិនត្រូវលួចទេ ។ អ្នកមិនត្រូវធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយទេ ។ ចូរគោរពឪពុក និងម្តាយរបស់អ្នក... ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង» [ម៉ាថាយ. ១៩:១៨-១៩; ជាមួយនឹងពាក្យខ្លះពី (និក្ខមនំ ២០:១២-១៦) ។ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមតារាងទីមួយគឺជាធម្មតាក្នុងបំណងបេះដូង ឬក្នុងពិធីនានា ។ ចេតនានៃចិត្តមិនបានបង្ហាញខ្លួនឯងទេ ហើយពួកពុតត្បុតក៏ជាប់រវល់នឹងពិធីនានា ។ ប៉ុន្តែកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មានលក្ខណៈបែបនេះដែលតាមរយៈវាយើងឃើញនូវសេចក្តីសុចរិតពិត ។ រឿងនេះកើតឡើងជាញឹកញាប់នៅក្នុងពួកហោរា ដើម្បីឱ្យស្គាល់សូម្បីតែអ្នកអានដែលយល់ស្របនឹងពួកគេក៏ដោយ ។ ស្ទើរតែគ្រប់ពេលដែលហោរាបានដាស់តឿនមនុស្សឱ្យប្រែចិត្ត ពួកគេបានលុបចោលតារាងទីមួយ ហើយជំរុញឱ្យមានសេចក្តីជំនឿ ការជំនុំជំរះ សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសមធម៌ ។ តាមរបៀបនេះ ពួកគេមិនមើលរំលងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែពួកគេទាមទារតាមរ

យៈទីសំគាល់ជាក់ស្តែង ។ នេះពិតជាត្រូវបានគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ ៖ នៅពេលដែលពួកគេពិភាក្សាអំពីការគោរពច្បាប់ ពួកគេជាធម្មតារស់នៅលើតារាងទីពីរ ព្រោះវាជាពិសេសឃើញមានឧស្សាហ៍ព្យាយាមចំពោះសេចក្តីសុចរិត និងសុចរិតភាព ។ មិនចាំបាច់រាយបញ្ជីអត្ថបទទេ សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាអាចផ្សៀងផ្ទាត់បានយ៉ាងងាយស្រួលនូវអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយ [អ៊ីសាយ ១:១៨] ។

53. សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់

ប៉ុន្តែអ្នកនឹងសួរថា ៖ «តើខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសុចរិតមានន័យច្រើនជាងការរស់នៅដោយគ្មានកំហុសជាមួយនឹងមនុស្សជាជាងលើកតម្កើងព្រះដោយសេចក្តីអាណិតអាសូរទេ? មិនមែនទាល់តែសោះ! ប៉ុន្តែ ដោយសារបុរសម្នាក់មិនងាយរក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់បែបយ៉ាងទេ លុះត្រាតែគាត់កោតខ្លាចព្រះ នោះនេះក៏ជាភស្តុតាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដែរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជ្រាបច្បាស់ ហើយថែមទាំងបញ្ជាក់តាមរយៈព្យាការីរបស់ទ្រង់ថា គ្មានប្រយោជន៍ណាអាចមកពីយើងចំពោះទ្រង់ ទ្រង់មិនបង្ខាំងកាតព្វកិច្ចរបស់យើងចំពោះខ្លួនទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់អនុវត្តយើង « ក្នុងអំពើល្អចំពោះអ្នកជិតខាងរបស់យើង » [ទំនុកតម្កើង. ១៥:២-៣, ខ. ១៦:២] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ សាវកមានហេតុផលល្អដើម្បីដាក់ភាពឥតខ្ចោះនៃពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ [អេភេសូ. ៣:១៩; ១:៥, កូឡុស. ៣:១៤] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់ហៅវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាជា «ការបំពេញក្រឹត្យវិន័យ» ដោយបន្ថែមថា «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងបានធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យហើយ» [រ៉ូម. ១៣:៨] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ច្បាប់ទាំងមូលត្រូវបានយល់ក្នុងពាក្យតែមួយ ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង" ។ [កាឡាទី ៥:១៤] ។ ប៉ុលបង្រៀនតែអ្វី

ដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បង្រៀន ថា៖ «អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់ឲ្យមនុស្សធ្វើចំពោះអ្នក ចូរធ្វើចំពោះគេចុះ! ដ្បិតនេះជាក្រឹត្យវិន័យ និងជាហោរា» [ម៉ាថាយ. ៧:១២]។ ប្រាកដណាស់ថាក្រិត្យវិន័យ និងហោរាផ្តល់កន្លែងដំបូងដល់សេចក្តីជំនឿ និងអ្វីក៏ដោយដែលទាក់ទងនឹងការគោរពប្រណិបត័ន្ធព្រះដោយក្រឹត្យវិន័យ ដោយបង្វែរសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅឋានៈក្រោមបង្គាប់។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានន័យថា ក្រឹត្យវិន័យគ្រាន់តែបង្គាប់ឱ្យយើងគោរពតាមសិទ្ធិ និងសមធម៌ចំពោះមនុស្សប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឱ្យយើងអាចក្លាយជាអ្នកអនុវត្តក្នុងការធ្វើជាសាក្សីចំពោះការកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ ប្រសិនបើយើងមានវាក្នុងខ្លួនយើង ។

54. ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង

ដូច្នេះ ចូរយើងក្រោកឈរឡើង៖ ជីវិតរបស់យើងនឹងអនុលោមតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងតាមនៃក្រិត្យវិន័យ នៅពេលដែលវាមានផលផ្លែបំផុតសម្រាប់បងប្អូនរបស់យើង នៅក្នុងក្រិត្យវិន័យទាំងមូល យើងមិនអានមួយព្យាង្គដែលកំណត់ច្បាប់លើមនុស្សឡើយ។ ចំពោះការដែលគាត់អាច ឬមិនអាចធ្វើ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សាច់ឈាមរបស់គាត់ ។ ហើយជាក់ស្តែង ដោយសារមនុស្សប្រុសកើតមកក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ពួកគេសុទ្ធតែមានទំនោរទៅរកការស្រលាញ់ខ្លួនឯងខ្លាំងពេក ហើយទោះជាពួកគេងាកចេញពីការពិតច្រើនក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែរក្សាការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដដែល មិនចាំបាច់មានច្បាប់ណាដែលបង្កើន ឬប្រសើរជាងនោះទេ ។ enkindle នេះគឺជាការស្រឡាញ់លើសលប់រួចទៅហើយ ។ ដូច្នេះ វាច្បាស់ណាស់ថា យើងរក្សាបទបញ្ញត្តិមិនមែនដោយការស្រឡាញ់ខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែដោយការស្រឡាញ់ព្រះ និងអ្នកជិតខាង ។ ថាគាត់រស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ប្រសើរបំផុត និងបរិសុទ្ធបំផុត ដែលរស់នៅ និងព្យាយាមសម្រាប់ខ្លួន

គាត់តិចបំផុតតាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់រស់នៅតាមរបៀបអាក្រក់ ឬអាក្រក់ជាងអ្នកដែលរស់នៅ ហើយខិតខំដើម្បីខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯង ហើយគិតអំពី និងស្វែងរកតែរបស់គាត់ អត្ថប្រយោជន៍។ ពិតហើយ ដើម្បីបង្ហាញថាយើងត្រូវមានទំនោរចិត្តស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅប៉ុណ្ណា [លេវីវិន័យ. 19:18] , ព្រះអម្ចាស់បានវាស់វាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនយើងដោយសារតែគាត់មិនមានអារម្មណ៍ឃោរឃៅឬខ្លាំងជាងនេះទៀត។ ហើយយើងគួរតែឧស្សាហ៍សញ្ជឹងគិតអំពីកម្លាំងនៃការបញ្ចេញមតិនេះ។ ព្រោះគាត់មិនព្រមទទួលកន្លែងទីមួយដើម្បីស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដូចដែល សុភី ស្មានមិនរួច ហើយប្រគល់កន្លែងទីពីរឲ្យស្រឡាញ់។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ផ្ទេរទៅអ្នកឯទៀតនូវអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងមានអារម្មណ៍ចំពោះខ្លួនយើង។ ដូច្នេះសាវ័កចែងថាសេចក្តីស្រឡាញ់ «សេចក្តីស្រឡាញ់មិនស្វែងរករបស់ខ្លួនឡើយ» [១ កូរិនថូស. ១៣:៥]។ ការវែកញែករបស់ពួកសុភីសទាំងនេះមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានតម្លៃសក់ទេ៖ វត្ថុដែលគ្រប់គ្រងគឺតែងតែទាបជាងការគ្រប់គ្រងរបស់គេ។ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់មិនបានបង្កើតច្បាប់ស្តីពីសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះខ្លួនយើង ដែលសេចក្តីសប្បុរសចំពោះអ្នកដទៃគួរតែជាថ្នាក់ក្រោមនោះទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បង្ហាញថា អារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលកើតចេញពីភាពថោកទាប ជាទូទៅនៅក្នុងខ្លួនយើង ឥឡូវនេះត្រូវតែពង្រីកទៅមួយទៀត ដើម្បីយើងអាចត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើង ដោយមិនមានការខ្នះខ្នែង ការខ្នះខ្នែង និងការយកចិត្តទុកដាក់ជាងខ្លួនយើងឡើយ។

55. តើអ្នកណាជាអ្នកជិតខាងរបស់យើង?

ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចអំពីសាសន៍សាម៉ារីថា ពាក្យ « អ្នកជិតខាង » រួមបញ្ចូលទាំងមនុស្សដាច់ស្រយាលបំផុត [លូកា 10:36] នោះយើងមិនត្រូវបានរំពឹងទុកថានឹងកំណត់សិក្ខាបទនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនោះទេ ។ ខ្ញុំមិនបដិសេធទេថា មនុស្សប្រុសកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយយើង កាតព្វកិច្ចស្និទ្ធស្នាលកាន់តែច្រើនដែលយើងត្រូវជួយ ។ ជាទម្លាប់របស់មនុស្សជាតិ ដែលមនុស្សប្រុសកាន់តែជិតស្និទ្ធនឹងគ្នាដោយចំណងមិត្តភាព ភាពស្និទ្ធស្នាល ឬពីអ្នកជិតខាង ទំនួលខុសត្រូវចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកកាន់តែច្រើន ។ នេះមិនធ្វើបាបព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់របស់គាត់ដូចជាវាបាននាំយើងទៅកាន់វា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ៖ យើងគួរតែឱបក្រសោបមនុស្សជាតិទាំងមូលដោយគ្មានករណីលើកលែងក្នុងអារម្មណ៍នៃក្តីស្រឡាញ់តែមួយ ។ នៅទីនេះមិនមានភាពខុសគ្នារវាងមនុស្សព្រៃផ្សៃ និងក្រិក សក្តិសម និងមិនគួរសក្តិសម មិត្ត និងសត្រូវ ចាប់តាំងពីអ្វីៗទាំងអស់គួរតែត្រូវបានពិចារណានៅក្នុងព្រះ មិនមែននៅក្នុងខ្លួនពួកគេទេ ។ នៅពេលដែលយើងងាកចេញពីការសញ្ជឹងគិតបែបនេះ វាគ្មានអ្វីចម្លែកទេដែលយើងជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងកំហុសជាច្រើន ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងដឹកនាំសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងឱ្យត្រឹមត្រូវ យើងត្រូវបើកភ្នែករបស់យើងជាមុនសិន មិនមែនមនុស្សណាដែលមើលឃើញជាញឹកញាប់ធ្វើឱ្យមានការស្អប់ជាងសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះដែលជំរុញយើងឱ្យពង្រីកដល់មនុស្សទាំងអស់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងមានចំពោះទ្រង់ ។ ប្រហែលជាគោលការណ៍មិនផ្លាស់ប្តូរ ៖ មិនថាបុរសមានលក្ខណៈបែបណាក៏ដោយ យើងត្រូវតែស្រឡាញ់គាត់ពីព្រោះយើងស្រឡាញ់ព្រះ ។

56. ការប្រឹក្សាខាងផ្សាយដំណឹងល្អ?

បញ្ញត្តិទាំងនេះ «កុំសងសឹកឡើយ! ស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក" ដែលពីមុនត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យជនជាតិយូដាទាំងអស់ហើយបន្ទាប់មកទៅកាន់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ជាទូទៅត្រូវបានបង្ហែរដោយសិស្សសាលាទៅជា "ដំបូន្មាន" ដែលយើងមានសេរីភាពក្នុងការស្តាប់ឬមិនគោរព។ នេះជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ឬអាក្រក់យ៉ាងណា! ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានចងក្រងតម្រូវការដើម្បីគោរពតាម "ឱវាទ" ទាំងនេះមកលើព្រះសង្ឃ សូម្បីតែមានភាពសុចរិតក្នុងការគោរពនេះជាងគ្រិស្តសាសនិកសាមញ្ញ ដោយសារពួកគេស្ម័គ្រចិត្តចងខ្លួនដើម្បីរក្សា "ឱវាទ" ទាំងនេះ ហើយហេតុផលដែលពួកគេកំណត់សម្រាប់ការមិនទទួលពួកគេតាមច្បាប់គឺ ថាពួកគេមើលទៅដូចជាមានបន្ទុកធ្ងន់ពេក ជាពិសេសចំពោះពួកគ្រីស្ទាន តើច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់យើងឬទេ? តើភាពខុសគ្នាបែបនេះលេចឡើងនៅលើទំព័រណាមួយនៃក្រឹត្យវិន័យទេ? ផ្ទុយទៅវិញ តើបញ្ញត្តិជាទូទៅកើតមាននៅទីនោះដែលតម្រូវឲ្យយើងស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវយ៉ាងតឹងរ៉ឹងឬ? តើបញ្ញត្តិបែបណាគឺការចិញ្ចឹមសត្រូវដែលស្រេកឃ្លាន [សុភាសិត. ២៥:២១]; ដើម្បីដឹកនាំគោដែលវង្វេង ឬលាត្រឡប់ទៅរកផ្ទះវិញ ឬជួយពួកគេពេលមានបន្ទុកលើស [និក្ខមនំ ២៣:៤-៥]? តើយើងគួរធ្វើល្អចំពោះសត្វជាសត្រូវរបស់យើង ដោយមិនបង្ហាញឆន្ទៈចំពោះមនុស្សនោះឬ អ្វី? តើមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចទេ ៖ « ការសងសឹកជារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសងវិញ [ហេព្រើរ. ១0:៣0; cf. ចោទិយកថា ៣២:៣៥]។ នេះគឺជាការបញ្ជាក់កាន់តែច្បាស់នៅកន្លែងមួយទៀត ៖ «អ្នកមិនត្រូវសងសឹក ឬទ្រាំទ្រនឹងការខឹងសម្បារណាមួយឡើយ... » [លេវីវិន័យ

. ១៩:១៨]។ ទោះបីជាអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេលុបបំបាត់របស់ទាំងនេះចេញពីក្រិត្យវិន័យ ឬទទួលស្គាល់ថា ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកផ្តល់ច្បាប់ ហើយកុំឱ្យពួកគេតំណាងទ្រង់ដោយមិនត្រឹមតែជាអ្នកផ្តល់ឱវាទដោយក្លែងក្លាយ ។

57. បញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់ជាសត្រូវជាបញ្ញត្តិពិត

ហើយខ្ញុំសួរអ្នកថាតើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះមានន័យដូចម្តេចដែលពួកគេហ៊ានចំអកដោយភាពមិនច្បាស់លាស់របស់ពួកគេ? «ស្រឡាញ់សត្រូវរបស់អ្នក ធ្វើល្អចំពោះអ្នកដែលស្អប់អ្នក ។ អធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលប្រៀតប្រៀនអ្នក សូមប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលដាក់បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីអ្នកបានក្លាយទៅជាកូនរបស់ព្រះវរបិតាអ្នកដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌» [ម៉ាថាយ. ៥:៤៤-៤៥ រួមបញ្ចូលជាមួយលូកា ៦:២៧-២៨] ។ តើអ្នកណានឹងមិនសន្និដ្ឋាននៅទីនេះជាមួយ Chrysostom ថាតួអក្សរកាតព្វកិច្ចនៃពាក្យទាំងនេះបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ថាមិនមែនជាការដាស់តឿនទេតែជាការចាំបាច់? តើមានអ្វីបន្សល់ទុកសម្រាប់យើង ពេលយើងត្រូវបានលុបចេញពីចំនួនកូនព្រះ? ប៉ុន្តែនៅក្នុងទស្សនៈរបស់ពួកគេ ព្រះសង្ឃតែម្នាក់ឯងនឹងក្លាយជាកូនប្រុសរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ពួកគេតែម្នាក់ឯងនឹងហ៊ានអំពាវនាវដល់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ ក្នុងពេលនេះ តើព្រះវិហារនឹងទៅជាយ៉ាងណា? តាមហេតុផលដូចគ្នានេះ វានឹងត្រូវកាត់ចេញទៅកាន់សាសនាឥស្លាម និងអ្នកយកពន្ធ ។ ចំពោះព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា៖ « ប្រសិនបើអ្នកជាមិត្តសម្លាញ់របស់អ្នក តើអ្នកនឹងទទួលការពេញចិត្តអ្វី? សូម្បីតែជនជាតិឥស្លាម និងអ្នកយកពន្ធក៏មិនធ្វើដូចគ្នាដែរឬ? [ម៉ាថាយ ៥:៤៦-៤៧ រួមបញ្ចូលជាមួយលូកា ៦:៣២ និង ម៉ាថាយ [១៨:១៧] យើងពិតជាមានសំណាងណាស់ ប្រសិនបើឈ្មោះរបស់គ្រិស្តបរិស័ទត្រូវបានទុកអោយយើង

ទោះបីជាមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ត្រូវបានដកចេញពីយើងក៏ដោយ! អំណះអំណាងរបស់ Augustine មិនគួរឱ្យជឿទេ៖ «នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ហាមយើងមិនឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ទ្រង់ហាមយើងមិនឱ្យប៉ះប្រពន្ធរបស់សត្រូវ ដូចមិត្តភ័ក្តិដែរ។ ពេលគាត់ហាមចោរ គាត់អនុញ្ញាតឲ្យយើងលួចអ្វីទាំងអស់ មិនថាពីមិត្ត ឬពីសត្រូវ»។ ប៉ុលបានរៀបរាប់ពីបទបញ្ញត្តិទាំងពីរនេះ«កុំលួច» និង « កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់»ចំពោះច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ តាមពិត គាត់បង្រៀនថាពួកគេត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងបទបញ្ញត្តិ « ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង » [រ៉ូម. ១៣:៩]។ ដូច្នេះ ទាំងប៉ុលត្រូវតែជាអ្នកបកប្រែច្បាប់ខុស ឬវាចាំបាច់ធ្វើតាមបញ្ញត្តិដែលថាយើងត្រូវស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវដូចមិត្តរបស់យើងដែរ។ ដោយហេតុនេះ អស់អ្នកដែលចង់រលាស់ចេញពីនីមធម្មតានៃកូនព្រះពិតជាក្បត់ខ្លួនជាកូនរបស់សាតាំង។ ឥឡូវនេះ អ្នកអាចនឹងសង្ស័យថាតើពួកគេបានផ្សព្វផ្សាយ dogma នេះនៅក្រៅប្រទេសច្រើនជាងដោយភាពឆោតល្ងង់ ឬដោយភាពអ្សៀនខ្មាស។ ចាស់ទុំក្នុងក្រុមជំនុំនីមួយៗប្រកាសថា ទាំងនេះគឺជាបញ្ញត្តិពិត។ សូម្បីតែនៅសម័យប្រេ្គហ្គោរីក៏មិនមានការសង្ស័យដែរ ដូចដែលគាត់បញ្ជាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ ថាទាំងនេះគឺជាបញ្ញត្តិដែលគាត់ចាត់ទុកថាមិនអាចប្រកែកបាន។ ហើយម៉េចក៏គេប្រកែក! ពួកគេនិយាយថា នេះនឹងជាបន្ទុកធ្ងន់ពេកសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ! ដូចជាយើងអាចគិតអំពីអ្វីដែលពិបាកជាងការស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង! បើប្រៀបធៀបនឹងច្បាប់នេះ អ្វីៗទាំងអស់គួរតែចាត់ទុកថាងាយស្រួល មិនថាការតម្រូវឱ្យស្រឡាញ់សត្រូវរបស់យើង ឬលុបបំបាត់រាល់ការចង់បានសម្រាប់ការសងសឹកចេញពីចិត្តរបស់យើង។ ទាំងអស់នេះពិតជាពិបាក និងពិបាកសម្រាប់ភាព

ទន់ខ្សោយរបស់យើង សូម្បីតែសេចក្តីលម្អិតតិចបំផុតនៃច្បាប់ [ម៉ាថាយ ៥:
១៨; លូកា ១៦:១៧]។ គឺព្រះអម្ចាស់ដែលយើងប្រព្រឹត្តដោយគុណធម៌។ «
ត្រូវឲ្យគាត់បង្គាប់តាមបង្គាប់ ហើយបង្គាប់តាមចិត្ត»។ ដើម្បីក្លាយជាគ្រិស្ត
បរិស័ទក្រោមក្រិត្យវិន័យនៃព្រះគុណ មិនមែនមានន័យថា វង្វេងចេញក្រៅក្រិត្យ
វិន័យទេ ប៉ុន្តែត្រូវបញ្ចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ទើបយើងរួច
ផុតពីបណ្តាសានៃក្រិត្យវិន័យ ហើយដោយវិញ្ញាណអ្នកណា យើងមានក្រិត្យវិន័យ
ឆ្លាក់ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់យើង។ [យេ. ៣១:៣៣]។ ព្រះគុណនេះប៉ុលបាន
ហៅ«ច្បាប់»មិនមែនក្នុងន័យតឹងរ៉ឹងទេ តែសំដៅទៅលើច្បាប់របស់ព្រះ ដែល
គាត់បានធ្វើផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះ [រ៉ូម. ៨:២]។ នៅក្រោមពាក្យ "ច្បាប់" បុរស
ទាំងនេះកំពុងទស្សន៍ទាយអំពីអ្វីទាំងអស់។

58. ភាពខុសគ្នានៃអំពើបាបខាងជីវិតរមែងស្លាប់ និង venial មិនត្រឹមត្រូវ

អ្វីដែលគេហៅថា « អំពើបាបរបស់សាច់ឈាម» គឺជាប្រភេទដូចគ្នា៖ ទាំង
អំពើទុច្ចរិតសម្ងាត់ ដែលបំពានលើតារាងទីមួយ ឬការរំលងផ្តាល់នៃបញ្ញត្តិចុង
ក្រោយ។ នេះជានិយមន័យរបស់ពួកគេ៖ អំពើបាបជាការចង់បានដោយគ្មាន
ចេតនាដែលមិនស្ថិតនៅក្នុងចិត្តយូរអង្វែង។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា វាមិនអាចលួច
ចូលក្នុងចិត្តបានឡើយ លើកលែងតែខ្លះរបស់ដែលតម្រូវក្នុងច្បាប់។ យើងត្រូវ
បានហាមឃាត់ "មិនឲ្យមានព្រះដទៃ" នៅពេលដែលចិត្តដែលដាក់ចុះដោយ
ឧបាយកលនៃការមិនជឿមើលជុំវិញកន្លែងផ្សេង។ នៅពេលដែលវាត្រូវបាន
វាយប្រហារដោយបំណងប្រាថ្នាមួយរំពេចដើម្បីផ្ទេរពរជ័យរបស់វាទៅកន្លែងមួយ
ផ្សេងទៀត តើការជំរុញដ៏ខ្លីទាំងនេះមកពីណា ប៉ុន្តែមកពីកន្លែងទំនេរខ្លះនៅក្នុង
ព្រលឹង តើត្រៀមខ្លួនទទួលការល្បួងបែបនេះទេ? ហើយដើម្បីកុំអូសបន្លាយការ

ឈ្លោះប្រកែកគ្នាឲ្យឆ្ងាយទៀត យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យ«ស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីគំនិត និងអស់ពីព្រលឹងយើង» ។ ដូច្នេះ លុះត្រាតែអំណាចទាំងអស់នៃព្រលឹងមានបំណងស្រឡាញ់ព្រះ នោះយើងបានលះបង់ការគោរពច្បាប់រួចហើយ ។ ចំពោះខ្មាំងសត្រូវដែលក្រោកឡើងក្នុងមនសិការរបស់យើងប្រឆាំង នគររបស់ទ្រង់ និងរារាំងក្រឹត្យរបស់ទ្រង់បញ្ជាក់ថាបល្ល័ង្ករបស់ព្រះមិនត្រូវបានតាំងមាំនៅក្នុងនោះទេ ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាបញ្ញត្តិចុងក្រោយបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះរឿងនេះ ។ តើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខ្លះចាក់ដោតបេះដូងយើងទេ? យើងមានទោសរួចហើយពីការលោភលន់ ហើយជាលទ្ធផលគឺជាអ្នកបំពានច្បាប់ ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ហាមយើងមិនត្រឹមតែតាំងចិត្តនិងរៀបចំអ្វីមួយដែលទាក់ទងនឹងការបាត់បង់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវដុតបញ្ឆេះដោយលោភលន់ទៀតផង ។ ប៉ុន្តែបណ្តាសារបស់ព្រះតែងតែសង្កត់លើការបំពានច្បាប់ ។ ដូច្នេះ វាគ្មានហេតុផលសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីលើកលែងការបិទបាំងណាមួយឡើយ ទោះជាស្រាលក៏ដោយ ពីការកាត់ក្តីនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ Augustine និយាយថា ៖ ក្នុងការថ្លឹងថ្លែងអំពើបាប «កុំឲ្យយើងយកសមគុណ្យមិនពិតមកថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលយើងពេញចិត្ត និងតាមចិត្តរបស់យើង តាមគំនិតរបស់យើង ដោយនិយាយថា "នេះធ្ងន់ណាស់! នេះជាពន្ធឺ» ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងលើកយកសមគុណ្យដ៏ទេវភាពនៃបទគម្ពីរបរិសុទ្ធមកមុខ ដូចជាចេញពីរតនាគាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងសមគុណ្យនោះ ចូរយើងថ្លឹងថ្លែងនូវអ្វីដែលធ្ងន់ជាង ។ គ្មានទំងន់ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានថ្លឹងថ្លែងរួចហើយ» តើបទគម្ពីរមានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីបញ្ហានេះ? ប្រាកដណាស់ពេលដែលប៉ុលហៅសេចក្តីស្លាប់ថាជា«ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប» [រ៉ូម. 6:23] គាត់បង្ហាញថា

ភាពខុសគ្នាដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនេះគឺមិនស្គាល់សម្រាប់គាត់ ។ ដោយសារយើងមានទំនោរទៅរកការលាក់ពុតហួសហេតុនោះ ភាពស្លេកស្លាំងនេះមិនគួរត្រូវបានបន្ថែមដើម្បីបន្ទរបន្តយចិត្តរបស់យើងឡើយ ។

59. រាល់អំពើបាបគឺជាអំពើបាបស្លាប់!

តើពួកគេអាចសញ្ជឹងគិតពីអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ «អ្នកណាដែលបំពានលើបញ្ញត្តិតិចបំផុតមួយ ហើយបង្រៀនមនុស្សយ៉ាងនោះ នោះនឹងគ្មានអ្នកណានៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ » [ម៉ាថាយ ៥:១៩] ។ តើពួកគេមិនមែនជាលេខនេះទេនៅពេលដែលពួកគេហ៊ានកាត់ទោសបទល្មើសច្បាប់ ដូចជាមិនសមនឹងទោសប្រហារជីវិត? ប៉ុន្តែ ពួកគេគួរតែថ្លឹងថ្លែងមិនគ្រាន់តែថាតើច្បាប់បញ្ជាអ្នកណាទេ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាជាបញ្ញត្តិនោះ ។ ដ្បិតនៅគ្រប់ការរំលងច្បាប់ដែលបានបង្គាប់មកពីព្រះ នោះអំណាចរបស់ព្រះត្រូវបានទុកមួយឡែក ។ តើគេចាត់ទុកថាវាជារឿងតូចមួយដែលបំពានលើសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ក្នុងអ្វីមួយឬ? ដូច្នេះ បើព្រះបានបើកសម្តែងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងក្រិត្យវិន័យ អ្វីដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់មិនពេញចិត្ត ។ តើពួកគេនឹកស្មានដល់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះខ្សោយខ្លាំងណាស់ដែលទោសប្រហារជីវិតនឹងមិនកើតឡើងភ្លាមៗឬ? ហើយទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ប្រសិនបើពួកគេអាចយកវាមកដាក់ក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ដើម្បីស្តាប់សំឡេងទ្រង់ ជាជាងការលាក់បាំងការពិតដ៏ច្បាស់លាស់ជាមួយនឹងល្បិចកលដែលគ្មានន័យរបស់ពួកគេ ។ គាត់និយាយថា ៖ «ព្រលឹងដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ» [អេសេគាល. ១៨:៤; ២០] ។ ដូចគ្នាដែរ វគ្គនេះគ្រាន់តែលើកឡើងថា ៖ «ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់» [រ៉ូម. ៦:២៣] ។ អ្វីដែលពួកគេសារភាពថាបានចូលមក

ដោយសារពួកគេមិនអាចបដិសេធបានឡើយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនមែនជាអំពើបាបនៃជីវិតរមែងស្លាប់ដែរ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេបានបណ្តោយខ្លួនទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួនច្រើនពេក យ៉ាងហោចណាស់ឲ្យពួកគេរៀនក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញម្តង ។ តែបើពួកគេនៅតែមានចិត្តលោភលន់ យើងលាគេទៅ ។ សូមឲ្យកូនរបស់ព្រះចាត់ទុកថា អំពើបាបទាំងអស់គឺជាជីវិតរមែងស្លាប់ ។ ព្រោះវាជាការបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាការចាំបាច់ដែលញុះញង់ដល់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយវាគឺជាការបំពានច្បាប់ ដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានប្រកាសដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ អំពើបាបរបស់ពួកបរិសុទ្ធអាចលើកលែងទោសបាន មិនមែនដោយសារធម្មជាតិរបស់ពួកគេជាពួកបរិសុទ្ធនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេទទួលបានការលើកលែងទោសពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។

ជំពូកទី IX

ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ចំពោះសាសន៍យូដានៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ ក៏ដោយបានបើកបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់តែនៅក្នុងដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ។

(ព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានរំពឹងទុក ហើយបានសម្តែង ១-២)

1. អត្ថប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំនៃសេចក្តីតាំងសញ្ញាថ្មី

មិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលព្រះទ័យនៃព្រះ និងការលះបង់ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាទ្រង់ជាព្រះវរបិតា ហើយដើម្បីញែកមនុស្សដែលជ្រើសរើស ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះប្រាកដជាត្រូវបានគេស្គាល់នៅក្នុងរូបភាពដូចគ្នា ដែលព្រះជាមួយនឹងភាពត្រចះត្រចង់យ៉ាងពេញលេញឥឡូវនេះលេចមកឱ្យយើងឃើញ ។ ដូច្នោះហើយ បន្ទាប់ពីម៉ាឡាគីបានបង្គាប់ជនជាតិយូដាឱ្យគោរពច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ ហើយបន្តដោយអស់ពីចិត្ត ពីព្រោះបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ មានការរំខានដល់មុខងារនៃទំនាយ នោះទ្រង់ក៏ប្រកាសភ្លាមៗថា: «ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងរះឡើង» [ម៉ាល. ៤:២] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ គាត់បង្រៀនថា ខណៈដែលច្បាប់បម្រើដើម្បីកាន់ព្រះក្នុងការទន្ទឹងរង់ចាំការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់យាងមក ពួកគេគួរតែសង្ឃឹមថានឹងមានពន្លឺកាន់តែឆ្ងាយ ។ ដោយហេតុផលនេះ ពេត្រុសនិយាយថា ៖ « ពួកហោរា... បានស្វែងរកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ » ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញដោយដំណឹងល្អ [ពេត្រុសទី១. ១:១០] ។ ហើយ « ត្រូវបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេថា ពួកគេមិនបម្រើខ្លួនពួកគេទេ » ឬអាយុរបស់ពួកគេ « ប៉ុន្តែយើងនៅក្នុងការណ៍ដែល ... ត្រូវបានប្រកាស » តាមរយៈដំណឹងល្អ

[ពេត្រុសទី ១១:១២] ។មិនមែនថាការបង្រៀនរបស់ទាំងនេះគ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សសម័យបុរាណ ឬគ្មានតម្លៃសម្រាប់ព្យាការីខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនបានមកកាន់យកទ្រព្យសម្បត្តិដែលព្រះបានបញ្ជូនមកយើងដោយដៃរបស់ពួកគេ! សម្រាប់ថ្ងៃនេះ ព្រះគុណដែលពួកគេបានធ្វើជាសាក្សីត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខយើង ។ ពួកគេមានរសជាតិរបស់វាបន្តិច ។ យើងអាចរីករាយជាមួយវាកាន់តែសម្បូរបែប ។ ដូច្នោះហើយ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា ម៉ូសេបានធ្វើបន្ទាល់ដល់គាត់ [យ៉ូហាន 5:46] ប៉ុន្តែទ្រង់លើកតម្កើងទំហំនៃព្រះគុណដែលយើងលើសពីសាសន៍យូដា ។ ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់ពួកសិស្សថា ៖ «មានពរហើយ ភ្នែកដែលឃើញអ្វីដែលអ្នកឃើញ ត្រចៀកដែលឮអ្វីដែលអ្នកឮនោះមានសុភមង្គល ។ ដ្បិតស្តេច និងហោរាប្រាថ្នាចង់បានការនេះហើយមិនបានសម្រេចឡើយ» (លូកា ១0:២៣-២៤; ម៉ាត់ ១៣:១៦-១៧ លាយឡំ] ។ ថាព្រះបានពេញចិត្តយើងចំពោះបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ ដែលជាមនុស្សមានការគោរពដ៏កម្រ នោះគឺមិនមែនជាការសរសើរបន្តិចបន្តួចនៃវីរៈនៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ នៅក្នុងការយល់ស្របយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងគំនិតនេះគឺជាវគ្គមួយទៀត ដែលអ័ប្រាហាំត្រូវបានគេនិយាយថាបានឃើញថ្ងៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយបានអរសប្បាយ [យ៉ូហាន ៨:៥៦] ។ អ្នកនិពន្ធសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរពន្យល់យ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងនេះ ៖ « តាមរបៀបជាច្រើន និងផ្សេងៗទៀត ព្រះបានមានបន្ទូលពីចាស់... ដោយពួកហោរា... ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដោយកូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់» [ហេព្រើរ. ១:១-២] ។

ព្រះរាជបុត្រាតែមួយនោះ ដែលសព្វថ្ងៃនេះគឺសម្រាប់យើង "ភាពរុងរឿងនៃសិរីល្អនៃព្រះជាព្រះវរបិតា និងជាត្រានៃធម្មជាតិរបស់ទ្រង់" [ហេព្រើរ. ១:៣] ជន

ជាតិយូដាស្គាល់ពីបុរាណ ។ នៅកន្លែងមួយទៀត យើងបានដកស្រង់ទស្សនៈរបស់ប៉ុលដែលថា ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដឹកនាំនៃការរំដោះពីមុន [កូរិនថូសទី១ ១០:៤] ។ ជាងនេះទៅទៀត វាជាការពិត ដូចដែលប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនថា ព្រះដែល « បញ្ចាំពន្លឺឱ្យភ្លឺចេញពីភាពងងឹត ឥឡូវនេះបានបំភ្លឺក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីផ្តល់ពន្លឺនៃចំណេះដឹងនៃសិរីល្អនៃព្រះនៅចំពោះមុខព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» ។ [កូរិនថូសទី១ ៤:៦] ។ នៅពេលដែលគាត់បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងនេះ រូបភាពរបស់គាត់គាត់បានធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់មើលឃើញ ។ ចំណែកឯរូបរាងរបស់គាត់ពីមុនគឺមិនច្បាស់លាស់ និងមានស្រមោល ។ កាន់តែគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម និងមូលដ្ឋាន ដូចនេះហើយនៅក្នុងភាពថោកទាប និងភាពថោកទាបរបស់ជនពិការភ្នែកទាំងកណ្តាលថ្ងៃ! ហើយប៉ុលបាននិយាយថា គំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានធ្វើឱ្យងងឹតដោយសាតាំង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមើលឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលភ្លឺនៅក្នុងដំណឹងល្អដោយគ្មានស្បៃមុខ [កូរិនថូសទី២. ៣:១៤-១៥ ជំពូក ៤:៤]

2. ដំណឹងល្អផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្តែង

ឥឡូវនេះ ខ្ញុំយកដំណឹងល្អមកធ្វើជាការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ចាប់តាំងពីប៉ុលហៅដំណឹងល្អថា « គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿ » [ធីម៉ូថេ ទី១ ៤:៦] នោះការសន្យាទាំងអស់នៃការលើកលែងទោសដោយសេរី ដែលកើតមានជាទូទៅនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យដែលព្រះបានផ្សះផ្សាមនុស្សជាមួយនឹងខ្លួនគាត់ ត្រូវបានរាប់បញ្ចូល ។ ជាផ្នែករបស់វា ។ ដ្បិតគាត់ផ្តុយពីជំនឿនឹងការភ័យខ្លាចដែលនឹងបង្កបញ្ហា និងរំខានដល់សតិសម្បជញ្ញៈ ប្រសិនបើត្រូវស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងការប្រព្រឹត្ត ។ ពីនេះ

វាកើតឡើងថាពាក្យ « ដំណឹងល្អ » ដែលគិតក្នុងន័យទូលំទូលាយ រួមបញ្ចូលទីបន្ទាល់ទាំងនោះអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការពេញចិត្តពីឪពុក ដែលព្រះបានប្រទានដល់បុព្វបុរសពីបុរាណ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងន័យខ្ពស់ពិភពលោកសំដៅ ។ ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ការប្រកាសនៃព្រះគុណដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះមិនត្រឹមតែត្រូវបានទទួលយកជាបញ្ហាសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័ក [ម៉ាថាយ ៤:១៧; ២៣; ៩:៣៥] ។ ដូច្នេះ មុខដែលផ្សាយដំណឹងល្អនៃនរគព្រះត្រូវបានគេសន្មតថាគាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ ហើយម៉ាកុសប្រកាសដំណឹងល្អរបស់គាត់ជាមួយនឹង ៖ « ការចាប់ផ្តើមនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » [ម៉ាកុស. ១:១] ។ មិនចាំបាច់ប្រមូលអត្ថបទដើម្បីបញ្ជាក់អ្វីមួយដែលដឹងច្បាស់នោះទេ ។ « ដោយសារការយាងមកដល់របស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទ ... បាននាំជីវិតនិងអមតៈមកបំភ្លឺតាមរយៈដំណឹងល្អ » ។ ប៉ុលមិនបានន័យថាដោយពាក្យទាំងនេះដែលបុព្វបុរសត្រូវបានលាក់ខ្លួនក្នុងស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់រហូតដល់បុត្ររបស់ព្រះបានយកសាច់មកវិញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ទាមទារឯកសិទ្ធិនៃកិត្តិយសនេះសម្រាប់ដំណឹងល្អ ដោយបង្រៀនថាវាជាស្ថានទូតថ្មី និងមិនធម្មតា [កូរិនថូសទី២ ៥:២០] ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំពេញនូវអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យា ។ ថាសេចក្តីពិតនៃការសន្យារបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងបុគ្គលនៃព្រះរាជបុត្រា ។ អ្នកជឿបានរកឃើញថាជាពាក្យពិតរបស់ប៉ុលដែលថា « សេចក្តីសន្យាទាំងអស់របស់ព្រះបានរកឃើញមែន ហើយអាម៉ែននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» [កូរិនថូសទី២. ១:២០'] ដ្បិតសេចក្តីសន្យាទាំងនេះត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ក្នុងចិត្តរបស់គេ ។ [កូរិនថូសទី២ ១:២២] យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់បាន

បំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូលក្នុងសាច់ឈាម ការសម្តែងដ៏រស់នៅនៃការពិតបានទទួលការសរសើរថ្មី និងឯកវចនៈ ។ ចេញពីការនេះមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ « បន្ទាប់មក អ្នកនឹងឃើញស្ថានសួគ៌បើក ហើយពួកទេវតានៃព្រះឡើងចុះមកលើកូនមនុស្ស » [យ៉ូហាន ១:៥១] ។ ទោះបីជាគាត់ហាក់ដូចជានៅទីនេះដើម្បីនិយាយសំដៅទៅលើជណ្តើរដែលបានបង្ហាញក្នុងការនិមិត្តទៅកាន់បុព្វបុរសយ៉ាកុប [លោកុ. ២៨:១២] តើការយាងមកដល់របស់ទ្រង់គឺអស្ចារ្យប៉ុនណា ដែលទ្រង់បានសម្គាល់ដោយការបើកទ្វារនៃស្ថានសួគ៌ដើម្បីឲ្យយើងម្នាក់ៗអាចចូលទៅទីនោះ ។

(ការបដិសេធកំហុសលើទំនាក់ទំនងនៃក្រឹត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អ ៖ តំណែងកម្រិតមធ្យមរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ, ៣–៥)

3. សេចក្តីសន្យាមិនត្រូវបានលុបចោលសម្រាប់យើងទេ

ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រយ័ត្ននឹងការស្រមើស្រមៃដ៏អាក្រក់របស់ Servetus ដែលខណៈពេលដែលគាត់ចង់លើកតម្កើងភាពអស្ចារ្យនៃព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ធ្វើពុតជាប្រាថ្នាចង់បាននេះ— លុបចោលការសន្យាទាំងស្រុងដូចជាប្រសិនបើពួកគេបានបញ្ចប់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាជាមួយនឹងច្បាប់ ។

គាត់ធ្វើពុតថាដោយសេចក្តីជំនឿលើដំណឹងល្អ យើងចែកចាយក្នុងការបំពេញការសន្យាទាំងអស់ ។ ដូចជាគ្មានអ្វីខុសគ្នារវាងយើងនិងព្រះគ្រីស្ទ! ខ្ញុំទើបតែបានប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទបានបន្សល់ទុកនូវអ្វីដែលមិនទាន់បញ្ចប់នៃចំនួនសរុបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែវាជាការខុសឆ្គងក្នុងការសន្មត់ថាយើងមានអត្ថប្រយោជន៍ដែលគាត់បានផ្តល់រួចហើយ—ដូចជាការថ្លែងរបស់ប៉ុលដែលថា «

សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានលាក់ទុកក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម » [កូឡុស. ៣: ៣; cf. រ៉ូម ៨:២៤] គឺមិនពិត! ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្នុងការជឿព្រះគ្រីស្ទ យើងឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងជីវិតភ្លាម។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ យើងត្រូវចាំថាពាក្យរបស់យ៉ូហាន៖ ទោះបីជាយើងដឹងថា «យើងជាកូនរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏វាមិនទាន់លេចចេញមកនៅឡើយ... ។ ដរាបណាយើងនឹងបានក្លាយដូចជាទ្រង់ នោះយើងនឹងឃើញទ្រង់ដូចជាទ្រង់» [យ៉ូហានទី១ ៣:២] ។

ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងដំណឹងល្អនូវភាពពេញលេញនៃអត្ថប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណ ភាពរីករាយនៃវាតែងតែលាក់នៅក្រោមការការពារនៃក្តីសង្ឃឹម រហូតដល់ពេលដែលយើងកាត់សាច់ដែលខូចចេញ នោះយើងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងសិរីល្អនៃទ្រង់ដែលទៅមុនយើង។ ទន្ទឹមនឹងនោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ជាឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើការសន្យា ដែលសិទ្ធិអំណាចជាមួយយើងគួរតែបំបិទមាត់រាល់ការព្រុសរបស់ឆ្កែមិនស្អាតនោះ។ ដ្បិតបើតាមប៉ុល « ភាពជាព្រះ ... រក្សាការសន្យាសម្រាប់ជីវិតនឹងមកដល់ ក៏ដូចជាជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះដែរ » [ធីម៉ូថេទី ១ ៤:៨] ។ ដោយហេតុនេះ ប៉ុលអួតខ្លួនថាជា «សាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទ... តាមការសន្យានៃជីវិតដែលមាននៅក្នុងទ្រង់» [ធីម៉ូថេទី២. ១;១] ។ហើយក្នុងវគ្គមួយទៀត គាត់បង្រៀនថា យើងមានការសន្យាដូចគ្នា [កូរិនថូសទី២. ៧:១; កូរិនថូសទី២ ៦:១៦-១៨] ដូចដែលត្រូវបានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធពីបុរាណ។ ទីបំផុត គាត់ចាត់ទុកវាជាកម្ពស់នៃភាពរីករាយ ដែលយើងត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយ « ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យា » [អេភេសូ. ១:១៣] ។ យើងរីករាយនឹងព្រះគ្រីស្ទតែពេលយើងឱបក្រសោបព្រះគ្រីស្ទដែលបានកាន់តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ វាបានកើត

ឡើងថា ទ្រង់ពិតជាសណ្ឋិតក្នុងចិត្តរបស់យើង [អេភេសូ. ៣:១៧] ហើយក៏ដោយ៖ «យើងបានអវត្តមានពីគាត់។ ដ្បិតយើងដើរដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែនដោយការមើលឃើញទេ» [២កូរិនថូស. ៥:៥-៧] ឥឡូវនេះរឿងទាំងពីរនេះយល់ស្របគ្នាទៅវិញទៅមក៖ យើងមានគ្រប់យ៉ាងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលទាក់ទងនឹងភាពល្អឥតខ្ចោះនៃជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែជំនឿគឺជាការនិមិត្តនៃអ្វីដែលល្អមើលមិនឃើញ [ហេព្រើរ ១១:១ [. មានតែយើងប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវកត់សម្គាល់ពីភាពខុសគ្នានៃលក្ខណៈ ឬគុណភាពនៃការសន្យា ៖ ដំណឹងល្អចង្អុលបង្ហាញដោយម្រាមដៃនូវអ្វីដែលក្រិត្យវិន័យបានទាយទុកជាប្រភេទ។

4. ការប្រឆាំងគ្នារវាងក្រឹត្យវិន័យ និងដំណឹងល្អមិនគួរនិយាយបំផ្លើសឡើយ

អាស្រ័យហេតុនេះផងដែរ យើងបដិសេធចំពោះអ្នកដែលតែងតែប្រៀបធៀបក្រិត្យវិន័យដោយខុសឆ្គងជាមួយនឹងដំណឹងល្អ ដោយផ្ទុយពីគុណសម្បត្តិនៃការងារជាមួយនឹងការសន្មតដោយសេរីនៃសេចក្តីសុចរិត។ នេះពិតជាភាពផ្ទុយគ្នាដែលមិនត្រូវបដិសេធទាំងស្រុងនោះទេ។ សម្រាប់ប៉ុលជាញឹកញាប់មានន័យថាដោយពាក្យថា "ក្រឹត្យវិន័យ" ការគ្រប់គ្រងនៃការរស់នៅដោយសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឱ្យយើងនូវអ្វីដែលជារបស់គាត់ផ្ទាល់, ផ្តល់ឱ្យយើងនូវក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតនោះទេលុះត្រាតែយើងទាំងស្រុងគោរពតាមគាត់, ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតដាក់បណ្តាសាប្រសិនបើយើងងាកសូម្បីតែក្នុងកម្រិតតិចតួចបំផុត។ ប៉ុលនេះធ្វើនៅពេលដែលប្រកែកថាយើងគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះដោយព្រះគុណ ហើយត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការសុចរិតការលើកលែងទោសនេះ ពីព្រោះគ្មានកន្លែងណាដែលរកឃើញថាការគោរពតាមច្បាប់ដែលរង្វាន់ត្រូវបានសន្យានោះទេ។ ដូច្នេះប៉ុលបានធ្វើការផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អ [រ៉ូម. ៣:២១]

។ ប៉ុន្តែ ដំណឹងល្អមិនបានជំនួសច្បាប់ទាំងមូលដើម្បីនាំមកនូវវិធីផ្សេងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបានបញ្ជាក់និងពេញចិត្តនូវអ្វីដែលច្បាប់បានសន្យា ហើយបានផ្តល់ខ្លឹមសារដល់ស្រមោល ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា «ក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាមានរហូតដល់យ៉ូហាន» [លូកា ១៦:៦; ម៉ាថាយ ១១:១៣] ទ្រង់មិនចុះចូលនឹងពួកអយ្យកោចំពោះបណ្តាសាដែលអ្នកបម្រើនៃក្រិត្យវិន័យមិនអាចរួចខ្លួនបានឡើយ ។ គាត់មានន័យថា ៖ ពួកគេបានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀនតែនៅផ្នែកខាងក្រោម ដូច្នេះហើយនៅសល់ក្រោមកម្ពស់នៃការបង្រៀននៃដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានហៅដំណឹងល្អថា«អំណាចនៃព្រះដល់អ្នកជឿសេចក្តីសង្គ្រោះ» [រ៉ូម. ១:១៦] បច្ចុប្បន្ននេះបានបន្ថែមថា ៖ «ក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើជាបន្ទាល់ចំពោះវា ', [រ៉ូម. ៣:២១] ។ ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃសំបុត្រដដែល ទោះបីជាគាត់បង្រៀនថា « ការអធិប្បាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជា] វិវរណៈនៃអាថ៌កំបាំងដែលបានរក្សាដោយភាពស្ងៀមស្ងាត់រហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច» [រ៉ូម. ១៦:២៥] ។ គាត់មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការថ្លែងនេះដោយបន្ថែមការពន្យល់ដោយបង្រៀនថា គាត់ត្រូវបានគេ « ស្គាល់តាមរយៈការសរសេររបស់ព្យាការី » [រ៉ូម. ១៦:២៦] ។ ពីនេះ យើងសន្និដ្ឋានថា ជាកន្លែងដែលច្បាប់ទាំងមូលទាក់ទងនឹង ដំណឹងល្អខុសពីវាតែនៅក្នុងភាពច្បាស់លាស់នៃការបង្ហាញប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារព្រះគុណដ៏បរិបូរដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដែលបានបើកសម្រាប់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ វាត្រូវបានគេនិយាយដោយហេតុផលដ៏ល្អថា តាមរយៈវត្តមានរបស់ទ្រង់ នគរស្ថានសួគ៌របស់ព្រះត្រូវបានសាងសង់នៅលើផែន

ដី [ម៉ាថាយ ១២:២៨] ។

5. យ៉ូហានបាទីស្ទ

យ៉ូហានបានឈរនៅចន្លោះច្បាប់ និងដំណឹងល្អ ដោយកាន់តំណែងមធ្យមទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងពីរ ។ គាត់បានហៅព្រះគ្រីស្ទថាជា « កូនចៀមនៃព្រះ » និងជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ការសម្អាតអំពើបាប [យ៉ូហាន 1:9] ដូច្នេះហើយបានបង្កើតនូវផលបូកនៃដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានបង្ហាញពីអំណាច និងសិរីល្អដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាននោះ ដែលបានភ្លឺចាំងក្នុងការរស់ឡើងវិញយ៉ាងយូរនោះទេ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ទ្រង់មិនស្មើនឹងពួកសាវ័កទេ ។ នេះជាអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់គាត់ ៖ « យ៉ូហានពូកែក្នុងចំណោមកូនស្រី ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបានតាំងលោកយ៉ូហានជាអ្នកនាំមុខព្យាការីទាំងអស់ហើយ នោះលោកក៏លើកការផ្សាយដំណឹងល្អពីឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។ ដូចយើងបានឃើញនៅកន្លែងផ្សេង ទ្រង់តំណាងការអធិប្បាយនេះដោយ«នគរស្ថានសួគ៌» ។ ឥឡូវនេះ យ៉ូហានឆ្លើយថា ខ្លួនគាត់គ្រាន់តែជា «សំឡេង» [យ៉ូហាន ១:២៣] ដូចជាគាត់នៅពីក្រោមពួកហោរា ។ គាត់មិនធ្វើការនេះដោយការបន្ទាបខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់ចង់បង្រៀនថាការទូតពិតប្រាកដមិនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានបំពេញតួនាទីនៃការបន្ទាបខ្លួនដូចដែលម៉ាឡាគីបានទុកជាមុនថា «មើលចុះ យើងនឹងចាត់ព្យាការីអេលីយ៉ាឲ្យទៅអ្នកមុន ថ្ងៃដ៏ធំ និងគួរឲ្យស្ញែងខ្លាចរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់» [ម៉ាឡាគី. ៤:៥] ។ ពិតប្រាកដណាស់ ក្នុងអំឡុងពេលដាក់បណ្តាសាទាំងមូលនៃកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់គាត់ គាត់មិនបានធ្វើអ្វីផ្សេងក្រៅពីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់ថែមទាំងបញ្ជាក់ពីអេសាយថាកិច្ចការនេះត្រូវបានណែនាំមកលើគាត់ដោយព្រះ ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះគ្រីស្ទហៅគាត់ថា «

ជាចង្កៀងដែលកំពុងឆេះ » [យ៉ូហាន ៥:៣៥] ពីព្រោះពន្លឺថ្ងៃមិនទាន់ចូលមកដល់នៅឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះមិនបានរារាំងគាត់ពីការជាប់លេខក្នុងចំណោមអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អទេ ត្បិតពិតជាបានប្រើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដូចគ្នានឹងការប្រគល់ឱ្យពួកសាវកបន្ទាប់មក [យ៉ូហាន ១:៣៣] ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយ៉ូហានបានចាប់ផ្តើមដែលសាវ័កបានអនុវត្តទៅមុខបានសម្រេច ដោយមានសេរីភាពកាន់តែខ្លាំងឡើង លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលចូលទៅស្ថានសួគ៌ ។

ជំពូកទី X

ភាពដូចគ្នានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី

(សេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ពិតជាដូចគ្នាទៅនឹងច្បាប់ថ្មី ១-៦)

1. សំនួរ

ឥឡូវនេះយើងអាចមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ពីអ្វីដែលបាននិយាយរួចមកហើយថា មនុស្សទាំងអស់ដែលព្រះបានរើសមកតែមួយនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោកដែលបានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយទ្រង់ដោយច្បាប់ដូចគ្នានិងដោយចំណងនៃគោលលទ្ធិដូចគ្នាដែលទទួលបានក្នុងចំណោមយើង ។ វាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការបង្កើតចំណុចនេះ ។ ដូច្នោះហើយខ្ញុំនឹងបន្ថែម នូវផ្នែកចុងក្រោយ តើស្ថានភាពនៃបុព្វបុរសនៅក្នុងការប្រកបនេះខុសគ្នាពីយើងដូចម្តេច បើទោះបី ជាពួកគេបានចូលរួមក្នុងមរតកដូចគ្នា ហើយសង្ឃឹមថានឹងបានសង្គ្រោះរួមជាមួយយើងដោយសារព្រះគុណនៃអ្នកផ្សះផ្សាដូចគ្នា ។ទីបន្ទាល់ដែលយើងបានប្រមូលពីក្រឹត្យវិន័យនិងព្យាការីគឺដើម្បីបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាព្រះនៃមនុស្សមិនដែលមានច្បាប់គោរពនិងគោរពបូជាអ្វីឡើយ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារអ្នកសរសេរតែងតែប្រកែកគ្នាយ៉ាងវែងអន្លាយអំពីភាពខុសគ្នារវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី ដូច្នេះធ្វើឱ្យមានការយល់ច្រលំខ្លះនៅក្នុងគំនិតធម្មតារបស់អ្នកអាន យើងត្រូវតែលះបង់នូវផ្នែកពិសេសមួយដើម្បីធ្វើការពិភាក្សាឲ្យបានពេញលេញនិងច្បាស់លាស់ជាងមុនអំពីបញ្ហានេះ ។ជាការពិតសឺរ៉ែសធូសដ៏អស្ចារ្យនិងមនុស្សខ្លះដែលល្ងីល្ងើនៃនិកាយអាណាបាបទីស្ទ អ្នកដែលចាត់ទុកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថាគ្មានអ្វីសោះ ប៉ុន្តែគឺជាហ្វូងជ្រូកមួយហ្វូងដែលចោកទាប

ដែលមិនសំខាន់អ្វី ដែលក្នុងករណីណាក៏ដោយ ដែលមានគុណប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ។ ដ្បិតពួកគេនិយាយឥតប្រយោជន៍ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលថាព្រះអម្ចាស់បានបំប៉នឲ្យធំធាត់នៅលើផែនដីនេះដោយគ្មានសង្ឃឹមលើអមតៈនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះដើម្បីកុំឱ្យមានកំហុសនេះចេញពីគំនិតរបស់ព្រះ ហើយក្នុងពេលជាមួយគ្នា ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរនៅផលវិបាក ដែលជាធម្មតាកើតឡើងភ្លាមៗនៅពេលបញ្ហាក់ការដែលបង្កើតឡើងពីភាពខុសគ្នារវាងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នឹងសញ្ញាថ្មី ចូរយើងក្រឡេកមើលទៅ ភាពស្រដៀងគ្នានិងភាពខុសគ្នារវាងសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើពីដើមជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមុនពេលការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឥឡូវនេះជាមួយយើង បន្ទាប់ពីការបើកសំដែងរបស់ទ្រង់ ។

2. ចំណុចសំខាន់នៃសេចក្តីសញ្ញា

ទាំងពីរអាចត្រូវបានពន្យល់នៅក្នុងពាក្យតែមួយ ។ សេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើជាមួយបុព្វបុរសទាំងអស់គឺដូចគ្នានឹងខ្លឹមសារនិងការពិតរបស់យើងដែលថាទាំងពីរពិតជាតែមួយនិងដូចគ្នា ។ ប៉ុន្តែពួកគេមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងរបៀបនៃការគ្រប់គ្រង ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែគ្មាននរណាម្នាក់អាចទទួលបានការយល់ដឹងច្បាស់លាស់ពីសេចក្តីប្រកាសខ្លីនេះ ដូច្នេះការពន្យល់ពេញលេញត្រូវបានទាមទារ ប្រសិនបើយើងចង់មានការរីកចម្រើនណាមួយ ។ ឥឡូវនេះនៅក្នុងការបង្ហាញពីភាពស្រដៀងគ្នារបស់ពួកគេ ឬភាពផ្ទុយគ្នានៃការរួបរួម - វានឹងមិនចាំបាច់ពិនិត្យឡើងវិញឲ្យលំអិតដែលបានពិនិត្យរួចហើយនោះទេ ។ ហើយវាមិនសមរម្យទេនៅទីនេះក្នុងការបញ្ចូលបញ្ហាដែលត្រូវពិភាក្សានៅកន្លែងផ្សេង ។ ត្រង់នេះយើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណុចសំខាន់បី ។ ទីមួយ យើងប្រកាន់យកថាភាព

រុងរឿងនិងសុភមង្គលខាងសាច់ឈាមមិនមែនជាគោលដៅដែលបានកំណត់ចំពោះជនជាតិយូដា ដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បាននោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសទុកនៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមនៃអំពើអសីលធម៌។ ហើយការធានាអះអាងចំពោះការជ្រើសរើសនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដល់ពួកគេដោយការព្យាករណ៍តាមរយៈច្បាប់ និងតាមរយៈព្យាការី។ ទីពីរ កិច្ចព្រមព្រៀងដែលពួកគេបានចងភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគាំទ្រ មិនមែនដោយគុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានហៅពួកគេ។ ទីបី ពួកគេបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួលតាមរយៈការនោះពួកគេបានរួមរស់ជាមួយព្រះហើយត្រូវចូលរួមក្នុងការសន្យារបស់ទ្រង់។ ទីពីរក្នុងនៅក្នុងនោះគឺ ពីព្រោះប្រហែលជាយើងមិនទាន់យល់ច្បាស់អំពីវា នឹងត្រូវបានពន្យល់រៃអង្គាយនៅកន្លែងរបស់វា។ ដោយសារបន្ទាលច្បាស់លាស់ជាច្រើនរបស់ព្យាការីយើងនឹងបញ្ជាក់ការពិតថាព្រះពរទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានប្រទានឬសន្យាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺកើតចេញពីភាពល្អនិងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់។ នៅទីនេះនិងទីនោះយើងក៏បានឲ្យភស្តុតាងច្បាស់លាស់អំពីចំណុចទីបី។ ហើយយើងមិនបានប៉ះពាល់នៅក្នុងចំណុចទីមួយនោះទេ។

*3. គម្ពីរសញ្ញាចាស់មើលទៅកាន់អនាគត**

ចំណុចទីមួយជាពិសេសសំដៅទៅលើសំណួរបច្ចុប្បន្ន លើសពីនេះសត្រូវរបស់យើងបង្កើនភាពជំទាស់គ្នាជាមួយយើង។ ដូច្នេះសូមឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់បន្ថែមទៀត។ ប៉ុន្តែយើងនឹងធ្វើវាតាមវិធីមួយដែលថា ប្រសិនបើមានចន្លោះណាមួយកើតឡើងនៅក្នុងការពន្យល់ យើងអាចផ្តល់ឲ្យវាដូចយើងបានធ្វើឬបន្ថែមវានៅកន្លែងដែលគួរ។ សារ៉ែកប្រាកដជាបន្ទូឲ្យយើងពីការសង្ស័យលើចំណុចទាំងបីនេះ

នៅពេលគាត់និយាយថា" ជាយូរណាស់មកហើយតាមរយៈហោរារបស់ទ្រង់ដែល ព្រះវរបិតាបានសន្យានៅក្នុងដំណឹងល្អតាមបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ" ដែលទ្រង់បាន ប្រកាស" ទាក់ទងនឹងព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់" តាមពេលវេលាកំណត់ [រ៉ូម ១: ២-៣ P] ។ លើសពីនេះ ក្រឹត្យវិន័យនិងពួកហោរាថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តី សុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវបានបង្រៀនតាមរយៈដំណឹងល្អផ្ទាល់ [រ៉ូម ៣: ២១] ។ ពិតណាស់ដំណឹងល្អមិនបង្ខាំងចិត្តមនុស្សឱ្យរីករាយក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នទេ ប៉ុន្តែលើកពួកគេទៅរកក្តីសង្ឃឹមនៃអំពើអសីលធម៌ ។ វាមិនជួយពួកគេឱ្យរីករាយ នៅលើផែនដីទេប៉ុន្តែដោយប្រកាសពីក្តីសង្ឃឹមដែលនៅស្ថានសួគ៌ ដូច្នេះអាច និយាយបានថា បញ្ជូនពួកគេឆ្ពោះទៅទីនោះ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ប៉ុល បង្ហាញវាដូចនេះថា ៖" បន្ទាប់ពីអ្នកជឿលើដំណឹងល្អ អ្នកត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ ជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យាដែលជាការធានាអះអាងនៃនាមរតករបស់ យើងចំពោះការប្រោសលោះនៃកម្មសិទ្ធិដែលទទួលបាន" [អេភេ ១: ១៣-១៤] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ៖" យើងបានឮពីសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ហើយ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ដោយសារសេចក្តីសង្ឃឹមដែលបានផ្តល់ សម្រាប់អ្នកនៅស្ថានសួគ៌ ។ ហើយអ្នកបានឮនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលនិយាយ ពាក្យនោះគឺជាដំណឹងល្អ" [កូល៉ុស ១: ៤-៥ P] ។ លើសពីនេះ" ទ្រង់បាន ហៅយើងតាមរយៈដំណឹងល្អដើម្បីចែករំលែកនៅក្នុងសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង" ។ [ថែស្សាឡូនិចទី២ ២: ១៤ P] ។ ហេតុនេះវាត្រូវបានហៅថា" ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ" [កិច្ចការ ១៣:២៦]" អំណាចរបស់ព្រះ ដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកជឿ" [រ៉ូម ១: ១៦ P] និង" នគរស្ថានសួគ៌" [ម៉ាថាយ ៣: ២; Ch ១៣] ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អគឺជាវិញ្ញាណ ហើយផ្ត

ល់ឱ្យយើងចូលទៅកាន់កម្មសិទ្ធិនៃជីវិតសុចរិត សូមកុំឱ្យយើងគិតថា អ្នកដែលត្រូវបានសន្យានិងប្រកាសត្រូវបានលុបចោលនិងមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រលឹងហើយស្វែងរកការសប្បាយខាងសាច់ឈាមដូចជា សត្វឆោតល្ងង់ ។ សូមកុំឱ្យនរណាម្នាក់និយាយដោយត្រង់ៗ នៅទីនេះថាការសន្យាទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អដែលបានមានត្រានៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនឹងហោរា ដែលបម្រុងសម្រាប់មនុស្សថ្មី ។ ចំពោះសាវ័កវិញភ្លាមៗបន្ទាប់ពីនិយាយថាដំណឹងល្អត្រូវបានសន្យានៅក្នុងច្បាប់នោះបន្ថែមថា ៖ «អ្វីក៏ដោយដែលក្រឹត្យវិន័យមានចែងគឺបើមិនមានការបម្រុងសង្ឃឹយច្បាស់ណាស់ សម្រាប់អ្នកណាដែលនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនេះ» [រ៉ូម ៣: ១៩ P] ។ ខ្ញុំព្រមទទួលថាប៉ុលបាននិយាយនេះនៅក្នុងបរិបទមួយទៀត ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់និយាយថាអ្វីក៏ដោយដែលច្បាប់បង្រៀនបានអនុវត្តត្រឹមត្រូវចំពោះជនជាតិយូដា គាត់មិនដែលភ្លេចមើលរំលងនូវអ្វីដែលគាត់បានបញ្ជាក់ពីរបីខមុនទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អដែលបានសន្យានៅក្នុងច្បាប់នោះទេ [រ៉ូម១: ២; cf. ch. ៣:២១] នៅពេលដែលសាវ័កនិយាយថា ការសន្យានៃដំណឹងល្អគឺមាននៅក្នុងនោះ គាត់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់យកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះជីវិតនាពេលអនាគត ។

4. នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ការរាប់ជាសុចរិតទទួលបានមកពីព្រះគុណតែមួយ

សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ វាបង្ហាញថាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដោយសេរី ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការទូលអង្វរជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ក៏ប្រកាសថាគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីថា មនុស្សមានបាបត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ក្រៅពីគុណសម្បត្តិរបស់

ខ្លួន ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាបិតាវិញ ។ ហើយទាំងអស់ត្រូវបានបង្រួមមកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ បើដូច្នេះ តើមានអ្នកណាហ៊ានញែកជនជាតិយូដាចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងកំឡុងពេលដែលពួកគេបានឮ ក៏បានបង្កើតសន្ធិសញ្ញានៃដំណឹងល្អដែលជាគ្រឹះតែមួយគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ?

តើអ្នកណាហ៊ានបំបែកចេញពីអំណោយទាននៃការសង្គ្រោះដោយសេរី ដែលយើងឮពីគោលលទ្ធិ នៃសេចក្តីសុចរិត នៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយ? មិនត្រូវប្រកែកគ្នាយូរពេកនោះទេ មើលអំពីអ្វីដែលជាការជាក់ស្តែង—យើងមានមាត់និយាយពីព្រះអម្ចាស់ ៖ «លោកអ័ប្រាហាំ ជាឰយុកោអ្នករាល់គ្នា លោកបានត្រេកអរដោយឃើញគ្រាខ្ញុំ លោកក៏បានឃើញមែន ហើយមានសេចក្តីរីករាយ " (យ៉ូហាន ៨:៥៦) ។ ហើយអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើបន្ទាលអំពីអ័ប្រាហាំនៅទីនោះ សាវ័កបង្ហាញជាលក្ខណៈសកលក្នុងចំណោមអ្នកជឿទូទៅនៅពេលគាត់និយាយថា" ដ្បិតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់នៅតែដដែល គឺពីថ្ងៃម្សិល ថ្ងៃនេះ ហើយទៅដល់អស់កល្បជានិច្ចតទៅ " [ហេព្រើរ ១៣: ៨] ។ ប៉ុលគឺមិននិយាយធម្មតាត្រង់នេះអំពីភាពជាព្រះដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអំពីអំណាចរបស់ទ្រង់ដែលជាអំណាចដែលអាចប្រើបានអស់កល្បដល់អ្នកជឿ ។ ដូច្នេះ ទាំង Virgin និង Zacharias ដែលបានទទួលពរនៅក្នុងបទចម្រៀងរបស់ពួកគេដែលហៅថា សេចក្តីសង្គ្រោះ បានបើកបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នូវការបង្ហាញពីការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់បានធ្វើចំពោះអ័ប្រាហាំ និងពួកឰយុកោ [លូកា 1:54-55, 72-73] ។ ប្រសិនព្រះអម្ចាស់ សំដែងឲ្យឃើញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនបាននិយាយពាក្យសម្បថពីបុរាណរបស់ទ្រង់ នោះគេមិន

អាចនិយាយបានថា ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់តែងតែមានទីបញ្ចប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

*5. សញ្ញាស្រដៀងគ្នានៃសេចក្តីសញ្ញា**

ជាការពិត សាវ័កធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលស្មើទៅនឹងយើង មិនត្រឹមតែក្នុងព្រះគុណនៃសេចក្តីសញ្ញាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាសញ្ញានៃពិធីផងដែរ ។ ក្នុងទាហរណ៍បានប្រាប់អំពីការដាក់ទោសដែលយោងតាមបទគម្ពីរ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានស្តីប្រដៅតាំងពីដើម គោលបំណងរបស់គាត់គឺដើម្បីជំទាស់ពួកកូរិនថូសពីការធ្លាក់ចូលក្នុងអំពើខុសឆ្គងដូចគ្នា ។ ដូច្នេះគាត់ចាប់ផ្តើមជាមួយការសំអាងនេះ ៖ គ្មានហេតុផលណាដែលយើងគួរទាមទារឯកសិទ្ធិណាមួយសម្រាប់ខ្លួនយើងដើម្បីរំដោះយើងពីការសងសឹករបស់ព្រះដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់នោះទេ ទោះបីព្រះអម្ចាស់មិនបានផ្តល់ឲ្យពួកគេជាមួយនឹងប្រយោជន៍ដូចគ្នា ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្ហាញពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកគេដូចគ្នា ។ [cf. កូរិនថូសទី១ ១០: ១-៦, ១១] ។ គឺដូចជាគាត់បាននិយាយថា ៖ «ឧបមាថាអ្នកទុកចិត្តថាអ្នករួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ ពីព្រោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលអ្នកបានផ្សាភ្ជាប់ និងអាហារដែលអ្នកចូលរួមទទួលទានប្រចាំថ្ងៃ សុទ្ធតែមានសេចក្តីសន្យាដ៏អស្ចារ្យ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ អ្នកកាន់សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ ក្នុងសេចក្តីមើលងាយនិងលេងសើចទៅវិញ ។ ចូរឲ្យដឹងថា ជនជាតិយូដាមិនបាត់បង់និមិត្តសញ្ញាបែបនេះទេ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការវិនិច្ឆ័យដ៏មុឺងម៉ាត់របស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។ ពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយឆ្លងសមុទ្រ និងក្នុងពពកដែលការពារពួកគេពីកម្តៅថ្ងៃ» ។ សត្រូវរបស់យើងហៅថាការឆ្លងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកខាងសាច់ឈាម ដែលទាក់ទងនឹងវិធានការជាក់លាក់មួយចំពោះពិធី

បុណ្យជ្រមុជទឹកខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការនោះត្រូវបានទទួលថាជាការពិត នោះអំណះអំណាងរបស់សាវ័កនឹងមិនមានប្រសិទ្ធភាពឡើយ ។ សម្រាប់ប៉ុលនៅទីនេះមានន័យថា កែតំរូវពួកគ្រីស្ទបរិស័ទពីការគិត ដែលពួកគេគិតថាប្រសើរជាងជនជាតិយូដា តាមរយៈឯកសិទ្ធិនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ក៏មិនជាអ្វីដែលកើតឡើងភ្លាមៗទៅតាមកម្មវត្ថុនៃការជជែកតវ៉ានេះឡើយ ៖ «ពួកគេបានបរិភោគអាហារខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា ហើយបានផឹកខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា» [កូរិនថូសទី១ ១០:៣-៤] ។ នេះជាអ្វីដែលគាត់បកស្រាយសំដៅលើព្រះគ្រីស្ទ ។

*6. ការបដិសេធនៃការជំទាស់ដែលផ្អែកលើ យ៉ូហាន ៦:៤៩,៥៤**

ដើម្បីផ្តួលរំលំការថ្លែងរបស់ប៉ុល ពួកគេបានធ្វើការជំទាស់ទៅនឹងអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ «ពួកឰយុកោអ្នករាល់គ្នាបានបរិភោគនំម៉ាន៉ា នៅទីរហោស្ថាន ហើយក៏ស្លាប់អស់ទៅ » (យ៉ូហាន ៦:៤៩) «អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ នឹងឈាមរបស់ខ្ញុំ នោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត» (យ៉ូហាន ៦:៥៤) ប្រធានបទទាំងពីរនេះអាចធ្វើទៅបានដោយយល់ស្របដោយមិនមានបញ្ហាអ្វីឡើយ ។ ដោយសារតែនៅពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកស្តាប់ ដែលជាអ្នកដែលព្យាយាមចំអែតពោះរបស់ពួកគេដោយអាហារ ប៉ុន្តែទ្រង់យកចិត្តទុកដាក់អំពីអាហារពិតនៃព្រលឹងវិញ្ញាណតែប៉ុណ្ណោះ នោះទ្រង់បានសម្រួលភាសារបស់ទ្រង់ខ្លះតាមសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ។ ជាពិសេសធ្វើឱ្យការប្រៀបធៀបនៃនំម៉ាណា និងរូបកាយរបស់ពួកគេស្របតាមការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានទាមទារថា ដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់ខ្លួនគេ ទ្រង់បានបង្ហាញពីអំណាចរបស់ទ្រង់ដោយការអស្ចារ្យមួយចំនួន ដូចជាលោកម៉ូសេបានធ្វើនៅទីរហោស្ថាន នៅពេលដែល

គាត់ទទួលបាននំម៉ាន៉ាពីស្ថានសួគ៌ ។ ប៉ុន្តែដោយ "ម៉ាណា" ពួកគេមិនយល់អ្វីក្រៅពីការស្រេកឃ្លានខាងរាងកាយដែលរងទុក្ខវេទនានោះទេ ។ ពួកគេមិនបានជ្រាបចូលទៅក្នុងអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រៅដែលប៉ុលមានការព្រួយបារម្ភនោះទេ ។ ដើម្បីបង្ហាញនូវអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យ ពួកគេត្រូវរំពឹងពីទ្រង់ជាជាងអ្វីដែលពួកគេបាននិយាយថាពួកឰយុកោរបស់ពួកគេបានទទួលពីម៉ូសេ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើការប្រៀបធៀបនេះ ។ ឧបមាថាអ្នកចាត់ទុកវាជាអព្ភូតហេតុដ៏អស្ចារ្យ និងមិនអាចបំភ្លេចបាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអាហារនៅស្ថានសួគ៌ដល់រាស្ត្រទ្រង់តាមរយៈលោកម៉ូសេ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេអត់ឃ្លាននៅវាលរហោស្ថាន ហើយទ្រទ្រង់ពួកគេក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ។ លើសពីនេះទៅទៀត ចូរសន្និដ្ឋាន អាហារដែលអស្ចារ្យបំផុតនោះគឺជាការដែលមិនចេះស្លាប់ទៅវិញទេ ។ នៅទីនេះយើងឃើញពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានឆ្លងកាត់គោលការណ៍សំខាន់នៃនំម៉ាណា ហើយបានកំណត់ថាវាជាការប្រើប្រាស់ដែលទាបខ្លាំងណាស់ ។ ព្រោះថាជនជាតិយូដាព្យាយាមរិះគន់ទ្រង់ ហើយបានជំទាស់លោកម៉ូសេប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ដោយសារនំម៉ាន៉ាទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះប្រជាជនក្នុងការត្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ត្រង់នេះគាត់ឆ្លើយថា ទ្រង់គឺជាម្ចាស់នៃព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ បើប្រៀបធៀបនឹងអាហារដែលទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់ដល់ប្រជាជន ដោយសេចក្តីគោរពយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់សមនឹងទទួលតែបែជាបានការមើលងាយទៅវិញ ។ ប៉ុលបានដឹងថា នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានទម្លាក់នំម៉ាណាន៉ាពីស្ថានសួគ៌មក ទ្រង់មិនបានធ្វើដូច្នេះដើម្បីគ្រាន់តែចំអែតពោះរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានឲ្យវាទុកជាការអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណដើម្បីបង្ហាញពីការរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណដែលយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (កូរិនថូសទី១ ១០:១-៥) ។ ដូច្នេះ គាត់មិនបានធ្វេសប្រហែសចំពោះទិដ្ឋភាពនេះទេ

ដែលវាជាចំណុចសំខាន់គួរពិចារណា ។ ពីនេះ យើងអាចសន្និដ្ឋានដោយជាក់ច្បាស់ថា ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែមានទំនាក់ទំនងជាមួយសាសន៍យូដានូវការសន្យាដូចគ្នាអំពីជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច និងស្ថានសួគ៌ ដូចដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងផ្តល់ឱ្យយើងឥឡូវនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានបោះត្រាពួកគេជាមួយនឹងពិធីបុណ្យខាងវិញ្ញាណពិតប្រាកដផងដែរ ។ Augustine ជជែកវែកញែកអំពីបញ្ហានេះយ៉ាងយូរនៅក្នុងកិច្ចការនេះ (ការជជែកវែកញែកទាក់ទងនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច បង្ហាញថាបុព្វបុរសនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានស្វែងរកការបំពេញការសន្យានៅក្នុងជីវិតខាងមុខ៧-១៤) ។

*7. បុព្វបុរសមានព្រះបន្ទូល ហើយជាមួយគ្នាពួកគេក៏មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច**

ប៉ុន្តែអ្នកអានរបស់ខ្ញុំប្រហែលជាចូលចិត្តទីបន្ទាល់ដែលដកស្រង់ចេញពីក្រិត្យវិន័យ និងព្យាការី ដើម្បីបញ្ជាក់ដល់ពួកគេថា ដូចដែលយើងបានឮពីព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវ័ក សេចក្តីព្រមព្រៀងខាងវិញ្ញាណក៏ជារឿងធម្មតាសម្រាប់បុព្វបុរសដែរ ។ អញ្ចឹង ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមការចូលចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយក៏យល់ស្រប ពីព្រោះសត្រូវរបស់យើងនឹងត្រូវបដិសេធយ៉ាងប្រាកដ ។ ហើយក្រោយមក មិនអាចគេចចេញពីបញ្ហាបានទេ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងភស្តុតាងនេះ—ទោះបីជាខ្ញុំដឹងថាពួកអាណាបាទីស្ទនឹងមើលងាយវាដោយឥតន័យ និងសូម្បីតែគួរឱ្យអស់សំណើចក៏ដោយ—ប៉ុន្តែវានឹងមានតម្លៃបំផុតសម្រាប់មនុស្សដែលមានគោលលទ្ធិ និងអាចបង្រៀនបាន ។ ខ្ញុំយល់ស្របថា មានថាមពលជីវិតបែបនេះនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលវាជួយព្រលឹងនៃមនុស្សទាំងអស់ដែលព្រះប្រទានឱ្យចូលរួមក្នុងវា ។ ដ្បិតពាក្យពេត្រុសតែងតែត្រឹមត្រូវថា វាជាពូជដែល

មិនអាចរលួយបាន ដែលនៅជារៀងរហូត [១ពេត្រុស ១:២៤; អេសាយ ៤០:៦]។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់ជនជាតិយូដាឱ្យចងភ្ជាប់ខ្លួនដោយចំណងដ៏ពិសិដ្ឋនេះ នោះគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាទ្រង់បានញែកពួកគេចេញពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ពួកគេបានឱបក្រសោបព្រះបន្ទូល ដើម្បីរួបរួមកាន់តែជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះ ខ្ញុំមិនមានន័យថា រប្បៀបទូទៅនៃការទំនាក់ទំទងគ្នា ដែលសាយភាយតាមរយៈស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងរបស់មានជីវិតទាំងអស់នៃពិភពលោកនោះទេ។ ទោះបីជាវាធ្វើឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ឆាប់រហ័សតាមរង្វាស់នៃធម្មជាតិរបស់វាក៏ដោយ ក៏វានៅតែមិនរំដោះគេឲ្យរួចផុតពីអំពើពុករលួយឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំមានន័យថា រប្បៀបពិសេសនោះ ដែលបំភ្លឺព្រលឹងអ្នកគោរពបូជា ចូលទៅក្នុងចំណេះដឹងនៃព្រះ ហើយក្នុងន័យមួយ ភ្ជាប់ពួកគេជាមួយទ្រង់។ អ័ដាម អេបិល ណូអេ អ័ប្រាហាំ និងបុព្វបុរសផ្សេងទៀតបានជាប់នឹងព្រះដោយការបំភ្លឺនៃព្រះបន្ទូល។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថា ដោយគ្មានការសង្ស័យពួកគេបានចូលទៅក្នុងអាណាចក្រដ៏អស់កល្បនៃធម៌របស់ព្រះ។ សម្រាប់ពួកគេគឺជាការចូលរួមដ៏ពិតប្រាកដនៅក្នុងព្រះដែលមិនអាចធ្វើទៅបានដោយគ្មានព្រះពរនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

*8. នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ព្រះបានប្រទានឱ្យរាស្ត្រទ្រង់ប្រកបជាមួយទ្រង់ ហើយឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច**

នេះហាក់ដូចជាមិនច្បាស់លាស់សោះ? ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងឆ្លងទៅរប្បៀបដោះស្រាយនៃសេចក្តីសញ្ញា។ នេះនឹងមិនត្រឹមតែធ្វើឱ្យវិញ្ញាណស្ងប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏នឹងបង្ហាញយ៉ាងបរិបូរណ៌នូវភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកដែលព្យាយាមប្រឆាំងវា។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងអ្នកបម្រើទ្រង់ថា៖ «អញនឹង

ដើរនៅកណ្តាលពួកឯង ព្រមទាំងធ្វើជាព្រះដល់ឯងរាល់គ្នា ហើយឯងរាល់គ្នានឹងធ្វើជារាស្ត្រដល់អញ» [លេវី. ២៦:១២] ។ ព្យាការីក៏បានពន្យល់ជាទូទៅថា ជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ និងព្រះពរទាំងមូលត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលទាំងនេះ ។ ដោយហេតុផលរបស់ព្រះ ដាវីឌតែងតែប្រកាសថា ៖ «បានប្រទានពរដល់មនុស្សដែលមានព្រះជាព្រះអម្ចាស់» [ទំនុក ១៤៤:១៥]; « សប្បាយហើយ សាសន៍ណាដែលមានសណ្ឋានដូច្នេះអើ សាសន៍ណាដែលយកព្រះយេហូវ៉ាទុកជាព្រះរបស់ខ្លួន នោះសប្បាយហើយ ។» [ទំនុក. ៣៣:១២] ។ នេះមិនមែនដើម្បីសុភមង្គលនៅផែនដីទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់រំដោះគេឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ទ្រង់ការពារជារៀងរហូត ហើយរក្សាសេចក្តីមេត្តាករុណាជារៀងរហូតដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់បានរើសជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ព្យាការីផ្សេងទៀតនិយាយស្រដៀងគ្នាថា ៖ «ទ្រង់ជាព្រះនៃយើង ។ យើងនឹងមិនស្លាប់ទេ [ហាបា. ១:១២ P] «ព្រះអម្ចាស់ជាស្តេចរបស់យើង ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់របស់យើង ។ ទ្រង់នឹងសង្គ្រោះយើង» [អេសាយ. ៣៣:២២] ។ « ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ មានពរហើយ ... ដ្បិតក្នុងព្រះជាអម្ចាស់ ទ្រង់បានសង្គ្រោះហើយ » [ចោទិ. ៣៣:២៩ P] ប៉ុន្តែមិនមែនជាបញ្ហាស្តីបន្ទោសហួសហេតុនោះទេ ការទូន្មាននេះកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងពាក្យព្យាការីថា យើងមិនខ្វះអ្វីទាំងអស់ព្រោះភាពបរិបូរណ៍នៃគ្រប់របស់ល្អ និងព្រោះការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដរាបណាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ។ ពិតណាស់! ប្រសិនបើព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់បានភ្លឺចែងចាំង គឺជាការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនាពេលនេះ តើធ្វើដូចម្តេចអាចបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះរបស់យើងដោយមិនបើកឱ្យយើងនូវទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់? ទ្រង់ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ ទ្រង់គង់នៅ

ក្នុងចំណោមយើង ដូចទ្រង់បានធ្វើបន្ទាល់តាមរយៈលោកម៉ូសេ [លេវី. ២៦:១១] ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់មិនអាចចូលក្នុងវត្តមានទ្រង់ដោយគ្មាន, ក្នុងពេលតែមួយ, ដែលមានជីវិត ។ ហើយទោះបីជាមិនមានអ្វីត្រូវបានបង្ហាញបន្ថែមទៀតក៏ដោយ ពួកគេមានការសន្យាច្បាស់លាស់គ្រប់គ្រាន់អំពីជីវិតខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ៖ « អញជា… ព្រះរបស់ឯង» [និក្ខ. ៦:៧] ។ ដ្បិតទ្រង់មិនបានប្រកាសថាទ្រង់នឹងធ្វើជាព្រះចំពោះរូបកាយរបស់គេតែម៉្យាងនោះទេ គឺជាពិសេសចំពោះព្រលឹងគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេបានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈសេចក្តីសុចរិត នោះនៅតែឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការរួបរួមបែបនេះនឹងមានវត្តមាននាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បនៅជាមួយវា ។

9. សូម្បីតែនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ក៏សេចក្តីសម្បូររបស់ព្រះខ្លាំងជាងសេចក្តីស្លាប់ជែរ

លើសពីនេះ ទ្រង់មិនត្រឹមតែបានផ្តល់ភស្តុតាងថាទ្រង់ជាព្រះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងបានសន្យាថាទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះរបស់ពួកគេ ។ ទាំងនេះ ទ្រង់បានធ្វើជាក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ ដោយមិនពេញចិត្តនឹងអត្ថប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្ន អាចត្រូវបានលូតលាស់ទៅភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ អត្ថបទជាច្រើនបង្ហាញថាលក្ខណៈនៃជីវិតនាពេលអនាគតត្រូវបានគេយល់ច្បាស់ក្នុងចំណោមពួកគេ នៅពេលដែលអ្នកជឿត្រូវបានលើកទឹកចិត្តមិនត្រឹមតែក្នុងគ្រាមានសំណាងអាក្រក់នាពេលបច្ចុប្បន្ន ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អនាគតដោយគំនិតថាព្រះនឹងមិនធ្វើឱ្យពួកគេបរាជ័យឡើយ ។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងផ្នែកទីពីរនៃការសន្យា ទ្រង់បានធានាកាន់តែច្បាស់ដល់ពួកគេថា ព្រះពររបស់ព្រះនឹងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ លើសពីដែន

កំណត់នៃជីវិតនៅលើផែនដីនេះ ៖ «អញនឹងតាំងសញ្ញានឹងឯង ហើយនឹងពូជឯងតាមដំណរឯងតទៅ ទុកជាសេចក្ដីសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីឲ្យអញបានធ្វើជាព្រះនៃឯង និងពូជឯងតទៅ» [លោកុ. ១៧:៧ P] ប្រសិនបើទ្រង់នឹងប្រកាសពីសេចក្ដីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកស្លាប់ដោយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ តិចជាងការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ក្នុងការបរាជ័យចំពោះខ្លួនពួកគេ។ ដ្បិតព្រះមិនដូចជាមនុស្សទេ ដែលផ្ទេរសេចក្ដីស្រឡាញ់ទៅឲ្យកូនរបស់មិត្តភក្តិរបស់ខ្លួន ពីព្រោះឱកាសរបស់គេក្នុងការបំពេញភារកិច្ចចំពោះអ្នកដែលគេប្រាថ្នាចង់ធ្វើឲ្យបានល្អ ត្រូវបានផ្តាច់ដោយសេចក្ដីស្លាប់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រយោជន៍របស់ទ្រង់មិនត្រូវបានរារាំងដោយសេចក្ដីស្លាប់ ទ្រង់មិនដកផលនៃសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ចេញពីសេចក្ដីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ «តែអញផ្តល់សេចក្ដីសប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណ នៃពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់» [និក្ខ. ២០:៦ ។p ។] អាស្រ័យហេតុនេះ តាមរយៈភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យនេះ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យសរសើរពួកគេពីភាពអស្ចារ្យ និងភាពបរិបូរណ៌នៃព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដែលពួកគេនឹងត្រូវជួបប្រទះបន្ទាប់ពីការស្លាប់ នៅពេលដែលទ្រង់បានពណ៌នាថាវាហៀរហូរដល់កូនចៅរបស់ពួកគេទាំងអស់។ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានផ្សាភ្ជាប់សេចក្ដីពិតនៃការសន្យានេះ ដោយនាំមកនូវការសម្រេចរបស់វា ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ នៅពេលទ្រង់បានហៅខ្លួនទ្រង់ថា « ជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ … ៣:៦]។ ហេតុអ្វី? តើនេះមិនមែនជាចំណងជើងដែលមិនសមហេតុផលទាល់តែសោះមែនទេ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានវិនាស? បន្ទាប់មក វានឹងដូចជាទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ «ខ្ញុំជាព្រះនៃអ្នកដែលមិនមាន»។ ដូច្នេះ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អប្រាប់ថា ព្រះគ្រីស្ទបានបំភាន់ពួក

សាឌូស៊ី ដោយភស្តុតាងមួយនេះ [ម៉ាថាយ. ២២:២៣-៣២; លូកា ២០:២៧-៣៨]; ដូច្នេះពួកគេមិនអាចបដិសេធសូម្បីតែថាលោកម៉ូសេបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់ នោះគឺជាអ្នកដែលបានរៀនពីលោកម៉ូសេផ្ទាល់ថា « ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ សុទ្ធតែនៅជាប់ក្នុងព្រះហស្តទ្រង់» [ចោទិយកថា ៣៣:៣ p] ពីការនេះងាយស្រួលសន្និដ្ឋានថា អ្នកដែលជឿទ្រង់ជាចៅក្រមនៃសេចក្តីស្លាប់ និងជីវិត បានទទួលនៅក្នុងការថ្នាក់ថ្នម ការមើលថែ និងការការពារមិនត្រូវបានរលត់ទៅដោយសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ។

*10. ព្រះពររបស់មនុស្សពីបុរាណគឺមិនមែននៅលើផែនដី**

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពិនិត្យមើលចំណុចសំខាន់នៅក្នុងការជជែកវែកញែកនេះ ៖ ថាតើអ្នកជឿត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះអម្ចាស់ឬអត់ ដើម្បីយល់ច្បាស់ថាពួកគេមានជីវិតប្រសើរជាងនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។ នឹង ដោយការមិនយកចិត្តទុកដាក់លើជីវិតនៅលើផែនដី ដើម្បីធ្វើការសញ្ជឹងគិតនៅលើស្ថានសួគ៌ ។ ទីមួយ របៀបនៃជីវិតដែលព្រះបានត្រាស់បង្គាប់មកលើពួកគេ គឺជាការអនុវត្តជាបន្តបន្ទាប់ ដែលពួកគេត្រូវបានរំឭកថា ពួកគេគឺជាមនុស្សដ៏កំសត់បំផុតក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ ប្រសិនបើពួកគេសប្បាយចិត្តក្នុងជីវិតនេះតែមួយ ។ នោះអ័ដាម ដែលជាអ្នកមិនសប្បាយចិត្តបំផុតដោយសារតែការនឹកឃើញពីសុភមង្គលដែលបានបាត់បង់របស់គាត់ គាត់បានទ្រទ្រង់តម្រូវការរបស់គាត់ដោយការនឿយហត់ ។ ហើយដូចជាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេដែលត្រូវថ្នឹងថ្លែងជាមួយនឹងកម្លាំងកាយដោយបណ្តាសារបស់ព្រះ [លោកុ. ៣:១៧] គាត់បានស៊ូទ្រាំទុក្ខសោកយ៉ាងក្រៃលែងក្នុងការលួងលោមដែលនៅសេសសល់ចំពោះគាត់ ។ ក្នុងចំណោមកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់ ម្នាក់ត្រូវបានសម្លាប់យ៉ាងសាហាវដោយ

មនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀត [លោកុ. ៤:៨] ។ អ័ដាមមានហេតុផលល្អក្នុងការស្អប់ខ្ពើម ហើយងាកចេញពីការមើលឃើញកូនប្រុសរបស់គាត់ដែលនៅរស់ ។ អេបិលដែលត្រូវគេសម្លាប់យ៉ាងឃោរឃៅក្នុងដំណើរនៃអាយុរបស់គាត់ គឺជាឧទាហរណ៍នៃមហន្តរាយរបស់មនុស្ស ។ ខណៈដែលផែនដីទាំងមូលរស់នៅក្នុងការសប្បាយដោយមិនខ្វល់ខ្វាយនោះ ណូអេបានចំណាយផ្នែកដ៏ល្អក្នុងជីវិតរបស់គាត់ក្នុងការសាងសង់ទូកធំ [លោកុ. ៦:២២ ។] គាត់បានគេចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ដោយការដែលនាំទុក្ខធំជាងការស្លាប់មួយរយដងទៅទៀត ។ ចំហៀងមុខហិបជាផ្ទះសម្រាប់គាត់រយៈពេលដប់ខែ គ្មានអ្វីគួរឲ្យសោកស្តាយជាងការបង្ខាំងទុកយូរពេក ស្ទើរតែជ្រមុជក្នុងលាមកសត្វ! ដោយបានឆ្លងកាត់ការលំបាកដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ គាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងឱកាសថ្មីសម្រាប់ទុក្ខសោក ។ គាត់ឃើញខ្លួនគាត់ជួយនៅក្នុងការចំអកដោយកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយមានកាតព្វកិច្ចដាក់បណ្តាសាដោយមាត់ផ្ទាល់ខ្លួនគាត់ដែលគាត់បានទទួលជាប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលគាត់ទទួលបានសុវត្ថិភាពពីទឹកជំនន់ [លោកុ. ៩:២៤-២៥] ។

*11. ជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ**

យើងគួរតែចាត់ទុកលោកអ័ប្រាហាំថាស្មើនឹងមួយរយពាន់ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកជំនឿរបស់គាត់ ដែលត្រូវបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើងថាជាគំរូដ៏ល្អបំផុតនៃការជឿ ។ ដើម្បីក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ យើងត្រូវចាត់ទុកជាសមាជិកនៃកុលសម្ព័ន្ធរបស់ទ្រង់ [លោកុ. ១២:៣ ។] ឥឡូវនេះ តើអ្វីដែលថាមិនសមហេតុផលដែលអ័ប្រាហាំក្លាយជាឪពុករបស់អ្នកជឿទាំងអស់ [cf. លោកុប្បត្តិ ១៧:៥] ហើយនៅតែមិនឆ្លងកាត់សូម្បីតែជ្រុងដាច់ស្រយាលបំផុតក្នុងចំណោមពួកគេ?

ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចដកចេញពីចំនួនរបស់ពួកគេបានទេ - សូម្បីតែពីឋានៈខ្ពស់បំផុតនៃកិត្តិយស - ដោយគ្មានការបំផ្លាញព្រះវិហារទាំងមូល ។ ឥឡូវនេះចំពោះបទពិសោធន៍នៃជីវិតរបស់គាត់—ពេលគាត់ត្រូវបានហៅជាលើកដំបូងដោយការបញ្ជារបស់ព្រះ [លោកុ. ១២:១] គាត់ត្រូវបានទៅឆ្ងាយពីស្រុកកំនើតរបស់គាត់ ឪពុកម្តាយ និងមិត្តភ័ក្តិ ដែលបានពិចារណាដោយមនុស្សចាត់ទុកថាជារបស់ផ្អែមល្ហែមបំផុតក្នុងជីវិត ដូចជាព្រះមានចេតនាចង់ដកគាត់ចេញពីភាពរីករាយក្នុងជីវិត ។ ពេលគាត់បានទៅដល់ស្រុកដែលគាត់ត្រូវគេដេញឲ្យស្នាក់នៅ គាត់ត្រូវបានចេញទៅដោយសារគ្រោះទុរ្ភិក្ស [លោកុ. ១២:១០ ។] ដោយស្វែងរកជំនួយ គាត់បានរត់ទៅកន្លែងដែលប្រពន្ធរបស់គាត់ធ្វើជាស្រីពេស្យាដើម្បីសង្គ្រោះការកុហករបស់គាត់ [លោកុ. ១២:១១ ff.] ទង្វើមួយប្រហែលជាជូរចត់ជាងការស្លាប់ជាច្រើន ។ ពេលគាត់ត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតវិញ គាត់ត្រូវបានចេញម្តងទៀតដោយគ្រោះទុរ្ភិក្ស ។ តើសុភមង្គលបែបណាដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នកតែងតែស្រេកឃ្លាន សូម្បីតែត្រូវវិនាសដោយភាពអត់ឃ្លាន លុះត្រាតែអ្នករត់ចេញពីទីនោះ? គាត់ត្រូវបានកាត់ទៅច្រកដដែលនៅក្នុងស្រុកអប៊ីម៉ាឡេក ដូច្នេះដើម្បីសង្គ្រោះក្បាលគាត់ គាត់ត្រូវរងនូវការបាត់បង់ប្រពន្ធរបស់គាត់ [លោកុ. ២0:១ ff ។] ក្នុងពេលដែលគាត់ឆ្ងល់ពីទីនេះ និងទីនោះអស់ជាច្រើនឆ្នាំ គាត់ត្រូវបានបង្ខំដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាបន្តបន្ទាប់ពីអ្នកបម្រើរបស់គាត់ឲ្យបណ្តេញក្មួយប្រុសរបស់គាត់ដែលគាត់ស្រឡាញ់ដូចជាកូនប្រុសរបស់គាត់ [លោកុ. ១៣:៥-៩] ។ ដោយមិនសង្ស័យ គាត់បានធុញទ្រាន់នឹងការបែងចែកនេះ ហាក់បីដូចជាគាត់បានទទួលរងការកាត់អវយវៈ ។ មិនយូរប៉ុន្មានអ័ប្រាហាំបានឮថាក្មួយប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានសត្រូវ ចាប់ជាឈ្លើយ [លោកុ. ១៤:១៤-

១៦] ។ រាល់ពេលដែលគាត់ទៅ គាត់ឃើញអ្នកជិតខាងដ៏ព្រៃផ្សៃ ដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ផឹកទឹកចេញពីអណ្តូងដែលគាត់បានជីកដោយកម្លាំងពលកម្ម យ៉ាងហត់នឿយ ។ ដ្បិតគាត់មិនបានទាមទារប្រើពីស្តេចកេរ៉ា ក៏បានបដិសេធគាត់ [លោកុ. ២១:២៥-៣១] ។ ពេលដែលគាត់ឈានដល់វ័យចាស់ គាត់ឃើញថាខ្លួនគាត់គ្មានកូន ។ ១៥:២]—ជាការដែលមិនសប្បាយចិត្ត និងជូរចត់បំផុតនៃអាយុរបស់គាត ។ ទីបំផុត លើសពីក្តីសង្ឃឹម គាត់បង្កើតអ៊ីសម៉ាអែល [លោកុ. ១៦:១៥] ប៉ុន្តែការប្រសូតរបស់កូនប្រុសនេះត្រូវចំណាយប្រាក់លើគាត់ ។ ព្រោះគាត់នឿយហត់នឹងពាក្យតិះដៀលរបស់សារ៉ា ហាក់ដូចជាមកពីគាត់ដោយការលើកទឹកចិត្តនឹងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់នារីបម្រើនោះ គឺជាខ្លួនគាត់ដែលជាមូលហេតុនៃជម្លោះក្នុងគ្រួសារ [លោកុ. ១៦:៥] ។ ទីបំផុត អ៊ីសាក បានកើត [លោកុ. ២១:២] ប៉ុន្តែ ដោយមានលក្ខខណ្ឌនេះ—អ៊ីសម៉ាអែល ជាកូនច្បងត្រូវបណ្តេញចេញ ហើយបោះបង់ចោលស្ទើរតែដូចជាសត្រូវ [លោកុ. ២១:៩] ។ ពេលអ៊ីសាកនៅតែម្នាក់ឯង លោកមិនទាន់នឹងបាត់ការនឿយណាយផង ភ្លាមនោះទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យបូជាកូនគាត់ [លោកុ. ២២:១ ff ។] តើអ្វីទៅជារឿងដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចជាងការដែលឪពុកធ្វើជាអ្នកប្រហារជីវិតកូនប្រុសខ្លួន? ប្រសិនបើអ៊ីសាកបានស្លាប់ដោយសារជំងឺ តើអ្នកណាមិននឹកស្មានថាលោកអ័ប្រាហាំជាមនុស្សចាស់ដែលបង្កើតកូនប្រុសឱ្យដោយលេងសើច តើនរណានឹងនឹកស្មានមិនដល់ថា ភាពសោកសៅនៃភាពគ្មានកូននឹងកើនឡើងទ្វេដង? ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយជនចម្លែកខ្លះ គ្រោះមហន្តរាយនឹងកើនឡើងជាច្រើន តាមរយៈភាពមិនសមរម្យ ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់កូនប្រុសដែលត្រូវឪពុកសម្លាប់គឺលើសពីគ្រោះមហន្តរាយគ្រប់បែបយ៉ាង ។ សរុបមក ពេញមួយ

ជីវិតគាត់មានការច្របូកច្របល់ និងពិបាកចិត្តជាខ្លាំង បើអ្នកណាម្នាក់ចង់គូររូបភាពនៃជីវិតដ៏លំបាកនោះ គាត់មិនអាចរកម៉ូដណាដែលសមរម្យជាងអ័ប្រាហាំឡើយ! កុំឲ្យមនុស្សណាជំទាស់ថាគាត់មិនសប្បាយចិត្តទាំងស្រុងឡើយ ព្រោះទីបំផុតគាត់បានមកដោយសុវត្ថិភាពតាមរយៈខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំង ជាច្រើន។ យើងនឹងមិននិយាយថាគាត់ដឹកនាំជីវិតដ៏រីករាយដែលតស៊ូយូរនិងលំបាកឆ្លងកាត់ការលំបាកគ្មានទីបញ្ចប់នោះទេប៉ុន្តែគាត់ដែលស្ងប់ស្ងាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្នដោយមិនមានអារម្មណ៍សោកសៅ។

*12. ជំនឿរបស់អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប**

អ៊ីសាករងទុក្ខដោយជំងឺតិចតួច ប៉ុន្តែ យ៉ាងហោចណាស់ក៏មានរសជាតិផ្អែមតិចបំផុតដែរ។ គាត់ក៏ជួបនៅបទពិសោធន៍ដូចជាបញ្ហាដែលមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សមានសុភមង្គលនៅលើផែនដី។ គ្រោះទុរ្ភិក្សជំរុញគាត់ចេញពីស្រុកកាណាន [លោកុ. ២៦:១។] ភរិយារបស់គាត់ត្រូវបានបែកចេញពីទ្រូងរបស់គាត់ [លោកុ ២៦:៧ ff។] អ្នកជិតខាងរបស់គាត់បានធ្វើបាបគាត់ម្តងហើយម្តងទៀតនិងគាបសង្កត់គាត់តាមគ្រប់មធ្យោបាយ ដោយបង្ខំគាត់ឲ្យតទល់នឹងទឹកផង [លោកុ. ២៦:១២ ហ្វ។] នៅផ្ទះកូនប្រសារបស់គាត់ធ្វើឱ្យគាត់រំខានយ៉ាងខ្លាំង [លោកុ ២៦:៣៤-៣៥]។ ជម្លោះរបស់កូនគាត់ធ្វើឲ្យគាត់រងទុក្ខ [លោកុ ២៧:៤១ ff.] ហើយដើម្បីដោះស្រាយអំពើអាក្រក់ដ៏ធំនេះ គាត់ត្រូវនិរទេសកូនប្រុសដែលគាត់បានប្រទានពរ [លោកុ. ២៨:១, ៥]។ ចំណែកយ៉ាកុបវិញ គាត់ជាគំរូដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីភាពអពមង្គល គាត់ឆ្លងកាត់ការលំបាក់ខ្លាំងបំផុតនៅផ្ទះដោយខ្លាចការគំរាមកំហែងរបស់បងប្រុសគាត់ ដែលទីបំផុតគាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចុះចាញ់ [លោកុ. ២៧:៤១-៤៥ ។] ពេលគាត់ភៀសខ្លួន

ចេញពីឪពុកម្តាយ និងដីកំណើត ក្រៅពីភាពជូរចត់នៃការបណ្តេញចេញនោះ គាត់លែងមានចិត្តសប្បុរស ឬទន់ភ្លន់ពីឡាបាន់ពូរបស់គាត់ទៀតហើយ [លោកុ. ២៩:១៥ ff។] វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់យ៉ាកុបក្នុងការចំណាយពេលប្រាំពីរឆ្នាំក្នុងការបម្រើដ៏លំបាក និងឃោរឃៅបំផុត [លោកុ. ២៩:២០] - គាត់ក៏ត្រូវបានគេបោកប្រាស់ប្រពន្ធដោយល្បិចអាក្រក់ [លោកុ. ២៩:២៣-២៦]! សម្រាប់ភរិយាទីពីររបស់គាត់ គាត់ត្រូវទទួលការបម្រើថ្មីម្តងទៀត [លោកុ. ២៩:២៧] ធ្វើឲ្យខ្លោចផ្សាពេញមួយថ្ងៃនៅក្រោមកំដៅព្រះអាទិត្យ ហើយបានឈឺចាប់ពេញមួយយប់ដែលដេកមិនលក់ដោយសន្សើម និងត្រជាក់ ដូចដែលគាត់ផ្តាល់តួញញែរ [លោកុ. ៣១:៤១]។ ពេលស៊ូទ្រាំនឹងជីវិតដ៏លំបាកនេះអស់ម្ភៃឆ្នាំ គាត់ត្រូវរងទុក្ខជារៀងរាល់ថ្ងៃដោយអំពើអយុត្តិធម៌របស់ឪពុកក្មេក [លោកុ. ៣១:៤១]។ ហើយនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់គាត់មិនសុបស្ងាត់ទេព្រោះគាត់មើលឃើញថាវាវំខានហើយស្ទើរតែខ្ជាត់ខ្ជាយដោយការស្អប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នានិងការប្រជែងគ្នារបស់ប្រពន្ធរបស់គាត់ [លោកុ. ៣០:១ ff។] ត្រូវបានបញ្ជាឲ្យត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើយវិញ គាត់ត្រូវចេញដំណើរដូចជាការដែលអាប់យស [លោកុ ៣១:១៧ ff។] ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចគេចផុតពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ឪពុកក្មេករបស់គាត់បានឡើយ ដោយត្រូវបានញាំញីក្នុងដំណើររបស់គាត់ដោយការជេរប្រមាថ និងការបំពានពីអ្នកក្រោយ [លោកុ. ៣១:២៣] ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ទុក្ខព្រួយដ៏ឃោរឃៅកាន់តែច្រើនមកលើគាត់ ។ ព្រោះពេលគាត់ចូលទៅជិតបងប្រុស គាត់ឃើញការស្លាប់ជាច្រើននៅចំពោះមុខគាត់ ដូចជាសត្រូវដ៏ឃោរឃៅអាចធ្វើបាន ។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបានគេធ្វើទារុណកម្មហួសកម្រិត ហើយត្រូវរងការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ខណៈដែលរង់ចាំអេសាវមក [លោកុ. ៣២:៧, ១១] ។ ពេលយ៉ាកុប

ឃើញអេសាវ គាត់ដួលរៀបនឹងស្លាប់នៅពាក់កណ្តាលជើងបងប្រុសគាត់ រហូតដល់គាត់យល់ឃើញថា គាត់មានចិត្តល្អដែលគាត់ហ៊ានសង្ឃឹម [លោកុ. ៣៣:១ ff។] នៅពេលនោះ ពេលចូលដល់ស្រុកដំបូង គាត់ក៏បាត់បង់រ៉ាជែល ជាប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ [លោកុ. ៣៥:១៦-២០]។ ក្រោយមក គាត់បានឮថា កូនប្រុសដែលគាត់មានដោយសារនាង នឹងអ្នកដែលគាត់ស្រឡាញ់លើសពីអ្នកដទៃនោះ ត្រូវបានសត្វសាហាវហែកស៊ី។ [៣៧:៣១-៣២] គាត់សោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការស្លាប់របស់កូនប្រុសរបស់គាត់ គាត់មានសេចក្តីទុក្ខសោករយៈពេលយូរ ព្រះគាត់បដិសេធដាច់ខាតរាល់ការលួងលោម ដោយមិនទុកផ្លូវសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ គាត់ប្រកាសចូរចុះទៅទាំងសោកសៅក្នុងផ្នូរដល់កូនប្រុសគាត់។ ក្នុងពេលនោះកូនស្រីរបស់គាត់ត្រូវបានគេចាប់រំលោភ។ ៣៤:២, ៥] ហើយកូនប្រុសរបស់គាត់ គេមានកំហឹងក្នុងការសងសឹកយ៉ាងក្លាហានចំពោះការនេះ [លោកុ. ៣៤:២៥] មិនត្រឹមតែធ្វើឲ្យគាត់ស្អប់អ្នកស្រុកទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យគាត់ស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការធ្វើឃាតរហូតដល់បច្ចុប្បន្ន។ ទំនុក ៣៤:៣០ ។] អ្វីជាមូលហេតុដ៏ធំសម្រាប់ការថប់បារម្ភ ទុក្ខព្រួយ និងការស្អប់នេះ! ឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏សាហាវរបស់រូបេន ដែលជាកូនច្បងរបស់គាត់៖ គ្មានអ្វីធ្ងន់ធ្ងរជាងការនេះអាចកើតឡើងឡើយ [លោកុ. ៣៥:២២ ។] ការបង្ខូចប្រពន្ធរបស់បុរសនេះត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាសំណាងអាក្រក់បំផុត—ប៉ុន្តែតើត្រូវនិយាយយ៉ាងណានៅពេលដែលឧក្រិដ្ឋកម្មនោះត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយកូនប្រុសរបស់គាត់? មិនយូរប៉ុន្មាន គ្រួសារនេះត្រូវបានកខ្វក់ម្តងទៀតដោយអំពើស្មោគគ្រោគនេះ [លោកុ. ៣៨:១៨ ។] បទពិសោធន៍ដ៏អាម៉ាស់ជាច្រើនគួរតែបំបាក់គំនិត បើមិនដូច្នេះទេវានឹងស្នុយរលួយយ៉ាងខ្លាំងហើយមិនចុះញ៉ែមដោយគ្រោះ

មហន្តរាយ! ជិតចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់ស្វែងរកការបន្ធូរបន្ថយការស្រេកឃ្លានរបស់គាត់ និងគ្រួសារនេះ គាត់ក៏ត្រូវរងគ្រោះដោយការប្រកាសពីសំណាងអាក្រក់ថ្មីមួយ៖ គាត់ដឹងថាកូនប្រុសរបស់គាត់ម្នាក់ទៀតត្រូវបានគេដាក់គុក។ ដើម្បីយកគាត់មកវិញ យ៉ាកុបត្រូវបង្ខំចិត្តប្រគល់បេនយ៉ាមីន ជាក្តីអំណរតែមួយគត់របស់គាត់ ដើម្បីមើលថែអ្នកដទៃ [លោកុ. ៤២:៣៤, ៣៨]។ តើអ្នកណាអាចស្រមៃថានៅក្នុងគ្រោះទឹកជំនន់ដ៏អាក្រក់បែបនេះ គាត់នឹងមានពេលតែមួយដើម្បីដកដង្ហើមដោយសុខសាន្ត? ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាសាក្សីដ៏ល្អបំផុត នោះគាត់បានប្រកាសដល់ផារ៉ោនថាអាយុរបស់គាត់នៅលើផែនដីគឺខ្លី ហើយអាក្រក់ [លោកុ. ៤៧:៩]។ គាត់អះអាងថា គាត់បានឆ្លងផុតជីវិតក្នុងទុក្ខវេទនាជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបដិសេធយ៉ាងដាច់ខាតថា គាត់មិនបានជួបប្រទះនឹងភាពចម្រុងចម្រើនដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយគាត់។ ដូច្នេះ យ៉ាកុបជាអ្នកវាយតម្លៃការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ហើយមិនដឹងគុណ ឬគាត់ពិតជាបានប្រកាសថាគាត់មានទុក្ខវេទនានៅលើផែនដី។ ប្រសិនបើការបញ្ជាក់នេះជាការពិត នោះបន្ទាប់មកគាត់មិនមានក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់នៅលើផែនដីទេ។

13. បុព្វបុរសបានស្វែងរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ប្រសិនបើអយ្យកោដ៏បរិសុទ្ធទាំងនេះស្វែងរកជីវិតដែលមានពរ ដូចដែលពួកគេពិតជាបានធ្វើចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះ នោះពួកគេទាំងពីរនឹកស្មានដល់ ហើយបានឃើញវាថាជាព្រះពរផ្សេងពីជីវិតនៅលើផែនដី។ សាវ័កបង្ហាញការនេះយ៉ាងច្បាស់ថា៖ «ដោយជំនឿ លោកអ័ប្រាហាំបានស្នាក់នៅក្នុងស្រុកនៃសេចក្តីសន្យា ដូចជានៅស្រុកក្រៅ រស់នៅក្នុងត្រសាលជាមួយអ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ហើយទទួលមរតកជាមួយនឹងទ្រង់តាមការសន្យា។ ដ្បិតពួកគេទន្ទឹងរង់ចាំទីក្រុង

ដែលបានបង្កើតឡើងយ៉ាងល្អ ហើយអ្នកបង្កើតនោះគឺជាព្រះ... ។ អ្នកទាំងនោះបានស្លាប់ដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយមិនបានទទួលសេចក្តីសន្យានោះទេ ប៉ុន្តែបានឃើញ ហើយជឿពីចម្ងាយ ហើយបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាអ្នកស្រុកក្រៅ និងនិរទេសនៅលើផែនដី ។ នេះមានន័យថាពួកគេកំពុងស្វែងរកស្រុកកំណើត ។ ប្រសិនបើពួកគេប្រាថ្នាចង់បានដីដែលពួកគេបានចាកចេញនោះ ពួកគេនឹងមានឱកាសវិលមកវិញ ។ ប៉ុន្តែ... ពួកគេចង់បានស្រុកមួយដែលប្រសើរជាង ពោលគឺស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះ ព្រះមិនខ្មាសឡើយដែលត្រូវហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេ ព្រោះទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ» ។ [ទំនុក ១១:៩-១០, ១៣-១៦ p ។] ត្បិតពួកគេលង់ជាងដុំឈើ ដើម្បីបន្តធ្វើតាមការសន្យា នៅពេលដែលគ្មានសង្ឃឹមលើផែនដីនេះ លុះត្រាតែពួកគេរំពឹងថានឹងបានសម្រេចនៅកន្លែងផ្សេង ។ ហើយប៉ុលបានទទូចយ៉ាងច្បាស់ថា ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ថាពួកគេហៅជីវិតនេះថាជា«ការសម្រាក» ដូចម៉ូសេបាននិយាយអំពីវាដែរ [លោកុ. ៤៧:៩] ។ ចុះបើពួកគេជាអ្នកស្រុកក្រៅ និងជាអ្នកស្នាក់នៅក្នុងស្រុកកាណាន តើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានតាំងឲ្យពួកគេជាអ្នកស្នងអ័ប្រាហាំទៅឯណា? ជាក់ស្តែង ដូច្នេះហើយ ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការកាន់កាប់ដល់ពួកគេ សំដៅទៅលើអ្វីដែលខុសគ្នាឆ្ងាយ ។ ដូច្នេះ « សូម្បីឲ្យល្មមនឹងដាក់ជើងចុះក៏គ្មានដែរ» [កិច្ចការ ៧:៥ P ។] នៅក្នុងដែនដីកាណាន លើកលែងតែផ្នូរមួយ ។ តាមរយៈការនេះ ពួកគេបានផ្តែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានផលនៃការសន្យា លុះក្រោយពីស្លាប់ទៅ ។ ហើយនេះហើយជាមូលហេតុដែលយ៉ាកុបត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅទីនោះ តួយ៉ាងគោរពចំពោះការចង់យ៉ូសែបកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយស្បថនឹងការសន្យា

នេះ [លោកុ. ៤៧:២៩-៣0]; នេះហើយជាមូលហេតុដែលយ៉ូសែបបានបង្គាប់ថា ត្រូវផ្ទេរឆ្អឹងរបស់គាត់ទៅទីនោះនៅពេលមួយសតវត្សក្រោយមក បន្ទាប់ពីពួកគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងធូលីដី [លោកុ. ៥0:២៥]។

*14. ការស្លាប់នៃពួកបរិសុទ្ធ ជាច្រកចូលទៅកាន់ជីវិត**

ជាចុងក្រោយ វាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតនេះ ពួកគេបានកំណត់ពីព្រះពរនៃជីវិតអនាគតរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខពួកគេ។ ប្រសិនបើយ៉ាកុបមិនមានបំណងចង់បានព្រះពរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ប្រាថ្នាចង់បានច្រើន ហើយស្វែងរកដោយប្រថុយប្រថានយ៉ាងនេះនូវសិទ្ធិរបស់កូនច្បង ដែលជាសិទ្ធិក្នុងការនិរទេសគាត់ និងស្ទើរតែមិនបានទទួលមរតក ប៉ុន្តែមិនបាននាំមកនូវផលល្អអ្វីទាំងអស់ [លោកុ. ២៧:៤១] ? ដោយដង្ហើមចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់បានប្រកាសថា នេះគឺជាបំណងរបស់គាត់ ៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្ញុំនឹងរង់ចាំការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់» [លោកុ. ៤៩:១៨, vg.]។ តើការសង្គ្រោះអ្វីដែលគាត់អាចរង់ចាំបាន នៅពេលដែលគាត់ដឹងថាគាត់កំពុងស្លាប់ លុះត្រាតែគាត់យល់ឃើញពីសេចក្តីស្លាប់ក្នុងការចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មី? ហេតុអ្វីបានជាយើងជជែកគ្នាអំពីការកាន់កាប់មនុស្សនិងកូនរបស់ព្រះនៅពេលដែលសូម្បីតែម្នាក់ដែលកំពុងព្យាយាមវាយប្រហារសេចក្តីពិតក៏មានការយល់ដឹងបែបនេះ? តើបាឡាមមានន័យយ៉ាងណា ពេលគាត់និយាយថា ៖ «សូមឲ្យខ្ញុំស្លាប់ដោយសេចក្តីស្លាប់នៃមនុស្សសុចរិត ហើយសូមឲ្យចុងបញ្ចប់របស់ខ្ញុំបានដូចជាពួកគេ» [ជនគណនា ២៣:១0 p]—លុះត្រាតែគាត់មិនបានទទួលអារម្មណ៍នូវអ្វីដែលដាវីឌបានប្រកាសបន្ទាប់មកថា ៖ «សូមតែឲ្យខ្ញុំបានស្លាប់ដូចជាពួកសុចរិតនោះចុះ ហើយសូមឲ្យទីបំផុតនៃជីវិតរបស់ខ្ញុំបានដូចជាគេ

ដែរ ។ » ។ ១១៦:១៥] ប៉ុន្តែ«ការស្លាប់របស់មនុស្សទុច្ចរិតគឺអាក្រក់ណាស់» [ទំនុក. ៣៣:២២, vg. ៣៤:២១, EV]? ប្រសិនបើព្រំដែន និងគោលដៅចុងក្រោយស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ នោះវាមិនមានភាពខុសប្លែកគ្នាណាមួយអាចត្រូវបានគេសង្កេតឃើញរវាងយុត្តិធម៌ និងអយុត្តិធម៌នោះទេ ។ ប៉ុន្តែពួកគេខុសពីគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអ្វីដែលរង់ចាំ ពួកគេបន្ទាប់ពីការស្លាប់ ។ (អំណះអំណាងនេះបានបន្តដោយសេចក្តីយោងទៅលើអត្ថបទគម្ពីរពីដាវីឌ យ៉ូប អេសេគាល និងអ្នកផ្សេងទៀត, ១៥-២២) ។

*15. ដាវីឌជាអ្នកប្រកាសសេចក្តីសង្ឃឹម**

យើងមិនទាន់បានរីកចម្រើនហួសពីលោកម៉ូសេទេ ។ យោងទៅតាមគូប្រជែងរបស់យើង គាត់បានបំពេញមុខងារផ្សេងក្រៅពីការបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សខាងសាច់ឈាមឱ្យថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ ដោយសន្យាថាពួកគេនឹងមានវាលស្រែមានជីជាតិ និង បរិបូរណ៍នៃអ្វីៗទាំងអស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លុះត្រាតែយើងបដិសេធដោយចេតនានូវពន្លឺដែលបានផ្តល់ជូន នោះយើងមានការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីសេចក្តីសញ្ញាខាងវិញ្ញាណរួចហើយ ។ ប្រសិនបើយើងបន្តទៅកាន់ព្យាការី នោះជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច នឹងអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងដោយភាពអស្ចារ្យបំផុត ។ ទីមួយ ដាវីឌ ដូចដែលគាត់បាននាំមុខអ្នកផ្សេងទៀតទាន់ពេល នោះក៏តំណាងឱ្យភាពអាថ៌កំបាំងនៃស្ថានសួគ៌ផងដែរ យោងទៅតាមលំដាប់នៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់លាស់ជាងអ្វីផ្សេងទៀត ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយភាពច្បាស់លាស់ និងប្រាកដប្រជាខ្លាំង គាត់នាំពាក្យទាំងអស់របស់គាត់ទៅកាន់គោលដៅនោះ! ប្រយោគនេះបញ្ជាក់ថាគាត់ឲ្យតម្លៃលើទីជម្រកនៅលើផែនដីប៉ុណ្ណោះ នេះខ្ញុំជាអ្នកស្រុកក្រៅ ជាជាអ្នក

ស្នាក់នៅដូចជាពួកឰយុកោទូលបង្គំទាំងអស់គ្នាដែរ» [ទំនុក. ៣៩:១២]។ "ហើយជំនួរជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ដូចជាឥតមានសោះនៅចំពោះទ្រង់មែនហើយ គ្រប់មនុស្ស ទោះទាំងមនុស្សនៅក្នុងសណ្ឋានពេញវ័យនោះក៏ឥតប្រយោជន៍ទទេដែរ។ » [ទំនុក. ៣៩:៥-៦ p.]! "ហើយឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ តើខ្ញុំរង់ចាំអ្វី? ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងទ្រង់!" [ទំនុក. ៣៩:៧] ប្រាកដណាស់ អ្នកណាដែលសារភាពថានៅលើផែនដីនេះមិនមានអ្វីរឹងមាំ ឬស្ថិតស្ថេរទេ នៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវជំនឿដ៏មុតមាំលើព្រះ ដោយសញ្ជឹងគិតអំពីសុភមង្គលរបស់គាត់ដូចជាការសម្រាកនៅកន្លែងផ្សេង។ ដាវីឌតែងតែហៅអ្នកជឿត្រឡប់ទៅការសញ្ជឹងគិតនោះវិញនៅពេលណាដែលគាត់ចង់នាំមកនូវការលួងលោមពិតដល់ពួកគេ។ សម្រាប់អត្ថបទមួយទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយសង្ខេប និងរូបភាពខ្លីៗនៃជីវិតរបស់មនុស្ស គាត់បានបន្ថែមថា៖ «ប៉ុន្តែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះយេហូវ៉ាស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ចចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ទ្រង់» ។ [ទំនុក ១០៣:១៧]។ នេះគឺស្រដៀងនឹងអ្វីដែលគាត់និយាយនៅក្នុង ទំនុក. ១០២៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ កាលដើមដំបូង ទ្រង់បានរកឃើញផែនដី ហើយផ្ទៃមេឃជាស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ ទាំងអស់នឹងវិនាស ប៉ុន្តែអ្នកស៊ូទ្រាំពួកគេនឹងស្លៀកពាក់ ដូចគ្នា ជាសម្លៀកបំពាក់ ដែលទ្រង់នឹងផ្លាស់ប្តូរវាដូចជាសម្លៀកបំពាក់យ៉ាងល្អ... ។ ប៉ុន្តែអ្នកក៏ដូចគ្នាដែរ ហើយនៅឆ្នាំនោះអ្នកនឹងមិនបរាជ័យឡើយ។ កូនចៅរបស់ពួកអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គនឹងរស់នៅ។ កូនចៅរបស់គេនឹងត្រូវបានតាំងនៅចំពោះមុខទ្រង់» [ទំនុក ១០២:២៥-២៨; cf. P ១០១: ២៦-២៩, vg.] ។ ប្រសិនបើការបរិសុទ្ធ មិនឈប់ឈរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ទោះជាមានការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក៏ដោយ វាកើត

ឡើងថាការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយភាពអស់កល្បរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីសង្ឃឹមនេះមិនអាចស្ថិតស្ថេរបានទាល់តែសោះ លុះត្រាតែវាស្ថិតនៅលើការសន្យាដែលមានចែងនៅក្នុងអេសាយថា ៖ « ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា « ជើងមេឃនឹងរលាយបាត់ទៅដូចជាផ្សែង ផែនដីនឹងរលត់ដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងនោះ នឹងស្លាប់ ដូចនេះ; ប៉ុន្តែសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត ហើយសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំនឹងមិនសាបសូន្យឡើយ» ។ ch. ៥១:៦, vg.] ភាពស្ថិតស្ថេរគឺដោយសារសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ មិនមែននៅឆ្ងាយដូចអ្វីដែលពួកគេរស់នៅក្នុងព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែដូចដែលពួកគេត្រូវបានជួបបទពិសោធន៍តាមរយៈមនុស្ស ។

16. អត្ថបទបន្ថែមដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះជីវិតនាពេលអនាគត

ហើយអ្វីដែលគាត់ច្រៀងនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើននៅក្នុងទំនុកតម្កើងអំពីភាពរុងរឿងរបស់អ្នកជឿ ប្រហែលជាមិនអាចយល់បានឡើយ លុះត្រាតែវាត្រូវបានអនុវត្តចំពោះការសម្តែងនៃសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ។ អត្ថបទគម្ពីរទាំងនេះគឺ ៖ «ព្រះអម្ចាស់... ថែរក្សាព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់នឹងរំដោះគេចេញពីដៃមនុស្សមានបាប» [ទំនុក. ៩៧:១០] ។ «មានពន្លឺបានសាបព្រោះទៅ សំរាប់មនុស្សសុចរិតនិងសេចក្តីអំណរ សំរាប់មនុស្សដែលមានចិត្តទៀងត្រង់» ។ [៩៧:១១] ដូចគ្នាដែរ "សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ។ ស្នែងរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានលើកតម្កើងដោយសិរីរុងរឿង» ។ [ទំនុក. ១១១:៩, វ. ១១២:៩, EV.] «សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងរលាយបាត់» ។ [ទំនុក. ១១១:១០, vg. ១១២:១០, EV.] ផងដែរ "ប្រាកដណាស់ មនុស្សសុចរិតនឹងសារភាពឈ្មោះរបស់ទ្រង់; មនុស្សទៀងត្រង់នឹងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់» ។

[ទំនុក. ១៣៩:១៤, vg. ១៤០:១៣, EV.] ជាថ្មីម្តងទៀត « មនុស្សសុចរិត … នឹងត្រូវបានចងចាំជារៀងរហូត» ។ [ទំនុក. ១១២:៦] ហើយមួយទៀត «ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសលោះព្រលឹងនៃអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ» ។ [ទំនុក.៣៤:២២] ពីព្រោះ ព្រះអម្ចាស់ទុកអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ មិនត្រឹមតែជាជួបបញ្ហាដោយតណ្ហារបស់មនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវមានទុក្ខសោក និងត្រូវបំផ្លាញចោល ។ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សល្អលង់ក្នុងភាពងងឹត និងភាពសៅហ្មង ខណៈដែលមនុស្សអាក្រក់សឹងតែភ្លឺក្នុងចំណោមផ្កាយ ។ ហើយទ្រង់មិនត្រេកអរចំពោះពួកគេដោយពន្លឺនៃទឹកមុខរបស់គេដែលពួកគេរីករាយនឹងសុភមង្គលយូរអង្វែង ។
ដោយហេតុផលនេះ សូម្បីតែព្រះបាទដាវីឌមិនក្លែងបន្លំការពិតថា ប្រសិនបើអ្នកជឿរក្សាភ្នែករបស់ពួកគេឱ្យជាប់នឹងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ពួកគេនឹងទទួលរងនូវការល្បួងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដូចនេះប្រសិនបើគ្មានទោស គ្មានការពេញចិត្ត ឬរង្វាន់ពីព្រះ ។ ដូច្នេះ អំពើទុច្ចរិត រមែងចម្រើនរុងរឿងជាខ្លាំង ចំណែកកូនចៅនៃព្រះត្រូវបានសង្កត់សង្កិន ដោយសេចក្តីអាម៉ាស់ ភាពក្រីក្រ ការមើលងាយ និងឈើឆ្កាងគ្រប់ប្រភេទ! ដាវីឌបាននិយាយថា « តែងជើងទូលបង្គំ បានកន្ទែកចេញហៀបនឹងផុតទីហើយជំហាននៃទូលបង្គំបានហៀបនឹងរឥលភ្លាត់ទៅតទូលបង្គំមានសេចក្តីច្រណែនចំពោះមនុស្សអំនួតដោយឃើញសេចក្តីចំរើនរបស់មនុស្សអាក្រក់នោះ ។» ។ [ទំនុក. ៧៣:២-៣ P.] ប៉ុន្តែ ទ្រង់បានបញ្ចប់ការថ្លែងរបស់ទ្រង់ថា ៖ កាលទូលបង្គំបានពិចារណាដើម្បីចង់ដឹងច្បាស់ពីសេចក្តីនេះនោះ ក៏ពិបាកដល់ទូលបង្គំណាស់ទាល់តែទូលបង្គំបានចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយបានពិចារណាពីចុងបំផុតរបស់គេ ទំនុក. ៧៣:១៦-១៧ p.]

*17. សេចក្តីសង្ឃឹមនៃពួកបរិសុទ្ធកើនឡើងពីលើគ្រោះមហន្តរាយបច្ចុប្បន្នដល់ជីវិតនាពេលអនាគត**

ដូច្នេះ ចូរយើងរៀនពីការសារភាពនេះរបស់ដាវីឌ ដែលបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធនៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានដឹងថាតើព្រះទ្រង់កម្រ ឬមិនដែលបំពេញនៅក្នុងពិភពលោកនេះនូវអ្វីដែលទ្រង់សន្យាចំពោះអ្នកបម្រើទ្រង់ ។ ហើយថាពួកគេបានលើកចិត្តឡើងទៅទីជម្រករបស់ព្រះ ដែលក្នុងនោះពួកគេបានរកឃើញនូវអ្វីដែលលាក់មិនឃើញនៅក្នុងស្រមោលនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន ។ កន្លែងនេះជាការជំនុំជំរះចុងក្រោយរបស់ព្រះ ដែលទោះបីជាគេមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកក៏ដោយ ក៏គេពេញចិត្តនឹងយល់ដោយសេចក្តីជំនឿ ។ ដោយពឹងផ្អែកលើការធានានេះ ពួកគេមិនបានសង្ស័យថា អ្វីក៏ដោយដែលអាចនឹងកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោក យ៉ាងណាក៏ដោយ ពេលវេលានឹងមកដល់នៅពេលដែលការសន្យារបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបំពេញ ។ ដូច្នេះ ការថ្លែងទាំងនេះជាសាក្សី៖ « ទូលបង្គំនឹងរំពឹងមើលព្រះភក្ត្រទ្រង់ដោយសេចក្តីសុចរិត … នោះនឹងបានស្កប់ចិត្តដោយឃើញរូបអង្គទ្រង់ ។» [ទំនុក. ១៧:១៥ p ។] ម្តងទៀត « ខ្ញុំដូចជាដើមអូលីវខៀវខ្ចីនៅក្នុងដំណាក់ព្រះ» ។ [ទំនុក. ៥២:៨ p] ម្តងទៀត៖ «ឯមនុស្សសុចរិត គេនឹងលូតលាស់ឡើងដូចជាដើមលម៉ើរក៏នឹងធំឡើង ដូចជាដើមតាត្រៅនៅលើភ្នំល្បាណូនដែរ គេត្រូវដាំនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ាគេដុះដាលឡើងនៅក្នុងទីលានរបស់ព្រះនៃយើងខ្ញុំ កាលណាចាស់ហើយ នោះគេនឹងនៅតែកើតផលគេនឹងមានជំរជាបរិបូរ ហើយនៅតែខៀវស្រស់ [ទំនុក. ៩២:១២-១៤ p ។] មុននេះបន្តិច គាត់បាននិយាយថា៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ អស់ទាំងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ធំណាស់ហ្ន៎ ឯអស់ទាំងព្រះដំរិះទ្រង់ក៏ជ្រៅណាស់ផង លោណាដែលមនុស្សអាក្រក់

ដុះដាលឡើងដូចជាស្មៅ ហើយអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតលូតលាស់ឡើង នោះគឺសំរាប់តែឲ្យគេត្រូវវិនាសទៅ» [ទំនុក. ៩២:៥,៧ P] ។ តើភាពស្រស់ស្អាត និងព្រះគុណនៃអ្នកជឿលេចសង្គ្រោះដូចម្តេច នៅពេលដែលពិភពលោកត្រូវដួលចុះ ដោយការសម្តែងនៃរគរបស់ព្រះ? នៅពេលដែលពួកគេសម្លឹងមើលភាពអស់កល្បនោះ ពួកគេបានមើលងាយភាពឃោរឃៅមួយរំពេចនៃគ្រោះមហន្តរាយនាពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយផ្ទុះឡើងដោយមិនភ័យខ្លាចនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា "ទ្រង់នឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សសុចរិតស្លាប់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែអ្នក ... នឹងទម្លាក់មនុស្សអាក្រក់ទៅក្នុងរណ្តៅនៃសេចក្តីហិនវិនាស» [ទំនុក. ៥៥:២២-២៣ p. c.f.] កន្លែងណានៅក្នុងពិភពលោកនេះ មានរណ្តៅនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលលេបយកមនុស្សទុច្ចរិត ដែលនៅក្នុងសេចក្តីរីករាយមួយទៀត រួមបញ្ចូលផងដែរនូវខ្លឹមសារដូចតទៅ៖ «ពួកគេបញ្ចប់ថ្ងៃរបស់ពួកគេមួយភ្លែតដោយមិនមានការឈឺយណាយឡើយ» [យ៉ូប ២១:១៣, cf. Comm.] តើស្ថេរភាពដ៏អស្ចារ្យនៃពួកបរិសុទ្ធជានរណា តើគឺជាដាវឹឌផ្ទាល់ដែលនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលសោកសៅ មិនត្រឹមតែត្រូវបានរង្គោះរង្គើយ៉ាងឃោរឃៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានសង្កត់សង្កិន និងបំផ្លាញទាំងស្រុងនោះនៅឯណា? នោះគឺគាត់មិនទុកនៅចំពោះមុខគាត់នូវអ្វីដែលដំណើរផ្លាស់ប្តូរនៃពិភពលោកនាំមកនូវភាពមិនស្ថិតស្ថេរជាងជំនោរនៃមហាសមុទ្រនោះទេ - ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើនៅពេលដែលទ្រង់នឹងអង្គុយនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យដើម្បីកំណត់ស្ថានភាពអចិន្ត្រៃយ៍នៃស្ថានសួគ៌និងផែនដី ។ អ្នកតែងបទទំនុកដំកើងពិពណ៌នាយ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីរឿងនេះនៅក្នុងវគ្គមួយទៀត៖ «ឯក្នុងពួកអស់អ្នកដែលទុកចិត្តនឹងរបស់ទ្រព្យខ្លួន ហើយអួតអាងពីទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានជាបរិបូរ

នោះគ្មានអ្នកណាមួយនឹងអាចលោះបងប្អូនខ្លួន ឬយកដំឡៃសំរាប់លោះគេទៅ ថ្វាយដល់ព្រះបានឡើយ ដ្បិតដំឡៃលោះព្រលឹងគេ នោះថ្លៃពេកណាស់ ឥត ដែលអាចនឹងលោះបានឡើយ នឹងឲ្យគេរស់នៅជាដរាប ឥតឃើញសេចក្ដីពុក រលួយមិនបានទេ។ គេនឹងឃើញពិតថា ពួកមនុស្សប្រាជ្ញក៏ស្លាប់ដែរ ហើយ មនុស្សខ្លៅល្ងង់ និងមនុស្សកំរោល គេវិនាសទៅដូចគ្នាព្រមទាំងចោលរបស់ខ្លួន ទុកឲ្យអ្នកដទៃផង អ្នកទាំងនោះគិតស្មានក្នុងចិត្តថា ពូជពង្សរបស់គេនឹងនៅ ជាប់ជានិច្ចហើយថា ទីលំនៅគេនឹងធន់នៅគ្រប់ទាំងដំណតទៅគេក៏ដាក់ឈ្មោះ ស្រុក តាមឈ្មោះរបស់ខ្លួនដែរ ប៉ុន្តែមនុស្សមិនស្ថិតស្ថេរនៅ ដោយមានកេរ្តិ៍ ឈ្មោះទេគឺគេដូចជាសត្វតិរច្ឆានដែលត្រូវវិនាសវិញ។ ឯផ្លូវគេ នោះសុទ្ធតែផ្តេ សផ្តាសទទេ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលកើតមកខាងក្រោយក៏ចូលចិត្តនឹងពាក្យសំដីរបស់ គេដែរ គេដូចជាហ្វូងសត្វដែលដំរង់ទៅឯទីស្លាប់សេចក្ដីស្លាប់នឹងស៊ីគេ ហើយ មនុស្សទៀងត្រង់នឹងជាន់ឈ្លីគេតាំងពីព្រលឹម រូបល្អរបស់គេនឹងត្រូវសូន្យទៅនៅ ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ឥតមានទីអាស្រ័យឡើយ» [ទំនុក. ៤៩:៦-១៤ P., cf. Comm.] ការសើចចំអករបស់មនុស្សល្ងីល្ងើដែលមានកល់ល្បិចនឹងកន្តង ហួសទៅ "ព្រះពរ" នៃពិភពលោកបង្ហាញជាលើកដំបូងថាអ្នកប្រាជ្ញគួរតែស្វែង រកសុភមង្គលខុសៗគ្នា។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមក ដាវីឌបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីអាថ៌ កំបាំងនៃការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ នៅពេលដែលលោកលើកឡើងនូវអាណា ចក្រនៃព្រះ បន្ទាប់ពីមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានបាត់បង់និងបំផ្លាញ។ អ្វីដែលខ្ញុំសួរ អ្នក តើយើងនឹងត្រូវហៅថា "ការមកដល់នៃពេលព្រឹក" [cf. ទំនុក. ៣0:៥] ប៉ុន្តែតើអ្វីជាការបើកសម្តែងនៃជីវិតថ្មីដែលបន្ទាប់ពីការបញ្ចប់នៃយុគបច្ចុប្បន្ន នេះ?

18. ជោគវាសនាដ៏រីករាយរបស់ពួកគេផ្ទុយពីមនុស្សអាក្រក់

ហេតុដូច្នេះហើយ សេចក្តីប្រាថ្នានោះបានកើតឡើង ដែលអ្នកជឿបានប្រើជាការសម្រាលទុក្ខ និងជាឱសថព្យាបាលការរងទុក្ខ៖ « ដ្បិតសេចក្តីខ្ជាល់របស់ទ្រង់នៅតែ១ភ្លែតទេតែព្រះគុណនៃទ្រង់ នោះនៅអស់១ជីវិតវិញ » [ទំនុក. ៣0:៥] ។ តើពួកគេអាចបញ្ចប់ទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេដោយរបៀបណាក្នុងពេលដែលពួកគេរងទុក្ខស្ទើរពេញមួយជីវិត? តើគេអាចឃើញការចែករំលែកដ៏យូរអង្វែងបែបនេះនៅកន្លែងណា ពេលពួកគេមិនទាន់បានភ្លក់វា? ប្រសិនបើពួកគេបានតោងជាប់នឹងផែនដី ពួកគេមិនអាចរកឃើញអ្វីបែបនេះទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ នោះពួកគេបានទទួលស្គាល់ថាពួកបរិសុទ្ធរងនូវឈើឆ្កាងនៅព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ «តែមួយភ្លែត» ។ «សេចក្តីមេត្តាករុណា» ដែលពួកគេទទួល «គឺជារឿងរហូត» [អេសាយ. ៥៤:៧-៨ p.] ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេបានប្រមើលមើលការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អស់កល្បនិងគ្មានទីបញ្ចប់នៃមនុស្សអាក្រក់ដែលមានសម្រាប់មួយថ្ងៃមានសុភមង្គលដូចក្នុងសុបិន ។ ដូច្នេះ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះថា៖ «សេចក្តីនឹកចាំពីមនុស្សសុចរិត នោះនាំឲ្យមានពរ តែឈ្មោះរបស់មនុស្សអាក្រក់ រមែងពុករលួយទៅ ។» ។ សុភាសិត១0:៧] ។ « ការស្លាប់របស់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធនៃព្រះយេហូវ៉ាជាការវិសេសដល់ព្រះនេត្រទ្រង់» [ទំនុក. ១១៦:១៥]; «សេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សអាក្រក់គឺអាក្រក់បំផុត» [ទំនុក. ៣៤:២១ p ។] ដូចគ្នាដែរ ក្នុងសាំយូអែល «ទ្រង់នឹងគាំពារជើងនៃពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ តែពួកអាក្រក់នឹងត្រូវស្ងៀមស្ងាត់នៅក្នុងទីងងឹតវិញ» [សាំយូអែលទី១ ២:៩, vg.] ទាំងនេះបង្ហាញពីបុព្វបុរសពីបុរាណបានស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថាទោះជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវរងទុក្ខយ៉ាងណាក៏

ដោយ ទីបញ្ចប់ ចុងក្រោយរបស់ពួកគេគឺទទួលបានជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ចំណែកផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺជាភាពរីករាយដែលពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងដំ រៅទឹកគួចនៃសេចក្តីស្លាប់បន្តិចម្តងៗ ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានហៅការស្លាប់របស់ មនុស្សអាក្រក់ថាជា«ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអ្នកមិនកាត់ស្បែក» [អេសេគាល. ២៨:90; cf. chs. ៣១:១៨; ៣២:១៩; ff ។ ល។] មានន័យថា ពួកគេត្រូវ បានកាត់ចេញពីក្តីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញ ។ ដូច្នេះ ដាវីឌមិនអាចគិតអំពីប ណ្តាសាណាដែលធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះឡើយ ៖ «សូមឲ្យគេបានលុបចេញពីបញ្ជីជីវិត ទៅកុំឲ្យកត់នៅជាមួយនឹងពួកមនុស្សសុចរិតឡើយ ។» [ទំនុក. ៦៩:២៨] ។

19. យ៉ូបជាសាក្សីនៃជីវិតអស់កល្ប

គួរឱ្យកត់សម្គាល់ជាងវិអត្ថបទផ្សេងទៀតគឺការនិយាយរបស់យ៉ូបនៅត្រង់នេះ ៖ « ខ្ញុំប៉ុន្តែ ឯខ្ញុំៗដឹងថា អ្នកដែលលោះខ្ញុំទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅ ហើយដល់ជាន់ ក្រោយ ទ្រង់នឹងមកឈរនៅលើផែនដី ។... ហើយក្រោយដែលសំបកកាយខ្ញុំនេះ ត្រូវរលាយទៅ គឺក្រៅពីរាងកាយនោះខ្ញុំនឹងបានឃើញព្រះ ។នេះជាសេចក្តី សង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងទ្រូងខ្ញុំ» [យ៉ូប ១៩:២៥-២៧, vg.] ។ ពួកគេដែល ចង់បង្ហាញភាពឆ្លាតវៃរបស់ពួកគេ ថានេះមិនត្រូវបានគេយល់ថាសំដៅទៅលើ ការរស់ឡើងវិញចុងក្រោយឡើយ ប៉ុន្តែដល់ថ្ងៃដំបូងដែលយ៉ូបបានសង្ឃឹមថាព្រះ នឹងប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរសជាងនេះជាមួយគាត់ ។ នេះយើងទទួលស្គាល់មួយផ្នែ ក ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងនឹងជំរុញពួកគេឱ្យសារភាព ទោះជាពួកគេ យល់ព្រម ឬមិនយល់ព្រមក៏ដោយ ថាយ៉ូបមិនអាចទទួលបានក្តីសង្ឃឹមដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ នេះទេ ប្រសិនបើសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់បានសម្រាកនៅលើផែនដី ។ ដូច្នេះ ហើយ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាគាត់បានលើកឡើងទៅកាន់ភាពអស់កល្បនា

ពេលអនាគត ត្បិតគាត់បានឃើញថាព្រះបានប្រោសលោះគាត់នឹងនៅជាមួយគាត់ សូម្បីតែនៅពេលដែលទ្រង់ដាក់ខ្ញុំក្នុងផ្នូរក៏ដោយ ។ ប្រាកដហើយ សម្រាប់អ្នកដែលគិតតែពីសេចក្តីស្លាប់ក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន គឺជាការអស់សង្ឃឹមចុងក្រោយ ប៉ុន្តែនេះមិនអាចកាត់ផ្តាច់ក្តីសង្ឃឹមរបស់យ៉ូបបានឡើយ ។ គាត់បាននិយាយថា ៖ ទោះបើទ្រង់សំឡាប់ខ្ញុំក៏ដោយ គង់តែខ្ញុំនឹងទុកចិត្តដល់ទ្រង់ដែរ» ។ [យ៉ូប ១៣:១៥, Vg., cf. Comm.] ចូរឲ្យដឹងថា បញ្ហាដែល ស្រែកយំដាក់ខ្ញុំថា ទាំងនេះគឺជាសេចក្តីថ្លែងរបស់មនុស្សពីរបីនាក់ ដែលពិតជាមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថា ជនជាតិយូដាកាន់លទ្ធិបែបនេះ ។ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយទៅគាត់តែមួយម៉ាត់ថា៖ មនុស្សមួយចំនួនតូចនេះមិនបានបង្ហាញនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងបែបនេះទេនូវប្រាជ្ញាសម្ងាត់ណាមួយ ដែលមានតែវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណោះដែលអាចទទួលយកបានដោយផ្ទាល់ និងឯកជន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំងជាគ្រូនៃមនុស្សសាមញ្ញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេបានផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងទូលំទូលាយនូវអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះដែលត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីរៀន ហើយនោះគួរតែជាគោលការណ៍នៃសាសនារបស់មនុស្ស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងឮសុន្ទរកថាសាធារណៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់បានពិភាក្សាយ៉ាងច្បាស់លាស់ និងច្បាស់លាស់អំពីជីវិតខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់សាសន៍យូដា នោះវានឹងជាការរឹងចចេសមិនអាចអត់ឱនឱ្យពួកគេដើម្បីបង្វែរពួកគេឱ្យទៅជាកិច្ចព្រមព្រៀងខាងសាច់ឈាម ដែលការលើកឡើងគឺធ្វើឡើងតែពី ផែនដី និងទ្រព្យសម្បត្តិនៅលើផែនដី ។

20. សាក្សីនៃពួកហោរាចំពោះភាពអស់កល្ប

ដោយចុះមករកព្យាការីជំនាន់ក្រោយ យើងអាចដើរដោយសេរី ដូចនៅក្នុងតំបន់របស់យើងដែរ ។ ប្រសិនបើយើងបង្ហាញចំណុចរបស់យើងដោយគ្មានការលំបាក ដូចដែលដាវីឌ យ៉ូប និងសាំយូអែលមានការព្រួយបារម្ភនោះ នៅក្នុងពួកហោរាវាកាន់តែងាយស្រួលជាង ។ ព្រះអម្ចាស់បានកាន់តាមផែនការដ៏មានរបៀបរៀបរយនេះក្នុងការគ្រប់គ្រងសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ៖ នៅពេលថ្ងៃនៃការបើកសំដែងពេញលេញបានខិតជិតមកដល់ជាមួយនឹងពេលវេលាកន្លងទៅ នោះទ្រង់កាន់តែបង្កើនពន្លឺនៃការបើកសម្តែងរបស់វាជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ដូច្នេះហើយ នៅដើមដំបូងនៅពេលដែលការសន្យាដំបូងនៃការសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យអ័ដាម [លោកុ. ៣:១៥] វាភ្លឺដូចជាផ្កាភ្លើង ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលវាត្រូវបានបន្ថែមទៅ ពន្លឺបានរីកធំឡើងពេញមួយទំហឹង ចេញកាន់តែខ្លាំង ហើយបញ្ចេញរស្មីរបស់វាកាន់តែទូលំទូលាយ ។ នៅទីបំផុត នៅពេលដែលពពកទាំងអស់បានបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ—ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត បានបំភ្លឺពេញផែនដីទាំងមូល [cf. ម៉ាឡា, ch. ៤] ។ យើងមិនត្រូវភ័យខ្លាចឡើយក្រែងលោហោរាបរាជ័យពេលយើងស្វែងរកការគាំទ្ររបស់ពួកគេដើម្បីបញ្ជាក់ពីចំណុចរបស់យើង ។ ព្រៃឈើដ៏ធំសម្បើមមួយ ដែលខ្ញុំបានឃើញ បានផុសឡើងនៅចំពោះមុខយើង ។ លើសពីនេះ យើងគួរតែត្រូវពន្យារពេលឲ្យយូរជាងផែនការនៃការអនុញ្ញាតការងារនេះ ។ សម្រាប់ការនេះនឹងតម្រូវឱ្យមានបរិមាណដ៏ច្រើន ប៉ុន្តែសម្រាប់ការពិតដែលខ្ញុំមាន ខ្ញុំជឿថាបានធ្វើឱ្យមានការសាកល្បងសម្រាប់អ្នកអានដែលមានការយល់ដឹងកម្រិតមធ្យមតាមរយៈព្រៃនេះ ដែលគាត់អាចបន្តទៅមុខដោយមិនជំពប់ដួល ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងជៀសវាងការសុំញ៉ាំនៅទីនេះ ដែលវាមិនចាំបាច់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងព្រមានអ្នកអាន

របស់ខ្ញុំជាមុនថាត្រូវចាំថាត្រូវបើកផ្លូវជាមួយនឹងគន្លឹះដែលខ្ញុំបានដាក់ក្នុងដៃពីមុនមក ។ នោះគឺនៅពេលណាដែលព្យាការីរាប់ពីព្រះពររបស់អ្នកជឿ នោះគឺជាដានតិចបំផុតដែលគេមើលឃើញក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះ ។ សូមឲ្យពួកគេជ្រកកោនក្នុងភាពខុសប្លែកគ្នានេះ ៖ កាន់តែប្រសើរក្នុងការបញ្ចេញយោបល់ពីសេចក្តីសម្បូរសរបស់ព្រះ នោះហោរាបានគូសវាសម្រាប់មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមសណ្ឋានដូច្នេះអាចនិយាយបានថា ដើម្បីប្រយោជន៍ខាងសាច់ឈាម ។ ប៉ុន្តែឲ្យពួកគេបានគួររូប ដូចជា គំនិតលើកឡើងរបស់មនុស្សនៅលើផែនដី នៅលើកត្តានៃពិភពលោកនេះ [cf. កាឡា ៤:៣] ហើយគ្រាដែលត្រូវវិនាស នឹងការចាំបាច់នោះជំរុញពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីសុភមង្គលនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណដែលនឹងមកដល់ ។

21. ច្រកភ្នំនៃឆ្អឹងស្ងួតក្នុងអេសេគាល

យើងនឹងកំណត់ខ្លួនយើងតាមឧទាហរណ៍មួយ ពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេនាំទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ពួកគេបានដឹងថាការបែកខ្ញែកគ្នារបស់ពួកគេគឺដូចជាសេចក្តីស្លាប់យ៉ាងខ្លាំង ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានយកទំនាយរបស់អេសេគាលអំពីការស្តារឡើងវិញរបស់ពួកគេ គ្រាន់តែជារឿងប្រឌិតប៉ុណ្ណោះ ។ ការបដិសេធការមើលឃើញនេះគឺពិបាកណាស់ ព្រោះពួកគាត់យល់ថាការប្រកាសរបស់គាត់មានន័យថាសាកសពដែលពុករលួយត្រូវមានជីវិតឡើងវិញ! ព្រះអម្ចាស់ បានបង្ហាញថា សូម្បីតែការពិបាកនេះក៏មិនអាចរារាំងគាត់ពីការធ្វើឱ្យមានកន្លែងសម្រាប់អំណោយទានរបស់គាត់ ក៏បានបង្ហាញដល់ព្យាការីនូវការនិមិត្តអំពីវាលដែលពោរពេញដោយឆ្អឹងស្ងួត ដែលទ្រង់បានឲ្យជីវិត និងការរីកចម្រើនមួយភ្លែតដោយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ [អេសេ ៣៧:១-១៤] ។

ជាការពិត ការនិមិត្តបានបម្រើដើម្បីកែតម្រូវការមិនជឿនៅគ្រានោះ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ វាបានចាប់អារម្មណ៍លើជនជាតិយូដា ថាតើអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលាតសន្ធឹងហួសពីការស្តារឡើងវិញនៃប្រជាជន កំឡុងពេលនោះ ប៉ុន្តែការងក់ក្បាល វាអាចនាំមកនូវភាពងាយស្រួយទៅកាន់ជីវិតដ៏ស្ងួត និងឆ្អឹងដែលខ្ចាត់ខ្ចាយទាំងនេះ។ ដោយហេតុនេះ អ្នកនឹងប្រៀបធៀបពាក្យរបស់អេសេគាលយ៉ាងត្រឹមត្រូវជាមួយនឹងអត្ថបទមួយពីអេសាយថា ៖ ឯពួកស្លាប់របស់ឯងគេនឹងរស់ទៀត គេនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងសពរបស់អញ ឯងរាល់គ្នាដែលអាស្រ័យនៅក្នុងធូលីដីអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងចុះ ដ្បិតទឹកសន្សើមរបស់ឯង ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេលព្រលឹម ឯដីនឹងបញ្ចេញមនុស្សស្លាប់មក។ ចូរមក ជនជាតិខ្ញុំអើយ ចូរឲ្យចូលទៅក្នុងបន្ទប់ខ្លួន ហើយបិទទ្វារចុះ ត្រូវឲ្យពួនខ្លួនបន្តិចសិន ទាល់តែសេចក្តីក្រោធបានកន្លងហួសទៅ ដ្បិតមើល ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់យាងចេញពីស្ថានរបស់ទ្រង់មក ដើម្បីនឹងសំរេចទោសដល់មនុស្សនៅផែនដី ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ឯដី នឹងបើកបង្ហាញឈាមគេឲ្យឃើញ ឥតគ្របបាំងមនុស្សដែលត្រូវគេសំឡាប់ទៀតឡើយ [អេសាយ២៦: ១៩-២១ p. cf. Comm]

22. ការបន្ថែមអត្ថបទផ្សេងពីហោរាផ្សេងទៀត

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់អាចព្យាយាមកាត់បន្ថយអត្ថបទផ្សេងទៀតទាំងអស់ទៅនឹងគោលការណ៍ប្រភេទនេះ នោះគាត់នឹងកំពុងធ្វើសកម្មភាពមិនសមហេតុផល។ ដ្បិតមានអត្ថបទខ្លះដែលបង្ហាញដោយគ្មានការលាក់បាំងអំពីភាពអស់កល្បនាពេលអនាគត ដែលបានរៀបចំសម្រាប់អ្នកជឿក្នុងអាណាចក្រនៃព្រះ។ យើងក៏បានរៀបរាប់ឡើងវិញមួយចំនួន។ ភាគច្រើនប្រភេទដែលនៅសល់គឺជាប្រភេទតែ

មួយ។ ទីមួយគឺមកពីអេសាយថា ៖ « ដ្បិតដែលផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី ដែលអញនឹងបង្កើតឡើងនោះ នឹងស្ថិតស្ថេរនៅចំពោះអញជាយ៉ាងណា… ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ពូជពង្សរបស់ឯង និងឈ្មោះឯងរាល់គ្នា ក៏នឹងស្ថិតស្ថេរនៅយ៉ាងនោះដែរ គ្រានោះនឹងកើតមានដូច្នេះថា ចាប់តាំងពីថ្ងៃចូលខែ១ ដរាបដល់ថ្ងៃចូលខែ១ទៀត ហើយពីថ្ងៃឈប់សំរាក១ ដរាបដល់ថ្ងៃឈប់សំរាក១ទៀត នោះគ្រប់មនុស្សទាំងអស់នឹងមកក្រាបថ្វាយបង្គំនៅចំពោះអញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា គេនឹងចេញទៅមើលសាកខ្មោចរបស់មនុស្សទាំងប៉ុន្មាន ដែលបានបះបោរនឹងអញ ដ្បិតដង្កូវនៃខ្មោចទាំងនោះនឹងមិនស្លាប់ឡើយ ហើយភ្លើងក៏មិនចេះរលត់ដែរ។ អេសាយ ៦៦:២២-២៤ vg.] អត្ថបទមួយទៀតគឺមកពីដានីយ៉ែលថា ៖ «នៅគ្រានោះ មីកែល ជាមហាទេវតាដែលដំណាងពួកកូនចៅរបស់សាសន៍អ្នក លោកនឹងឈរឡើងក៏នឹងមានគ្រាវេទនាជាខ្លាំង ដល់ម៉្លេះបានជាចាប់តាំងពីមាននគរដរាបដល់វេលានោះឯង នោះមិនដែលកើតមានយ៉ាងដូច្នោះឡើយ ហើយនៅគ្រានោះ សាសន៍អ្នកនឹងបានប្រោសឲ្យរួច គឺអស់អ្នកណាដែលមានកត់ទុកក្នុងបញ្ជី ហើយពួកអ្នកដែលដេកលក់នៅក្នុងធូលីដី និងភ្ញាក់ឡើងវិញជាច្រើន គឺខ្លះឲ្យបានជីវិតរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច និងខ្លះឲ្យបានសេចក្ដីអាម៉ាស់ខ្មាស ហើយឲ្យបានជាទីខ្ពើមឆ្អើម នៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ» [ដានីយ៉ែល. ១២:១-២, Vg.,ប្ចរតិចតួច]។

*23. ការសង្ខេបនិងសេចក្ដីសន្និដ្ឋាន ៖ សេចក្ដីសញ្ញានៃព្រះគម្ពីរអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច**

មានចំណុចពីរដែលនៅសេសសល់ ៖ ថាឪពុកក្នុងសញ្ញាចាស់ (១) មានព្រះគ្រីស្ទជាការសន្យានៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេ នឹង (២) ដាក់ការទុកចិត្តលើទ្រង់

ទាំងអស់នូវព្រះពរនាពេលអនាគត ។ ទាំងនេះ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើការបញ្ជាក់ទេ ព្រោះវាមិនសូវមានការជជែកវែកញែក និងច្បាស់លាស់ ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងបង្កើតគោលការណ៍មួយយ៉ាងក្លាហានដែលមិនអាចដោះស្រាយបានដោយវិធីណាមួយនៃអារក្ស ៖ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឬសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវបានកំណត់ចំពោះធ្វើមួយនៅលើផែនដីនោះទេ ប៉ុន្តែមានការសន្យាអំពីជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងអស់កល្បជានិច្ច ។ ការរំពឹងទុកអំពីការនេះច្បាស់ជាត្រូវបានគេស្ងើចសរសើរចំពោះចិត្តរបស់អស់អ្នកដែលបានយល់ព្រមយ៉ាងពិតប្រាកដចំពោះសេចក្តីសញ្ញានេះ ។ ប៉ុន្តែចេញឆ្ងាយពីគំនិតលង់ខ្លៅនិងគ្រោះថ្នាក់នេះ—ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងសាសន៍យូដា ឬថាពួកគេស្វែងរកសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ គ្មានអ្វីក្រៅពីចំអែតពោះគេ ភាពរីករាយនៃសាច់ឈាម ទ្រព្យសម្បត្តិដែលរីកចម្រើន អំណាចខាងក្រៅ ផលនៃពូជពង្ស និងអ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សពីកំណើតទទួលបានរង្វាន់ ! ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងអ្នកកាន់តាមទ្រង់សព្វថ្ងៃនេះ គ្មាន«នគរស្ថានសួគ៌»ណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីការដែលពួកគេអាច «អង្គុយរួមតុជាមួយអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបឡើយ» [ម៉ាថាយ. ៨:១១] ។ ពេត្រុសបានប្រកាសថា សាសន៍យូដានៅជំនាន់គាត់គឺជាអ្នកទទួលមរតកនៃព្រះគុណនៃដំណឹងល្អ ដោយសារពួកគេជា « កូនរបស់ព្យាការី ដែលរួមបញ្ចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់ពីបុរាណបានធ្វើជាមួយនឹងរាស្ត្រទ្រង់ » [កិច្ចការ ៣:២៥ p.] ដើម្បីកុំឲ្យការនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពាក្យសំដីតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានយល់ព្រមដោយការប្រព្រឹត្តដែរ ។ នៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ទ្រង់បានចាត់ទុកពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនដែលសក្តិសមក្នុងការចូលរួមក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យគេ

ឃើញនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡិម [ម៉ាថាយ. ២៧:៥២-៥៣] ។ នៅក្នុងនេះ គាត់បានផ្តល់ការសន្យាដ៏ប្រាកដមួយថា អ្វីក៏ដោយដែលគាត់បានធ្វើ ឬរងទុក្ខក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច គឺទាក់ទងនឹងអ្នកជឿនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក៏ដូចជាចំពោះខ្លួនយើងដែរ ។ ពិតមែន ដូចពេត្រុសថ្លែងទីបន្ទាល់ ពួកគេត្រូវបានប្រទានដោយព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿដូចគ្នា ដែលយើងបានកើតឡើងក្នុងជីវិត [កិច្ចការ ៥:៨] ។ យើងឮថាព្រះវិញ្ញាណនោះដែលប្រៀបដូចជាអ្នកនិយាយអំពីជីវិតអស់កល្បនៅក្នុងយើង ហើយដោយហេតុផលនេះត្រូវបានហៅនៅកន្លែងមួយទៀតថា « ការធានាអះអាងនៃកេរ្តិ៍អាកររបស់យើង » [អេភេ ១:១៤], ស្នាក់នៅក្នុងលក្ខណៈដូចគ្នានៅក្នុងពួកគេ ។ ដូច្នេះ តើយើងហ៊ានដកពួកគេពីកេរ្តិ៍អាករនៃជីវិតដោយរបៀបណា? អ្វីដែលអស្ចារ្យជាងនេះទៅទៀតនោះ គឺពួកសាឌូស៊ីពីបុរាណបានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅក្នុងការបដិសេធទាំងការរស់ឡើងវិញ [ម៉ាថាយ ។ ២២:២៣; កិច្ចការ ២៣:៨] និងការមានព្រលឹងបន្ទាប់ពីបទគម្ពីរបានផ្សាភ្ជាប់គោលលទ្ធិទាំងពីរជាមួយនឹងទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់បែបនេះ! ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃជនជាតិយូដាទាំងមូលនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ក្នុងការទន្ទឹងរង់ចាំអាណាចក្ររបស់ព្រះមេស្ស៊ីនៅលើផែនដីនេះ កាន់តែអាក្រក់ទៅៗ ព្រះគម្ពីរមិនបានទាយជាយូរមកហើយថាពួកគេនឹងទទួលទណ្ឌកម្មនេះ ចំពោះការបដិសេធដំណឹងល្អ ។ ត្បិតព្រះសព្វព្រះហឫទ័យណាស់ក្នុងការជំនុំជំរះដ៏សុចរិត ដើម្បីធ្វើឲ្យងងឹតភ្នែក គំនិតរបស់អស់អ្នកដែលបដិសេធពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌ដោយស្ម័គ្រចិត្តនាំមកនូវភាពងងឹតមកលើខ្លួនគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយពួកគេអាន ហើយសញ្ជឹងគិតអំពីការសរសេររបស់ម៉ូសេ ជាបន្តបន្ទាប់ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានរាំងដោយស្បៃមុខពីការមើលឃើញពន្លឺចែងចាំងនៅមុខរបស់គាត់

[កូរិនថូសទី២. ៣:១៣-១៥] ។ ដូច្នេះ មុខរបស់ម៉ូសេនឹងនៅតែបិទបាំង ហើយ លាក់ពីពួកគេរហូតដល់វាបែរមករកព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេឥឡូវនេះព្យាយាម បំបែកវា ហើយដកវាចេញតាមដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ។

ជំពូកទី XI

ភាពខុសគ្នារវាងព្រះគម្ពីរសញ្ញាទាំងពីរ

(I គម្ពីរសញ្ញាចាស់ខុសពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្នុងលក្ខណៈប្រាំយ៉ាង៖ ការបង្ហាញនៅព្រះពរខាងវិញ្ញាណតាមរយៈខាងសាច់ឈាម, ១-៣)

*1. ការសង្កត់លើអត្ថប្រយោជន៍នៅលើផែនដី ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វានាំទៅរកការទាក់ទងទៅស្ថានសួគ៌**

ចុះយ៉ាងណាវិញ? អ្នកនឹងសួរថា ៖ តើនឹងមិនមានភាពខុសគ្នារវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេឬ? តើអ្វីទៅជាអត្ថបទគម្ពីរជាច្រើនដែលមានភាពខុសគ្នាទាំងស្រុង? ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយលក្ខខណ្ឌនូវភាពខុសគ្នានៅក្នុងបទគម្ពីរដែលត្រូវបានហៅថាការយកចិត្តទុកដាក់ ប៉ុន្តែក្នុងរបៀបមួយ ដែលមិនបង្ហាក់ការរួបរួមដែលបានបង្កើតឡើង។ វានឹងក្លាយជាការយ៉ាងស្តែងនៅពេលដែលយើងបានពិភាក្សាពួកគេតាមលំដាប់លំដោយរបស់ពួកគេ។ ភាពខុសគ្នាសំខាន់ៗទាំងនោះ តាមដែលខ្ញុំអាចកត់សម្គាល់ ឬចងចាំបាន គឺមានចំនួនបួន។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ចង់ដាក់បន្ថែមភាពខុសគ្នាទីប្រាំ ខ្ញុំនឹងមិនជំទាស់នោះទេ។ ខ្ញុំនិយាយថា អ្វីទាំងអស់នេះជាប់ទាក់ទងនឹងរបៀបនៃការចែកចាយ ជាជាងលើខ្លឹមសារ ហើយខ្ញុំទទួលយកការបង្ហាញនេះ។ តាមវិធីនេះ គ្មានអ្វីដែលអាចលាក់បាំងការសន្យានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីពីការនៅដដែល ឬពីការមានមូលដ្ឋានដូចគ្នានៃការសន្យាទាំងនេះទេ ព្រះគ្រីស្ទ! ឥឡូវនេះ គឺជាភាពខុសគ្នាដំបូងដែល: ព្រះអម្ចាស់នៃសម័យបុរាណមានព្រះហឫទ័យថាប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដឹកនាំនិងលើកកំពស់គំនិតរបស់ពួកគេទៅមរតកស្ថានសួគ៌; ប៉ុន្តែដើម្បី

ថែរក្សាពួកគេឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងនៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមនេះ ទ្រង់បានបង្ហាញវាឱ្យពួកគេឃើញ ហើយក៏និយាយថា ឲ្យភ្លក់រសជាតិនៅក្រោមកំរែរបស់ផែនដី ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដោយសារដំណឹងល្អបានបើកបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ និងច្បាស់អំពីព្រះគុណនៃជីវិតនាអនាគត ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំគំនិតយើងទៅរកការបណ្តុះបណ្តាលដែលទ្រង់បានប្រើជាមួយនឹងប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ។ អស់អ្នកដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះផែនការរបស់ព្រះនេះ គិតថាមនុស្សពីបុរាណមិនបានរំលងផលកំរែដែលបានសន្យាចំពោះរូបកាយនោះទេ ។ ពួកគេឮថាស្រុកកាណានជាញីកញាប់ចាត់ទុកជារង្វាន់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ហើយសូម្បីតែរង្វាន់តែមួយក៏រក្សារទុកសម្រាប់បញ្ញាត្តិច្បាប់របស់ព្រះដែរ ។ ពួកគេឮថា ព្រះអម្ចាស់គំរាមអ្នកប្រព្រឹត្តរំលងនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ដោយគ្មានអ្វីធ្ងន់ធ្ងរជាងការបណ្តេញចេញពីការកាន់កាប់នៃទឹកដីនេះ ហើយបែកខ្ញែកគ្នាទៅក្នុងស្រុកក្រៅ [cf. លេវី ២៦:៣៣; ជនគនា ២៨:៣៦] ។ ពួកគេឃើញនៅក្នុងនេះស្ទើរតែចំនួនសរុបនៃព្រះពរ និងបណ្តាសាទាំងស្រុងតាមរយៈម៉ូសេ ។ តាមរយៈភ័ស្តុតាងបែបនេះ ពួកគេបានសន្និដ្ឋានដោយឥតស្មាក់ស្ទើរថា ជនជាតិយូដាត្រូវបានញែកចេញពីជាតិសាសន៍ដទៃទៀត មិនមែនសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដទៃ ដើម្បីឲ្យក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទមានរូបឆ្នុះខាងក្រៅ ដែលវាអាចយល់ឃើញពីអំណោះអំណាងរបស់ប្រៈវិញ្ញាណបាន ។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះបទគម្ពីរបង្ហាញថាព្រះក្នុងការអនុញ្ញាត្តិឲ្យផលកំរៃទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះមកលើពួកគេ ទ្រង់បានតាំងចិត្តដឹកនាំពួកគេដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ទៅកាន់ក្តីសង្ឃឹមនៃរបស់នៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះវាគឺជាកម្ពស់នៃភាពល្ងង់ខ្លៅឬ - ទេ, ជាភាពល្ងីល្ងើ-មិនត្រូវពិចារណាលើការចែកចាយប្រភេទនេះទេ ។ ចំណុចនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នា

របស់យើងជាមួយនឹងមនុស្សប្រភេទនេះគឺ ៖ ពួកគេបង្រៀនថាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាត់ទុកការកាន់កាប់ទឹកដីកាណានជាព្រះពរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ហើយបន្ទាប់ពីការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាបានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមរតកស្ថានសួគ៌ ។ ផ្ទុយមកវិញ យើងជំទាស់ថា នៅក្នុងការកាន់កាប់លើផែនដីដែលពួកគេរីករាយ ពួកគេដូចជាបានមើលនៅក្នុងកញ្ចក់ នៅលើមរតកនាពេលអនាគតដែលពួកគេជឿថាត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេនៅស្ថានសួគ៌ ។

2. ការសន្យានៅលើផែនដីទាក់ទងទៅនឹងភាពវ័យក្មេងនៃក្រុមជំនុំនៅក្នុង

សេចក្តីសញ្ញាចាស់; ប៉ុន្តែមិនត្រូវជាប់ចំណងនៃសេចក្តីសង្ឃឹមលើអ្វីៗនៅលើផែនដីឡើយ ។ នេះនឹងកាន់តែច្បាស់ពីការប្រៀបធៀបដែលប៉ុលបានធ្វើនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ។ គាត់បានប្រៀបធៀបជនជាតិយូដាទៅនឹងអ្នកស្នងមរតកវ័យក្មេង មិនទាន់សក្តិសមក្នុងការមើលថែខ្លួនឯង នៅក្រោមបន្ទុករបស់អាណាព្យាបាល ឬគ្រូបង្ហាត់ដល់ការមើលថែទាំដែលគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ [កាឡាទី ៤:១-២]

ថ្វីត្បិតតែប៉ុលអនុវត្តការប្រៀបធៀបនេះជាចម្បងចំពោះពិធីនានាក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការអនុវត្តវាឱ្យសមស្របបំផុតនៅទីនេះផងដែរ ។ ដូច្នេះហើយមរតកដូចគ្នាត្រូវបានតែងតាំងសម្រាប់ពួកគេ និងសម្រាប់យើង ប៉ុន្តែពួកគេមិនទាន់ពេញវ័យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាចចូលទៅ និងគ្រប់គ្រងវាបាននោះទេ ។ ពួកជំនុំដូចគ្នាមាននៅក្នុងចំណោមពួកគេ ប៉ុន្តែវានៅវ័យក្មេងនៅឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការរក្សាពួកគេនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ មិនមែនជាការសន្យាខាងវិញ្ញាណដែលមិនបានតាក់តែង និងបើកចំហនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលត្រូវបានទាយទុកជាមុន នៅក្នុងខ្នាតដោយការសន្យានៅលើផែន

ដី ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់បានទទួលយកអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក យ៉ាកុប និង កូនចៅរបស់ពួកគេទៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្ប គាត់បានសន្យានឹងពួកគេ នូវទឹកដីកាណានជាមរតក ។ វាមិនមែនជាគោលដៅចុងក្រោយនៃក្តីសង្ឃឹម របស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីហ៊ូកហាត់ និងធានាពួកគេ ដូចដែលពួកគេ បានសញ្ជឹងគិតអំពីវា ដោយក្តីសង្ឃឹមនៃមរតកពិតរបស់ពួកគេ ដែលជាមរតក ដែលមិនទាន់បង្ហាញដល់ពួកគេនោះឡើយ ។ ហើយដើម្បីកុំឲ្យមានការបោក បញ្ឆោត នោះការសន្យាដ៏ខ្ពស់មួយត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ ដោយបញ្ជាក់ថាទឹកដីនោះ មិនមែនជាប្រយោជន៍ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះទេ ។ ដូច្នេះ អ័ប្រាហាំមិនត្រូវបាន អនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយនៅស្ងៀមពេលគាត់ទទួលការសន្យានៃទឹកដីនោះទេ ប៉ុន្តែគំនិត របស់គាត់ត្រូវបានលើកឡើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយការសន្យាដ៏ធំជាងនេះ ។ ដ្បិតគាត់ឮថា ៖ «អាប់រ៉ាមអើយ កុំឲ្យខ្លាចអ្វីឡើយ អញជាខែល ហើយជា រង្វាន់ដ៏ធំក្រៃលែងរបស់ឯង" [លោកុ. ១៥:១ p]

នៅទីនេះ យើងឃើញថា សម្រាប់អ័ប្រាហាំ រង្វាន់ចុងក្រោយរបស់គាត់ គឺជាក់ នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ ដូច្នេះជាការមិនស្វែងរកភ្លាមៗ និងពិបាកយល់ នៅក្នុងកត្តានៃពាក្យនេះ [cf. កាឡាទី ៤:៣] ប៉ុន្តែជារបស់ដែលមិនអាចវិនាស បាន ។ បន្ទាប់មកទ្រង់បានបន្ថែមការសន្យានៃទឹកដីដែលជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តី សប្បុរសរបស់ទ្រង់និងជាប្រភេទនៃមរតកស្ថានសួគ៌ ។ ពួកបរិសុទ្ធថ្លែងទីបន្ទាល់ តាមពាក្យសម្តីផ្ទាល់ខ្លួនថា ពួកគេបានជួបបទពិសោធន៍នឹងវា ។ ដូច្នេះ ដាវីឌ បានចេញពីព្រះពរខាងសាច់ឈាមទៅកាន់ព្រះពរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនោះ ។ ទ្រង់ និយាយថា « ឯសាច់ និងចិត្តទូលបង្គំ នោះនឹងសាបសូន្យទៅបានប៉ុន្តែព្រះ ទ្រង់ជាទីពឹងនៃចិត្ត ហើយជាចំណែកមរដកនៃទូលបង្គំជាដរាបដែរ ។ » ។

[ទំនុក. ៧៣:២៦ p cf. ទំនុក. ៨៤:២] ម្តងទៀត «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាចំណែកនៃមរដកហើយជាចំណែកក្នុងពែងរបស់ទូលបង្គំគឺទ្រង់ហើយ ដែលត្រួតមើលចំណែកទូលបង្គំ »។ [ទំនុក. ១៦:៥ p] ម្តងទៀត «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ទ្រង់ជាទីពឹងរបស់ទូលបង្គំគឺជាចំណែកនៃទូលបង្គំនៅក្នុងស្ថានរបស់មនុស្សរស់នេះ» ។ [ទំនុក. ១៤២:៥] ។ អ្នកដែលហ៊ាននិយាយយ៉ាងនេះ ប្រាកដជាធានាថា នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមថាខ្លួនបានពុះពារលោកិយ និងផលប្រយោជន៍បច្ចុប្បន្នទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែ ហោរាជាច្រើនតំណាងឲ្យព្រះពរនៃយុគសម័យដែលមកតាមប្រភេទដែលពួកគេបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ ។ ក្នុងន័យនេះ យើងត្រូវយល់ពីពាក្យទាំងនេះថា៖ «ព្រះដ៏បរិសុទ្ធនឹងកាន់កាប់ទឹកដី»ដោយមរតក [សុភា. ២:២១ p.] ប៉ុន្តែ «មនុស្សអាក្រក់នឹងវិនាសបាត់ពីផែនដី» [យ៉ូប ១៨:១៧ p.; cf. សុភា. ២:២២; cf. សាស្តា ៤១:៩, Vg. cf. ch. ៤១:៦, EV] នៅក្នុងវគ្គជាច្រើនរបស់អេសាយ យើងអានថា ក្រុងយេរូសាឡិមនឹងសម្បូរទៅដោយទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាង ហើយក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងសម្បូណ៌ទៅដោយអ្វីៗទាំងអស់ [cf. អេសាយ ៣៥;១០; ៥២:១ ff.; ៦០:៤; ff.; ch. ៦២] ។ យើងឃើញថាអ្វីៗទាំងអស់នេះមិនអាចអនុវត្តបានត្រឹមត្រូវចំពោះទឹកដីនៃដំណើរបេសកម្មរបស់យើង ឬទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡិមនៅលើទឹកដីនោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះស្រុកកំណើតពិតនៃអ្នកជឿ គឺជាទីក្រុងស្ថានសួគ៌ «ដ្បិតនៅទីនោះព្រះយេហូវ៉ាបានប្រទានព្រះពរគឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច» [ទំនុក. ១៣៣:៣] ។

3. អត្ថប្រយោជន៍ខាងរូបកាយ និងប្រភេទទណ្ឌកម្មខាងរាងកាយ

នេះជាមូលហេតុដែលថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្រោមព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានគោរពអាកប្បកិរិយានៃជីវិត និងព្រះពរជាច្រើន ដែលយើងគួរធ្វើនៅសព្វថ្ងៃនេះ ។

ទោះបីជាពួកគេដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេមិនត្រូវឈប់នៅទីនោះដូចនៅចុងបញ្ចប់នៃការប្រណាំងរបស់ពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែ ពីព្រោះតែពួកគេទទួលស្គាល់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបោះត្រាលើពួកគេ ដើម្បីជាសញ្ញានៃព្រះគុណដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីបង្ហាត់ពួកគេតាមកម្រិតនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានទាក់ទាញ ដោយភាពផ្អែមល្ហែមជាច្រើន ប្រសិនបើពួកគេបានសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ ។ ប៉ុន្តែក្នុងនាមជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ ក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកជឿដោយការលួនាពេលនេះ នោះបានបង្ហាញទុកមុនពីសុភមង្គលខាងវិញ្ញាណតាមរយៈ ប្រភេទ និងនិមិត្តសញ្ញា ដូច្នេះហើយទ្រង់ក៏បានប្រទានឱ្យ នៅក្នុងការផ្តន្ទាទោសខាងរូបកាយ ជាភស្តុតាងនៃការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សទុច្ចរិត ។

ដូច្នេះ ផលប្រយោជន៍របស់ព្រះអាចឃើញជាក់ស្តែងនៅលើផែនដី ដូច្នេះហើយក៏ជាការដាក់ទោសរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ពួកលង់ខ្លៅ ដោយមិនពិចារណាពីភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពស្របគ្នានេះ ហៅវាថា ការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងរង្វាន់ ដែលមានភាពអស្ចារ្យចំពោះការផ្លាស់ប្តូរដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងព្រះ ។ ទ្រង់ដែលជាអ្នកដែលធ្លាប់បានបំផុសគំនិតឱ្យទទួលយកការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏តឹងរ៉ឹង ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចសម្រាប់រាល់ការរំលងរបស់មនុស្ស ឥឡូវនេះហាក់ដូចជាបានបោះបង់ចោលនូវអារម្មណ៍ដ៏ក្រោធរបស់ទ្រង់ ហើយដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងស្រាល និងដោយកម្រ ។ ហេតុអ្វីក៏ពួកគេទៅឆ្ងាយរហូតដល់ស្រមៃមើលព្រះផ្សេងគ្នាសម្រាប់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដូចជាម៉ានីឈី! ប៉ុន្តែ យើងនឹងបោះចោលការខុសឆ្គងទាំងនេះយ៉ាងងាយ ប្រសិនបើយើងបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់ទៅកាន់សម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃព្រះ ដែលខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ ។ ទ្រង់មានព្រះហរទ័

យថា សម្រាប់ពេលវេលាដែលទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក្នុងទម្រង់បិទបាំង ព្រះគុណនៃសុភមង្គលនាពេលអនាគត និងអស់កល្បជានិរន្តរ៍ត្រូវបានបញ្ជាក់ ហើយគិតថានៅក្រោមអត្ថប្រយោជន៍នៅលើផែនដី លក្ខខណ្ឌនៃការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណក្រោមការដាក់ទណ្ឌកម្មខាងរូបកាយ ។

(ii. សេចក្តីពិតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ បង្ហាញដោយរូបឆ្លុះ និងពិធីនៃ ការសំគាលព្រះគ្រីស្ទ ៤-៦)

4. អត្ថន័យនៃភាពខុសគ្នានេះ

ភាពខុសគ្នាទីពីររវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមាននៅក្នុងរូបរាង ៖ ដែលថានៅក្នុងការអវត្តមាននៃការពិត វាបានបង្ហាញនៅក្នុងរូបឆ្លុះ និងស្រមោលជំនួសនៃខ្លឹមសារ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបង្ហាញពីខ្លឹមសារនៃសេចក្តីពិតនាពេលបច្ចុប្បន្ន ។ ភាពខុសប្លែកគ្នានេះត្រូវបានលើកឡើងស្ទើរតែគ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានផ្ទុយនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែការពិភាក្សាពេញលេញអំពីវាគឺត្រូវរកឃើញនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរច្រើនជាងកន្លែងផ្សេងទៀត ។

នៅទីនោះ សាវ័កបានប្រកែកប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលគិតថា ការគោរពតាមក្រិត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេមិនអាចលុបចោលបាន បើគ្មានការបំផ្លាញសាសនាទាំងមូលជាមួយពួកគេ ។ ដើម្បីបដិសេធកំហុសនេះ គាត់សន្មតនូវអ្វីដែលព្យាការីដាវីឌបានទាយអំពីភាពជាសង្ឃនៃព្រះគ្រីស្ទ [ទំនុក. ១១០:៤; ហេព្រើរ ៧:១១] ។ ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទបានទទួលភាពជាសង្ឃដ៏អស់កល្បជានិច្ច នោះប្រាកដណាស់ថាភាពជាសង្ឃ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃបន្ទាប់ សង្ឃត្រូវបានសម្រេចដោយ

អ្នកផ្សេងទៀត ត្រូវបានលុបចោល [ហេព្រើ. ៧:២៣]។ គាត់បញ្ជាក់ថា ស្ថាប័ននៃភាពសង្ឃថ្មីនេះនឹងមានសិទ្ធិ ដោយសារវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ ពាក្យសម្បថ [ហេព្រើ. ៧:២១]។ ក្រោយមក គាត់បន្ថែមថា ក្នុងការផ្លាស់ប្តូរ ភាពជាសង្ឃនេះ សេចក្តីសញ្ញាគឺជាការចាំបាច់ ដោយសារក្រិត្យវិន័យនៅក្នុង ភាពទន់ខ្សោយរបស់វាមិនអាចនាំទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះបាន [ហេព្រើ. ៧:១៩] ។ បន្ទាប់មក គាត់ដោះស្រាយលក្ខណៈនៃភាពទន់ខ្សោយនេះដោយ៖ ក្រិត្យវិ ន័យមានសកម្មភាពរូបកាយខាងក្រៅនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលមិនអាចធ្វើឲ្យ អស់អ្នកដែលសង្កេតឃើញពួកគេគ្រប់លក្ខណ៍តាមមនសិការបានឡើយ។ ព្រោះ តាមរយៈការបូជាសត្វ វាមិនអាចលុបបំបាត់អំពើបាប ឬនាំមកនូវការរាប់ជា បរិសុទ្ធពិតប្រាកដឡើយ។ ដូច្នេះ គាត់សន្និដ្ឋានថាមាននៅក្នុងច្បាប់«ដ្បិតឯ ក្រឹត្យវិន័យ ដែលមានតែស្រមោល ពីសេចក្តីល្អដែលត្រូវមក» មិនមែនជាតួរូប របស់សេចក្តីទាំងនោះទេ នោះពុំអាចនឹងធ្វើឲ្យពួកអ្នកនោះទេ» [ហេ.១០:១ p] ។ ដូច្នេះ មុខងារតែមួយគត់របស់វា គឺដើម្បីជាការណែនាំដល់ក្តីសង្ឃឹមដ៏ល្អ ប្រសើរ ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ [ហេព្រើរ ៧:១៩; និង ទំនុក. ១១០:៤; ហេព្រើ ៧:១១; ៩:៩; ១០:១]។ នៅទីនេះ យើងត្រូវសង្កេតមើលពី របៀបដែលសេចក្តីសញ្ញានៃក្រិត្យវិន័យប្រៀបធៀបជាមួយនឹងសេចក្តីសញ្ញានៃ ដំណឹងល្អ កិច្ចបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ។ ប្រសិនបើការ ប្រៀបធៀបមានសេចក្តីយោងទៅលើខ្លឹមសារនៃការសន្យា នោះនឹងមានការខ្វែង គំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំងរវាងគម្ពីរសញ្ញាទាំងពីរ។ ប៉ុន្តែដោយសារនិន្នាការនៃអំណះ អំណាងបាននាំយើងទៅទិសដៅមួយផ្សេងទៀត យើងត្រូវធ្វើតាមវាដើម្បីស្វែងរក នូវការពិត។ ដូច្នេះ ចូរយើងដាក់ចេញនូវសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់បានបង្កើត

ឡើងនឹងធ្លាប់ដាក់ទោសអស់កល្ប ។ គឺវាបានសម្រេចបំពេញ ដែលទីបំផុតវា ត្រូវបានធ្វើតាម និងយល់ព្រម ដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ខណៈដែលការធ្វើតាមបែប នេះត្រូវបានរង់ចាំ ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងតាមរយៈលោកម៉ូសេ ជាពិធីមួយ ដែលជានិមិត្តរូបដ៏មុតមាំនៃការធ្វើតាមនោះ ។ ភាពវិវាទបានកើតឡើង ទោះជា យ៉ាងណា តើពិធីដែលត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងច្បាប់គួរតែផ្តល់វិធីសាស្ត្រដល់ព្រះ គ្រីស្ទដែរឬទេ ។ ឥឡូវនេះ ទាំងនេះគ្រាន់តែជាការចៃដន្យកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តី សញ្ញា ឬការដាក់បន្ថែម និងការទំនាក់ទំនង នៅក្នុងការសន្ទនាដែលមិនសូវ សំខាន់របស់វា ប៉ុន្តែ ពីព្រោះពួកគេជាមធ្យោបាយនៃការគ្រប់គ្រងវា ពួកគេ បានដាក់ឈ្មោះថា « សេចក្តីសញ្ញា» ដូចជាទៅតាមទម្លាប់ក្នុងករណីសេចក្តី សញ្ញាផ្សេងទៀតដែរ ។ សរុបមក នៅក្នុងវគ្គនេះ "គម្ពីរសញ្ញាចាស់" មាន ន័យថា របៀបដ៏មុតមាំនៃការធ្វើតាម សេចក្តីសញ្ញា ដែលរួមមានក្នុងពិធី និង ការបូជា ។ ដោយសារតែគ្មានអ្វីសំខាន់ដែលនៅក្រោមនេះទើបយើងទៅ ហួសពី វាសារកែតយុទ្ធថាវាគួរតែត្រូវបានបញ្ឈប់នឹងបដិសេធចោលដើម្បីផ្តល់កន្លែងដល់ ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកឧបត្ថម្ភ និង អ្នកសម្រុះសម្រួលនៃសេចក្តីសញ្ញា ដ៏ល្អប្រសើរ [cf. ហេព្រើ ៧:២២]; ដោយហេតុនេះ ទ្រង់បានប្រទានការរាប់ជាបរិសុទ្ធអស់ កល្បជានិច្ចតែម្តង និងសម្រាប់ទាំងអស់ដល់ពួកអ្នករើសតាំង ដោយលុបបំបាត់ ការរំលងរបស់ពួកគេ ដែលនៅស្ថិតក្រោមក្រិត្យវិន័យ ។ ឬប្រសិនបើអ្នកចង់ដឹង វា ដូចនេះ ៖ គម្ពីរសញ្ញាចាស់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីសញ្ញា ដែលបាន លាក់កំបាំងនៅក្នុងស្រមោល និងជាពិធីនៃការប្រតិបត្តិដែលគ្មានប្រសិទ្ធភាព ហើយបានរំដោះទៅកាន់ជនជាតិយូដា ។ វាជាការបណ្តោះអាសន្ន ព្រោះវានៅ សេសសល់ក្នុងភាពស្រពេចស្រពិលរហូតដល់វាអាចនឹងស្ថិតនៅលើការធានាដ៏រឹង

មាំនិងសំខាន់ ។ វាបានក្លាយជាថ្មី និងអស់កល្បជានិច្ចបន្ទាប់ពីវាត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ និងបានបង្កើតឡើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ហេតុនេះហើយ ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ បានហៅពែងដែលទ្រង់ប្រទានដល់ពួកសិស្សទ្រង់ថា «ពែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្ញុំ» [លូកា ២២:២០ p.] ។ តាមរយៈនេះ ទ្រង់មានន័យថា គម្ពីរសញ្ញានៃព្រះបានសម្រេចបាននូវសេចក្តីពិតរបស់វា ពេលដែលបានផ្សាភ្ជាប់ដោយឈាមរបស់គាត់ ហើយដោយហេតុនេះបានក្លាយជាថ្មី និងអស់កល្បជានិច្ច ។

5. ភាពជាព្រះគ្រីស្ទ និងភាពពេញវ័យនៃពួកជំនុំ

ហេតុនេះ វាច្បាស់ណាស់ក្នុងន័យដែលសាវ័កបាននិយាយថា ជនជាតិយូដាត្រូវបាននាំទៅរកព្រះគ្រីស្ទដោយការបង្រៀននៃក្រិត្យវិន័យ មុនពេលដែលទ្រង់បានលេចមកក្នុងសាច់ឈាម [កាឡាទី ៣:២៤; cf. ch. ៤:១-២] គាត់ក៏សារភាពថា ពួកគេគឺជាកូន និងជាអ្នកស្នងមរតករបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេនៅក្មេង ពួកគេត្រូវស្ថិតនៅក្រោមបន្ទុករបស់គ្រូ ។ វាសមហើយ ដែលមុនព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតបានរះឡើង នោះមិនគួរមានការបើកសំដែងដ៏អស្ចារ្យភ្លឺចែងចាំងនោះទេ ក៏គ្មានការយល់ច្បាស់លាស់នោះឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គរហូតមកដល់ពេល ពួកគេនៅតែឃើញវាពីចម្ងាយ ហើយក្នុទីងងឹត ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានបង្ហាញពីភាពស្រទន់នៃការយល់ដឹងនេះដោយពាក្យសំដីថា «ភាពវ័យក្មេង» ។ វាគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលភាពវ័យក្មេងនេះត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងកត្តានៃពិភពលោកនេះ និងនៅក្នុងការប្រតិបត្តិខាងក្រៅតិចតួច ជាក្បួនច្បាប់សម្រាប់ការណែនាំរបស់កុមារ រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានភ្លឺឡើង តាមរយៈចំណេះដឹងរបស់អ្នកជឿគឺ

មានភាពចាស់ទុំ [cf. អេភេសូ ៤:១៣] ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានបង្ហាញពីភាពខុសគ្នានេះនៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ « មានក្រឹត្យវិន័យ និងទំនាយនៃពួកហោរា ដរាបមកដល់យ៉ូហាន តាំងពីនោះមក គេបានផ្សាយដំណឹងពីនគរព្រះទូទៅ ហើយមនុស្សទាំងអស់កំពុងតែខំប្រឹងចូល» [លូកា ១៦:១៦; cf. ម៉ាថាយ ១១:១៣] ។ តើក្រឹត្យវិន័យ ហើយនឹងព្យាការីបានបង្រៀនអ្វីដល់មនុស្សនៅសម័យរបស់ពួកគេ ? ពួកគេបានទាយទុកជាមុនអំពីប្រាជ្ញានោះដែលថ្ងៃណាមួយនឹងត្រូវលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ ហើយចង្អុលបង្ហាញដោយចង្អុលដៃ នោះអាណាចក្ររបស់ព្រះក៏បានបើកចំហឡើង ។ នៅក្នុងទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងដែលមានគ្រប់ទាំងផលថ្លៃវិសេសនៃប្រាជ្ញា និងសេចក្តីចេះដឹង» [កូឡូស. ២:៣] ដោយហេតុនេះ យើងបានមកជិតដល់ខាងក្នុងបំផុតនៃជំរកស្ថានសួគ៌ហើយ ។

6. សូម្បីតែមនុស្សដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីជំនឿក៏បានបន្សល់ទុកក្នុងកម្រិតនៃសេចក្តីសញ្ញាចាស់

ទស្សនៈនេះមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយការពិតដែលថាស្ទើរតែគ្មាននរណាម្នាក់អាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានជំនឿល្អឥតខ្ចោះដើម្បីប្រៀបធៀបជាមួយអ័ប្រាហាំ ។ ហើយថាពួកហោរាបានពូកែខាងអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ ដើម្បីបំភ្លឺពិភពលោកទាំងមូលតាមរយៈវា សូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះក៏ដោយ ។ នៅទីនេះយើងមិនសួរថាតើព្រះគុណអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់មនុស្សមួយចំនួននោះទេ ប៉ុន្តែតើអ្វីទៅជាការចែកចាយសាមញ្ញ ដែលទ្រង់បានធ្វើតាមក្នុងការបង្រៀនប្រជាជនរបស់ទ្រង់; ដូចដែលបានឃើញ សូម្បីតែនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ព្យាការីខ្លួនឯងដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតាមរយៈការយល់ដឹង

ពិសេសក៏មានច្រើនជាងអ្នកដទៃដែរ ។ សូម្បីតែការអធិប្បាយរបស់ពួកគេក៏មានលក្ខណៈមិនច្បាស់លាស់ ដូចជាអ្វីដែលនៅឆ្ងាយ នឹងតំណាងនៅក្នុងប្រភេទនេះ ។ ក្រៅពីនេះក៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់នូវចំណេះដឹងដែលពួកគេពូកែ ព្រោះតែពួកគេមានភាពចាំបាច់ដើម្បីចុះចូលក្នុងការគ្រប់គ្រង់ទូទៅរបស់ប្រជាជននោះ ពួកគេក៏ត្រូវចាត់ថ្នាក់ដូចជាកុមារដែរ ។ ទីបំផុត បុគ្គលនោះក៏មានការយល់ឃើញច្បាស់លាស់រហូតដល់ឥតមានឥទ្ធិពលដោយភាពមិនច្បាស់លាស់នៃពេលវេលា ។ ដោយមូលហេតុនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា ៖ « ពីព្រោះខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា មានហោរា និងស្តេចជាច្រើន បានប្រាថ្នាចង់ឃើញការដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញដែរ តែមិនបានឃើញទេ ក៏ចង់ឮសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាឮដែរ តែមិនបានឮសោះ ។» [លូកា ១0:២៤, cf. Vg. និង comm.] ។ ដូច្នេះ « ភ្នែកអ្នកមានពរហើយ ដ្បិតមើលឃើញ... ត្រចៀកអ្នកក៏ដែរ ដ្បិតស្តាប់ឮ» ។ [ម៉ាថាយ ១៣:១៦, cf. Vg.] ហើយវាពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់ដែលនៅក្នុងឯកសិទ្ធិនេះ វត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រសើរជាងគេ ដូច្នេះការបើកសម្តែងកាន់តែច្បាស់នៃអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌អាចនឹងមកពីវា ។ ទាំងនេះក៏បានអនុវត្តផងដែរនូវអ្វីដែលយើងបានដកស្រង់ពីមុន ចេញពី សំបុត្រទីមួយរបស់ពេត្រុស ។ ដូចដែលបានបង្ហាញដល់ពួកគេ ការងាររបស់ពួកគេមានប្រយោជន៍ជាចម្បងចំពោះយុគសម័យរបស់យើង [ពេត្រុសទី១ ១:១២] ។

(iii. គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺត្រឹមត្រូវ ហើយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ខាងវិញ្ញាណ៧-៨)

7. ប្រភពដើមនៃព្រះគម្ពីរ និងអត្ថន័យនៃភាពខុសគ្នា

ខ្ញុំមកដល់ចំណុចខុសគ្នាទីបី ដែលចេញមកពីយេរេមា ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលអញនឹងតាំងសញ្ញាថ្មី នឹងពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ហើយនឹងពួកវង្សយូដា មិនមែនតាមសញ្ញាដែលអញបានតាំងនឹងពួកឰយុកោគេ នៅថ្ងៃដែលអញបានចាប់ដៃដឹកគេ ចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមកនោះទេ ជាសេចក្ដីសញ្ញាដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា គេផ្តាច់ចេញ ហើយទោះបើអញជាប្ដីដល់គេក៏ដោយ គឺព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា សេចក្ដីសញ្ញាដែលអញនឹងតាំងចំពោះពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ក្នុងពេលក្រោយគ្រានោះ គឺយ៉ាងដូច្នេះ អញនឹងដាក់ក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ នៅខាងក្នុងខ្លួនគេ ទាំងចារឹកទុកក្នុងចិត្តគេ នោះអញនឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ ហើយគេនឹងបានជារាស្ត្ររបស់អញ រួចគេនឹងលែងបង្រៀនអ្នកជិតខាង ហើយនឹងបងប្អូនគេរៀងខ្លួនទៀតថា ចូរឲ្យស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ាចុះ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា គេនឹងស្គាល់អញគ្រប់ៗគ្នា តាំងពីអ្នកតូចបំផុត រហូតដល់អ្នកធំបំផុតក្នុងពួកគេ" [យេរេមា ៣១:៣១-៣៤,,Vg.,ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចបន្តួចតាមលំដាប់] ចេញពីពាក្យទាំងនេះ សាវកបានឆ្លៀតឱកាសដើម្បីធ្វើការប្រៀបធៀបរវាងបញ្ញត្តិច្បាប់ និងដំណឹងល្អ ដោយហៅការងារខាងឯសេចក្ដីដែលត្រឹមត្រូវ ដែលជាគោលលទ្ធិខាងវិញ្ញាណចុងក្រោយ ។ ការងារខាងឯសេចក្ដីត្រឹមត្រូវដែលគាត់និយាយដូចជាបានឆ្លាក់ជាអក្សរលើថ្ម ជាចុងក្រោយដែលបានសរសេរលើចិត្តមនុស្ស ។ ការងារខាងឯការអធិប្បាយអំពីសេចក្ដីស្លាប់ ចុងក្រោយនៃជីវិត ។ ការងារខាងឯការថ្កោលទោស, នោះការងារខាងឯសេចក្ដីសុចរិត ប្រាកដជានឹងមានសិរីល្អជាបរិបូរលើសទៅទៀត [កូរិនថូសទី២ ៣:៦-១១] ។ តាំងពីសាវ័កមានបំណងបកស្រាយអត្ថន័យរបស់ព្យាការី ដើម្បីយល់ពីអត្ថន័យនៃពាក្យទាំងពីរនេះ វាត្រូវ

បានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពិនិត្យមើលពាក្យផ្សេងតែឯង ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានភាពខុសគ្នាខ្លះរវាងពួកគេ ។ ពីព្រោះសាវ័កនិយាយផ្ទុយពីក្រិត្យវិន័យជាងព្យាការី មិនមែនគ្រាន់តែគោរពតាមក្រិត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សទុច្ចរិតមួយចំនួនដែលបំពានច្បាប់ នឹងដោយសារគោលបំណងរឹងមាន:ក្នុងការធ្វើពិធីនោះ បានបិទបាំងភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អ ។ កំហុសនិងភាពឆោតល្ងង់របស់ពួកគេបានជំរុញឲ្យប៉ុលពិភាក្សាអំពីលក្ខណៈនៃបញ្ញត្តិច្បាប់ ។ ដូច្នេះយើងគួរកត់សំគាល់ចំណុចសំខាន់នោះនៅក្នុងសាវ័កប៉ុល ប៉ុន្តែ ទាំងយេរេមា និងលោកប៉ុល ដោយសារពួកគេផ្ទុយពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នោះមិនបានពិចារណាអ្វីនៅក្នុងក្រិត្យវិន័យឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។ ឧទាហរណ៍ ៖ ច្បាប់មាននៅទីនេះ ហើយមានការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេត្រូវបានខ្ចីពីកន្លែងផ្សេង ពួកគេមិនត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងផ្នែកនៃច្បាប់នោះទេ នៅពេលដែលមានតែលក្ខណៈនៃច្បាប់ដែលកំពុងត្រូវបានពិភាក្សា ។ ពួកគេចាត់ទុកថាមានតែមុខងារនេះប៉ុណ្ណោះ គឺបង្គាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ដើម្បីហាមឃាត់អំពើទុច្ចរិត ។ ដើម្បីសន្យាថានឹងផ្តល់រង្វាន់ដល់អ្នករក្សាសេចក្តីសុចរិត ហើយគំរាមដល់អ្នកប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងការដាក់ទណ្ឌកម្ម ។ ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ មិនត្រូវកែប្រែ ឬកែតម្រូវនូវភាពខូចសីលធម៌នៃចិត្ត ដែលតាមធម្មជាតិមានជាប់ជាមួយនៅក្នុងមនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។

8. ភាពខុសគ្នាលម្អិត យោងទៅតាម កូរិនថូសទី២., ch. ៣

ឥឡូវនេះ ចូរយើងពន្យល់អំពីការប្រៀបធៀបរបស់សាវ័ក ទៅតាមចំនុចនីមួយៗ ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាសំបុត្រ ត្បិតវាត្រូវបានបោះពុម្ពដោយគ្មានកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាវិញ្ញាណ ពីព្រោះព្រះអ

ម្ចាស់បានឆ្លាក់វាខាងវិញ្ញាណលើចិត្តមនុស្ស [កូរិនថូលទី២ ៣:៦ a] ។ ភាពផ្ទុយគ្នាទីពីរគឺដោយវិធីនៃការបំភ្លឺនៃវិធីទីមួយ ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នាំមកនូវសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះវាអាចធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងមូលចេញពីបណ្តាសា ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាឧបករណ៍នៃជីវិត ត្បិតវាបានរំដោះមនុស្សពីបណ្តាសា ហើយធ្វើឲ្យពួកគេទទួលបានការសព្វព្រះហរទ័យពីព្រះ [កូរិនថូសទី២ ៣:៦ b] ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាកិច្ចការនៃការថ្កោលទោស ព្រោះវាបានដាក់ទោសកូនរបស់អ័ដាមទាំងអស់ពីអំពើទុច្ចរិត ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសុចរិតដោយសារវាបង្ហាញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលតាមរយៈយើងបានរាប់ជាសុចរិត [កូរិនថូសទី២ ៣:៩] ។ ភាពផ្ទុយគ្នាចុងក្រោយគឺសំដៅទៅលើពិធីនៃច្បាប់ ។ ដោយសារតែព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ខូចនូវរូបឆ្លុះនៃអវត្តមាននេះ វាត្រូវបានស្លាប់នឹងបាត់ទៅតាមពេលវេលា ។ ដោយសារដំណឹងល្អ បង្ហាញនូវខ្លឹមសារដ៏សំខាន់ នោះស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត [កូរិនថូសទី២ ៣:១០-១១] ។ តាមពិត យេរេមាហៅច្បាប់សីលធម៌ថាជាសម្ពន្ធមេត្រីខ្សោយនិងរឹងមាំ [យេរេមា ៣១:៣២] ។ ប៉ុន្តែនោះគឺសម្រាប់ហេតុផលមួយផ្សេងទៀត៖ តាមរយៈការបាត់បង់ភ្លាមៗរបស់មនុស្សដែលអាក្រក់នោះ វាត្រូវបានខូចភ្លាមៗដែរ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារប្រជាជនត្រូវស្តីបន្ទោសចំពោះការបំពានបែបនេះ វាមិនអាចត្រូវចោទប្រកាន់បានត្រឹមត្រូវប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសញ្ញានោះទេ ។ ឥឡូវនេះ ពិធីនេះ ដោយសារតែភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពួកគេត្រូវបានលុបចោលនៅការមកដល់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាមូលហេតុនៃភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេនៅក្នុងខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ ។ យើងមិននឹកស្មានដល់ពីភាពខុសគ្នារវាងសំបុត្រ និងព្រះវិញ្ញាណដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានច្បាប់របស់ទ្រង់ដោយឥតមានផ្លែផ្កាដល់ជន

ជាតិយូដា ហើយថាគ្មាននរណាម្នាក់ងាកមករកទ្រង់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានដាក់ឆ្ពោះទៅមុខដោយវិធីនៃការប្រៀបធៀបដើម្បីសរសើរដល់ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ដែលក្នុងនោះអ្នកបញ្ជាត្តិច្បាប់ដូចគ្នាដែលសន្មត់ថាជាតួអង្គថ្មីដែលគោរពដល់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ឧបមាថាយើងរាប់ចំនួនអស់អ្នកដែលគាត់បានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ គឺជាមនុស្សដែលបានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់តាមរយៈការផ្សាយដំណឹងល្អ ។
បន្ទាប់មក យើងនឹងនិយាយថា នៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលស្ទើរតែគ្មានអ្នកណាដែលបានឱបក្រសោបកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត និងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គិតដោយខ្លួនឯងដោយគ្មានការប្រៀបធៀប គឺមានមនុស្សជាច្រើន ។

(iv. ទាសភាពនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសេរីភាពនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ៩-90)

*9. ការបង្រៀនរបស់ប៉ុល**

ភាពខុសគ្នាទីបួនកើតឡើងពីទីបី ។ ព្រះគម្ពីរបានហៅគម្ពីរសញ្ញាចាស់ថាជា "ទាសភាព" ព្រោះវាបង្កើតការភ័យខ្លាចនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលជា "សេរីភាព" មួយ ព្រោះវាលើកពួកគេឱ្យទុកចិត្ត និងធានាបាន ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានចែងក្នុងជំពូកទីប្រាំបីនៃរ៉ូមថា ៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃភាពជាទាសករម្តងទៀតដោយខ្លាចឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកបានទទួលវិញ្ញាណនៃភាពជាកូន ដែលយើងហៅថា ‹អ័បា! ឪពុក!" [v. ១៥ p.] ។ វគ្គបទគម្ពីរជាភាសាហេព្រើរក៏បានអនុវត្តបាននៅទីនេះដែរ ៖ ដែលអ្នកជឿ « អ្នករាល់គ្នាមិនមែនមកដល់ភ្នំ ដែលនឹងពាល់បាន ហើយដែលមានភ្លើងឆេះនោះ

ទេ ឬដល់សេចក្តីងងឹត ឬស្រអាប់ ឬខ្យល់ព្យុះ» ព្រះសៀងនៃព្រះ ដែលមានព្រះបន្ទូលមក ជាសូរសៀង ដែលពួកអ្នកឮ ក៏អង្វរកុំឲ្យព្រះបន្ទូលបានមកដល់ខ្លួនទៀតឡើយ ដល់ម៉្លេះបានជាម៉ូសេ លោកមានប្រសាសន៍ថា ខ្ញុំភ័យញ័រជាខ្លាំង«គឺអ្នករាល់គ្នាបានមកដល់ភ្នំស៊ីយ៉ូនវិញ ជាទីក្រុងនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ គឺក្រុងយេរូសាឡិមនៃស្ថានសួគ៌ »។ល។ ហេព្រើ ១២:១៨-២២, cf. Vg.] ប៉ុលនិយាយដោយសង្ខេបអំពីរឿងនេះនៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដែលយើងបានដក
ស្រង់ចេញពីសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិរ៉ូម ប៉ុន្តែពន្យល់វាឱ្យកាន់តែច្បាស់នៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ដែលគាត់បានបកស្រាយដោយអចេតនានូវកូនប្រុសទាំងពីររបស់អ័ប្រាហាំតាមរបៀបនេះ៖ ហាការ ដែលជាអ្នកបំរើ គឺជាប្រភេទភ្នំ។ ស៊ីណាយ ជាកន្លែងដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលក្រឹត្យវិន័យ។ សារ៉ា ជាស្ត្រីដែលមានសេរីភាព គឺជារូបនៃក្រុងយេរូសាឡិមស្ថានសួគ៌ដែលផ្សាយដំណឹងល្អមក។ កូនចៅរបស់ហាការបានកើតនៅក្នុងភាពជាទាសករ ដែលមិនបានទៅដល់មរតកឡើយ។ សារ៉ា ដែលជាសេរីភាព និងមានសិទ្ធិទទួលបានវា។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងត្រូវបានជាប់ជាទាសករតាមរយៈច្បាប់ ប៉ុន្តែត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវសេរីភាពតាមរយៈដំណឹងល្អតែមួយគត់ [កាឡាទី ៤:២២-៣១]។ សរុបមក៖ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានវាយលុកមនសិការដោយការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ ប៉ុន្តែដោយសារប្រយោជន៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពួកគេត្រូវបានដោះលែងឱ្យមានអំណរ។ សតិសម្បជញ្ញៈ ដែលចងជាប់ដោយនឹមនៃចំណង; គម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាវិញ្ញាណនៃសេរីភាពរំដោះចំណង់ពួកគេឱ្យមានសេរីភាព។ ប៉ុន្តែ ឧបមាថា អ្នកប្រឆាំងរបស់យើងជំទាស់ថា ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធគឺជាករណីលើកលែងមួយ៖ ដោយសារពួកគេច្បាស់ជាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយស្មារតីនៃ

ជំនឿដូចគ្នាជាមួយយើង វាកើតឡើងថាពួកគេបានចែករំលែកសេរីភាព និងសេចក្តីអំណរដូចគ្នា ។ ចំពោះការនេះ យើងឆ្លើយតបថា ៖ ទាំងនេះមិនបានកើតឡើងពីច្បាប់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលតាមរយៈច្បាប់ បុព្វបុរសមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនគេទាំងពីរត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយស្ថានភាពទាសកររបស់ពួកគេ ហើយនឿយហត់ដោយការថប់បារម្ភនៃសតិសម្បជញ្ញៈ នោះពួកគេបានភៀសខ្លួនទៅជ្រកកោនទៅកាន់ដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះ វាគឺជាផលផ្លែពិសេសមួយនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលក្រៅពីច្បាប់ទូទៅនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពួកគេត្រូវបានលើកលែងពីអំពើអាក្រក់ទាំងនោះ ។ លើសពីនេះ យើងនឹងបដិសេធថា ពួកគេមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយស្មារតីនៃសេរីភាព និងការធានា ដែលមិនស្ថិតក្នុងកម្រិតណាមួយដើម្បីជួបប្រទះនឹងការភ័យខ្លាច និងចំណងដែលកើតចេញពីច្បាប់ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេរីករាយនឹងឯកសិទ្ធិជាច្រើនដែលពួកគេបានទទួលតាមរយៈព្រះគុណនៃដំណឹងល្អ ពួកគេនៅតែជាកម្មវត្ថុនៃចំណង និងបន្ទុកនៃការគោរពពិធីដូចមនុស្សទូទៅ ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឲ្យធ្វើពិធីទាំងនោះដោយផ្តន្ទាទោស ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបង្រួបបង្រួមដែលស្រដៀងនឹងទាសភាព [cf. កាឡាទី ៤:២-៣]; និងចំណងនៃដែលបានសរសេរ [cf. កូឡូស ២:១៤] ដែលពួកគេបានសារភាពថាខ្លួនមានកំហុស មិនបានដោះលែងពួកគេពីកាតព្វកិច្ចទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ផ្ទុយទៅនឹងយើង ដែលបានស្ថិតនៅក្រោមទាសភាពនៃសញ្ញា និងការភ័យខ្លាច នៅពេលយើងពិចារណាលើគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាទូទៅដែលព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ។

10. ច្បាប់ និងដំណឹងល្អ

ការប្រៀបធៀបចុងក្រោយទាំងបីដែលយើងបានយោងគឺមកពីច្បាប់ និងដំណឹងល្អ។ ក្នុងច្បាប់ទាំងនោះត្រូវបានសម្គាល់ដោយឈ្មោះ « គម្ពីរសញ្ញាចាស់ » ជាដំណឹងល្អដោយ « គម្ពីរសញ្ញាថ្មី » ។ ទីមួយពង្រីកកាន់តែទូលំទូលាយ ព្រោះវារួមបញ្ចូលនៅក្នុងខ្លួនផងដែរ នូវការសន្យាដែលបានបោះពុម្ពនៅចំពោះមុខច្បាប់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ Augustine បាននិយាយថា ទាំងនេះមិនគួរត្រូវបានគិតទុកជាមុននៅក្រោមឈ្មោះថា "គម្ពីរសញ្ញាចាស់" ឡើយ។ នេះពិតជាសមហេតុផលណាស់។ គាត់មានន័យដូចគ្នានឹងយើងកំពុងបង្រៀនដែរ ត្បិតគាត់បានសំដៅទៅលើសេចក្តីប្រកាស់របស់យេរេមា និងប៉ុល ដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់ខុសពីពាក្យនៃព្រះគុណ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ក្នុងវគ្គដដែលនោះគាត់បានបន្ថែមយ៉ាងត្រឹមត្រូវនូវចំណុចដូចខាងក្រោម៖ កូននៃការសន្យា [រ៉ូម. ៩:៨] កើតមកពីព្រះ ដែលបានប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាដោយសេចក្តីជំនឿ ដែលធ្វើការដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ [ការឡាទី ៥:៦] ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសញ្ញាថ្មីតាំងពីពិភពលោកបានចាប់ផ្តើម។ ការនេះពួកគេបានធ្វើ មិនមែនដោយសង្ឃឹមលើរឿងខាងសាច់ឈាម ផែនដី និងខាងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែគាត់សង្ឃឹមថានឹងទទួលបានប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណ ស្ថានសួគ៌ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដ្បិតពួកគេជឿជាពិសេសលើអ្នកសម្របសម្រួល។ ហើយពួកគេមិនបានសង្ស័យថា តាមរយៈទ្រង់ ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានដល់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានល្អ ហើយថាពួកគេត្រូវបានលើកលែងទោសនៅពេលណាដែលពួកគេបានធ្វើអំពើបាបនោះ។ វាជាចំណុចសំខាន់ដែលខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ ៖ ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរបានចែងថាត្រូវបានជ្រើសរើសយ៉ាងពិសេសពីព្រះតាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមកបានចែកចាយជាមួយយើងនូវព្រះពរដូចគ្នាចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ

ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ នេះគឺជាភាពខុសគ្នារវាងការវិភាគរបស់យើង និងរបស់គាត់ ៖ របស់យើងបែងចែករវាងភាពច្បាស់លាស់នៃដំណឹងល្អ និងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដែលមិនច្បាស់លាស់នៃព្រះបន្ទូលដែលធ្លាប់មានពីមុនមក នេះបើយោងតាមសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា "ច្បាប់ និងពួកហោរាមានរហូតមកដល់យ៉ូហាន ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក អាណាចក្ររបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាស» [លូកា ១៦:១៦, cf. vg.]; ផ្នែករបស់ Augustine គ្រាន់តែបំបែកភាពទន់ខ្សោយនៃច្បាប់ចេញពីភាពរឹងមាំនៃដំណឹងល្អ ។ យើងក៏ត្រូវកត់សម្គាល់រឿងនេះផងដែរ អំពីបុព្វបុរសដ៏បរិសុទ្ធ ៖ ពួកគេបានរស់នៅក្រោមសេចក្តីសញ្ញាចាស់ថាមិនស្នាក់នៅទីនោះ ប៉ុន្តែតែងតែប្រាថ្នាចង់បានថ្មី ហើយដូច្នេះបានទទួលយកចំណែកពិតប្រាកដនៅក្នុងវា ។ សាវ័កថ្កោលទោសមនុស្សខ្វាក់ភ្នែក ហើយដាក់បណ្តាសាអ្នកដែលស្តប់ស្តល់នឹងស្រមោលបច្ចុប្បន្ន មិនបានដាក់គំនិតទៅរកព្រះគ្រីស្ទ ។ មិននិយាយអំពីបញ្ហាផ្សេងទៀត - តើភាពងងឹតងងុលអ្វីអាចស្រមៃបានជាងការសង្ឃឹមសម្រាប់ការដកបាបចេញពីសត្វសាហាវ? ឬដើម្បីស្វែងរកការសម្អាតព្រលឹងដោយប្រោះទឹកពីខាងក្រៅ? ឬដើម្បីព្យាយាមផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយពិធីដ៏ត្រជាក់ ដូចជាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំងចំពោះពួកគេ? អ្នកដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងការប្រតិបត្តិនៃក្រិត្យវិន័យដោយមិនគិតដល់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្លាក់ចូលក្នុងការប្រព្រឹត្តមិនសមហេតុផលទាំងអស់នេះ ។

(V. ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មានសេចក្តីយោងទៅលើសាសន៍តែមួយ, សញ្ញាថ្មីទៅចំពោះគ្រប់ទាំងសាសន៍, ១១-១២)

11. ជញ្ជាំងត្រូវបានរុះរើនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ភាពខុសគ្នាទីប្រាំ ដែលអាចបន្ថែមបាន គឺស្ថិតនៅក្នុងការពិតដែលថា រហូតដល់ការយាងមកនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអម្ចាស់បានបំបែកសាសន៍មួយនៅក្នុងនោះ ដើម្បីបង្ខាំងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ។ ម៉ូសេនិយាយថា ៖ «នៅពេលដែលព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានប្រគល់មរតកដល់សាសន៍នានា ពេលដែលទ្រង់បំបែកកូនរបស់អ័ដាម ប្រជាជនរបស់ទ្រង់បានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ ។ យ៉ាកុបជាចំណែកនៃមរតករបស់ទ្រង់» ។ [ចោទិយកថា ៣២:៨-៩ p.] នៅកន្លែងផ្សេងទៀត គាត់បាននិយាយទៅប្រជាជនដូចតទៅ ៖ «មើល ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជាផ្ទៃមេឃ និង... ប៉ុន្តែ លោកបានប្រកាន់ភ្ជាប់តែបុព្វបុរសរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះ គឺស្រឡាញ់ពួកគេ ដូច្នេះហើយបានជាលោកជ្រើសរើសពូជពង្សរបស់ពួកគេតាមពួកគេ គឺអ្នកពីគ្រប់ជាតិសាសន៍» ។ ១០:១៤, ១៥ p. vg.] ដូច្នេះ បានផ្តល់ចំណេះដឹងអំពីព្រះនាមទ្រង់តែចំពោះមនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ ហាក់ដូចជាពួកគេតែម្នាក់ឯងក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ ។ គាត់បានកត់ត្រាសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់ ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ នៅក្នុងភាពស្និទ្ធស្នាលរបស់ពួកគេ ។ ព្រះអង្គបានសំដែងព្រះវត្តមាននៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដល់គេ ។ ទ្រង់បានប្រគល់ឯកសិទ្ធិទាំងអស់មកលើពួកគេ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីឆ្លងផុតព្រះពរដែលនៅសេសសល់—សូមឲ្យយើងពិចារណាអំពីការមួយនៅក្នុងសំនួរ ។ ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពួកគេ ទ្រង់បានចូលរួមនឹងពួកគេដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចនឹងត្រូវបានហៅ នឹងពួកគេគោរពព្រះរបស់ពួកគេ ។ ក្នុងពេលនោះ «ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឲ្យសាសន៍ដទៃទាំងអស់ដើរ» ដោយឥតប្រយោជន៍ [កិច្ចការ ១៤:១៦] ដូចដែលពួកគេ

គ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងទ្រង់ឡើយ ។ ទ្រង់ក៏មិនបានប្រទានឱ្យពួកគេនូវឱសថតែមួយគត់សម្រាប់ជំងឺដ៏កាចសាហាវរបស់ពួកគេដែល ពោលគឺការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ កាលនោះ អ៊ីស្រាអែលជាកូនដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកផ្សេងទៀតគឺជាមនុស្សចម្លែក ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ និងទទួលបានទំនុកចិត្ត និងសុវត្ថិភាព អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានទុកនៅក្នុងភាពងងឹតរបស់ពួកគេ ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានព្រះបានគោរព អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានប្រមាថ ។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានលើកតម្កើងចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានដកចេញពីការចូលទៅជិតទ្រង់ ។ «តែពេលវេលាបានមកដល់» [កាឡាទី ៤:៤] ដែលត្រូវបានគេតែងតាំងសម្រាប់ការស្តារឡើងវិញនៃអ្វីទាំងអស់, ទ្រង់ត្រូវបានបើកសម្តែងជាអ្នកផ្សះផ្សានៃព្រះនិងមនុស្ស; «ជញ្ជាំង» ដែលបានបង្ខាំងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាយូរមកហើយនៅក្នុងព្រំដែននៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល «បានត្រូវរលំ» [អេភេសូ ២:១៤] ។ « សន្តិភាពត្រូវបានប្រកាសដល់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយ និងដល់អ្នកដែលនៅជិត » [អេភេសូ ២:១៧] ដើម្បីឲ្យពួកគេបានផ្សះផ្សានឹងព្រះ ហើយបានរួមគ្នាជាមនុស្សតែមួយ [អេភេសូ ២:១៦] ។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះមិនមានភាពខុសគ្នារវាងសាសន៍យូដា និងក្រិកទេ[កាឡាទី ៣:២៨] រវាងការកាត់ស្បែក និងការមិនកាត់ស្បែកឡើយ [កាឡាទី ៦:១៥] ប៉ុន្តែ «ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជាគ្រប់ទាំងអស់» [កូឡូស ៣:១១, cf. vg.] «អស់ទាំងសាសន៍បានមកជាមរតករបស់ទ្រង់ ហើយចុងបំផុតនៃផែនដីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់» [ទំនុក. ២:៨ p.] ដែលថា«ទ្រង់នឹងមានអំណាចមិនចេះរីងស្ងួតពីសមុទ្រម្ខាងទៅសមុទ្រម្ខាង ហើយពីទន្លេរហូតដល់ចុងផែនដី» [ទំនុក. ៧២:៨ p; cf. សាការី ៩:១០] ។

12. ការត្រាស់ហៅរបស់សាសន៍ដទៃ

ដូច្នេះ ការត្រាស់ហៅរបស់សាសន៍ដទៃគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីច្រើនជាងសញ្ញាចាស់ ។ ប្រាកដណាស់ នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ពីមុនដោយ ការនិយាយយ៉ាងច្បាស់ នឹងជាច្រើនរបស់ព្យាការី ប៉ុន្តែតាមរបៀបដែលការ សម្រេចរបស់វាត្រូវពន្យារពេលរហូតដល់អាណាចក្រនៃព្រះមេស្ស៊ី ។ សូម្បីតែព្រះ គ្រីស្ទនៅដើមដំបូងនៃការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់ក៏មិនបានរីកចម្រើនភ្លាមៗចំពោះវា ដែរ ។ ទ្រង់បានពន្យារពេលរហូតដល់ បានបញ្ចប់កិច្ចការនៃការប្រោសលោះ របស់យើង ហើយបានបញ្ចប់ពេលវេលានៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បាន ទទួលពីព្រះវរបិតា «ព្រះនាមដែលលើសជាងគ្រប់ទាំងនាម ... ២:៩-90 p] ដោយហេតុនេះ តាំងពីពេលវេលាមិនទាន់មកដល់ ទ្រង់បានបដិសេធចំពោះស្ត្រី ជនជាតិកាណានដែលថា ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកន្លែងមួយ ក្រៅពី«ចៀមដែល វង្វេងនៃវង្សអ៊ីស្រាអែល» [ម៉ាថាយ ១៥:២៤]; ហើយទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឲ្យសាវ័ កក្នុងបេសកកម្មដំបូងរបស់ពួកគេទៅហួសព្រំដែននៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែលឡើយ ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ «កុំទៅណាក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ហើយកុំចូលទៅ ក្នុងក្រុងរបស់សាសន៍សាម៉ារីឡើយ តែត្រូវទៅឯចៀមដែលវង្វេងនៃវង្សអ៊ីស្រាអែ លវិញ ។ [ម៉ាថាយ ១០:៥] ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ទីបន្ទាល់ជាច្រើននៃបទគម្ពីរ បានប្រកាសពីការត្រាស់ហៅរបស់សាសន៍ដទៃ នៅពេលដែលពួកសាវ័ក ហៀបនឹងទទួល ការត្រាស់ហៅនោះហាក់ដូចជាថ្មី និងចំឡែកសម្រាប់ពួកគេ ដែលពួកគេបានដកថយពីវាមកជារឿងដ៏មហិមា ។ នៅទីបំផុតពួកគេបាន កំណត់អំពីវាយ៉ាងញាប់ញ័រ ហើយមិនមែនដោយមិនយល់ច្រឡំ ។ ហើយគ្មានអ្វី ត្រូវឆ្ងល់ទេ! ដ្បិតវាហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផលទាល់តែសោះដែលព្រះអម្ចាស់

អ្នកជាច្រើនជំនាន់បានជ្រើសរើសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីជាតិសាសន៍ដទៃ ទៀត នោះគួរតែផ្លាស់ប្តូរផែនការរបស់ទ្រង់ ហើយបោះបង់ចោលជម្រើស នោះ ។ ការទស្សទាយពិតជាបានទាយទុកជាមុនអំពីរឿងនេះ ។ ប៉ុន្តែមនុស្ស មិនអាចស្តាប់តាមទំនាយទាំងនេះដោយមិនមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះភាពថ្មីនៃវត្ថុ ដែលបានជួបនឹងភ្នែករបស់ពួកគេឡើយ ។ ហើយភស្តុតាងទាំងនេះ នៃការហៅ ទៅអនាគតនៃសាសន៍ដទៃដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេពីបុរាណមិនគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលពួកគេឡើយ ។ ក្រៅពីការដែលទ្រង់បានហៅមួយចំនួន ក្នុង របៀបនេះទ្រង់បានដាក់ពួកគេទៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ័ប្រាហាំ ដូច្នេះទ្រង់ក៏ បន្ថែមពួកគេទៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែដោយការត្រាស់ហៅនេះជាសាធារ ណៈ ថាសាសន៍ដទៃមិនត្រឹមតែត្រូវបានធ្វើឱ្យស្មើទៅនឹងសាសន៍យូដាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញផងដែរថាពួកគេត្រូវបានគេយកជំនួសសាសន៍យូ ដាដែលបានស្លាប់ ។ ក្រៅពីនេះ មនុស្សចម្លែកទាំងអស់ដែលព្រះបានទទួលពី មុនមកក្នុងរូបកាយនៃក្រុមជំនុំ មិនដែលត្រូវបានធ្វើឲ្យស្មើនឹងសាសន៍យូដាឡើ យ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលដោយមានហេតុផលដ៏ល្អ ប្រកាសថានេះជា«អាថ៌កំបាំងដ៏អ ស្ចារ្យមួយដែលលាក់ទុកជាយូរមកហើយ» [កូឡូស ១:២៦; c. អេភេសូ ៣:៩] ហើយនិយាយថាវាអស្ចារ្យណាស់សូម្បីតែទេវតា [cf. ពេត្រុសទី១ ១:១២] ។

(ឆ្លើយតបទៅកាន់ការជំទាស់ទាក់ទងនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះ និងភាពជាប់លាប់ ក្នុងភាពខុសគ្នានៃការគ្រប់គ្រងទាំងនេះ ១៣-១៤)

13. ជាទូទៅហេតុអ្វីបានជាមានភាពខុសគ្នា?

នៅក្នុងចំណុចទាំងបួន ឬប្រាំនេះ ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំបានពន្យល់ដោយស្មោះត្រង់ និងល្អអំពីភាពខុសគ្នាទាំងស្រុងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី រហូតទាល់តែមានសេចក្តីប្រកាសសាមញ្ញមួយនៃការទាមទារគោលលទ្ធិ។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សមួយចំនួនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពប្រែប្រួលនេះក្នុងការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ របៀបបង្រៀនចម្រុះនេះ ការផ្លាស់ប្តូរពិធី និងពិធីដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះ យើងក៏ត្រូវតែឆ្លើយតបពួកគេផងដែរ មុនពេលយើងបន្តទៅរឿងផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែនេះអាចត្រូវបានធ្វើដោយសង្ខេប ដោយសារតែការជំទាស់របស់ពួកគេមិនមានភាពតឹងរឹងដើម្បីទាមទារឱ្យមានការបដិសេធដោយយកចិត្តទុកដាក់។ វាមិនសមទេពួកគេនិយាយថា ព្រះដែលតែងតែប្រកាន់ខ្លួន គួរតែអនុញ្ញាតឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ ដោយមិនពេញចិត្តនូវអ្វីដែលទ្រង់បានបង្គាប់ និងសរសើរនៅពេលនោះ។ ខ្ញុំឆ្លើយតបថា ព្រះមិនគួរត្រូវបានចាត់ទុកថាអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ ដោយគ្រាន់តែទ្រង់បានសម្រុះសម្រួលទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាទៅតាមអាយុផ្សេងៗគ្នា ដូចដែលទ្រង់បានដឹងហើយថា ជាការចាំបាច់សម្រាប់ម្នាក់ៗ។ ប្រសិនបើកសិករកំណត់ភារកិច្ចខ្លះសម្រាប់គ្រួសាររបស់គាត់ក្នុងរដូវរងា ការងារផ្សេងទៀតសម្រាប់រដូវក្តៅ យើងមិនត្រូវចោទប្រកាន់គាត់ពីភាពមិនទៀងទាត់ឬគិតថាគាត់ចាកចេញពីកសិកម្មដែលស្របតាមលំដាប់បន្តនៃធម្មជាតិនោះទេ។ ដូចគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើម្ចាស់ផ្ទះណែនាំ បង្កើតច្បាប់ និងណែនាំកូនគាត់មួយផ្នែកនៅក្មេង ផ្នែកមួយទៀតក្នុងវ័យក្មេង និងនៅក្មេង នោះយើងនឹងមិនហៅគាត់ថាលំអៀង ហើយនិយាយថាគាត់បោះបង់ចោលគោលបំណងនោះទេ។ ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាយើងដាក់សញ្ញាសម្គាល់ព្រះដោយសញ្ញានៃភាពមិនស្ថិតស្ថេរដោយសារទ្រង់មានសញ្ញាសម្គាល់ដែលសមស្របនឹងភាពខុសគ្នានៃសម័យកាល?

ការប្រៀបធៀបចុងក្រោយគួរតែបំពេញចិត្តយើងយ៉ាងពេញលេញ ។ ប៉ុលបានប្រដូចសាសន៍យូដាទៅនឹងក្មេង គ្រីស្ទបរិស័ទទៅនឹងយុវជន [កាឡាទី ៤:១ ff ។] តើអ្វីជាភាពមិនប្រក្រតីអំពីការដែលព្រះបានបង្ខាំងពួកគេក្នុងការបង្រៀនជាមូលដ្ឋានស្របតាមអាយុរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែបានបង្ហាត់យើងតាមរយៈការតឹងរ៉ឹងជាង ហើយបើនិយាយទៅការបង្រៀនច្រើនជាងឬ? ដូច្នេះ ភាពស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះបានចែងចាំងក្នុងការដែលទ្រង់បង្រៀនគោលលទ្ធិដូចគ្នាដល់គ្រប់វ័យ ហើយបានបន្តទាមទារការថ្វាយបង្គំដូចគ្នានូវព្រះនាមទ្រង់ដែលទ្រង់បានបង្គាប់តាំងពីដើមដំបូងមក ។ ក្នុងការដែលទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរទម្រង់និងលក្ខណៈខាងក្រៅ ទ្រង់មិនបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាកម្មវត្ថុនៃការផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញទ្រង់មានសមត្ថភាពតាមសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស ដែលមានភាពខុសគ្នា និងអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ។

*14. សេរីភាពរបស់ព្រះក្នុងការដោះស្រាយជាមួយមនុស្សទាំងអស់តាមដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ**

ប៉ុន្តែពួកគេឆ្លើយថា ដូចនោះតើភាពខុសគ្នានេះកើតឡើងនៅកន្លែងណា លុះត្រាតែព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យវាមានដូច្នេះឬ? តើព្រះក៏មិនអាចបើកបង្ហាញជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយពាក្យច្បាស់លាស់ ដោយគ្មានតួលេខនៅដើមដំបូង ដូចជាក្រោយការយាងមកបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរឬ? តើទ្រង់មិនបានណែនាំប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដោយសន្យាច្បាស់លាស់មួយចំនួន ប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងចែកចាយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ពាសពេញផែនដីទេឬ? នេះគឺ ប្រសិនបើពួកគេចង់ឈ្លោះជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះទ្រង់បានបង្កើតពិភពលោកយឺតពេក នៅពេលដែលទ្រង់អាចធ្វើវាបានតាំងពីដំបូងមក ។ ឬដោយសារទ្រង់ចង់ឆ្លាស់វេន

គ្នា នៃរដូវរងា និងរដូវក្តៅ ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ។ ប៉ុន្តែ ចូរយើងកុំសង្ស័យថា ព្រះបានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយប្រាជ្ញា និងយុត្តិធម៌ ដូចនេះហើយមនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់គួរតែជឿ—ទោះបីជាយើងជារឿយៗមិនដឹងពីមូលហេតុដែលវាគួរធ្វើដូច្នេះក៏ដោយ ។ វានឹងជាការទាមទារច្រើនពេកសម្រាប់ខ្លួនយើងដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ព្រះថាទ្រង់អាចមានហេតុផលសម្រាប់ផែនការរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវបានលាក់ពីយើង ។ ប៉ុន្តែវាជាការគួរឲ្យកត់សម្គាល់ ដែលពួកគេនិយាយថា ឥឡូវនេះ ទ្រង់បដិសេធ និងស្អប់ខ្ពើមការបូជាសត្វ និងការលំអរនៃពិធីផ្សេងៗ នៃពួកលេវី ដែលជាសង្ឃពីបុរាណដែលធ្វើឲ្យទ្រង់រីករាយ ។ ដូចជារឿងខាងក្រៅទាំងនេះបន្តិចបន្តួចអាចធ្វើឲ្យព្រះសព្វព្រះហរទ័យ ឬមានឥទ្ធិពលលើទ្រង់តាមវិធីណាមួយ! វាត្រូវបានគេនិយាយរួចមកហើយថាព្រះជាម្ចាស់មិនបានធ្វើកិច្ចការទាំងនេះសម្រាប់តែព្រះអង្គផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែបានរៀបចំវាទាំងអស់សម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ។ ប្រសិនបើគ្រូពេទ្យព្យាបាលមនុស្សវ័យក្មេងម្នាក់ដែលមានជំងឺដោយវិធីល្អបំផុត ប៉ុន្តែប្រើវិធីព្យាបាលមួយផ្សេងទៀតលើមនុស្សចាស់នោះ តើយើងនិយាយថាគាត់បានបដិសេធវិធីព្យាបាលដែលគាត់ពេញចិត្តពីមុនមកឬ? មិនមែនទេ ពេលដែលគាត់ខំព្យាយាម គាត់បានគិតគួរពីកត្តានោះរួចហើយ ។ ដូច្នេះ វាចាំបាច់ជាមួយនឹងសញ្ញាមួយប្រភេទ ដើម្បីតំណាងឱ្យអវត្តមានព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រកាសថាទ្រង់នឹងយាងមក ។ ប៉ុន្តែវាសមណាស់ដែលឥឡូវនេះបង្ហាញឱ្យឃើញថា ទ្រង់ត្រូវបានជាអ្នកតំណាងផ្សេងទៀត ។ តាំងពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះបានលេចឡើងកាន់តែទូលំទូលាយតាមរយៈមនុស្សទាំងអស់ ហើយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានសាយភាយយ៉ាងបរិបូរជាងមុនទៅទៀត ។ ដូច្នេះ តើនរណាដែលខ្ញុំអធិស្ឋាននឹង

និយាយថា វាមិនមែនជាការបំពេញតាមដែលព្រះគួរមាននៅក្នុងព្រះហ័សរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ នឹងបោះបង់ដោយសេរីនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់និងគួរតែបំភ្លឺប្រជាជាតិដូចជាទ្រង់មានបំណង? ដើម្បីជំរុញការផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅកន្លែងដូចដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឬ? តើដើម្បីផ្តល់វឌ្ឍនភាព និងភាពជោគជ័យដល់គោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់តាមរបៀប និងវាស់វែងតាមឆន្ទៈឬ? ដើម្បី បដិសេធពិភពលោកដោយសារតែការមិនដឹងគុណ ស្គាល់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលដូចដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ និងតាមសេចក្តីមេត្តាករុណា ដើម្បីស្តារវាឡើងវិញនៅពេលដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឬ? ដូច្នេះ យើងមើលឃើញថា ទាំងនេះជាការបង្កាច់បង្ខូចដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់ផងដែរ ដែលប្រើដោយមនុស្សអាក្រក់ ដើម្បីបង្កបញ្ហាដល់មនុស្សដែលមានគំនិតសាមញ្ញ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេសង្ស័យ ទាំងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ឬ ភាពគួរឱ្យទុកចិត្តនៃបទគម្ពីរ ។

ជំពូកទី XII

ព្រះត្រីស្ងត្រូវក្លាយជាមនុស្សដើម្បីសំរេចបំពេញ តួនាទីរបស់អ្នកសម្របសម្រួល

(មូលហេតុដែលវាចាំបាច់ដែលអ្នកសម្រុះសម្រួលគួរតែជាព្រះ ហើយគួរតែក្លាយជាមនុស្ស, ១-៣)

1. មានតែទ្រង់ទេដែលជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត ដែលអាចជាកូនក្រមុំរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងខ្លួនយើងផ្ទាល់

ឥឡូវនេះ វាមានសារៈសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើងដែលថាអ្នកដែលនឹងធ្វើជាអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់យើង គឺជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត។ ប្រសិនជានរណាម្នាក់សួរថាហេតុអ្វីបានជាវាចាំបាច់ វាមិនមានភាពសាមញ្ញទេ (ដើម្បីប្រើការបង្ហាញសកម្មភាពទូទៅ) ឬចាំបាច់ជាដាច់ខាត។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបានកើតមកពីបតបញ្ញាតិរបស់ស្ថានសួគ៌ ដែលការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សដែលបានអាស្រ័យលើ។ ព្រះបិតាដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាបំផុតបានសម្រេចនូវអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់យើង។ ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ដូចជាពពកដែលបក់បោកមករវាងយើងនិងទ្រង់ បានធ្វើឲ្យយើងឃ្លាតចេញពីនគរស្ថានសួគ៌ទាំងស្រុង [cf. អេសាយ ៥៩:២] គ្មានអ្នកណាម្នាក់ទេ លើកលែងតែគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ដែលអាចធ្វើជាអ្នកកណ្តាលដើម្បីស្តារសន្តិភាពឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចទៅដល់ទ្រង់បាន? តើមានកូនណាមួយរបស់អ័ដាម? មិនមែនដូចជាឪពុករបស់ពួកគេទេ ពួកគេទាំងអស់បានភ័យខ្លាចនៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះ [លោកុ ៣:៨]។ តើទៅតាមួយណា? ពួកគេក៏ត្រូវការសិរសាដែរ ដែលតាមរយៈចំណងដែលពួកគេអាចតោងជាប់នឹងព្រះរបស់ពួកគេយ៉ាងរឹង

មាំ និងមិនបែកបាក់តាមរយៈចំណងរបស់ពួកគេ [cf. អេភេ. ១:២២; កូឡូស. ២:១០]។ ចុះយ៉ាងណាវិញ? ស្ថានភាពប្រាកដជាគ្មានសង្ឃឹម ប្រសិនបើព្រះចេស្តាដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះមិនបានចុះមករកយើង ព្រោះវាមិនស្ថិតក្នុងអំណាចរបស់យើងដើម្បីឡើងទៅដល់ទ្រង់នោះទេ។ ដូច្នេះ វាជាការចាំបាច់សម្រាប់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះយាងមកសម្រាប់យើង « អេម៉ាញូអែល គឺព្រះគង់នៅជាមួយយើង» [អេសាយ. ៧:១៤; ម៉ាថាយ ១:២៣] ហើយតាមរបៀបដែលភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ និងភាពជាមនុស្សរបស់យើង អាចនឹងរីកចម្រើនជាមួយគ្នាដោយទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។

បើមិនដូច្នេះទេ ភាពជិតស្និតនឹងមិនមាននៅជិតគ្រប់គ្រាន់ទេ ឬភាពដូចគ្នារឹងមាំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកយើង ដើម្បីសង្ឃឹមថាព្រះជាម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង។ ការខ្វែងគំនិតគ្នារវាងភាពមិនស្អាតរបស់យើង និងភាពបរិសុទ្ធដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះដ៏អស្ចារ្យ! ទោះបីជាមនុស្សបានរួចផុតពីស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់ក៏ដោយ ស្ថានភាពរបស់គេគឺទាបពេកសម្រាប់គេ មិនអាចទៅដល់ព្រះដោយគ្មានអ្នកសម្របសម្រួលនោះទេ។ ចុះមនុស្សវិញ តើធ្លាក់ចុះដោយការបំផ្លាញសីលធម៌របស់ខ្លួនចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ និងនរក ការប្រមាថជាមួយកន្លែងជាច្រើន ធ្វើឲ្យកខ្វក់ដោយអំពើពុករលួយរបស់ខ្លួន ហើយគ្របដណ្តប់ដោយរាល់បណ្តាសា? ក្នុងការធ្វើការពិពណ៌នាអំពីអ្នកសម្រុះសម្រួល នោះប៉ុលដោយមានហេតុផលល្អ រំឭកយើងដោយច្បាស់ថាទ្រង់ជាមនុស្ស៖ «ពីព្រោះមានព្រះតែ១ ហើយមានអ្នកសង្រួបសង្រួមតែ១ នៅកណ្តាលព្រះ និងមនុស្ស គឺជាមនុស្សដ៏ជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនោះ» [ធីម៉ូថេទី១. ២:៥]។ គាត់អាចនិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់"; ឬយ៉ាងហោចណាស់គាត់អាចលុបចោលពាក្យ "មនុស្ស"

ដូចដែលគាត់បានធ្វើពាក្យ "ព្រះ" ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដែលមានបន្ទូលតាមព្រះឱស្ឋទ្រង់ជ្រាបពីភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង នៅពេលគួរសម ដែលទ្រង់បានប្រើឱសថដ៏សមរម្យបំផុតដើម្បីបំពេញវា ៖ ទ្រង់បានតាំងព្រះរាជបុត្រានៃព្រះឲ្យស្គាល់យើងជាមនុស្ស ។

ដូច្នេះ ក្រែងមានអ្នកណាពិបាកក្នុងការស្វែងរកអ្នកសម្រុះសម្រួល ឬតាមផ្លូវណាដែលយើងត្រូវទៅឯទ្រង់ ព្រះវិញ្ញាណហៅទ្រង់ថា «មនុស្ស» ដូច្នេះហើយបានបង្រៀនយើងថា ទ្រង់នៅជិតយើង ពិតជាប៉ះពាល់យើង ពីព្រោះទ្រង់ជាសាច់ឈាមរបស់យើង ។ នៅទីនេះ ទ្រង់ច្បាស់ជាមានន័យដូចគ្នា ដែលត្រូវបានពន្យល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតយ៉ាងវែងជាងនេះ ៖ «ដ្បិតសំដេចសង្ឃនៃយើងទ្រង់មិនមែនមិនអាចនឹងអាណិតអាសូរ ដល់សេចក្ដីកំសោយរបស់យើងរាល់គ្នានោះទេ ព្រោះទ្រង់បានត្រូវសេចក្ដីល្បួងគ្រប់យ៉ាង ដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ តែឥតធ្វើបាបឡើយ» [ហេព្រើ ៤:១៥] ។

2. អ្នកសម្របសម្រួលត្រូវតែជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត

នេះនឹងកាន់តែច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើយើងរំលឹកថា អ្វីដែលអ្នកសម្របសម្រួលបំពេញមិនមែនជារឿងធម្មតានោះទេ ។ ភារកិច្ចរបស់ទ្រង់គឺដូច្នេះដើម្បីស្តារយើងឡើងវិញនូវព្រះគុណរបស់ព្រះដូចជាបង្កើតកូនចៅនៃព្រះ ។ អ្នកស្នងមរតករបស់ Gehenna អ្នកស្នងមរតកនៃអាណាចក្រស្ថានសួគ៌ ។ តើអ្នកណាអាចធ្វើបែបនេះបាន បើមិនមែនជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្លាយជាកូនមនុស្ស ហើយមិនបានយកអ្វីដែលជារបស់យើងមកចែកឲ្យអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់ដល់យើង នឹងធ្វើអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់តាមធម្មជាតិរបស់យើងដោយព្រះ

គុណ? ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយពឹងផ្អែកលើការសន្យានេះ យើងជឿថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ ត្បិតភាពជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបានធ្វើជាគំរូសម្រាប់អង្គទ្រង់ជារូបកាយពីរូបកាយរបស់យើង សាច់ពីសាច់របស់យើង ឆ្អឹងពីឆ្អឹងរបស់យើង ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានរួមជាតែមួយជាមួយយើង [លោកុប្បត្តិ ២:២៣-២៤, សម្រុះសម្រួលតាមរយៈអេភេសូ ៥:២៩-៣១] ។ ដោយមិនដឹងគុណ ទ្រង់យកភាពជាមនុស្សរបស់យើងមកដាក់លើអង្គទ្រង់ ដើម្បីចែកចាយដល់យើងនូវអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់ ហើយបានក្លាយជាកូននៃព្រះ និងជាកូនមនុស្សដូចគ្នានឹងយើង ។ ដូច្នេះភាពជាបងប្អូនដ៏បរិសុទ្ធដែលគាត់សរសើរដោយបបូរមាត់របស់គាត់ពេលគាត់និយាយថា ៖ «ខ្ញុំខ្ញុំឡើងទៅឯព្រះវរបិតាខ្ញុំ ជាព្រះវរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា គឺជាព្រះនៃខ្ញុំ ហើយជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាដែរ» [យ៉ូហាន ២០:១៧] ។ តាមរបៀបនេះយើងត្រូវបានធានានូវមរតកនៃអាណាចក្រស្ថានសួគ៌ ។ ដ្បិតព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិទាំងស្រុងនោះ បានយកយើងធ្វើជាបងប្អូនរបស់ព្រះអង្គ ។ "បើសិនណាជាកូនព្រះហើយ នោះយើងក៏បានគ្រងមរដកដែរ គឺជាអ្នកគ្រងមរដកនៃព្រះជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទផង" ។ [រ៉ូម ៨:១៧ p] ។

ដោយសារហេតុផលដូចគ្នានេះ វាក៏ជាការចាំបាច់ផងដែរដែលថាអ្នកដែលនឹងក្លាយទៅជាអ្នកប្រោសលោះរបស់យើង គឺជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត ។ វាជាភារកិច្ចរបស់ទ្រង់ក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្លាប់ ។ តើអ្នកណាដែលមានជីវិតអាចធ្វើវាបាន? វាជាភារកិច្ចរបស់ទ្រង់ដើម្បីយកឈ្នះអំពើបាប ។ តើមានអ្នកណាដែលសុចរិតអាចធ្វើបែបនេះបាន? វាជាភារកិច្ចរបស់ទ្រង់ក្នុងការប្រឆាំងអំណាចនៃពិភពលោក និងខ្យល់ ។ តើនរណាមានអំណាចខ្ពស់ជាង

ពិភពលោក និងខ្យល់អាចធ្វើបែបនេះបាន? តើជីវិត ឬសេចក្តីសុចរិត ឬភាព ជាម្ចាស់ និងសិទ្ធិអំណាចនៃស្ថានសួគ៌នៅឯណា ប៉ុន្តែនៅជាមួយព្រះតែមួយឬ? ដូច្នេះ ព្រះដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាបំផុតរបស់យើង ពេលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ឲ្យយើងត្រូវបានប្រោសលោះ ទ្រង់បានតាំងអង្គទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះយើងក្នុង ព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ទ្រង់ [cf. រ៉ូម ៥:៨] ។

3. មានតែអ្នកដែលជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិតប៉ុណ្ណោះដែលអាចស្តាប់បង្គាប់ជំនួសយើង

តម្រូវការទីពីរនៃការផ្សះផ្សារបស់យើងជាមួយព្រះគឺ ៖ មនុស្សនោះដែលបាត់បង់ ដោយការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គេ គួរតែដោយវិធីនៃការដោះស្រាយវាដោយការ គោរពប្រតិបត្តិ បំពេញការនិច្ច័យរបស់ព្រះ នឹងបង់ថ្លៃសម្រាប់អំពើបាប ។ ដូច្នោះហើយ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានយាងមកជាមនុស្សពិត ហើយបាននាំ យកបុគ្គល និងនាមរបស់អ័ដាម ដើម្បីជំនួសអ័ដាមក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះបិតា ដើម្បីបង្ហាញសាច់ឈាមរបស់យើងជាតម្លៃនៃការពេញចិត្តចំពោះការនិច្ច័យដ៏ សុចរិតរបស់ព្រះ និងនៅក្នុងសាច់ឈាមដូចគ្នា ដើម្បីបង់ថ្លៃដែលយើងបានទទួ ល ។

សរុបមក ដោយសារព្រះទ្រង់តែមួយអង្គមិនអាចទទួលសេចក្តីស្លាប់ ឬដូចជា មនុស្សតែម្នាក់គត់មិនអាចយកឈ្នះវាបាន នោះទ្រង់បានភ្ជាប់និស័យជាមនុស្ស របស់មនុស្សជាមួយនឹងព្រះ ដើម្បីធួននឹងអំពើបាប ទ្រង់អាចចុះចូលភាពទន់ ខ្សោយរបស់មនុស្សម្នាក់ដល់ស្លាប់ ។ ហើយថា ចំបាប់នឹងសេចក្តីស្លាប់ដោយ អំណាចនៃនិស្ស័យផ្សេងទៀត ទ្រង់អាចនឹងទទួលបានជ័យជម្នះសម្រាប់យើង ។

អស់អ្នកដែលបង្ខូចព្រះគ្រីស្ទពីនិស័យរបស់ទ្រង់ ឬភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ធ្វើឱ្យបាត់បង់ភាពរុងរឿង និងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ឬបិទបាំងភាពល្អរបស់ទ្រង់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេធ្វើខុសច្រើនចំពោះមនុស្សដែលមានជំនឿយ៉ាងនេះ ដែលពួកគេចុះខ្សោយ ហើយដួលរំលំ ព្រោះវាមិនអាចឈរបានទេលុះត្រាតែវាស្ថិតនៅលើគ្រឹះនេះ ។

លើសពីនេះ សេចក្តីសង្ឃឹមសំរាប់សេចក្តីប្រោសលោះ គឺនឹងក្លាយជាកូនប្រុសរបស់អ័ប្រាហាំ និងដាវីឌ ដែលព្រះបានសន្យានៅក្នុងក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរា ។ ពីនេះ គំនិតរបស់ព្រះទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍មួយទៀត ៖ ដោយផ្អែកលើពូជពង្សរបស់ទ្រង់ពីដាវីឌ និងអ័ប្រាហាំ ពួកគេកាន់តែច្បាស់ថាទ្រង់គឺជាអ្នកចាក់ប្រេងតាំងដែលបានទទួលការសាទរដោយការអស្ចារ្យជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសនូវអ្វីដែលខ្ញុំទើបតែបានពន្យល់ ៖ លក្ខណៈទូទៅរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺជាការសន្យានៃការប្រកបរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ហើយបានពាក់សាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់បានឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ និងអំពើបាបជាមួយគ្នា ដើម្បីឲ្យជ័យជម្នះ និងជ័យជម្នះអាចជារបស់យើង ។ ទ្រង់បានថ្វាយជាយញ្ញបូជានូវសាច់ឈាមដែលទ្រង់បានបង្កើតមកដូចជាយើង ដើម្បីទ្រង់អាចនឹងលុបបំបាត់កំហុសរបស់យើង ដោយការលះបង់នូវសេចក្តីក្រោធដ៏សុចរិតរបស់ព្រះវរបិតា ។

(ការជំទាស់នឹងគោលលទ្ធិរបស់គាត់បានឆ្លើយ, ៤–៧)

4. គោលបំណងតែមួយគត់នៃការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺការប្រោសលោះរបស់យើង

អ្នកដែលសញ្ជឹងគិតលើបញ្ហាទាំងនេះ ដែលថាការយកចិត្តទុកដាក់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះនឹងធ្វើបានដោយងាយជាមួយនឹងការប៉ាន់ស្មានមិនច្បាស់លាស់ដែលទាក់ទាញអ្នកមិនច្បាស់លាស់ និងអ្នកស្វែងរកបន្ទាប់ពីភាពថ្មី ។ ការស្មានមួយបែបនោះគឺថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងនៅតែក្លាយជាមនុស្ស បើទោះជាមិនត្រូវការមធ្យោបាយនៃការប្រោសលោះមនុស្សក៏ដោយ ។ ពិតណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថានៅក្នុងលំដាប់ដើមនៃការបង្កើត និងស្ថានភាពនៃធម្មជាតិដែលមិនចេះរីងស្ងួតព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតាំងនៅពីលើទេវតា និងមនុស្សដែលជាសិរសារបស់ពួកគេ ។ ប៉ូលដោយហេតុផលនេះបានហៅទ្រង់ថាជា«ជាបងច្បងនៃគ្រប់ទាំងអស់ ដែលព្រះបានបង្កើតមក» [កូឡូស ១:១៥] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់ប្រកាសថា ដើម្បីក្លាយជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង ទ្រង់បានស្លៀកពាក់ជាសាច់ឈាម វាជាការសន្មតពេកក្នុងការស្រមៃមើលហេតុផលផ្សេងទៀត ឬចុងបញ្ចប់ផ្សេងទៀត ។ យើងដឹងច្បាស់ពីមូលហេតុដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសន្យាតាំងពីដើមដំបូង ៖ ដើម្បីស្តារពិភពលោកដែលដួលរលំ និងជួយមនុស្សបាត់បង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្រោមច្បាប់ រូបឆ្នុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតាំងបង្ហាញនៅក្នុងការបូជា ដើម្បីផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿនូវក្តីសង្ឃឹមដែលថាព្រះនឹងមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះពួកគេ បន្ទាប់ពីបានផ្សះផ្សាជាមួយពួកគេតាមរយៈដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ប្រាកដណាស់ ចាប់តាំងពីគ្រប់សម័យកាល សូម្បីតែនៅពេលដែលច្បាប់មិនទាន់ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយក៏ដោយ ក៏អ្នកសម្របសម្រួលមិនដែលត្រូវបានសន្យាដោយគ្មានឈាម យើងសន្និដ្ឋានថាទ្រង់

ត្រូវបានតែងតាំងដោយផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះដើម្បីសម្អាតភាពមិនស្អាតរបស់មនុស្ស ។ សម្រាប់ការបង្ហូរឈាមគឺជាសញ្ញានៃការលាងទោស [cf. ហេព្រើរ ៩:២២] ។

ដូច្នេះ ហោរាក្នុងការបង្រៀនអំពីទ្រង់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សារបស់ព្រះនិងមនុស្ស ។ ក្នុងចំណោមទីបន្ទាល់ទាំងអស់អំពីរឿងនេះ ភាពល្បីល្បាញរបស់អេសាយគ្រប់គ្រាន់ហើយ ៖ «ទ្រង់បានទ្រាំទ្រ រងអស់ទាំងសេចក្តីឈឺចាប់របស់យើង... ដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់យើង ... ឯការវាយផ្ចាលដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់» [អេសាយ ៥៣:៤-៥] ហើយទ្រង់នឹងធ្វើជាសម្តេចសង្ឃ ដែលនឹងថ្វាយខ្លួនទ្រង់ជាជនរងគ្រោះ [ហេព្រើរ ៩:១១-១២]; "ពីស្នាមឆ្នូតរបស់ទ្រង់ នឹងមានការព្យាបាលដល់អ្នកដទៃ"; ដោយសារ«មនុស្សទាំងអស់...បានវង្វេងទៅហើយ» ហើយត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ« ដូចជាចៀម» នោះបានធ្វើឲ្យព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងធ្វើទុក្ខដល់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចទទួលបាន«អំពើទុច្ចរិតនៃមនុស្សទាំងអស់» [អេសាយ ៥៣:៥-៦ p.] ដោយសារយើងដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់ត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ដើម្បីជួយមនុស្សមានបាបដ៏វេទនា អ្នកណាដែលឆ្ពោះព្រំដែនទាំងនេះច្រើនពេក នោះបណ្តោយឱ្យការចង់ដឹងចង់ឃើញទៅជាលង់ខ្លៅ ។

នៅពេលដែលទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់បានប្រកាសថាមូលហេតុសម្រាប់ការយាងមករបស់ទ្រង់គឺដោយការអង្វរព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីប្រមូលយើងពីសេចក្តីស្លាប់ឆ្ពោះទៅជីវិត ។ ពួកសាវ័កបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីរឿងដដែលអំពីទ្រង់ ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន មុនពេលគាត់បង្រៀនថា «ព្រះបន្ទូលបានកើតមកជាសាច់ឈាម [យ៉ូហាន ១:១៤] ប្រាប់ពីការបះបោររបស់មនុស្ស [យ៉ូហាន

១:៩–១១] ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទ ផ្ទាល់បានប្រកាសអំពីតួនាទីរបស់ទ្រង់ ៖ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់លោកីយ៍ណាស់ ដែលទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយគត់របស់ទ្រង់ ដើម្បីអ្នកណាដែលជឿ លើទ្រង់នឹងមិនវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច» [យ៉ូហាន ៣:១៦] ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត «នឹងមានពេលវេលាមក ក៏មកដល់ហើយ ដែលមនុស្សស្លាប់នឹងឮសំឡេងព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយអស់អ្នកណាដែលឮនឹងបានរស់វិញ» ។ [យ៉ូហាន ៥:២៥ p] «ញុំជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ហើយជាជីវិត អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ ទោះបើបានស្លាប់ហើយ គង់តែនឹងរស់ឡើងវិញដែរ» ។ [យ៉ូហាន ១១:២៥] ម្តងទៀត «ដ្បិតកូនមនុស្សបានមក ដើម្បីនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នកណាដែលបាត់បង់» [ម៉ាថាយ ១៨:១១] ម្តងទៀត«ពួកអ្នកដែលជាសុខសប្បាយ មិនត្រូវការនឹងគ្រូពេទ្យទេ» [ម៉ាថាយ ៩:១២ p] នឹងគ្មានទីបញ្ចប់នៃវគ្គណាមួយឡើយ បើយើងចង់សំដៅទៅលើពួកគេទាំងអស់!

សាវ័កដោយការយល់ព្រមតែមួយហៅយើងត្រឡប់ទៅមូលដ្ឋាននេះវិញ ប្រាកដណាស់ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានមកផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងមនុស្សទេ កិត្តិយសនៃភាពជាសង្ឃរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវរលំទៅហើយ ដោយសារសង្ឃត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកកណ្តាលដើម្បីអង្វររវាងព្រះនិងមនុស្ស [ហេព្រើរ ៥:១]; ទ្រង់មិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទេ ត្បិតទ្រង់បានក្លាយជាយញ្ញបូជាសម្រាប់យើង «ព្រះទ្រង់មិនអាចរាប់ការរំលងរបស់យើងទាស់នឹងយើងបានឡើយ» [កូរិនថូសទី២ ៥:១៩ p] ជាចុងក្រោយ យើងនឹងដកហូតតំណែងទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរបានផ្តល់ឱ្យទ្រង់ ។ សេចក្តីបង្ហាញរបស់ប៉ុលក៏នឹងធ្លាក់ចុះផងដែរ ៖ «ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងស្គប់ស្គល់ក្នុងនាមយើង ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមក ឲ្យដូច

សាច់ឈាមដ៏មានបាប—ជាអ្វីដែលច្បាប់មិនអាចធ្វើបាន» [រ៉ូម ៨:៣-៤ p., ការមិនបានធ្វើ] ។ ហើយអ្វីដែលប៉ុលបង្រៀននៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀតនឹងមិនមាំឡើយ៖ នៅក្នុងកញ្ចក់នេះ "សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះ" ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់ "បានលេចមក...មនុស្ស" នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានឲ្យជាអ្នកប្រោសលោះរបស់យើង [cf. ទីតុស ២:១១] ។ សរុបមក ហេតុផលតែមួយគត់ដែលមានចែងក្នុងបទគម្ពីរថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងយកសាច់ឈាមរបស់យើង ហើយទទួលយកបញ្ញត្តិនេះពីព្រះវរបិតា គឺទ្រង់នឹងធ្វើយញ្ញបូជាដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះវរបិតាជំនួសយើង ។ « ដូច្នេះហើយបានជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខ... ហើយការប្រែចិត្ត... គួរតែត្រូវបានប្រកាសក្នុងព្រះនាមទ្រង់ ។ [លូកា ២៤:៤៦-៤៧] « ដោយហេតុនេះហើយបានជាព្រះវរបិតាស្រឡាញ់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំបានលះបង់ជីវិតដើម្បីចៀមរបស់ខ្ញុំ... បញ្ញត្តិនេះទ្រង់បានប្រទានមកខ្ញុំ» ។ [យ៉ូហាន ១០:១៧, ១៥,១៨ p] «កាលម៉ូសេលើកពស់ឡើងនៅទីរហោស្ថាន នោះកូនមនុស្សក៏ត្រូវលើកឡើងដែរ» ។ [យ៉ូហាន ៣:១៤] វគ្គមួយទៀត៖ «ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំចេញពីពេលនេះ ។ ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមដំកើងព្រះនាមទ្រង់ឡើង» [យ៉ូហាន ១២:២៧-២៨, បូកបញ្ចូលគ្នាជាមួយ ខ ២៣] ។ នៅទីនេះគាត់បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់សន្មត់ជាសាច់ឈាម: ដើម្បីទ្រង់អាចក្លាយជាយញ្ញបូជានិងការលះបង់ដើម្បីលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់យើង ។ ដូចគ្នានេះដែរ សាការីប្រកាសថា ទ្រង់បានមកតាមការសន្យាដែលបានធ្វើចំពោះបុព្វបុរស « ដើម្បីនឹងបំភ្លឺដល់ពួកអ្នកដែលអង្គុយក្នុង... ហើយក្នុងម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់» [លូកា ១:៧៩] ។ យើងចាំថារឿងទាំងអស់នេះត្រូវបានគេ

និយាយអំពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ "នៅក្នុងនរណា"—ដូចដែលប៉ុលបានថ្លែងទីបន្ទាល់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត—"ដែលមានគ្រប់ទាំងផលថ្លៃវិសេសនៃប្រាជ្ញា និងសេចក្តីចេះដឹងលាក់ទុកក្នុងទ្រង់" [កូឡូស ២:៣] ហើយក្រៅពីនេះ ប៉ុលសរសើរថាខ្លួនគាត់មិនដឹងអ្វីសោះ [កូរិនថូសទី១ ២:២] ។

5. តើព្រះគ្រីស្ទនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដែរទេ ប្រសិនបើអ័ដាមមិនបានធ្វើបាប?

ឧបមាថាមាននរណាម្នាក់ជំទាស់ថាគ្មានការទាំងនេះរារាំងព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកដែលបានប្រោសលោះការថ្កោលទោសមនុស្សពីសមត្ថភាពផងដែរ ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដែលបានសង្គ្រោះនិងមានសុវត្ថិភាពដោយការទទួលយកសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ចម្លើយរបស់ខ្ញុំគឺសង្ខេប ៖ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណប្រកាសថា អ្នកទាំងពីរត្រូវបានរួមគ្នាដោយច្បាប់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ វាមិនមានច្បាប់ក្នុងការសាកសួរបន្ថែមអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង និងជាចូលរួមក្នុងនិស័យរបស់យើងនោះទេ ។ សម្រាប់អ្នកដែលមានចិត្តចង់ដឹងអ្វីបន្ថែមទៀត ដោយមិនស្កប់ចិត្តនឹងពិធីបរិសុទ្ធដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានរបស់ព្រះ ក៏បង្ហាញថាទ្រង់មិនសព្វព្រះហរទ័យនឹងព្រះគ្រីស្ទនេះដែរ ដែលបានប្រទានមកយើងជាតម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង ។ ពិតហើយ ប៉ុលមិនត្រឹមតែរៀបរាប់ពីគោលបំណងអ្វី ដែលទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនមកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានឡើងទៅកាន់អាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយអាចទប់ទល់នឹងភាពស្រើបស្រាល និងការចង់ដឹងចង់ឃើញនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សបានយ៉ាងល្អ ។ «ព្រះវរបិតាបានជ្រើសរើសយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទមុនកំណើតលោកិយ» [អេភេសូ ១:៤] ដើម្បីទុកឱ្យយើងជាកូនចញ្ចឹម «តាម

បំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ » [អេភេសូ ១:៥, cf. vg.]; ... ហើយ «ដែលបានផ្តល់មកយើងរាល់គ្នាទទេ ក្នុងព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់» [អេភេសូ ១:៦, cf. KJV] «បានសេចក្តីប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រានោះ ដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់» [អេភេសូ ១:៧, vg.] នៅទីនេះ ប្រាកដណាស់ការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ដាមមិនត្រូវបានគេសន្មត់ថាជាមុនពេលកំណត់របស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់មុនគ្រប់សម័យកាលដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះទ័យដើម្បីព្យាបាលទុក្ខវេទនារបស់មនុស្សជាតិ ។
ឧបមាថា សត្រូវរបស់យើងជំទាស់ម្តងទៀតថា ផែនការនៃព្រះនេះពឹងផ្អែកលើការបំផ្ទិចបំផ្លាញរបស់មនុស្ស ដែលទ្រង់បានមើលឃើញទុកជាមុន ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការនិយាយថាអស់អ្នកដែលស្នើរសុំឬស្វែងរកដើម្បីដឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទច្រើនជាងព្រះដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយច្បាប់សម្ងាត់របស់ទ្រង់គឺត្រូវបានទម្លាយចេញដោយភាពអង់អាចក្លាហានដើម្បីធ្វើទំរង់ថ្មីនៃព្រះគ្រីស្ទ ។
ហើយប៉ុលបានពិភាក្សាដូច្នេះអំពីតួនាទីដ៏ពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគ្រាន់តែអធិស្ឋានឲ្យពួកអេភេសូរបានទទួលវិញ្ញាណនៃការយល់ដឹង [អេភេសូរ ៣:១៤–១៧] « ដើម្បីយល់... តើអ្វីទៅជាប្រវែង និងកម្ពស់ ទទឹង និងជម្រៅ.... ៣:១៨-១៩ p.] វាដូចជា ប្រសិនបើគាត់កំពុងរារាំងគំនិតរបស់យើងដោយចេតនាដូច្នេះនៅពេលណាដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកឡើង យើងមិនគួរនៅឆ្ងាយពីព្រះគុណនៃការផ្សះផ្សាឡើយ ។ យោងតាមទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ដូច្នេះ ដោយសារតែ«ពាក្យនេះប្រាកដថា... ថាព្រះគ្រីស្ទ... បានយាងមក... ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប» [ធីម៉ូថាទី១ ១:១៥], ខ្ញុំសុខចិត្តយល់ព្រមចំពោះរឿងនេះ ។ ហើយដោយសារសារ៉កដដែលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតបង្រៀនថា ព្រះគុណដែលបានបើក

សម្តែងក្នុងដំណឹងល្អឥឡូវនេះត្រូវបានប្រទានដល់យើង « ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ... មុនពេលវេលាបានចាប់ផ្តើម» [ធីម៉ូថាទី២ ១:៩] ខ្ញុំតាំងចិត្តនៅជាប់រហូតដល់ទីបំផុត ។

Osiander លើកឡើងដោយអយុត្តិធម៌ប្រឆាំងនឹងភាពរម្យទមនេះ ។ គាត់បានធ្វើឲ្យមនុស្សមួយចំនួនតូចចិត្តមិនសប្បាយចិត្ត ។ គាត់បានចោទប្រកាន់អ្នកដែលបដិសេធថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះនឹងបានលេចមកក្នុងសាច់ឈាមដែលអ័ដាមមិនបានធ្លាក់ចុះ ពីព្រោះគ្មានទីបន្ទាល់ណាមួយនៃបទគម្ពីរបដិសេធការប្រឌិតនេះទេ ។ ដូចជាប៉ុលមិនទប់ចិត្តនឹងការចង់ដឹងខុសឆ្គង នៅពេលបន្ទាប់ពីនិយាយពីការប្រោសលោះដែលបានមកតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់បានដាស់តឿនយើងឲ្យ « ជៀសវាងពីសំណួរឆោតល្ងង់» [ទីតុស ៣:៩]! ភាពល្ងងនៃមនុស្សមួយចំនួនអាចធ្វើឲ្យរឹករវដល់កម្រិតដែល ខណៈពេលដែលពួកគេស្វែងរកតាមរបៀបមិនសមហេតុផលរបស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញភាពប៉ិនប្រសប់ ពួកគេបានចោទជាសំណួរថាតើព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអាចយកអង្គទ្រង់ពីនិស័យដូចជា ass បានដែរឬទេ ។ ចូរអោយ Osiander ដោះសារឿងដ៏ធំនេះ ដែលមនុស្សដែលគោរពព្រះទាំងអស់ស្អប់ខ្ពើម ដោយមានលេសថាវាគ្មានកន្លែងណាដែលបដិសេធជាពិសេសនៅក្នុងបទគម្ពីរនោះទេ ។ ប្រសិនបើប៉ុលតាមរយៈការពិចារណាគ្មានអ្វីដែលមានតម្លៃ ឬមិនមានតម្លៃដែលដឹងអំពី «លើកលែងតែ...ព្រះគ្រីស្ទ...ដែលត្រូវបានឆ្កាង» [កូរិនថូសទី១ ២:២], ទទួលស្គាល់ថា ass គឺជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ! ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រកាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា ដោយផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះអង្គដើម្បីប្រមូលគ្រប់របស់ទាំងអស់ជាតែមួយ [អេភេសូ

១:១0, cf. v. ២២] នឹងមិនទទួលស្គាល់អ្នកផ្សេងទៀតដែលមិនត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវភារកិច្ចនៃការប្រោសលោះឡើយ ។

6. គោលលទ្ធិរបស់ Osiander អំពីរូបឆ្លុះនៃព្រះ

ប៉ុន្តែគោលលទ្ធិដែល Osiander បានអួតអាងគឺមានលក្ខណៈរាយរងមិនពេញលេញ ។ គាត់អះអាងថាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានធ្វើតាមគំរូនៃព្រះមេស្ស៊ីដែលនឹងមកដល់ ដើម្បីឲ្យមនុស្សអាចធ្វើតាមទ្រង់ដែលព្រះវរបិតាបានកំណត់រួចហើយថានឹងស្បៃកពាក់ជាសាច់ឈាម ។ លើសពីនេះ Osiander សន្និដ្ឋានថាប្រសិនបើអ័ដាមមិនបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានភាពដើម និងភាពត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ទេ នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងនៅតែយាងមកជាមនុស្ស ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលទទួលបាននូវការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវយល់អំពីខ្លួនគេតើអាចនិយាយថាវាជារឿងមិនសំខាន់ និងបកស្រាយខុសយ៉ាងណា ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ Osiander គិតថាទ្រង់ជាមនុស្សដំបូងគេដែលឃើញរូបឆ្លុះរបស់ព្រះជា ៖ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបានភ្លឺមិនត្រឹមតែនៅក្នុងអំណោយទានពិសេសដែលអ័ដាមត្រូវបានតុបតែងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាព្រះគង់នៅក្នុងទ្រង់ ។

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា អ័ដាមមានរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ រហូតមកដល់ពេលដែលគាត់បានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះ (ដែលជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដ៏ល្អឥតខ្ចោះ និងខ្ពស់បំផុត) ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា ភាពដូចនេះគួរតែស្វែងរកតែក្នុងសញ្ញានៃភាពល្អឥតខ្ចោះ ដែលព្រះបានសម្គាល់អ័ដាមលើសត្វមានជីវិតផ្សេងទៀតទាំងអស់ ។ មនុស្សទាំងអស់ទទួលស្គាល់ព្រមព្រៀងគ្នាថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបអង្គរបស់ព្រះ ។ ដូច្នេះ ភាពល្អឥតខ្ចោះណាក៏ដោយដែលត្រូវបានឆ្លាក់លើអ័ដាម

កើតចេញពីការពិតដែលថាគាត់បានចូលទៅជិតសិរីល្អនៃអ្នកបង្កើតរបស់គាត់តាមរយៈព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ។ «ដូច្នេះមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ» [លោកុ ១:២៧ p.]; នៅក្នុងព្រះអង្គ ព្រះជាអ្នកបង្កើតព្រះអង្គ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចង់ឱ្យសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គមើលឃើញដូចនៅក្នុងកញ្ចក់ ។ អ័ដាមត្រូវបានលើកតម្កើងដល់កម្រិតនៃកិត្តិយសនេះ ដោយសារព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបន្ថែមថា ៖ ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ជាសិរសាទូទៅលើពួកទេវតា និងមនុស្ស ។ ដូច្នេះសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដែលបានប្រគល់មកលើមនុស្សក៏ជារបស់ព្រះដែរ ។ ពេលយើងឮទ្រង់ហៅថា «កូនរបស់ព្រះ» [ទំនុក. ៨២:៦] វាជាការមិនសមរម្យទេដែលបដិសេធថាពួកគេត្រូវបានផ្តល់ជាមួយគុណសម្បត្តិប្រហាក់ប្រហែលនឹងឪពុករបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មានបំណងចង់ឱ្យសិរីល្អរបស់គាត់ត្រូវបានតំណាងទាំងនៅក្នុងទេវតា និងនៅក្នុងមនុស្ស ហើយបង្ហាញនៅក្នុងនិស័យទាំងពីរនោះ Osiander បាននិយាយដោយល្ងង់ខ្លៅនៅពេលដែលគាត់និយាយថាទេវតាត្រូវបានកំណត់នៅក្រោមមនុស្សដោយសារតែពួកគេមិនមានរូបឆ្លុះព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតពួកគេមិនអាចបន្តរីករាយនឹងការនិមិត្តផ្ទាល់របស់ព្រះបានឡើយ លុះត្រាតែពួកគេដូចជាទ្រង់ ។ ហើយប៉ុលក៏បង្រៀនស្រដៀងគ្នានេះដែរថា «មនុស្សត្រូវបានកើតឡើងវិញ... បន្ទាប់ពីរូបឆ្លុះនៃព្រះ » [កូឡូស ៣:១០ p.] លុះត្រាតែពួកទេវតារួមគ្នាតែមួយ ។ សរុបមក ៖ ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងមានទម្រង់ជាទេវតា [ម៉ាថាយ ២២:៣០] ពេលយើងទទួលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយនេះនឹងជាសុភមង្គលចុងក្រោយរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ Osiander ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យសន្និដ្ឋានថាគំរូដំបូងនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគឺនៅក្នុងមនុស្សម្នាក់គឺព្រះគ្រីស្ទដោយបានរាប់ជាសុច្ចរិតដូចគ្នា តើមាន

នរណាម្នាក់អាចជំទាស់ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែទទួលនូវនិស័យនៃទេវតាពីព្រោះរូបឆ្នុះនៃព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែរឬទេ ។

7. ពីមួយចំណុចទៅមួយចំណុចនៃការឆ្លើយបដិសេធរបស់ Osiander

ហេតុដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលអ្វីសម្រាប់ Osiander ភ័យខ្លាចថា លុះត្រាតែមាននៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់នូវច្បាប់ដែលមិនចេះប្រែប្រួល និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទាក់ទងនឹងការចាប់កំណើតរបស់ព្រះរាជបុត្រា នោះព្រះជាម្ចាស់អាចបង្កើតកន្លែងកំបាំងមួយបាន ។ ប្រសិនបើការទៀងត្រង់របស់អ័ដាមមិនបានបរាជ័យ នោះគាត់នឹងពួកទេវតានឹងបានដូចជាព្រះ ។ ហើយវាមិនចាំបាច់សម្រាប់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដើម្បីក្លាយជាមនុស្ស ឬទេវតានោះទេ ។ ការភ័យខ្លាចរបស់គាត់ដែលមិនមានមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់ នឹងមិនសមហេតុផលថា ប្រសិនបើយោងទៅតាមផែនការដែលមិនអាចកែប្រែបានរបស់ព្រះ មុនពេលការបង្កើតមនុស្ស នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រសូតមកមិនមែនជាព្រះប្រោសលោះទេ ប៉ុន្តែជាមនុស្សទីមួយ នោះទ្រង់នឹងធ្លាក់ពីកន្លែងឯកសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ទ្រង់នឹងមិនបានកើតមកទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ស្ថានភាពជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលគទ្រង់នឹងស្តារពូជមនុស្សដែលបានបាត់បង់ឡើងវិញ មានន័យថាទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបឆ្នុះរបស់អ័ដាម ។ ហេតុអ្វីបានជា Osiander នឹងភ័យញ័រចំពោះអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតឲ្យដូចជាយើងគ្រប់បែបយ៉ាង លើកលែងតែអំពើបាប [ហេព្រើរ ៤:១៥]? ដោយមូលហេតុនេះ លូកាក៏មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការរាប់ទ្រង់ថាជាកូនចៅរបស់អ័ដាមដែរ [លូកា ៣:៣៨] ។ ខ្ញុំក៏គួរដឹងពីមូលហេតុដែលប៉ុលហៅព្រះគ្រីស្ទថា«អ័ដាមទីពីរ» [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៧] លុះត្រាតែស្ថានភាពមនុស្សត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ទ្រង់ ដើម្បីទ្រង់អាច

លើកកូនចៅរបស់អ័ដាមចេញពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ ដ្បិតបើព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកមុនការបង្កើត នោះទ្រង់គួរតែត្រូវហៅថា «អ័ដាមដំបូង» ។ Osiander ប្រកាសដោយឥតលាក់លៀមថា ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សត្រូវបានដឹងជាមុននៅក្នុងគំនិតរបស់ព្រះ នោះទ្រង់គឺជាគំរូដែលមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ ប៉ុន្តែ ប៉ុល ហៅព្រះគ្រីស្ទថា "អ័ដាមទីពីរ" កំណត់នៃការដួលរលំ ដែលកើតឡើងពីភាពចាំបាច់នៃការស្តារនិស័យនេះឡើងវិញ ទៅនឹងស្ថានភាពពីមុនរបស់វា រវាងប្រភពដើមដំបូងរបស់មនុស្ស និងការស្តារឡើងវិញដែលយើងទទួលបានតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ វាកើតឡើងដោយសារមូលហេតុដូចគ្នារបស់គាត់ដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានប្រសូតមកជាមនុស្ស ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ Osiander លើកហេតុផលយ៉ាងអាក្រក់ និងមិនសមរម្យថា ដរាបណាអ័ដាមនៅតែទៀងត្រង់ គាត់នឹងក្លាយជារូបគាត់ មិនមែនរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា មិនផ្ទុយទេថា ទោះបីជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមិនដែលយកសាច់ជាមនុស្សមកក៏ដោយ ក៏រូបឆ្នុះរបស់ព្រះនឹងភ្លឺក្នុងរូបកាយ និងព្រលឹងរបស់ទ្រង់ដែរ ។ ព្រោះនៅក្នុងរស្មីនៃរូបឆ្នុះរបស់ទ្រង់ វាតែងតែបង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រះគ្រីស្ទពិតជាព្រះសិរសា ហើយកាន់តំណែងជាកំពូលក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ។ ដូច្នេះហើយ យើងបោះចោលនូវភាពទន់ខ្សោយឥតប្រយោជន៍នេះ ដែល Osiander ផ្សព្វផ្សាយទៅក្រៅប្រទេស ថាពួកទេវតានឹងខ្វះក្បាលនេះ ប្រសិនបើព្រះមិនបានតាំងចិត្តស្លៀកពាក់នូវសាច់ឈាមដល់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ សូម្បីតែក្រៅពីកំហុសរបស់អ័ដាមក៏ដោយ ។

ឥឡូវនេះ Osiander ឆ្លៀតឆក់យកអ្វីៗដែលមិនមានមនុស្សល្ងទទួលយក ។ គាត់អះអាងថា លើកលែងតែនៅពេលទ្រង់នៅជាមនុស្ស ព្រះគ្រីស្ទមិន

មានភាពសំខាន់លើពួកទេវតា ដែលពួកគេអាចនឹងរីករាយនឹងទ្រង់ជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការសន្និដ្ឋានពិតបានមកយ៉ាងងាយស្រួលពីពាក្យរបស់ប៉ុល។ ទីមួយ រហូតមកដល់ពេលនេះ ដោយសារទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ ទ្រង់គឺជា «កូនច្បងនៃការបង្កើតទាំងអស់» [កូឡូស ១:១៥]។ នេះមិនមែនដោយសារតែទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើង ឬគួរតែត្រូវបានរាប់ក្នុងចំនោមរបស់មានជីវិតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែពិភពលោកនៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនមានភាពអន់ថយ ដែលត្រូវបានតុបតែងដូចដែលវានៅដើមដំបូងជាមួយនឹងភាពស្រស់ស្អាតខ្ពស់បំផុត - មិនមានប្រភពដើមក្រៅពីទ្រង់ឡើយ។ ទីពីរ រហូតមកដល់ពេលទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតជាមនុស្ស ទ្រង់ជា«កូនច្បងដែលបានកើតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ» [កូឡូស ១:១៨]។ សាវ័កក្នុងវគ្គខ្លីមួយបានចែងរឿងពីរយ៉ាងដែលត្រូវពិចារណា៖ (១) «គ្រប់ទាំងអស់បានត្រូវបង្កើតឡើងតាមរយៈព្រះបុត្រា» ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានគ្រប់គ្រងលើពួកទេវតា [កូឡូស ១:១៦ p.]; (២) ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមនុស្ស ដើម្បីទ្រង់អាចចាប់ផ្តើមក្លាយជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង [cf. កូឡូស ១:១៤]។ Osiander បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅដូចគ្នាក្នុងការនិយាយថាប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាមនុស្សទេនោះមនុស្សនឹងមិនមានទ្រង់ធ្វើជាស្តេចរបស់ពួកគេឡើយ។ ដូចជា ប្រសិនបើអាណាចក្ររបស់ព្រះមិនអាចឈរមាំបានដ៏អស់កល្ប នោះកូនរបស់ព្រះ - តាមរយៈការមិនមានតួនាទីជាមួយនឹងសាច់ឈាមមនុស្ស - បានប្រមូលផ្តុំគ្នាជាមួយទេវតានិងមនុស្សចូលទៅក្នុងការប្រកបនៃសិរីរុងរឿងនិងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់ហើយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់បានកាន់កាប់ជាចម្បងលើការទាំងអស់! ប៉ុន្តែ Osiander តែងតែត្រូវបានបញ្ឆោត ឬបញ្ឆោតខ្លួនឯងតាមគោលលទ្ធិមិនពិត ដែលថាក្រុមជំនុំនឹង

គ្មានក្បាល ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងសាច់ឈាម ។ នៅពេលដែលពួកទេវតារីករាយនឹងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជាព្រះគ្រីស្ទមិនអាចគ្រប់គ្រងលើមនុស្សដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ផងដែរ ធ្វើឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ និងចិញ្ចឹមពួកគេដូចជារូបកាយរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចអាថ៌កំបាំងនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ រហូតដល់ពួកគេប្រមូលផ្តុំឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ពួកគេអាចនឹងរីករាយនឹងជីវិតដូចគ្នានឹងពួកទេវតា!

Osiander ចាត់ទុកការនេះមិនសំខាន់ ដែលខ្ញុំបានបដិសេធនៅពេលនេះថា ជាចំណុចរឹងមាំបំផុតនៃការព្យាករ! ស្រមៃនឹងភាពផ្អែមល្ហែមនៃការសំអាងលើរបស់ខ្លួនគាត់មិនហ៊ាននិយាយមិនសមហេតុផលសោះ! គាត់បង្ហាញនៅពេលក្រោយនូវអ្វីដែលគាត់ហៅថាជាភស្តុតាងដ៏រឹងមាំ ៖ «ទំនាយរបស់អ័ដាម» ដែលនៅពេលដែលគាត់បានឃើញប្រពន្ធរបស់គាត់បាននិយាយថា "នេះហើយជាឆ្អឹងពីឆ្អឹងអញ ជាសាច់ពីសាច់អញ" [លោកុ ២:២៣ p] ប៉ុន្តែ តើ Osiander បង្ហាញថានេះជាទំនាយយ៉ាងណា! ពីព្រោះនៅក្នុងម៉ាថាយ អាកប្បកិរិយាព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នាទៅចំពោះព្រះដែរ ។ ដូចជា ប្រសិនអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបានមានបន្ទូលតាមរយៈមនុស្សមានទំនាយខ្លះ? ចូរអនុញ្ញាតឱ្យ Osiander ស្វែងរកការព្យាករណ៍នៅក្នុងសិក្ខាបទមួយចំនួននៃច្បាប់ដែលយ៉ាងច្បាស់បានមកពីព្រះជាអ្នកនិពន្ធរបស់ពួកគេ! ម្យ៉ាងទៀត ព្រះគ្រីស្ទនឹងជាមនុស្សឃោរឃៅហើយនៅផែនដី បើទ្រង់បង្ខាំងខ្លួនឯងតាមន័យពិត [ម៉ាថាយ ១៩:៤-៦] ។ នៅទីនេះគាត់មិនពិភាក្សាអំពីការរួបរួមអាថ៌កំបាំងដែលគាត់បានគោរពព្រះវិហារទេ ប៉ុន្តែមានតែភាពស្មោះត្រង់ក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាលោកបង្រៀនថា ព្រះបានប្រកាសពីមនុស្សម្នាក់និងភរិយា ជា

សាច់ឈាមតែមួយ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ព្យាយាមបំបែកដោយការលែងលះ ចំណងមិនអាចអាចដោះស្រាយបាននោះឡើយ ។ ប្រសិនបើ Osiander មិនចូលចិត្តភាពសាមញ្ញនេះ ចូរអនុញ្ញាតឱ្យគាត់បន្ទោសព្រះគ្រីស្ទចំពោះការមិនដឹកនាំពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងការអាថ៌កំបាំងដោយការបកស្រាយឱ្យកាន់តែច្បាស់នូវពាក្យរបស់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុល ក៏មិនគាំទ្រការរង្វែងរបស់ Osiander ដែរ ។ នៅពេលដែលប៉ុលបាននិយាយថាយើងជាសាច់ឈាមនៃព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូ ៥:៣០-៣១] គាត់បន្ថែមភ្លាមថា ៖ «នេះជាអាថ៌កំបាំងមួយ» [អេភេសូ ៥:៣២] ។ សម្រាប់ប៉ុល មិនមែនមានន័យថា អ័ដាមបាននិយាយក្នុងន័យអ្វីនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញនៅក្រោមរូបភាព និងរូបរាងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលជាការរួបរួមដ៏បរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឲ្យយើងបានជាតែមួយព្រះគ្រីស្ទ ។ សូម្បីតែសម្តីខ្លួនឯងក៏បង្ហាញយ៉ាងនេះ! សម្រាប់ពេលដែលគាត់ប្រាប់យើងថាគាត់កំពុងនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំដោយវិធីនៃការកែតម្រូវគាត់បែងចែករវាងការគ្រប់គ្រងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍និងការរួបរួមខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះការឈ្លោះប្រកែកគ្នាឆ្កួតៗនេះងាយរលាយបាត់ ។ ហើយខ្ញុំជឿថា វាមិនចាំបាច់ទេក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាសំរាមបែបនេះបន្ថែមទៀត ។ ចំពោះការបដិសេធយ៉ាងខ្លីនេះនឹងបង្ហាញភាពទទេរបស់វាទាំងអស់ ។ សេចក្តីពិតដ៏ឈ្លាសវៃនេះគឺលើសពីការគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចិញ្ចឹមកូនចៅរបស់ព្រះយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ ៖«តែលុះវេលាកំណត់បានមកដល់ នោះព្រះទ្រង់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមកចាប់កំណើតនឹងស្ត្រី គឺកើតក្រោមអំណាចនៃក្រឹត្យវិន័យ ដើម្បីនឹងលោះពួកអ្នកដែលនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ» [កាឡាទី ៤:៤-៥] ។

ជំពូកទី XIII

ព្រះគ្រីស្ទបានសន្មតថាជាសារជាតិពិតនៃមនុស្ស

(ដោយយោងទៅលើការខុសឆ្គងពីបុរាណ កាល់វីន ឆ្លើយនឹង ម៉ែនណូ ស៊ីម៉ូន, ១-២)

1. ភស្តុតាងនៃភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

លក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជាក់នៅកន្លែងផ្សេងដោយទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ និងរឹងមាំ។ ហេតុនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំយល់ខុស វានឹងជារឿងហួសហេតុក្នុងការពិភាក្សាម្តងទៀតនៅទីនេះ។ វានៅតែមានសម្រាប់យើង ដើម្បីមើលពីរបៀបដែលបានស្លៀកពាក់ជាមួយសាច់ឈាមរបស់យើង ទ្រង់បានបំពេញតួនាទីនៃអ្នកសម្របសម្រួល។ តាមពិត និស្ស័យជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ពិតប្រកដណាស់ ត្រូវបានចោទសួរតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយដោយអ្នកទាំងពី Manichees និង Marionites ។ Marionites ស្រមៃថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែជារូបរាងប៉ុណ្ណោះ ខណៈពេលដែល Manichees និមិត្តថាទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយសាច់ឈាមនៅស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំជាច្រើននៃបទគម្ពីរប្រឆាំងនឹងអ្នកទាំងពីរ។ ដ្បិតព្រះពរមិនត្រូវបានសន្យាក្នុងពូជនៅស្ថានសួគ៌ ឬក្នុងការស្រមៃរបស់មនុស្សឡើយ គឺដោយពូជរបស់អ័ប្រាហាំ និងយ៉ាកុប [លោកុប្ប ១២:៣; ១៧:២, ៧; ១៨:១៨; ២២:១៨; ២៦:៤]។ មិនមែនជាបល្ល័ង្កដ៏អស់កល្បដែលបានសន្យានឹងមនុស្សលើអាកាសទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងផលនៃខ្លួនឯង [ទំនុក. ៤៥:៦; ១៣២:១១]។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពេលទ្រង់បានសម្តែងក្នុងសាច់ឈាម ទ្រង់ត្រូវបានហៅថា «បុត្រ

របស់ដាវីឌ និងអ័ប្រាហាំ» [ម៉ាថាយ ១:១] ។ នេះមិនត្រឹមតែដោយសារទ្រង់កើតពីផ្ទៃព្រហ្មចារីប៉ុណ្ណោះទេ ទោះជាបង្កើតនៅលើអាកាសក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយសារតែតាមការបកស្រាយរបស់ប៉ុល គាត់«កើតពីពូជរបស់ដាវីឌតាមសាច់ឈាម» [រ៉ូម ១:៣ p] ។ ស្រដៀងគ្នាដែរ សាវ័កដដែលក្នុងវគ្គមួយទៀតបង្រៀនថាទ្រង់បានចុះមកពីសាសន៍យូដា [រ៉ូម. ៩:៥] ។ ដោយហេតុផលនេះ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ ទ្រង់មិនពេញចិត្តនឹងនាម "មនុស្ស" ទេ ជារឿយៗទ្រង់ហៅព្រះអង្គទ្រង់ថា "កូនមនុស្ស" ដែលមានន័យដូច្នេះ ដើម្បីពន្យល់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ថា ទ្រង់គឺជាមនុស្សពិតប្រាកដ ដែលកើតចេញពីពូជមនុស្ស ។ ព្រោះថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជារឿយៗបានប្រកាសការពិតដ៏សាមញ្ញនេះដោយឧបករណ៍ជាច្រើន និងដោយការឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងភាពសាមញ្ញបំផុត តើអ្នកណានឹងនឹកស្មានថា អ្នកណាម្នាក់នឹងមានភាពអៀនខ្មាសរហូតដល់ហ៊ាននិយាយបោកប្រាសវា? ប៉ុន្តែ យើងមានទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច ប្រសិនបើយើងចង់ប្រមូលពួកគេបន្ថែមទៀត ។ មួយក្នុងចំណោមទាំងនេះគឺជាការប្រកាសរបស់ប៉ុលថា ៖ «ព្រះបានបញ្ជូនបុត្រារបស់ទ្រង់មក កើតពីស្ត្រី» [លោកុប្ប ៤:៤] ។ ហើយមានភស្តុតាងជាច្រើនរាប់មិនអស់ដែលបង្ហាញថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលរងនូវភាពអត់ឃ្លាន ស្រេកទឹក ត្រជាក់ និងជំងឺផ្សេងៗទៀតនៃនិស្ស័យរបស់យើង ។ ចេញពីទីបន្ទាល់ជាច្រើននេះ យើងត្រូវតែជ្រើសរើសភាពវិសេសតែមួយ ដែលបម្រើដើម្បីពង្រឹងគំនិតរបស់យើងក្នុងភាពជឿជាក់ដ៏ពិត ។ ទាំងនេះគឺជា នៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងទេវតា [ហេព្រើរ ២:១៦] ដើម្បីទទួលយកនិស្ស័យរបស់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែបានយករបស់ពួកយើង "ក្នុងសាច់នឹងឈាម... ទ្រង់អាចបំផ្លាញអ្នកដែលមានអំណាចលើសេចក្តីស្លាប់"

[ហេព្រើរ ២:១៤ p] ។ មួយទៀត៖ យើងត្រូវបានរាប់ជាបងប្អូនរបស់ទ្រង់ ដោយសារប្រយោជន៍នៃការរួមចំណែកជាមួយទ្រង់ [cf. ហេព្រើរ ២:១១] ។ ម្តងទៀត៖ «ហេតុនោះបានជាគួរឲ្យទ្រង់ បានដូចបងប្អូនទ្រង់គ្រប់ជំពូកដែរ... ដូច្នេះហើយ ដែលមានព្រះទ័យមេត្តាករុណា ហើយក៏ស្មោះត្រង់ ។ [ហេព្រើរ ២:១៧ p] «ដ្បិតសំដេចសង្ឃនៃយើង ទ្រង់មិនមែនមិនអាចនឹងអាណិតអាសូរដល់សេចក្តីកំសោយរបស់យើងរាល់គ្នានោះទេ» ។ [ហេព្រើរ ៤:១៥ a] ហើយដូចជាវគ្គបទគម្ពីរ ។ អ្វីដែលយើងបានប៉ះកាលពីមួយរយៈមុនទាក់ទងនឹងចំណុចដូចគ្នានេះ៖ អំពើបាបនៃលោកកិយត្រូវបានដកចេញក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ដូចដែលប៉ុលបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ [រ៉ូម ៨:៣] ។ ប្រាកដណាស់ ដោយសារមូលហេតុនេះ អ្វីក៏ដោយដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានដល់ព្រះគ្រីស្ទ ទាក់ទងនឹងយើង ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះសិរសាដែល «មកពីរូបកាយទាំងមូល ធ្មុំភ្ជាប់ដោយសន្លាក់ » លូតលាស់ទៅជាតែមួយ [អេភេសូរ ៤:១៦] ។ បាទ/ចាស បើមិនដូច្នេះទេ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះនឹងមិនសមនោះទេ ។ «ព្រះវិញ្ញាណបានត្រូវប្រទានដល់ទ្រង់ [ព្រះគ្រីស្ទ] ដោយឥតខ្នាត» [យ៉ូហាន ៣:៣៤ p ។] ដូច្នេះ "យើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលអំពីសេចក្តីពោរពេញរបស់ទ្រង់មក" [យ៉ូហាន ១:១៦ p] ។ គ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែសោះជាជាងការដែលព្រះទ្រង់គួរបានពេញបរិបូរទៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ដោយអំណោយដែលមិនបានបំរុងទុក!
ដោយហេតុនេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មានបន្ទូលនៅកន្លែងមួយទៀតថា «ឯទូលបង្គំបានញែកខ្លួនចេញជាបរិសុទ្ធដោយយល់ដល់គេ» [យ៉ូហាន ១៧:១៩] ។

2. ប្រឆាំងនឹងអ្នកជំទាស់នៃភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ពួកគេបានបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយទាំងស្រុងនូវអត្ថបទដែលពួកគេបានលើកឡើង ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីកំហុសរបស់ពួកគេ ។ ហើយពួកគេមិនបានសម្រេចអ្វីទាំងអស់ជាមួយនឹងឧបាយកលតូចតាចដែលពួកគេព្យាយាមធ្វើឱ្យឆ្ងាយពីអ្វីដែលខ្ញុំបានបន្ថែមរួចហើយ ។ - ស្រមៃថាព្រះគ្រិស្តដាក់គំនិតរវើរាយជំនួសឱ្យរូបកាយ ពីព្រោះប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ «ត្រូវបានបង្កើតឲ្យមានលក្ខណៈដូចមនុស្ស... ត្រូវបានគេរកឃើញក្នុងទម្រង់ជាមនុស្ស» [ភីលីព ២:៧-៨, KJV/RV] ។ ប៉ុន្តែគាត់មើលរំលងទាំងស្រុងនូវចេតនារបស់ប៉ុលនៅទីនោះ ៖ ប៉ុលមិនមានន័យថាបង្រៀនប្រភេទរូបកាយដែលព្រះគ្រីស្ទសន្មត់នោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទោះជាព្រះគ្រីស្ទអាចបង្ហាញភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ដោយយុត្តិធម៌ក៏ដោយ ទ្រង់បានសំដែងអង្គទ្រង់ថាជាមនុស្សថោកទាប ហើយមើលងាយ ។ ដើម្បីដាស់តឿនយើងឲ្យចុះចូលតាមគំរូរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបង្ហាញថា ទោះបីជាទ្រង់ជាព្រះ ហើយអាចបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់ដល់ពិភពលោកក៏ដោយ ទ្រង់បានលះបង់សិទ្ធិរបស់ទ្រង់ ហើយស្ម័គ្រចិត្ត «ដកខ្លួនចេញ» ។ ទ្រង់បានយករូបភាពជាអ្នកបម្រើ ហើយស្តប់ចិត្តនឹងភាពបន្ទាបខ្លួនបែបនេះ បានអនុញ្ញាតឲ្យភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលាក់ដោយ « ស្បៃនៃរូបសាច់» [cf. ភីលីព ២:៥-៧] ។ នៅទីនេះ ប៉ុលពិតជាបានបង្រៀន មិនមែនតែអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទជា នោះទេ ប៉ុន្តែតើគាត់បានប្រព្រឹត្តដូចម្តេចចំពោះខ្លួនឯង ។ តាមអត្ថបទទាំងមូល យើងអាចសន្និដ្ឋានបានយ៉ាងងាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានបន្ទាប់អង្គទ្រង់នៅក្នុងនិស្ស័យជាមនុស្សពិត ។ តើសម្រាប់អ្វីដែល "ហើយដែលឃើញទ្រង់មានភាពជាមនុស្ស" ដែលមានន័យ [ភីលីព ២:៨] សូមរក្សាទុកថា មួយគ្រានោះ សិរីល្អរបស់ព្រះមិនភ្លឺឡើយ ប៉ុន្តែមានតែរូបរាងមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលបង្ហាញ

ឱ្យឃើញក្នុងស្ថានភាពដ៏ថោកទាប ។ ការប្រកាសរបស់ពេត្រុសដែលថា « ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេសម្លាប់ក្នុងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញក្នុងព្រះវិញ្ញាណ [១ពេត្រុស ៣:១៨ p] នោះនឹងគ្មានន័យអ្វីឡើយ លុះត្រាតែព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលមានលក្ខណៈជាមនុស្សខ្សោយ ។ ប៉ុលពន្យល់អំពីការនេះកាន់តែច្បាស់ ដោយប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខតាមភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាម [កូរិនថូសទី២ ១៣:៤] ។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ថាបានទទួលសិរីរុងរឿងថ្មីបន្ទាប់ពីទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួន ។ នៅទីនេះ ជាភាពតម្កើងឡើងរបស់ទ្រង់ ។ នេះមិនអាចអនុវត្តបានឡើយ លើកលែងតែជាមនុស្សដែលមានរូបកាយ និងព្រលឹង ។

ម៉ានីបានបង្កើតរូបកាយគាត់នៃអាកាស ដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅថា « អ័ដាមទីពីរនៃស្ថានសួគ៌ ស្ថានសួគ៌អស់កល្ប» [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៧] ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងវគ្គនេះ សាវ័កកំពុងបង្ហាញពីខ្លឹមសារនៃស្ថានសួគ៌នៃរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជាកម្លាំងខាងវិញ្ញាណដែលបង្ហូរចេញដោយព្រះគ្រីស្ទធ្វើឱ្យយើងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ។ ឥឡូវនេះ ដូចដែលយើងបានឃើញហើយ ពេត្រុស និងប៉ុលបំបែកកម្លាំងនោះចេញពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គោលលទ្ធិអំពីសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលរីកដុះដាលក្នុងចំណោមក្រិត្តិន័យចាស់ គឺត្រូវបានសង្កត់យ៉ាងខ្លាំងដោយវគ្គនេះ ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមានរូបកាយតែមួយជាមួយយើងទេ ហេតុផលដែលប៉ុលស្វែងរកដោយភាពក្លាហានបែបនេះនឹងគ្មានន័យ ៖ «ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ នោះយើងក៏នឹងរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញដែរ ។ ប្រសិនបើយើងមិនរស់ឡើងវិញទេ ព្រះគ្រីស្ទក៏មិនបានរស់ឡើងដែរ» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:១២-២០ p., ខ្លឹមសារ] ។

ល្បិចកលទាំងនេះដែល Manichees បុរាណឬសិស្សសម័យទំនើបរបស់ពួកគេ ព្យាយាមគេចពី [ភស្តុតាងនេះ] ពួកគេមិនជោគជ័យនោះទេ ។

ភាពមិនសមហេតុសមផលរបស់ពួកគេ ដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានហៅថា "កូនមនុស្ស" រហូតមកដល់ពេលនេះ ដូចដែលទ្រង់បានសន្យានឹងមនុស្ស គឺជាការផ្លាស់ប្តូរពីមូលដ្ឋានគ្រឹះ ។ ព្រោះវាជាការសាមញ្ញដែលនៅក្នុងវចនានុក្រមភាសាហេព្រើរ មនុស្សពិតត្រូវបានហៅថា «កូនមនុស្ស» ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទពិតជាបានរក្សាឃ្លានេះជាភាសារបស់ទ្រង់ ។ ក៏ដូចនេះផងដែរ ការយល់ដឹងដែលទទួលយកជាទូទៅអំពី "កូននៃអ័ដាម" គួរតែលើសពីការចម្អែងចម្រាស ។ មិនទៅឆ្ងាយពេកទេ ទំនុកតម្កើងទីប្រាំបី ដែលសាវ័កអនុវត្តចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយក៏គ្រប់គ្រាន់ ៖ «នោះតើមនុស្សជាអ្វី ដែលទ្រង់នឹករឭកដល់គេ ហើយកូនមនុស្សផង ដែលទ្រង់ប្រោសដូច្នេះ? [ទំនុក. ៨:៤; ហេព្រើរ ២:៦] ។ ភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្ហាញដោយរូបភាពនេះ ។ ទោះជាទ្រង់មិនបានបង្កើតមកភ្លាមពីឪពុកខាងកាប្រព្រឹត្តិក៏ដោយ ក៏ដើមកំណើតរបស់ទ្រង់មកពីអ័ដាមដែរ ។ បើមិនដូច្នោះទេ វគ្គដែលខ្ញុំបានលើកឡើងរួចហើយនោះនឹងមិនស្ថិតស្ថេរនៅឡើយ ៖ «ព្រះគ្រីស្ទបានរួមចំណែកជាសាច់ឈាម» ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចប្រមូលកូនចៅរបស់ទ្រង់មកឯទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះ [ហេព្រើរ ២:១៤ p] នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថាជាមិត្តសំឡាញ់ និងជាដៃគូក្នុងលក្ខណៈដូចគ្នាជាមួយយើង ។ ក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ក៏មានបន្ទូលថា « ពីព្រោះព្រះអង្គ ដែលញែកជាបរិសុទ្ធ និងពួកអ្នកដែលទ្រង់ញែកជាបរិសុទ្ធ នោះសុទ្ធតែកើតមកពីព្រះតែ១» [ហេព្រើរ ២:១១ ក] ។ អត្ថបទនេះបង្ហាញថាពាក្យនេះសំដៅទៅលើការប្រកបគ្នានៃនិស្ស័យទាំងពីរ ដ្បិតទ្រង់

បានបន្ថែមភ្លាមៗថា ៖ «ហេតុដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់មិនខ្មាសក្នុងការហៅពួកគេថាជាបងប្អូនឡើយ» [ហេព្រើរ ២:១១ b] ។

បើគាត់ធ្លាប់និយាយថាអ្នកជឿកើតមកពីព្រះ តើមានហេតុផលអ្វីដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីខ្មាសនោះ? ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះគុណដ៏គ្មានព្រំដែន ទ្រង់ចូលរួមជាមួយនឹងមនុស្សទាំងអស់ដែលមិនអើពើ នោះគាត់និយាយថា « ទ្រង់មិនខ្មាសឡើយ» [ហេព្រើរ ២:១១ b] ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការជំទាស់ដោយគ្មានមូលដ្ឋានគ្រឹះបែបនេះគឺជាការជំទាស់របស់ពួកគេដែលថាតាមវិធីនេះ អ្នកដែលមិនសមនឹងជាបងប្អូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ។ ដ្បិតយើងដឹងថាកូនរបស់ព្រះមិនមែនកើតចេញពីសាច់ឈាមទេ ។ យ៉ូហាន ១:១៣] ប៉ុន្តែពីព្រះវិញ្ញាណតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ។ ដូច្នេះសាច់ឈាមតែឯងមិនបង្កើតចំណងនៃភាពជាបងប្អូនទេ ។ ទោះបីជាសារឹកប្រគល់កិត្តិយសដល់អ្នកជឿតែមួយអង្គជាមួយព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ វាមិនធ្វើតាមដែលថា អ្នកមិនជឿមិនអាចកើតចេញពីប្រភពតែមួយនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវកើតជាមនុស្ស ដែលទ្រង់អាចកើតជាកូនរបស់ព្រះ ការបញ្ចេញមតិនេះមិនដល់មនុស្សទាំងអស់នោះទេ ។ សម្រាប់សេចក្តីជំនឿ ធ្វើឡើង ដើម្បីបញ្ចូលយើងខាងវិញ្ញាណទៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ពួកគេក៏ញុះញង់ឲ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជុំវិញពាក្យ«កូនច្បង» ។ ពួកគេចោទប្រកាន់ថា ព្រះគ្រីស្ទគួរបានប្រសូតមកពីអ័ដាមតាំងពីដើមដំបូងមកថា «ជាកូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូន» [រ៉ូម ៨:២៩ p] «កូនច្បង» នេះមិនមែនសំដៅលើអាយុទេ តែសំដៅលើកម្រិតនៃកិត្តិយស និងភាពខ្ពង់ខ្ពស់នៃអំណាច!

សូម្បីតែការនិយាយដែលមិនអាចជឿបានតិចបំផុតរបស់ពួកគេដែលថា ព្រះគ្រីស្ទបានសន្មតថាជាមនុស្សមិនមែនជាទេវតាទេ [ហេព្រើរ ២:១៦] មានន័យថា ទ្រង់បានទទួលភាពជាមនុស្សមកក្នុងព្រះគុណ។ ដើម្បីបង្កើនកិត្តិយសដែលព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំងដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើង ប៉ុលបានប្រៀបធៀបយើងជាមួយនឹងពួកទេវតា ដែលក្នុងន័យនេះយើងទទួកនូវការពេញចិត្ត។ ប្រសិនបើយើងថ្លឹងថ្លែងដោយប្រយ័ត្នប្រយែងនូវទីបន្ទាល់របស់ម៉ូសេដែលគាត់និយាយថា ពូជស្ត្រីនឹងកិនក្បាលពស់ [លោកុប្ប ៣:១៥] - ភាពចម្រូងចម្រាសនឹងត្រូវបានដោះស្រាយទាំងស្រុង។ សម្រាប់សេចក្តីប្រកាសនោះ មានការព្រួយបារម្ភមិនត្រឹមតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្សទាំងមូល។ ដោយសារយើងត្រូវតែទទួលបានជ័យជម្នះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ព្រះបានប្រកាសជាទូទៅថា ពូជរបស់ស្ត្រីគឺត្រូវយកឈ្នះលើអារក្ស។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាកើតឡើងថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតចេញពីមនុស្ស សម្រាប់ការនិយាយទៅកាន់អេវ៉ា វាគឺជាបំណងរបស់ព្រះក្នុងការលើកឡើងនូវក្តីសង្ឃឹមរបស់នាង ថានាងមិនគួរត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយភាពអស់សង្ឃឹមឡើយ។

(ពូជពង្សមនុស្ស និងភាពជាមនុស្សពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ, ៣–៤)

3. តំណពូជរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈនាងព្រហ្មចារីម៉ារ៉ា៖ ភាពមិនសមហេតុផលបានលាតត្រដាង

អ្នកជំទាស់របស់យើងទាំងល្ងង់ និងដោយទុច្ចរិត បានប្រទាក់គ្នាក្នុងន័យប្រៀបធៀបថា ទីបន្ទាល់ទាំងនោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានហៅថាជាពូជរបស់អ័ប្រាហាំ និងផលផ្លែនៃរបស់ដាវីឌ។ ប្រសិនបើពាក្យថា «ពូជ» ត្រូវបានបំប្លែងដោយ

ចេតនា នោះប៉ុលប្រាកដជាមិននៅស្ងៀមអំពីរឿងនេះទេ នៅពេលដែលគាត់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ និងដោយអចេតនាថា មិនមានអ្នកប្រោសលោះច្រើនទេក្នុងចំនោមកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ ប៉ុន្តែមានតែមួយប៉ុណ្ណោះ គឺព្រះគ្រីស្ទ [កាឡាទី ៣:១៦]។ ក្នុងចំណោមរឿងដូចគ្នានេះ គឺការក្លែងបន្លំរបស់ពួកគេដែលថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅថា "កូនរបស់ដាវីឌ" ហើយបន្ទាប់មកដោយសារតែទ្រង់បានសន្យាហើយនៅពេលចុងក្រោយត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពេលវេលារបស់ទ្រង់ [រ៉ូម ១:៣]។ នៅពេលដែលប៉ុលបានដាក់ឈ្មោះទ្រង់ថា "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបាទដាវីឌ" ហើយភ្លាមៗនោះបានបន្ថែម "តាមរយៈសាច់ឈាម" នោះគាត់ប្រាកដជាកំណត់លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ទ្រង់ដោយរឿងនេះ ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងជំពូកទីប្រាំបួន បន្ទាប់ពីបានហៅព្រះគ្រីស្ទថា«ព្រះដ៏មានពរ» គាត់អះអាងដោយឡែកពីគ្នាថាទ្រង់បានចេញមកពីសាសន៍យូដា«តាមសាច់ឈាម» [រ៉ូម ៩:៥]។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើទ្រង់មិនបានកើតជាពូជរបស់ដាវីឌទេ តើអ្វីនឹងជាចំណុចនៃការបញ្ចេញមតិនេះថាទ្រង់ជា«ផលនៃផ្ទៃរបស់នាង» [cf. លូកា ១:៤២]? តើអ្វីទៅជាការសន្យានេះថា "អញនឹងយកម្នាក់ ជាផលដែលកើតពីខ្លួនឯងតាំងឡើងឲ្យអង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់ឯង" [cf. ទំនុក ១៣២:១១ p; សាំយូអែលទី២ ៧:១២; កិច្ចការ ២:៣០]? ផងដែរ ។

ឥឡូវនេះ ពួកគេបានបង្ហាប់ខ្លួនគេយ៉ាងខ្លាំងអំពីការកែប្រែរបស់ម៉ាថាយអំពីពង្សាវតាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ម៉ាថាយមិនបានរាយបញ្ជីបុព្វបុរសរបស់ម៉ារាទេ ប៉ុន្តែជារបស់យ៉ូសែបវិញ [ម៉ាថាយ ១:១៦]។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារគាត់កំពុងនិយាយអំពីអ្វីដែលល្បីនៅពេលនោះ គាត់ចាត់ទុកថាវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថាយ៉ូសែបបានកើតចេញពីពូជរបស់ដាវីឌ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថាម៉ារាម

កពីគ្រួសារតែមួយ ។ លូកាបញ្ជាក់អំពីចំណុចនេះកាន់តែខ្លាំងឡើង ដោយការបង្រៀនថា សេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ឲ្យគឺជារឿងធម្មតាសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ត្រូវបានបង្កើតពីអ័ដាម ដែលជាបិតាទូទៅនៃយើងទាំងអស់គ្នា [លូកា ៣:៣៨] ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាមនុស្សម្នាក់អាចផ្តុំពីពង្សាវតារថា ព្រះគ្រីស្ទជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌតែម្នាក់ឯងរហូតដល់ពេលដែលទ្រង់បានកើតចេញពីនាងព្រហ្មចារី ។ ប៉ុន្តែក្នុងរបៀបដើម្បីលាក់បាំងកំហុសរបស់ពួកគេ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះគ្រីស្ទបានយករូបកាយរបស់ទ្រង់ចេញពីគ្មានអ្វីទាំងអស់—ពួក Marcionites ថ្មីក៏ប្រកែកយ៉ាងក្រអឺតថាស្ត្រីគឺ«គ្មានពូជ» ។ ដូច្នេះហើយបានជាគេបដិសេធគោលការណ៍ធម្មជាតិមួយនេះ ។

ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាបញ្ហាខាងទ្រឹស្តីទេ ហើយទាំងនេះគឺជាភាពឥតប្រយោជន៍នៃហេតុផលដែលពួកគេនាំមកថា ទាំងនេះអាចត្រូវបានបដិសេធដោយគ្មានបញ្ហាធ្ងៃទាំងអស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងមិនប៉ះពាល់លើបញ្ហាដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទស្សនវិជ្ជា និងវិជ្ជាពេទ្យឡើយ ។ វានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធការជំទាស់ដែលពួកគេបានមកពីបទគម្ពីរ ពោលគឺ៖ អើរ៉ុន និងយេហូយ៉ាដាបានយកប្រពន្ធពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា [និក្ខមនំ ៦:២៦; របាក្សត្រទី២ ២២:១១] ហើយដូច្នេះ ភាពខុសគ្នានៃកុលសម្ព័ន្ធនឹងត្រូវបានយល់ច្រលំ ប្រសិនបើស្ត្រីមានពូជពង្សនៃជំនាន់នោះ ។ ប៉ុន្តែគេដឹងច្បាស់ថាពូជពង្សត្រូវបានចាត់ទុកដោយខ្សែបុរសតាមលំដាប់នយោបាយ ។ ប៉ុន្តែមុខងាររបស់បុរសនេះមិនបានបដិសេធថាពូជរបស់ស្ត្រីត្រូវបែងចែកក្នុងសកម្មភាពនៃជំនាន់នោះទេ ។

ដំណោះស្រាយនេះក៏បានពង្រីកដល់ពង្សាវតារទាំងអស់ ។ ជារឿយៗ នៅពេលដែលបទគម្ពីរកំណត់បញ្ជីឈ្មោះមនុស្ស បានដាក់ឈ្មោះតែមនុស្សប្រុស ដូច្នេះតើយើងត្រូវនិយាយថាស្ត្រីមិនមែនទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាសូម្បីតែកុមារក៏ដឹងថាស្ត្រីត្រូវបានដាក់បញ្ចូលក្រោមពាក្យថា«បុរស»! ស្ត្រីត្រូវបានគេនិយាយថាបង្កើតកូនឱ្យប្តីព្រោះឈ្មោះត្រកូលតែងតែស្ថិតក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់បុរស ។ ឥឡូវនេះនៅពេលដែលឧត្តមភាពរបស់បុរសត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងការពិតដែលថាកុមារត្រូវបានគេចាត់ទុកថាថ្លៃថ្នូរឬមិនអើពើពីឋានៈរបស់ឪពុកពួកគេ ផ្ទុយទៅវិញនៅក្នុងទាសភាព "កូនតាមផ្ទៃ" ដូចដែលមេធាវីបាននិយាយ ។ ពីនេះយើងត្រូវតែសន្និដ្ឋានថាកូនត្រូវបានបង្កើតចេញពីពូជរបស់ម្តាយ; តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ វាជាទម្លាប់ទូទៅរបស់ប្រជាជាតិនានាក្នុងការហៅម្តាយថា "អ្នកបង្កើត" ។ ហើយនេះយល់ស្របនឹងច្បាប់របស់ព្រះ ដែលនឹងហាមឃាត់ការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពូខាងម្តាយជាមួយក្មួយស្រីរបស់គាត់ដោយខុសឆ្គង ពីព្រោះវានឹងមិនមានភាពរួមលោហិតជាមួយគ្នា ។ ម្យ៉ាងទៀត វាជារឿងត្រឹមត្រូវសម្រាប់បុរសដែលរៀបការជាមួយបងប្អូនស្រីខាងម្តាយចុងរបស់គាត់ ប្រសិនបើនាងត្រូវបានបង្កើតពីឪពុកផ្សេងគ្នា ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាកម្លាំងអកម្មគឺកំណត់ឲ្យស្ត្រី ខ្ញុំក៏ឆ្លើយតបថា រឿងដដែលនេះត្រូវបាននិយាយដោយមិនរើសអើងចំពោះស្ត្រីដូចជាបុរស ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទទ្រង់មិនត្រូវបានគេនិយាយថាបានបង្កើតដោយស្ត្រីទេ គឺមកពីស្ត្រីវិញ ។ (កាឡាទី៤:៤) ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កុលសម្ព័ន្ធខ្លះរបស់ពួកគេ បញ្ចេញភាពអាម៉ាស់មួយឡែកពីគ្នាសួរថាតើយើងចង់មានន័យថា តើព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកើតចេញពីពូជរបស់នាង

ព្រហ្មចារី ។ ត្រឡប់មកវិញខ្ញុំនឹងសួរពួកគេថា តើគេមិនបានស្រាយចំណងនៃឈាមម្តាយគេទេឬ ដែលពួកគេត្រូវទទួលស្គាល់ ។

ដូច្នេះ វាត្រូវបានគេសន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយចេញពីពាក្យរបស់ម៉ាថាយថា ដោយសារព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតពីនាងម៉ារា ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតចេញពីពូជរបស់នាង ដូចពេលដែលបូអូសបាននិយាយថាបានបង្កើតជារ៉ាហាប [ម៉ាថាយ ១:៥] មានន័យស្រដៀងគ្នាជំនាន់នេះ ។ ហើយម៉ាថាយនៅទីនេះមិនពិពណ៌នាអំពីនាងព្រហ្មចារីដែលព្រះគ្រីស្ទបានកើតមកទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បែងចែកលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យនៃជំនាន់នេះ ពីប្រភេទទូទៅ ដោយបញ្ជាក់ថា តាមរយៈនាងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាពូជរបស់ដាវីឌ ។ តាមរបៀបដូចគ្នាដែលអ៊ីសាកត្រូវបានបង្កើតពីអ័ប្រាហាំ សាឡូម៉ូន របស់ដាវីឌ យ៉ូសែប របស់យ៉ាកុប ត្រូវបាននិយាយថាព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតពីម្តាយរបស់គាត់ ។ សម្រាប់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ដូច្នេះចូរប្រៀបចំលំដាប់លំដោយនៃពាក្យរបស់គាត់ ។ មានន័យថាដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះគ្រីស្ទបានយកដើមកំណើតរបស់ទ្រង់ពីដាវីឌ ទ្រង់បានពេញចិត្តនឹងរឿងមួយនេះ: ព្រះគ្រីស្ទបានកើយមកពីម៉ារា ។ ពីនេះ វាបានទទួលស្គាល់ជាទូទៅថា ម៉ារាមានទំនាក់ទំនងជាមួយយ៉ូសែប ។

4. មនុស្សពិត - ហើយគ្មានបាប! មនុស្សពិត - ព្រះដ៏អស់កល្ប!

ភាពមិនសមហេតុសមផលដែលពួកគេចង់ថ្លឹងថ្លែងយើងចុះ គឺដាក់ចូលទៅដោយការបង្ខូចបែបកូនក្មេង ។ ពួកគេចាត់ទុកថាវាជារឿងគួរឲ្យអាម៉ាស់ និងគួរឲ្យអាម៉ាស់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើគេចង់ទាញយកប្រភពដើមរបស់គេពីមនុស្សត្បិតគេមិនអាចត្រូវបានលើកលែងពីច្បាប់ទូទៅ ដែលរួមបញ្ចូលនៅក្រោមអំពើ

បាបនៃពូជពង្សរបស់អ័ដាមដោយគ្មានករណីលើកលែងនោះទេ ។ ប៉ុន្តែការប្រៀបធៀបដែលយើងបានអាននៅក្នុងប៉ុល ងាយស្រួលបោះចោលការលំបាកនេះ ៖ « កាលដែលអំពើបាបបានចូលមក ... តាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់ ហើយសេចក្តីស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ... តាមរយៈសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះគុណរបស់ម្នាក់នោះមានបរិបូរណ៌” [រ៉ូម ៥:១២, ១៨, ១៥ p] ។ ការប្រៀបធៀបមួយទៀតរបស់ប៉ុលយល់ស្របនឹងចំណុចនេះ ៖ «អ័ដាមទីមួយគឺមកពីផែនដី ជាមនុស្សនៅលើផែនដី និងធម្មជាតិ ទីពីរនៃស្ថានសួគ៌» [កូរិនថូសទី១ ១៥:៤៧ p] សាវ័កបង្រៀនរឿងដដែលនេះក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយទៀតថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ឲ្យ«ដូចជាសាច់ឈាមដែលមានបាប» ដើម្បីបំពេញក្រឹត្យវិន័យ [រ៉ូម ៨:៣-៤] ។ ដូច្នេះ គាត់ចេះបែងចែកព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងប៉ិនប្រសប់ពីមនុស្សទូទៅថាទ្រង់ជាមនុស្សពិត ប៉ុន្តែគ្មានកំហុស និងការនាំឲ្យខូច ។ ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយបែបកូនក្មេងថា ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមានសេរីភាពពីគ្រប់ទីកន្លែង ហើយតាមរយៈកិច្ចការសម្ងាត់នៃព្រះវិញ្ញាណបានបង្កើតជាពូជរបស់នាងម៉ារា នោះពូជរបស់ស្ត្រីមិនស្អាតនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែបុរសប៉ុណ្ណោះ ។ ដ្បិតយើងធ្វើឲ្យព្រះគ្រីស្ទមានសេរីភាពរួចពីស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់ ក៏មិនមែនដោយសារទ្រង់បានកើតពីមាតាទ្រង់ដោយគ្មានការរួមភេទជាមួយនឹងមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណ ដើម្បីឲ្យជំនាន់ទ្រង់បានបរិសុទ្ធ ហើយដែលបរិសុទ្ធ ដូចដែលការពិត មុនការធ្លាក់ចុះរបស់អ័ដាម ។ ហើយនេះនៅសល់សម្រាប់យើងនូវការបង្កើតដ៏រឹងមាំ: នៅពេលណាដែលបទគម្ពីរបានប្រាប់យើងឱ្យយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះត្រូវតែយល់អំពីនិស្ស័យពិតរបស់ទ្រង់ ត្បិតវាជាការនាំឲ្យមានការនិយាយថាព្រះបរិសុទ្ធ ។ ការរាប់ជា

បរិសុទ្ធដែល យ៉ូហានបានប្រាប់, ជំពូកទី ១៧ និយាយថានឹងគ្មានកន្លែងនៅក្នុងនិស្ស័យជាព្រះ [យ៉ូហាន ១៧:១៩] ។ យើងក៏មិននឹកស្មានថា ពូជរបស់អ័ដាមមានពីរដងដែរ ទោះបីជាគ្មានការឆ្លងមកដល់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ។ ដ្បិតជំនាន់នៃមនុស្សគឺមិនស្អាត ហើយឃោឃៅ ប៉ុន្តែវាដូចជាលក្ខណៈដែលមិនបានបំរុងទុកដែលកើតចេញពីការធ្លាក់ចុះ ។ គ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ឡើយ ថាព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានស្តារឡើងវិញនូវភាពសុចរិត គឺជាគំរូពីអំពើពុករលួយធម្មតា! ពួកគេដាក់មកលើយើងថាជាការពិតដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ ប្រសិនបើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានក្លាយជាសាច់ឈាម នោះទ្រង់ត្រូវបានឃុំឃាំងក្នុងគុកតូចចង្អៀតនៃរូបកាយនៅលើផែនដី ។ នេះគ្រាន់តែជាការអួតអាង! ទោះបីជាព្រះបន្ទូលនៅក្នុងខ្លឹមសារនេះមិនអាចវាស់បានដែលទ្រង់បានរួមជាមួយនឹងនិស្ស័យមនុស្ស ទៅជាមនុស្សម្នាក់ យើងមិននឹកស្មានថាទ្រង់ត្រូវបានបង្ខាំងនៅក្នុងនោះដែរ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលអស្ចារ្យ៖ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយាងចុះពីស្ថានសួគ៌តាមរបៀបដូច្នេះ ដោយមិនចាកចេញពីស្ថានសួគ៌ ទ្រង់សុខចិត្តកើតក្នុងផ្ទៃនាងព្រហ្មចារី ហើយយាងមកផែនដី ហើយព្យួរនៅលើឈើឆ្កាង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់បន្តពេញពិភពលោក ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើតាំងពីដើមមក!

ជំពូកទី XIV

តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យនិស្ស័យពីរនៃអ្នកសម្របសម្រួលអាចបង្កើតជាមនុស្សតែម្នាក់

(ការពន្យល់អំពីនិស្ស័យជាមនុស្សនិងនិស្ស័យជាព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ, ១-៣)

1. និស្ស័យពីផ្សេងគ្នា និងភាពរួបរួម

ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងមិនត្រូវយល់សេចក្តីប្រកាសដែលថា «ព្រះបន្ទូលបានកើតមកជាសាច់ឈាម » [យ៉ូហាន ១:១៤] ក្នុងន័យនេះ ថាព្រះបន្ទូលបានត្រឡប់ជាសាច់ឈាម ឬលាយឡំជាមួយសាច់ឈាម។ ផ្ទុយទៅវិញ វាមានន័យថា ដោយសារទ្រង់បានជ្រើសរើសផ្ទៃក្រម៉ុំព្រហ្មចារីសម្រាប់អង្គទ្រង់ ដូចជាព្រះវិហារដែលសម្រាប់ស្នាក់នៅ ទ្រង់នេះហើយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានត្រឡប់ជាកូនមនុស្ស—មិនមែនដោយការលាយឡំនៃសារធាតុនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការរួបរួមគ្នានៃមនុស្ស។ ដ្បិតយើងបញ្ជាក់ពីភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះហើយបានចូលរួមនិងរួបរួមជាមួយនឹងភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ដែលនិមួយៗរក្សានូវលក្ខណៈប្លែករបស់វាដោយភាពមិនខូចខាត ហើយនិស្ស័យទាំងពីរនេះបង្កើតបានជាព្រះគ្រីស្តតែមួយ។

ប្រសិនបើអ្វីៗដូចនេះ វាពិតជាការអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ ដែលអាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់មនុស្ស ភាពស្របគ្នាដែលទំនងបំផុតហាក់ដូចជាមនុស្ស ដែលយើងឃើញមានធាតុពីរ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏មិនត្រូវលាយឡំជាមួយអ្នកដទៃទៀតដែរ ក្នុងការមិនរក្សានូវភាពប្លែកពីនិស្ស័យផ្ទាល់ខ្លួន។ ដ្បិតព្រលឹងមិនមែនជារូបកាយទេ ហើយរូបកាយក៏មិនមែនជាព្រលឹងដែរ។

ដូច្នេះការខ្ជះត្រូវបាននិយាយដោយមិនចុះសម្រុងគ្នាពីព្រលឹង ដែលមិនអាចអនុវត្តបានចំពោះរូបកាយ ហើយរូបកាយទៀតសោត មិនសមនឹងព្រលឹង របស់មនុស្សទាំងមូល ដែលមិនអាចសំដៅលើ-លើកលែងតែមិនសមរម្យ-ចំពោះព្រលឹង ឬរូបកាយដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ។ ចុងក្រោយ ចរិកលក្ខណៈនៃចិត្តគឺ [របស់អ្វីមួយ] ផ្ទេរទៅកាន់រូបកាយ ហើយរូបកាយនោះទៅកាន់ព្រលឹង ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានផ្នែកទាំងនេះ គឺជាមនុស្សតែម្នាក់ មិនមានច្រើនទេ ។ ដូចនេះការបង្ហាញទាំងពីមានន័យថាគ្មានមនុស្សតែម្នាក់ផ្ទុំឡើងនៅក្នុងធាតុពីរចូលគ្នាបាននោះទេ ហើយមាននិស្ស័យពីរ ដែលរួមបញ្ចូលគ្នាបង្កើតបានជាមនុស្សនេះ ។ ដូច្នេះ ផងដែរ បទគម្ពីរនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ៖ ជួនកាលពួកគេសន្មតថាជាអ្វីដែលត្រូវសំដៅតែចំពោះភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ជួនកាលជាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិពិសេសនៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ហើយពេលខ្លះជាអ្វីដែលមានពីនិស្ស័យទាំងពីរ ប៉ុន្តែសាកសមតែម្នាក់ ។ ហើយពួកគេបង្ហាញការរួបរួមនៃនិស្ស័យទាំងពីរនេះដោយស្មោះស្ម័គ្រនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាពេលខ្លះដើម្បីផ្លាស់ប្តូរពួកគេ ។ រូបភាពនៃការនិយាយនេះត្រូវបានគេហៅថាតាមរយៈអ្នកនិពន្ធបុរាណថា "ទំនាក់ទំនងនៃកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន" ។

2. ភាពជាព្រះនឹងភាពជាមនុស្សនៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នា

រឿងទាំងនេះនឹងមិនគួរឱ្យជឿទេ ប្រសិនបើឃ្លាជាច្រើន កើតឡើងញឹកញាប់នៃបទគម្ពីរមិនបានបង្ហាញថាគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្ស ។ អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលអំពីអង្គទ្រង់ «មុនដែលលោកអ័ប្រាហាំកើតមក នោះមានខ្ញុំហើយ» [យ៉ូហាន ៨:៥៨]—គឺនៅឆ្ងាយពីភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់អំពីអំណះអំណាងដ៏ឈ្លាសវៃ ដែល

វិញ្ញាណខុសឆ្គងបង្ខូចវគ្គបទគម្ពីរនេះ ៖ ៖ ដែលថាទ្រង់មានពីមុនគ្រប់សម័យទាំងអស់ ដោយសារទ្រង់ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាព្រះប្រោសលោះរួចហើយ ដែលទាំងពីរនៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះវរបិតា និងនៅក្នុងគំនិតនៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់បែងចែកយ៉ាងច្បាស់នូវថ្ងៃនៃការបង្ហាញរបស់ទ្រង់ពីខ្លឹមសារដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ហើយបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ថាជាឧត្តមភាពរបស់អ័ប្រាហាំក្នុងសម័យបុរាណ នោះគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេថាទ្រង់កំពុងទាមទារដោយខ្លួនឯងនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវចំពោះភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុលប្រកាសថាទ្រង់ជា « ជាបងច្បងនៃគ្រប់ទាំងអស់ ... ទ្រង់គង់នៅមុនទាំងអស់ ហើយរបស់ទាំងអស់ក៏ស្ថិតស្ថេរ ដោយសារទ្រង់» [កូឡូស ១:១៥, ១៧] ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់និយាយថា « ដោយសិរីល្អដែលទូលបង្គំមានជាមួយនឹងទ្រង់ ក្នុងកាលដែលលោកីយ៍មិនទាន់បានកើតនៅឡើយ» [យ៉ូហាន ១៧:៥ p]; ហើយថាទ្រង់កំពុងធ្វើការជាមួយព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ [យ៉ូហាន ៥:១៧] ។ លក្ខណៈទាំងនេះគឺពិតជាចម្លែកសម្រាប់មនុស្ស ។

ដូច្នេះហើយ ពួកគេ ចូលចិត្តអនុវត្តដោយមិនចុះសំរុងចំពោះភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថាជា«អ្នកបម្រើរបស់ព្រះវរបិតា» [អេសាយ ៤២:១ និងវគ្គផ្សេងៗទៀត]; ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថា « ប្រកបដោយប្រាជ្ញារឹតតែច្រើនឡើង ហើយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ និងចិត្តមនុស្សផង» [លូកា ២:៥២] ហើយមិនមែនដើម្បី « មិនមែនរកកិត្តិសព្ទចំពោះខ្លួនទេ» [យ៉ូហាន ៨:៥0] ; «មិនស្គាល់ថ្ងៃចុងក្រោយឡើយ» [ម៉ាកុស ១៣:៣២; cf. ម៉ាថាយ ២៤:៣៦; កុំ « ខ្ញុំមិនមែនប្រាប់ ដោយអាងខ្លួនខ្ញុំទេ» [យ៉ូហាន ១៤:១0] ហើយមិនឲ្យ « ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់

» [យ៉ូហាន ៦:៣៨ p.]; ទ្រង់ត្រូវបានគេនិយាយថា«បានមើលឃើញ ហើយចាប់ចុះ» [លូកា ២៤:៣៩] ។ ទាំងអស់នេះសំដៅទៅលើភាពជាមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ទ្រង់ជាព្រះ ទ្រង់មិនអាចបង្កើនអ្វីបានឡើយ ហើយទ្រង់ធ្វើគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីប្រយោជន៍ទ្រង់ គ្មានអ្វីលាក់កំបាំងពីទ្រង់ឡើយ ។ ទ្រង់ធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ ហើយមិនអាចមើលឃើញ ឬប៉ះបានឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ព្រះអង្គមិនចាត់ទុកលក្ខណៈទាំងនេះ សម្រាប់តែភាពជាមនុស្សលោកនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ចាត់ទុកលក្ខណៈទាំងនោះមកលើអង្គទ្រង់ថា មានភាពត្រូវគ្នានឹងអ្នកសម្របសម្រួល ។

ប៉ុន្តែការទំនាក់ទំនងគ្នាអំពីលក្ខណៈនៃទ្រព្យសម្បត្តិមាននៅក្នុងអ្វីដែលប៉ុលបាននិយាយថា ៖ «ព្រះបានទិញពួកជំនុំដោយលោហិតរបស់ទ្រង់» [កិច្ចការ ២០:២៨ p] ហើយ «ព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អត្រូវបានឆ្កាង »[១ កូរិនថូស ២:៨ p] យ៉ូហាននិយាយដូចគ្នានេះថា ៖ «ព្រះបន្ទូលនៃជីវិតបានត្រូវបានប៉ះពាល» [យ៉ូហានទី១ ១:១ p] ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះមិនមានលោហិត ក៏មិនរងទុក្ខ មិនអាចប៉ះនឹងដៃឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះពិត និងជាមនុស្សពិត ត្រូវបានគេឆ្កាង ហើយបង្ហូរលោហិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើង អ្វីៗដែលទ្រង់បានប្រព្រឹត្តតាមលក្ខណៈមនុស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្ទេរដោយមិនត្រឹមត្រូវ ទោះជាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលក៏ដោយ ទៅកាន់ភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ។ នេះជាឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នា ៖ យ៉ូហានបង្រៀនថា ទ្រង់បានស៊ូប្តូរព្រះជន្មទ្រង់ជំនួសយើង» [យ៉ូហានទី១ ៣:១៦ p.] ។ ដូច្នោះហើយ ក៏មានទ្រព្យសម្បត្តិនៃភាពជាមនុស្សត្រូវបានចែករំលែកជាមួយភាពផ្សេងទៀត ។ ជាថ្មីម្តងទៀត នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់រស់នៅលើផែនដី ទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖

«គ្មានអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ឡើយ មានតែព្រះអង្គ ដែលយាងចុះពីស្ថានសួគ៌មកប៉ុណ្ណោះ» [យ៉ូហាន ៣:១៣ p] ប្រាកដណាស់ ដូចជាមនុស្សដែលនៅក្នុងសាចឈាម ដែលទ្រង់យកដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់មិននៅស្ថានសួគ៌ទេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាព្រះនិងជាមនុស្សសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃការរួបរួមនៃនិស្ស័យទាំងពីរនោះទ្រង់បានឱ្យ ម្នាក់ដែលជាកម្មសិទ្ធិម្នាក់ផ្សេងទៀត ។

3. ការរួបរួមនៃបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួល

ប៉ុន្តែវគ្គដែលយល់ពីនិស្ស័យទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ ដែលជាច្រើនត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន បានបង្ហាញខ្លឹមសារសេចក្តីពិតរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់បំផុត ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់យល់ថាគ្មានព្រះ ឬជាមនុស្សតែមួយមុខទេ ប៉ុន្តែពីទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយៈ ទ្រង់បានទទួលពីព្រះវរបិតានូវអំណាចនៃការដកអំពើបាប [យ៉ូហាន 1:29] ពីការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដែលទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យនូវសេចក្តីសុចរិត ភាពបរិសុទ្ធ សេចក្តីសង្គ្រោះ; ទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រមនៃមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានទទួលកិត្តិសព្ទ ដូចជាព្រះវរបិតា [យ៉ូហាន ៥:២១-២៣] ។ ជាចុងក្រោយ ទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា «ពន្លឺនៃលោកិយ» [យ៉ូហាន ៩:៥; ៨:១២] ជា « អ្នកគង្វាលល្អ» ជា « ទ្វារតែមួយ» [យ៉ូហាន ១0:១១, ៩] នឹងជា« ដើមទំពាងបាយជូរដ៏ពិត» [យ៉ូហាន ១៥:9] ។ ដ្បិតព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានទទួលនូវអភ័យឯកសិទ្ធិ កាលដែលទ្រង់បានសម្តែងក្នុងសាច់ឈាម ។ សូម្បីតែតាមរយៈព្រះវរបិតាដែលទ្រង់បានគ្រប់គ្រង់ពួកគេមុនពេលបង្កើតព្រះបន្ទូល វាមិនមាន

លក្ខណៈដូចគ្នា ឬការគោរពទេ ហើយពួកគេមិនអាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ ទៅមនុស្ស ដែលគ្មានអ្វីក្រៅពីមនុស្សនោះទេ ។

ក្នុងន័យដូចគ្នា យើងក៏គួរយល់អំពីអ្វីដែលយើងបានអាននៅក្នុងប៉ុលដែរ ៖ បន្ទាប់ពីការជំនុំជម្រះ«ព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រគល់អាណាចក្រដល់ព្រះជាបិតារបស់ទ្រង់» [១កូរិន. ១៥:២៤ p] ប្រាកដណាស់ អាណាចក្រនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមិនមានការចាប់ផ្តើម ហើយនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាទ្រង់បានលាក់ខ្លួនក្រោមភាពទាបបំផុតនៃសាច់ឈាម "ហើយគឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបាវបំរើវិញ ព្រមទាំងប្រសូតមកមានរូបជាមនុស្សផង" [ភីលីព ២:៧, cf. Vg.], ទុកមួយឡែកនៃសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ, ព្រះអង្គបានបង្ហាញអង្គទ្រង់គោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ [cf. ភីលីព ២:៨] ដោយបានបញ្ចប់ការចុះចូលនេះ «នៅទីបំផុត ទ្រង់បានគ្រងមកុដដោយសិរីល្អ និងកិត្តិយស» [ហេព្រើរ ២:៩ p.] ហើយបានលើកតម្កើងចំពោះភាពជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលនៅចំពោះមុខទ្រង់ «គ្រប់ទាំងជង្គង់បានលុតចុះ» [ភីលីព ២:១០] ដូច្នេះ ទ្រង់នឹងថ្វាយព្រះនាម និងមកុដនៃសិរីល្អដល់ព្រះវរបិតា ហើយអ្វីក៏ដោយដែលទ្រង់បានទទួលពីព្រះវរបិតា ដើម្បីឲ្យ «ព្រះបានធ្វើជាគ្រប់ទាំងអស់ក្នុងគ្រប់ទាំងអស់ ។» [កូរិនទី១. ១៥:២៨] ។ តើអំណាច និងភាពជាម្ចាស់ត្រូវបានប្រទានដល់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងគោលបំណងអ្វី លុះត្រាតែព្រះវរបិតាអាចគ្រប់គ្រងយើងដោយព្រះហ័សរបស់ទ្រង់? ក្នុងន័យនេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេនិយាយថាគង់នៅព្រះហ័សស្តាំនៃព្រះវរបិតា [cf. ម៉ាកុស ១៦:១៩; រ៉ូម ៨:៣៤] ។ ប៉ុន្តែនេះគ្រាន់តែជាពេលវេលាមួយប៉ុណ្ណោះ រហូតដល់យើងរីករាយនឹងការនិមិត្តផ្ទាល់របស់ព្រះ ។ នៅទីនេះយើងមិនអាចដោះសារកំហុសរបស់អ្នកសរសេរ

ពីបុរាណដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបុគ្គលនៃអ្នកសម្របសម្រួល បិទបាំងអត្ថន័យពិតនៃការបង្រៀនស្ទើរតែទាំងអស់ដែលអាននៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ហើយជាប់ជំពាក់អន្ទាក់ខ្លួនរបស់គេជាច្រើន ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យនេះជាគន្លឹះនៃការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវ ៖ ការនេះអនុវត្តចំពោះមុខងាររបស់អ្នកសម្របសម្រួលមិនមែននិយាយដោយសាមញ្ញទេ ទាំងនិស្ស័យជាព្រះ ឬជាមនុស្ស ។ រហូតទាល់តែទ្រង់យាងមកជាចៅក្រមនៃលោកិយ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទនឹងសោយរាជ្យដោយចូលរួមជាមួយយើងជាមួយព្រះវរបិតា ជារង្វាស់នៃភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងអនុញ្ញាត ។ ប៉ុន្តែ កាលណាជាអ្នកចូលរួមក្នុងសិរីល្អនៅស្ថានសួគ៌ យើងនឹងឃើញព្រះដូចទ្រង់ នោះព្រះគ្រីស្ទបានចេញពីតំណែងជាអ្នកសម្របសម្រួលនោះនឹងឈប់ធ្វើជាឯកអគ្គរាជទូតរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ ហើយនឹងស្តប់ស្តល់នឹងសិរីល្អដែលទ្រង់បានរីករាយមុនការបង្កើតពិភពលោក ។

ហើយព្រះនាម «ព្រះអម្ចាស់» ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះក្នុងពេលដែលវាតំណាងឲ្យកម្រិតមួយនៅកណ្តាលរវាងព្រះ និងយើង ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលស្របតាមនេះថា ៖ «ព្រះតែមួយ ។ អ្វីៗទាំងអស់មកពីអ្នកណា ។ . . និងព្រះអម្ចាស់តែមួយ ។ . .តាមរយៈអ្នកណាមានរបស់ទាំងអស់” [កូរិន ទី១. ៨:៦] ។ នោះគឺចំពោះទ្រង់គឺជាភាពជាអ្នកដឹកនាំដែលបានធ្វើឡើងដោយព្រះវរបិតារហូតដល់ពេលដែលយើងគួរតែឃើញភាពជាព្រះដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ទល់មុខ ។ បន្ទាប់មកទ្រង់ប្រគល់ភាពជាព្រះជូនព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់វិញដើម្បីកុំឱ្យទ្រង់ថមថយនូវភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ទៅទៀត—វានឹងភ្លឺចែងចាំងជាងនេះ ។ បន្ទាប់មក ព្រះនឹងឈប់ធ្វើជាព្រះសិររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្បិតភាពជាព្រះ

របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងភ្លឺដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាវាត្រូវបានគ្របដោយស្បៃបិទមុខក៏ដោយ ។

(ការថ្កោលទោសចំពោះកំហុសរបស់ Nestorius, Eutyches, និង Servetus, 4-8)

4. និស្ស័យទាំងពីរនេះ ប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេគិតថាបញ្ចូលគ្នា ឬបំបែកចេញពីគ្នានោះទេ

ការសង្កេតនេះនឹងមានប្រយោជន៍ខ្ពស់ក្នុងការដោះស្រាយការលំបាកជាច្រើន ប្រសិនបើអ្នកអានរបស់ខ្ញុំអនុវត្តវាដោយឆ្លាតវៃ ។ វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់ដែលគំនិតដែលមិនមានការអប់រំ ហើយសូម្បីតែមួយចំនួនដែលមិនបានទទួលការអប់រំពេញលេញត្រូវបានញាំញីដោយការបង្ហាញពីប្រភេទនេះ ដែលពួកគេមើលឃើញថាបានអនុវត្តចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែវាមិនសមស្របនឹងភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ឬចំពោះភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង ។ នេះគឺដោយសារតែពួកគេមិនបានពិចារណាពីការបង្ហាញសមរម្យចំពោះបុគ្គលភាពរបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាព្រះនិងជាមនុស្សឬមុខងាររបស់អ្នកសម្របសម្រួល ។ ប៉ុន្តែ វាច្បាស់ណាស់ថា សេចក្តីថ្លែងការណ៍ផ្សេងៗ យល់ស្របគ្នាយ៉ាងល្អស្អាតយ៉ាងណា នៅក្នុងដៃរបស់អ្នកអធិប្បាយដ៏នឹងធឹងដែលពិនិត្យមើលអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យបែបនេះដោយស្មោះស្ម័គ្រតាមដែលពួកគេសមនឹងទទួលបាន ។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលធ្វើឲ្យវិញ្ញាណឆ្កួតនេះមិនញុះញង់ឡើយ! ពួកគេបានឆ្លៀតយកលក្ខណៈនៃភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ដើម្បីដកយកភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ផ្ទុយទៅវិញ នៅលើភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់បានដកយកភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ចេញ ។ ហើយចំពោះអ្នកដែលនិយាយពី

និស្ស័យទាំងពីរយ៉ាងរួមគ្នា ដូច្នេះវាមិនអាចអនុវត្តបានទាំងពីរនោះទេ។ ប៉ុន្តែតើមានអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីការប្រកែកថា ព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាមនុស្សទេ ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះ។ ថាតើទ្រង់មិនមែនជាព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះទ្រង់ជាមនុស្ស។ ថាទ្រង់មិនមែនជាមនុស្ស ឬជាព្រះទេ ដោយសារទ្រង់ជាមនុស្ស និងជាព្រះនៅពេលតែមួយ?

ដូច្នេះហើយ យើងចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទថា ទ្រង់ជាព្រះ និងជាមនុស្ស ដែលមាននិស្ស័យពីររួមគ្នា ប៉ុន្តែមិនរួមបញ្ចូលគ្នា គឺជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង និងជាព្រះរាជបុត្រាពិតរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយសារភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់នោះទេ។ បើទៅឲ្យឆ្ងាយជាមួយនឹងកំហុសរបស់ Nestorius ជាអ្នកដែលចង់បំបែក ជាជាងបែងចែកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានបង្កើតព្រះគ្រីស្ទជាទ្វេ! ប៉ុន្តែយើងឃើញថាបទគម្ពីរបានស្រែកប្រឆាំងនឹងរឿងនេះដោយសំឡេង
ច្បាស់លាស់៖ នៅទីនោះ ព្រះនាម «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះទ្រង់ដែលបានកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី [លូកា ១:៣២ p] ហើយក្រមុំព្រហ្មចារីខ្លួនឯងត្រូវបានគេហៅថាជា "មាតានៃព្រះអម្ចាស់របស់យើង" [លូកា 1:43 p]។ ចូរយើងប្រយ័ត្នផងដែរអំពីភាពឆ្គួតរបស់ Eutyches; ក្រែងលោវាមានន័យថា បង្ហាញពីការរួបរួមរបស់បុគ្គលភាព យើងបំផ្លាញនិស្ស័យទាំងពីរ។ យើងបានលើកយកទីបន្ទាល់ជាច្រើនដែលបែងចែកភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ពីភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ហើយមានជាច្រើនទៀតដែលពួកគេអាចបញ្ឈប់មាត់របស់មនុស្សដែលឈ្លោះគ្នាច្រើនបំផុត។ បន្តិចទៀត ខ្ញុំនឹងបន្ថែមទីបន្ទាល់មួយចំនួនដែលកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព នឹងធ្វើឱ្យកាច់បំបាក់ការកុហករបស់ពួកគេ។ សម្រាប់ពេលនេះ វគ្គមួយនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើង៖ ព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនហៅរូប

កាយទ្រង់ថាជាព្រះវិហារទេ [យ៉ូហាន 2:19] លុះត្រាតែទ្រង់ជាព្រះ ដែលគង់ក្នុងរូបកាយនោះ ។ ដូច្នេះ ដូច Nestorius ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយយុត្តិធម៌នៅ Synod of Ephesus ដូច្នេះ Eutyches ត្រូវបានថ្កោលទោសដោយយុត្តិធម៌នៅក្រុមប្រឹក្សា Constantinople និង Chalcedon ។ ពីព្រោះវាគ្មានការអនុញ្ញាតឲ្យរួមបញ្ចូលនិស្ស័យទាំងពីរក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាជាងការទាញវាចេញពីគ្នានោះទេ ។

5. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអស់កល្បជានិច្ច

ប៉ុន្តែនៅក្នុងយុគសម័យរបស់យើងនេះ អ្វីដែលចម្លែកដែលមិនគួរឱ្យស្លាប់បានលេចឡើងគឺលោក Michael Servetus ដែលបានសន្មត់ថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជារូបចម្លាក់ដែលផ្សំចេញពីរបស់ដែលចាំបាច់របស់ព្រះ វិញ្ញាណ សាច់ និងធាតុបីដែលមិនបានបង្កើត ។ ជាដំបូង គាត់បដិសេធថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដោយសារហេតុផលផ្សេងថា ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងផ្ទៃនៃក្រមុំព្រហ្មចារី ។ ភាពប៉ិនប្រសប់របស់គាត់ប្រកាន់យកទិសដៅនេះ ៖ ដោយបានបដិសេធភាពខុសគ្នានៃនិស្ស័យទាំងពីរ គាត់បានចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទថាជាល្បាយនៃធាតុនៃភាពជាព្រះ និងធាតុមួយចំនួនរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទាំងព្រះ និងមនុស្សនោះទេ ។ សម្រាប់តក្កវិជ្ជាទាំងមូលរបស់គាត់មាននៅលើចំណុចដែលថាមុនពេលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសំដែងនៅក្នុងសាច់ឈាមមានតែរូបស្រមោលនៅក្នុងព្រះ ។ សេចក្តីពិត ឬឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីទាំងនេះបានលេចចេញមក តែព្រះបន្ទូលតែមួយ ដែលបានកំណត់សម្រាប់កិត្តិសព្ទនេះ ពិតប្រាកដណាស់បានចាប់ផ្តើមជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។

ឥឡូវនេះ យើងសារភាពថា អ្នកសម្របសម្រួល ដែលកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ហើយមនុស្សដែលព្រះគ្រីស្ទនឹងមិនអាចជាកញ្ចក់នៃព្រះគុណដ៏វិសេសវិសាលរបស់ព្រះនោះ លុះត្រាតែសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនេះត្រូវបានប្រគល់មកលើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ទាំងពីរជាព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានហៅដូច្នេះ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ និយមន័យរបស់ពួកជំនុំបានឈរយ៉ាងរឹងមាំ ៖ ទ្រង់ត្រូវបានគេជឿថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលដែលកើតពីព្រះវរបិតាមុនគ្រប់វ័យបានយកនិស្ស័យជាមនុស្សនៅក្នុងសម្ព័ន្ធភាព hypostatic ។ ឥឡូវនេះការសរសេរចាស់បានកំណត់ "ការរួបរួមគ្នា hypostatic" ថាជាអ្វីដែលបង្កើតមនុស្សម្នាក់ចេញពីនិស្ស័យពីរ ។ ការបញ្ចេញមតិនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីបដិសេធការបំភាន់របស់ Nestorius ពីព្រោះគាត់ស្រមៃថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគង់នៅក្នុងសាច់ឈាមដែលទ្រង់មិនមែនជាមនុស្ស ។ Servetus ចោទប្រកាន់ថា បានបង្កើតព្រះរាជបុត្រាពីរអង្គរបស់ព្រះនៅពេលដែលយើងនិយាយថា ព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្ប មុនពេលដែលទ្រង់ស្លៀកពាក់ជាសាច់ឈាម គឺជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះរួចទៅហើយ — ដូចនេះប្រសិនបើយើងកំពុងនិយាយអ្វីផ្សេងក្រៅពីការដែលទ្រង់បានសម្តែងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ ប្រសិនបើទ្រង់ជាព្រះ មុនពេលទ្រង់ក្លាយជាមនុស្ស នោះទ្រង់មិនបានចាប់ផ្តើមក្លាយជាព្រះថ្មីទេ ដោយហេតុផលនោះ! វាមិនមែនជារឿងមិនសមហេតុផលសម្រាប់យើងក្នុងការនិយាយថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវបានសម្តែងនៅក្នុងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែដោយសារគុណធម៌នៃជំនាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចតែងតែមានភាពជាកូន ។ ពាក្យនៃទេវតាទៅកាន់នាងម៉ារាចង្អុលបង្ហាញអំពីរឿងនេះ ៖ « អ្វីដែលបរិសុទ្ធនឹងកើតមកពីអ្នកនឹងត្រូវហៅថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ» [លូកា

1:35 p.]; ដូចនេះប្រសិនបើនិយាយថាឈ្មោះ "កូន" ដែលមានភាពស្រពិចស្រពិលនៅក្រោមច្បាប់គឺមានភាពទាក់ទាញនិងត្រូវបានគេស្គាល់គ្រប់ទីកន្លែង ។ ប៉ុលបានយល់ស្របថា ៖ ព្រោះយើងឥឡូវនេះជាកូនរបស់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ យើងស្រែកដោយសេរីនិងទំនុកចិត្តថា ៖ «អ័បា! ឱពុក!" [រ៉ូម ៨:១៤-១៥; កាឡា ៤:៦] តើពួកអយ្យកោដ៏វិសុទ្ធពីបុរាណក៏ត្រូវបានចាត់ទុកជាកូនរបស់ព្រះដែរឬ? បាទ-ឆ្លើយតបទៅនឹងសិទ្ធិនេះ ពួកគេបានអំពាវនាវដល់ព្រះជាបិតា ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ព្រះត្រូវបានយាងចូលមកក្នុងពិភពលោក ភាពជាឪពុកនៅស្ថានសួគ៌បានស្គាល់កាន់តែច្បាស់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប៉ុលប្រគល់ឯកសិទ្ធិនេះដល់អាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ត្រូវតែរក្សាដោយឥតងាករេ ៖ ទាំងទេវតា ឬមនុស្ស គឺជាព្រះដែលធ្លាប់ជាព្រះវរបិតា លើកលែងតែទាក់ទងនឹងព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ។ ហើយជាពិសេស មនុស្សស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ បានក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះ ដែលជាកូនចិញ្ចឹមដោយសេរី ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះតាមនិស្ស័យនេះ ។ គ្មានហេតុផលណាដែល Servetus គួរតែជំទាស់ដោយហឹង្សាថា វាអាស្រ័យទៅលើការជាប់ពាក់ព័ន្ធដែលព្រះបានសំរេចជាមួយអង្គទ្រង់ ។ សម្រាប់នៅទីនេះ វាមិនមែនជាបញ្ហានៃរូបភាពនោះទេ ដូចជានៅពេលដែលដង្វាយធួនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងឈាមរបស់សត្វ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេមិនអាចក្លាយជាកូនរបស់ព្រះបានទេ លុះត្រាតែការចិញ្ចឹមរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើក្បាល ។ ដូច្នោះហើយ វាមិនសមហេតុផលទេក្នុងការដកខ្លួនចេញពីក្បាលនូវអ្វីដែលសមាជិកមានរួមគ្នា ។ ខ្ញុំទៅឆ្ងាយជាង ៖ បទគម្ពីរហៅទេវតាថាជា«កូនរបស់ព្រះ» [ទំនុក. ៨២:៦] ដែលសេចក្តីថ្លៃថ្នូរដ៏

ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់មិនអាស្រ័យលើការប្រោសលោះដែលនឹងមកដល់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែនៅពីលើពួកគេក្នុងឋានៈ ដើម្បីផ្សះផ្សាពួកគេជាមួយព្រះវរបិតា ។ ខ្ញុំនឹងនិយាយឡើងវិញដោយសង្ខេបនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះម្តងទៀតដោយអនុវត្តវាចំពោះមនុស្សផងដែរ ។ នៅពេលដែលពួកទេវតាបង្កើតរបស់ពួកគេ និងមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដូច្នេះថាព្រះជាបិតារួមរបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះប្រសិនបើការថ្លែងរបស់ប៉ុលគឺជាការពិត—ថាព្រះគ្រីស្ទតែងតែជាព្រះសិរសាហើយជាបុត្រច្បងនៃរបស់ទាំងអស់ ដែលទ្រង់អាចនឹងកាន់អំណាចលើអ្វីៗទាំងអស់ [cf. កូឡូស 1:15 ff.] - វាហាក់ដូចជាខ្ញុំក្នុងការសន្និដ្ឋានថាទ្រង់គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមុនពេលបង្កើតពិភពលោក ។

6. ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ និងជាកូនមនុស្ស

ប៉ុន្តែ បើការជាប់ជំពាក់របស់ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមតាំងពីពេលដែលទ្រង់បានសម្តែងជាសាច់ឈាម នោះវានឹងធ្វើតាមទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រាផងដែរចំពោះនិស័យជាមនុស្ស ។ Servetus និងមនុស្សដែលរីវក់ដូចគាត់ គឺថាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានសំដែងនៅក្នុងសាច់ឈាមគឺជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះពីព្រោះក្រៅពីសាច់ឈាមទ្រង់មិនអាចត្រូវបានគេហៅតាមឈ្មោះនេះ ។ សូមឲ្យគេឆ្លើយមកខ្ញុំវិញថា តើទ្រង់ជាកូនតាមនិស្ស័យទាំងពីរឬអត់? នេះជារបៀបដែលពួកគេនិយាយប៉ប៉ាច់ប៉បោច ប៉ុន្តែប៉ុលបង្រៀនខុសពីនេះ ។ យើងទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទពិតជាត្រូវបានគេហៅថា "កូនប្រុស" នៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់មនុស្ស ។ មិនមែនដូចដែលជឿទេ គឺជាកូនប្រុស ដោយការចិញ្ចឹម និងព្រះគុណតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែការពិត និងធម្មជាតិ ដូច្នេះហើយ កូនប្រុសតែមួយគត់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចសម្គាល់ដោយសញ្ញានេះពីអ្នកដទៃទាំងអស់ ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់លើកតម្កើងយើងរាល់

គ្នាដែលបានកើតក្នុងជីវិតថ្មី ដោយមានឈ្មោះថា «កូន» ប៉ុន្តែប្រទានព្រះនាម «ពិត និងជាកំណើតតែមួយ» ដល់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គ ។ ប៉ុន្តែតើទ្រង់ជាកូនប្រុស«តែម្នាក់»ក្នុងចំនោមបងប្អូនជាច្រើនយ៉ាងដូចម្តេច ប្រសិនបើទ្រង់មិនមានអ្វីដែលយើងទទួលបានជាអំណោយដោយធម្មជាតិផងនោះ?

ហើយយើងសូមលើកតម្កើងកិត្តិយសនេះដល់មនុស្សទាំងមូលនៃអ្នក សម្របសម្រួល - ដូច្នេះទ្រង់ពិតជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារី ហើយបានថ្វាយខ្លួនជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះវរបិតានៅលើឈើឆ្កាង ។ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះគឺទាក់ទងនឹងភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ដូចដែលប៉ុលបង្រៀន នៅពេលដែលទ្រង់និយាយថា ទ្រង់ត្រូវបាន «ញែកចេញសម្រាប់ដំណឹងល្អនៃព្រះដែលព្រះបានសន្យាពីមុន... បានប្រកាសថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដោយអំណាច» [រ៉ូម ១:១-៤, cf. Vg.] ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលដាក់ឈ្មោះទ្រង់ដោយឡែកពីគ្នាថាជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបាទដាវីឌតាមសាច់ឈាម ប៉ុន្តែបញ្ជាក់ដោយឡែកថាទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ លុះត្រាតែទ្រង់ចង់ស្និទ្ធស្នាលថាការនេះពឹងផ្អែកលើអ្វីមួយក្រៅពីសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់? ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលនិយាយនៅកន្លែងផ្សេងថា៖ «ទ្រង់បានរងទុក្ខដោយភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ» [កូរិន ទី២ ១៣:៤ p] ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ ទ្រង់ធ្វើឲ្យមានការបែងចែករវាងនិស្ស័យទាំងពីរ ។ ប្រាកដណាស់ ពួកគេត្រូវតែទទួលស្គាល់៖ ដូចដែលទ្រង់បានទទួលពីម្តាយរបស់ទ្រង់ ហេតុផលរបស់ទ្រង់សម្រាប់ការត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបាទដាវីឌ" ដូច្នេះពីព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ទ្រង់មានហេតុផល

របស់ទ្រង់សម្រាប់ការហៅ "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ" ។ ហើយនេះគឺជាអ្វីដែលខុសពីនិស្ស័យរបស់មនុស្ស ។

បទគម្ពីរផ្តល់ឲ្យទ្រង់នូវឈ្មោះពីរ ៖ ពេលខ្លះហៅទ្រង់ថាជាបុត្រនៃព្រះ ហើយពេលខ្លះទៀតជាកូនមនុស្ស ។ ទាក់ទងនឹងឈ្មោះទីពីរនេះ ពួកគេមិនអាចបង្កជម្លោះបានទេ ព្រោះវាជាភាសាហេព្រើរដែលគេប្រើជាទូទៅដើម្បីនិយាយអំពីទ្រង់ថាជា «កូនមនុស្ស» ព្រោះទ្រង់ជាកូនចៅរបស់អ័ដាម ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំប្រកែកថា ទ្រង់ត្រូវបានហៅថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដោយគុណធម៌នៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ និងសារៈសំខាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ព្រោះវាគ្រាន់តែជាការសមរម្យក្នុងការយោងការពិតដែលថាទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ" ទៅនឹងនិស្ស័យភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ព្រោះវាគឺជាការចង្អុលបង្ហាញថាទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា "កូនមនុស្ស" ទៅនឹងនិស្ស័យជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ ។

សរុបសេចក្តីមក នៅក្នុងវគ្គនេះដែលខ្ញុំបានសំដៅលើ—"អ្នកដែលបានចុះពីព្រះបាទដាវីឌតាមសាច់ឈាម ហើយត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះនៅក្នុងអំណាច"—ប៉ុល មានន័យដូចគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលគាត់បានបង្រៀននៅក្នុងវគ្គមួយផ្សេងទៀត ៖ ព្រះគ្រីស្ទដែលបានចេញមកពី សាសន៍យូដា « តាមសាច់ឈាម គឺ ... ព្រះ ... ប្រទានពរដល់គ្រប់សម័យកាល" [រ៉ូម ៩:៥] ។ ប្រសិនបើសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងពីរនេះកត់សម្គាល់ពីភាពខុសគ្នារវាងនិស្ស័យទាំងពីររបស់ទ្រង់ តើគូប្រជែងរបស់យើងមានសិទ្ធិអ្វីដើម្បីបដិសេធថាទ្រង់ជាកូនមនុស្សតាមសាច់ឈាម ទាក់ទងនឹងនិស័យនៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ?

7. *ភស្តុតាងប្រឆាំងជ័ទន់ខ្សោយរបស់ Servetus*

ពួកគេប្រកែកយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងការការពារកំហុសរបស់ខ្លួនថា ព្រះត្រូវបានគេនិយាយថាមិនបានប្រោសព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ទេ [រ៉ូម ៨:៣២] ដែលទេវតាបានបង្គាប់ថាទ្រង់ដែលនឹងកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារីត្រូវហៅថា « ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត » [លូកា ១:៣២] ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកុំឲ្យគេលើកតម្កើងការជំទាស់ឥតប្រយោជន៍បែបនេះ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាជាមួយយើងបន្តិចមើលថា តើហេតុផលរបស់ពួកគេត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណា ។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានសន្និដ្ឋានដោយយុត្តិធម៌ថាទ្រង់បានចាប់ផ្តើមជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះតាំងពីកំណើតដោយសារតែទ្រង់ដែលបានមានក្នុងផ្ទៃត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះរាជបុត្រា" នោះវានឹងធ្វើតាមដែលទ្រង់បានចាប់ផ្តើមជាព្រះបន្ទូលជាមួយនឹងការសម្តែងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសាច់ឈាមដោយសារតែលោក យ៉ូហាន បាននិយាយថា ទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដែលពួកគេបានពាល់ដោយដៃរបស់ពួកគេ [យ៉ូហានទី១ ១:១] ។ អ្វីដែលយើងអានក្នុងព្យាការីគឺដូចជាការថ្លែងរបស់យ៉ូហានដែរថា ៖ «ឯងបេថ្លេហិម ស្រុកយូដាអើយ ឯងមិនមែនតូចជាងគេ ក្នុងពួកចៅហ្វាយ នៅស្រុកយូដាទេ ដ្បិតនឹងមានចៅហ្វាយ១ចេញពីឯងមក ចៅហ្វាយនោះនឹងឃ្វាលអ៊ីស្រាអែល ជារាស្ត្រអញ»" [មីកា ៥:២ និងម៉ាថាយ ២:៦ រួមបញ្ចូល Vg.)] ។ តើគេនឹងត្រូវបង្ខំឲ្យបកស្រាយយ៉ាងណា បើគេតាំងចិត្តប្រកែកបែបនេះ? ខ្ញុំបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងមិនយល់ស្របជាមួយនឹងលោក Nestorius ដែលបានស្រមៃឃើញព្រះគ្រីស្ទទ្វេមួយ ខណៈតាមការបង្រៀនរបស់យើង ព្រះគ្រីស្ទបានបង្កើតយើងជាបុត្រនៃព្រះជាមួយនឹងទ្រង់ដោយសារចំណងនៃភាពជាបងប្អូន ។ ដ្បិតក្នុងសាច់ឈាមដែលទ្រង់បានទទួលពីយើង នោះទ្រង់ជាបុត្រតែមួយរបស់ព្រះ ។

Augustine ព្រមានយើងដោយប្រាជ្ញាថា ទ្រង់គឺជាកញ្ចក់ភ្លឺនៃព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ និងឯកវចនៈរបស់ព្រះ ។ ព្រោះទ្រង់បានទទួលកិត្តិយស ដែលរហូតមកដល់ពេលទ្រង់ជាមនុស្ស ទ្រង់មិនអាចសមនឹងទទួលបានឡើយ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានតុបតែងដោយភាពល្អឥតខ្ចោះនេះតាមសាច់ឈាម សូម្បីតែតាំងពីផ្ទៃមកដើម្បីធ្វើជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវស្រមៃនៅក្នុងការរួបរួមនៃបុគ្គលរបស់ទ្រង់នូវការបញ្ចូលគ្នាដែលដកហូតនូវអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ វាមិនសមហេតុផលទេ ជាងនេះ ដែលព្រះបន្ទូលដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទ ចាប់តាំងពីនិស្ស័យទាំងពីរត្រូវបានរួបរួមជាមនុស្សម្នាក់ ត្រូវបានគេហៅថា "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ" នៅក្នុងវិធីផ្សេងៗ ជាងការហៅទ្រង់ក្នុងន័យផ្សេងៗ ជួនកាល ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ នៅពេលផ្សេងទៀត ជាកូនមនុស្ស ។

ការបង្កាច់បង្ខូចមួយទៀតរបស់ Servetus ក៏ធ្វើឱ្យយើងមិនខ្វាស់អៀនទៀតដែរ ៖ មុនពេលដែលទ្រង់បានសំដែងមកនៅក្នុងសាច់ឈាម នោះព្រះគ្រីស្ទគ្មានកន្លែងណាហៅថា "ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ" ទេ លើកលែងតែក្នុងន័យធៀប ។ ទោះបីជាការពិពណ៌នាអំពីទ្រង់នៅពេលនោះមានភាពស្រពិចស្រពិលក៏ដោយ វាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់គឺជាព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយសារទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលដែលបង្កើតដោយព្រះវរបិតាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ហើយថាឈ្មោះនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួលដែលទ្រង់បានយកមកលើអង្គទ្រង់ តែដោយសារទ្រង់ជាព្រះដែលបានសម្តែងនៅក្នុងសាច់ឈាម ។ វាក៏ច្បាស់ដែរថា ព្រះនឹងមិនត្រូវបានហៅថា "បិតា" តាំងពីដើមដំបូងឡើយ លុះត្រាតែមានទំនាក់ទំនងទៅវិញទៅមកជាមួយព្រះរាជបុត្រា "ដែលគ្រប់ទាំងគ្រួនៅស្ថានសួគ៌ ហើយនៅផែនដី មាននាមត្រកូលពីទ្រង់មក" [អេភេសូ. ៣:១៥ p] តាម

ភស្តុតាងនេះ យើងអាចសន្និដ្ឋានយ៉ាងងាយថាទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ និងជាព្យាការី មុនពេលឈ្មោះនេះបានលេចឡើងក្នុងក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែឧបមាថា ពួកគេជំទាស់នឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយនេះ ដែលសាឡូម៉ូនប្រាប់អំពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់មិនអាចវាស់បានរបស់ព្រះ។ ទ្រង់ប្រកាសថាទាំងព្រះ និងបុត្ររបស់ទ្រង់គឺមិនអាចយល់បានថា ៖ «តើព្រះអង្គនោះមានព្រះនាមជាអ្វី ហើយព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់តើមានព្រះនាមជាអ្វី បើឯងដឹង ចូរប្រាប់មក» [សុភាសិត ៣0:៤ p]។ ខ្ញុំដឹងថាទីបន្ទាល់នេះនឹងមិនមានទម្ងន់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកដែលមានជម្លោះនោះទេ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនពឹងលើវាច្រើនទេ លុះត្រាតែវាបង្ហាញថាអ្នកណាដែលបដិសេធថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
លើកលែងតែនៅពេលដែលទ្រង់បានក្លាយជាមនុស្សជាអ្នកបង្កាច់បង្ខូចមនុស្សអាក្រក់។ លើសពីនេះ អ្នកនិពន្ធបុរាណបំផុតដែលបានយល់ស្របជាមួយបានផ្តល់ជាសាក្សីចំពោះការពិតនេះយ៉ាងច្បាស់ថា ភាពអៀនខ្មាសនៃអ្នកដែលហ៊ានវាយប្រហារមកលើយើង Irenaeus និង Tertullian គឺគួរឱ្យអស់សំណើចដូចអ្វីដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម។ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធទាំងពីរនាក់នេះ សារភាពថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគឺមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែក្រោយមក ត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់។

8. ការបង្ហាញដ៏ទូលំទូលាយ និងការបដិសេធចំពោះគោលលទ្ធិរបស់ Servetus

Servetus បានប្រមូលផ្តុំនូវប្រផ្នូលដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលអ្នកផ្សេងទៀតប្រហែលជាមិនយល់ព្រមជាមួយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកសង្កត់ឱ្យកាន់តែជិតអ្នកដែលទទួលស្គាល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះតែនៅក្នុងសាច់ឈាម នោះអ្នកនឹងសង្កេតឃើញថាពួក

គេទទួលស្គាល់វាដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីថាទ្រង់មានគភ៌នៅក្នុងផ្ទៃក្រមុំ ព្រហ្មចារីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ Manichees ពីបុរាណបានស្រមើស្រមៃរឿងដូចគ្នា: មនុស្សនោះមានព្រលឹងរបស់គាត់ដោយបានមកពីព្រះ: សម្រាប់ពួកគេយល់ថា "ព្រះបានផ្តុំខ្យល់ដង្ហើមលើអ័ដាមជាដង្ហើមនៃជីវិត" [លោកុ. ២:៧ p] ពួកគេរឹងរួសចាប់យកឈ្មោះ«កូន»យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដែលមិនមានភាពខុសគ្នារវាងនិស្ស័យនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនិយាយដោយភាន់ច្រឡំថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតមកពីព្រះ តាមលក្ខណៈរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះ ការចាប់កំណើតដ៏អស់កល្បនៃប្រាជ្ញា ដែលសាឡូម៉ូននិយាយ [សាស្តា ២៤:១៤, Vg. ២៤:៩, EV; cf. សុភាសិត. 8:22 ff.] ត្រូវបានវិនាស ហើយគ្មានការចាត់ចែងអំពីព្រះនៅក្នុងអ្នកសម្រុះសម្រួលទេ ឬគ្រាន់តែរូបរាងត្រូវបានដាក់ជំនួសមនុស្សពិតវិញ ។

វានឹងមានប្រយោជន៍ក្នុងការបដិសេធការបោកបញ្ឆោតដ៏អាក្រក់របស់ Servetus ដែលគាត់បានបញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃមួយចំនួន ដែលការដាស់តឿនដោយគំរូនេះ អ្នកអានដែលគោរពព្រះអាចរក្សាភាពស្លូតស្ងាត់ និងសុភាព ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថាវានឹងជារឿងហួសហេតុព្រោះខ្ញុំបានធ្វើវារួចហើយក្នុងស្បៃវែកពិសេស ។ សរុបនៃបញ្ហាមកដល់នេះ ៖ សម្រាប់ Servetus ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគឺជាគំនិតមួយតាំងពីដំបូងមក ហើយសូម្បីតែនៅពេលនោះត្រូវបានតែងតាំងជាមនុស្សដែលនឹងក្លាយទៅជារូបភាពសំខាន់របស់ព្រះ ។ គាត់មិនទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលណាផ្សេងទៀតរបស់ព្រះ ជាជាងភាពអស្ចារ្យខាងក្រៅឡើយ ។ គាត់បកស្រាយអំពីការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដូច្នេះ ៖ ឆន្ទៈក្នុងការបង្កើតព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងព្រះតាំងពីដើមដំបូងមក ហើយបាន

ពង្រីកខ្លួនវាដោយទង្វើរហូតដល់ការបង្កើត ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ គាត់បានបំភាន់ព្រះវិញ្ញាណជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានចែកចាយព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណដែលមើលមិនឃើញទៅជាសាច់ឈាម និងព្រលឹង ។ សរុបមក ការតំណាងជានិយមធ្យៀបនៃព្រះគ្រីស្ទបានជំនួសការចាប់កំណើតនៅក្នុងគ្រោងការណ៍របស់ Servetus ។ ប៉ុន្តែគាត់និយាយថា អ្នកដែលកាលនោះជាស្រមោលព្រះរាជបុត្រា ទ្រង់បានចាប់កំណើតតាមរយៈព្រះបន្ទូល ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានចាត់ឲ្យព្រះបន្ទូលជាមុខងារនៃការបង្រៀន ។ ពីនេះទៅទៀត ជ្រូក និងឆ្កែគឺគ្រាន់តែជាកូនរបស់ព្រះ ព្រោះវាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីពូជដើមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គាត់បានផ្សំព្រះគ្រីស្ទចេញពីធាតុទាំងបីដែលមិនបានបង្កើតឡើងដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ស្រមៃថាទ្រង់ជាកូនច្បងក្នុងចំណោមការបង្កើតទាំងអស់ក្នុងរបៀបដែលភាពជាព្រះសំខាន់ដូចគ្នានៅក្នុងថ្មតាមកម្រិតរបស់វា ។ ប៉ុន្តែ ក្រែងទ្រង់ហាក់ដូចជាដកព្រះគ្រីស្ទពីភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ គាត់ប្រកាសថាសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់មានសារធាតុដូចគ្នានឹងព្រះ ហើយថាទ្រង់បានបង្កើតជាមនុស្សដោយការបំប្លែងសាច់ឈាមទៅជាព្រះ ។ ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលទ្រង់មិនអាចមានគភ៌អំពីព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ លុះត្រាតែសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់បានចេញពីខ្លឹមសាររបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានបំប្លែងទៅព្រះ នោះទ្រង់បានកាត់បន្ថយនូវអ្វីដែលជាការស្មានដ៏អស់កល្បនៃព្រះបន្ទូល ហើយទ្រង់បានឆក់យកពីយើងពីព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបាទដាវីឌ ។ ដែលត្រូវបានសន្យាថាជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ គាត់និយាយឡើងវិញនូវគំនិតនេះជាញឹកញាប់ ៖ ថាព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានបង្កើតពីព្រះដោយចំណេះដឹង និងការកំណត់ទុកជាមុន ប៉ុន្តែថាទីបំផុតទ្រង់

ត្រូវបានបង្កើតឡើងពីវត្ថុដែលបំភ្លឺនៅដើមដំបូងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុង ធាតុបី - ធាតុដែលបន្ទាប់មកបានលេចឡើងនៅក្នុង ពន្លឺដំបូងនៃពិភពលោក [លោកុ. 1:3] នៅក្នុងពពកនិងបង្គោលភ្លើង [និក្ខមនំ ១៣:២១] ។ លើសពីនេះ វាគួរឱ្យធុញទ្រាន់ណាស់ក្នុងការរំលឹកឡើងវិញពីរបៀបដែល Servetus ពេលខ្លះខ្ចាស់អៀននឹងខ្លួនឯង ។ អ្នកអាន Sane នឹងប្រមូលផ្តុំពីសេចក្តីសង្ខេបនេះដែលថា ការគេចវេសដោយល្បិចកលរបស់ឆ្កែដ៏អាក្រក់នេះបានពន្លត់ទាំងស្រុងនូវក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើសាច់ឈាមជាព្រះនោះវានឹងលែងទៅជាព្រះវិហារនៃព្រះទៀតហើយ ។ មានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើង ដែលកើតចេញពីពូជរបស់អ័ប្រាហាំ និងដាវីឌ ពិតជាបានកើតជាមនុស្សតាមសាច់ឈាម ។ Servetus ផ្អែកជំហររបស់គាត់ដោយខុសឆ្គងលើពាក្យរបស់យ៉ូហាន ៖ « ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម » [យ៉ូហាន 1:14] ។ ដោយសារពាក្យទាំងនេះទប់ទល់នឹងកំហុសរបស់ Nestorius ពួកគេក៏មិនផ្តល់ការគាំទ្រចំពោះការប្រឌិតដ៏អាក្រក់នោះ ដែលអ្នកនិពន្ធគឺ Eutyches ព្រោះតែគោលបំណងតែមួយគត់របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺដើម្បីប្រកាសពីការរួបរួមរបស់បុគ្គលម្នាក់នៅក្នុងនិស្ស័យទាំងពីរ ។

ជំពូកទី XV

ដើម្បីដឹងពីគោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវរបិតា និងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់មកលើយើង យើងត្រូវមើលលើចំណុចទាំងបីនៅក្នុងទ្រង់ ៖ តួនាទី ជាហោរា ជាស្តេច និង ជាសង្ឃ

(I. សកម្មភាពសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបី ៖ ទីមួយ តួនាទីជាហោរា ១-២)

1. តម្រូវការនៃការយល់ដឹងអំពីគោលលទ្ធិនេះ ៖ វគ្គបទគម្ពីរដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះតួនាទីជាហោរារបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ដូចដែល Augustine បាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ពួកអ្នកខុសឆ្គង ថ្វីបើពួកគេផ្សព្វផ្សាយព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនេះមិនមានមូលដ្ឋានរួមជាមួយអ្នកជឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែវានៅតែជាកម្មសិទ្ធិតែមួយរបស់ពួកជំនុំ។ ដ្បិតបើយើងពិចារណាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់អំពីរឿងដែលទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងរកឃើញព្រះគ្រីស្ទក្នុងចំណោមពួកទុច្ចរិតក្នុងនាមតែឈ្មោះតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនតាមការពិតនោះទេ។ ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ ពាក្យ«ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ជាព្រះប្រោសលោះនៃលោកីយ៍» បានបន្លឺឡើងនៅលើបបូរមាត់របស់អ្នកកាន់សាសនាគ្រីស្តកាតូលិក។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេពេញចិត្តនឹងការក្លែងបន្លំឈ្មោះឥតប្រយោជន៍ ហើយដកគាត់ចេញពីអំណាច និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ សំដីរបស់ប៉ុលអនុវត្តចំពោះពួកគេ ៖ «គេមិនកាន់ជាប់តាមសិរសាទេ» [កូឡូស. ២:១៩ p ។]

ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីជំនឿអាចរកឃើញមូលដ្ឋានរឹងមាំសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយក៏បានសម្រាកក្នុងទ្រង់ គោលការណ៍នេះត្រូវ

តែដាក់ចុះ ៖ តួនាទីដែលបានដាក់មកលើព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះវរបិតាមានបីផ្នែក ។ ដ្បិតទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យធ្វើជាហោរា ជាស្តេច និងជាសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃតិចតួចក្នុងការស្គាល់ឈ្មោះទាំងនេះដោយមិនយល់ពីគោលបំណង និងការប្រើប្រាស់របស់វា ។ ពួកសង្ឃក៏ប្រើឈ្មោះទាំងនេះផងដែរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសោះកក្រោះ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាពនោះគឺ ដោយសារពួកគេមិនដឹងថា ចំណងជើងនីមួយៗមានអ្វីខ្លះ ។

យើងបាននិយាយរួចមកហើយថា ទោះជាព្រះ តាមរយៈការផ្តល់ឱ្យរាស្ត្រទ្រង់នូវខ្សែបន្ទាត់ដែលបាក់បែកនៃពួកព្យាការី ទ្រង់មិនដែលទុកពួកគេចោលដោយគ្មានគោលលទ្ធិដែលមានប្រយោជន៍គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ប៉ុន្តែ ចិត្តរបស់អ្នកគោរពបូជាតែងតែជ្រួតជ្រាប់ដោយការជឿជាក់ថា ពួកគេសង្ឃឹមថានឹងមានពន្លឺនៃការយល់ដឹងតែនៅពេលដែលព្រះមេស្ស៊ីយ៉ាងមក ។ ការរំពឹងទុកនេះបានជ្រាបចូលដល់ជនជាតិសាម៉ារី ទោះបីជាពួកគេមិនធ្លាប់ស្គាល់សាសនាពិតក៏ដោយ ដូចដែលបានលេចចេញមកពីពាក្យរបស់ស្ត្រីថា "នៅពេលដែលព្រះមែស៊ីយ៉ាងមក ទ្រង់នឹងបង្រៀនយើងគ្រប់ទាំងអស់" [យ៉ូហាន 4:25 p] ហើយជនជាតិយូដាមិនបានសន្មត់រឿងនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដោយប្រញាប់ប្រញាល់ឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្រៀនដោយទំនាយច្បាស់លាស់ពួកគេបានជឿដូច្នេះ ។ សំដីរបស់អេសាយត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា: « មើល អញបានតាំងដាវីឌទុកជាទីបន្ទាល់ដល់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ គឺជាអ្នកនាំមុខ ហើយជាអ្នកបង្គាប់ដល់គេ» [អេសាយ ៥៥:៤] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត អេសាយបានហៅទ្រង់ថាជា «ហើយគេនឹងហៅព្រះនាមទ្រង់ថា ព្រះដ៏ជួយគំនិតយ៉ាងអស្ចារ្យ» [អេសាយ ៩:៦ បានបញ្ចូលជាមួយនឹងអេសាយ 28:29 និងយេ

រេមា ៣២:១៩]។ ដោយហេតុផលនេះ សាវកសរសើរពីភាពឥតខ្ចោះនៃគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អ ដោយនិយាយដំបូងថា ៖ « ឯព្រះ ដែលពីដើម ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងពួកឰយុកោ ដោយពួកហោរា ជាច្រើនដងច្រើនបែប» [ហេព្រើរ ១:១]។ រួចគាត់បន្ថែមថា ៖ «នៅជាន់ក្រោយបង្អស់នេះ ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលនឹងយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះរាជបុត្រាវិញ» ។ [ហេព្រើរ 1:2 p ។] ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចការទូទៅរបស់ពួកព្យាការីគឺដើម្បីរៀបចំក្រុមជំនុំដោយការរំពឹងទុក ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីគាំទ្រវារហូតដល់អ្នកសម្របសម្រួលមកដល់ យើងបានដឹងថានៅក្នុងការបែកខ្ញែករបស់ពួកគេជឿថាពួកគេបានត្អូញត្អែរថាពួកគេត្រូវបានគេដកហូតពីអត្ថប្រយោជន៍ដ៏សាមញ្ញនោះ ៖ "យើងខ្ញុំមិនឃើញទង់របស់យើងខ្ញុំទៀតទេ... ក៏គ្មានហោរាណាទៀតឡើយ... ហើយឥតមានអ្នកណាក្នុងពួកយើងខ្ញុំដែលដឹងជាការនេះ នឹងបានដល់យូរប៉ុណ្ណាដែរ" [ទំនុក ៧៤:៩]។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមិននៅឆ្ងាយទៀត នោះពេលវេលាមួយត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ដានីយ៉ែល «ដើម្បីបិទត្រាការជាក់ស្តែង និងសេចក្តីទំនាយ» [ដានីយ៉ែល 9:24] មិនត្រឹមតែថាពាក្យទំនាយដែលបានលើកឡើងនៅទីនោះអាចនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានជំនឿអាចនឹងឆ្លងកាត់ដោយអត់ធ្មត់ដោយគ្មានពួកព្យាការីមួយរយៈ ពីព្រោះភាពពេញលេញ និងចំណុចកំពូលនៃការបើកសំដែងទាំងអស់គឺជិតមកដល់ហើយ ។

2. អត្ថន័យនៃតួនាទីជាហោរាសម្រាប់យើង

ឥឡូវនេះគួរកត់សម្គាល់ថាចំណង់ជើង «ព្រះគ្រីស្ទ» ទាក់ទងនឹងតួនាទីទាំងបីនេះ ៖ ត្បិតយើងដឹងថាតាមបញ្ញត្តិច្បាប់ ហោរា ក៏ដូចជាសង្ឃ និងស្តេច ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយប្រេងបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ឈ្មោះដ៏អស្ចារ្យនៃ «ព្រះមេ

ស្សី» ក៏ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យអ្នកសម្រុះសម្រួលដែលបានសន្យាទុកដែរ ។ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះមេស្ស៊ី ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រង និងដោយគុណធម៌របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ក្នុងនាមជាហោរា និងជាសង្ឃមានកន្លែងរបស់វា ហើយយើងមិនត្រូវមើលរំលងឡើយ ។ អេសាយបាននិយាយយ៉ាងជាក់លាក់ពីមុនក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់សណ្ឋិតលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាល់ក្រ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ដើម្បីនឹងប្រោសមនុស្សដែលមានចិត្តសង្រេង និងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់ពួកឈ្លើយ ហើយពីការដោះលែងដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ចំណ... ព្រមទាំងប្រកាសប្រាប់ពីឆ្នាំ ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ» ។ល។ [អេសាយ ៦១:១-២; cf. លូកា ៤:១៨] ។ យើងឃើញថាទ្រង់ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើជាទីបន្ទាល់ និងជាសាក្សីអំពីព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតា ។ ហើយនោះមិនមែនតាមរបៀបធម្មតានោះទេ - សម្រាប់ទ្រង់ត្រូវបានសម្គាល់ពីគ្រូផ្សេងទៀតដែលមានតួនាទីស្រដៀងគ្នា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ចំណុចនេះ ៖ ទ្រង់បានទទួលការចាក់ប្រេងតាំង មិនត្រឹមតែសម្រាប់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីបំពេញមុខងារនៃការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់រូបកាយទាំងមូលរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណមានវត្តមាននៅក្នុងការផ្សាយបន្តនៃដំណឹងល្អ ។
យ៉ាងណាមិញ នេះនៅតែប្រាកដថា ៖ គោលលទ្ធិដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលទ្រង់បាននាំមកបានបញ្ចប់ការទាយទុកទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាដែលមិនពេញចិត្តនឹងដំណឹងល្អ បានបំបិទវាដោយអ្វីដែលលើសពីនេះ ក៏បានបង្ហាក់អំណាចរបស់

ព្រះគ្រីស្ទ ។ សំឡេងដែលចេញពីពពកពីលើមេឃ « នេះជាកូនស្ងួនភ្ងាអញ ជាទីពេញចិត្តអញណាស់ ... ចូរស្តាប់តាមចុះ » [ម៉ាថាយ ១៧:៥; cf. ម៉ាថាយ ៣:១៧] ដែលបានលើកតម្កើងទ្រង់ដោយឯកសិទ្ធិតែមួយគត់លើសពីឋានៈរបស់អ្នកដទៃណាទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក ការចាក់ប្រេងតាំងនេះបានសាយភាយចេញពីក្បាលដល់សមាជិក ដូចដែលយ៉ូអែលបានទាយថា ៖ « កូនប្រុសស្រីរបស់ឯងនឹងទាយ ... ពួកចាស់ៗរបស់ឯងនឹងយល់សប្តិឃើញ» ។ល។ [យ៉ូអែល 2:28 p] ។ ប៉ុន្តែពេលដែលប៉ុលនិយាយថា ទ្រង់បានតាំងឡើង ទុកជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ [កូរិន ទី១ ១:៣0] ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត « ដែលមានគ្រប់ទាំងផលថ្លៃវិសេសនៃប្រាជ្ញា និងសេចក្តីចេះដឹងលាក់ទុកក្នុងទ្រង់ » [កូឡូស ២:៣ p] ។ គាត់មានន័យខុសគ្នាបន្តិច ។ នោះគឺ នៅខាងក្រៅព្រះគ្រីស្តគឺគ្មានអ្វីដែលគួរដឹងទេ ហើយអស់អ្នកណាដែលយល់ឃើញថាខ្លួនដូចជាដោយសេចក្តីជំនឿ នោះបានចាប់យកផលប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃស្ថានសួគ៌ ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ុលសរសេរក្នុងវគ្គមួយទៀតថា ៖ ដ្បិតខ្ញុំបានផ្តាច់ចិត្តថា នៅក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំមិនព្រមស្តាប់រឿងអ្វីទៀត ... ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាងផង» [កូរិន ទី១ ២:២ p] នេះគឺជាការពិតណាស់ ព្រោះវាមិនមានច្បាប់ដើម្បីទៅហួសពីភាពសាមញ្ញនៃដំណឹងល្អនោះទេ ។ ហើយសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃទំនាយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនាំយើងឱ្យដឹងថានៅក្នុងការសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ ដូចដែលទ្រង់បានប្រទានវាមកយើងគ្រប់ផ្នែកនៃប្រាជ្ញាដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលត្រូវបានផ្តុក ។

(ii. តួនាទីជាស្តេច - លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណរបស់, ៣-៥)

3. ភាពអស់កល្បនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ខ្ញុំមកឥឡូវនេះដើម្បីគ្រងរាជ្យ ។ វាគ្មាននយ័ទេក្នុងការនិយាយអំពីរឿងនេះដោយមិនព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមុនថាវាជានិស្ស័យខាងវិញ្ញាណ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានពីប្រសិទ្ធភាព និងអត្ថប្រយោជន៍របស់វាសម្រាប់យើង ក៏ដូចជាអំណាចទាំងមូល និងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ឥឡូវនេះ ភាពអស់កល្បជានិច្ចនេះដែលទេវតានៅក្នុងស្បៃវរភៅរបស់ដានីយ៉ែលបានសន្មតថាជាបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [ដានីយ៉ែល. ២:៤៤] នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់លូកា ទេវតាអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការសង្គ្រោះរបស់ប្រជាជន [លូកា ១:៣៣] ។

ប៉ុន្តែភាពអស់កល្បនេះក៏មានពីរប្រភេទដែរ ឬត្រូវតែពិចារណាតាមពីរយ៉ាង ៖ ទីមួយ ទាក់ទងនឹងរូបកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ ។ ទីពីរ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សមាជិកម្នាក់ៗ ។ យើងត្រូវតែសំដៅទៅលើប្រភេទទីមួយនៃសេចក្តីប្រកាស់នៅក្នុងទំនុកតម្កើង: " អញបានស្បថម្តងហើយ ដោយនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់អញ ថាអញមិនព្រមពោលកុហកដល់ដាវីឌឡើយ ពូជពង្សដាវីឌនឹងស្ថិតស្ថេរនៅជារៀងរាបដរាបហើយរាជ្យនឹងជាប់នៅចំពោះអញដូចជាព្រះអាទិត្យដែរ រាជ្យនោះនឹងបានតាំងនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ចដូចជាព្រះចន្ទគឺដូចជាទីសំគាល់ស្មោះត្រង់ដែលនៅលើមេឃ" [ទំនុក. ៨៩:៣៥-៣៧ p ។] ព្រះអង្គពិតជាសន្យានៅទីនេះថា តាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ទ្រង់នឹងជាអ្នកការពារអស់កល្បនិងជាអ្នកការពារពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ ។ យើងរកឃើញការសម្រេចបំពេញពិតប្រាកដនៃទំនាយនេះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ តាំងពី បន្ទាប់ពីការសោយ

ទីរង្គតរបស់សាឡូម៉ូនភ្លាម អំណាចលើផ្នែកធំនៃអាណាចក្រត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយ-ចំពោះភាពអាម៉ាស់នៃគ្រួសាររបស់ដាវីឌ-ត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យបុគ្គលឯកជន [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ cf. ១២]។ ក្រោយមក វាបានថយចុះកាន់តែខ្លាំងឡើង រហូតដល់ទីបញ្ចប់ដ៏សោកសៅ និងអាម៉ាសបំផុត [ពង្សាវតារក្សត្រទី២ cf. 24] ។

ការឧទានរបស់អេសាយមានន័យដូចគ្នាថា៖ «ឯសម័យជំនាន់ទ្រង់ តើមានអ្នកណារំពឹងគិតនឹងប្រាប់វា? [អេសាយ ៥៣:៨ p] ដ្បិតគាត់ប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់យ៉ាងនោះ ដើម្បីចងអង្គទ្រង់ជាមួយនឹងសមាជិករបស់ទ្រង់។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលយើងឮអំពីព្រះគ្រីស្ទជាគ្រឿងសឹកដ៏អស់កល្បជានិច្ច សូមឲ្យយើងចងចាំថា ភាពស្ថិតស្ថេរនៃក្រុមជំនុំគឺមានសុវត្ថិភាពក្នុងការការពារនេះ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ចំពេលមានភាពតានតឹងដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលវាកំពុងមានបញ្ហាជាបន្តបន្ទាប់ ចំពេលមានព្យុះដ៏ខ្លាំងក្លា និងគួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលគំរាមកំហែងវាដោយគ្រោះមហន្តរាយដែលមិនអាចរាប់បាននោះ វានៅតែមានសុវត្ថិភាព។ ដាវីឌសើចចំអកចំពោះភាពក្លាហានរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ ដែលព្យាយាមបោះចោលនឹមរបស់ព្រះ និងអ្នកចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ ហើយនិយាយថា៖ «ស្តេច និងប្រជាជនបានខឹងជាឥតប្រយោជន៍... ត្បិតទ្រង់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌មានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំបែកការឈ្លានពានរបស់ពួកគេ» [ទំនុក ២:២, ៤ p]។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធានាដល់ព្រះនៃការរក្សាទុកអស់កល្បនៃពួកជំនុំ ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឱ្យមានសង្ឃឹមនៅពេលណាដែលមានការជិះជាន់។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយនិយាយជាបុគ្គលរបស់ព្រះ ដាវីឌមានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យឯងអង្គុយនៅខាងស្តាំអញទាល់តែ

អញ្ជាដាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវឯងឲ្យធ្វើជាកំណល់កល់ជើងឯង» [ទំនុក. ១១០:១]។ នៅទីនេះទ្រង់បានអះអាងថា ទោះបីជាមានសត្រូវខ្លាំងប៉ុនណាដែលគ្រោងនឹងផ្តួលរំលំក្រុមជំនុំក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយកឈ្នះលើច្បាប់ដែលមិនចេះប្រែប្រួលរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានតែងតាំងជាព្រះរាជបុត្រាដ៏អស់កល្បជានិច្ចនោះដែរ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អារក្ស ជាមួយនឹងធនធានទាំងអស់នៃលោកិយនេះ មិនអាចបំផ្លាញពួកជំនុំបានឡើយ អ្វីដែលត្រូវបង្កើតឡើងវាក៏ស្ថិតនៅលើបល្ល័ង្កដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ឥឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងការអនុវត្តពិសេសនេះចំពោះយើងម្នាក់ៗ—«ភាពអស់កល្បជានិច្ច» ដូចគ្នាគួរតែជំរុញយើងឱ្យសង្ឃឹមសម្រាប់ភាពអមតៈដ៏មានពរ។ ដ្បិតយើងឃើញថា អ្វីដែលនៅលើផែនដីនេះជារបស់លោកិយ និងពេលវេលា ហើយពិតជាមិនបានយូរប៉ុន្មាននោះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីលើកក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ប្រកាសថា « នគរខ្ញុំមិនមែនត្រូវខាងលោកីយ៍នេះទេ » [យ៉ូហាន ១៨:៣៦]។ សរុបមក ពេលដែលនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកយើងបានឮថា ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺខាងវិញ្ញាណ ការដាស់តឿនដោយពាក្យនេះ អនុញ្ញាតឱ្យគាត់ទទួលបានក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតឲ្យកាន់តែប្រសើរឡើង។ ហើយចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ វាត្រូវបានការពារដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមឲ្យគាត់រង់ចាំផលផ្លែពេញលេញនៃព្រះគុណនេះនៅជំនាន់ខាងមុខ។

4. ព្រះពរនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង

យើងបាននិយាយថា យើងអាចយល់ឃើញពីអំណាច និងប្រយោជន៍នៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបាន លុះត្រាតែយើងទទួលស្គាល់ថាវាគឺខាងវិញ្ញាណ។ នេះច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ដែលចេញពីការពិតដែលថាថា ខណៈពេលដែលយើងត្រូវច្បាំងទាំងស្រុងនៃជីវិតនៅក្រោមឈើឆ្កាង ស្ថានភាពរបស់យើងគឺអាក្រក់ និងវេទនា។ ដូច្នេះ តើវានឹងផ្តល់ប្រយោជន៍អ្វីដល់យើងក្នុងការជួបជុំគ្នានៅក្រោមរាជ្យនៃស្តេចស្ថានសួគ៌ ឬលុះត្រាតែរួចពីជីវិតនៅលើផែនដីនេះ តើយើងប្រាកដថានឹងទទួលបានអំណរនៃប្រយោជន៍នេះដែរទេ? សំរាប់មូលហេតុនេះ យើងត្រូវដឹងថា សុភមង្គលដែលបានសន្យាជាមួយយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាគុណសម្បត្តិខាងក្រៅនោះទេ—ដូចជា ការដឹកនាំជីវិតដ៏រីករាយ និងសន្តិភាពមានទ្រព្យសម្បត្តិដ៏បរិបូរណ៌ មានសុវត្ថិភាពពីគ្រោះមហន្តរាយទាំងឡាយ និងសម្បូរទៅដោយសេចក្តីរីករាយ ដូចជាសាច់ឈាមដែលតែងតែប្រាថ្នាចង់បាន។ ទេមិនមែនទេ សុភមង្គលរបស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជីវិតស្ថានសួគ៌! នៅក្នុងពិភពលោក ភាពរុងរឿង និងសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនគឺពឹងផ្អែកផ្នែកមួយលើភាពសម្បូរបែបនៃអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង និងសន្តិភាពក្នុងស្រុក ហើយមួយផ្នែកនៅលើការការពារដ៏រឹងមាំដែលការពារពួកគេពីការវាយប្រហារយ៉ាងធំ។ ដូចរបៀបគ្នាដែរ ព្រះគ្រីស្តធ្វើឲ្យរាស្ត្រទ្រង់មានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់សម្រាប់ការសង្គ្រោះអស់កល្បនៃព្រលឹង ហើយពង្រឹងពួកគេដោយភាពក្លាហានដើម្បីយកឈ្នះបាននឹងការវាយប្រហារទាំងអស់នៃសត្រូវខាងវិញ្ញាណ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាទ្រង់គ្រប់គ្រង - ខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ - សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងជាងរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានបំពាក់ ដូចដែលព្រះទ្រង់ជ្រាបថាជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលយើងខ្វះដោយធម្មជាតិ។ តាមរយៈផលផ្លែ

ដំបូងនេះ យើងអាចយល់បានថា យើងពិតជាបានចូលរួមជាមួយព្រះនៅក្នុងព្រះពរដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ បន្ទាប់មក ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ចូរកុំសង្ស័យថា តើយើងនឹងទទួលជ័យជំនះលើអារក្ស ពិភពលោក និងអ្វីៗដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់គ្រប់បែបយ៉ាងនោះ ។ នេះជាគោលបំណងនៃការឆ្លើយតបរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកផារិស៊ី ៖ ពីព្រោះអាណាចក្ររបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងយើង នោះនឹងមិនមកដោយការមើលនោះទេ [លូកា ១៧:២១,២០] ។ ប្រហែលជាដោយសារទ្រង់បានប្រកាសអង្គទ្រង់ថាជាស្តេចក្រោមការរំពឹងទុកនៃព្រះពរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះ នោះពួកផារិស៊ីបានសើចចំអកឱ្យព្រះគ្រីស្ទដើម្បីបំពាក់នូវសញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្គាប់ពួកគេឲ្យចូលក្នុងមនសិការរបស់ពួកគេ ពីព្រោះ « ដ្បិតនគរព្រះ … គឺស្រេចនឹងសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្រី និងសេចក្តីអំណរ ដោយនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញទេតើ » [រ៉ូម ១៤:១៧] ។ នេះទ្រង់បានធ្វើដើម្បីការពារអ្នកដែលមានទំនោរទៅរកអ្វីៗនៅលើផែនដី ពីភាពល្ងីល្ងើក្នុងសុបិនដ៏ល្ងង់ខ្លៅ ។ ពាក្យទាំងនេះបង្រៀនយើងយ៉ាងខ្លីអំពីអ្វីដែលអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់មកលើយើង ។ ព្រោះវាមិនមែនខាងផែនដី ឬខាងសាច់ឈាមនោះទេ ហើយហេតុនេះវាជាកម្មវត្ថុនៃការពុករលួយ ប៉ុន្តែខាងវិញ្ញាណ វាលើកយើងឡើងរហូតដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែអត់ធ្មត់ឆ្លងកាត់ជីវិតដ៏លំបាកនេះទាំង ស្រេកឃ្លាន ត្រជាក់ ការមើលងាយ ការតិះដៀល និងបញ្ហាផ្សេងៗដែលពេញដោយរឿងតែមួយនេះ ៖ ហើយស្តេចនៃយើងនឹងមិនចាកចេញទុកឲ្យយើងនៅទុរគតឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងផ្តត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់យើងរហូតដល់ សង្គ្រាមបានបញ្ចប់ យើងត្រូវបានហៅឱ្យមានជ័យជំនះ ។ នេះជាលក្ខណៈនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់

ដែលទ្រង់ចែករំលែកដល់យើងនូវអ្វីទាំងអស់ដែលទ្រង់បានទទួលពីព្រះវរបិតា ។ ឥឡូវនេះ ព្រះហស័ទ្រង់នឹងអំណាចទ្រង់បានបំពាក់លើយើង តុបតែងយើងដោយភាពស្រស់ស្អាត និងភាពអស្ចារ្យ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងសម្បូរដោយករអាករបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះ ផ្តល់ឱ្យយើងនូវឱកាសដ៏មានផ្លែផ្កាបំផុតសម្រាប់សិរីរុងរឿង ហើយថែមទាំងផ្តល់ឱ្យយើងនូវទំនុកចិត្តក្នុងការតស៊ូដោយមិនភ័យខ្លាចប្រឆាំងនឹងអារក្ស អំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ។ ជាចុងក្រោយ តាមរយៈការស្បែកពាក់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ យើងអាចក្រោកឈរឡើងយ៉ាងក្លាហាន លើសជាងការតិះដៀលរបស់ពិភពលោកទាំងមូល ។ ហើយដូចដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានលះបង់អំណោយរបស់ទ្រង់មកឲ្យយើងដោយសេរីភាព ដូច្នេះចូរឱ្យយើងត្រឡប់មកវិញ ហើយនាំយកនូវផលផ្លែដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ទ្រង់ ៖ អំណាចគ្រប់គ្រប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតា

ដូច្នេះ ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ស្តេច មិនមែនដោយប្រេង ឬក្លិនក្រអូបឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា «ការចាក់ប្រេងតាំង» [ព្រះគ្រីស្ទ] នៃព្រះ ដោយសារតែ «គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញានឹងយោបល់ ជាព្រះវិញ្ញាណនៃគំនិតវាងវៃ និងឫទ្ធានុភាព ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីចេះដឹង និងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា » [អេសាយ ១១:២ p] នេះជា«ប្រេងនៃសេចក្តីអំណរ» ដែលទំនុកដំកើងប្រកាសថាទ្រង់«លើសជាងពួកសំឡាញ់នៃទ្រង់» [ទំនុក. ៤៥:៧] ត្បិតបើឧត្តមភាពបែបនេះមិនស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ទេ នោះយើងទាំងអស់គ្នានឹងខ្វះខាត ហើយស្រេកឃ្លាន ។ ដូចបាននិយាយរួចមកហើយថា ទ្រង់មិនបាន

ចម្រើនដោយប្រយោជន៍ខ្លួនឡើយ គឺដើម្បីចាក់បរិបូរទៅលើអ្នកស្រែកឃ្លាន ។ ព្រះវរបិតាបានមានបន្ទូលថា « មិនមែនដោយកម្រិតដើម្បីបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណដល់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ទេ » [យ៉ូហាន 3:34 p] ។ មូលហេតុត្រូវបានបង្ហាញដូចនេះ ៖ « ហើយយើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលអំពីសេចក្តីពោរពេញរបស់ទ្រង់មក គឺជាព្រះគុណថែមលើព្រះគុណផង» [យ៉ូហាន ១:១៦ p] ។ ដែលបានហូរចេញពីប្រភពទឹកនេះយ៉ាងបរិបូរណ៌ ដែលប៉ុលបាននិយាយថា ៖ "តែមានព្រះគុណផ្តល់មកយើងរាល់គ្នារៀងរាល់ខ្លួន តាមខ្នាតអំណោយទាននៃព្រះគ្រីស្ទ" [អេភេសូរ ៤:៧] ។ សេចក្តីប្រកាសទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយ ៖ ថារអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅលើព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនដោយភាពរីករាយ ឬភាពអស្ចារ្យនៅលើផែនដីនោះទេ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបោះបង់ចោលពិភពលោក បើយើងចូលរួមក្នុងអាណាចក្រនេះ ។

និមិត្តសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញនៃការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណសណ្ឋិតលើទ្រង់ក្នុងរូបរាងដូចសត្វព្រាប [យ៉ូហាន 1:32; លូកា ៣:២២] ។ វាមិនមែនជាអ្វីថ្មីឡើយ ហើយមិនគួរមើលទៅហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផលដែលព្រះវិញ្ញាណ និងអំណោយទានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានកំណត់ដោយពាក្យ « ការចាក់ប្រេងតាំង » [យ៉ូហានទី១ ២:២០, ២៧] ។ ពីព្រោះវាគឺមានតែនៅក្នុងវិធីនេះដែលយើងត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ។ ជាពិសេស ទាក់ទងនឹងជីវិតនៅស្ថានសួគ៌ គ្មានអ្វីធ្លាក់ចុះនៅក្នុងយើងឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបណ្តុំគំនិត ។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបានជ្រើសរើសព្រះគ្រីស្ទជាអាសនៈរបស់ទ្រង់ដើម្បីឲ្យករអាករនៅស្ថានសួគ៌ហូរចេញពីទ្រង់ជាបរិបូរ ដែលយើងត្រូវការ ។

អស់អ្នកជឿឈរឹងមាំដោយកម្លាំងនៃស្តេចរបស់ខ្លួន ហើយករអាក៏ខាងវិញ្ញាណ
របស់ទ្រង់មានច្រើននៅក្នុងពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយទើបគេហៅថាជាគ្រីស្ទាន ។

សេចក្តីប្រកាសរបស់ប៉ុលមិនធ្វើឱ្យខូចដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ចនេះដែល
យើងបាននិយាយនោះទេ ៖ «បន្ទាប់មក ... ទ្រង់នឹងប្រគល់នគរ ដល់ព្រះដ៏ជា
ព្រះវរបិតាទៅវិញ និងព្រះវរបិតារបស់គាត់» [កូរិន ទី១ ១៥:២៤] ។ ដូចគ្នា
ដែរ ៖ "នោះព្រះរាជ្យបុត្រានោះឯង... នឹងត្រូវក្រាបក្រោម... ដើម្បីឲ្យព្រះបាន
ធ្វើជាគ្រប់ទាំងអស់ក្នុងគ្រប់ទាំងអស់ ។" [កូរិន ទី១ ១៥:២៨, cf. Vg.] ទ្រង់
មានន័យតែថា ក្នុងសិរីល្អឥតខ្ចោះ ការគ្រប់គ្រងអាណាចក្រនឹងមិនមានដូចសព្វ
ថ្ងៃនេះទេ ។ ព្រះវរបិតាបានប្រទានអំណាចទាំងអស់ដល់ព្រះរាជបុត្រា ដើម្បី
ទ្រង់អាចជាព្រះហស្តរបស់ព្រះរាជបុត្រាគ្រប់គ្រង ចិញ្ចឹម និងទ្រទ្រង់យើង រក្សា
យើងក្នុងការមើលថែរបស់ទ្រង់ និងជួយយើង ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលដ៏ខ្លីដែល
យើងវង្វេងចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅកណ្តាលយើង ដើម្បីដឹកនាំ
យើងបន្តិចម្តងៗ ទៅរកការរួបរួមដ៏រឹងមាំជាមួយព្រះ ។ ហើយប្រាកដណាស់
ការនិយាយថាទ្រង់អង្គុយនៅព្រះហស្តខាងស្តាំរបស់ព្រះវរបិតា គឺស្មើនឹងការហៅ
ទ្រង់ថាជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះវរបិតា ដែលមានអំណាចទាំងស្រុងលើការ
គ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។ ពីព្រោះថាព្រះជាអ្នកសំរប
សំរួល ដូច្នេះដើម្បីនិយាយដោយ មានបំណងគ្រប់គ្រង និងការពារក្រុមជំនុំនៅ
ក្នុងបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុលពន្យល់នៅក្នុងជំពូកទីមួយនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួក
អេភេសូរថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដាក់ « នៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា »
ឲ្យធ្វើជា « សិរសានៃពួកជំនុំ ... ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ » [vs.
២០-២៣ p] គាត់មានន័យដូចគ្នា ពេលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖

«ព្រះជាម្ចាស់ ... បានប្រទានឲ្យមាននាមដ៏ប្រសើរ លើសជាងអស់ទាំងនាមផង ដើម្បីកាលណាឮព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ នោះឲ្យគ្រប់ទាំងជង្គង់នៅស្ថានសួគ៌ នៅផែនដី ហើយនៅក្រោមផែនដីត្រូវលុតចុះ... ហើយឲ្យគ្រប់ទាំងអណ្តាតបានថ្លែងប្រាប់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ សំរាប់ជាសិរីល្អដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា" [ភីលីព ២:៩-១១ p] ។ ក្នុងពាក្យទាំងនេះ ប៉ុលក៏សរសើរដល់ការបញ្ជាក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាការចាំបាច់សម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ៖ ព្រះអង្គទ្រង់នឹផ្ទាល់ងក្លាយទៅជាសិរសានៃក្រុមជំនុំ កំឡុងពេលកាតព្វកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការការពារក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានសម្រេច ។ សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ ជាធម្មតាបទគម្ពីរត្រូវហៅថាជាព្រះគ្រីស្ទថា "ព្រះអម្ចាស់" ពីព្រោះព្រះវរបិតាបានតាំងព្រះគ្រីស្ទលើយើង ដើម្បីអនុវត្តការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ។ ថ្វីត្បិតតែមាន ព្រះជាច្រើន ដែលកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោក [cf. កូរិន ទី១ ៨:៥] «គង់តែខាងយើង មានព្រះតែ១ប៉ុណ្ណោះ គឺជាព្រះវរបិតា ដែលរបស់សព្វសារពើកើតមកពីទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាក៏សំរាប់ទ្រង់ ក៏មានព្រះអម្ចាស់តែ១ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលរបស់សព្វសារពើកើតមកដោយសារទ្រង់ ហើយយើងក៏ដោយសារទ្រង់ដែរ» [កូរិន ទី១ ៨:៦, cf. Vg.], ប៉ុលនិយាយ ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាទ្រង់គឺជាព្រះតែមួយដែលតាមរយៈមាត់របស់អេសាយបានប្រកាសថាទ្រង់គឺជាស្តេចនិងជាអ្នកច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ [អេសាយ ៣៣:២២] ទោះបីជា [ព្រះរាជបុត្រា] ត្រូវហៅយ៉ាងប្រាកដនូវអំណាចទាំងអស់ដែលទ្រង់កាន់ថាជា«ប្រយោជន៍ និងអំណោយទាននៃព្រះវរបិតា» ទ្រង់គ្រាន់តែមានន័យថាទ្រង់សោយរាជ្យដោយអំណាចនៃភាពជាព្រះ ។ ហេតុអ្វី

បានជាទ្រង់ទទួលយកជាបុគ្គល ជាអ្នកសម្របសម្រួល? ទ្រង់បានចុះពីព្រះហស្ត នៃព្រះវរបិតា និងពីសិរីល្អដែលមិនអាចយល់បាន ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចចូលមកជិត យើង ។ ដូច្នេះហើយ មូលហេតុទាំងអស់គឺនៅទីនោះ ដែលយើងត្រូវតាំងចិត្ត គោរពប្រតិបត្តិ នឹងបង្គាប់ការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងដោយភាពខ្នះខ្នែងបំផុត ចំពោះឆន្ទៈភាពជាព្រះ! ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទសំរេចបំពេញកាតព្វកិច្ចរួមគ្នានៃស្តេច និងគ្រូគង្វាលសម្រាប់អ្នកគោរពតាមព្រះ ដែលចុះចូលដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងគោរពប្រតិបត្តិ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងឮថាទ្រង់កាន់«ឯងនឹងបំបាក់បំបែកគេដោយដំបងដែកព្រមទាំងបោកកំទេចគេទៅ ដូចជាភាជនៈរបស់ជាងស្មូន» [ទំនុក. ២:៩ p] យើងក៏ឮថា៖ «ទ្រង់នឹងជំនុំជំរះនៅកណ្តាលអស់ទាំងសាសន៍ឲ្យមានពេញដោយសាកសពទ្រង់នឹងវាយបំបែកក្បាលនៃនគរជាច្រើន» [ទំនុក. ១១០:៦ p] សព្វថ្ងៃនេះ យើងឃើញឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការពិតនេះ ប៉ុន្តែភស្តុតាងពេញលេញនឹងបង្ហាញនៅកាត់ក្តីចុងក្រោយ ដែលអាចចាត់ទុកថាជាទង្វើចុងក្រោយនៃរាជ្យរបស់ទ្រង់ ។

(iii. តួនាទី ភាពជាសង្ឃ៖ ការផ្សះផ្សា និងការទូលអង្វរជំនួស, ៦)

6. ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែនិយាយយ៉ាងខ្លីអំពីគោលបំណង និងការប្រើប្រាស់កា

តួនាទីជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ៖ ក្នុងនាមជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដ៏បរិសុទ្ធ និងឥតស្លាក់ស្នាម គឺទ្រង់ដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ។ ប៉ុន្តែបណ្តាសាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះរារាំងយើងមិនឲ្យចូលទៅកាន់ព្រះ ហើយព្រះក្នុងនាមជាចៅក្រមក៏ក្រោធនឹងយើង ។ ដូច្នេះ ការលាងទោសត្រូវតែមានការចូល

រួមពីព្រះគ្រីស្ទដើម្បីធ្វើជាសង្ឃ អាចទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះសម្រាប់យើង និងបន្ទរបន្តយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីបំពេញតួនាទីនេះត្រូវយាងមក ឆ្ពោះទៅរកជាយញ្ជួបជា ។ ពីព្រោះនៅក្រោមច្បាប់ សង្ឃត្រូវហាមមិនឲ្យចូលក្នុងទីសក្ការៈដោយគ្មានឈាម [ហេព្រើរ ៩:៧] ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿអាចដឹង ទោះបីជាសង្ឃដែលជាអ្នកជួយការពាររបស់ពួកគេបានឈរនៅចន្លោះពួកគេ និងព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ តែថាពួកគេមិនអាចលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់បានទេ លុះត្រាតែអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានលុបចោល [លេវី. ១៦:២-៣] ។ សាវ័កពិភាក្សាអំពីចំណុចនេះយ៉ាងវែងក្នុងសំបុត្រដល់ពួកហេព្រើរ ចាប់ពីជំពូកទីប្រាំពីររហូតដល់ចុងជំពូកទីដប់ ។ ដើម្បីសង្ខេបអំណះអំណាងរបស់គាត់ ៖ តួនាទីជាសង្ឃ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ពីព្រោះដោយការលះបង់នៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានលុបបំបាត់កំហុសរបស់យើងហើយបានធ្វើឱ្យយើងស្កប់ចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់យើង [ហេព្រើរ ៩:២២] ។ សម្បថដ៏ឧឡារិករបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ថា «នឹងមិនប្រែព្រះហឫទ័យឡើយ» ព្រមានយើងអំពីអ្វីដែលជាបញ្ហាដ៏ធ្ងន់មួយ ៖ « ឯងជាសង្ឃនៅអស់កល្បជានិច្ចតាមរបៀបលោកម៉ិលគីស្សាដែក» [ទំនុក. ១១០:៤; cf. ហេព្រើរ ៥:៦; ៧:១៥] ។ ព្រះពិតជាមានព្រះទ័យនឹងបន្ទូលទាំងនេះ ដើម្បីតែងតាំងចំណុចសំខាន់ដែលទ្រង់បានដឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូលនឹងត្រឡប់មក ។ ដូចដែលបាននិយាយរួចមកហើយថា យើង ឬការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនអាចចូលទៅជិតព្រះបានទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងឋានៈជាសម្តេចសង្ឃរបស់យើង ដែលបានលាងជម្រះអំពើបាបរបស់យើង ញែកយើងជាបរិសុទ្ធ និងទទួលបានព្រះគុណនោះ ដែលភាពស្មោកគ្រោកនៃអំពើទុច្ចរិត និងអំពើអាក្រក់របស់ពួកយើង ។ ដូច្នេះហើយ

យើងឃើញថា យើងត្រូវតែចាប់ផ្តើមចេញពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យវាមានប្រសិទ្ធភាព និងអត្ថប្រយោជន៍ភាពជាសង្ឃរបស់ទ្រង់អាចទៅដល់យើង ។ វាជាការដែលថាទ្រង់ជាអ្នកអង្វរជំនួស ដ៏អស់កល្បជានិច្ច: តាមរយៈការទូលអង្វរជំនួសរបស់ទ្រង់យើងទទួលបានការអនុគ្រោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មិនត្រឹមតែមានការជឿទុកចិត្តលើការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានសេចក្តីសុខសាន្តសម្រាប់មនសិការនៃអ្នកជឿព្រះផងដែរ ខណៈពេលដែលពួកគេពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដោយសុវត្ថិភាព ហើយត្រូវបានផ្អែកថា អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានថ្វាយតាមរយៈអ្នកសម្របសម្រួលគឺគាប់ព្រះហឫទ័យដដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ទោះបីជាព្រះនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យបានបង្គាប់ឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាសត្វដល់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ប៉ុន្តែក្នុងព្រះគ្រីស្ទមានលំដាប់ថ្នាក់ខុសគ្នា ដែលក្នុងនោះអ្នកដដែលត្រូវធ្វើជាសង្ឃ និងយញ្ញបូជា ។ នេះគឺដោយសារតែគ្មានការស្កប់ស្កល់ផ្សេងទៀតដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង ហើយគ្មានអ្នកណាដែលសក្តិសមថ្វាយដល់ព្រះជាជាងព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ដែលមិនអាចរកបាននោះទេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានតួនាទីជាសង្ឃ មិនត្រឹមតែជាការផ្តល់អំណោយដល់ព្រះវរបិតា និងប្រកបដោយសុជីវធម៌ចំពោះយើងដោយច្បាប់នៃការផ្សះផ្សាដ៏អស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងទទួលយើងជាដៃគូរបស់ទ្រង់នៅក្នុងតួនាទីដ៏អស្ចារ្យនេះ [វិវរណៈ ១:៦] ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលសៅហ្មងក្នុងខ្លួនតែជាសង្ឃក្នុងទ្រង់ តាំងខ្លួនយើងទាំងអស់ថ្វាយព្រះ ហើយចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៅស្ថានសួគ៌ដោយសេរី ដើម្បីឲ្យយញ្ញបូជានៃការអធិស្ឋាន និងការសរសើរដែលយើងនាំមកអាចទទួលយកបាន ហើយមានក្លិនក្រអូបនៅចំពោះព្រះ ។ នេះជាអត្ថន័យនៃការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ « ឯទូលបង្គំក៏ញែកខ្លួនចេញជា

បរិសុទ្ធដោយយល់ដល់គេ » [យ៉ូហាន ១៧:១៩] ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាបានតម្កល់នឹងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់រហូតដល់ពេលដែលទ្រង់បានថ្វាយយើងដល់ព្រះវរបិតាដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាយើងគួរស្ញប់ខ្ពើមដល់ទ្រង់ក៏ដោយ សូមទ្រង់បរិសុទ្ធស្អាត ហើយបរិសុទ្ធចុះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាទីសក្ការៈត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង ដូចបានរៀបរាប់នៅក្នុងដានីយ៉ែល [ដានីយ៉ែល ៩:២៤] ។ យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ពីភាពផ្ទុយគ្នារវាងការចាក់ប្រេងតាំងនេះ និងការចាក់ប្រេងតាំងជាស្រមោលនោះ ដែលនៅពេលកំពុងប្រើវា ។ វាដូចជាទេវតាបានមានបន្ទូលថា « នៅពេលដែលស្រមោលត្រូវបានលិចបាត់ ភាពជាសង្ឃពិតនឹងភ្លឺឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ » ។ អ្វីដែលគួរឲ្យស្ញប់ខ្ពើមជាងនេះទៅទៀត គឺការប្រឌិតនៃអ្នកដែលមិនស្គប់ស្គល់នឹងភាពជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានសន្មតជាមុនថានឹងបូជាព្រះអង្គជាថ្មី! ពួកកាតូលិកព្យាយាមធ្វើបែបនេះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយចាត់ទុកថាដូចជាផ្នែកនៃការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ជំពូកទី XVI

តើព្រះគ្រីស្ទបានបំពេញមុខងារបែបណាក្នុងនាមជាអ្នកប្រោសលោះ ដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានការសង្គ្រោះ ។ នៅទីនេះ ការសុគត់ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានពិភាក្សា ក៏ដូចជាការឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ផងដែរ

(ផ្នែរសិទ្ធដោយអំពើបាបចេញពីព្រះ ដែលនៅតែស្រឡាញ់យើង នោះយើងត្រូវបានផ្សះផ្សាដោយសារព្រះគ្រីស្ទ 1-4)

1. ព្រះប្រោសលោះ

អ្វីដែលយើងបាននិយាយរហូតមកដល់ពេលនេះអំពីព្រះគ្រីស្ទបានសំដៅទៅលើគោលបំណងមួយនេះ៖ ការថ្កោលទោស ការស្លាប់ និងការបាត់បង់ នៅក្នុងខ្លួនយើង យើងគួរស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ការរំដោះ ជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងទ្រង់ ដូចដែលយើងបានរៀនរួចមកហើយតាមរយៈលោកពេត្រុសដ៏ល្បីល្បាញ៖ «ដ្បិតនៅក្រោមមេឃ គ្មាននាមឈ្មោះណាទៀតបានប្រទានមកមនុស្សលោក ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសង្គ្រោះនោះឡើយ» [កិច្ចការ ៤:១២] ។ ព្រះនាម "ព្រះយេស៊ូវ" ត្រូវបានឱ្យដល់គាត់ មិនមែនដោយគ្មានហេតុផល ឬដោយចៃដន្យ ឬដោយការសម្រេចរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបាននាំមកពីស្ថានសួគ៌ដោយទេវតាដែលជាអ្នកប្រកាសច្បាប់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ ហេតុផលនេះត្រូវបានបន្ថែមថា ៖ ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅដើម្បី "សង្គ្រោះមនុស្សពីអំពើបាបរបស់គេ" [ម៉ាថាយ ១:២១; cf. លូកា ១:៣១] ។ យើងគួរកត់សម្គាល់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះ នូវអ្វីដែលយើងបានជួបនៅកន្លែងផ្សេងទៀត៖ មុខងារនៃព្រះប្រោសលោះត្រូវបានដាក់មកលើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់

យើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រោសលោះរបស់យើងនឹងមិនល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ប្រសិនបើទ្រង់មិនដឹកនាំយើងឆ្ពោះទៅរកគោលដៅចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះហើយ ពេលដែលយើងបែរចេញពីទ្រង់បន្តិច សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដែលនៅជាប់នឹងទ្រង់ ក៏បាត់ទៅវិញបន្តិចម្តងៗដែរ ។ នេះជាលទ្ធផល ដល់អស់អ្នកណាដែលមិនតាំងខ្លួនឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្តដកខ្លួនចេញពីព្រះគុណទាំងអស់នោះ ។ ការដាស់តឿនរបស់លោក ប៊ីណាដ គឺគួរចងចាំថា ៖ «ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវមិនគ្រាន់តែជាពន្លឺប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាអាហារផងដែរ វាក៏ជាប្រេងដែរ ដែលជាអាហារទាំងអស់នៃព្រលឹងមិនចេះរីងស្ងួត វាជាអំបិលដោយគ្មានគ្រឿងទេសអ្វីទាំងអស់ដែលបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ។ ទីបំផុតគឺជាទឹកឃ្មុំក្នុងខែ ភ្លេងក្នុងត្រចៀក អំណរសប្បាយក្នុងចិត្ត ហើយក៏ជាថ្នាំផងដែរ ។ គ្រប់ការនិយាយដែលមិនមានព្រះនាមទ្រង់ គឺគ្មានរសជាតិ ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតដោយកចិត្តទុកដាក់អំពីរបៀបដែលទ្រង់សម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង ។ នេះយើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានជឿថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីទទួលបានការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់ និងមាំមួនសម្រាប់ជំនឿរបស់យើង ដោយបដិសេធនូវអ្វីដែលអាចទាញយើងចេញក្នុងទិសដៅមួយឬផ្សេងទៀត ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចបន្ទាប់ខ្លួនឯងផ្ទាល់បានទេ ហើយពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវអ្វីដែលគេមានដោយមិនមានអារម្មណ៍ថាជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងជាសត្រូវទៅចំពោះគាត់នោះទេ ។ ដូច្នោះហើយ គេត្រូវតែស្វែងរកវិធីនិងមធ្យោបាយដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះដោយអន្ទះសា ហើយនេះក៏ទាមទារការពេញចិត្ត ។ គ្មានការធានាទូទៅត្រូវបានតំរូវនោះទេ ត្បិតសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងបណ្តាសារបស់ព្រះ តែងតែស្ថិតនៅលើ

មនុស្សមានបាប រហូតដល់ពួកគេរួចផុតពីកំហុស ។ ដោយសារទ្រង់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យច្បាប់របស់ទ្រង់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្មានការផ្តន្ទាទោសនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបំពាក់ដើម្បីសងសឹក ។

2. ការដឹងអំពីកំហឹងរបស់ព្រះធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណចំពោះការប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែ មុននឹងយើងទៅឆ្ងាយ យើងត្រូវតែមើលថា តើវាសមប៉ុណ្ណាដែលព្រះជាម្ចាស់ដែលទន្ទឹងរង់ចាំយើងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលគួរតែជាសត្រូវរបស់យើង រហូតដល់ទ្រង់បានផ្សះផ្សាជាមួយយើងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ តើគួរឲ្យទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ ជាបុត្រតែមួយអង្គនៃការសន្យានៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងដោយរបៀបណា បើទ្រង់មិនទាន់បានរើសយកយើងដោយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ផង? អាស្រ័យហេតុនេះ ភាពផ្ទុយគ្នាខ្លះកើតឡើងនៅទីនេះ ខ្ញុំនឹងលុបចោលការលំបាកនេះ ។ ជាទូទៅ ព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលតាមរបៀបនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ៖ «ដ្បិតកាលយើងជាខ្មាំងសត្រូវ បើយើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះវិញទៅហើយ ដោយព្រះរាជបុត្រាទ្រង់សុគត» [រ៉ូម ៥:១០ p] ។ «ពួកគេស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា រហូតទាល់តែអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេត្រូវបានធួនដោយសារយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់» ។ [កាឡាទី ៣:១០, ១៣ p] « ពួកគេបានដាច់ចេញពីព្រះរហូតដល់បានផ្សះផ្សាដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់» ។ [កូឡូស ១:២១-២២ p] ការសំដែងខ្លីប្រភេទនេះត្រូវបានត្រូវចិត្តរបស់យើងដែលយើងអាចយល់កាន់តែច្បាស់ថាស្ថានភាពរបស់យើងវេទនានិងខូចខាតខុសពីព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណា ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា កំហឹង និងការសងសឹករបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្លាប់ដ៏អស់កល្បបានមកលើយើងទេ នោះ

យើងស្ទើរតែមិនទទួលស្គាល់ថា យើងមានទុក្ខវេទនាប៉ុណ្ណា ដែលមិនមានសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយយើងបានមើលស្រាលគុណតំលៃនៃការរំដោះ ។

ជាឧទាហរណ៍ ឧបមាថាមានគេប្រាប់ថា ៖ «ប្រសិនបើព្រះស្អប់អ្នក កាលដែលអ្នកនៅជាមនុស្សមានបាប ហើយបោះអ្នកចោល តាមដែលអ្នកសមនឹងទទួល នោះការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់នឹងកំពុងរង់ចាំអ្នក ។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់បានរក្សាអ្នកដោយព្រះគុណស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកឃ្លាតចេញពីទ្រង់ នោះទ្រង់បានរំដោះអ្នកពីគ្រោះថ្នាក់នោះ» ។ បន្ទាប់មក មនុស្សនេះប្រាកដជានឹងទទួលបទពិសោធន៍ និងមានអារម្មណ៍អំពីអ្វីដែលគាត់ជំពាក់ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ឧបមាថាគាត់រៀន ដូចដែលបទគម្ពីរបានបង្រៀនថា គាត់ត្រូវបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈអំពើបាប គឺជាអ្នកទទួលមរតកនៃសេចក្តីក្រោធ ជាកម្មវត្ថុនៃបណ្តាសានៃការស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលមិនរាប់បញ្ចូលពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ លើសពីគ្រប់ព្រះពរនៃព្រះ ។ ជាទាសកររបស់អារក្សសាតាំង ជាឈ្លើយនៅក្រោមនឹមនៃអំពើបាប ទីបំផុតបានកំណត់គោលដៅសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ហើយបានចូលរួមក្នុងវារួចហើយ ។ ហើយថានៅចំណុចនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានអង្វរករជាអ្នកការពារ ទទួលយកខ្លួនគាត់ ហើយទទួលរងនូវការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលពីការជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ បានគំរាមកំហែងដល់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ។ ថាគាត់បានសម្អាតដោយឈាមរបស់ទ្រង់ នូវរាល់អំពើអាក្រក់ដែលបានធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ដោយសារការលះបង់នេះ ទ្រង់បានពេញចិត្ត និងធ្វើជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ ដែលជាអ្នកទូលអង្វរជំនួស ឲ្យព្រះបានសម្រាល

ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ដែលយោងនៅលើមូលដ្ឋាននេះ សេចក្តីសុខសាន្តនៃព្រះបានស្ងប់ជាមួយមនុស្ស ។ តាមរយៈចំណងនេះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរក្សាចំពោះគេ ។ តើមនុស្សនឹងមិនមានការរំជួលចិត្តដោយសារការទាំងអស់នេះ ដែលពណ៌នាយ៉ាងច្បាស់ពីភាពអស្ចារ្យនៃគ្រោះមហន្តរាយដែលគាត់ត្រូវបានជួយសង្គ្រោះឬ?

សរុបមក៖ ដោយសារចិត្តរបស់យើងមិនអាច នៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ទាំងចាប់យកជីវិតឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ឬទទួលយកវាដោយការដឹងគុណដែលយើងជំពាក់ លុះណាតែចិត្តរបស់យើងត្រូវបានប៉ះទង្គិចដំបូង និងគ្របដណ្តប់ដោយការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះ និងដោយខ្លាចសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នោះយើង បានបង្រៀនដោយបទគម្ពីរឱ្យយល់ឃើញថា ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់គឺ អាចនិយាយបានថា ជាសត្រូវទៅចំពោះយើង ហើយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រដាប់ដោយអាវុធសម្រាប់បំផ្លិចបំផ្លាញយើង ។ ដើម្បីរើសយើងក្នុងសេចក្តីសប្បុរស និងជាឪពុកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។

3. កំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត; សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់មុនការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ថ្វីត្បិតតែសេចក្តីប្រកាសនេះ ត្រូវបានបង្ហាន់ដល់ភាពខ្សោយដល់ការយល់ដឹងរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាមិនបាននិយាយមិនពិតនោះទេ ។ ដ្បិតព្រះដែលជាសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនអាចស្រឡាញ់សេចក្តីទុច្ចរិត ដែលទ្រង់ឃើញក្នុងយើងទាំងអស់គ្នាឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងទាំងអស់គ្នាមានអ្វីមួយដែលសមនឹងទទួល

ការស្ដប់របស់ព្រះនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ អំពីនិស្ស័យដ៏អាក្រក់របស់យើង និងជីវិតដ៏អាក្រក់ដែលធ្វើតាមនោះ យើងទាំងអស់គ្នាប្រាកដជាមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានទោសចំពោះព្រះអង្គ ហើយផ្ដន្ទាទោសក្នុងឋាននរក ។ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ មិនចង់បាត់បង់អ្វីដែលទ្រង់មាននៅក្នុងយើង នោះទ្រង់នៅតែស្វែងរកអ្វីដែលត្រូវស្រឡាញ់ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចនឹងក្លាយជាមនុស្សមានបាបដោយកំហុសរបស់យើងផ្ទាល់ក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែជារបស់ដែលទ្រង់បង្កើតមកដែរ ។ ទោះយើងបាននាំសេចក្ដីស្លាប់មកលើខ្លួនយើងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់បានបង្កើតយើងឲ្យមានជីវិតដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ត្រូវបានប្ដូរដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់បរិសុទ្ធ និងដោយសេរីមកដល់យើង ដើម្បីទទួលយើងក្នុងព្រះគុណ ។ ដោយសារមានការខ្វែងគំនិតគ្នាមិនឈប់ឈរ និងមិនអាចផ្សះផ្សាបានរវាងសេចក្ដីសុចរិត និងយើងទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ដើម្បីដកចេញនូវហេតុដែលនាំឲ្យមានសត្រូវនឹងគ្នា ហើយផ្សះផ្សាយើងទាំងស្រុងនឹងព្រះអង្គទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ទាំងអស់នៅក្នុងយើង ដោយការលាងទោសក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីអោយយើងរាល់គ្នា ដែលពីមុនមិនស្អាត និងមិនបរិសុទ្ធ អាចបង្ហាញខ្លួនយើងថាសុចរិត និងបរិសុទ្ធ នៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ ដោយសារសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ព្រះជាព្រះវរបិតាបានយាងទៅមុខ ហើយទន្ទឹងរង់ចាំ ការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពិតណាស់ « ដោយសារទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងជាមុន» [យ៉ូហានទី១ ៤:១៩] នោះទ្រង់ក៏ផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងទ្រង់វិញ ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទជួយយើងដោយការសុគត់របស់ទ្រង់ ភាពទុច្ចរិតដែលសមនឹងទទួលសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះនៅតែមាននៅក្នុង

យើង ហើយត្រូវបណ្តាសា និងថ្កោលទោសនៅចំពោះទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងអាចចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ និងរឹងមាំជាមួយព្រះបាន លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទចូលរួមជាមួយយើង ។ ដូច្នេះ យើងនឹងត្រូវបានធានាថា ព្រះពេញចិត្តនិងមានចិត្តសប្បុរសចំពោះយើង យើងត្រូវតែដាក់ភ្នែក និងគំនិតរបស់យើងលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ជាការពិត តាមរយៈទ្រង់តែម្នាក់ យើងគេចផុតពីការចោទប្រកាន់ពីអំពើបាបរបស់យើងមកលើយើង ដែលជាការចោទប្រកាន់ដែលនាំមកជាមួយនូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។

4. កិច្ចការនៃជង្វាយធួនកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដូច្នេះ វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងបន្ទាប់មកទៀតទេ

ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលនិយាយថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបានរើសយើង« មុនការបង្កើតលោកីយ៍»ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូ ១:៤-៥] ។ ការទាំងនេះគឺសាមញ្ញ ហើយស្របជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ហើយមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងស្រស់ស្អាតនូវវគ្គទាំងនោះ ដែលវាត្រូវបាននិយាយថា ព្រះបានប្រកាសសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ក្នុងការប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ឱ្យសុគត [យ៉ូហាន 3:16]; ហើយផ្ទុយទៅវិញ ថាព្រះជាសត្រូវរបស់យើង មុនពេលទ្រង់ត្រូវបានធ្វើឲ្យយើងមានភាពអនុគ្រោះម្តងទៀត ដោយសារការសុគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម ៥:១0] ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញការទាំងនេះកាន់តែច្បាស់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលទាមទារទីបន្ទាល់ពីក្រុមជំនុំដំបូង ខ្ញុំនឹងស្រង់យកវគ្គមួយរបស់ Augustine ដែលការនោះត្រូវបានបង្រៀនពី ៖ «សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ» គាត់និយាយថា "មិនអាចយល់បាន និងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ ។" ជ្បិតមិនមែនក្រោយពីយើងបានផ្សះផ្សានឹង

ទ្រង់តាមរយៈព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ទេ ដែលទ្រង់ចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់យើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងមុនពេលដែលពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីឲ្យយើងអាចជាកូនប្រុស កូនស្រី របស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ទ្រង់ផងដែរ មុនពេលយើងក្លាយជាអ្វីទាំងអស់ ។ ការពិតដែលថា យើងត្រូវបានផ្សះផ្សាតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាមិនសូវយល់ តែបើព្រះរាជបុត្រាទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ ថាឥឡូវនេះទ្រង់អាចចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់អ្នកដែលទ្រង់បានស្អប់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើងរួចហើយ ដែលយើងជាសត្រូវនឹងទ្រង់ដោយសារអំពើបាប ។ សាវ័កនឹងថ្លែងទីបន្ទាល់ថាតើខ្ញុំកំពុងនិយាយការពិតដែរឬទេ ៖ ‹ព្រះបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងក្នុងកាលដែលយើងនៅជាមនុស្សមានបាបនៅឡើយ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើង› [រ៉ូម ៥:៨] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង សូម្បីតែពេលយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ចំពោះទ្រង់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះតាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យ និងភាពជាព្រះ ទ្រង់បានស្រឡាញ់យើង សូម្បីតែពេលដែលទ្រង់ស្អប់យើងក៏ដោយ ។ ព្រះអង្គស្អប់យើងចំពោះអ្វីដែលយើងមិនបានធ្វើ ប៉ុន្តែអំពើអាក្រក់របស់យើងមិនបានបំផ្លាញស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងទេ ទ្រង់ជ្រាប់ពីរបៀប ក្នុងពេលដូចគ្នា ទ្រង់ស្អប់យើងម្នាក់ៗនូវអ្វីដែលយើងបានធ្វើ ហើយស្រឡាញ់អ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើ» ។ នេះជាសម្តីរបស់ Augustine ។

(លទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ និងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៥–៧)

5. ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានអនុវត្តពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់

ឥឡូវនេះ មានម្នាក់សួរថា តើព្រះគ្រីស្ទបានលុបចោលអំពើបាបដោយរបៀបណា បានហាមឃាត់ការបែងចែកគ្នារវាងយើង និងព្រះ ហើយបានទទួលនូវសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីសង់ការអនុគ្រោះដល់ព្រះ និងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះយើង? ចំពោះការនេះ យើងអាចឆ្លើយជាទូទៅថា ទ្រង់បានសម្រេចកិច្ចការនេះសម្រាប់យើងដោយការគោរពប្រតិបត្តិទាំងស្រុង ។ នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ៖ « ដ្បិតដូចជាមនុស្សជាច្រើន បានត្រឡប់ជាមានបាបដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ មិនបានស្តាប់បង្គាប់ជាយ៉ាងណា នោះមនុស្សជាច្រើនក៏បានត្រឡប់ជាសុចរិត ដោយសារម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាងនោះដែរ» [រ៉ូម ៥:១៩ p] នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ដើម្បីប្រាកដ ប៉ុលបានពង្រីកមូលដ្ឋាននៃការលើកលែងទោស ដែលរំដោះយើងពីភាពពេញលេញនៃពេលវេលាបានមក ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ដែលកើតពីស្ត្រី គោរពតាមក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីលោះអស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ" [កាឡាទី ៤:៤-៥] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានអះអាងផងដែរថា ទ្រង់បានបំពេញផ្នែកមួយនៃភាពសុចរិតក្នុងការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតា ដែលបានបង្គាប់ [ម៉ាថាយ ៣:១៥] ។ សរុបមក ចាប់ពីពេលដែលទ្រង់យកទម្រង់ជាអ្នកបម្រើ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមបង់ថ្លៃរំដោះដើម្បីលោះយើង ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកំណត់របៀបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឲ្យកាន់តែច្បាស់ជាងនេះ ព្រះគម្ពីរបានអះអាងថានេះជាលក្ខណៈពិសេស និងត្រឹមត្រូវចំពោះការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទ្រង់ប្រកាសថា «ទ្រង់ឲ្យជីវិតខ្លួន ទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន » [ម៉ាថាយ ២០:២៨ p] ប៉ុលបង្រៀនថា « ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង» [រ៉ូម. ៤:២៥ p] យ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រកាសថា ទ្រង់មក «ដើម្បីដក

អំពើបាបរបស់លោកកិយនេះចេញ» ត្បិតទ្រង់ជា«កូនចៀមនៃព្រះ» [យ៉ូហាន 1:29 p] ។ នៅវគ្គមួយទៀត ប៉ុលបង្រៀនថា « នោះបានរាប់ជាសុចរិតទទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលព្រះបានតាំងទ្រង់ទុកជាទីសន្តោសប្រោស ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់» [រ៉ូម ៣:២៤-២៥ p] ដូចគ្នានេះដែរ៖ «យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ... ទុកជាទីសន្តោសប្រោស... ដោយសារការសុគត់របស់ទ្រង់» ។ [រ៉ូម ៥:៩-១០] ម្តងទៀត៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង» ។ [២កូរិនថូស ៥:២១] ខ្ញុំនឹងមិនដេញដោលទីបន្ទាល់ទាំងអស់ទេ ត្បិតបញ្ជីនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយពួកគេជាច្រើននឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅតាមលំដាប់របស់ពួកគេ ។ ដោយហេតុផលនេះ អ្វីដែលហៅថា "គោលជំនឿរបស់ពួកសាវក" ឆ្លងកាត់ភ្លាមៗក្នុងលំដាប់ដ៏ល្អបំផុត ចាប់ពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ល្អឥតខ្ចោះទាំងមូលកើយមាន ។ ប៉ុន្តែការគោរពប្រតិបត្តិដែលនៅសេសសល់ដែលទ្រង់បានបង្ហាញក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលទេ ។ ប៉ុលបានរើសវាពីដើមដល់ចប់៖ « គឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបាវបំរើវិញ ... ទាំងចុះចូលស្តាប់បង្គាប់ រហូតដល់ទីមរណៈ គឺទ្រង់ទទួលសុគតជាប់ឈើឆ្កាងផង» [ភីលីព ២:៧-៨ p] ។ ហើយជាការពិត សូម្បីតែនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ការស្តាប់បង្គាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ទ្រង់គឺជារឿងសំខាន់ ពីព្រោះយញ្ញបូជាដែលមិនបានថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្តនឹងមិនមានសេចក្តីសុចរិតបន្ថែមទៀត

ទេ។ ដូច្នេះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់ « បានលះបង់ជីវិតដើម្បីចៀមរបស់ទ្រង់» [យ៉ូហាន 10:15 p] នោះ ទ្រង់បានបន្ថែមយ៉ាងច្បាស់ថា «គ្មានអ្នកណាដកយកជីវិតពីខ្ញុំបានទេ» [យ៉ូហាន 10:18]។ ក្នុងន័យនេះ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា « ដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកទៅសំឡាប់» [អេសាយ ៥៣:៧; cf. កិច្ចការ ៨:៣២]។ ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃដំណឹងល្អប្រាប់ថា ទ្រង់បានចេញទៅជួបពួកទាហាន [យ៉ូហាន ១៨:៤] ហើយថានៅចំពោះមុខពីឡាត់ ទ្រង់មិនបានដោះសារខ្លួនទេ ប៉ុន្តែបានឈរដើម្បីចុះចូលនឹងការជំនុំជម្រះ [ម៉ាថាយ ២៧:១២, ១៤]។ មែន, ពិតប្រាកដ, ដោយគ្មានការតស៊ូ; ដ្បិតទ្រង់បានយកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ ហើយដោយរបៀបនេះ ការស្តាប់បង្គាប់ដែលទ្រង់បានបង្ហាញដល់ព្រះវរបិតាទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានសាកល្បង! ហើយនេះមិនមែនជាភស្តុតាងទូទៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបានរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងទេ៖ តស៊ូជាមួយការភ័យខ្លាចដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ហើយនៅចំនោមនៃទារុណកម្មដ៏ឃោរឃៅទាំងនោះ ដើម្បីបោះចោលសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់របស់ខ្លួនទ្រង់ ថាទ្រង់អាចផ្តល់ឲ្យពួកយើងបាន។ ហើយយើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណុចនេះ៖ ថាគ្មានយញ្ញបូជាត្រឹមត្រូវណាអាចត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះនោះទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទមិនយកចិត្តទុកដាក់លើអារម្មណ៍របស់ទ្រង់បានចុះចូល និងលះបង់ខ្លួនទាំងស្រុងតាមបំណងរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សាវកបានដកស្រង់ទីសំគាល់នេះចេញពីទំនុកតម្កើងយ៉ាង៖ « សេចក្តីនេះបានកត់ទុកពីទូលបង្គំ នៅក្នុងគម្ពីរហើយ [ហេព្រើរ ១០:៧] ... "មើល ឱព្រះអង្គអើយ ទូលបង្គំមកនឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់" [ហេព្រើរ ១០:៩]។ ទូលបង្គំនឹងធ្វើ ហើយក្រិត្យវិន័យទ្រង់ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តទូល

បង្គំ» [ទំនុក. ៣៩:៩, Vg.] បន្ទាប់មក ខ្ញុំបាននិយាយថា ‹មើល ខ្ញុំមក›» [ហេព្រើរ ១០:៧]។ ប៉ុន្តែ ពីព្រោះមនសិការដែលញាប់ញ័ររកបានតែនៅក្នុងការលះបង់និងការសម្អាតដោយអំពើបាបត្រូវបានរួចផុត នោះយើងក៏ត្រូវបានណែនាំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយសម្រាប់យើង ខ្លឹមសារនៃជីវិតគឺស្ថិតនៅក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

(ការផ្តន្ទាទោសតាមរយៈលោកពីឡាត)

បណ្តាសាដែលបណ្តាលមកពីកំហុសរបស់យើងបានកំពុងរង់ចាំយើងនៅកៅអីជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នោះហើយ ជាដំបូង បទគម្ពីររៀបរាប់អំពីការផ្តន្ទាទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅចំពោះមុខលោកប៉ុនទាសពីឡាត អភិបាលនៃស្រុកយូដា ដើម្បីបង្រៀនយើងថា ការពិន័យដែលយើងទទួលរងគឺត្រូវបានដាក់លើមនុស្សសុចរិតនេះ។ យើងមិនអាចគេចផុតពីការកាត់ទោសដ៏គួរឲ្យខ្លាចរបស់ព្រះបានឡើយ។ ដើម្បីរំដោះយើងចេញពីវា នោះព្រះគ្រីស្ទបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនទ្រង់កាត់ទោសនៅចំពោះមុខមនុស្សដែលមានសីលធម៌ សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់និងថោកទាបក៏ដោយ។ សម្រាប់ចំណងជើង«ល្អឥតខ្ចោះ»ត្រូវបានលើកឡើងមិនត្រឹមតែដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពស្មោះត្រង់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងអាចរៀននូវអ្វីដែលអេសាយបង្រៀនថា: «ឯការវាយផ្ចាលដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជាដោយសារស្នាមរំពាត់នៅអង្គទ្រង់» [អេសាយ ៥៣:៥]។ ដើម្បីដកការផ្តន្ទាទោសរបស់យើង វាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការទទួលរង់នៅការឈឺចាប់គ្រប់ប្រភេទ នឹងការសុគត់ ៖ ដើម្បីបំពេញសម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់យើង ទម្រង់នៃការសុគត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដែលទ្រង់បានឲ្យសេរីភាពឲ្យយើងទាំងពីរ

យ៉ាងដោយការផ្ទេរការកាត់ទោសរបស់យើងទៅខ្លួនទ្រង់ និងដោយការទទួលយក
កំហុសរបស់យើងដាក់លើខ្លួនទ្រង់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយពួក
ចោរ ឬសម្លាប់នៅក្នុងការបះបោរដោយហ្វូងមនុស្សដែលមានកំហឹង នៅក្នុងការ
ស្លាប់បែបនេះ វាមិនមានភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តនោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល
ទ្រង់ត្រូវបានចោទប្រកាន់កាត់ទោសនៅមុខសាលជំនុំជំរះក្នុងនាមជាឧក្រិដ្ឋជន
និងសង្កត់ដោយសក្ខី ហើយត្រូវបានថ្កោលទោសដោយមាត់របស់ចៅក្រមឱ្យ
ស្លាប់នោះ យើងដឹងតាមរយៈភស្តុតាងទាំងនេះថាទ្រង់បានដើរតួជាអ្នកមាន
ទោស និងជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ការពីរ
យ៉ាងដែលត្រូវបានទាយទុកជាមុនដោយទំនាយរបស់ព្យាការី នឹងដែលជួយ
សម្រាលទុក្ខ និងបញ្ជាក់ជំនឿរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំង ។ នៅពេលដែលយើងឮថា
ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាននាំចេញពីកន្លែងចៅក្រមទៅកាន់ការសុគត ហើយបានឆ្កាង
ចោរពីរនាក់នៅចន្លោះនោះ នោះយើងបានទទួលការសម្រេចនៃទំនាយដែលអ្នក
ផ្សាយដំណឹងល្អបានសំដៅទៅលើ ៖ «គេបានរាប់ទ្រង់ជាពួកអ្នកទទឹងច្បាប់»
[ម៉ាកុស ១៥:២៨, Vg.; cf. អេសាយ ៥៣:១២] ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ?
ប្រាកដណាស់ថា ទ្រង់អាចនឹងសុគត់ជំនួសមនុស្សមានបាប មិនមែនពីមនុស្ស
សុចរិត ឬគ្មានទោសនោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់បានទទួលសេចក្តីស្លាប់មិនមែន
ដោយសារតែសេចក្តីគ្មានទោសនោះទេ គឺដោយសារអំពើបាប ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត
ពេលយើងឮថាទ្រង់បានរួចទោសដោយបបូរមាត់ដដែលដែលថ្កោលទោសទ្រង់
(សម្រាប់ពីឡាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យផ្តល់សក្ខីជាសាធារណៈច្រើនដងអំពីភាពគ្មាន
កំហុសរបស់ទ្រង់ ។ [ឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ 27:23]) គួរនឹកចាំពាក្យរបស់ព្យា
ការីម្នាក់ទៀតថា ៖ «ទ្រង់បានសងអ្វីដែលទ្រង់មិនបានលួចនោះវិញ [ទំនុក.

៦៩:៤]។ ដូច្នេះ យើងនឹងឃើញមនុស្សមានបាប និងអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់តំណាងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពីភាពគ្មានទោសរបស់ទ្រង់ វាបានបង្ហាញឱ្យឃើញថាទ្រង់ត្រូវបានទទួលបន្ទុកនឹងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ជាជាងខ្លួនទ្រង់។ ដូច្នេះទ្រង់បានរងទុក្ខនៅក្រោមលោក ប៉ុនទាស ពីឡាត់ ហើយដោយការកាត់ទោសជាផ្លូវការរបស់អភិបាល ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋជន។ មិនដូច្នោះទេ ត្បិតទ្រង់ត្រូវបានចៅក្រមប្រកាសថាជាមនុស្សសុចរិតនៅពេលជាមួយគ្នានោះ នៅពេលដែលពីឡាត់បានបញ្ជាក់ថា ទ្រង់ « មិនបានរកឃើញហេតុផលសម្រាប់ការប្តឹងក្នុងគាត់ឡើយ» [យ៉ូហាន 18:38]។ នេះជាការរួចទោសរបស់យើង៖ ទោសដែលដាក់ឲ្យយើងទទួលត្រូវបានផ្ទេរទៅព្រះសិរសានៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ [អេសាយ ៥៣:១២]។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត យើងត្រូវតែចងចាំការជំនួសនេះ ក្រែងលោយើងញ័រ ហើយថប់បារម្ភពេញមួយជីវិត ដូចជាការសងសឹកដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ ដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយកមកលើខ្លួន នៅតែឆ្កាងលើយើង។

6. "ឈើឆ្កាង"

ទម្រង់នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏បង្កប់នូវអាថ៌កំបាំងមួយផងដែរ។ ឈើឆ្កាងត្រូវបានបណ្តាសា មិនត្រឹមតែតាមគំនិតរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយច្បាប់របស់ព្រះ [ចោទិយកថា ២១:២៣]។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានព្យួរនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានតាំងខ្លួនទ្រង់ឱ្យចុះចូលនឹងបណ្តាសា។ វាត្រូវតែកើតឡើងតាមរបៀបនេះដើម្បីឱ្យបណ្តាសាទាំងមូល ដែលដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើងកំពុងរង់ចាំយើង ឬផ្ទុយទៅវិញដាក់លើយើងអាចត្រូវបានដកចេញពីយើងខណៈពេលដែលវាត្រូវបានផ្ទេរទៅទ្រង់។ នេះក៏

ត្រូវបានប្រាប់ទុកជាមុននៅក្នុងច្បាប់ ។ ឥឡូវនេះ យញ្ញបូជា និងការទទួលទោសសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានគេហៅថា «អាសម៉ុត (Ashmoth) ជាពាក្យហេព្រើរដែលបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីអំពើបាប ។ដោយប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យធៀប ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបំណងស្នើទ្ធស្នាលថា ទាំងនេះគឺដូចជាការលះបង់នៃការបន្សុត ដែលទទួលយកលើខ្លួនពួកគេ និងទទួលបណ្តាសាដោយសារអំពើបាប ។ អ្វីដែលត្រូវបានតំណាងជាន័យធៀបនៅក្នុងយញ្ញបូជារបស់លោកម៉ូសេគឺត្រូវបានបង្ហាញក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលជាគំរូនៃរូបភាព ។ ដូច្នេះ ដើម្បីធ្វើការលះបង់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ នោះទ្រង់បានប្រគល់ជីវិតរបស់ទ្រង់ជា Asham នោះគឺជាដង្វាយលោះបាប ដូចហោរាហៅវាថា [អេសាយ ៥៣:90; cf. v. 5] ដោយស្នាមជាំ និងការដាក់ទោសរបស់យើងអាចត្រូវបានគេបោះចោល ហើយឈប់ដាក់ទោសពួកយើង ។ សាវ័កប្រកាសទីបន្ទាល់អំពីការនេះកាន់តែច្បាស់នៅពេលគាត់បង្រៀនថា ៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង ។» [កូរិនថូសទី២ ៥:២១] ។ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ទ្រង់បានស្អាតបរិសុទ្ធពីគ្រប់កំហុសទាំងអស់ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទ្រង់បានយកភាពអាម៉ាស់ និងការតិះដៀលពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ ហើយជាថ្នូរដែលយើងស្លៀកពាក់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ វាប្រហាក់ប្រហែលនឹងប៉ុលមានន័យដូចគ្នា ពេលគាត់និយាយអំពីអំពើបាប «ទ្រង់បានកាត់ទោសអំពើបាបនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់» [រ៉ូម ៨:៣ p] ព្រះវរបិតាបានបំផ្លាញកម្លាំងនៃអំពើបាប នៅពេលដែលបណ្តាសានៃអំពើបាបត្រូវបានផ្ទេរទៅសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅទីនេះ លើសពីនេះ វាមានន័យ

ថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះវរបិតាក្នុងការសុគត ជាយញ្ញបូជាដ៏វិសេសវិសាល ដែលនៅពេលដែលទ្រង់បានបន្ទូរបន្តយការពេញចិត្តទាំងអស់តាមរយៈការលះបង់របស់ទ្រង់ នោះយើងអាចឈប់ភ័យខ្លាចចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទៀតហើយ ។ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់នូវអ្វីដែលសម្តីរបស់ព្យាការីមានន័យ ៖ « ព្រះអម្ចាស់បានទំលាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើទ្រង់ ។ » [អេសាយ ៥៣:៦] ។ ពោលគឺអ្នកដែលហៀបនឹងសម្អាតភាពសៅហ្មងនៃអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការផ្ទេរការប្រមាថ ។ ឈើឆ្កាងដែលទ្រង់ត្រូវបានគេឆ្កាង គឺជានិមិត្តរូបនៃការនេះ ដូចជាសាវ័កថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖ « ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានលោះយើងរាល់គ្នា ឲ្យរួចពីសេចក្តីបណ្តាសារបស់ក្រឹត្យវិន័យ ដោយទ្រង់ត្រូវបណ្តាសាជំនួសយើងរាល់គ្នា (ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា « ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលត្រូវព្យួរនៅលើឈើ») ១៤ ដើម្បីឲ្យពររបស់លោកអ័ប្រាហាំ បានមកដល់អស់ទាំងសាសន៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ» [កាឡាទី ៣:១៣-១៤; ចោទិយកថា ២១:២៣] ។ ពេត្រុសមានន័យដូចគ្នាពេលគាត់បង្រៀន ៖ « ទ្រង់ផ្ទាល់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើង … នៅលើដើមឈើ » [ពេត្រុសទី១ ២:២៤] ។ ពីព្រោះចេញពីនិមិត្តសញ្ញានៃបណ្តាសានោះ យើងយល់កាន់តែច្បាស់ថាបន្ទុកដែលយើងត្រូវបានសង្កត់សង្កិនត្រូវបានដាក់លើទ្រង់ ។
ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវយល់ថា ទ្រង់បានធ្លាក់នៅក្រោមបណ្តាសាដែលគ្របសង្កត់ទ្រង់ឡើយ ជំនួសវិញទទួលយកបណ្តាសាមកលើខ្លួនទ្រង់ ទ្រង់បានកំទេចបំបែក និងបានកំចាត់កំចាយកម្លាំងទាំងមូល ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីជំនឿបានចាប់អ្នកឲ្យរួចទោសនៅក្នុងការកាត់ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះពរនៅក្នុងបណ្តាសារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលដោយហេតុផលដ៏ល្អ ប្រកាសយ៉ាងអស្ចារ្យអំពី

ជ័យជំនះដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ដែលជាឈើឆ្កាងដែលពោរពេញទៅដោយភាពអាម៉ាស់ ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារទេះជ័យជំនះ! មើលគាត់បាននិយាយថា « ព្រះគ្រីស្ទទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាស់នឹងយើងក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្ត ដែលប្រទាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោលដោយបោះភ្ជាប់នៅឈើឆ្កាង ... ទ្រង់បានទាំងទំលាក់ងារពីពួកគ្រប់គ្រង និងពួកមានអំណាច ទាំងដាក់ពួកទាំងនោះនៅកណ្តាលជំនុំឲ្យគេមើល ហើយដឹកនាំគេទៅ ដោយមានជ័យជំនះ ដោយសារឈើឆ្កាងនោះឯង... ហើយបានធ្វើជាគំរូជាសាធារណៈដល់ពួកគេ » [កូឡូស ២:១៤-១៥ P] ហើយគ្មានចង្ងល់ទេ! សម្រាប់ « ព្រះគ្រីស្ទ ... ទ្រង់បានថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់ ឥតសៅហ្មង ដល់ព្រះដោយសារព្រះវិញ្ញាណដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច» ដូចសាវ័កម្នាក់ទៀតថ្លែងទីបន្ទាល់ [ហេព្រើរ ៩:១៤]។ ចេញពីនេះបានមកដែលថាការផ្លាស់ប្តូរនៃនិស្ស័យរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឲ្យអ្វីៗទាំងនេះចាក់ឫសយ៉ាងរឹងមាំ និងជ្រៅក្នុងចិត្តយើង ចូរឲ្យយើងរក្សាការលះបង់ និងការសម្អាតក្នុងចិត្តជានិច្ច ។ ដ្បិតយើងមិនអាចជឿដោយធានាថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកប្រោសលោះ ជាថ្លៃលោះ និងជាការសងសឹករបស់យើងទេ លុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នករងជំនួសដោយយញ្ញបូជា ។ ឈាមត្រូវបានលើកឡើងស្របតាមកន្លែងដែលបទគម្ពីរពិភាក្សាអំពីរបៀបនៃការប្រោសលោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបម្រើ មិនត្រឹមតែជាការបំពេញចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជាទឹកផងដែរ [cf. អេភេសូ ៥:២៦; ទីតុស ៣:៥; វិវរណៈ ១:៥] ដើម្បីលាងជម្រះអំពើអាក្រក់របស់យើង ។

7. "ការសុគត់ហើយការបញ្ចុះ"

មានដូចនៅក្នុងគោលជំនឿ: "ទ្រង់បានសុគត់ហើយបញ្ចុះ" ។ នៅទីនេះជាថ្មីម្តងទៀត ត្រូវបានមើលឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ធ្វើការជំនួសកន្លែងរបស់យើងដើម្បីបង់ថ្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង ។ សេចក្តីស្លាប់បានចាប់យើងធ្វើជាឈ្លើយនៅក្រោមនឹមរបស់វា ។ ព្រះគ្រីស្ទជំនួសយើង ទ្រង់បានប្រគល់អង្គទ្រង់ទៅលើអំណាចរបស់វា ដើម្បីរំដោះយើងចេញពីវា ។ ដូច្នេះ សាវ័កក៏យល់ដែរពេលគាត់សរសេរថា ៖ «ទ្រង់បានភ្លក់សេចក្តីស្លាប់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា» [ហេព្រើរ ២: ៩ p] ដោយការសុគត់ ទ្រង់បានធានាថា យើងនឹងមិនស្លាប់ ឬក៏មានន័យដូចគ្នា គឺបានប្រោសលោះយើងឲ្យមានជីវិតដោយការសុគត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់ខុសពីយើងក្នុងន័យនេះ ៖ ទ្រង់ទុកឲ្យខ្លួនត្រូវលេបត្របាក់ដោយសេចក្តីស្លាប់ ដែលវាមិនមែនមិនត្រូវជាប់ក្នុងទីជ្រៅទេ ប៉ុន្តែត្រូវលេបវាវិញ [cf. ពេត្រុសទី១ 3:22, Vg.] ដែលនឹងត្រូវលេបត្របាក់យើងឆាប់ៗនេះ ។ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនទ្រង់ចុះចូលនឹងវា មិនមែនដើម្បីគ្របដណ្តប់ដោយអំណាចរបស់វានោះទេ ប៉ុន្តែជាការដាក់វាឱ្យទាប នៅពេលដែលវាកំពុងគំរាមកំហែងយើង ហើយនិងរីករាយចំពោះស្ថានភាពធ្លាក់ចុះរបស់យើង ។ នៅចុងក្រោយ គោលបំណងរបស់ទ្រង់គឺ «ទ្រង់ក៏ទទួលចំណែកជាសាច់ឈាមដូច្នោះដែរ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានបំផ្លាញអានោះ ដែលមានអំណាចលើសេចក្តីស្លាប់ ហើយឲ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបាវបំរើគ្រប់១ជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឲ្យបានរួចចេញវិញ» ។ [ហេព្រើរ ២: 14-15] ។ នេះគឺជាផលផ្លែដំបូងដែលការសុគត់របស់ទ្រង់បាននាំមកឲ្យយើង ។

ឥទ្ធិពលទីពីរនៃការសុគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទមកលើយើងនោះគឺ ៖ តាមរយៈការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុងវា ការសុគត់របស់ទ្រង់ធ្វើឲ្យអវៈយវៈផែនដីរបស់យើងស្លាប់

ដូច្នេះពួកគេអាចនឹងលែងបំពេញមុខងាររបស់ពួកគេទៀតហើយ ។ ហើយវាសម្លាប់មនុស្សចាស់នៅក្នុងពួកយើង ដើម្បីកុំឱ្យគេលូតលាស់ និងបង្កើតផលផ្លែបាន ។ ការបញ្ចុះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានឥទ្ធិពលដូចគ្នា ៖ យើងខ្លួនយើងជាអ្នកចូលរួមក្នុងការបញ្ចុះសពនោះ ដែលត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយនឹងទ្រង់ដើម្បីធ្វើបាប ។ សាវ័កបង្រៀនថា « យើងបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទក្នុងលក្ខណៈនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ » [រ៉ូម ៦:៥, JKV]; ហើយថា « ដែលដោយសារទ្រង់នោះលោកីយ៍បានត្រូវជាប់ឆ្កាងខាងឯខ្ញុំ ហើយខ្ញុំខាងឯលោកីយ៍ដែរ » [កាឡាទី ២:១៩; ៦:១៤ p.];ហើយយើងបានស្លាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ [កូឡូស ៣:៣] ។ តាមរយៈសេចក្តីប្រកាសទាំងនេះ ប៉ុលមិនត្រឹមតែជាស់ស្តែងយើងឱ្យបង្ហាញគំរូនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រកាសថាវាមានជាប់ជាមួយនៅក្នុងវានូវប្រសិទ្ធភាពមួយដែលគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ លុះត្រាតែពួកគេមានបំណងធ្វើឱ្យការសុគតរបស់ទ្រង់គ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានផលផ្លែ ។

ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការបញ្ចុះសព ព្រះពរពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើងដើម្បីរីករាយ ៖ ការរំដោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់ដែលយើងបានចងជាប់ និងការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមរបស់យើង ។

(ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃការចុះទៅក្នុងឋាននរក, ៨-១២)

8. "ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងឋាននរក"

ប៉ុន្តែយើងមិនគួរភ្លេចក្នុងកាដែលទ្រង់ចុះទៅក្នុងឋាននរកនោះទេ មិនមែនជាពេលតូចមួយក្នុងការនាំមកនូវការប្រោសលោះ ។ ឥឡូវនេះវាលេចឡើងពីអ្នកនិព

ន្ធបុរាណថាឃ្លានេះដែលយើងអាននៅក្នុង គោលជំនឿ ពីមុនមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ច្រើននៅក្នុងព្រះវិហារទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការបង្កើតសេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ កន្លែងមួយត្រូវតែផ្តល់ឱ្យទៅវា ព្រោះវាមានអាថ៌កំបាំងដែលមានប្រយោជន៍ និងមិនគួរឱ្យគេមើលងាយនៃបញ្ហាសំខាន់បំផុតមួយ ។ យ៉ាងហោចណាស់អ្នកនិពន្ធចាស់ខ្លះមិនទុកវាចោលទេ ។ ចេញពីនេះយើងអាចសន្និដ្ឋានថាវាត្រូវបានបញ្ចូលបន្ទាប់ពីមួយរយៈពេល ហើយមិនបានក្លាយជាទម្លាប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តង ។ នេះប្រាកដណាស់ថា វាបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីជំនឿទូទៅនៃការស្រលាញ់គោរពទាំងអស់; ប៉ុន្តែគ្មានឪពុកណាម្នាក់ដែលមិនបាននិយាយក្នុងសរសេររបស់គាត់ដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានចុះទៅនរក ទោះជាការបកស្រាយរបស់ពួកគេខុសគ្នាក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែវាជាបញ្ហាតិចតួចថាតើនរណាឬនៅពេលណាដែលឃ្លានេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូល ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចំណុចគួរឲ្យកត់សម្គាល់អំពីគោលជំនឿនេះគឺ៖ យើងមានសេចក្តីសង្ខេបនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង យ៉ាងពេញលេញ និងពិតប្រាកដនៅក្នុងសេចក្តីលម្អិតទាំងអស់ ។ ហើយគ្មានអ្វីនៅក្នុងវាទេ លើកលែងតែអ្វីដែលបានមកពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានការយល់ច្រលំអំពីការទទួលយកអត្ថបទនេះនៅក្នុង គោលជំនឿ ឆាប់ៗនេះវានឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យច្បាស់ថា តើវាមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីសង្ខេបនៃការប្រោសលោះរបស់យើង: ប្រសិនបើវាត្រូវបានទុកចោល អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើននៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបាត់បង់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត មានអ្នកខ្លះគិតថា គ្មានអ្វីថ្មីត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងអត្ថបទនេះទេ ប៉ុន្តែវានិយាយឡើងវិញនូវពាក្យផ្សេងទៀតដែលបាននិយាយពីមុនអំពីការបញ្ចុះសពរបស់ទ្រង់ ពាក្យថា "នរក" ជាញឹក

ញាប់ត្រូវបានគេប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរដើម្បីបង្ហាញពីផ្នូរ ។ ខ្ញុំយល់ព្រមថា អ្វីដែលពួកគេបានលើកឡើងអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺជាការពិត ៖ «នរក» ច្រើនតែត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា «ផ្នូរ» ។ ប៉ុន្តែហេតុផលពីរយ៉ាងប្រឆាំងនឹងមតិរបស់ពួកគេ ហើយបានបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំមិនឲ្យយល់ស្របជាមួយពួកគេ ។ តើការធ្វេសប្រហែសប្បែបណានឹងត្រូវកើតមាន នៅពេលដែលអ្វីមួយដែលមិនពិបាកនៅក្នុងវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពាក្យច្បាស់លាស់ និងងាយស្រួល ដើម្បីបង្ហាញវាម្តងទៀតដោយពាក្យមិនច្បាស់លាស់ជាជាងភាពច្បាស់លាស់! នៅពេលណាដែលការសំដែងពីរសម្រាប់រឿងដូចគ្នាត្រូវបានប្រើក្នុងបរិបទដូចគ្នា ក្រោយមកគួរតែជាការពន្យល់ ឬជាមុន ។ ប៉ុន្តែតើការពន្យល់ប្រភេទណាដែលនិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេបញ្ចុះ" មានន័យថា "ទ្រង់បានចុះទៅក្នុងនរក"? ទីពីរ វាមិនទំនងដែលថាពាក្យដដែលៗដែលគ្មានប្រយោជន៍នៃប្រភេទនេះអាចចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្ខេបនេះទេ ដែលចំណុចសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងពាក្យតិចតួចបំផុតដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ខ្ញុំញ៉ុំគ្មានការសង្ស័យទេថា អ្នកដែលថ្លឹងថ្លែងបញ្ហានេះដោយការយកចិត្តទុកដាក់នឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំ ។

9. តើព្រះគ្រីស្ទចុះមកក្នុងពិភពលោកនេះឬ?

អ្នកផ្សេងទៀតបកស្រាយវាខុសគ្នា ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមកកាន់ព្រលឹងនៃបុព្វបុរសដែលបានសុគតនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីប្រកាសអំពីការប្រោសលោះដែលបានសម្រេច និងរំដោះពួកគេចេញពីគុកដែលពួកគេឃុំឃាំង ។ ដើម្បីបម្រុងទុកការបកស្រាយនេះ ពួកគេបានបញ្ចូលភស្តុតាងខុសពីទំនុកតម្កើងមួយថា ៖ «ដ្បិតទ្រង់បានទំលាយអស់ទាំងទ្វារលង្ហិនហើយ ... បំបាក់រនុកដែកដែរ ។

» [ទំនុក. ១០៧:១៦] ដូចទៅនឹងសាការី: "អញបានលែងពួកជាប់គុករបស់នាង ឲ្យរួចចេញពីរណ្តៅដែលគ្មានទឹក" [សាការី ch. ៩:១១ p.] ។ ប៉ុន្តែទំនុកតម្កើងបានទាយទុកមុនអំពីការរំដោះអស់អ្នកដែលត្រូវនារទេសទៅជាទាសករនៅប្រទេសឆ្ងាយ ។ លើសពីនេះទៅទៀត សាការីបានប្រៀបធៀបគ្រោះមហន្តរាយបាប៊ីឡូន ដែលប្រជាជនគេត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ជ្រៅស្ងួត ឬទីជ្រៅ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះក៏បង្រៀនថា ការសង្គ្រោះនៃក្រុមជំនុំទាំងមូលគឺជាការដោះលែងពីជម្រៅដ៏ជ្រៅ ។ ដូច្នេះហើយ វាបានកើតឡើងតាមរបៀបណាមួយ ឬផ្សេងទៀត ដែលមនុស្សជំនាន់ក្រោយបានគិតថា វាជាកន្លែងនៅក្រោមផែនដី ដែលពួកគេបានដាក់ឈ្មោះថា "Limbo" ។ ប៉ុន្តែរឿងនេះ បើទោះបីជាវាត្រូវបានសរសេរឡើងវិញដោយអ្នកនិពន្ធដ៏អស្ចារ្យ ហើយសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានការពារយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រថាជាការពិតដោយមនុស្សជាច្រើនក៏ដោយ ក៏នៅតែគ្មានអ្វីក្រៅពីសាច់រឿងនោះដែរ ។ វាជារឿងកូនក្មេងដែលបានព័ទ្ធព្រលឹងអ្នកស្លាប់នៅក្នុងគុក ។ ដូច្នេះ តើត្រូវការអ្វីខ្លះ ដើម្បីឲ្យព្រលឹងរបស់ព្រះគ្រីស្ទចុះទៅទីនោះដើម្បីដោះលែងពួកគេ? ខ្ញុំទទួលស្គាល់យ៉ាងងាយថាព្រះគ្រីស្ទបានបំភ្លឺមកលើពួកគេដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដែលអាចឱ្យពួកគេដឹងថាពីព្រះគុណដែលពួកគេបានភ្លក់តែក្នុងក្តីសង្ឃឹមនោះត្រូវបានសម្តែងដល់ពិភពលោក ។ តាមរបៀបនេះ អត្ថបទនៅក្នុងពេត្រុសអាចពន្យល់បាន ដែលគាត់និយាយថា ៖ «ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានយាងទៅប្រដៅដល់ពួកវិញ្ញាណដែលជាប់ឃុំ ជាពួកអ្នកដែលពីដើមមិនព្រមជឿ» ។ ពេត្រុសទី១ ៣:១៩ Vg] ។ អត្ថបទនេះនាំឱ្យយើងទៅសន្មត់ថាអ្នកជឿដែលបានស្លាប់មុនគ្រានោះបានចែករំលែកព្រះគុណដូចគ្នាជាមួយយើង ។ ពេត្រុសលើកតម្កើងអំណាចនៃ

ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលវាទម្លុះចូលរហូតដល់ស្លាប់ ។ ខណៈពេលដែលព្រលឹងអ្នកដែលគោរពស្រលាញ់ទ្រង់បានរីករាយនឹងការមើលឃើញបច្ចុប្បន្ននៃដំណើរសួរសុខទុក្ខនោះ ដែលពួកគេបានរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់បានដឹងកាន់តែច្បាស់ថា ពួកគេត្រូវបានដកចេញពីសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះ ខណៈពេលដែលពេត្រុសមិនបែងចែកយ៉ាងច្បាស់រវាងគោរពស្រលាញ់ទ្រង់ និងមនុស្សទុច្ចរិត នោះយើងមិនអាចយល់បានថាគាត់បានលាយពួកគេដោយមិនរើសអើងនោះទេ ។ គាត់គ្រាន់តែចង់បង្រៀនថាក្រុមទាំងពីរមានការយល់ដឹងទូទៅអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

10. «ការចុះទៅឋាននរក» ជាការបង្ហាញអំពីទារុណកម្មខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រាប់យើង

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែស្វែងរកការពន្យល់ដ៏ប្រាកដមួយ ក្រៅពី គោលជំនឿ នៃដំណើររបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការចុះទៅក្នុងនរក ។ ការពន្យល់ដែលបានផ្តល់ឱ្យយើងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធនិងគួរឱ្យគោរពប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងពោរពេញដោយការលួងលោមដ៏អស្ចារ្យផងដែរ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតតែរូបកាយ វានឹងគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ ទេ - វាសមហេតុផលក្នុងពេលតែមួយសម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការទទួលការសងសឹករបស់ព្រះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដើម្បីបំបាត់កំហឹងរបស់ទ្រង់ និងបំពេញការរិនិច្ឆ័យដ៏យុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ក៏ត្រូវចាប់ដៃនឹងកងទ័ពនៃនរក និងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ជារៀងរហូត ។ បន្តិចមុននេះ យើងបានយោងទៅលើសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្យាការីដែលថា « ឯការវាយផ្ចាលដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់» «តែទ្រង់ត្រូវរបួស ដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់យើង» ដោយព្រះវរបិតា

«ក៏ត្រូវវាយជាំ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទេ» [អេសាយ ៥៣:៥ p]។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរង់ជំនួសពួកទុច្ចរិតក៏ដូចជាអ្នកធានា ហើយសន្យាចុះចូលដូចជាជនជាប់ចោទដែលត្រូវទទួល និងទទួលរងនូវទោសទាំងឡាយដែលពួកគេគួរទទួល។ គ្រប់ទាំងអស់ លើកលែងតែមួយ៖ "ពីព្រោះសេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ" [កិច្ចការ ២:២៤ p]។ ដូច្នេះហើយ បើគេនិយាយថាទ្រង់ចុះទៅក្នុងនរក ពីព្រោះទ្រង់បានទទួលការសុគត់ ដែលព្រះជាម្ចាស់ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់បានដាក់ទោសលើមនុស្សអាក្រក់! អស់អ្នកដែលជាប់ឃុំ ថាវាជាការមិនសមហេតុផលក្នុងការដាក់បញ្ជូលវា មុនការបញ្ចុះសពរបស់ទ្រង់ - តើអ្វីដែលមកមុនដែលនិយាយថាជាការរៀបចំបញ្ហាស នៅក្នុងវិធីនេះកំពុងធ្វើឱ្យមានការជំទាស់យ៉ាងខ្លាំង និងគួរឱ្យអស់សំណើច។ ចំនុចនោះគឺថា គោលជំនឿ កំណត់នូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខនៅចំពោះមុខមនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកនិយាយផ្ទុយពីការជំនុំជំរះដែលមើលមិនឃើញ និងមិនអាចយល់បាន ដែលទ្រង់បានឆ្លងកាត់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងមិនត្រឹមតែថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកជា តម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់បានបង់ថ្លៃដ៏អស្ចារ្យជាងនេះទៅទៀតក្នុងការរងទុក្ខក្នុងព្រលឹងទ្រង់ ជាទារុណកម្មដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សដែលត្រូវបានកាត់ទោស ហើយត្រូវបោះបង់ចោល។

11. ការការពារការពន្យល់នេះពីវគ្គបទគម្ពីរ

ក្នុងន័យនេះ ពេត្រុសនិយាយថា៖ «ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ដោយបានមានសេរីភាពពីការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ពីព្រោះសេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំ

ឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ តាមរយៈ [កិច្ចការ 2:24 p] ពេត្រុសមិនគ្រាន់តែហៅការស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវបានឃុំឃាំងដោយការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលកើតចេញពីបណ្តាសារបស់ព្រះ និងសេចក្តីក្រោធ—ជាប្រភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ តើធ្វើជាការតូច ដែលវាគួរនឹងកន្លងផុតទៅជាការចេតមុខដោយគ្មានអ្វីដែលត្រូវខ្លាច ហើយដូចជានៅក្នុងកីឡាដើម្បីទទួលការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់! ប៉ុន្តែ នេះជាភស្តុតាងពិតនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាគ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់ ដែលថាទ្រង់មិនអាចគេចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ទោះបីជាទ្រង់ខ្លាចវាយ៉ាងណាក្តី ។ ក៏គ្មានការសង្ស័យទេ ដែលថាសាវ័កមានន័យដូចគ្នាពេលគាត់សរសេរក្នុងសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរ ៖ព្រះគ្រីស្ទ «ដោយសំឡេងជាខ្លាំង...ភ័យខ្លាច» [ហេព្រើរ ៥:៧ p.] ។ (អ្នកផ្សេងទៀតបកប្រែវាថា "យកចិត្តទុក្ខដាក់" ឬ "ការគោរពបូជា" ប៉ុន្តែរបៀបដែលមិនសមរម្យគឺបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពវាងវៃ ក៏ដូចជាទម្រង់នៃការនិយាយ ។) ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ «នោះទ្រង់បានពោលពាក្យអធិស្ឋាន និងពាក្យទូលអង្វរ ដោយសំឡេងជាខ្លាំង ទាំងទឹកភ្នែក... ហើយដោយព្រោះទ្រង់កោត ... ខ្លាច” [ហេព្រើរ ៥:៧ p]; ទ្រង់មិនអធិស្ឋានដើម្បីរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់អធិស្ឋានកុំឲ្យត្រូវល្បួងទៅជាមនុស្សមានបាប ព្រោះទ្រង់នៅទីនោះបានធុញទ្រាន់នឹងធម្មជាតិនិស្ស័យរបស់ពួកយើង ។ ហើយប្រាកដណាស់ថា គ្មានទីជុំវៀណាទៀតដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាច ដែលអាចយល់ជាជាងមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនត្រូវបានបោះបង់ចោលនិងឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកអង្វរកទ្រង់មិនត្រូវបានឮឡើយ ។ វាដូចជាព្រះផ្ទាល់បានគ្រោងបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នក ។ យើងឃើញថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគទម្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់ត្រូវបង្ខំឲ្យស្រែកឡើងដោយទុក្ខព្រួយ

យ៉ាងខ្លាំងថា ៖ «ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បោះបង់ចោលទូលបង្គំ?» ។ [ទំនុក. ២២:១; ម៉ាថាយ ២៧:៤៦] ។ ឥឡូវនេះ អ្នកខ្លះនឹងយល់ថា ទ្រង់កំពុងសំដែងគំនិតរបស់អ្នកដទៃ ជាជាងអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ ។ នេះមិនទំនងទាល់តែសោះ ព្រោះពាក្យសម្តីរបស់ទ្រង់ច្បាស់ជាចេញពីការថប់បារម្ភណ៍យ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនបានផ្តល់យោបល់ថាព្រះមិនធ្លាប់ធ្វើអាក្រក់ ឬខឹងនឹងទ្រង់ទេ ។ តើទ្រង់អាចខឹងនឹងកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច ដែលថា «ជាទីពេញចិត្តអញណាស់ ។» [ម៉ាថាយ ៣:១៧]? តើតាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចផ្តាប់ចិត្តព្រះវរបិតាចំពោះអ្នកឯទៀតយ៉ាងដូចម្តេច ប្រសិនបើទ្រង់ជាអ្នកស្អប់ព្រះ? នេះគឺជាអ្វីដែលយើងកំពុងតែនិយាយ ៖ ទ្រង់បានធុញទ្រាន់នៃអំណាចនៃភាពជាព្រះដោយសារតែទ្រង់ត្រូវបាន«របួសនិងតូចចិត្ត» [cf. អេសាយ ៥៣:៥] ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ហើយបានជួបប្រទះនូវទីសំគាល់ទាំងអស់នៃព្រះពិរោធ និងការសងសឹក ។ ហេតុដូច្នេះហើយហេតុផល Hilaryថា ៖ តាមរយៈការចុះទៅនរករបស់ទ្រង់ យើងបានទទួលការនេះ សេចក្តីស្លាប់នោះត្រូវបានយកឈ្នះ ។ នៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត គាត់មិនខុសពីទស្សនៈរបស់យើងទេ ដូចពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ «ឈើឆ្កាង សេចក្តីស្លាប់ នរក ទាំងនេះគឺជាជីវិតរបស់យើង ។ នៅកន្លែងមួយទៀត ៖ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគង់នៅក្នុងនរក ប៉ុន្តែមនុស្សបានកើតឡើងទៅស្ថានសួគ៌» ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំដកស្រង់ទីបន្ទាល់របស់បុគ្គលឯកជន នៅពេលសាវ័កវ័ព្វកពីផលផ្លែនៃជ័យជម្នះនេះ អះអាងដូចគ្នាថា ពួកគេត្រូវបាន « ហើយឲ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបាវបំរើគ្រប់១ជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឲ្យបានរួចចេញវិញ» ? [ហេព្រើរ ២:១៥ p] ដូច្នេះ

ដើម្បីយកឈ្នះការភ័យខ្លាចនោះ ដែលតាមនិស្ស័យតែងតែធ្វើទារុណកម្ម និង សង្កត់សង្កិនមនុស្សគ្រប់រូប ។ នេះគាត់អាចធ្វើបានតែដោយការប្រយុទ្ធ ។ ឥឡូវនេះវានឹងកាន់តែច្បាស់ថាគាត់មិនមែនជាទុក្ខព្រួយធម្មតាឬមួយដែលកើត ឡើងដោយមូលហេតុពន្លឺនោះទេ ។ ដូច្នេះ ដោយកាច់ចំបាប់ពីដៃម្ខាងទៅម្ខាង របស់ទ្រង់ជាមួយអំណាចរអារក្ស ដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាមួយ នឹងនរកជាគូ នោះទ្រង់បានទទួលជ័យជម្នះ និងឈ្នះលើពួកគេ ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ឥឡូវនេះ យើងមិនខ្លាចអ្វីដែលព្រះអង្គម្ចាស់របស់យើងបានលេបត្របាក់ឡើយ [cf. ពេត្រុសទី១ ៣:២២, Vg.] ។

12. ការការពារគោលលទ្ធិប្រឆាំងនឹងការយល់ច្រឡំនិងកំហុស

ពិតណាស់នៅទីនេះ ជាការពិតដែលពិបាកនឹងបង្រៀន ដែលត្រូវបានជំរុញ ដោយការព្យាបាទច្រើនជាងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ស្រែកថាខ្ញុំកំពុងធ្វើអំពើ អយុត្តិធម៌ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីព្រោះគេចាត់ទុកវាជាការមិន ទំនងសម្រាប់គាត់ដែលខ្លាចចំពោះការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងគាត់ ។ បន្ទាប់មក ពួក គេជំរុញឲ្យមានការនិយាយបង្កាច់បង្ខូចយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ៖ ខ្ញុំចាត់ទុកព្រះបុត្រានៃព្រះ ថា ជាការអស់សង្ឃឹម ផ្ទុយនឹងជំនឿ ។

ទីមួយ មនុស្សទាំងនោះបានលើកឡើងដោយអំពីទុច្ចរិតការភ័យខ្លាច និងការ កោដខ្លាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកផ្សាយដំណឹងល្អទាក់ទងយ៉ាងបើកចំហ ។ ជ្បិតមុនម៉ោងនៃសេចក្តីស្លាប់បានចូលមកដល់ « ទ្រង់មានសេចក្តីតប់ប្រមល់ ក្នុងវិញ្ញាណ» [យ៉ូហាន ១៣:២១] ហើយកើតទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ហើយពេលវា មកដល់ទ្រង់ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមញាប់ញ័រដោយការភ័យខ្លាច [cf. ម៉ាថាយ ២៦:

៣៧]។ អាចនិយាយថាទ្រង់កំពុងធ្វើពុតដូចដែលពួកគេធ្វើ គឺជាការគេចចេញដ៏អាក្រក់។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែមានការធានា សារភាពពីការឈឺចាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែល Ambrose បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែយើងខ្មាសនឹងឈើឆ្កាង។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រលឹងរបស់ទ្រង់បានចូលរួមក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ ទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះប្រោសលោះនៃរូបកាយតែឯង។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ត្រូវតស៊ូដើម្បីលើកអ្នកដែលក្រាបចុះ។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ - មិនដែលសរសើរគ្រប់គ្រាន់ - ហើយភ្លឺនៅក្នុងនេះ: ទ្រង់មិនបានកាត់បន្ថយពីការទទួលយកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ឡើយ។ ដូច្នេះវាមិនអាចបង្អាក់ដល់សិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់បានឡើយ។ ចេញពីនេះក៏កើតឡើងផងដែរនូវការលួងលោមសម្រាប់ទុក្ខព្រួយនិងការឈឺចាប់របស់យើង ដែលសាវ័កដាក់មកលើយើង: អ្នកសម្របសម្រួលនេះបានជួបប្រទះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងកាន់តែប្រសើរឡើងដើម្បីជួយយើងនៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់យើង [ហេព្រើរ ៤:១៥a]។ ពួកគេអះអាងថាមិនសក្តិសមក្នុងការចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទជាអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនឯង។ ដូចជាពួកគេមានប្រាជ្ញាជាងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះដែលធ្វើឲ្យរឿងទាំងពីរនេះចុះសម្រុងគ្នា! «ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវល្បួងដូចយើងរាល់គ្នា ប៉ុន្តែដោយឥតមានបាបសោះ»។ | ហេព្រើរ ៤:១៥b] គ្មានហេតុផលណាដែលភាពទន់ខ្សោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគួរធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ។ ដ្បិតទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ខំដោយអំពើហិង្សា ឬការចាំបាច់ឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានជំរុញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងសុទ្ធសាធ និងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដើម្បីចុះចូលចំពោះវា។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់ស្ម័គ្រចិត្តបានរងទុក្ខសម្រាប់យើង មិនបានបង្អាក់អំណាចរបស់ទ្រង់តិចតួចក៏គ្មានដែរ។ លើសពី

នេះទៅទៀត អ្នករិះគន់ទាំងនេះត្រូវបានបំភាន់ក្នុងចំណុចមួយ ៖ ពួកគេមិនទទួលស្គាល់នូវភាពទន់ខ្សោយដ៏បរិសុទ្ធ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងគ្មានការរើសអើង និងស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់នោះទេ ពីព្រោះទ្រង់បានកាន់ខ្លួនទ្រង់នៅក្នុងព្រំដែននៃការគោរពប្រតិបត្តិ ។ និស្ស័យដែលធ្លាក់ចុះរបស់យើង ដែលរហ័សរហួនឆាប់ខឹង និងអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ដឹងថាគ្មានការតាំងចិត្ត គឺក៏គ្មានការចេះប្រមាណ ។ ដូច្នេះ គួប្រឆាំងរបស់យើងបានវាយតម្លៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដោយខុសស្តង់ដារនោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ការចេះប្រមាណដែលទប់ចិត្តលើការហួសស្រមាណបានរីកចម្រើនក្នុងអារម្មណ៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់អាចដូចយើង [cf. ហេព្រើរ 2:17] នៅក្នុងការឈឺចាប់, ការភ័យខ្លាច, និងភាពខ្លាច, ប៉ុន្តែនៅក្នុងវិធី ខុសគ្នាពីយើងដោយលក្ខណៈនេះ ។ គូប្រជែងរបស់យើងបានបដិសេធ ផ្តោះទៅរកការបកស្រាយខុសមួយទៀត ៖ ទោះបីព្រះគ្រីស្ទខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ទ្រង់មិនខ្លាចបណ្តាសា និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទេ ដែលទ្រង់ដឹងថាខ្លួនឯងមានសុវត្ថិភាព ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យអ្នកអានដែលគោរពស្រលាញ់ព្រះពិចារណាថា តើវាគួរឲ្យគោរពដល់កម្រិតណាដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រព្រឹត្តដោយទន់ខ្សោយ និងកំសាកជាងមនុស្សទូទៅទៅទៀត ។ ចោរ និងអ្នកប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងឆ្មើងឆ្មៃ ប្រញាប់ប្រញាល់ស្លាប់ ។ មនុស្សជាច្រើនមើលងាយវាដោយភាពក្លាហានក្រអឺតក្រទម ។ អ្នកផ្សេងទៀតទទួលវាដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។ តើភាពស្ថិតស្ថេរ ឬភាពអស្ចារ្យបែបណាដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវតក់ស្លុត ហើយស្ទើរតែស្រឡាំងកាំងនឹងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ? អ្វីមួយដែលគេចាត់ទុកថាជាទូទៅអព្ភូតហេតុដែលធ្លាក់ចុះគឺទាក់ទងនឹងទ្រង់ ៖ ពីភាពសាហាវនៃការធ្វើទារុណកម្មរបស់ទ្រង់ តំណក់ឈាមបានហូរចេញពីមុខរបស់ទ្រង់

[លូកា 22:44] ។ ហើយទ្រង់មិនបានធ្វើការនេះដើម្បីបង្ហាញភ្នែកអ្នកដទៃទេ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានតភ្ជាប់ដែនដល់ព្រះវរបិតាដោយសម្ងាត់ ។ នេះបំបាត់ការសង្ស័យ ៖ ទ្រង់ត្រូវមានទេវតាចុះមកពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីលើកទឹកចិត្តទ្រង់ដោយការលួងលោមដែលមិនធ្លាប់មានរបស់ពួកគេ [លូកា ២២:៤៣] ។ តើភាពទន់ភ្លន់ដ៏គួរឱ្យអាម៉ាស់បែបណាដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងខ្លាំងដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ទូទៅ ដូចជាញើសឈាម នឹងដើម្បីអាចរស់ឡើងវិញបានតែនៅរូបរាងរបស់ទេវតា? តើជាអ្វី? តើការអធិស្ឋាននោះកើតចេញពីភាពជូរចត់ក្នុងចិត្តមិនគួរឲ្យជឿ នឹងបាននិយាយឡើងវិញបីដងថា ៖ «ព្រះវរបិតាអើយ បើអាចធ្វើបាន សូមឲ្យពែងនេះកន្លងផុតពីទូលបង្គំចុះ» [ម៉ាថាយ 26:39]—សូមបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទមានការតស៊ូដ៏លំបាកជាងការស្លាប់ទូទៅឬ? ចេញពីនេះមក វាហាក់ដូចជារឿងទាំងនេះដែលខ្ញុំកំពុងប្រកែកគ្នាយ៉ាងក្លាហានអំពីរឿងដែលពួកគេមិនដឹង ។ ដ្បិតគេមិនដែលពិចារណាដោយស្មោះត្រង់ថាវាជាអ្វី ឬមានន័យថាយើងត្រូវបានលោះចេញពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាប្រាជ្ញារបស់យើង ៖ ត្រូវដឹងថាការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវចំណាយប្រាក់ប៉ុន្មានដល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ឧបមាថាឥឡូវនេះមានម្នាក់សួរថាតើព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះទៅក្នុងនរកនៅពេលដែលទ្រង់បានអធិស្ឋានថាការស្លាប់ត្រូវបានជៀសវាង ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ នេះជាការចាប់ផ្តើមដែលយើងអាចប្រមូលនូវទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងដ៏គួរឲ្យស្ញែងខ្លាចដែលទ្រង់បានរងទុក្ខ នៅពេលទ្រង់ដឹងថាទ្រង់បានចោទប្រកាន់នៅមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ទោះបីជាអំណាចនៃភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅតែលាក់កំបាំងមួយភ្លែត ដើម្បីផ្តល់កន្លែងដល់ភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាមក៏ដោយ យើងត្រូវ

តែដឹងថាការសាកល្បងដែលកើតចេញពីអារម្មណ៍ឈឺចាប់ និងការភ័យខ្លាចមិនផ្ទុយនឹងសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ ហើយដោយរបៀបនេះ សេចក្តីប្រកាសនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុសត្រូវបានបំពេញ ៖ « សេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ» [កិច្ចការ ២:២៤ p] ។ ដោយមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនទ្រង់ដូចត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ ទ្រង់មិនបានរវើរវាយតិចតួចពីការទុកចិត្តលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេ។ នេះបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យនោះទៅកាន់ព្រះ ដែលទ្រង់បានស្រែកដោយការឈឺចាប់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរថា "ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បានបោះបង់ចោលទូលបង្គំ?" [ម៉ាថាយ ២៧:៤៦] ទោះបីទ្រង់រងទុក្ខខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ទ្រង់មិនឈប់ហៅព្រះថាជាព្រះរបស់ទ្រង់ដែរ ដែលទ្រង់បានស្រែកថាទ្រង់ត្រូវបានបោះបង់ចោលហើយ។ ឥឡូវនេះ ការបដិសេធកំហុសរបស់ Apollinaris ក៏ដូចជាអ្វីដែលហៅថា Monothelites ។ Apollinaris បានអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទមានវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បជំនួសព្រលឹងដូច្នេះថាទ្រង់គ្រាន់តែជាមនុស្សពាក់កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាទ្រង់អាចជាដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើងតាមវិធីផ្សេងទៀត ក្រៅពីការគោរពតាមព្រះវរបិតា! ប៉ុន្តែតើការគោរពឬឆន្ទៈក្នុងការស្តាប់បង្គាប់នៅឯណាក្រៅពីព្រលឹង? យើងដឹងថា ដោយសារហេតុផលនេះ ហើយដែលព្រលឹងទ្រង់មានបញ្ហា ៖ ដើម្បីបណ្តេញការភ័យខ្លាច និងនាំមកនូវសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយបានសម្រាកដល់ព្រលឹងយើង។ ប្រឆាំងនឹងពួក Monothelite យើងឃើញថា ទ្រង់មិនបានធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យស្របតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់នោះទេ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការពិតថា ជាមួយនឹងអារម្មណ៍ផ្ទុយ ទ្រង់បានយកឈ្នះលើការភ័យខ្លាចដែលយើងបាននិយាយ។ នេះ

បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាភាពផ្ទុយគ្នាដ៏ប្លែក ៖ ៖ «ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំចេញពីពេលនេះ? ទេ សម្រាប់គោលបំណងនេះ ខ្ញុំបានមកដល់ម៉ោងនេះ ។ ព្រះវរបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់» [យ៉ូហាន ១២: ២៧-២៨] ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពងឿងឆ្ងល់នេះ ពុំមានអាកប្បកិរិយាហួសហេតុដូចជាត្រូវបានគេឃើញនៅក្នុងខ្លួនយើង នៅពេលដែលយើងព្យាយាមគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងក្លានោះទេ ។

(ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការយាងឡើង និងពេលនៅស្ថានសួគ៌ ១៣-១៦)

13. «នៅថ្ងៃទីបី ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ»

បន្ទាប់មកការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ ។ បើគ្មានការនេះ អ្វីដែលយើងបាននិយាយមកទល់ពេលនេះនឹងមិនពេញលេញនោះទេ ។ ដោយសារមានតែភាពទន់ខ្សោយលេចឡើងនៅក្នុងឈើឆ្កាង ការសុគត និងការបញ្ចុះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះសេចក្តីជំនឿត្រូវតែនៅពីលើរបស់ទាំងអស់នេះ ដើម្បីសម្រេចបាននូវកម្លាំងពេញលេញរបស់វា ។ យើងមាននៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់នូវការសម្រេចបំពេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ត្បិតតាមរយៈវា យើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះ ការជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានពេញចិត្ត បណ្តាសាត្រូវបានដកចេញ ហើយការពិន័យត្រូវបានបង់ពេញ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវបានគេនិយាយថា «បានកើតជាថ្មីចំពោះសេចក្តីសង្ឃឹមរស់» មិនមែនដោយសារការសុគតរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែ «តាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» [១ពេត្រុស ១: ៣ p] ។ ដ្បិតនៅពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ទ្រង់ក៏មានជ័យជំនះលើសេចក្តីស្លាប់

ដូច្នេះហើយ ជ័យជំនះនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើសេចក្តីស្លាប់ គឺនៅក្នុងការ
រស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់តែឯង ។ ពាក្យរបស់ប៉ុលបង្ហាញលក្ខណៈរបស់វាកាន់តែ
ច្បាស់ថា ៖ «ទ្រង់ត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់យើង ហើយបាន
ប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើង » [រ៉ូម. ៤:២៥] ។
នេះគឺដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា: «អំពើបាបត្រូវបានដកចេញដោយការសុគត
របស់ទ្រង់; សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងស្តារឡើងវិញដោយការរស់
ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» ។ តើការទ្រង់សុគតរបស់ទ្រង់ អាចរំដោះយើងបានដោយ
របៀបណា? តើទ្រង់អាចឈ្នះសំរាប់យើងដោយរបៀបណា បើទ្រង់បរាជ័យក្នុង
ការតស៊ូនេះ? ដូច្នេះហើយ យើងបែងចែកខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង
រវាងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចតទៅ ៖ តាមរយៈការ
សុគតរបស់ទ្រង់ អំពើបាបត្រូវបានលុបចោល ហើយសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានពន្ល
ត់ ។ តាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញ
ហើយជីវិតបានរស់ឡើងវិញ ដូច្នេះដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ការ
សុគតរបស់ទ្រង់បានសម្តែងអំណាច និងប្រសិទ្ធភាពរបស់វានៅក្នុងយើង ។
ដូច្នេះ ប៉ុលបានថ្លែងថា « ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវប្រកាសថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
… នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ » [រ៉ូម. ១:៤ p] ពីព្រោះនៅទីបំផុត ទ្រង់បាន
បង្ហាញព្រះចេស្តានៃស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់ ដែលជាកញ្ចក់ដ៏ច្បាស់នៃភាពជាព្រះ
របស់ទ្រង់ និងការគាំទ្រយ៉ាងរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ។ នៅកន្លែង
ផ្សេងទៀត ប៉ុលបង្រៀនស្រដៀងគ្នាដែរ ៖ «ទ្រង់បានរងទុក្ខដោយភាពទន់
ខ្សោយខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ» [
កូរិនថូសទី២ ១៣:៤ p] ក្នុងន័យដូចគ្នានេះ ប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតពិភាក្សា

អំពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ៖ «ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» ។ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះ គាត់បានបន្ថែមថា "សេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់" [ភីលីព ៣:១០ p] ។ ជាមួយនឹងការថ្លែងរបស់ពេត្រុសនេះ យល់ស្របយ៉ាងជិតស្និទ្ធថា ៖ « ព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានប្រទានសិរីល្អដល់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងបាននៅក្នុងព្រះ» [ពេត្រុសទី១ ១:២១ p] ។ មិនមែនថាជំនឿដែលបានគាំទ្រដោយការសុគតរបស់ទ្រង់គួរតែស្មាក់ស្មើរនោះទេ ប៉ុន្តែថាអំណាចនៃព្រះ ដែលការពារយើងក្រោមសេចក្តីជំនឿ គឺត្រូវបានបើកសម្តែងជាពិសេសនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញផ្ទាល់ ។

ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងចាំថា នៅពេលណាដែលនិយាយអំពីការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះយើងត្រូវយល់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាអំពីអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ synecdoche ក៏អនុវត្តចំពោះពាក្យ "ការរស់ឡើងវិញ": នៅពេលណាដែលវាត្រូវបានលើកឡើងដាច់ដោយឡែកពីសេចក្តីស្លាប់ យើងត្រូវយល់វា រួមទាំងអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាពិសេសជាមួយនឹងការស្លាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់បានរស់ឡើងម្តងទៀត ទ្រង់បានទទួលរង្វាន់ជាអ្នកឈ្នះ ដើម្បីនឹងមានការរស់ឡើងវិញ និងជីវិត ប៉ុលបានប្រកែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា « ហើយបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានរស់ឡើងវិញមែន នោះសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏ជាការឥតអំពើ អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងអំពើបាបនៅឡើយ» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:១៧ p] ។ ដូច្នោះហើយ នៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត បន្ទាប់ពីបានលើកតម្កើងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រឆាំងនឹងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីវិនាស ទ្រង់បានបន្ថែមដោយការសង្កត់ធ្ងន់ថា ៖ ប្រាកដណាស់ «អ្នកដែលបានស្លាប់បាន

រស់ឡើងវិញ ហើយបានលេចមកនៅចំពោះព្រះ ជាអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់យើង» [រ៉ូម. ៨:៣៤ p] ។

លើសពីនេះ ដូចដែលយើងបានពន្យល់ខាងលើថា ការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមរបស់យើងអាស្រ័យទៅលើការចូលរួមនៅក្នុងឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះយើងត្រូវតែយល់ថាយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដែលត្រូវគ្នាពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ សាវ័កនិយាយថា ៖ «យើងបានជាប់ក្នុងរូបភាពនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបានចូលរួមក្នុងការប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញក្នុងជីវិតថ្មី» [រ៉ូម ៦:៤ p] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ចេញពីការពិតដែលថាយើងបានស្លាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡូស ៣:៣] ទ្រង់ទទួលបានភ័ស្តុតាងដែលថាចូរសំឡាប់និស្ស័យសាច់ឈាមរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលនៅផែនដីនេះចេញ[cf. កូឡូស ៣:៥] ។ ដូច្នេះ គាត់ក៏សន្និដ្ឋានពីការរស់ឡើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទថា យើងត្រូវតែស្វែងរករបស់ដែលនៅស្ថានលើ មិនមែនរបស់នៅលើផែនដីនោះទេ ។ [កូឡូស ៣:១-២] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានអញ្ជើញតាមរយៈគំរូនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីព្យាយាមបន្ទាប់ពីជីវិតថ្មីប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវបានបង្រៀនថា យើងបានកើតមកក្នុងសេចក្តីសុចរិតវិញតាមរយៈអំណាចរបស់ទ្រង់ ។

យើងក៏ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទីបីពីការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ផងដែរ ៖ យើងត្រូវបានធានានូវការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់យើងដោយទទួលបានការធានាប្រភេទដែលបញ្ជាក់ដោយទ្រង់ ។ ប៉ុលនិយាយអំពីរឿងនេះក្នុងរយៈពេលកាន់តែច្រើននៅក្នុង [កូរិនថូសទី១ ១៥:១២-២៦ ។]

ដោយវិធីនេះ យើងត្រូវតែចំណាំថាទ្រង់ត្រូវបាននិយាយថា "បានរស់ពីសុគត ឡើងវិញ" ។ ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញពីការពិតនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញ របស់ទ្រង់ ដូចជាត្រូវបានគេនិយាយថា: ទ្រង់បានទទួលការស្លាប់ដូចគ្នាដែល មនុស្សផ្សេងទៀតបានស្លាប់តាមធម្មជាតិ ។ ហើយបានស្លាប់ក្នុងសាច់ឈាមដូច គ្នា ដែលនៅក្នុងស្ថានភាពរមែងស្លាប់ ទ្រង់បានយកមកលើខ្លួនទ្រង់ ។

14. "ការឡើងទៅស្ថានសួគ៌"

ចំពោះការរស់ឡើងវិញគឺពិតជាបានចូលរួមយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងការឡើងទៅកាន់ ស្ថានសួគ៌ ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានលះបង់ជីវិតរមែងស្លាប់ដ៏ថោកទាប និងភាព ខ្មាសអៀននៃឈើឆ្កាង នោះព្រះគ្រីស្ទបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបានចាប់ផ្តើម បង្ហាញសិរីល្អ និងព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់កាន់តែពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ពិតជា បានសម្តែងនគរទ្រង់តែនៅពេលទ្រង់យាងទៅស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ។ សាវ័ក បង្ហាញការនេះនៅពេលគាត់បង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទ « បានឡើង... ដើម្បីទ្រង់ អាចបំពេញគ្រប់ទាំងអស់ » [អេភេសូរ ៤:90, cf. Vg.] ទោះជាមាន ភាពផ្ទុយគ្នាជាក់ស្តែងក៏ដោយ ប៉ុលបង្ហាញថាមានកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏គួរឲ្យកត់ស ម្គាល់ ។ មើលព្រះគ្រីស្ទបានទុកយើងតាមរបៀបដែលវត្តមានរបស់ទ្រង់អាចមាន ប្រយោជន៍ជាងចំពោះយើង វត្តមានមួយដែលត្រូវបានបង្ខាំងនៅក្នុងលំនៅនៃ សាច់ឈាមដ៏រាបទាប ដរាបណាទ្រង់ស្នាក់នៅលើផែនដី ។ ដូច្នេះហើយ យ៉ូ ហាន បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយអំពីការអញ្ជើញដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់នោះថា « បើអ្នកណាស្រេក ចូរឲ្យអ្នកនោះមកឯខ្ញុំចុះ» ។ មិនទាន់ត្រូវបានលើកតម្កើង ទេ» [យ៉ូហាន ៧:៣៩] ។ បានបន្ថែមថា « ព្រះវិញ្ញាណមិនទាន់ត្រូវបាន ប្រទានមក » ដល់អ្នកជឿ « ដ្បិតព្រះយេស៊ូវមិនទាន់ត្រូវបានលើកតម្កើងនៅ

ឡើយ » [យ៉ូហាន 7:39] ។ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី ការណ៍នេះដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា ៖ «ដែលខ្ញុំទៅ នោះមានប្រយោជន៍ដល់ អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេ នោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នា ដែរ» [យ៉ូហាន ១៦:៧ p] ទ្រង់បានលួងចិត្តពួកគេចំពោះការអវត្តមានរូបកាយ របស់ទ្រង់ ដោយនិយាយថា ទ្រង់នឹងមិនចាកចេញពីពួកគេឲ្យកំព្រាទេ ប៉ុន្តែ ទ្រង់នឹងមករកពួកគេម្តងទៀតតាមរបៀបដែលមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែគួរឱ្យចង់ បានជាង [cf. យ៉ូហាន ១៤:១៨-១៩; ១៦:១៤] ។ ត្បិតពេលនោះពួកគេត្រូវ បានបង្រៀនដោយបទពិសោធន៍ដ៏ប្រាកដមួយថា សិទ្ធិអំណាចដែលគ្រប់គ្រង់ រក្សា និងអំណាចដែលទ្រង់បានអនុវត្ត គឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកជឿមិនត្រឹមតែ រស់នៅដោយពរៈពរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវស្ងាប់ដោយរីករាយផងដែរ ។ ជាការ ពិត យើងឃើញថាតើទ្រង់បានបង្ហូរព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់យ៉ាងបរិបូរណ៍ប៉ុណ្ណា របៀបដែលទ្រង់បានរីកចម្រើនលើអាណាចក្ររបស់ទ្រង់យ៉ាងអស្ចារ្យ អំណាចដ៏អ ស្ចារ្យដែលទ្រង់បានបង្ហាញទាំងក្នុងការជួយប្រជាជនរបស់ទ្រង់ និងការកំចាត់ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានដកព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ចេញពីការមើលឃើញរបស់យើង [កិច្ចការ 1:9] ដោយមិនឈប់មានវត្តមានជាមួយអ្នកជឿ ដែលនៅតែធ្វើធម្មយាត្រានៅ លើផែនដីរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីគ្រប់គ្រងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយ អំណាចភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ ដោយការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានសម្រេចនូវអ្វី ដែលទ្រង់បានសន្យា គឺថាទ្រង់នឹងនៅជាមួយនឹងយើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភព លោក ។ នៅពេលដែលរូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងពីលើមេឃទាំងអស់ នោះអំណាច និងកំលាំងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសាយភាយ ហើយរីករាលដាលហួសពី

ព្រំដែនទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ខ្ញុំចូលចិត្តពន្យល់រឿងនេះនៅក្នុង ពាក្យរបស់ Augustine ជាជាងខ្ញុំផ្ទាល់ ៖ « ព្រះគ្រីស្ទត្រូវយាងទៅដោយសុគត នៅព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់គួរយាងមកដើម្បីវិនិច្ឆ័យមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ។ ការនេះទ្រង់នឹងធ្វើនៅក្នុងវត្តមានរូបកាយ ស្របតាមគោល លទ្ធិបរិសុទ្ធ និងច្បាប់នៃសេចក្តីជំនឿ ។ សម្រាប់វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ជាមួយនឹងពួកគេ គឺនឹងមកដល់ក្រោយការយាងឡើងរបស់ទ្រង់» ។ នៅកន្លែង ផ្សេង ទ្រង់បង្ហាញវាយ៉ាងពេញលេញ និងច្បាស់ជាង ៖ « ស្របតាមព្រះគុណ ដែលមិនអាចសំដែង និងអ្វីដែលមើលមិនឃើញ ទ្រង់បានមានបន្ទូលនឹងត្រូវ បានសម្រេច ៖ ‹ មើល៍ ខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា រហូតដល់ចុងបំផុតនៃ លោកីយ៍នេះ› [ម៉ាថាយ ២៨:២០] ។ យោងទៅតាមសាច់ឈាមដែលព្រះ បន្ទូលបានយកមកលើខ្លួនទ្រង់ យោងទៅតាមការពិតដែលថាទ្រង់បានកើតពីស្ត្រី ព្រហ្មចារី យោងទៅតាមការពិតដែលថាទ្រង់ត្រូវបានជនជាតិយូដាចាប់ចងជាប់ នឹងដើមឈើមួយបានយកចុះពីឈើឆ្កាងរុំដោយក្រណាត់ទេសឯក បានដាក់ក្នុង ផ្នូរដែលបានសម្តែងក្នុងការរស់ឡើងវិញ ពាក្យទាំងនេះត្រូវបានសម្រេចថា ៖ ‹ តែខ្ញុំមិននៅជាមួយជាដរាបទេ› [ម៉ាថាយ ២៦:១១] ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារ ទ្រង់បានយាងទៅជាសាច់ឈាមអស់រយៈពេល៤០ថ្ងៃជាមួយពួកសិស្ស ហើយកាល ដែលពួកគេនៅក្នុងក្រុម ដោយឃើញទ្រង់តែមិនបានតាមទ្រង់ នោះទ្រង់បាន ឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ ១:៣, ៩] ហើយមិននៅទីនោះទេ ទ្រង់គង់នៅ ខាងស្តាំដៃនៃព្រះវរបិតា» [ម៉ាកុស ១៦:១៩]; ប៉ុន្តែទ្រង់គង់នៅទីនេះ ត្បិត វត្តមាននៃព្រះចេស្តាមិនបានដកចេញនោះទេ [cf. ហេព្រើរ ១:៣] ។ ដូច្នេះ យើងតែងតែមានព្រះគ្រីស្ទ តាមព្រះវត្តមាននៃព្រះចេស្តា ប៉ុន្តែអំពីវត្តមានរបស់

ទ្រង់ វាត្រូវបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា ‹ តែខ្ញុំមិន នៅជាមួយជាដរាបទេ› [ម៉ាថាយ ២៦:១១]។ ដ្បិតព្រះវិហារបានឲ្យទ្រង់នៅ ក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលពីរបីថ្ងៃ។ ឥឡូវនេះ វាចាប់ទ្រង់ដោយ សេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមើលមិនឃើញនឹងភ្នែក» ។

15. «បានអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតា»

ហេតុដូច្នេះហើយ ពាក្យទាំងនេះកើតឡើងភ្លាមបន្ទាប់ពី៖ «បានអង្គុយខាងស្តាំ ព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា» ។ ការប្រៀបធៀបគឺទាញចេញពីស្តេចដែលមានអ្នក វាយតម្លៃនៅខាងខ្លួន ដែលពួកគេបានប្រគល់ភារកិច្ចគ្រប់គ្រង និងដឹកនាំ។ ដូច្នេះ បាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះវរបិតាសព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវលើក តម្កើង ហើយតាមរយៈព្រះហស្តដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យសោយរាជ្យ នោះបាន ទទួលនៅខាងស្តាំរបស់ព្រះ។ នេះគឺដូចជាបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន ប្រគល់អំណាចជាមួយនឹងភាពជាម្ចាស់លើស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយបានចូល កាន់កាប់យ៉ាងឧឡារិកក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលបានប្តេជ្ញាចំពោះទ្រង់ ហើយថាទ្រង់ មិនត្រឹមតែបានចូលកាន់កាប់ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែបន្ត នៅក្នុងវារហូតដល់ទ្រង់នឹងយាងមកចុះមកនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ ចំពោះសាវ័កពន្យល់ ដូច្នេះថា៖ «ព្រះវរបិតាបានតាំងទ្រង់ឲ្យអង្គុយនៅខាងស្តាំ ... ឲ្យខ្ពស់ជាង អស់ទាំងពួកគ្រប់គ្រង ពួកមានអំណាច មានឫទ្ធិបារមី និងពួកមេទាំងប៉ុន្មាន ហើយគ្រប់ទាំងឈ្មោះដែលបានតាំងឡើងដែរ មិនមែនតែក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះតែ ប៉ុណ្ណោះ គឺទៅក្នុងអនាគតខាងមុខទៀតផង» ។ [អេភេសូ ១:២០-២១; cf. ភី លីព ២:៩] ។ ម្យ៉ាងទៀត «ទ្រង់បានបង្ក្រាបគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមព្រះបាទ ទ្រង់» [កូរិនថូសទី១ ១៥:២៧] ហើយ«បានតាំងទ្រង់ជាមេលើគ្រប់ទាំងអស់

សម្រាប់ក្រុមជំនុំ» [អេភេសូ ១:២២]។ អ្នកឃើញគោលបំណងនៃ "ការអង្គុយ" នោះ៖ ដើម្បីឱ្យផ្ទៃមេឃ នឹងនៅលើផែនដីអាចមើលទៅដោយការកោតសរសើរចំពោះភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដោយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ហើយចុះចូលនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់។ នេះជាអ្វីដែលសាវ័កចង់បង្រៀន នៅពេលដែលពួកគេរំលឹកវាជាញឹកញាប់ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានទុកចិត្តចំពោះការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ [កិច្ចការ ២:៣០-៣៦; ៣:២១; ch. ៤; ហេព្រើរ ១:៨]។ ដូច្នេះ ពួកគេខុសដែលគិតថា គឺជាព្រះពរធម្មតានៃការជ្រើសរើសទុកជាមុន វាមិនមានអ្វីប្លែកទេដែលនៅក្នុងស្បៃវែកៅកិច្ចការ ស្ទេផានបានប្រកាសថាគាត់បានឃើញទ្រង់ឈរ [កិច្ចការ 7:55] ។ សម្រាប់នៅទីនេះ វាគឺជាសំណួរមួយ មិនមែនអំពីកាយវិការនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺអំពីភាពអស្ចារ្យនៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ "អង្គុយ" មានន័យអ្វីផ្សេងក្រៅពីការធ្វើជាអធិបតីនៅកៅអីជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌។

16. អត្ថប្រយោជន៍ដែលផ្តល់សំរាប់ជំនឿរបស់យើងដោយការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ចេញពីនេះជំនឿរបស់យើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើន។ ដំបូងយល់ថាព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការឡើងទៅស្ថានសួគ៌បានបើកផ្លូវចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ដែលបានបិទតាមរយៈអ័ដាម [យ៉ូហាន ១៤:៣]។ ដោយសារទ្រង់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ដូចជាក្នុងនាមរបស់យើង វាដូចជាសាវ័កបាននិយាយថា ក្នុងន័យមួយ យើងបាន«អង្គុយជាមួយនឹងព្រះនៅស្ថានសួគ៌ក្នុងទ្រង់» [អេភេសូ 2:6, ដូច្នេះយើងមិនបានរង់ចាំស្ថានសួគ៌ដោយក្តីសង្ឃឹមទទេនោះទេ, ប៉ុន្តែនៅក្នុងយើងមានវារួចទៅហើយ។ ទីពីរ ដូចជាសេចក្តីជំនឿ

ទទួលស្គាល់ វាគឺជាប្រយោជន៍ដ៏ធំរបស់យើងដែលព្រះគ្រីស្ទគង់ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា។ ដោយសារបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈដែលមិនត្រូវបានធ្វើដោយដៃ នោះទ្រង់បានលេចមកចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាក្នុងនាមជាអ្នកតស៊ូមតិ និងអ្នកអង្វរឥតឈប់ឈររបស់យើង [ហេព្រើរ ៧:២៥; ៩:១១-១២; រ៉ូម ៨:៣៤]។ ដូច្នេះ ទ្រង់បង្ហែរភ្នែកព្រះវរបិតាទៅរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីជៀសវាងការសម្លឹងមើលពីអំពើបាបរបស់យើង។ ទ្រង់ផ្សះផ្សាចិត្តរបស់ព្រះវរបិតាចំពោះយើង ដូច្នេះដោយការអង្វររបស់ទ្រង់ ទ្រង់រៀបចំផ្លូវ និងផ្លូវសម្រាប់យើងទៅកាន់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះវរបិតា។ ទ្រង់បំពេញដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសប្បុរសជាបល្ល័ង្កដែលសម្រាប់មនុស្សមានបាបដ៏វេទនា បើមិនដូច្នេះទេនឹងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច។ ទីបី ជំនឿអាចយល់បានពីកម្លាំងរបស់ទ្រង់ ដែលធ្វើឲ្យយើងមានកម្លាំង អំណាច ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសិរីល្អប្រឆាំងនឹងនរក។ « ដែលបានយាងឡើងទៅស្ថានខ្ពស់ នោះទ្រង់បានចាប់ពួកឈ្លើយនាំទៅជាឈ្លើយ ហើយបានប្រទានអំណោយទានដល់មនុស្ស» [អេភេសូ ៤:៨, cf. Vg.; cf. p. ទំនុក ៦៨:១៨) ហើយបានបំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវ ទ្រង់បានបង្កើនប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយបរិច្ចាកទ្រព្យសម្បត្តិខាងវិញ្ញាណជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ដូច្នេះ ទ្រង់គង់នៅលើទីខ្ពស់ ផ្ទេរយើងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទ្រង់នឹងប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ ញែកយើងជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ តាក់តែងពួកជំនុំដោយអំណោយទាននៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ រក្សាវាឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ដោយការការពារ ទប់ទល់នឹងកំហឹងខ្មាំងសត្រូវនៃឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ និងការសង្គ្រោះរបស់យើងដោយកម្លាំងនៃព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហើយទីបំផុតកាន់អំណាចទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី។ ការទាំងនេះទ្រង់

ធ្វើរហូតដល់ទម្លាក់ខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់របស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី១ ១៥:២៥; cf. p. ទំនុក ១១០:១] (តើអ្នកណាជាខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងដែរ) ហើយបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ។ នេះគឺជាស្ថានភាពពិតនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ នេះជាអំណាចដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមកលើទ្រង់ រហូតដល់ក្នុងការយាងមកដើម្បីវិនិច្ឆ័យមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ទ្រង់សម្រេចកិច្ចការចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ។

(ការយាងមកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជំនុំជម្រះ, ១៧)

17. «ទ្រង់នឹងយាងមកពីណាមក ដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់»

ព្រះគ្រីស្ទប្រទានដល់ប្រជាជនទ្រង់នូវទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែអាណាចក្ររបស់ទ្រង់បានលាក់ខ្លួននៅក្នុងផែនដី ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ក្រោមភាពទាបនៃសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានហៅឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីវត្តមានដែលមើលឃើញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ដ្បិតទ្រង់នឹងយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ក្នុងទម្រង់ដែលមើលឃើញដូចដែលគេបានឃើញទ្រង់យាងឡើង កិច្ចការ 1:11; ម៉ាថាយ ២៤:៣០] ។ ហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញខ្លួនដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយភាពអស្ចារ្យនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងពន្លឺដ៏អស់កល្បជាមួយនឹងអំណាចនៃភាពជាព្រះគ្មានព្រំដែនជាមួយនឹងឆ្មាំនៃទេវតា ។ ចាប់ពីពេលនោះមក យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យរង់ចាំទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើងនៅថ្ងៃនោះ ដែលទ្រង់នឹងញែកកូនចៀមចេញពីពពែ ជាអ្នករើសតាំងពីអ្នករឹងទទឹង [ម៉ាថាយ ២៥:៣១-

៣៣] ។ គ្មានអ្នកនៅរស់ ឬស្លាប់នឹងរួចផុតពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនឡើយ ។ សំឡេងត្រែនឹងឮពីចុងផែនដីម្ខាង ហើយតាមរយៈវាទាំងអស់នឹងត្រូវបានកោះហៅនៅចំពោះមុខទីជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ ទាំងអ្នកដែលនៅមានជីវិតនៅថ្ងៃនោះ និងអ្នកដែលស្លាប់ពីមុនពីក្រុមនៃមនុស្សរស់ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:១៦-១៧] ។ មានអ្នកខ្លះពន្យល់ពាក្យ «មនុស្សរស់និងមនុស្សស្លាប់»តាមវិធីផ្សេង ។ ជាការពិតណាស់ យើងឃើញថាអ្នកនិពន្ធចាស់ៗមួយចំនួនមានការងឿងឆ្ងល់អំពីរបៀបពន្យល់ពីការបង្ហាញនេះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារអត្ថន័យដែលទើបតែបានកំណត់គឺច្បាស់លាស់ វាគឺកាន់តែខិតទៅជិត គោលជំនឿ ដែលច្បាស់ណាស់ត្រូវបានសរសេរដើម្បីឱ្យមនុស្សទូទៅយល់ ។ ហើយនេះមិនយល់ស្របនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុលទេដែលថា ៖ «វាត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់តែម្តង» [ហេព្រើរ ៩:២៧] ។ ទោះបីអ្នកដែលនៅសេសសល់ក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នៅការជំនុំជម្រះចុងក្រោយនឹងមិនស្លាប់តាមរបៀបធម្មជាតិក៏ដោយ ក៏បានការផ្លាស់ប្តូរដែលពួកគេនឹងត្រូវទទួលដែរ ព្រោះវានឹងដូចជាសេចក្តីស្លាប់ក៏មិនបានហៅថា« ស្លាប់» ដែរ ។ វាប្រាកដថា « មិនមែនគ្រប់គ្នានឹងដេកទេ ប៉ុន្តែ ... ទាំងអស់នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ» [កូរិនថូសទី១ 15:51] តើនេះមានន័យយ៉ាងណា? ជីវិតរមែងស្លាប់របស់ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស ហើយត្រូវបានលេបចូល « ក្នុងមួយភ្លែត » ហើយត្រូវបានប្រែក្លាយដោយផ្ទាល់ទៅជាធម្មជាតិថ្មី [កូរិនថូសទី១ ១៥:៥២] ។ គ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធថាការវិនាសនៃសាច់ឈាមនេះគឺជាការស្លាប់ទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វានៅតែជាការពិត ដែលមនុស្សរស់ និងស្លាប់នឹងត្រូវហៅមកកាត់ទោស ។ «ដ្បិតអ្នកស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងមុនគេ ហើយអ្នកដែលមានជីវិតរស់ឡើងវិញ នឹងត្រូវលើកឡើងជាមួយនឹងពួកគេ ...

ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់នៅលើអាកាស» ។ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:១៦-១៧] ។ ឥឡូវនេះ ទំនងជាពាក្យនេះត្រូវបានដកចេញពីការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុសដែលលូកាបានរៀបរាប់ [កិច្ចការ ១០:៤២] ។ និងពីការតវ៉ាដ៏ឧឡារិករបស់ប៉ុលទៅកាន់ធីម៉ូថេ [ធីម៉ូថេទី២ ៤:១] ។

(សេចក្តីសំគាល់ចុងក្រោយអំពីគោលជំនឿសាវក និងភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ១៨–១៩)

18. ចៅក្រមគឺជាអ្នកប្រោសលោះ!

ហេតុនេះហើយបានជាការលួងលោមដ៏អស្ចារ្យមួយដែលយើងយល់ឃើញថាការវិនិច្ឆ័យគឺស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះអង្គដែលបានកំណត់យើងរួចហើយដើម្បីចែករំលែកនូវកិត្តិយសនៃការវិនិច្ឆ័យជាមួយព្រះអង្គ [cf. ម៉ាថាយ ១៩:២៨]! ពិតជាទ្រង់នៅឆ្ងាយពីកន្លែងដាក់កៅអីជំនុំជម្រះដើម្បីផ្តន្ទាទោសយើងហើយ! តើអ្នកគ្រប់គ្រងដែលមានចិត្តមេត្តាបំផុតរបស់យើងអាចបំផ្លាញរាស្ត្ររបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? តើក្បាលអាចកំចាត់សមាជិករបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា? តើមេធាវីរបស់យើងអាចថ្កោលទោសកូនក្តីរបស់គាត់ដោយរបៀបណា? បើសាវ័កហ៊ានថាដោយព្រះគ្រីស្ទអង្វររកយើងនៅទីនោះ គឺគ្មានអ្នកណាអាចចេញមកផ្តន្ទាទោសយើងបានឡើយ [រ៉ូម. 8:34:33] ដូច្នេះ វាជាការពិតជាងនេះទៅទៀត ថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកជួយសុំទោសនឹងមិនថ្កោលទោសអ្នកដែលទ្រង់បានទទួលការចោទប្រកាន់ និងការការពាររបស់ទ្រង់នោះទេ ។គ្មានការធានាណាមួយទេ នេះ—ថាយើងនឹងត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជម្រះផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់យើង ដែលយើងត្រូវតែស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង!

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលឥឡូវនេះសន្យានឹងព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈដំណឹងល្អ នោះនឹងសម្រេចតាមការសន្យារបស់ទ្រង់នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ដូច្នេះ តាមរយៈការប្រទានការវិនិច្ឆ័យទាំងអស់ដល់ព្រះរាជបុត្រា [យ៉ូហាន 5:22] ព្រះវរបិតាបានលើកតម្កើងទ្រង់ដល់ទីបំផុត ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសតិសម្បជញ្ញៈនៃរាស្ត្រទ្រង់ ដែលញាប់ញ័រដោយខ្លាចការជំនុំជំរះ ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ គោលជំនឿពួកសាវក ពីព្រោះវាសង្ខេបមកនៅក្នុងពាក្យពីរបី ចំណុចសំខាន់នៃការប្រោសលោះរបស់យើង ហើយដូច្នេះអាចបម្រើជាបំនែកមួយសម្រាប់យើង ដែលយើងមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ និងចង្អុលដោយចំណុចនៃវត្ថុនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលយើង គួរតែយកចិត្តទុកដាក់ ។ ខ្ញុំហៅវាថាជា គោលជំនឿពួកសាវក ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនខ្ញុំតិចតួចបំផុតទាក់ទងនឹងភាពជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ។ ដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នាយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗប្រាកដជាចាត់ទុកវាថាជាសាវក ដោយប្រកាន់ថាវាត្រូវបានសរសេរ និងបោះពុម្ពដោយសាវកម្នាក់រួម ឬជាសេចក្តីសង្ខេបនៃការបង្រៀនដែលបញ្ជូនដោយដៃរបស់ពួកគេ ហើយប្រមូលដោយសុច្ចរិត ដូច្នេះហើយសមនឹងទទួលបាន ចំណងជើង ។ ខ្ញុំមិនមានការងឿងឆ្ងល់ទេថា នៅដើមដំបូងនៃពួកជំនុំ ក្នុងយុគសម័យសាវក វាត្រូវបានទទួលជាការសារភាពជាសាធារណៈដោយការយល់ព្រមពីគ្រប់ទិសទី ដែលវាមានប្រភពដើម ។ វាហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានសរសេរជាឯកជនដោយបុគ្គលណាម្នាក់នោះទេ ចាប់តាំងពីពេលដែលមនុស្សអាចចាំបានថា វាប្រាកដជាត្រូវបានចាត់ទុកជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ពិសិដ្ឋក្នុងចំណោមអ្នកគោរពស្រលាញ់ព្រះទាំងអស់ ។ យើងចាត់ទុកថាហួសពីការជជែករកខុសត្រូវនូវចំណុចតែមួយគត់ដែលគួរព្រួយបារម្ភចំពោះយើង ៖ ប្រវត្តិសាស្ត្រ

ទាំងមូលនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងវាដោយសង្ខេប និងតាមលំដាប់លំដោយ ហើយថាវាគ្មានអ្វីដែល មិនត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់ពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរនោះទេ។ នេះជាការយល់ឃើញថា វាគ្មានន័យទេក្នុងការបង្កបញ្ហាដល់ខ្លួនឯង ឬឈ្លោះជាមួយអ្នកណាម្នាក់លើអ្នកនិពន្ធ។ លុះត្រាតែយល់ស្រប វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដើម្បីមានសេចក្តីពិតជាក់លាក់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយមិនដឹងថាវានិយាយដោយមាត់នរណា ឬដោយដៃរបស់នរណាដែលវាត្រូវបានសរសេរ។

19. ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់នៅក្នុងគ្រប់ឃ្លានៃគោលជំនឿ

យើងឃើញថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូល និងផ្នែកទាំងអស់ត្រូវបានយល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 4:12] ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់មិនត្រូវយកចំណែកតិចបំផុតពីកន្លែងណាផ្សេងទៀតឡើយ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវថាវាគឺជា «ទ្រង់» [កូរិនថូសទី១ 1:30] ប្រសិនបើយើងស្វែងរកអំណោយទានណាមួយពីព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងឃើញនៅក្នុងការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកកម្លាំង វាស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើភាពបរិសុទ្ធ នៅក្នុងគំនិតរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើភាពទន់ភ្លន់វាលេចឡើងនៅក្នុងកំណើតរបស់ទ្រង់។ មើលតាមកំណើតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានធ្វើដូចយើងគ្រប់យ៉ាង [ហេព្រើរ ២:១៧] ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចរៀនទទួលអារម្មណ៍ពីការឈឺចាប់របស់យើង [ct. ហេព្រើរ ៥:២]។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកការប្រោសលោះ វាស្ថិតនៅក្នុងចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើរួចទោស នៅក្នុងការថ្កោលទោសរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើចង់រួចផុតពីបណ្តាសា នោះចូលនៅក្នុងឈើ

ឆ្កាងរបស់ទ្រង់ [កាឡទី ៣:១៣]; ប្រសិនបើពេញចិត្ត, ចូរនៅក្នុងការលះបង់
របស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការបន្សុត, នៅក្នុងឈាមរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការ
ផ្សះផ្សា, ក្នុងតំណពូជរបស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងនរក; ប្រសិនបើសាច់ឈាមនៅក្នុងផ្នូ
រ ។ប្រសិនបើជីវិតថ្មី នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ អស់កល្ប, ដូចគ្នា;
ប្រសិនបើបានទទួលមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ នៅក្នុងការចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌
របស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើការការពារ ប្រសិនបើសន្តិសុខ ប្រសិនបើការផ្គត់ផ្គង់
ច្រើន នៃព្រះពរទាំងអស់នៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការរំពឹងទុកនៃ
ការជំនុំជរះដោយគ្មានការរំខាននោះគឺនៅក្នុងអំណាចដែលបានផ្តល់ឱ្យទ្រង់ដើម្បី
វិនិច្ឆ័យ ។ សរុបមក ដោយសារឃ្លាំងស្តុករបស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងមានច្រើននៅ
ក្នុងទ្រង់នោះ ចូរយើងផឹកបំពេញប្រភពទឹកនេះរបស់យើង នឹងមិនមានអ្វីផ្សេង
ទៀត មនុស្សខ្លះមិនស្គប់ស្គល់នឹងព្រះអង្គតែឯងទេ កើតចេញមកទីនេះ ហើយពី
ទីសង្ឃឹមទៅមួយទៀត ទោះបីជាពួកគេខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាចម្បងច្រើនជាងទ្រង់
ក៏ដោយ ពួកគេនៅតែវង្វេងចេញពីផ្លូវត្រឹមត្រូវក្នុងការបង្វែរផ្នែកខ្លះនៃការគិត
របស់ពួកគេទៅទិសដៅមួយផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែការមិនទុកចិត្តបែបនេះមិនអាច
ជ្រៀតចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលមនុស្សទាំងអស់ធ្លាប់ស្គាល់ពីព្រះពរដ៏បរិបូររបស់
ទ្រង់បានឡើយ ។

ជំពូកទី XVII

ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះ ការល្ហ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះសម្រាប់យើង

1. ការល្ហរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមុខវាវិញ

លើសពីនេះ សំណួរនេះក៏គួរតែត្រូវបានពន្យល់ផងដែរ។ មានមនុស្សស្លូតបូតមួយចំនួនដែល—ទោះបីជាពួកគេសារភាពថាយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ — មិនអាចទ្រាំនឹងឮពាក្យ«ការល្ហ»នោះទេព្រោះពួកគេគិតថាវាបិទបាំងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងមានព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែជាឧបករណ៍ ឬជាអ្នកបម្រើ មិនមែនជាអ្នកនិពន្ធ ឬជាអ្នកដឹកនាំ និងជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃជីវិត ដូចដែលពេត្រុសហៅទ្រង់ក្នុង [កិច្ចការ 3:15] នោះទេ។ ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា បើអ្នកណាម្នាក់គ្រាន់តែចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះនឹងគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការល្ហនោះទេ។ ពីព្រោះមនុស្សនឹងមិនមានតំលៃដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះឡើយ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែល Augustine សរសេរយ៉ាងពិតប្រាកដថា ៖ « ពន្លឺដ៏ច្បាស់បំផុតនៃការកំណត់ទុកជាមុន និងព្រះគុណ គឺជាកូនមនុស្សព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលបាននាំការនេះមក ឆ្លងកាត់ដោយនិស្ស័យជាមនុស្សដែលមាននៅក្នុងទ្រង់ ដោយមិនគិតពីការល្ហពីមុននៃកិច្ចការឬជំនឿ។ ឆ្លើយតបមកខ្ញុំ សូមអង្វរអ្នក តើមនុស្សនោះសមនឹងក្លាយជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានសន្មតថាជាការរួបរួមនៃកូនតែម្នាក់ដោយ

ព្រះបន្ទូលរួមជានិច្ចជាមួយព្រះវរបិតានៅត្រង់ណា? ដូច្នេះ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាក្បាលរបស់យើងជាគ្រឹះនៃព្រះគុណ ដែលជាព្រះគុណដែលសាយភាយចេញពីទ្រង់តាមរយៈសមាជិកទាំងអស់របស់ទ្រង់តាមខ្នាត ឬនីមួយៗ។ គ្រប់គ្នាត្រូវបានបង្កើតជាគ្រីស្ទបរិស័ទតាំងតែពីដើមដំបូងនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយព្រះគុណដូចគ្នាដែលមនុស្សតាំងពីដើមដំបូង បានក្លាយជាព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងវគ្គមួយទៀត៖ « គ្មានឧទាហរណ៍ណាដែលបង្ហាញពីការកំណត់ទុកជាមុន ជាជាងអ្នកសម្របសម្រួលខ្លួនឯងនោះទេ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលបានធ្វើជាមនុស្សសុចរិតនៃពូជស្តេចដាវីឌនេះ មិនដែលប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតឡើយ បើគ្មានការល្អឬបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់មុន អំពើទុច្ចរិតធ្វើឲ្យអ្នកដែលជាសមាជិកនៃព្រះអង្គនោះសុចរិត» ។ល។ ការចាប់ផ្តើមនៃការល្អដើម្បីក្លាយជាទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងត្រលប់ទៅកាន់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ដែលជាបុព្វហេតុដំបូង។ សម្រាប់ព្រះតែមួយគត់នៃសេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់បានតែងតាំងទ្រង់ជាអ្នកសម្របសម្រួលដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង។ ដូច្នេះ វាជាការមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការកំណត់ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ សម្រាប់វាជាច្បាប់ទូទៅដែលវត្ថុក្រោមបង្គាប់ទៅកាន់អ្នកផ្សេងមិនឲ្យមានជម្លោះជាមួយវា។ ដោយហេតុផលនេះ គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការអះអាងថាមនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ក៏ធ្វើការចូលរួមជំនួសយើងដែរ។ ទាំងការពេញចិត្តដោយសេរីរបស់ព្រះ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនីមួយៗស្ថិតក្នុងកម្រិតរបស់វា។ ក្រៅពីសេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះ ព្រះគ្រីស្ទមិន

អាចទទួលបានការអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីបំបាត់នៅសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយការលះបង់របស់ទ្រង់ ហើយដើម្បីលុបបំបាត់ការរំលងរបស់យើងដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ។ សរុបមក ៖ ក្នុងការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺអាស្រ័យទៅលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយគត់ ដែលបានចាត់ចែងវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះសម្រាប់យើង វាគ្រាន់តែជាការជំទាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។

2. គម្ពីរជាគូនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានសន្និដ្ឋានចេញពីវគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។ «ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់លោកីយ៍ណាស់ ទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់ នឹងមិនវិនាសឡើយ ។» [យ៉ូហាន ៣:១៦] យើងឃើញពីរបៀបដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាកន្លែងទីមួយ ដែលជាបុព្វហេតុខ្ពស់បំផុត ឬជាប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទធ្វើទៅតាមរបៀបនេះជាមូលហេតុជិតស្និទ្ធទីពីរ ។ ឧបមាថានរណាម្នាក់យកករណីលើកលែងថាព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់តែជាបុព្វហេតុជាក់លាក់មួយ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានបន្តយអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាជាងពាក្យដែលគ្រាន់តែបានដកស្រង់ចេញ ។ ដ្បិតយើងបានទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿដែលមាននៅក្នុងទ្រង់ យើងគួរតែស្វែងរកការនេះ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងក្នុងទ្រង់ ។ វគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីការនេះ ។ «មិនមែនថាយើងស្រឡាញ់ព្រះជាមុននោះទេ គឺថាទ្រង់ស្រឡាញ់យើងជាមុន ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យធ្វើការលោះបាបរបស់យើង» ។ [យ៉ូហានទី១ ៤:១០] ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីការពិតនេះ ៖ ដើម្បីកុំឱ្យគ្មានអ្វីអាចឈរនៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់

ចំពោះយើង នោះព្រះបានតែងតាំងព្រះគ្រីស្ទជាមធ្យោបាយនៃការផ្សះផ្សាយើង ជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ពាក្យថា "ធ្វើឲ្យសូប៉ិចិត្ត" គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់, នៅក្នុងវិធីដែលមិនអាចនិយាយបាន ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់យើង ហើយនៅតែមានសេចក្តីនឹងយើងក្នុងពេលតែមួយ រហូតដល់ទ្រង់បានផ្សះផ្សា ជាមួយយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះគឺជាការសេចក្តីសំខាន់នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ខាងក្រោមទាំងអស់ ៖ « ទ្រង់ជាដង្វាយធួននឹងបាបយើងរាល់គ្នា» [យ៉ូហានទី ១ ២:២] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ដ្បិតព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យគ្រប់ទាំងសេចក្តី ពោរពេញបានស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ ២០ ហើយឲ្យបានផ្សះផ្សាគ្រប់ទាំងអស់ ឲ្យជា នឹងអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះរាជបុត្រានោះ ទោះបើរបស់នៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅ ផែនដីក្តី ទាំងតាំងស្ពានមេត្រី ដោយសារព្រះលោហិតនៃឈើឆ្កាងទ្រង់» ។ល។ [កូឡូស ១:១៩-២០] ម្តងទៀតថា ៖ « ព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ កំពុងផ្សះផ្សាលោកីយ៍នឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត » ។ [កូរិនថូសទី២ 5:19, cf. Comm. and Vg.] ជាថ្មីម្តងទៀត « ទ្រង់ ... ដើម្បីនឹង សរសើរដល់ព្រះគុណដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដែលបានផ្តល់មកយើងរាល់គ្នាទទេ ក្នុង ព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងារបស់ទ្រង់ » [អេភេសូរ ១:៦] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ទ្រង់ បានផ្សះផ្សាទាំង២នឹងព្រះ ក្នុងរូបកាយតែ១ ដោយសារឈើឆ្កាង" [អេភេសូរ ២:១៥-១៦, cf. vg.] ការពន្យល់អំពីការអាថ៌កំបាំងនេះគឺត្រូវស្វែងរកក្នុងជំពូកទី មួយនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកអេភេសូរ ។ នៅទីនោះ បន្ទាប់ពីប៉ុលបានបង្រៀន យើងថា យើងត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានបន្ថែមនៅពេលដូច គ្នានេះថា យើងបានទទួលការពេញចិត្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នា [អេភេសូ ១:៤-៥] ។ តើព្រះចាប់ផ្តើមរើសយកដោយការអនុគ្រោះរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា

ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានស្រឡាញ់មុនការបង្កើតពិភពលោក? មានតែនៅក្នុងអ្វីដែលទ្រង់បានបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាជាមួយយើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់។ ដូច្នេះ ដរាបណាទ្រង់នៅតែជាមនុស្សមានបាប ត្រូវតែចាត់ទុកទ្រង់ជាសត្រូវ និងជាចៅក្រម។ ដូច្នេះ ការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាសេចក្តីសុចរិត ដូចដែលប៉ុលបានពិពណ៌នាថា៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតួបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង។» [២កូរិន ៥:២១]។ នេះមានន័យថា: យើងដែល«តាមកំណើតយើង នោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចក្តីខ្ជាល់» [អេភេសូ ២:៣, cf. Vg ។] ហើយបានឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ដោយអំពើបាប ដោយការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែភាពខុសគ្នានេះក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់ផងដែរនៅពេលដែលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់យើងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានទទួល។ បើមិនដូច្នេះទេ វាមិនសមទេសម្រាប់ការផ្តល់កិត្តិយសនេះដល់ទ្រង់ ដែលខុសពីព្រះវរបិតា ពោលគឺព្រះគុណនោះជារបស់ទ្រង់ ហើយបានមកពីទ្រង់។

3. សេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសាក្សីនៃបទគម្ពីរ

យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទពិតជាបានទទួលនិងសេចក្តីល្អនៃព្រះគុណសម្រាប់យើងជាមួយនឹងព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់។ វគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ និងយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះរឿងនេះ។ ខ្ញុំចាត់

ទុករាជារឿងធម្មតាដែលថា បើព្រះគ្រីស្ទទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើបាបរបស់យើង បើទ្រង់បានសងបំណុលដែលយើងជំពាក់នោះ បើទ្រង់បានផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ - និយាយឱ្យខ្លី ប្រសិនបើជាមនុស្សសុចរិត ទ្រង់បានរងទុក្ខសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត នោះទ្រង់បានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង ដោយសារសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដែលស្មើនឹងការទទួលវា ។ ប៉ុន្តែដូចដែលប៉ុលបាននិយាយថា ៖ «ដោយព្រះរាជបុត្រាទ្រង់សុគត ដូច្នេះ ដែលយើងបាន ជាមេត្រីហើយ» [រ៉ូម ៥:១០-១១ p] ។ ប៉ុន្តែការផ្សះផ្សាគ្មានកន្លែងណាក្រៅពីកន្លែងដែលកំហុសកើតឡើងមុនឡើយ ។ ដូច្នេះអត្ថន័យគឺ ៖ ព្រះដែលយើងស្អប់ដោយសារអំពើបាប ទ្រង់បានស្តុបស្តុលដោយការសុគត់របស់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីក្លាយជាអំណោយដល់យើង ។ ហើយយើងត្រូវព្យាយាមកត់សម្គាល់នូវចំនុចផ្ទុយគ្នានៅពេលវេលាខ្លីបន្ទាប់ ។ «ដូចជាការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ តែមនុស្សជាច្រើនបានទៅជាមនុស្សមានបាប ដូច្នេះដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ មនុស្សជាច្រើនបានត្រូវរាប់ជាសុចរិត» ។ [រ៉ូម ៥:១៩] នេះជាអត្ថន័យ ៖ ដោយសារអំពើបាបរបស់អ័ដាម យើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានវាសនាត្រូវវិនាស ដូច្នេះដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបានទទួលការពេញចិត្តជាសុចរិត ។ អនាគតកាលមិនរាប់បញ្ចូលសេចក្តីសុចរិតបច្ចុប្បន្នដូចដែលអត្ថបទបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ដូចប៉ុលបានមានប្រសាសន៍កាលពីមុនថា «អំណោយឥតគិតថ្លៃបន្ទាប់ពីការរំលងជាច្រើនគឺជាការរាប់ជាសុចរិត [រ៉ូម ៥:១៦] ។

4. ការជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយថាព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដោយការល្អ
របស់ព្រះគ្រីស្ទនោះយើងមានន័យថា: ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់យើងត្រូវ
បានសំអាតហើយការសុគតរបស់ទ្រង់គឺបានលាងទោសអំពើបាបរបស់យើង ។ «
ព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់សំអាតយើងពីអំពើបាបទាំងអស់» ។ [យ៉ូហានទី១ ១:៧]
«នេះជាឈាមរបស់ខ្ញុំ ... ដែលត្រូវខ្ចាយ... សម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ [ម៉ាថា
យ ២៦:២៨; cf. លូកា ២២:២០] ប្រសិនបើឥទ្ធិពលនៃការខ្ចាយឈាមរបស់
ទ្រង់ គឺថាអំពើបាបរបស់យើងមិនត្រូវបានគេយកមកដាក់ចំពោះពួកយើង វាធ្វើ
តាមដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះត្រូវបានពេញចិត្តដោយតម្លៃនោះ ។ ត្រង់ចំណុច
នេះ សម្តីរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទនិយាយថា ៖ « នុ៎ះន៍ កូនចៀមនៃព្រះ ដែល
ដោះបាបមនុស្សលោក» [យ៉ូហាន 1:29] ។ ពីព្រោះទ្រង់បានដាក់ព្រះគ្រីស្ទ
ប្រឆាំងនឹងការបូជាទាំងប៉ុន្មាននៃក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីបង្រៀនថាអ្វីដែលរូបតំណាង
ទាំងនោះបានសម្រេចគឺក្នុងខ្លួនទ្រង់តែឯង ។ យើងដឹងអំពីអ្វីដែលម៉ូសេនិយាយ
ជាញឹកញាប់ថា ៖ «អំពើទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យធួននឹង អំពើបាបនឹងត្រូវលុប
ចេញ ហើយអត់ទោសឲ្យ» ។ [និក្ខ ៣៤:៧ លេវី. ១៦:៣៤] ។ សរុបមក
រូបភាពចាស់ៗបង្រៀនយើងអំពីកម្លាំង និងអំណាចនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទ ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរ សាវ័កប៊ុនប្រសប់ដោយប្រើ
គោលការណ៍នេះពន្យល់ចំណុចនេះថា «បើគ្មានការខ្ចាយឈាមទេ នោះគ្មានការ
អត់ទោសបាបឡើយ» [ហេព្រើរ ៩:២២] ។ ចេញពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានថា
"ទ្រង់បានលេចមក១ដង ដើម្បីនឹងលើកអំពើបាបចោល ដោយថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់
វិញ ទុកជាយញ្ញបូជា" [ហេព្រើរ 9:26] ។ ទ្រង់ធ្លាប់មានបន្ទូលថា ៖ «
នោះទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត១ដងជាសំរេច ទាំងបានសេចក្តី

ប្រោសលោះ នៅអស់កល្បជានិច្ច មិនមែនដោយយកឈាមពពែឈ្មោល ឬ ឈាមកូនគោទេ គឺដោយយកព្រះលោហិតនៃអង្គទ្រង់វិញ» [ហេព្រើរ ៩:១២] ។ ឥឡូវនេះ ទ្រង់បានវែកញែកអំពីភាពឈ្លាសវៃនេះ ៖ « បិតបើសិនជាឈាមគោឈ្មោល បានញែកអ្នកនោះចេញជាបរិសុទ្ធ ខាងសាច់ឈាមបានទៅហើយ ចំណង់បើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ... នោះនឹងសំអាតទាំងបញ្ញាចិត្តអ្នករាល់គ្នា [ហេព្រើរ ៩:១៣-១៤ p] ។ នេះបង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺ ចុះខ្សោយខ្លាំង លុះត្រាតែយើងព្រមផ្តល់ការលះបង់របស់ទ្រង់ អំណាចនៃការអត់ទោស ការផ្គាប់ចិត្ត និងការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ដូចដែលគាត់បានបន្ថែមបន្តិចក្រោយមកថា: «ដោយហេតុនោះបានជាទ្រង់ជាអ្នកកណ្តាលនៃសញ្ញាថ្មី ដើម្បីឲ្យពួកអ្នកដែលទ្រង់ហៅ បានទទួលសេចក្តីសន្យា ទុកជាមរដកដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយទ្រង់សុគត ប្រយោជន៍នឹងប្រោសលោះគេ ឲ្យរួចពីការរំលង ដែលគេប្រព្រឹត្តពីកាលនៅក្រោមសញ្ញាចាស់នៅឡើយ [ហេព្រើរ ៩:១៥ p] ។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពស្រដៀងគ្នាដែលបានលើកឡើងដោយប៉ុល ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ ... បានក្លាយជាបណ្តាសាសម្រាប់យើង» ។ល។ [កាឡាទី ៣:១៣] ។ វាជាការហួសហេតុ ដែលមិនសមទំនងសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវទទួលបន្ទុកជាបណ្តាសា លុះត្រាតែទទួលបានសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់អ្នកដទៃដោយការសងថ្លៃនូវអ្វីដែលពួកគេបានជំពាក់ ។ ទីបន្ទាល់របស់អេសាយក៏ច្បាស់ដែរថា ៖ «ឯការវាយផ្ចាលដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រីនោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជា ដោយសារស្នាមរំពាត់នៅអង្គទ្រង់» [អេសាយ ៥៣:៥ p] ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនពេញចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់យើងទេនោះ វាមិនត្រូវបាននិយាយថាទ្រង់បានផ្គាប់ព្រះ

ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយទទួលយកការពិន័យដែលយើងត្រូវចុះចូលនោះទេ ។ ពាក្យដែលមាននៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរដដែលនេះយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ «ខ្ញុំត្រូវវាយ ដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់ជនជាតិខ្ញុំនោះ» [អេសាយ ៥៣:៨ p] ចូរយើងបន្ថែមការបកស្រាយរបស់ពេត្រុស ដែលនឹងលុបបំបាត់ភាពមិនប្រាកដប្រជាទាំងអស់ ៖ «ទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងរាល់គ្នា នៅលើរូបអង្គទ្រង់ជាប់លើឈើឆ្កាង" [ពេត្រុសទី១ ២:២៤) គាត់កំពុងនិយាយថា បន្ទុកនៃការកាត់ទោស ដែលពួកយើងត្រូវបានដោះលែង ត្រូវបានដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ ។

5. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាតម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង

សាវ័កបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់បានបង់ថ្លៃលោះយើងពីទោសនៃសេចក្តីស្លាប់ «តែដោយពឹងដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិតទទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ... ដែលព្រះបានតាំងទ្រង់ទុកជាទីសន្តោសប្រោស ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់» ។ [រ៉ូម ៣:២៤-២៥ p] ។ ប៉ុលសរសើរព្រះគុណរបស់ព្រះក្នុងន័យនេះ: ដ្បិតព្រះបានប្រទានតម្លៃនៃការប្រោសលោះក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម ៣:២៤]; បន្ទាប់មកទ្រង់សុំយើងឲ្យជ្រកកោនក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យយើងបានទទួលសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៣:២៥] ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសមានន័យដូចគ្នា ៖ « អ្នកត្រូវបានលោះ ... មិនមែនដោយ ... ប្រាក់ និងមាសទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃ ... នៃកូនចៀមដែលគ្មានកំហុស" [ពេត្រុសទី១ 1:18–19] ។ ការប្រៀបធៀបនេះនឹងមិនអនុវត្តទេ លុះត្រាតែមានការពេញចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់យើងជាមួយនឹងតម្លៃនេះ ។ នេះជាមូលហេតុដែលប៉ុលនិយាយថា យើង « ដ្បិតព្រះទ្រង់បាន

ចេញថ្លៃលោះអ្នករាល់គ្នាហើយ» [កូរិនថូសទី១ ៦:២០] សេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយទៀតរបស់គាត់ថា "មានអ្នកសង្រួបសង្រួមតែ១... ជាអ្នកចេញថ្លៃលោះមនុស្សទាំងអស់" [ធីម៉ូថេទី១ ២:៥-៦] លុះត្រាតែការពិន័យដែលយើងទទួលបានត្រូវបានដាក់លើទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាសារកំណត់ការប្រោសលោះដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជា«ការអត់ទោសបាប [កូឡូស ១:១៤] ដូចដែលគាត់និយាយថា «យើងរាល់គ្នាមានសេចក្តីប្រោសលោះក្នុងព្រះរាជបុត្រានោះ គឺជាសេចក្តីផ្តាច់បាប ដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់" វគ្គមួយទៀតយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ "ទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាស់នឹងយើងក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្ត ដែលប្រទាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោល ដោយបោះភ្ជាប់នៅឈើឆ្កាង" [កូឡូស ២:១៤ p] ។ គាត់កត់ចំណាំនៅទីនោះនូវការបង់ថ្លៃ ឬសំណងដែលរំដោះយើងពីកំហុស ។ ហើយសម្តីរបស់ប៉ុលទាំងនេះមានទម្ងន់ធ្ងន់ណាស់ ៖ «បិតបើសិនជាសេចក្តីសុចរិតមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យ នោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជាឥតប្រយោជន៍សោះ» [កាឡាទី ២:២១ p] ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាយើងត្រូវស្វែងរកពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វីដែលច្បាប់នឹងផ្តល់ឱ្យប្រសិនបើនរណាម្នាក់អាចបំពេញវាបាន ។ ឬអ្វីដែលដូចគ្នា គឺដែលយើងទទួលបានតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នូវអ្វីដែលព្រះបានសន្យាក្នុងក្រិត្យវិន័យសម្រាប់កិច្ចការរបស់យើង ៖ «បើអ្នកណាកាន់តាម នោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំងនោះឯង» [លេវី 18:5, ct. Comm.] ។ គឺវាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ជាងនេះទេនៅក្នុងការអធិប្បាយដែលបានថ្លែងនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ដែលអះអាងថា "មួយទៀត ដោយសារទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលជឿ បានរាប់ជាសុចរិត រួចពីគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលពុំអាចនឹងបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារក្រឹត្យវិន័យ

លោកម៉ូសេបានឡើយ" [កិច្ចការ ១៣:៣៩; cf. vg., ch. ១៣:៣៨] ។ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតគឺស្ថិតនៅក្នុងការប្រតិបត្តិតាមក្រិត្យវិន័យ តើអ្នកណានឹងបដិសេធថា ព្រះគ្រីស្ទបានអនុគ្រោះដល់យើង នៅពេលដែលទ្រង់បានទទួលបន្ទុកនោះមកលើទ្រង់ ទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងព្រះ ដូចជាយើងបានកាន់តាមក្រិត្យវិន័យ? អ្វីដែលទ្រង់បានបង្រៀនពួកកាឡាទីបន្ទាប់មកមានគោលបំណងដូចគ្នា៖ «ព្រះបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ស្តិ...ឲ្យនៅក្រោមច្បាប់ ដើម្បីលោះអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់" [កាឡាទី ៤:៤ ៥ p] ។ តើការចុះចូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះក្រិត្យវិន័យនេះ មានគោលបំណងអ្វី ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ដោយទទួលយកនូវអ្វីដែលយើងមិនអាចបង់ថ្លៃបាន? អាស្រ័យហេតុនេះ ការចោទប្រកាន់នៃសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានកិច្ចការដែលប៉ុលបានពិភាក្សា [Rom., ch. ៤] ។ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទ្រង់តែមួយគត់ គឺត្រូវរាប់ជារបស់យើង ។ ពិតប្រាកដណាស់ មូលហេតុតែមួយគត់ដែលសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេហៅថា "អាហាររបស់យើង" [យ៉ូហាន 6:55] គឺថាយើងរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់នូវសារធាតុនៃជីវិត ឥឡូវនេះអំណាចនោះកើតចេញពីការពិតដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវបានឆ្កាងជាតម្លៃនៃយើង ។ ដូចប៉ុលបាននិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទ ... ព្រមទាំងប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសយើងផង ទុកជាដង្វាយ ហើយជាយញ្ញបូជា សំរាប់ជាក្លិនឈ្ងុយថ្វាយដល់ព្រះ ។" ។ (អេភេសូ ៥:២) ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត៖ «ដែលទ្រង់ត្រូវគេបញ្ជូនទៅឲ្យមានទោស ដោយព្រោះអំពើរំលងរបស់យើងរាល់គ្នា ហើយបានប្រោសឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ប្រយោជន៍ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិត ។» [រ៉ូម ៤:២៥] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគុណរបស់

ទ្រង់ ព្រះវរបិតាឥឡូវនេះអនុគ្រោះដល់យើង ។ ដ្បិតគ្មានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលថាមានការសម្រេចបំពេញយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងទ្រង់នូវអ្វីដែលព្រះបានប្រកាសតាមរយៈអេសាយក្នុងរូបភាពមួយថា ៖"ដ្បិតអញនឹងការពារក្រុងនេះ រក្សាទុកសំរាប់ខ្លួនអញ គឺដោយយល់ដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបំរើអញផង" [អេសាយ ៣៧:៣៥ p] ។ សាវ័កគឺជាសាក្សីដ៏ល្អបំផុតអំពីការនេះ នៅពេលទ្រង់និយាយថា « ទ្រង់បានអត់ទោសបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់» [យ៉ូហានទី១ ២:១២] ។ ទោះបីជាព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានចែងក៏ដោយ ក៏យ៉ូហានចាត់ទ្រង់តាមទំនៀមទម្លាប់របស់ទ្រង់តាមការប្រកបហៅថា aùtós ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលក្នុងន័យនេះដែរ ៖ « អ្នកណាដែលបរិភោគខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងរស់ដោយសារខ្ញុំ ដូចជាព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះជន្មរស់ ទ្រង់បានចាត់ឲ្យខ្ញុំមក ហើយខ្ញុំក៏រស់នៅ ដោយសារទ្រង់ដែរ » [យ៉ូហាន 6:57 p] ។ ការថ្លែងរបស់ប៉ុលស្របនឹងការនេះថា ៖ មិនមែនឲ្យគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះទេ គឺឲ្យរងទុក្ខដោយព្រោះទ្រង់ដែរ »[ភីលីព ១:២៩] ។

6. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានទទួលគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នោះទេ

ប៉ុន្តែការចោទសួរថាតើព្រះគ្រីស្ទបានសគុណអ្វីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ ដូចដែល Lombard និង Schoolmen ធ្វើនោះ គឺជាការចង់ដឹងចង់ឃើញដ៏ឆោតល្ងង់បន្ទាប់មកភាពក្លាហានរបស់ពួកគេក្នុងការបង្កើតនិយមន័យបែបនេះ ។ តើមានតម្រូវការអ្វីសម្រាប់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ដើម្បីយាងចុះមកដើម្បីទទួលបានអ្វីថ្មីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់? ព្រះទ្រង់បានដាក់ចេញនូវផែនការរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ ។ ដ្បិតគេមិនបាននិយាយថា ព្រះវរបិតាបានប្រទានតាមគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះរាជបុត្រា សម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់ព្រះរាជ

បុត្រាឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះបានប្រគល់ទ្រង់ទៅឲ្យស្លាប់ នឹង«ឯព្រះអង្គ ដែលមិន បានសំចៃទុកនូវព្រះរាជបុត្រា» រ៉ូម ៨:៣២] ដោយសារតែទ្រង់ «ស្រឡាញ់ ពិភពលោក» [យ៉ូហាន ៣:១៦ p.; cf. រ៉ូម ៨:៣៥, ៣៧] ។ ហើយយើងគួរ កត់សម្គាល់ពាក្យសម្តីរបស់ព្យាការីថា៖ « ដ្បិតមានបុត្រ១កើតដល់យើង » [អេសាយ ៩:៦] «ឱកូនស្រីស៊ីយ៉ូនអើយ ចូររីករាយជាខ្លាំងឡើង! ... មើល ស្តេចរបស់នាង ទ្រង់យាងមកឯនាង» [សាការី ៩:៩, cf. Comm.] ម្យ៉ាង ទៀត ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប៉ុលសរសើរនឹងមិនដូច្នោះទេ : ថា ព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខសុគតសម្រាប់ខ្មាំងសត្រូវ [រ៉ូម 5:10] ពីនេះយើងសន្និដ្ឋាន ថាទ្រង់មិនគិតពីខ្លួនទ្រង់ដូចដែលទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា "ខ្ញុំឯងទូលបង្គំក៏ ញែកខ្លួនចេញជាបរិសុទ្ធដោយយល់ដល់គេ" [យ៉ូហាន 17:19] ។ ដ្បិតអ្នកណា ដែលចែកផលនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួនដល់អ្នកឯទៀត នោះថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់មិនបានអ្វីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ឡើយ។ ហើយនេះពិតជាមានតម្លៃគួរកត់សម្គាល់: ដើម្បីលះបង់ខ្លួនទ្រង់ទាំងស្រុងដើម្បីជួយសង្គ្រោះយើង ព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបមួយ បានភ្លេចខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានអនុវត្តទីបន្ទាល់របស់ប៉ុលដោយមិនទំនង ទាល់តែសោះចំពោះការនេះ ៖ "ដោយហេតុនោះបានជាព្រះបានលើកទ្រង់ឡើង យ៉ាងខ្ពស់ ហើយបានប្រទានឲ្យមាននាមដ៏ប្រសើរ លើសជាងអស់ទាំងនាមផង" ។ល។ [ភីលីព ២:៩ p] ដោយគុណសម្បត្តិអ្វី ដែលពួកគេសុំ តើមនុស្សម្នាក់ នឹងក្លាចជាចៅក្រមនៃពិភពលោក និងជាសិរសានៃពួកទេវតា ទទួលបាន អំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ហើយបានស្ថិតស្ថេរក្នុងខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ នៅពេលដែល អំណាច និងគុណធម៌ទាំងអស់របស់មនុស្ស និងទេវតាមិនអាចទទួលបានសូម្បី តែមួយភាគពាន់នៃវា? ប៉ុន្តែមានចម្លើយដែលត្រៀមរួចជាស្រេច និងពេញ

លេញ ៖ ប៉ុលមិននៅទីនោះដែលនិយាយអំពីមូលហេតុដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលើកតម្កើងទេ ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍របស់យើងគឺគ្រាន់តែបង្ហាញពីរបៀបដែលការលើកតម្កើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើតាមការបន្ទាបខ្លួនរបស់ទ្រង់ ។ ហើយនេះមិនមានន័យអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ « តើមិនគួរឲ្យព្រះគ្រីស្ទរងទុក្ខទាំងនោះ ... ហើយចូលទៅក្នុងសិរីល្អនៃទ្រង់វិញទេឬអី» [លូកា 24:26 p] ។

The End of Book II - Calvin's Institutes of the Christian Religions

Soli Deo Gloria